BIBLIA KOLBRIN

Traducerea: Octavian Cocoş

"Biblia Kolbrin", pentru unii este Cuvântul lui Dumnezeu din cea de-a doua biserică, numită *"Biserica lui Noe"* după Emanuel Swedenborg (1688 -1772), prima fiind *"Biserica Adamică"*, a treia *"Biserica Israelită"* şi a patra *"Biserica Creştină"*, iar a cincea biserică a cărui nume Swedenborg nu-l conoştea atunci, el a numit-o *"Noua Biserică"*, pe care noi azi o cunoaştem ca fiind *"Biserica lui Dumnezeu Atotputernic"*, conform profeţiilor Domnului Isus prin Bertha Dudde.[1] Pentru alţii această carte este un text de înţelepciune egiptean-celtic vechi de peste 3600 de ani studiat în zilele lui Isus şi păstrat cu drag de generaţii de mistici celtici din Marea Britanie, are 11 cărţi, primele 6 sunt numite *„texte egiptene"* şi au fost scrise de academici egipteni în urma Exodului ebraic, iar ultimele 5 sunt numite *„texte - celtice"* şi au fost scrise de preoţii celtici în urma morţii lui Isus.

Aceste cărţi care s-au păstrat până azi sunt:

1. BIBLIA KOLBRIN - Cartea I: *"Cartea Creaţiei"*
2. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a II-a: *"Cartea textelor compilate"*
3. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a III-a: *"Cartea pergamentelor"*
4. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IV-a: *"Cartea Fiilor focului"*
5. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a V-a: *"Cartea manuscriselor"*
6. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VI-a: *"Cartea preceptelor şi învăţăturile morale"*
7. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VII-a: *"Cartea originilor"*
8. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: *"Cartea crengii de argint"*
9. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IX-a: *"Cartea lui Lucius"*
10. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a X-a: *"Cartea Înţelepciunii"*
11. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a XI-a: *"Cartea Marii Britanii"*

---

[1] (***Nr. 8815*** – *"Înaintemergătorul...."* - Bertha Dudde - 19 iunie 1964: Carte 93: *"...Îl veţi recunoaşte după faptul că mă recunoaşte ca fiind "CUVÂNTUL CARE S-A FĂCUT TRUP"* (https://www.bertha-dudde.org/ro/proclamation/8815), ... vezi şi cărţile *"Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic"*, care se numesc exact *"**CUVÂNTUL SE ARATĂ ÎN TRUP**"*, Volumul 1 – 7 (https://ro.godfootsteps.org/books/utterances-of-Christ.html).

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN (Cartea I)
”CARTEA CREAŢIEI”

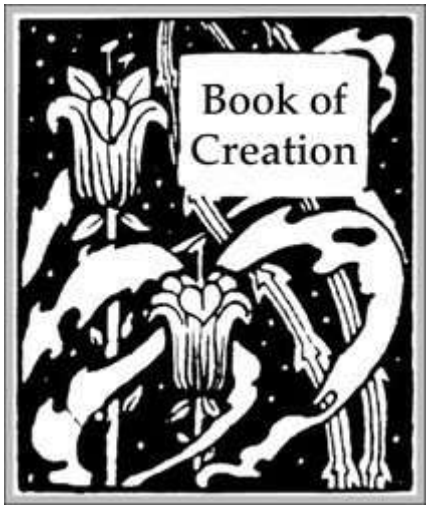

Numele ce poate fi rostit nu este numele acestei Fiinţe Măreţe, fiindcă aceasta nu are nume, ea este începutul şi sfârşitul, este dincolo de timp, muritorii nu o pot atinge, însă noi, în simplitatea noastră, o numim Dumnezeu.

CUPRINS

Capitolul I. - Creaţia
Capitolul II. - Naşterea omului
Capitolul III. - Distrugerea şi noua creaţie (recreaţia)
Capitolul IV. - Mânia lui Dumnezeu
Capitolul V. – Începuturile
Capitolul VI. - Dadam ŞI Lewid
Capitolul VII. - Herthew, fiul primului tată
Capitolul VIII. - Gwineva

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - CREAŢIA

1:1. Cunoaşterea fiinţelor muritoare este limitată de ignoranţa specifică muritorilor, iar capacitatea de înţelegere a fiinţelor muritoare este limitată de realitatea spirituală. Omul muritor ar da dovadă de nechibzuinţă dacă ar încerca să înţeleagă ceea ce se află mai presus de mintea lui, fiindcă aceasta este calea ce duce la neîncredere şi nebunie. Însă omul este om şi lui îi este sortit să caute mereu în afara sa, străduindu-se să apuce lucruri ce nu pot fi atinse. Aşa că din cauza frustrării pe care o simte, el va înlocui lucrurile neclare şi de neînţeles cu lucruri pe care le poate înţelege. Însă chiar dacă aceste lucruri reflectă realitatea în mod imperfect, nu este totuşi această reflexie deformată a realităţii mai valoroasă decât dacă nu am avea niciun fel de reflexie?

1:2. Pe Pământ nu există începuturi reale; pentru că aici se manifestă doar efecte, în timp ce cauza primordială se află în altă parte. Căci care om ar putea să spună ce a fost mai întâi, sămânţa sau planta? Însă adevărul este că nu a fost nici una, nici alta, fiindcă mai întâi a fost ceva diferit şi de sămânţă şi de plantă, iar acel lucru a fost şi el precedat de un altul. Întotdeauna există strămoşi până la începuturi, însă mai înaintea lor este doar Dumnezeu. Iată, aşadar, cum au fost spuse aceste lucruri în Marea Carte a Fiilor Focului.

1:3. Înainte să fie un început a existat doar o singură conştiinţă, conştiinţa Celui Veşnic, a cărui natură nu poate fi exprimată în cuvinte. A existat Un Singur Spirit, Spiritul Născut din El Însuşi, care nu se poate împuţina, Necunoscutul, Incognoscibilul, meditând de unul singur într-o tăcere profundă şi prolifică.

1:4. Numele ce poate fi rostit nu este numele acestei Fiinţe Măreţe, fiindcă aceasta nu are nume, ea este începutul şi sfârşitul, este dincolo de timp, muritorii nu o pot atinge, însă noi, în simplitatea noastră, o numim Dumnezeu.

1:5. Cel care a fost mai înainte de toate a existat singur în locuinţa Lui minunată de lumină necreată, care nu se stinge niciodată şi pe care niciun ochi nu o poate privi. Curenţii pulsatorii de lumină vie şi veşnică din interiorul Lui nu fuseseră încă eliberaţi. El nu se cunoştea decât pe sine însuşi; nu exista antagonism, nu se putea manifesta în nefiinţă, pentru că toată Fiinţa Lui era doar un potenţial neexprimat.

1:6. Marile Cicluri ale Veşniciei aşteptau să fie plăsmuite pentru a fi expulzate sub forma nesfârşitelor epoci de existenţă materială. Ele urmau să înceapă de la Dumnezeu şi să se întoarcă la El, după ce se vor fi manifestat într-o infinitate de modalităţi şi expresii.

1:7. Pământul încă nu exista; vânturile nu băteau în cerul de deasupra; munţii înalţi nu se ridicaseră, nici marele fluviu nu luase fiinţă. Totul era lipsit de formă, nemişcat, calm, tăcut, gol şi întunecat. Nu se dăduse niciun nume şi nu se prefigura nicio soartă.

1:8. Însă odihna veşnică este imposibil de suportat, iar potenţialul nemanifestat duce la frustrare. În pustiul atemporal şi-a făcut simţită prezenţa Singurătatea Divină, şi în felul acesta a apărut dorinţa de a crea, de a se cunoaşte pe Sine Însuşi şi de a se manifesta, ceea ce a dus la apariţia Iubirii lui Dumnezeu. Aşa că El a cugetat şi a făcut să apară în Sine Însuşi Pântecul Universal al Creaţiei, în care se găsea esenţa veşnică a spiritului adormit.

1:9. Esenţa a fost însufleţită de o pulsaţie a minţii lui Dumnezeu şi astfel a luat naştere un gând creator. Această putere care a fost generată a dus la apariţia luminii, din care s-a format o substanţă asemănătoare cu o ceaţă de praf invizibil. Aceasta a fost impregnată de Spiritul lui Dumnezeu şi s-a împărţit în două forme de energie, care au însufleţit haosul neantului din Pântecul Universal, făcând să iasă de acolo vârtejuri de substanţă. Din această activitate a luat naştere, aşa cum sar scânteile din foc, o varietate infinită de minţi spirituale, fiecare dintre ele având puteri creatoare.

1:10. S-a rostit apoi cuvântul de activare; ecourile sale mai vibrează încă, şi s-a produs o mişcare de agitaţie care a provocat instabilitate. A fost dată o poruncă, iar aceasta a devenit Legea Veşnică. Din acel moment, activitatea s-a desfăşurat într-un ritm armonios, căci inerţia iniţială fusese învinsă. Legea a separat haosul în curs de materializare de Dumnezeu, după care a stabilit limitele Sferelor Veşnice.

© Biblioteca Spirituală

1:11. Timpul nu mai dormea la pieptul lui Dumnezeu, pentru că acolo unde totul fusese neschimbător apăruse acum o schimbare, iar schimbarea înseamnă timp. Acum, în Pântecul Universal era căldură, substanţă şi viaţă, iar acesta era înconjurat de Cuvânt, care reprezintă Legea.

1:12. A fost dată porunca, „Fie ca lucrurile cele mai mici să le alcătuiască pe cele mai mari, iar cele care trăiesc doar o clipă să dea naştere veşniciei". Astfel, universul a apărut ca o condensare a gândului lui Dumnezeu, şi în felul acesta L-a ascuns de toate lucrurile cuprinse în creaţia Sa solidificată. Din acel moment, Dumnezeu a fost ascuns, însă El s-a reflectat mereu în creaţia Sa, chiar dacă într-o formă slab perceptibilă. A fost separat cu un văl de toate lucrurile care au ieşit din El. Actul Creaţiei nu se poate explica; sub Lege, acest lucru nu este posibil; secretele sale trebuie descoperite prin intermediul lucrurilor create.

1:13. Toate lucrurile sunt limitate prin natura lor; ele au un început, un mijloc şi un sfârşit. Un scop ce nu poate fi atins ar duce la o frustrare veşnică, însă universul a fost creat în mod intenţionat şi de aceea el trebuie să aibă un scop. Dacă s-ar sfârşi fără ca după el să mai urmeze ceva, asta ar însemna că Dumnezeul existent doarme, şi că nu-i pasă de activităţile universului. Însă El a înfăptuit o lucrarea măreaţă şi vie, care funcţionează potrivit Legii neschimbătoare.

1:14. Cuvântul creator fusese rostit; a urmat apoi o altă poruncă, iar puterea care a fost eliberată a lovit soarele şi i-a aprins faţa, astfel încât a strălucit cu putere şi a revărsat căldură şi lumină asupra surorii sale, planeta Pământ. Din acel moment, Pământul urma să trăiască sub protecţia fratelui său, bucurându-se de bunăvoinţa şi puterea lui.

1:15. Apele de pe faţa Pământului au fost strânse laolaltă, şi astfel au apărut suprafeţele de uscat. Când învelişul de apă s-a rostogolit înapoi, trupul Pământului a devenit instabil, cedând în faţa umezelii. Însă faţa soarelui a strălucit asupra surorii sale, planeta Pământ, aşa că uscatul trupului ei a devenit foarte dur. Umezeala şi aburul au dispărut. El i-a dat planetei Pământ un veşmânt de lână şi un văl de in subţire, ca să-şi îmbrace trupul cu simplitate. 1:16. Din Marele Pântec a ieşit la lumină Spiritul Vieţii, care s-a răspândit în Ceruri. El a privit spre planeta Pământ şi i-a văzut frumuseţea, şi umplându-se de dorinţă a venit din tărâmurile cereşti ca să o posede. Nu a venit paşnic, aşa cum vine un iubit, ci într-o manieră furtunoasă, ca şi cum ar fi vrut să o devasteze. Respiraţia lui a urlat în lungul văilor şi printre vârfurile munţilor, însă nu a putut afla locul unde se odihnea Spiritul ei. Ea se retrăsese, aşa cum se retrage o femeie în faţa forţei, pentru că puritatea nu trebuie posedată cu forţa. Însă ea dorea să simtă îmbrăţişarea lui, fiindcă dintre toate Corpurile Strălucitoare, această onoare îi revenea ei.

1:17. Soarele, văzând-o cât este de dezorientată, s-a luptat cu Spiritul Vieţii şi l-a biruit. Iar după ce l-a supus şi această luptă fundamentală a luat sfârşit, soarele a dat acest Spirit surorii sale. Iar acesta, odată ce a fost temperat şi linştit, a început să mângâie apele planetei Pământ, făcând-o să se simtă stârnită. În mlaştini, la contactul uscatului cu două organisme acvatice, au apărut ouă măloase pline de forţă vitală. Soarele a dat şi el o căldură vitalizantă şi astfel pe faţa Pământului au început să se târască tot felul de fiinţe.

1:18. Praful uscatului a fost elementul masculin, iar ceaţa întunecată de deasupra apelor a fost elementul feminin, şi aceste elemente s-au unit şi s-au înmulţit. Primul l-a dat la iveală pe cel de-al doilea, şi împreună l-au născut pe al treilea. Planeta Pământ nu mai era virgină, iar Spiritul Vieţii a îmbătrânit şi a plecat. Planeta Pământ a rămas îmbrăcată ca o doamnă, într-o mantie de verdeaţă; iarba a acoperit toată faţa uscatului.

1:19. Apele au născut peşti şi creaturi care se mişcau de colo-colo răsucindu-se şi agitându-se în ape, şerpi şi fiare cu o înfăţişare cumplită, acele creaturi de altădată, precum şi reptile care se furişau târându-se pe burtă. Erau şi chestii umblătoare foarte înalte, ca şi balauri cu forme hidoase ce inspirau groază, ale căror oase imense pot fi văzute şi astăzi.

1:20. Apoi au apărut din Pântecul Pământului toate fiarele câmpului şi ale pădurilor. Toate creaturile cu sânge în trup, şi astfel lucrarea a fost desăvârşită. Fiarele cutreierau uscatul, iar peştii se învălmăşau în apele mărilor. În cer erau păsări, iar în pământ viermi. 1:21. Existau mase mari de uscat şi munţi înalţi, ţinuturi întinse şi sterpe, precum şi ape ce se ridicau şi

© Biblioteca Spirituală

coborau. O verdeaţă bogată acoperea pământul, iar mările erau pline de vieţuitoare, pentru că acum energia vieţii pulsa pe întregul Pământ.

1:22. Metalele stăteau ascunse în roci, iar pietrele preţioase în sol. Aurul şi argintul erau împrăştiate şi ferite privirii. Exista aramă pentru unelte şi păduri care dădeau lemn. Erau mlaştini cu stuf şi pietre pentru orice întrebuinţare.

1:23. Totul era pregătit, totul era gata, aşa că acum Pământul aştepta venirea omului.

CAPITOLUL II - NAŞTEREA OMULUI

2:1. Iubirea lui Dumnezeu a străpuns al treilea văl şi a devenit Sămânţa Sufletelor din Marea de Suflete. Dumnezeu a făcut trupul omului din apă şi din lucrurile aflate pe Pământ, şi a suflat în el Spiritul Vieţii, ca să poată trăi. Însă omul, în tinereţea lui, urmărea doar să mânânce, să bea şi să se împerecheze, căci era conştient doar de Pământ şi nu cunoştea decât lucrurile pământeşti şi felul pământesc de a exista.

2:2. În acele vremuri, Spiritul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor, dar el nu aparţinea Pământului. Susţinea însă toate lucrurile şi se găsea în toate lucrurile de pe Pământ. Lipsit de substanţă era treaz, dar atunci când intra în substanţă cădea în adormire.

2:3. Iată ce spuneau slujitorii lui Eban despre Omul din Ceruri, care umbla pe Pământ. Acesta nu avea substanţă pământească şi nu putea să-i culeagă roadele, fiindcă nu avea mâini. Nu putea să bea din apele sale, pentru că nu avea gură, şi nici nu putea să simtă vânturile răcoroase pe pielea sa. Se povesteşte că tribul de maimuţe Selok, condus de Omul din Ceruri, a pierit în flăcări în faţa Văii Lod, doar o singură maimuţă femelă reuşind să se refugieze întro peşteră situată undeva mai sus.

2:4. Când Omul din Ceruri a renăscut din maimuţa femelă în peştera Durerii, a putut el oare să guste din roadele Pământului, să bea din apele sale şi să simtă răcoarea vânturilor? Şi oare nu i s-o fi părut că viaţa este bună? Asta dacă nu cumva este vorba doar despre o poveste veche!

2:5. Omul creat doar din materie pământească nu ar fi putut cunoaşte lucrurile care nu aparţin Pământului, iar Spiritul nu ar fi reuşit să-l supună. Dacă omul nu ar fi fost creat, cine ar fi cunoscut înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu? Însă aşa cum Spiritul umple trupul omului, tot aşa şi Dumnezeu umple creaţia Sa.

2:6. Prin urmare, Dumnezeu a văzut că există ceva care să unească Pământul cu Spiritul şi să devină amândouă. În înţelepciunea Sa şi prin impulsul creator care guvernează Pământul, El a pregătit un trup pentru om, fiindcă trupul omului aparţine doar Pământului.

2:7. Şi iată, a venit ziua aceea mare când Spiritul, care este Dumnezeu, s-a unit cu animalul care aparţine Pământului. Imediat, planeta Pământ a început să se zvârcolească în durerile facerii. Munţii s-au rostogolit înainte şi înapoi, iar mările s-au înălţat şi au coborât. A gemut prin ţinuturile sale şi a ţipat prin vânturi. A plâns prin râuri şi plin ploile care au căzut.

2:8. Din această frământare şi luptă a luat naştere omul. Nenorocit şi tulburat, el a devenit vlăstarul unui Pământ răvăşit. Totul era lipsit de armonie; în deşerturile fierbinţi ningea, gheaţa acoperea câmpiile fertile, iar pădurile se transformau în mări. Unde altădată era cald, acum era frig şi unde nu căzuse nicio picătură de ploaie, acum erau potopuri. Aşa a apărut omul, un copil al dezastrelor, un moştenitor al efortului creator, un câmp de bătălie pentru tendinţele antagonice.

2:9. Planeta Pământ l-a hrănit pe om cu o grijă plină de afecţiune, înţărcându-l în cotloanele trupului său. Apoi, când a crescut suficient de mult pentru a se ridica şi a umbla în dreptatea lui Dumnezeu, ea l-a luat şi l-a înălţat deasupra tuturor creaturilor. L-a adus chiar şi în faţa lui Dumnezeu şi l-a aşezat pe Marele Său Altar.

2:10. Un om nedesăvârşit, cu limitări pământeşti, o fiinţă nefinisată, neîndemânatică şi lipsită de învăţătură, însă a fost prezentat cu mândrie Creatorului Pământului. Pentru că primul ei născut a fost un om, fiul Pământului, nepotul lui Dumnezeu; omul, moştenitorul necazurilor şi ucenicul durerii.

2:11. Dumnezeu l-a văzut pe om, ofranda adusă de planeta Pământ stăpânului ei, zăcând

© Biblioteca Spirituală

inconştient pe Marele Altar, ca o jertfă care îi era adusă Lui şi ca un dar pentru Spiritul Sorţii. Apoi, din înălţimile insondabile şi din spatele vălului de nepătruns, Dumnezeu a coborât deasupra Altarului şi a suflat în om duhul Vieţii Veşnice. În trupul său adormit, Dumnezeu a sădit o părticică din El Însuşi, Sămânţa unui Suflet, Scânteia de Divinitate, şi astfel omul muritor a devenit urmaşul lui Dumnezeu şi moştenitorul nemuririi. Din acel moment, el urma să stăpânească asupra bunurilor pământeşti ale lui Dumnezeu, dar în acelaşi timp urma să desluşească Ciclurile Veşniciei, deoarece destinul său era acela de a căuta şi de a se strădui veşnic.

2:12. Omul dormea, însă Dumnezeu i-a deschis Marele Ochi aflat în interiorul lui, iar omul a avut o vedenie a slavei desăvârşite. El a auzit glasul lui Dumnezeu zicând, „Omule, tabla moştenirii tale se află acum în mâna ta, şi pe ea se află pecetea Mea. Să ştii că orice vei dori în inima ta vei putea avea, însă mai întâi de toate este necesar să înveţi valoarea fiecărui lucru. Iată, Pământul este plin de lucruri folositoare; ele aşteaptă ca mâna ta să le dea o anumită întrebuinţare, aşa că sarcina ta este aceea de a le căuta şi de a învăţa la ce sunt ele bune. Aceasta este plata pentru folosinţa moştenirii tale".

2:13. „Caută şi vei găsi ceea ce ştii că este bun. Poţi să sondezi mările şi să culegi stelele. Poţi să trăieşti într-o slavă veşnică şi să guşti deliciile eterne. Deasupra, dedesubt şi în jurul tău, nu este nimic ce nu poţi atinge; totul este al tău, cu o singură excepţie". Apoi, Dumnezeu şi-a pus mâna pe om, zicând, „Acum, tu eşti la fel ca Mine, numai că tu dormi închis în materia din Împărăţia Iluziei, pe când Eu trăiesc aici, în libertatea Realităţii şi a Adevărului. Însă nu Eu trebuie să cobor la tine, ci tu trebuie să te întinzi către Mine".

2:14. Prietenii noştri Nenăscuţi, indiferent de condiţiile voastre de viaţă, voi sunteţi copiii trecutului şi moştenitorii celor care au trăit şi au murit. Credem că nu aveţi motiv să le reproşaţi ceva celor care odinioară au administrat moşia voastră. Însă indiferent ce credeţi voi despre moştenire, nu o puteţi da deoparte, aşa cum nici nu puteţi nega faptul că Omul a avut o viziune a slavei care înconjoară chiar şi Sferele Strălucitoare. Căci o înţelepciune nemăsurată i-a umplut inima atunci când a privit frumuseţea desăvârşită. Şi a devenit una cu pacea profundă a veşniciei, şi a cunoscut bucuriile nesfârşite.

2:15. Epocile veşnice ale timpului s-au desfăşurat ca un sul înaintea ochilor săi, şi a văzut scris acolo tot ce urma să devină şi tot ce urma să se întâmple. Bolţile mari ale Cerului s-au deschis în faţa lui şi astfel a putut vedea focurile veşnice şi puterile inepuizabile care se află acolo. A simţit în sinea lui freamătul iubirii inexprimabile, iar gândurile i-au fost umplute de planuri nesfârşite de mărire. Spiritul lui a cutreierat nestingherit prin toate sferele existenţei. Era atunci asemenea lui Dumnezeu şi a cunoscut secretul celor Şapte Sfere cuprinse în Trei Sfere.

2:16. Apoi, Dumnezeu şi-a luat mâna de pe om şi omul a rămas singur. Marea viziune a dispărut, iar el s-a trezit din somn; continua să păstreze doar o amintire vagă, asemenea umbrei unui vis. Însă adânc în Sufletul adormit exista o scânteie de aducere aminte, care a produs în interiorul omului un dor nepotolit, pe care nu şi-l putea explica. Din acel moment, omul a fost sortit să rătăcească nemulţumit, căutând ceva ce simţea că cunoaşte, dar nu putea vedea, ceva ce îi scăpa neîncetat, îl îmboldea fără răgaz şi îl chinuia necontenit. Adânc în sinea lui, omul ştia că ceva mai măreţ este mereu împreună cu el şi parte din el, împingându-l spre fapte şi gânduri şi aspiraţii măreţe. Era ceva aflat cu mult dincolo de el, un lucru de care abia îşi dădea seama, şi pe care nu reuşea să-l găsească niciodată; ceva îi spunea că strălucirea pe care o vedea la orizont era doar o reflectare palidă a slavei ascunse aflate dincolo de ea.

2:17. Omul s-a trezit; revelaţia şi viziunea dispăruseră; era înconjurat doar de realitatea necruţătoare a întinderilor neîmblânzite ale Pământului. Dar când s-a ridicat şi a coborât la sânul Mamei Pământ simţea că nu se teme de marile forţe care îl împresurau şi de amploarea sarcinii pe care o avea în faţă. În inima sa ştia că soarta se află dincolo de mizeria mediului său de viaţă, aşa că a coborât cu paşi nobili şi a acceptat cu bucurie provocarea.

2:18. Acum era un om nou; era diferit. A privit în sus şi a văzut slava Cerurilor. A văzut frumuseţea din jurul lui şi a cunoscut bunătatea şi lucrurile nepământeşti. Cu ochiul său interior

© Biblioteca Spirituală

a văzut valorile eterne. Spiritul său a intrat în legătură cu mediul înconjurător; acum, omul era om, un om adevărat.

2:19. Natura omului de pe Pământ a fost făcută după chipul naturii lucrurilor din Cer, aşa că omul avea în el în stare potenţială toate lucrurile, cu excepţia vieţii divine. Însă în acel moment era doar un copil nepregătit şi indisciplinat, care se hrănea şi îşi găsea mângâierea doar la sânul planetei Pământ.

2:20. Omul a crescut, însă Mama Pământ nu a fost îngăduitoare, ci l-a pedepsit cu fermitate. A fost mereu severă şi neînduplecată, şi adesea i-a dat lovituri neplăcute. Căci, întradevăr, îl educa pe acela sortit să cunoască măreţia; l-a făcut să cunoască frigul, că să înveţe să se îmbrace; l-a trimis în locuri neroditoare, ca mădularele lui să fie întărite, şi în păduri, ca privirea să-i devină ascuţită şi inima puternică. L-a pus în faţa unor probleme dificile, care lau nedumerit, şi i-a dat sarcina să desluşească iluziile Naturii. L-a copleşit cu greutăţi de negrăit. L-a pus la încercare zădărnicindu-i planurile şi ispitindu-l cu tot felul de lucruri; şi niciodată nu i-a slăbit vigilenţa cu care l-a supravegheat.

2:21. Copilul a fost crescut cu asprime, fiindcă avea nevoie de fermitatea, curajul şi iscusinţa unui bărbat ca să poată face faţă sarcinii care îi fusese dată. Ca vânător, a devenit şiret şi vânjos; a început să se adapteze şi să înfrunte orice eveniment neaşteptat. A biruit nedumerirea primelor zile şi a găsit explicaţii pentru toate lucrurile din jurul lui. Totuşi, strădania de a cunoaşte, nevoia de adaptare şi efortul pentru supravieţuire nu au slăbit niciodată. Copilul Pământului a fost bine instruit şi disciplinat; nu a fost niciodată răsfăţat în mod excesiv. A strigat după pâine şi a plecat flămând; a tremurat şi a fost alungat; bolnav fiind a fost trimis în pădure. Când era obosit a fost biciuit de furtuni; când era însetat, a găsit apele secate. Când era slăbit, povara îi era sporită, iar atunci când se bucura, era doborât de tristeţe. În momentele de slăbiciune a strigat, „Destul!", şi s-a îndoit de destinul său; dar mereu ceva l-a întărit şi l-a încurajat; Creatura Pământească nu şi-a pierdut niciodată firea dumnezeiească.

2:22. Pentru că omul a rămas om; nu a putut fi intimidat, iar Spiritul nu i s-a frânt; căci Dumnezeul cel înţelept îi cunoştea limitele. După cum scrie în cartea înţelepciunii oamenilor, „o pedeapsă prea mare este la fel de vătămătoare ca şi lipsa oricărei pedepse". Însă omul era doar rareori pedepsit, el era pus la încercare, testat şi provocat; era condus, mânat şi îndemnat; însă nimic nu era inutil. Aparentele neajunsuri ale Pământului, pericolele şi inegalităţile vieţii, cruzimea, duritatea şi indiferenţa în faţa suferinţelor şi necazurilor nu erau ceea ce păreau a fi; în realitate, Pământul era perfect pentru atingerea scopului său. Doar necunoaşterea acestui scop îl făcea să pară nedesăvârşit.

2:23. Căci unde ar putea exista un tată mai înţelept decât Spiritul lui Dumnezeu sau o mamă mai bună decât planeta Pământ? Ce este omul acum se datorează lor; fie ca el să înveţe să fie recunoscător aşa cum se cuvine. Şi mai presus de toate, fie ca niciodată să nu uite lecţiile pe care le-a învăţat în copilărie.

CAPITOLUL III - DISTRUGEREA ŞI NOUA CREAŢIE

3:1. Se ştie, şi povestea vine din timpurile străvechi, că nu a existat o singură creaţie, ci două, o creaţie şi o creaţie nouă. Înţelepţii ştiu că Pământul a fost cândva distrus în totalitate, iar apoi a renăscut cu ocazia unui nou ciclu creator.

3:2. În vremea marii distrugeri a Pământului, Dumnezeu a trimis un balaur din Cer care să îl înconjoare. Balaurul era groaznic la vedere; lovea cu coada, sufla foc şi cărbuni încinşi şi a abătut o mare catastrofă asupra omenirii. Trupul lui era învăluit de o lumină rece şi strălucitoare; dedesubt, pe burtă, avea o sclipire rumenă, şi trăgea după el o coadă de fum. Scuipa cenuşă şi pietre încinse, iar răsuflarea sa urât mirositoare era otrăvitoare pentru nările oamenilor. Trecerea lui a provocat tunete puternice, iar fulgerele au despicat văzduhul întunecat, făcând să clocotească Cerul şi Pământul. Mările au ieşit din hotarele lor şi s-au ridicat, revărsându-se peste uscat. Zgomotul groaznic şi ascuţit care se auzea acoperea chiar şi urletul

© Biblioteca Spirituală

vânturilor dezlănţuite.

3:3. Oamenii au înnebunit de groază văzând teribila privelişte din Ceruri. Ieşiţi din minţi, mergeau ameţiţi de colo-colo neştiind ce să facă. Suflarea le era absorbită din trup şi erau arşi de o cenuşă ciudată.

3:4. Apoi, a trecut, învăluind Pământul într-o mantie întunecată, cu o lumină roşiatică în interior. Zvârcolirile puternice au făcut ca măruntaiele Pământului să iasă la suprafaţă, iar un vârtej de vânt înspăimântător rupea munţii în bucăţi. Mânia monstrului din văzduh fusese descătuşată în Ceruri. A lovit cu o furie învăpăiată, mugind ca o mie de tunete la un loc; a vărsat un foc distrugător şi a făcut să curgă un sânge negru şi gros. Din fericire, acea privelişte îngrozitoare nu s-a păstrat în amintirea omului; gândurile sale au fost ascunse de un nor de uitare.

3:5. Pământul a vomitat mirosuri pestilenţiale prin gurile îngrozitoare care s-au deschis în scoarţa sa. Respiraţia aceea malefică vătăma mai întâi gâtul şi abia apoi îi înnebunea pe oameni şi îi omora. Cei care nu au murit în felul acesta, fie au fost acoperiţi de un nor roşu de praf şi cenuşă, fie au fost înghiţiţi de gurile căscate ale pământului, fie au fost striviţi de stâncile care se prăbuşeau.

3:6. Primul monstru ceresc a fost urmat de un altul, care a înghiţit coada celui dintâi, însă cei doi nu au putut fi văzuţi imediat. Monştrii cereşti şi-au manifestat puterea şi s-au dezlănţuit deasupra Pământului, luptându-se ca să îl ia în posesie, dar sabia cu multe tăişuri a lui Dumnezeu i-a tăiat în bucăţi, care când au căzut au sporit întinderea uscatului şi a mării.

3:7. Aşa a fost distrus primul Pământ de o nenorocire coborâtă din văzduh. Porţile Cerului se deschiseseră şi eliberaseră monştri mai înspăimântători decât toţi aceia care bântuiseră visele agitate ale oamenilor.

3:8. Oamenii şi locuinţele lor au pierit; pe locul unde se aflaseră odinioară rămăseseră doar bolovani veniţi din cer şi pământ de culoare roşie, însă în pofida acestei calamităţi, câţiva au supravieţuit, pentru că omul nu poate fi distrus atât de uşor. Aceştia s-au târât afară din peşteri sau au coborât pe pantele munţilor. Ochii lor erau pustii şi tremurau din toate încheieturile; trupurile lor se cutremurau, şi vorbeau fără niciun sens. Feţele le erau schimonosite, iar pielea le atârna pe oase. Erau ca fiarele înnebunite care sunt înconjurate de flăcări; nu mai cunoşteau nicio lege, fiindcă îşi pierduseră toată înţelepciunea de odinioară, iar cei care îi călăuziseră îşi găsiseră sfârşitul.

3:9. Pământul, singurul Altar adevărat al lui Dumnezeu, oferise o jertfă de viaţă şi suferinţă pentru a ispăşi păcatele omenirii. Omul nu păcătuise prin faptă, ci prin lucrurile pe care nu le făcuse. Omul nu suferă numai din cauza faptelor sale, ci şi pentru că nu face anumite lucruri. Şi nu este pedepsit pentru că greşeşte, ci pentru că refuză să îşi recunoască greşelile şi să le îndrepte.

3:10. Apoi, vălul uriaş de nori şi praf care cuprisese Pământul şi îl aruncase într-o beznă groasă a fost străpuns de o lumină roşiatică; însă pe măsură ce acesta se lăsa în jos începeau să cadă ploi torenţiale, care dădeau naştere unor şuvoaie vijelioase. Luna a vărsat lacrimi reci pentru necazul care lovise Pământul şi pentru nefericirea oamenilor.

3:11. Când lumina soarelui a străpuns giulgiul ce acoperea Pământul, scăldând uscatul în lumina sa revitalizantă, Pământul a cunoscut din nou ziua şi noaptea, căci erau acum perioade de lumină şi perioade de întuneric. Vălul sufocant a dispărut, iar omul a putut vedea din nou bolta cerească. Aerul viciat s-a purificat şi un aer nou a îmbrăcat Pământul renăscut, protejându-l de vidul întunecat şi ostil al Cerului.

3:12. Ploile au încetat să lovească faţa pământului, iar apele şi-au potolit frământarea. Cutremurele nu mai sfâşiau Pământul, care scăpase de pietrele încinse ce îl pârjoleau. Masele de uscat au redevenit solide şi stabile, ridicându-se cu fermitate din mijlocul apelor care le înconjurau. Oceanele s-au retras în locurile ce le fuseseră rânduite, iar pământul a rămas nemişcat pe temeliile lui. Soarele strălucea deasupra uscatului şi a mării, iar viaţa se reînnoia pe faţa Pământului. Ploua din nou, dar mai blând, şi nori pufoşi pluteau pe cerul zilei.

3:13. Apele s-au curăţat, mâlul a căzut la fund şi viaţa a sporit din abundenţă. Dar deşi

© Biblioteca Spirituală

viaţa fusese reînnoită, acum era diferită. Omul supravieţuise, dar nu mai era la fel. Soarele nu mai era cum fusese, iar una dintre lunile de pe cer dispăruse. Omul se afla în plin proces de reînnoire şi regenerare. El a privit în Cerurile de deasupra cu teamă, căci era îngrozit de puterile teribile de distrugere care pândeau acolo. Din acel moment, cerul liniştit va ascunde un secret înfricoşător.

3:14. Omul a văzut că noul Pământ era stabil, iar Cerurile stăteau nemişcate. S-a bucurat, dar s-a şi temut, căci a trăit cu groaza că Cerurile vor trimite iar monştri care să se prăbuşească peste el.

3:15. Când oamenii au ieşit din ascunzişuri şi din locurile în care se refugiaseră, lumea pe care părinţii lor o cunoscuseră dispăruse pentru totdeauna. Priveliştea se schimbase, iar Pământul era acoperit cu pietre şi stânci care căzuseră atunci când edificiul Cerului s-a prăbuşit. O generaţie întreagă a bâjbâit cu tristeţe şi jale, iar atunci când întunericul gros s-a risipit, copiii au crezut că sunt martori la o nouă creaţie. Timpul a trecut, amintirile s-au estompat, iar evenimentele nu mai erau atât de clare. Generaţiile s-au succedat pe măsura trecerii timpului; au apărut alte limbi, iar poveştile noi le-au înlocuit pe cele vechi.

CAPITOLUL IV – MÂNIA LUI DUMNEZEU

4:1. Această relatare este de pe sulul (de pergament) al lui Kerobal Pakthermin, care a scris, „Strămoşii tuturor oamenilor au fost odinioară un singur popor, şi aceştia au fost aleşii lui Dumnezeu, care le-a dat întregul Pământ, toţi oamenii, fiarele câmpului, creaturile pustiurilor şi lucrurile care cresc”.

4:2. „Ei au trăit un timp foarte îndelungat în ţinuturi paşnice şi îmbelşugate”.

4:3. „Erau câţiva care se luptau mai din greu şi care erau mai disciplinaţi; pentru că strămoşii lor traversaseră marele vid întunecat; dorinţele lor erau întoarse către Dumnezeu, şi erau numiţi Copiii lui Dumnezeu”.

4:4. „Ţinutul lor era vălurit şi acoperit cu păduri. Era fertil, avea multe râuri şi mlaştini. Spre Răsărit şi spre Apus erau munţi înalţi, iar spre Miazănoapte se întindea o uriaşă câmpie pietroasă”.

4:5. „A venit apoi o zi în care toate lucrurile s-au oprit în loc tematoare, pentru că Dumnezeu a făcut să apară un semn în Ceruri, astfel încât oamenii să ştie că Pământul urma să fie lovit de o calamitate, iar acel semn era o stea neobişnuită”.

4:6. „Steaua a crescut şi a devenit foarte strălucitoare; vederea ei provoca groază. Dăduse la iveală nişte coarne şi şuiera, fiind deosebită de orice alt lucru care fusese văzut vreodată. Aşa că oamenii, văzând-o, îşi spuneau unul altuia, «Cu siguranţă, acesta este Dumnezeu care apare în Cerul de deasupra noastră». Dar steaua nu era Dumnezeu, deşi fusese creată aşa cum hotărâse El, însă oamenii nu aveau înţelepciunea să înţeleagă”.

4:7. „Atunci, Dumnezeu s-a manifestat în Ceruri, glasul Său era ca tunetul care se rostogoleşte şi era îmbrăcat în fum şi foc. În mână avea fulgere, iar răsuflarea Sa, care cădea pe Pământ, aducea cu ea pucioasă şi jăratic. Ochiul Său era o gaură neagră, iar gura Sa un abis în care se găseau vânturile Distrugerii. El a înconjurat Cerurile, purtând pe spate o mantie neagră împodobită cu stele”.

4:8. „Aşa erau chipul şi manifestarea lui Dumnezeu în acele zile. Înfăţişarea Lui era înfricoşătoare; vocea îi era teribil de mânioasă; soarele şi luna se ascunseseră de frică şi pe faţa Pământului era un întuneric deplin”.

4:9. „Dumnezeu a trecut prin Cerurile de deasupra cu un vuiet puternic şi cu un zgomot asurzitor de trâmbiţe. Apoi a urmat o tăcere macabră şi moartă şi s-a văzut o lumină roşie întunecată, care a luminat amurgul osândei. Focuri mari şi fum s-au ridicat din pământ, iar oamenii au simţit că se sufocă. Uscatul s-a rupt în bucăţi şi a fost spălat de puternice revărsări de apă. În mijlocul lui a apărut o gaură; apele au intrat acolo, iar uscatul s-a scufundat sub mări”.

4:10. „Munţii din Răsărit şi Apus s-au despicat şi au rămas în mijlocul apelor învolburate.

© Biblioteca Spirituală

Ţinutul din Miazănoapte s-a înclinat şi s-a lăsat pe o parte".

4:11. „Apoi, zgomotul şi agitaţia au încetat din nou, şi totul a rămas în tăcere. În acea nemişcare tăcută, oamenii au fost loviţi de nebunie, iar strigătele lor umpleau văzduhul. S-au năpustit unul asupra altuia într-o vărsare de sânge violentă şi lipsită de noimă; nu au cruţat nici femeile, nici copiii, pentru că habar nu aveau ce fac. Alergau orbeşte îndreptându-se spre pieire. Dacă fugeau în peşteri erau îngropaţi de vii, iar dacă se refugiau în copaci erau spânzuraţi. Erau violuri, crime şi tot felul de violenţe".

4:12. „Potopul apelor bătea în retragere, iar pământul s-a curăţat. Ploaia cădea neîncetat şi băteau vânturi puternice. Apele invadaseră pământul, iar omul, turmele sale, grădinile sale şi toate celelalte lucrări încetaseră să existe".

4:13. „Unii oameni se salvaseră pe pantele munţilor şi pe unele resturi plutitoare, însă aceştia erau împrăştiaţi la distanţe mari pe faţa Pământului. Ei s-au luptat să supravieţuiască în ţinuturi cu oameni sălbatici. Au înfruntat frigul şi au supravieţuit în peşteri şi în locuri adăpostite".

4:14. „Ţinutul Piticilor şi Ţinutul Uriaşilor, Ţinutul Celor cu Salbe la Gât şi Ţinutul Mlaştinilor şi Ceţurilor, Ţinuturile din Răsărit şi Apus, toate au fost inundate. Dar Ţinutul Muntos şi Ţinuturile din Miazăzi, acolo unde se găseşte aur şi unde sunt fiare uriaşe, nu au fost acoperite de ape".

4:15. „Oamenii erau zăpăciţi şi disperaţi. Ei l-au respins pe Dumnezeul Nevăzut, care se află în spatele tuturor lucrurilor, şi l-au înlocuit cu un lucru pe care-l văzuseră şi a cărui manifestare o cunoscuseră. În acele zile, ei erau chiar mai puţin decât nişte copii, aşa că nu ştiau că Dumnezeu lovise Pământul într-un mod înţelegător, de dragul omului şi pentru îndreptarea comportamentului său".

4:16. „Pământul nu este pentru plăcerea omului, ci este un loc de învăţătură pentru Sufletul său. Omul simte mai degrabă tresăririle Spiritului său atunci când este confruntat cu dezastre, decât atunci când duce o viaţă de huzur. Şcoala Sufletului este un curs lung şi anevoios de pregătire şi instruire".

4:17. „Dumnezeu este bun, şi din ce este bun nu poate ieşi ceva rău. El este desăvârşit, iar desăvârşirea nu poate da naştere nedesăvârşirii. Doar înţelegerea limitată a omului vede nedesăvârşire în ceea ce este perfect pentru scopul propus".

4:18. „Această nenorocire cumplită a omului a fost unul dintre marile teste prin care a trecut. El a dat greş şi în felul acesta a ajuns să urmeze cărarea unor zei nefireşti, care nu sunt altceva decât creaţia lui. Omul creează zei atunci când le dă nume, dar cum ar putea fi acest lucru în folosul lui?"

4:19. „Răul vine în mijlocul oamenilor atras de temerile şi ignoranţa acestora. Un om rău devine un spirit rău, şi toate relele care sunt pe Pământ sunt provocate de spiritele rele sau de oamenii răi".

CAPITOLUL V - ÎNCEPUTURILE

5:1. Copiii lui Dumnezeu au fost modelaţi de Mâna lui Dumnezeu, care se numeşte Awen, şi care s-a manifestat potrivit dorinţelor lor. Căci toate lucrurile care au viaţă sunt modelate de Awen. Vulpea, care tremură în ţinuturile reci, tânjeşte după căldură şi de aceea puii ei au blană. Bufniţa, atât de stângace în întuneric, tâjeşte să vadă prada mai clar, şi dorinţa îi este îndeplinită. Awen face toate lucrurile aşa cum sunt, pentru că toate se schimbă prin legea sa.

5:2. Şi oamenii sunt modelaţi de dorinţele lor, dar spre deosebire de animale şi păsări, dorinţele lor sunt limitate de legile sorţii şi ale destinului, precum şi de legea care face să culegi ceea ce semeni. Aceste dorinţe, modificate de legi, se numesc Enidvadew. Spre deosebire de animale şi păsări, în cazul omului este ceva ce are mai degrabă legătură cu el, decât cu progenitura sa, deşi nici aceasta nu rămâne neatinsă.

5:3. Destinul poate fi asemănat cu un om care trebuie să călătorească spre un oraş

© Biblioteca Spirituală

îndepărtat, indiferent dacă doreşte sau nu să facă acest lucru, căci destinaţia respectivă este destinul său. El poate alege să meargă în lungul unui râu sau străbătând o câmpie; poate traversa munţii sau o poate lua prin pădure, mergând pe jos sau călare, încet sau repede, şi tot ce i se întâmplă din cauza deciziilor sale reprezintă soarta. Dacă un copac cade peste el fiindcă a ales drumul prin pădure, acest lucru i-a fost sortit, deoarece norocul este un element al sorţii. Destinul nu îţi permite să alegi; soarta te lasă să alegi în anumite limite, şi alegerea poate fi bună sau proastă, dar soarta nu poate fi evitată. Ceea ce este sortit trebuie să se întâmple, deoarece niciodată nu este posibil ca omul să se întoarcă din drum.

5:4. Situaţiile, Enidvadew, prin care trece călătorul se supun legii care spune că culegi ceea ce semeni; el poate călători în tihnă sau chinuindu-se, poate fi fericit sau trist, puternic sau slab, poate avea bagaje multe sau puţine, poate fi bine pregătit sau prost pregătit. Când destinaţia este stabilită în funcţie de nivelul atins într-o viaţă anterioară, atunci dorinţa trebuie să ţină cont de condiţiile de călătorie. Căci ce folos să-ţi doreşti o destinaţie măreaţă dacă legea semănatului şi culesului îţi impune să cari pe drum o greutate insuportabilă? Ar fi cu mult mai bine să ai nişte aspiraţii mai mici. Soarta impune multe lucruri, destinul doar puţine.

5:5. Când Pământul era tânăr, iar omenirea se afla încă la stadiul copilăriei, în locurile care acum sunt sterpe sau acoperite cu nisip erau păşuni verzi şi roditoare. În mijlocul lor se găsea o grădină care ajungea până la marginea Pământului şi care se întindea spre răsărit; aceasta era numită Meruah, care însemna Locul Grădinii de pe Câmpie. Era situată la poalele unui munte ce avea o despicătură verticală de unde ieşea râul Tardana, care uda câmpia.

Dintr-un munte aflat pe partea cealaltă curgea râul Kal, care uda câmpia trecând prin ţinutul Kaledan. Râul Nara se îndrepta spre Apus, apoi se întorcea şi curgea în jurul grădinii.

5:6. Era un loc fertil, pentru că din pământ creşteau tot felul de copaci cu roade bune de mâncat, şi toţi copacii erau plăcuţi la vedere. Toate plantele ce puteau fi mâncate sau care înfloreau se găseau acolo. Pomul vieţii, numit Glasir, care avea frunze de aur şi aramă, se găsea în Incinta Sacră. Tot acolo era şi Marele Pom al Înţelepciunii, în care creşteau fructele cunoaşterii, care dădeau putinţa de a distinge şi de a alege între bine şi rău. Acest copac putea fi citit la fel cum oamenii citesc o carte. Mai era acolo şi Pomul Fărădelegii, sub care creştea Lotusul Extazului, iar în mijloc se afla Locul Puterii, unde Dumnezeu îşi făcea simţită prezenţa.

5:7. Timpul a trecut şi Copiii lui Dumnezeu au crescut puternici şi oneşti; între ciocanul moderator al lui Dumnezeu şi Nicovala Lui, care este Pământul, aceştia au devenit mai buni. Totul era plăcut, iar hrana se găsea din belşug, însă în astfel de locuri viaţa nu mai are farmec, căci este împotriva firii omului să înflorească în asemenea condiţii. Pământul nu este pentru plăceri şi distracţii, ci este un loc de învăţătură, încercări şi teste.

5:8. Copiii lui Dumnezeu încă nu erau moştenitorii lui Dumnezeu, nici ai lucrurilor bune, însă printre ei era unul care aproape încheiase Pelerinajul Enidvadew. Acesta descurcase iţele încâlcite ale soartei şi traversase mările tumultoase ale vieţii spre numeroasele porturi ale destinului, şi după ce a plătit datoriile pentru ce a semănat şi cules, a triumfat asupra a ceea ce se numeşte Enidvadew.

5:9. Numele lui era Fanvar, fiul lui Auma şi al lui Atem. Era înţelept şi cunoştea toate lucrurile; văzuse misterele şi lucrurile tainice ascunse de ochii celorlalţi oameni. A văzut răsăritul şi apusul în toată splendoarea lor, însă a tânjit după lucruri ce nu puteau fi atinse în locul în care trăia. Şi pentru că a umblat cu Dumnezeu a fost ales dintre semenii săi şi adus în Meruah, adică în Grădină.

5:10. A străbătut munţii şi pustietăţile, şi după multe zile a ajuns la destinaţie. Ostenit şi aproape mort din cauza lipsurilor pe care le suportase, abia a putut ajunge la apa înviorătoare, din care a băut cu nesaţ; apoi, simţindu-se epuizat, a adormit. Şi în somn, iată ce a visat: în faţa lui a văzut o fiinţă a cărei măreţie şi slavă nu pot fi descrise, care i-a spus, „Eu sunt Dumnezeu, Eu sunt mai presus de toate lucrurile, chiar şi de Dumnezeul poporului tău; Eu sunt Acela care împlinesc aspiraţiile oamenilor şi tot Eu sunt Acela în care îşi găsesc împlinirea. Tu, care ai traversat Ciclurile Enidvadew şi ţi-ai dovedit vrednicia, eşti numit acum guvernatorul meu pe Pământ, şi vei stăpâni peste toate lucrurile de pe el, călăuzindu-le pe căile mele şi făcându-le

© Biblioteca Spirituală

chiar să se ridice şi să dobândească slava. Aceasta va fi lucrarea ta şi iată şi răsplata”.

5:11. O ceaţă densă ca un nor s-a adunat în jurul Fiinţei Slăvite şi a ascuns-o privirii. Apoi, ceaţa a început să se împrăştie şi omul a văzut apărând o altă formă. Era o femeie, dar una aşa cum Fanvar nu mai văzuse niciodată, mai frumoasă decât concepţia sa despre frumuseţe; şi era atât de graţioasă şi avea o formă atât de desăvârşită, încât a rămas înmărmurit. Dar viziunea nu era materială; femeia era o fantomă, o fiinţă eterică.

5:12. Omul s-a trezit şi a căutat de mâncare, înfruptându-se din roadele aflate în jurul lui; după ce s-a înviorat, a început să hoinărească prin grădină. Oriunde mergea vedea acea fantomă, însă nu îi era teamă, deoarece aceasta îi zâmbea încurajator şi îi bucura inima. Şi-a construit un adăpost şi a prins din nou puteri, însă oriunde mergea, fantoma se afla în apropiere.

5:13. Într-o zi, când se afla la marginea grădinii, a adormit în arşiţa zilei şi când s-a trezit a văzut că este înconjurat de Fiii lui Bothas, care nu erau oameni adevăraţi, ci Neanderthalieni, înrudiţi cu fiarele pădurii. Înainte ca aceştia să-i poată lua puterea şi înţelepciunea s-a aruncat în mijlocul lor şi în furia lui a ucis câţiva şi i-a pus pe fugă pe ceilalţi. Apoi s-a aşezat sub un copac uriaş, fiindcă fusese rănit, iar sângele îi curgea dintr-o parte şi se strângea lângă el. Simţea că îşi pierde puterile şi atunci a căzut într-un somn adânc; însă în timp ce dormea s-a întâmplat un lucru minunat. Fantoma a venit şi s-a aşezat lângă el, a luat sânge din rană şi acesta a început să se închege în jurul ei. Astfel, Fiinţa Fantomatică s-a îmbrăcat cu carne provenită din sângele închegat, apoi s-a desprins de trupul lui şi a devenit o femeie muritoare.

5:14. În inima lui, Fanvar era neliniştit din cauza înfăţişării femeii, însă ea era blândă, îl slujea cu râvnă şi, fiindcă era iscusită ca vindecătoare, l-a tămăduit. Prin urmare, când a redevenit puternic, el a făcut-o Regina Grădinii, şi a fost considerată aşa chiar şi de părinţii noştri, care au numit-o Gulah, însă Fanvar i-a spus Aruah, care înseamnă tovarăşă. În limba noastră ea este numită Doamna de Lanevid.

5:15. Dumnezeu i-a luminat mintea lui Fanvar în legătură cu femeia, zicându-i, „Această femeie a fost atrasă din locuinţa ei aflată pe tărâmul frumuseţii de dorinţele fierbinţi ale oamenilor. Venirea ei reprezintă o realizare pentru care altfel ar fi fost nevoie de generaţii nenumărate, fiindcă Pământul este mai potrivit pentru bărbaţi să înveţe lucruri bărbăteşti, decât pentru femei să înveţe lucruri femeieşti. Această femeie nu este ca toate celelalte, căci nu seamănă deloc cu tine; fiecare fir din părul său este diferit de cel al unui bărbat, fiecare picătură de sânge şi fiecare părticică de carne sunt de tip femeiesc şi sunt diferite de cele ale unui bărbat. Gândurile şi dorinţele sale sunt diferite; nu este nici sălbatică, nici necivilizată, fiindcă aparţine unui alt tărâm, mai subtil. Fiicele sale vor umbla cu mândrie, căci vor fi înzestrate cu graţie şi cu toate elementele perfecţiunii femeieşti. Delicateţea, modestia şi farmecul vor fi acele minunate bijuterii care îi vor spori feminitatea. De acum încolo, bărbatul va fi cu adevărat bărbat, iar femeia va fi cu adevărat femeie, căci bărbatul va fi încins cu bărbăţie, iar femeia va fi îmbrăcată cu feminitate. Însă vor merge împreună, mână în mână, spre slava înălţătoare care le stă în faţă, fiecare dintre ei fiind tovarăşul şi inspiraţia celuilalt”. Aşa că Fanvar şi Aruah au trăit mulţumiţi în mijlocul bunăstării şi rodniciei, fără a cunoaşte necazurile sau boala. S-au bucurat unul de altul şi, datorită faptului că erau diferiţi, au simţit că între ei există o atracţie.

5:16. Când a traversat frontiera cețoasă, Aruah a luat cu ea un singur lucru, comoara din Lanevid, bijuteria aflată în potirul lunii, piatra de inspiraţie făurită de dorinţele oamenilor. Această piatră, numită Lengil, aflată doar în stăpânirea fiicelor lui Aruah, i-a fost dată lui Fanvar de către Aruah ca zestre şi ca garanţie de puritate şi fidelitate. Căci ea nu urma căile Pământului, ci căile ţinutului ei natal.

5:17. În Grădină se găsea Incinta Sacră, teritoriul lui Fanvar şi al lui Aruah, unde Copiii lui Dumnezeu care veniseră în aceste locuri nu aveau voie să intre. Acolo se afla Potirul Împlinirii, care dădea celor ce sorbeau din el putinţa de a-şi împlini dorinţele. Însă nimeni nu putea să bea din el, cu excepţia lui Fanvar şi a lui Aruah. Tot acolo mai era şi Cazanul Nemuririi, ce conţinea o esenţă distilată din fructele care creşteau în grădină, iar aceasta proteja împotriva bolilor mortale.

5:18. Aruah i-a născut lui Fanvar un fiu, al cărui nume era Rautoki, şi o fiică, pe nume

© Biblioteca Spirituală

Armena. Fiecare dintre ei cunoştea misterele magiei şi căile stelelor. Ajuns la maturitate, Rautoki s-a căsătorit cu una dintre fiicele Fiilor lui Dumnezeu şi a avut doi copii de parte bărbătească, pe Enanari şi pe Nenduka. Enanari a inventat meşteşugul ţeserii hainelor din plante, în timp ce Nenduka era un vânător iscusit. Şi Armena şi-a găsit soţ printre Fiii lui Dumnezeu şi a a adus pe lume un fiu numit Belenki, precum şi două fiice, Ananua şi Mameta. Ananua ştia cum să facă vase şi alte lucruri din lut, pe când Mameta se ocupa cu îmblânzirea animalelor şi a păsărilor.

5:19. Nenduka a avut doi fii, Namtara şi Kainan. Şi Namtara, înainte de a muri în floarea vârstei, a avut doi fii, pe Nenduka şi pe Dadam. Belenki s-a căsătorit cu Enidva şi a avut un fiu pe nume Enkidua şi o fiică numită Estartha, care înseamnă Fecioara Dimineţii; aceasta a fost o mare învăţătoare printre Copiii lui Dumnezeu. Estartha a fost cea care a devenit prima Fecioară a Lunii, numită mai târziu Doamna Stelei Dimineţii. Enkidua a avut o fiică, iar numele ei era Maeva.

5:20. În afara Incintei Sacre, cunoscută sub numele de Gisar, era o poartă de acces în interior, numită Gilgal, care era o structură circulară alcătuită din pietre, în interiorul căreia se găsea un templu unde se păstra vasul sfânt, Gwinduiva. Acesta era ca un pocal făurit dintr-un cristal colorat în culorile curcubeului, care era fixat într-un suport din aur încrustat cu perle. Deasupra cupei tremura o ceaţă de culoarea lunii, semănând cu o flacără subtilă şi rece. La momente bine stabilite, atunci când Cerurile erau într-o poziţie anume, Gwinduiva era umplută cu rouă de lună şi cu poţiune din cazanul aflat în Incinta Sacră, care se prefăceau întrun lichior de culoarea mierii, pe care oamenii îl beau din acest pocal. Totuşi, în vas se găseau concentraţii diferite, căci una beau urmaşii lui Fanvar şi al lui Aruah, şi alta cei care erau Copiii lui Dumnezeu, dar nu erau din sângele lor. Această poţiune din pocalul Gwinduiva făcea ca boala să nu se lipească de cei care beau din ea.

5:21. Dadam, Primul Tată, s-a căsătorit cu Leitha şi au avut un fiu pe nume Herthew.

Apoi, Dadam a luat-o de nevastă pe Maeva, care a avut o fiică, dar nu cu el; aceasta se numea Gwineva şi era un copil din flori zămislit cu Abrimenid din Gwarthon, fiul lui Namtenigal, pe care noi îl numim Lewid, Tatăl Întunecat.

5:22. În vecinătatea ţinutului Copiilor lui Dumnezeu se întindeau pustietăţile unde trăiau Neandhertalienii, Copiii lui Zumat, care înseamnă Cei Care Au Moştenit Moartea. Printre aceştia era şi Namtenigal, un vânător viclean, care era cel mai înţelept şi mai şiret dintre toţi; numai el nu se temea de Copiii lui Dumnezeu, şi numai el îndrăznea să intre în Grădină.

5:23. În zilele când Estartha îşi răspândea învăţăturile, Namtenigal venea adesea să îi asculte cuvintele, ceea ce nu le displăcea Copiilor lui Dumnezeu, fiindcă a-i învăţa pe oamenii sălbatici din jurul lor era o datorie pe care o aveau de îndeplinit. Aşadar, Namtenigal participa la ritualurile lor, însă nu putea să bea din elixirul aflat în pocalul Gwinduiva, pentru că acest lucru îi era interzis. Căci Copiilor lui Dumnezeu le dădea putere şi sănătate, păzindu-i de bolile care îi măcinau pe Neanderthalieni, însă în cazul altora era doar o risipă. De asemenea, Copiilor lui Dumnezeu le era interzis cu stricteţe să se împreuneze cu Neanderthalienii, acesta fiind considerat un păcat ce nu putea fi iertat.

5:24. Ei bine, acel vânător viclean a învăţat multe lucruri de la Estartha şi, într-o bună zi, l-a dus pe fiul ei la ea, iar acesta a devenit ca şi copilul ei, locuind împreună cu ea şi renunţând la felul de a fi al semenilor lui. Estartha l-a numit Lewid, Aducătorul de Lumină, căci intenţiona să-l înveţe obiceiurile celor care mergeau pe calea luminii, ca pe măsura trecerii timpului să contribuie şi el la luminarea poporului său.

5:25. Lewid a crescut înalt şi chipeş; învăţa repede şi astfel a devenit înţelept. Însă în acelaşi timp era şi un vânător puternic şi rezistent, a cărui faimă se dusese pretutindeni. Însă, uneori, chemarea poporului său era foarte puternică; atunci ieşea pe furiş în noapte şi lua parte ritualurile întunecate ale semenilor săi. Astfel, a ajuns să cunoască firea trupească şi plăcerile cărnii.

5:26. Dadam devenise un slujitor al Incintei Sacre, acolo unde vălul ceţos dintre tărâmuri putea fi străpuns, fiindcă toţi aceia din sângele lui Aruah aveau o vedere dublă, putând să zărească fantome, spirite şi fiinţe Sith, precum şi toate lucrurile Celeilalte Lumi, însă nu clar, ci ca printr-un văl.

© Biblioteca Spirituală

5:27. Lângă locul numit Gisar era o pădurice cu copaci de toate felurile, prin care curgea un râu, şi acolo se mai găseau şi tufişuri înflorite, precum şi tot felul de plante. Maeva avea obiceiul să se plimbe pe acolo în lumina soarelui, iar Lewid se ducea şi el; aşa se face că s-au întâlnit printre copaci. Maeva îl cunoştea, dar în trecut îl evitase; acum, însă, vedea că este chipeş şi că are multe lucruri atrăgătoare, aşa încât piciorul i-a stat pe loc şi nu a fugit.

5:28. Zilele treceau şi cei doi erau tot mai mult împreună, iar Lewid vorbea despre lucruri pe care Maeva nu le mai auzise până atunci. Simţea că sângele îi fierbe, însă nu a răspuns şi nu a luat în seamă ispitele lui, din cauza acelei interdicţii. Aşa că Lewid s-a dus la Mama Lunii, femeia înţeleaptă a Neanderthalienilor, căreia i-a vorbit despre dorinţele sale, rugând-o să-l ajute. Mama Lunii i-a dat două mere ce conţineau o substanţă nocivă, pe care o absorbiseră prin codiţele lor; când Lewid i-a dat-o lui Maeva, aceasta a devenit neajutorată în mâinile lui.

5:29. După aceea, s-au întâlnit din nou, pentru că Maeva se îndrăgostise de Lewid, însă la un moment dat s-a îmbolnăvit de o boală ciudată, şi atunci s-a temut. Apoi, s-a îmbolnăvit şi Dadam, şi pe urmă Lewid, aşa că Lewid i-a zis femeii, „Trebuie să iei esenţă pură din Incinta Sacră, iar Setina, Mama Lunii, va prepara un elixir care ne va vindeca”. El a spus acest lucru deoarece niciunul dintre semenii săi nu putuse până atunci să pună mâna pe Substanţa Sacră, deşi întotdeauna jinduiseră acel lucru care le fusese refuzat. Acum, din cauza fragilităţii ei, femeia se lăsase în mâinile lui, iar Lewid a profitat de ocazie.

5:30. Ca să-şi atingă scopul, Lewid i-a dat lui Maeva o poţiune preparată de Mama Lunii, iar aceasta, folosindu-se de viclenie şi înşelăciune, le-a dat să bea din ea lui Dadam şi celor care erau cu el, iar aceştia au adormit. Pe când dormeau, Maeva a furat o parte din Substanţa Sacră şi i-a dus-o lui Lewid, care i-a dat-o Mamei Lunii, iar aceasta a preparat o fiertură.

5:31. O parte din ea i-a dat-o lui Maeva, iar restul a fost băut de Neanderthalieni din groaznicul lor ankital în timpul ritualurilor de noapte. Când a venit dimineaţa, au fost cuprinşi de dureri groaznice, şi înainte de căderea serii toţi Neanderthalienii au fost loviţi de o boală pe care până atunci nu o cunoscuseră.

5:32. Maeva a luat ce i se dăduse şi, ducându-se la Dadam, care stătea în pat, i-a dat o înghiţitură din vasul pe care-l avea, însă pentru a-l determina să bea a trebuit să facă apel la nişte şiretlicuri femeieşti. A băut şi ea ce mai rămăsese, după care au adormit. Dar când s-au trezit dimineaţa, amândoi aveau dureri, iar acesta era un lucru pe care nu-l mai cunoscuseră până atunci. Dadam i-a spus femeii, „Ce ai făcut? Căci ceea ce ni s-a întâmplat nu ar fi posibil decât dacă s-a săvârşit ceea ce este oprit”. Femeia a răspuns, „Stăpâne, am fost ispitită şi am căzut, am făcut ceea ce este interzis şi de neiertat”.

5:33. Dadam a zis, „Datoria mă obligă să fac anumite lucruri, însă mai întâi hai să mergem la Gisar, în locul numit Bethkelcris, unde voi căuta lumină spirituală”. Aşa că s-au dus împreună şi au stat în faţa altarului care se afla sub Pomul Înţelepciunii. Acolo, au avut o viziune, în care s-au văzut amândoi aşa cum erau şi cum ar fi trebuit să fie, şi s-au simţit ruşinaţi. El, pentru că nu se comportase ca un bărbat, iar ea, pentru că fusese perfidă. Acolo, în ceaţa ca o oglindă, s-a dezvăluit păcatul femeii, iar inima bărbatului s-a scorojit ca o floare atinsă de foc.

5:34. Apoi, au văzut materializându-se în ceaţă o fiinţă Spirituală Superioară, care le-a spus, „Vai de voi şi de casa voastră, căci asupra rasei Copiilor lui Dumnezeu s-a abătut răul suprem şi a întinat-o. Moştenirea lui Kadamhapa este pierdută. Scurgerea urât mirositoare care întinează femeia provine din împreunarea incompatibilă, dar asta nu e totul, căci bolile şi stările de rău apar şi din cauza fermenţilor proveniţi din însămânţarea necurată”.

5:35. Dadam a zis, „Vina este a femeii; de ce trebuie să sufăr şi eu?”. Fiinţa Spirituală a răspuns, „Pentru că voi doi sunteţi acum ca o singură fiinţă, aşa că neplăcerile bolilor şi slăbiciunilor vă lovesc în mod egal, însă nu veţi mai spurca niciodată acest loc. De acum încolo, vălul ceţos va deveni o barieră de netrecut, care va separa cele două tărâmuri, ca să nu se mai întrepătrundă cu uşurinţă. Nu vor mai exista mijloace prin care să comunicăm între noi. Începând din acest moment, bărbatul şi femeia, care erau sortiţi să se unească într-o iubire divină, vor fi separaţi, deşi vor tânji mereu să se reunească. Vor putea să se agaţe unul de altul, căutând unitatea care să reaprindă flacăra, însă până când eforturile lor nu vor transcende

© Biblioteca Spirituală

limitările impuse de lucrurile pământeşti, ele vor fi în zadar. Spiritul omului este acum separat de întreg şi aruncat din nou în starea de inconştienţă, şi la rândul lui va tânji şi el după reunirea cu întregul. Scânteia va căuta să se reîntoarcă în foc; căci altfel nu va mai fi nimic. Pânza sorţii este ţesută din nou, iar potecile destinului sunt refăcute; modelul vieţii este redesenat; din nou, progresul va avea ca punct de pornire ignoranţa, naşterea şi moartea, durerea şi plăcerea, bucuria şi tristeţea, succesul şi eşecul, iubirea şi ura, pacea şi războiul, lumina deplină şi umbra, precum şi nenumăratele nuanţe care alcătuiesc minunatul model al vieţii pe Pământ. Acesta este un nou început, însă un început lipsit de puritate şi copleşit deja de datorii şi poveri".

5:36. Fiinţa Spirituală a continuat, „Destulă răutate s-a născut din încăpăţânarea şi nesupunerea voastră, căci anumite lucruri au fost interzise spre binele vostru. Nemurirea a fost la îndemâna voaastră, însă dacă aţi fi dobândit-o aţi fi abătut un rău şi mai mare asupra voastră şi asupra moştenitorilor voştri, căci scăpând de obligaţia de a vă transforma, şi voi şi ei aţi fi fost incapabili să progresaţi".

5:37. Fiinţele Spirituale i-au alungat pe Copiii lui Dumnezeu din grădină, iar la porţile sale au pus paznici, ca niciunul să nu se mai poată întoarce. Apoi, grădina a fost ascunsă de vălul de ceaţă; apele au încetat să mai curgă, iar rodnicia a dispărut; a rămas doar o pustietate. Copiii lui Dumnezeu s-au dus să locuiască în ţinutul lui Amanigel, care se află dincolo de Munţii Mashur, pe ţărmul Mării Dalemuna.

5:38. De atunci încolo, omul şi-a făurit propria înfăţişare spirituală. Unii, care urau chiar şi ei felul în care arătau, s-au desprins de grup şi au fost ascunşi cu îndurare de adâncimile întunecate; şi aceştia s-au vorbit între ei, „Haideţi să locuim aici în întuneric şi să le pregătim un loc şi altora care sunt ca noi, ca atunci când ne vor urma să ni se alăture şi să locuiască aici". Aşa au luat naştere Regiunile Întunecate locuite de demoni, care nu sunt altceva decât spiritele hidoase ale oamenilor răi.

5:39. Toate aceste lucruri au fost consemnate în scris. În Siboit, se obişnuia să se spună că omul a fost creat în felul acesta: „Dumnezeu a trimis Spiritul Său Artizan pe Pământ, iar imaginea Lui a fost atrasă de un trup lipsit de spirit, şi ea a devenit inima omului".

5:40. Acestea sunt cuvintele scrise de Thonis din Myra în Ludicia, în vremea sa:

5:41. „Mă întrebi ce este omul, iar eu răspund: El este viaţa care devine conştientă de sine însăşi. El este acel ceva ce nu poate fi atins, care cunoaşte lucrurile ce pot fi atinse; este Spiritul în materie, focul în apă. Când a apărut pentru prima dată, nimeni nu-şi aminteşte, aşa că rămân doar vechile poveşti din popor. A existat un început şi apoi o grădină; şi omul s-a trezit în această grădină. Înainte de acest moment nu fusese liber, fiindcă nu se deosebea de lucrurile din jurul lui. Şi întrucât nu avea cum să fie neascultător, binele şi răul nu existau; acestea erau non-existente".

5:42. „Omul a devenit liber datorită faptului că a devenit conştient de sine însuşi, şi având această cunoaştere a negat orice legătură de rudenie cu animalele. Dar pentru că nu se mai afla într-o relaţie armonioasă cu lucrurile de pe Pământ a început să devină nemulţumit, nesatisfăcut şi neliniştit; dorea să aparţină unui loc, dar simţea că acel loc nu era acolo. Fusese renăscut ca un om Dumnezeu, aşa că pe bună dreptate se spune că omul a fost născut din Pământ şi Spirit, sub un copac, care este simbolul vieţii, şi într-o grădină".

5:43. „Acolo, ochii bărbatului şi ai femeii s-au deschis şi, fiind mai presus de dobitoace, şi-au dat seama că sunt diferiţi şi că sunt separaţi de toate celelalte fiinţe care respiră. S-au desprins unul de altul şi s-au ruşinat de starea în care se aflau, fiindcă se simţeau străini. Satisfacţiile carnale ale fiinţelor inferioare nu le mai ajungeau; pierduseră contactul cu Sursa Iubirii, şi cu toate că ştiau că le lipseşte ceva, nu puteau să-şi dea seama ce anume. Dobândiseră cunoaşterea carnală pe care doar omul o posedă, fiindcă numai el simte reproşul divinităţii. Fuseseră îndepărtaţi din Grădina Satisfacţiei fiindcă inhalaseră Substanţa Divină şi nu se mai puteau întoarce acolo din cauza barierei care există între om şi fiinţele non-umane".

5:44. Kamelik a scris: „Cei uniţi au fost separaţi şi din acea zi nu au mai fost niciodată mulţumiţi. Au rătăcit neobosiţi căutând să se reunească şi să găsească împreună bijuteria pe care Pământul a pierdut-o pentru totdeauna".

© Biblioteca Spirituală

5:45. Lupisis a scris: „Această primă femeie, care a venit din neant, este zeiţa slăvită de-a pururi, inspiratoarea inimilor, idealul de feminitate cinstit de toţi bărbaţii, preoteasa delicată şi blândă din temple. Este femeia ideală care, din cauza naturii bărbatului, este mereu ispitită de latura sa întunecată, de animalul din ea. Dacă animalul triumfă şi ea se prăbuşeşte, atunci idealul este învăluit de pânzele şerpuitoare ale deziluziei, iar bărbatul pierde ceva din inima lui".

5:46. Şi mai adaugă şi aceste cuvinte: „Ei nu s-au împărtăşit din înţelepciune, iar fructul pomului cunoaşterii este amar. Bărbaţilor le este refuzat adevăratul lor drept de întâi născuţi. Căderea omului a însemnat desprinderea de contactul iubitor cu Dumnezeu şi căderea în materialitatea carnală. Sufletul care s-a împărtăşit din conştiinţa lui Dumnezeu a căzut în inconştienţă deoarece a căzut în capcana materiei. Căderea l-a separat pe om de sursa care îi susţinea spiritul; din acel moment, efortul său a fost acela de a se întoarce înapoi. După cădere, atunci când bâjbâia orbeşte după Dumnezeu, a descoperit demonii şi i s-a părut mai uşor să se închine acestora decât să-şi continue călătoria".

5:47. „Dumnezeu aşteaptă mereu; omul nu trebuie decât să-şi ridice privirea, dar este mai uşor să mergi la vale decât să urci dealul. Este mai uşor pentru convingerile spirituale ale omului să degenereze decât să evolueze. Cine dintre oameni ştie adevărul şi poate să scrie bazându-se pe o anumită cunoaştere? Căci n-ar fi acest lucru împotriva Legii? Niciun om n-a fost acolo la început ca să vadă şi să scrie, însă putem fi siguri de un singur lucru; Dumnezeu, Creatorul, ştie cum şi de ce, şi oare acţiunile Celui atât de măreţ pot fi ele lipsite de scop?".

CAPITOLUL VI - DADAM ŞI LEWID

6:1. Maeva a fugit să-şi salveze viaţa şi multe dintre rudele sale au plecat împreună cu ea. Însă Dadam nu putea să o urmeze, fiindcă boala îl slăbise. Din această cauză nu-şi mai putea controla limba şi bolborosea ca un copil, în timp ce boala îi acoperise trupul cu răni roşiatice, din care curgea ceva. Lewid plecase şi el într-un loc îndepărtat aflat în pustietate.

6:2. Cei rămaşi cu Dadam, care se uitau în urmă spre locul unde se găsea grădina, au văzut limbi de lumină strălucitoare care lingeau cerul de deasupra ei, în timp ce în interior se vedeau flăcări în tot felul de nuanţe. Cei ce căutau să se întoarcă au fost îndepărtaţi cu nişte furnicături dureroase pe care le simţeau în tot corpul, iar durerea se intensifica atunci când voiau să se apropie; aşa că până la urmă au fost alungaţi.

6:3. Când Dadam s-a însănătoşit şi a putut sta în picioare, doar puţini mai rămăseseră cu el, şi s-au dus cu toţii în pustietate, într-un loc unde era apă şi o păşune întinsă. Acolo, Dadam l-a lăsat pe Herthew, fiu său, şi pe mama băiatului, cu Habaris, Cel Învăţat, şi a plecat să îl caute pe Lewid.

6:4. După multe zile, Dadam şi cei care îl însoţeau au dat peste Lewid şi Neanderthalienii săi, care erau foarte bolnavi, şi au ucis mulţi dintre ei, însă Lewid nu era mort, cu toate că fusese rănit mortal şi stătea întins pe o stâncă uriaşă. Când Dadam s-a apropiat, Lewid a ridicat cu greu o mână şi a spus, „Salutare învingătorului şi binefăcătorului care a venit să pună capăt nefericirii noastre". Şi în timp ce Dadam stătea şi îl privea cu severitate, Lewid a zis, „Este dreptul tău să mă ucizi, căci chiar şi noi, care suntem fiinţe inferioare, aflate mult în urma oamenilor divini, avem o lege a mândriei bărbăteşti. Ce am făcut eu s-a mai făcut şi înainte şi se va mai face, însă eu am greşit pentru faptul că am traversat o barieră necunoscută pe care nu am putut-o vedea, fiindcă noi, prin firea noastră, suntem la fel de contagioşi unul pentru altul cum sunteţi şi voi. Prin urmare, dacă îmi este dat să mor, fie să mor pentru vina de a fi provocat această boală care a lovit popoarele noastre"

6:5. „În vremurile de vis din trecut, când Zeii cei Mari s-au luptat între ei pentru dominaţia spaţiilor cereşti, iar ţinuturile întinse ale Pământului au fost devastate de un foc nepământesc, Bemotha a fost despicată de săgeţile strălucitoare ale lui Shemas. Atunci a fost dat acest ţinut în stăpânirea poporului meu, deoarece tărâmul vostru era în afara Pământului, undeva departe. Ţinutul nostru era un loc plăcut, iar voi spuneţi că din această cauză am rămas

© Biblioteca Spirituală

aşa cum suntem în prezent; însă noi am fost mulţumiţi. Nu avem nici planuri măreţe, nici scopuri greu de atins, la care oamenii ar trebui să aspire. O astfel de strădanie, după cum prea bine ştii, nu este altceva pentru noi decât o tulburare fără rost".

6:6. „Eu am Dumnezeul meu, iar voi îl aveţi pe al vostru, şi aşa cum s-au confruntat până acum, aşa vor face şi în continuare; însă în acest moment a apărut un nou câmp de bătălie, cu căpetenii noi. Eu voi merge în locul care mi-a fost hărăzit, iar tu vei merge în al tău, şi de acolo, ca nişte comandanţi, vom purta un veşnic război. Aşa ni s-a sortit şi aşa trebuie să fie, dar cine va cuceri pentru regele său acest premiu, care este Pământul? Noi nu ne vom bate cu bâte şi suliţe, cu pietre aruncate şi cu săgeţi zburătoare, ci cu nişte arme mai subtile. Acest lucru nu reprezintă alegerea noastră; noi nu suntem decât nişte jucării ale sorţii.

Tu şi cu mine vom conduce ostilităţile nu datorită calităţilor noastre, ci pentru că noi am fost acolo unde am fost şi atunci când am fost. Acum nu suntem altceva decât două scântei de viaţă într-un mediu ostil, dar ce vom fi peste o sută de generaţii?"

6:7. Dadam a zis, „Ştiu şi eu aceste lucruri, căci ochii mei au fost deschişi întotdeauna.

Şi eu am văzut o câmpie nesfârşită şi fără niciun orizont, însă îi voi conduce pe aceia care au devenit puternici şi îi voi face să caute şi să se străduiască, în timp ce poporul tău va fi slăbit de faptul că se va lăsa pradă simţurilor şi plăcerilor de pe Pământ. Noi suntem dezmoşteniţi, dar nu suntem renegaţi; avem în noi sămânţa izbânzii. Tu şi ai tăi nu aţi fost niciodată mai mult decât sunteţi, fiii căii uşoare, adepţii drumului care coboară".

6:8. După ce au fost rostite aceste cuvinte, Lewid a murit, iar Dadam şi cei aflaţi împreună cu el i-au ars trupul. Dadam şi cei care erau cu el au cutreierat prin pustietate zile în şir, după care s-au îndreptat spre miazăzi, mergând către munţi. Dar într-o bună zi, când Dadam şedea singur undeva printre stânci, cu bărbia în piept, pe la spatele lui a venit un vânător din neamul Ubaliţilor. Când Dadam s-a întors, vânătorul a aruncat o piatră rotunjită şi i-a scos un ochi. După aceea, Ubalitul l-a ucis lovindu-l în cap cu o piatră.

6:9. Acest vânător era fiul lui Ankadur, fiul lui Enanari, regele Ubaliţilor, şi al lui Urkelah, fiica Chaisiţilor. Se ştie acest lucru, deoarece cei care erau cu Dadam au ieşit din locurile sterpe şi au învăţat să devină constructori, devenind mai mari printre Ubaliţi şi ridicând cetăţi în lungul râurilor. Printre ei se afla Enkilgal, care a construit cetatea Keridor, aflată între două mari râuri, precum şi cetăţile Netar şi Baletsheramam; tot el i-a învăţat pe oameni să scrie şi a săpat literele într-un stâlp din Herak.

CAPITOLUL VII - HERTHEW, FIUL PRIMULUI TATĂ

7:1. Cartea Începuturilor ne spune că toate lucrurile au început cu Varkelfa, care mai este numit şi Awenkelifa, din care curge gwinin, energia care stabilizează toate lucrurile şi le face să-şi menţină forma, şi awen, care răspunde la dorinţele care dau formă. Foarte bine, însă oamenii sunt preocupaţi mai degrabă de începuturile rasei lor, iar rasa noastră se trage din Herthew, Cel cu Faţa ca Soarele, fiul Primului Tată.

7:2. Când Herthew era încă tânăr, a fost alungat din ţinuturile luxuriante în care se născuse şi a călătorit prin locuri sălbatice în compania şi în grija înţeleptului Habaris. După multe zile, au ajuns în ţinutul Krowkasis, leagănul rasei noastre, un ţinut cu munţi şi râuri aflat lângă Ardis, şi şi-au pus tabăra acolo, într-o vale. Aveau cu ei slujitori şi turme.

7:3. În acel loc, Herthew a crescut şi a ajuns la maturitate, iar Habaris era întotdeauna lângă el, învăţându-l toate lucrurile pe care trebuia să le ştie. El l-a învăţat pe Herthew cele nouă discipline esenţiale ale lui Imain, precum şi secretele celor trei vase sfinte. Herthew a învăţat că există un loc întunecat, unde aerul este viciat, iar adierile urât mirositoare împrăştie boli şi particule otrăvitoare. Aceea era sursa tuturor maladiilor şi a lucrurilor care provoacă putrefacţie şi ruină. Acel loc fusese închis, ca să nu afecteze Pământul, căci el se afla în alt tărâm, dincolo de sfera muritorilor; însă atunci când s-a consumat o faptă interzisă, acesta a intrat în legătură cu Pământul. Astfel, trupurile muritorilor au început să fie influenţate de locul acela nefast.

© Biblioteca Spirituală

7:4. Aici şi în alte părţi similare din Lumea Cealaltă urmau să fie atraşi cei răi atunci când vor fi trecut prin porţile înfiorătoare ale morţii. Însă învăţătura lui Habaris se referea la un alt fel de răutate, la aceea când lipsa efortului, indolenţa şi indiferenţa faţă de îndatoriri şi obligaţii, precum şi alegerea căii uşoare reprezintă nişte rele la fel de mari ca şi faptele reprobabile. El i-a învăţat pe oameni să caute adevăratul scop al vieţii, şi anume să transmute iubirea îndreptată spre pofte în iubire adevărată. Acea victorie reală se obţine doar atunci când trupurile sunt învinse, iar poftele şi nevoile lor de bază sunt subjugate.

7:5. Habaris îi învăţa pe oameni aceste lucruri şi încă multe altele, dar multe dintre învăţăturile lui nu au fost pe placul poporului din Krowkasis, care era în aceeaşi stare în care se găsea şi înainte ca strămoşul lui Herthew să fi fost alungat. Aşa încât Habaris a ascuns de ei numeroase lucruri şi i-a învăţat prin intermediul unor povestiri simple, pe care le puteau înţelege. I-a învăţat misterele referitoare la roata anului şi a împărţit anul într-un anotimp de iarnă şi un anotimp de vară, cu un mare ciclu anual de cincizeci şi doi de ani, şi cu un ciclu al Nimicitorului de o sută patru ani. El le-a dat Legile Prosperităţii şi ale Necazului şi a instituit sărbători populare cu ocazia strângerii recoltei şi a însămânţatului. De asemenea, i-a învăţat şi ritualul Ulisidui.

7:6. Însă Habaris l-a instruit pe Herthew în privinţa căilor Celeilalte Lumi. L-a învăţat lucruri referitoare la cele trei raze care pleacă din soarele nevăzut aflat în centru, care contribuie la manifestarea tuturor lucrurilor şi le menţine forma. L-a învăţat şi despre Sufletul Universal, care umple toate lucrurile create, la fel cum Sufletul Omenesc umple trupul muritor. Acest suflet omenesc, a spus el, s-a născut din transmutarea sensibilităţii şi a simţirii muritoare în sensibilitate şi simţire divină, prin suprimarea instinctelor de bază ale muritorilor. El a căpătat tărie prin dezvoltarea sentimentelor de iubire dintre bărbat şi femeie şi dintre aceştia şi rudele lor, prin aprecierea frumuseţii, prin respectarea îndatoririlor, prin dezvoltarea tuturor acelor calităţi care aparţin oamenilor, şi nu animalelor.

7:7. Herthew a învăţat că Sufletul Omenesc este trezit la viaţă de substanţele care se revarsă din Divinitate; că sufletul puternic este transformat şi modelat în funcţie de dorinţele sale, dar că sufletul slab nu este propriul lui stăpân, fiindcă este lipsit de vlagă şi instabil, astfel încât viciile lui îl denaturează. În viaţa de apoi, sufletul nobil va avea parte de o fericire fără limite; va avea o strălucire minunată şi va umbla cu mândrie. Sufletul meschin al celor răi este întunecat, deformat şi trist, de aceea va fi atras în locuri compatibile cu starea în care se află, aşa că se va duce în locuri întunecate.

7:8. Când Herthew abia trecuse pragul maturităţii, nişte oameni cu bărbi negre şi suliţe începuseră să calce hotarele ţinutului Krowkasis, iar Idalvar, regele acelei ţări, i-a strâns la un loc pe luptătorii săi; chemarea a ajuns şi la urechile lui Herthew, iar acesta s-a pregătit să plece. Însă Habaris i-a cerut să mai rămână o vreme, întrucât nu era pregătit pentru bătălie. Apoi, Habaris a luat nişe pietre şi a făcut un foc ciudat, cum nu se mai văzuse până atunci; când flăcările s-au micşorat, a scos din foc ceea ce se numeşte „copilul văpăii verzi", un material pe care l-a bătut până când a devenit lamă de sabie. Pe aceasta a fixat-o într-un mâner din corn de animal, iar după ce a ascuţit-o şi a încercat-o, i-a dat-o lui Herthew, zicând, „Iat-o pe Dislana, Cea care Muşcă Amarnic, slujitoare credincioasă a celui ce loveşte cu putere şi dreptate". Apoi, a făcut un scut din răchită acoperit cu piele de bou şi un coif de piele, care acoperea faţa şi gâtul. Echipat astfel, Herthew a plecat spre tabăra lui Idalvar, luând cu el opt luptători.

7:9. În acele zile, oamenii luptau cu suliţe pe care le aruncau cu mâna, cu bâte, cu pietre pe care le azvârleau şi cu beţe ascuţite cu ajutorul focului şi îngreunate, dar nu se luptau de aproape. Aşa că atunci când Idalvar a văzut sabia lui Herthew s-a minunat, deoarece îi depăşea puterea de înţelegere; dar văzându-l pe Herthew cum se lupta şi cum cădeau vrăjmaşii în faţa lui, a rămas mut de uimire.

7:10. Niciunul dintre cei aflaţi în jurul regelui nu putea înţelege cum se făureau asemenea arme, progenituri ale focului şi pietrei, însă Habaris a mai făcut şi altele, iar Herthew a devenit mâna dreaptă a regelui şi primul erou al Rasei Nobile. Regele i-a oferit-o pe fiica sa de nevastă, însă Herthew a refuzat, spunând, „Încă nu sunt suficient de matur".

© Biblioteca Spirituală

7:11. Când războiul a luat sfârşit, Herthew s-a retras în locul unde Habaris făcuse acea sabie strălucitoare, şi unde deja îi învăţase şi pe alţii misterele făuririi ei, pecetluindu-le gura prin magie. Însă Herthew era mai puţin interesat de armele de luptă, dorind mai degrabă să cunoască misterele vieţii şi ale bătăliei pe care o poartă Spiritul cu trupul muritor. Aşa că în timp ce lucrătorii lui scoteau săbii strălucitoare din pietrele căzute din cer, Habaris îl învăţa pe Herthew şi pe fraţii lui de bătălie, şi iată lucrurile pe care le-au aflat din gura lui.

7:12. „Dincolo de Dumnezeu există Absolutul, pe care niciun om nu trebuie să încerce să-l înţeleagă, căci acesta există şi a existat întotdeauna într-o stare aflată mai presus de înţelegerea limitată a omului. Din acest Absolut a fost zămislit Dumnezeu, Desăvârşirea tuturor Desăvârşirilor".

7:13. „Ca să creeze, Dumnezeu a vizualizat mai întâi în gând, apoi a generat o undă de energie, care, ca să spunem aşa, s-a solidificat, dând naştere la ceea ce am putea numi pietrele de construcţie. Energia aceasta curgătoare a dus şi la apariţia Imnului Ceresc, care a pus laolaltă pietrele de construcţie, dând naştere unor forme armonioase. Aşa că pe bună dreptate se spune că toată creaţia reprezintă harpa lui Dumnezeu, şi că ea răspunde la cântecul Său şi la atingerile Sale. Este o desfăşurare veşnică. Vocea lui Dumnezeu poate fi auzită şi în vocea frumoasei Sale fiice, ce înzestrează cu viaţă şi frumuseţe toate lucrurile care cresc".

7:14. „Creaţia are la bază un scop divin, pe care doar puţini îl pot şti; această cunoaştere este cheia tuturor întrebărilor fără răspuns. Dobândirea ei se aseamănă cu tragerea unei draperii groase, care a ţinut o odaie în semiîntuneric, astfel încât dintr-o dată toate lucrurile devin clare şi distincte. Acela care reuşeşte să obţină această cunoaştere va şti Taina cea Mare, răspunsul la enigma din toate timpurile; va fi o cunoaştere mai presus de orice îndoială. Scopul acesta divin şi taina divină referitoare la el sunt numite Gwenkelva".

7:15. „În afară de Gwenkelva, Dumnezeu nu are nimic de câştigat de pe urma creaţiei Sale, cu excepţia faptului că fiind o Fiinţă ce posedă o infinită iubire şi bunătate, El ar trebui să aibă ceva anume prin care să primească darul iubirii şi să răspundă la el. Pentru că nici măcar fiinţele muritoare nu sunt satisfăcute de iubirea de sine. De asemenea, El a avut nevoie de ceva care să contrasteze cu El Însuşi, un agent prin care să se poată manifesta, şi acesta este creaţia".

7:16. „Pentru muritori, creaţia este şcoala vieţii; terenul de antrenament pentru dobândirea dumnezeirii. Există Trei Cercuri ale Realităţii, trei tărâmuri, trei stadii ale existenţei. Acestea sunt: *Cerul*, unde poate fi atinsă perfecţiunea întrevăzută de pe Pământ; unde dorinţele şi idealurile se materializează; unde strădaniile dau roade; unde potenţialul spiritual latent în om, care a fost dezvoltat aşa cum se cuvine, ajunge la maturitate şi la realizare. *Pământul*, locul de antrenament, de dezvoltare şi de pregătire, terenul de încercare, câmpul de bătaie unde oamenii îşi descoperă adevărata natură atunci când sunt confruntaţi cu provocările vieţii, cu competiţia şi cu disputele; locul unde competiţia şi certurile reprezintă regula. Aici sunt concepute scopurile şi obiectivele ce urmează să fie realizate mai târziu, în locul adecvat. Aici este punctul de plecare, începutul călătoriei; aici trebuie să facem o alegere înţeleaptă în privinţa drumului pe care îl vom urma. Şi mai este şi *Tărâmul Orizontului Înceţoşat*, locul aflat la mijloc, locul spiritelor, unde cele de sus pot comunica cu cele de jos, iar spiritele libere rătăcesc în limitele care le-au fost impuse".

7:17. Aceste lucruri, pe care Habaris le-a dezvăluit în acele zile îndepărtate, au fost rescrise de-a lungul timpului pentru a fi accesibile înţelegerii noastre, însă ar fi lipsit de înţelepciune să le grăim în aceste zile dificile, când cuvintele devin curse în care cad cei neatenţi.

7:18. Ei bine, Idalvar dorea să înveţe secretul lamei strălucitoare făurite din pietrele căzute din cer, însă niciunul dintre aceia care veniseră cu Habaris sau care lucrau pentru el nu erau dispuşi să îl dezvăluie, iar regele se temea să îi pună la încercare. Aşa că s-a gândit bine la acest lucru şi a trimis apoi după fetele sale, cărora le-a spus ce au de făcut, întrucât avea un plan prin care să afle taina. Apoi, a trimis o invitaţie pentru Herthew şi Habaris. Când aceştia au ajuns în tabăra regelui au văzut că se organizase o mare adunare în cinstea lor, iar fetele regelui se purtau foarte frumos cu ei; una îi zâmbea lui Herthew, iar cealaltă lui Habaris, care era bătrân şi cu părul alb. Deşi la început Habaris a rămas indiferent şi s-a arătat a fi plictisit, fata regelui s-a

© Biblioteca Spirituală

dat pe lângă el, încurajându-i chiar şi nebuniile, în încercarea de a-l fermeca cu inteligenţa şi frumuseţea ei.

7:19. Nu după mult timp, şiretlicurile ei feminine au prins în cursă inima lui Habaris, dar cu toate că era aproape gata să dezvăluie taina, eforturile făcute de femeie erau mult prea mari, aşa că jocul a devenit obositor, astfel încât într-o seară nu a mai putut suporta compania acestuia. În toiul petrecerii, după ce se goliseră multe vase cu bere, iar oamenii cântau şi povesteau cu voce tare, aceasta s-a strecurat afară cu un tânăr luptător care îl slujea pe tatăl său. Mulţi dintre cei ce stăteau pe băncuţe au văzut acest lucru şi au început să murmure, dând din cap cu tâlc în direcţia lui Habaris, care a înţeles, deşi părea că a băut atât cât putea.

7:20. Habaris începuse să o iubească pe tânără, aşa încât a simţit o durere în inimă, dar în sinea lui ştia că copacul unei iubiri la bătrâneţe poartă doar fructele bătrâneţii. Însă i-a găsit scuze, gândindu-se că poate este vorba doar de vreun capriciu de fecioară, şi că acest lucru nu atârnă mai mult decât o pană care pluteşte pe apă, că nu este nimic serios, pentru că capriciile acestea sunt specifice mai mult bărbaţilor decât femeilor. Poate, s-a gândit el, este vorba doar de o indiscreţie nevinovată.

7:21. Aşa că la venirea zilei, când toţi aceia care se veseliseră s-au întors cu regret la îndatoririle lor, Habaris s-a apropiat de rege şi i-a cerut mâna fiicei sale. I-a vorbit astfel, „Fiica ta Klara m-a încântat cu firea ei fermecătoare; m-a vrăjit cu veselia şi frumuseţea ei; a părut că se simte bine în compania mea; sunt sigur că nu am interpretat greşit semnele". Regele nu a fost încântat peste măsură, căci cu toate că îşi dorea mult să afle taina sabiei strălucitoare, nu avea intenţia să-i dea mâna fiicei sale lui Habaris, dar nici nu voia să-l jignească. Prin urmare, i-a răspuns cu precauţie, zicând, „Obiceiul cere ca orice pretendent la mâna unei femei de viţă nobilă să fie el însuşi de viţă nobilă şi să fie vrednic în bătălie. Însă eu ţin la tine atât de mult, încât nu aş lăsa ca acest obicei să împiedice căsătoria, fiindcă şi tu poate că eşti un luptător vrednic printre cei din neamul tău. Dar hai să nu tratăm superficial această chestiune, fiindcă fata este încă tânără şi ar fi bine ca mai întâi să îi câştigi inima. Căci, fără îndoială, va fi o soţie destoinică, fiindcă este mereu gata să înveţe şi are o minte pătrunzătoare. Nimic nu o bucură mai mult decât să dobândească cunoaştere". Şi discuţia s-a încheiat în felul acesta.

7:22. Ei bine, câteva zile mai târziu, Idalvar şi suita sa, însoţiţi de Herthew şi Habaris, s-au dus la un loc de adunare, aflat la o distanţă de cinci zile de mers, unde se organizau serbări populare. Oamenii obişnuiau să se adune acolo la intervale de treisprezece luni pline pentru a sărbători anotimpul rodniciei, unii dintre ei venind de la distanţe foarte mari. Lângă locul de adunare era o colibă în care trăia un vrăjitor clarvăzător, pe nume Gwidon, care, în a treia noapte după luna plină, făcea profeţii cu privire la evenimentele anului următor.

7:23. Idalvar şi cei ce erau cu el şi-au prezentat darurile, iar apoi şi-au ocupat locurile în faţa acelei colibe. Imediat, Gwidon a ieşit afară învelit în pieile unor câini sălbatici, având pe cap o coroană de corn de animal şi ţinând în mână un toiag ce avea la capăt un craniu. S-a aşezat lângă un foc mic, în care a aruncat nişte prafuri, care au făcut să se ridice un nor de fum ce l-a învăluit complet. Când norul s-a risipit, vrăjitorul părea că doarme, dar după puţin timp şi-a săltat capul; apoi s-a ridicat în picioare şi a început să profeţească.

7:24. A vorbit o vreme despre lucruri mărunte, apoi despre pericolele care urmau să îi pândească pe oameni din partea vrăjmaşilor care vor coborî din Ţinuturile Nordice. A profeţit o mare vărsare de sânge, spunându-le oamenilor că vor fi salvaţi de o mare căpetenie, de un rege care va cunoaşte secretul sabiei strălucitoare, şi care el însuşi va şti să o făurească. I-a îndemnat pe oameni să facă eforturi, să se pregătească şi să îşi găsească cât mai degrabă căpetenia.

7:25. Dintre toţi oamenii, doar Habaris cunoştea tainele sabiei strălucitoare, însă el nu era un războinic, iar Herthew nu era născut din viţă nobilă, conform obiceiurilor acelor oameni. Aşa că deşi au vorbit mult, vorbăria nu le-a fost de niciun folos, căci nu au putut rezolva problema. Au hotărât, aşadar, ca fiecare să meargă pe drumul lui, dar să se întâlnească din nou în acel loc la următoarea lună plină, când Gwidon va putea să-i ajute să ia o decizie.

7:26. Odată întors în tabăra sa, Idalvar nu mai avea nicio ezitare în privinţa căsătoriei fiicei sale, poruncind ca acest lucru să se petreacă numaidecât. Însă a hotărât ca Habaris să-i

© Biblioteca Spirituală

iniţieze deîndată pe el şi pe fiii săi în misterele sabiei strălucitoare. Convenindu-se acest lucru, a început să facă pregătirile pentru căsătorie.

7:27. Habaris şi Klara s-au căsătorit, iar Idalvar şi fiii lui au fost parţial iniţiaţi în tainele sabiei strălucitoare, fiindcă regelui i s-a spus că o iniţiere completă ar dura mai mult timp. Aşa că atunci când s-au dus din nou la locul de întâlnire, Idalvar a fost proclamat căpetenie de război, iar fiii săi urmau să îi ia locul în ordinea vârstei, în cazul în care ar fi pierit în bătălie. Însă Habaris vorbise cu Gwidon în secret, iar lucrurile erau aranjate în aşa fel încât dacă şi fiii lui Idalvar vor pieri, locul căpeteniei să fie luat de Herthew.

7:28. Regele şi cei veniţi cu el s-au întors la locuinţele lor, unde urmau să pregătească luptători, însă Herthew urma să se întoarcă la locul de întâlnire şi să-i instruiască pe luptătorii de acolo în privinţa tacticilor de luptă pe care care le vor folosi atunci când vor da piept cu duşmanii.

7:29. Ei bine, în noaptea nunţii, după ce s-au retras în umbrarul lor, Klara a izbucnit în lacrimi şi a plâns cu capul pe genunchii lui Habaris, mărturisindu-i că nu este fecioară şi că-l înşelase, şi îl implora să o ierte. Habaris a ridicat-o şi i-a spus, „Chiar şi omul cel mai înţelept devine prost atunci când inima îi orbeşte judecata. Şi cu cât este mai bătrân, cu atât este mai prost. Nu a întrebat-o dacă îl iubeşte, fiindcă ştia că nu ar putea să-l iubească şi să îl înşele; ea îi dăduse inima altuia, şi odată cu ea şi fecioria. Însă a scuzat-o în sinea lui, gândindu-se că nu-l înşelase cu bună ştiinţă, ci doar îşi respectase îndatorirea pe care o avea faţă de tatăl său. De asemenea, iubind pe cineva cu adevărat şi dorind să dovedească acea iubire, ea a trebuit să să sacrifice propria fericire şi mulţumire sufletească, precum şi respectul de sine al viitorul soţ; algerea fusese a ei. Aşa este mereu. Habaris a întrebat-o dacă tatăl ei ştia despre felul în care stau lucrurile, iar ea a zis, „A bănuit, doar sunt fiica lui, nu?”. Astfel, pentru că alesese să nesocotească obiceiul oamenilor, Habaris s-a trezit legat de o soţie care nu-l iubea. Se întreba, oare va fi şi o soţie făţarnică şi infidelă?

7:30. O femeie se păstrează pentru soţul ei sau nu, în funcţie de criteriul după care s-a căsătorit. O femeie care se păstrează pentru căsătorie este puţin probabil să fie infidelă; o femeie dobândită cu uşurinţă înainte de căsătorie nu va fi mai puţin abordabilă după aceea, fiindcă dacă ea spune că criteriul este iubirea, atunci înseamnă că măsoară cu un lucru nestandardizat, cu ceva ce poate varia între un centimetru şi un kilometru. Un bărbat care îşi declară iubirea se poate gândi fie doar la o aventură, fie la o iubire de o viaţă; propunerea de căsătorie este cea care stabileşte diferenţa şi arată intenţia.

7:31. După căsătorie, regele a arătat puţin interes faţă de Habaris, fiindcă l-a păstrat pe tânărul războinic al Klarei în escorta sa, în loc să îl fi trimis în altă parte. Nici Klara nu s-a înfrânat, astfel încât să dea dovadă de bună-cuviinţa care înnobilează calitatea de soţie, decât atunci când a fost vorba de ieşiri în public, ceea ce nu a reprezentat altceva decât o crustă înşelătoare menită să ascundă iubirea viciată de dedesubt. Astfel, Habaris a trebuit să rabde ruşinea de a fi înjosit în ochii oamenilor, căci Klara îi era infidelă pe ascuns.

7:32. Habaris i-a făcut o vizită lui Herthew şi la întoarcere i-a spus regelui că el şi fiii lui vor primi iniţierea finală.

7:33. Aşa că după ce au făcut pregătirile, au pornit la drum, însoţiţi de Klara, către locul unde se aflau pietrele căzute din cer, acel loc fiind un munte ce avea o despicătură adâncă, în care se găsea o peşteră mare, din care ieşea un râu. Odată intraţi în peşteră, Habaris le-a spus celor aflaţi împreună cu el să aştepte acolo unde erau, căci numai Idalvar, fiii săi şi Klara puteau să-l însoţească în locul de iniţiere, care se afla într-o mică grotă la care se ajungea trecând printr-un culoar îngust, închis de o uşă grea şi luminat de un foc care fusese deja aprins, un foc care ardea mocnit, cu o văpaie albastră.

7:34. După ceva timp, cei care aşteptau afară s-au neliniştit, dar a mai durat mult până când s-au apropiat de uşă, iar atunci când au făcut asta au fost apucaţi de gât, astfel încât s-au speriat şi au fugit, iar unul dintre ei a murit. Apoi, au venit cei ce ştiau tainele pietrelor căzute din cer şi au eliberat drumul, iar toţi cei aflaţi în peşteră au pierit. Habaris a făcut ceea ce trebuia făcut, căci deşi este bine ca oamenii să se conformeze legilor făcute de oameni, există o lege mai

© Biblioteca Spirituală

presus de toate, care face ca oamenii care sunt oameni să trăiască, deşi uneori decide că şi aceştia trebuie să moară.

7:35. Herthew s-a căsătorit cu fiica lui Idalvar şi au avut un fiu care a murit la şapte ani. Fiica lui Idalvar a murit atunci când i-a dat naştere. Invadatorii au venit şi au fost înfrânţi după un mare masacru, iar Herthew a devenit primul rege al tuturor oamenilor care trăiau în ţinutul Krowkasis.

CAPITOLUL VIII - GWINEVA

8:1. Maeva, odinioară soţia lui Dadam, a găsit adăpost la oamenii din Ardis şi acolo a dat naştere lui Gwineva, fiica din flori, însă pe măsură ce copila creştea s-a văzut că are părul roşcat. Deşi toată lumea ştia că existau oameni cu părul blond sau cu părul negru, nimeni nu văzuse vreodată pe cineva cu părul roşcat. De asemenea, în Ardis se semnalaseră boli ciudate, care erau puse pe seama străinilor; prin urmare, din cauza acestor lucruri, Maeva şi fiica ei au fost alungate.

8:2. Ele au ajuns la o baltă aflată în apropiere de hotarul cu ţinutul Krowkasis şi şi-au construit un adăpost din stuf, trăind acolo mulţi ani de zile. Însă Maeva a fost ucisă de o fiară sălbatică, iar Gwineva a rămas singură, dar a învăţat multe de la spiriduşii care veneau la ea şi astfel a ajuns să fie vrăjitoare.

8:3. Timpul trecea şi jumătăţile de oameni numiţi Neanderthalieni au început să se adune în jurul locuinţei ei; crezând că este o zeiţă, aceştia au început să o venereze. Faima ei începuse să se răspândească, astfel încât Herthew a auzit despre această femeie şi a trimis oameni să afle ce este cu ea şi să vină să îi spună. Gwineva ştia de Herthew, însă el nu ştia cine este sau dacă vreun copil al lui Maeva supravieţuise. Când Herthew a auzit veştile a devenit curios şi şi-a trimis oamenii să o aducă la el, iar aceasta s-a conformat. Au adus-o în faţa lui şi a văzut că este îmbrăcată cu o mantie de pene şi cu un veşmânt din piele de căprioară; părul ei despletit, ca al altor femei, îi ieşea din mantie căzându-i aproape până la genunchi. A rămas uimit de părul ei roşcat, care se prăbuşea ca o cascadă, iar inima i-a tresărit văzând-o cât este de frumoasă.

8:4. Herthew i-a dat lui Gwineva un umbrar şi slujitori, însă ea a preferat să fie slujită de Neanderthalieni, pe care oamenii din preajma lui Herthew îi dispreţuiau. Aceştia au murmurat în legătură cu femeia ciudată, pentru că au văzut că bărbaţii Neanderthalieni intrau în umbrarul ei nestingheriţi; totuşi, purtarea ei era decentă şi feciorelnică; Neanderthalienii îi arătau un mare respect.

8:5. Era anotimpul rodniciei, şi când Herthew a plecat spre locul de adunare a luat-o pe Gwineva cu el, însă Neanderthalienii nu puteau merge acolo. Aşa încât au rămas în urmă, însă oamenii i-au alungat. Când au ajuns la locul de întâlnire şi Gwidon a văzut-o pe Gwineva a rămas surprins, căci el văzuse o asemenea femeie în apele întunecate; cu toate acestea, i-a urat bun venit şi a fost surprins de înţelepciunea ei şi de calităţile ei de vrăjitoare. Când a venit vremea ca Gwidon să profeţească, toţi cei ce veniseră să îl vadă, şi care se găseau acolo, au început să se teamă, căci întârzia să iasă afară, iar luna începuse să dispară, mâncată de întunericul nopţii. Dar când au început să se înghesuie ca să plece s-a auzit un strigăt puternic şi Gwidon a apărut; în acel moment, a izbucnit un foc mare de o parte şi de alta a lui. Oamenii nu au mai plecat, ci au rămas ţintuiţi pe loc.

8:6. Gwidon a vorbit pe larg, spunându-le că semnul de pe cerul nopţii prevestea o nouă eră. Că aşa cum luna va creşte iar în strălucire, tot aşa şi rasa lor va deveni mai puternică şi mai plină de vigoare, întinzându-se pe toată faţa Pământului şi supunând popoarele mai mici. Că un fiu al lui Herthew îi va conduce pe fiii lor afară din Krowkasis, şi că fiii lui şi fiii lor vor continua să înainteze către apus, până la Hesperis, care înseamnă Tărâmul Spiritelor. Că acolo îşi vor împlini destinul final. Le-a spus că va fi o mare vărsare de sânge, când fraţii se vor lupta între ei, iar taţii se vor lupta cu fiii lor, însă în felul acesta va apărea un pol central în jurul căruia se va crea cadrul pentru dezvoltarea rasei lor. A zis, „Eu voi merge în spirit în fruntea avangardei”.

8:7. Mai târziu, Herthew i-a cerut lui Gwidon să arunce sorţii şi să citească în cenuşă,

© Biblioteca Spirituală

fiindcă dorea să afle lucruri legate de Gwineva. Gwidon a făcut acest lucru, spunându-i că ea este tovarăşa ce i-a fost sortită, femeia care urmează să îi fie soţie; că este într-adevăr fecioară şi că nu va fi dezonorat. Şi i-a mai zis, „Ea se comoportă în felul în care o face din inocenţă, nu din neruşinare". Însă ce i-a spus Gwidon lui Herthew nu era decât un bob dintr-un sac cu grâne, fiindcă ştia şi văzuse mult mai multe lucruri.

8:8. Când Herthew s-a întors în ţinutul său, i-a făcut curte lui Gwineva şi i-a cerut să se căsătorească cu el, şi după un an de zile aceasta a acceptat. Oamenii, auzind ce intenţionează să facă, au fost nemulţumiţi şi au început să cârtească împotriva acestei căsătorii, spunând că nu se cuvine ca regele lor să se căsătorească cu o vrăjitoare, cu o femeie ciudată în atât de multe privinţe. De asemenea, era un obicei care interzicea amestecul sângelui, şi nu era niciun dubiu în privinţa ei, deşi unii credeau că poate fi totuşi acceptată.

8:9. Gwineva nu era înrudită pe linie de sânge cu Herthew, aşa că nefiind vorba despre un incest, ea a decis să nu spună nimic despre relaţia lor, pentru că îl iubea, iar iubirea găseşte întotdeauna scuze. Totuşi, în pofida cunoaşterii pe care o avea şi a înţelepciunii sale, inima îi era plină de teamă din cauza originii ei, dar cu toate acestea nu lăsa să se vadă că este neliniştită. Nu se simţea în largul ei printre oameni, dar nu a cerut niciodată să li se permită Neanderthalienilor să vină înapoi. A încercat să devină acceptabilă în ochii oamenilor îngrijindu-i pe bolnavi cu ierburi şi leacuri, dar cu cât trata şi vindeca mai mulţi, cu atât oamenii se temeau mai mult de ea; şi temându-se, au început să o evite, cu excepţia situaţiilor când aveau mare nevoie de ea.

8:10. Totuşi, Herthew rămăsese ferm în decizia lui de a se căsători, deşi mulţi îl sfătuiseră că ar fi fost mai bine să o ia pe Gwineva ca concubină sau ca pe ceva mai puţin decât o soţie. Aceştia îi ziceau, „Nimeni nu ar avea de obiectat dacă ar fi tratată ca o femei fără niciun rang; ca o parteneră, dar nu să te căsătoreşti cu ea, căci căsătoria i-ar da un statut necuvenit; şi este oare căsătoria atât de necesară? Plăteşte înţeleptul pentru plăcintă dacă o poate mânca gratis ori de câte ori vrea?".

8:11. Asemenea vorbe l-au înfuriat pe Herthew, căci el ştia că Gwineva este o femeie care a fost păstrată pentru căsătorie, şi încerca să spună lucrul acesta oamenilor, însă ei râdeau, zicând, „*Te-a vrăjit; pune-o la încercare*". Însă el răspundea, „*Acest lucru este nedemn, pentru că ar arunca asupra ei dubiul şi neîncrederea; o fecioară rămâne fecioară, indiferent dacă este numită aşa cu cornul sau cu bagheta, şi indiferent dacă este bănuită de oamenii cu minte carnală, care sunt mai familiarizaţi cu femeile cu reputaţie mai proastă*". Totuşi, mulţi aveau îndoieli în privinţa acestei căsătorii, căci nimeni nu ştia din ce neam se trage Gwineva, iar aceasta nu lămurise pe nimeni, deşi se obişnuia ca la logodnă să se spună acest lucru. Însă Herthew şi Gwineva nu s-au logodit, deşi căsătoria fusese anunţată.

8:12. Însă nepoţii şi celelalte rude ale lui Idalvar semănaseră seminţele discordiei printre oameni, şi pentru că era vreme de pace, când calităţile unei căpetenii războinice nu erau necesare, mulţi şi-au plecat urechea la vorbele lor. Aşa se face că oamenii s-au împărţit în două tabere, cei ce erau de partea lui Herthew şi cei ce erau împotriva lui. Atunci, Herthew a vorbit poporului şi a spus, „Haideţi ca acesta să nu fie un lucru care să învrăjbească oamenii, ci ceva ce se va decide la următoarea serbare populară".

8:13. Vremea semănatului trecuse, dar nu era încă timpul să se strângă recolta, aşa că tinerii făceau concursuri de aruncare cu suliţa şi îşi încercau puterile în multe lucruri bărbăteşti. În timpul acesta, Herthew stătea aşezat pe o platformă sprijinită de palisadă şi îşi dădea cu părerea sau decidea cine a câştigat. În interiorul palisadei era un drum pe unde oamenii se puteau plimba, şi mai erau şi nişte locuri de unde puteau fi azvârlite pietre mari; dintr-un astfel de loc a venit o armă ucigătoare care a trecut prin capul lui Herthrew şi i-a străpuns umărul mâinii cu care ţinea scutul, doborându-l la pământ. Imediat s-a stârnit o mare larmă şi o mare învălmăşeală; oamenii au început să se lupte şi mulţi dintre ei au murit, însă Herthew a fost dus la adăpost în umbrarul lui Gwineva. Acolo era apărat de slujitorii săi, dar zona din interiorul palisadei fusese luată în stăpânire de oamenii care îi erau ostili lui Herthew.

8:14. Înainte de lovitura mişelească, cei care erau în favoarea lui Herthew erau mai numeroşi şi mai puternici, dar după ce a fost atât de grav rănit s-au împuţinat, iar dintre cei

© Biblioteca Spirituală

rămaşi de partea lui unii au început să şovăie, căci aşa este firea omului. Însă spre deosebire de trestiile fragile care se dovedeau a fi şovăitoare, oamenii care îi rămăseseră fideli erau neclintiţi, căci şi aceasta stă în firea omului.

8:15. Ei bine, când Gwineva şi oamenii înţelepţi s-au aplecat să-l îngrijească pe Herthew au văzut că deşi fusese rănit la umăr, braţul cu care ţinea scutul nu era lipsit de simţire, căci o prinsese pe Gwineva de mână; însă nu putea face la fel şi cu braţul cu care ţinea sabia, cu toate că acela nu fusese rănit. Prin urmare, şi-au dat seama că arma încovoiată fusese vrăjită, şi nicio femeie nu putea îndepărta o astfel de vrajă, după cum nu puteau nici oamenii înţelepţi, căci nu dispuneau de calităţile necesare. În zilele care au urmat, vraja a permis intrarea prin rană a unor demoni, care şi-au făcut locuinţa acolo, astfel încât Herthew era chinuit, iar trupul lui se distrugea, urmând să intre apoi în acea stare de linişte care precedă moartea. Demonii au ocărât-o pe Gwineva, au făcut-o în toate felurile şi au strigat cu voce tare la oameni spunându-le să-şi abandoneze regele.

8:16. Locul în care stătea Herthew se găsea pe malul unui lac, iar în acel lac era o insulă numită Inskris, adică Insula Celor Morţi, unde erau duşi atât muribunzii, cât şi cei morţi, înainte de a fi încredinţaţi apelor. Pentru că oamenii credeau că aceia care erau aruncaţi în lac se deşteptau complet pe Lumea Cealaltă, în timp ce morţii îngropaţi în pământ se deşteptau doar pe jumătate, iar pe jumătate rămâneau adormiţi timp de mulţi ani. Aşa că aceia care îi erau credincioşi lui Herthew l-au cărat la bărci şi i-au însoţit pe el şi pe Gwineva pe Insulă, fără a avea de suferit, fiindcă nimeni nu îi deranja pe aceia care îşi jeleau mortul. Pe insulă erau preoţi şi nouă fecioare sfinte, care se ocupau de ritualuri, în timp ce alte femei se îngrijeau de cei care abia muriseră, însă Herthew nu era mort, deşi pe jumătate trecuse pragul.

8:17. Când au ajuns acolo, Herthew a fost dus în adăpostul muribunzilor, unde a continuat să fie îngrijit de Gwineva. Gwidon a deschis craniul lui Herthew, în locul unde fusese despicat, şi a scos afară demonul care se cuibărise acolo; apoi a fiert şi a preparat nişte poţiuni puternice, care au alungat vraja. Când, după câteva zile, a ieşit de acolo, Herthew nu se mai afla în pragul morţii, deşi era slăbit şi în anumite privinţe era ca un copil.

8:18. În timp ce Herthew zăcea rănit atât de grav, rudele lui Idalvar se certau între ele, iar acest lucru a dus la lupte şi bătălii. Însă nimeni nu s-a apropiat de insulă ca să-l vatăme pe Herthew, fiindcă acela era un loc sacru, care i-a oferit adăpost. Când a venit vremea serbării populare, în locul întâlnirii s-a dat o mare bătălie, iar Gwidon a fost ucis. A venit însă o zi când, deşi nu era în deplinătatea puterilor, Herthew a putut să meargă, aşa că el şi Gwineva au plecat de acolo, împreună cu aceia care rămăseseră cu ei. Însă înainte să părăsească insula care le oferise adăpost, s-au căsătorit.

8:19. Pe urmă s-au dus într-un loc aflat la mare distanţă şi pe măsura trecerii anilor, Herthew şi-a recăpătat puterea, iar Gwineva a născut fii şi fiice. Acela era un loc bun, fertil şi cu apă din belşug, aşa că au prosperat. A venit însă o perioadă de secetă, când apele au secat, iar turmele au murit. Din această cauză, Herthew a trimis oameni în ţinutul Krowkasis, însă aceştia s-au întors şi au spus că şi acolo pământul fusese lovit de năpastă, iar poporul suferea. A trimis alţi oameni spre Apus, şi aceia s-au întors înapoi şi au spus că acolo pământul nu era lovit, dar oamenii nu voiau să îi primească, ci îi întâmpinau cu suliţe.

8:20. Atunci Herthew a trimis din nou oameni în Krowkasis pentru a le spune celor de acolo despre belşugul care se află spre Apus, iar aceştia s-au întors cu un grup de luptători conduşi de Ithilis, şi mulţi oameni au venit împreună cu ei. Herthew nu mai era în stare să poarte arme, iar fii lui erau prea tineri şi neexperimentaţi în luptă. Prin urmare, i-a dat pe cei doi fii ai săi, care erau suficient de mari, în grija lui Ithilis, ca să înveţe arta războiului; aceştia l-au urmat cu fidelitate şi au devenit oameni de valoare în bătălia care a urmat. Mulţi au părăsit ţinutul Krowkasis şi s-au stabilit în Apus, acolo unde s-a aşezat şi Herthew împreună cu Gwineva.

8:21. Timpul a trecut, iar Herthew a ajuns renumit pentru înţelepciunea lui, aşa că Ithilis, regele Araniei, l-a onorat cu pământuri şi slujitori. Cei doi fii ai lui Herthew, care-l urmaseră pe rege şi erau gemeni, s-au căsătorit cu cele două fete mari ale regelui, care şi ele erau gemene. Acest lucru a dat naştere unor probleme, căci regele, deşi avea trei soţii, nu avea niciun fiu; prin

© Biblioteca Spirituală

urmare, cei doi fii ai lui Herthew au devenit moştenitorii săi. Regele era derutat, fiindcă cei doi bărbaţi nu puteau stăpâni împreună şi ambii aveau aceeaşi trecere în ochii săi. Totuşi, era datoria regelui să îşi numească moştenitorul şi să-l proclame în faţa poporului său, astfel încât după moartea lui să nu existe dezbinare. Aşadar, Ithilis l-a consultat pe Herthew, întrebându-l cum să judece această situaţie, şi Herthew a spus, „Lasă soarta să decidă cine va fi rege".

8:22. În Arania, oamenii se adunau de patru ori pe an la serbările populare. Era obiceiul ca cu aceste ocazii să fie anunţate noile legi, să se facă judecăţi şi să se tranşeze toate disputele. Aşa încât înainte de serbare populară ce tocmai urma să aibă loc, Herthew a pregătit o piatră artificială din nisip, argilă şi alte lucruri, şi cât era încă moale a băgat în ea mânerul sabiei sale mari, Dislana, Cea care Muşcă Amarnic, iar când piatra s-a întărit, mânerul sabiei Dislana a rămas prins acolo. În jurul ei a trasat pe pământ un cerc mare, pe care l-a împărţit în două.

8:23. În ziua în care oamenii s-au adunat ca să-i asculte cuvintele, Ithilis le-a vorbit despre nedumerirea sa în legătură cu cei doi fii ai lui Herthew şi cu fiicele sale, şi a zis, „Ca poporul să nu se dezbine şi ca regatul să nu se rupă prin luptă este bine să rezolvăm această problemă acum. Prin urmare, îi voi pune la încercare pe cei doi bărbaţi la care ţin la fel de mult. Acela care va scoate arma cea mare a tatălui lor din această piatră, care o va desprinde de acolo şi o va apuca de mâner, va deveni moştenitorul meu legiuit, iar celălalt va fi pentru el ca un frate mai tânăr. Vor încerca rând pe rând, atâta timp cât durează ca o pană să cadă la pământ, iar cel care va începe va fi acela care îşi va arunca brăţara pe lamă. Apoi, cei doi fii ai lui Herthew s-au aşezat în cele două puncte unde linia care împărţea cercul îi atingea circumferinţa, astfel încât se găseau faţă în faţă, şi fiecare dintre ei avea trei brăţări.

8:24. Apoi, unul a încercat să tragă sabia cu mâna, însă nu a putut, din cauza faptului că era ascuţită. Celălalt a încercat să-şi aşeze palmele de o parte şi de alta a lamei, presându-le una de alta în timp ce trăgea în sus, însă nici el nu a reuşit să o mişte. Primul a încercat din nou, imitând ceea ce fusese făcut, dar cu mai multă forţă, aşa încât piatra aproape că se ridică de la pământ, dar sabia nu voia să iasă. Apoi a venit rândul celuilalt să se apropie de piatră, însă de data aceasta a pus mâinile sub marginile pietrei, ca să o poată ridica, după care a prăbuşit-o peste o piatră aflată în apropiere şi a spart-o în bucăţi. A apucat apoi sabia Dislana de mâner şi a fluturat-o deasupra capului. Oamenii l-au aclamat, în timp ce fratele său i-a cuprins mâinile ca să-l felicite. Astfel, cu ajutorul înţelepciunii, problema a fost rezolvată.

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN (Cartea a II-a)
”CARTEA TEXTELOR COMPILATE”

Oamenii se luptă zilnic cu fiarele şi îşi scot cele necesare traiului din pământ; ziua lor nu este altceva decât luptă şi trudă. Aşa că femeiele nasc copii în dureri mari, şi pentru că sunt fragile, sunt luate în stăpânire de soţii lor. Omul este zămislit în pântecul femeii şi ea îi dă viaţă. Prin urmare, atunci când Dumnezeu l-a ridicat pe om din rândul animelelor, alegându-l să îi fie moştenitor şi înzestrându-l cu un spirit nemuritor, El a aşezat un văl peste porţile vieţii. Aşa că femeia nu trebuie să uite că ea se deosebeşte de toate creaturile vii şi că ei i s-a încredinţat o misiune divină. Căci femeia nu numai că dă viaţă unei fiinţe muritoare, ci ea aduce pe Pământ *o scânteie divină*, de aceea nu poate exista o responsabilitate mai mare decât cea a femeii.

CUPRINS

Capitolul I. - Maya şi Lila
Capitolul II. - Eloma
Capitolul III. - Potopul lui Atuma
Capitolul IV. - Potopul
Capitolul V. - Naşterea lui Hurmanetar
Capitolul VI. - Tovărăşia lui Yadol
Capitolul VII. - Moartea lui Yadol
Capitolul VIII. - Hurmanetar călătoreşte în lumea Nether (Neagră)
Capitolul IX. – Asarua
Capitolul X. – Moartea lui Hurmanetar
Capitolul XI. – Învăţăturile lui Yosira
Capitolul XII. – Legile lui Yosira
Capitolul XIII. – Regula Yosira
Capitolul XIV. – Calea (Necazurile) lui Yosira
Capitolul XV. – Glasul lui Dumnezeu
Capitolul XVI. – Spiritul lui Dumnezeu
Capitolul XVII. – Cântecul sufletului

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - MAYA ŞI LILA

1:1. Iniţial, aceasta s-a numit Cartea Zămislirii şi despre ea s-a spus că este Prima Carte a Cărţii de Bronz. Ea se referă la concepţia referitoare la Adevăratul Dumnezeu pe care o aveau oamenii în timpurile străvechi, atunci când se luptau să se întoarcă în lumină.

1:2. Odinioară, toţi oamenii aveau pielea neagră şi erau păroşi, şi în acele zile femeia a fost ispitită de puterea şi ferocitatea animalului care trăia în pădure, aşa că rasa omenească a fost din nou întinată.

1:3. Prin urmare, Spiritul lui Dumnezeu s-a mâniat pe mâniat pe femeie, fiincă a ei era responsablitatea de a respinge atât animalul din interior, cât şi pe acela din exterior, ca să poată da naştere unor copii ai luminii, care să meargă în lumină; pentru că omul este în acelaşi timp şi animal şi spirit dumnezeiesc, dar spiritul dumnezeiesc merge în lumină, pe când animalul merge în întuneric.

1:4. Ei bine, din cauza răului care a fost făcut, există printre oameni unii care se numesc Copiii Animalului, iar aceştia sunt un popor diferit. Pedeapsa a căzut numai asupra rasei oamenilor, întrucât animalul a acţionat potrivit naturii sale. În om, spiritul dumnezeiesc se luptă cu animalul, aşa că omul fie îşi va ocupa locul printre spiritele vii, fie va trăi printre animalele care mor; însă femeia, în slăbiciunea ei, a trădat în favoarea animalelor.

1:5. Oamenii se luptă zilnic cu animalele şi îşi scot cele necesare traiului din pământ; ziua lor nu este altceva decât luptă şi trudă. Aşa că femeiele nasc copii în dureri mari, şi pentru că sunt fragile, sunt luate în stăpânire de soţii lor. Omul este zămislit în pântecul femeii şi ea îi dă viaţă. Prin urmare, atunci când Dumnezeu l-a ridicat pe om din rândul animalelor, alegându-l să îi fie moştenitor şi înzestrându-l cu un spirit nemuritor, El a aşezat un văl peste porţile vieţii. Aşa că femeia nu trebuie să uite că ea se deosebeşte de toate creaturile vii şi că ei i s-a încredinţat o misiune divină. Căci femeia nu numai că dă viaţă unei fiinţe muritoare, ci ea aduce pe Pământ o scânteie divină, de aceea nu poate exista o responsabilitate mai mare decât cea a femeii.

1:6. Ochiul care vede lucrurile pământeşti este înşelător, însă ochiul care vede lucrurile spirituale este de încredere. Însă în vremurile acelea, din cauza lucrurilor care s-au întâmplat, Marele Ochi care vede Adevărul s-a închis, şi de aceea omul trăieşte într-o lume falsă. Incapabil să perceapă Adevărul, el a văzut doar lucrurile înşelătoare, şi dacă nu se va trezi, va continua să le vadă în continuare.

1:7. Pentru că nu-l cunoştea pe Dumnezeu, omul a venerat Pământul care i-a dat viaţă şi i-a asigurat toate cele necesare. Dumnezeu nu s-a supărat, fiindcă acest lucru stă în firea copiilor; însă atunci când nu mai sunt copii, ei trebuie să renunţe la lucrurile copilăreşti. Şi pentru că El îi orbise, nu era mânios că nu puteau vedea, căci mai presus de toate Dumnezeu este înţelegere. Un tată bun are o faţă serioasă şi se comportă mai aspru, deoarece îndatorirea unui tată nu este o povară uşoară, însă inima lui este plină de compasiune. Copiii săi umblă în Adevăr şi corectitudine; picioarele lor nu rătăcesc şi nu sunt încăpăţânaţi sau nestatornici.

1:8. Omul este născut din noroi, soare şi Spirit. În zilele zămislirii, Spiritul lui Dumnezeu a impregnat primitoarea planetă Pământ, iar aceasta a dat naştere copiilor ei. A urmat apoi omul, care mergea ca un copil mic, însă Dumnezeu l-a luat în mână şi l-a învăţat să umble în dreptatea lui Dumnezeu.

1:9. Din ţinuturile reci aflate la miazănoapte a ieşit o rasă de oameni. Acei oameni erau conduşi de un tată înţelept, iar deasupra lor era Marea Tovărăşie, care mai târziu s-a retras dezgustată. Aceasta rasă era numită Copiii lui Dumnezeu; ei cunoşteau Adevărul şi trăiau în pace şi bunăstare. Însă Copiii Oamenilor, care trăiau în jurul lor, erau sălbatici şi cruzi; se îmbrăcau cu piei de animale şi trăiau precum fiarele. Chiar mai sălbatici decât aceştia erau Oamenii lui Zumat, care trăiau dincolo de ei. Printre Copiii lui Dumnezeu, femeia era egală cu bărbatul, căci sfaturile ei erau înţelepte. Ea asculta cu înţelegere, iar vorba ei era cugetată; în acele zile, cuvintele ei erau măsurate, căci limba nu îi zornăia în cap ca sămânţa într-o păstaie uscată.

1:10. Femeia ştia că deşi bărbatul ar putea s-o biruie cu puterea lui, faptul că o dorea îl făcea să fie slab. Puterea ei stătea în slăbiciunea lui, şi în acele zile ea ştia să o folosească cu

© Biblioteca Spirituală

înţelepciune, căci aceasta reprezenta temelia poporului. Rasa era bună datorită bunătăţii oamenilor, însă urma să fie lovită, pentru că doar vasul bun este vrednic de foc. Căci este ars ca să se întărească şi să-şi păstreze forma. Calea păcii nu este calea progresului.

1:11. Oamenii nu erau conduşi de prinţi sau de nobili, ci de înţelepţii care formau un sfat. Exista doar un cod de conduită şi o tradiţie morală care îi lega pe toţi unul de altul ca o pânză de păianjen simetrică, o pânză de păianjen a vieţii. Cei care încălcau codul şi tradiţia erau consideraţi nevrednici de a trăi printre oameni şi erau trimişi în exil.

1:12. Printre Copiii Oamenilor, femeia era o sclavă. Era supusă bărbatului şi constituia un obiect pentru satisfacerea poftelor şi necesităţilor lui. Bărbatul o supusese şi o ţinea în robie, căci se ştia că femeia îl trădase pe bărbat, iar acest lucru nu putea fi nici uitat, nici iertat.

1:13. Copiii lui Dumnezeu preţuiau femeia şi o protejau de cruzime, iar rangul ei era atât de înalt, încât era atribuită doar celor mai merituoşi bărbaţi. Aceştia o respectau, deoarece pentru ei ea era izvorul vieţii rasei lor şi cea care le făurea viitorul. Însă chiar şi aşa, era nevoie să o ţină sub control, deoarece avea tendinţa de a fi încăpăţânată şi de a-şi neglija responsabilităţile.

1:14. Oamenii au prosperat şi, de la o generaţie la alta, au devenit mai înalţi şi mai atrăgători. Ei reprezentau valurile omenirii care se ridică spre împlinirea destinului lor. Dreptul bărbatului de a avea o parteneră se stabilea în funcţie de nivelul lui de gândire, de integritatea sa şi de maniera în care respecta codul şi tradiţia, precum şi de felul în care înţelegea relaţiile dintre bărbat şi femeie. Bărbaţii cei mai merituoşi puteau să-şi aleagă o parteneră dintre toate femeile, însă cei mai puţin vrednici erau nevoiţi să caute printre cele care rămâneau, în funcţie de un anumit standard. Unora, care erau oameni doar ca înfăţişare, nu li se dădea nicio parteneră, pe când bărbaţii cei mai nobili puteau să-şi mai ia şi alte femei dintre acelea de rang inferior. Astfel, rasa avea tendinţa de a progresa permanent, de ajunge la acel nivel pentru care fusese creată.

1:15. Sfatul poporului cunoştea bine forţa dorinţei bărbatului pentru femeie. Forţa acestui impuls nu era irosită, căci înaintaşii lor o folosiseră ca mijloc prin care rasa lor să devină mai măreaţă decât celelalte. Rasa, care putea să-şi canalizeze aşa cum se cuvine forţele de care dispunea, era pregătită să controleze şi forţele aflate dincolo de ea. Cele mai mari forţe pe care omul le poate pune la lucru în folosul său sunt acelea care zac în interiorul lui, însă tăria care stătea la baza poporului era reprezentată de moralitatea femeilor, fiindcă aceasta era forţa care controla totul, deoarece rolul ei era acela de a ocroti ceva de valoare. Oamenii doresc să obţină aur şi îl preţuiesc pentru că este ceva ce nu poate fi dobândit cu uşurinţă. Dacă aurul ar putea fi adunat cu mâna, atunci oamenii l-ar nesocoti; puterea lui stă în faptul că este un lucru rar.

1:16. Însă la un moment dat, unul dintre bărbaţi a devenit arogant din cauza puterii sale şi a faptului că se mândrea cu rangul pe care-l avea, iar gândurile lui s-au îndreptat mai mult către sine decât către bunăstarea poporului. El a dispreţuit vechile obiceiuri, afirmând că codul şi tradiţia erau o povară inutilă aşezată în spinarea oamenilor. Aşa că a spus, „De ce să cărăm povara lucrurilor care ne-au fost transmise de taţii noştri? De unde ştim noi că aceştia erau înţelepţi? Oare ceea ce erau bun pentru ei este bun şi pentru noi?”. Din cauza vorbelor sale obraznice şi a caracterului său nestăpânit, sfatul l-a izgonit pentru o vreme; dacă ar fi plecat şi ar fi stat cu sine însuşi, inima lui s-ar fi smerit şi ar fi căpătat înţelepciune. Însă printre Copiii lui Dumnezeu era o femeie, una foarte frumoasă şi foarte dorită, care a intervenit pentru el, ca acesta să pe poată întoarce şi să locuiască în mijlocul lor, căci codul de conduită pe care-l aveau spunea că un om nestăpânit putea oricând să se întoarcă şi să-şi recapete locul printre semenii lui.

1:17. Femeia l-a căutat în pustietate şi, găsindu-l, i-a zis, „Chiar dacă inima mea îmi spune că tu eşti cel mai minunat bărbat, în ochii bătrânilor tu eşti nevrednic să mă ceri pe mine. Prin urmare, eu am vorbit în numele tău; acum, vino; du-te tu însuţi înaintea lor şi spune-le că singurătatea ţi-a schimbat modul de a privi lucrurile. În felul acesta, sfatul îţi va fi favorabil şi poate voi reuşi să devin partenera ta. Datorită tăriei şi curajului, pe care eu le admir, bărbaţii te apreciază foarte mult şi eşti în graţiile bătrânilor, însă neînfrânarea şi spiritul batjocoritor nu sunt vrednice de trupul tău. Cu toate că eşti admirat de femeile tinere şi nesăbuite, care văd doar

© Biblioteca Spirituală

exteriorul trupului tău, iar asta le face să devină şi mai necugetate, ochii femeilor înţelepte îţi văd spiritul, şi nu se lasă înşelate. Aşadar, ignoră privirile femeilor nesăbuite şi comportă-te bine. Acţionează în aşa fel încât să capeţi trecere în ochii femeilor înţelepte". Şi i-a mai zis, „Nu sunt eu Maya, femeia cea mai dorită, pe care toţi bărbaţii o caută? Totuşi eu mă voi păstra numai pentru tine, aşa că ai grijă să nu fi nevrednic de mine".

1:18. Bărbatul a ieşit din pustietate. A mers înaintea sfatului femeilor înţelepte şi a spus, „Ce trebuie să fac ca să o am pe această femeie ca parteneră? Căci o doresc mai presus de toate lucrurile, chiar şi mai presus de viaţa mea. Pentru ea, voi deveni cel mai vrednic bărbat din popor; ştiu că standardul ei este ridicat, aşa că nu aş putea să o am în alt fel". Femeile înţelepte i-au răspuns astfel, „Un anumit timp te vei comporta în felul acesta", şi au hotărât perioada de timp şi sarcina pe care o avea de îndeplinit. Ca lucrurile să meargă bine, trebuia ca sarcina să fie îndeplinită atât cu inima, cât şi cu fapta; omul a acceptat bucuros, fiindcă inima lui nu era acolo, ci la zilele ce urmau să vină. Sfatul şi bătrânii au spus, „este bine ce au făcut femeile înţelepte; totul va fi spre folosul poporului".

1:19. Bărbatul a început să-şi ducă la îndeplinire sarcina cu curaj şi se dovedea a fi un om atrăgător; noul lui fel de a fi bucura inimile tuturor fecioarelor, iar multe dintre ele simţeau furnicături ciudate în piept. Printre ele era şi una mai puţin atrăgătoare, a cărei inimă ardea pentru el şi ale cărei gânduri erau îndreptate necontenit asupra lui; însă aceasta ştia că în ochii lui ea era o femeie neînsemnată. Numele ei era Lila.

1:20. Aşa se face că trezindu-se într-o zi dis-de-dimineaţă, l-a văzut pe bărbat plecând în pădure pe cărarea de lângă mlaştină, ca să-şi ducă la îndeplinire sarcina pe care o avea; după ce a cugetat puţin, femeia s-a gândit să-l urmărească. Când l-a văzut că se odihneşte întrun loc de reculegere s-a apropiat de el şi i-a vorbit cu blândeţe, zicând, „Sunt slujitoarea ta, Lila. O, Stăpâne, nu ai obosit ocupându-te de sarcina aceasta care îţi împovărează zilele şi te lipseşte de bucuria de a avea o tovarăşă care să ţi-o uşureze? Unde este cea care a pus în spinarea ta puternică această povară? Unde este femeia care, fără îndoială, este mai atrăgătoare şi mai dezirabilă decât mine, şi care va fi răsplata potrivită pentru eforturile tale? Se odihneşte la umbră sau adună fructe în grădină? Fără îndoială, se gândeşte la tine, dar nu are oare inima împietrită pentru faptul că nu vine să te mângâie, când datoria femeii este aceea de a veni la bărbat şi de a-i uşura povara cu gingăşia ei? Nu este oare în firea femeii să fie supusă, ca bărbatul să se bucure de tăria lui? Aşa că, în pofida faptului că este frumoasă, oare nu s-ar putea ca inima femeii pe care o doreşti să nu fie o inimă de femeie? Să fie aceasta oare ca o portocală înşelătoare, dulce la privit, dar amară la gust?".

1:21. „Sau poate că inima ei este în posesia bătrânilor, şi de aceea preferă căile lor, decât căile celor tineri? Ce ţi-a făcut; nu ţi-a înjosit bărbăţia punându-te să lucrezi ca un bou ca să respecţi obiceiurile poporului? Şi oare se cuvine ca hotărârile unor bătrâni care au murit demult să stea între un bărbat şi o femeie care sunt în viaţă? Nu ar fi mai bine ca obiceiurile bărbaţilor să se supună legii Aceleia (n.t. în text e genul feminin) care ne-a dat firea pe care o avem? Această femeie pe care o doreşti poate fi a ta, încă cu condiţia să trudeşti şi să aştepţi. Este a ta, dar nu fără nişte condiţii. Ea nu vine fără nicio reţinere, aşa cum ar trebui să facă o femeie, ci ca un bărbat care vine la un măgar cu hamul în mână. Păcat că îmi lipseşte frumuseţea care pune jugul pe gâtul tău, însă pe dinăuntru nu îmi lipseşte nimic şi sunt la fel de femeie ca toate celelalte. Inima mea arde pentru tine cu o flacără care aproape îmi mistuie trupul. Ia-mă; acceptă oferta mea umilă. Eu renunţ la absolut tot şi voi fi a ta fără niciun fel de condiţii. O, Stăpâne, care dintre noi oferă mai mult? Cea care nu cedează deloc sau eu, care voi fi blestemată de Dumnezeu şi de oameni de dragul tău? Eu, care nu reprezint nimic pentru tine, nu îţi cer să faci niciun sacrificiu. Nu cer nimic şi ofer tot ce poate oferi o femeie". Apoi, Lila a îngenuncheat la picioarele bărbatului şi şi-a aşezat capul pe genunchii lui.

1:22. Omul era puternic stârnit în trup şi purta o luptă cu ceea ce simţea, dar spiritul său i-a adus înaintea ochilor imaginea femeii pe care o dorea, astfel încât s-a simţit întărit. Aşa că s-a ridicat şi a spus, „Dispari, şi nu mă mai ispiti nicio clipă!".

1:23. Atunci, Lila a plecat şi s-a dus în drumul ei, însă pe dinăuntru punea la cale ceva, iar

© Biblioteca Spirituală

în zilele care au urmat, gândurile ei s-au transformat într-un plan întunecat. A făcut o poţiune interzisă din ierburi şi, punând-o într-un ulcior cu apă îndulcită cu miere, a dus-o bărbatului care trudea în arşiţa zilei ce era pe sfârşite. Văzând-o, omul i-a spus, „De ce ai mai venit?”. Iar ea i-a răspuns, zicând, „Stăpâne, slujitoarea ta îţi face o ofertă mai măruntă, de care nu trebuie să te temi aşa cum te-ai temut de oferta mai mare; acesta este un dar umil, ca să te răcoreşti”. Fiind o zi foarte călduroasă, în care avusese de trudit din greu, darul a fost binevenit. Omul a băut cu nesaţ din ulcior şi din cauza poţiunii spiritul lui a adormit, în timp ce trupul i-a fost ocupat de o fiară.

1:24. Când focul pasiunii sale a fost stins de apele poftelor, spiritul lui s-a întors, aşa că a ocărât-o pe femeie, zicându-i, „Ce-ai pus la cale? Vrei să mă distrugi?”. Femeia a răspuns, „Fapta este a ta, Stăpâne, căci tu eşti bărbat, iar eu sunt femeie”. Atunci, bărbatul s-a temut, deoarece cunoştea codul şi tradiţia. S-a înfuriat, aşa cum li se întâmplă oamenilor înspăimântaţi, şi a urlat, „Dispari din ochii mei, viperă, până nu te strivesc”. Lila i-a răspuns calm, „Stăpâne, de ce eşti mânios şi te temi fără niciun motiv? Căci acesta va fi secretul nostru şi nimeni nu-l va cunoaşte vreodată. Priveşte, Stăpâne, nu eşti liber din nou şi nu ţi s-a luat jugul de pe gât? Acum ştii ce plăceri poate oferi o femeie fără să te mai trudeşti cu sarcina ta; prin urmare, linişteşte-te, căci viaţa este bună cu tine”.

1:25. Cuvintele femeii nu au fost dulci pentru urechile omului, fiindcă în sinea lui regreta ce făcuse. Aşa că a zis, „Tu nu eşti femeia dorinţelor mele, cea în care inima mi se desfată şi pentru care am acceptat sarcina cu bucurie. Ce se va întâmpla acum cu aceea a cărei frumuseţe care se aseamănă cu slava soarelui, a cărei gingăşie mângâie ca o rază de soare, şi pe lângă a cărei frumuseţe tu nu eşti decât o umbră întunecată?”. Lila a răspuns, „Ea este întradevăr precum soarele; o poţi venera de la distanţă, dar nu o vei putea atinge niciodată, fiindcă vei fi ars şi distrus”.

1:26. „Eu sunt femeia trupului tău, pe care carnea ta a ales-o. Ce a făcut cealaltă femeie pentru tine? Nu a ascuţit ea sabia cu care te-ai tăiat? Dacă cineva aprinde focul între trestii, ştiind că un om doarme acolo, cine este de vină că va arde? Focul, cel care l-a aprins sau trestiile? Este mai prejos de bărbăţia ta să te întorci împotriva mea în felul acesta; oare de dragul tău nu m-am făcut şi eu de ruşine? Şi care dintre femei ar stârni mânia zeilor şi a oamenilor, aşa cum am făcut eu? Fii mulţumit cu răul pe care pofta ta l-a săvârşit deja. Ai comis o faptă reprobabilă, însă pentru că acum suntem uniţi trupeşte, nu vei avea de suferit niciun lucru rău din partea mea”.

1:27 În continuare, printre oameni au mers singuri, dar trupul a fost chemat la carne, aducându-le pe furiș împreună în locuri secrete. Fiecare locuia cu șoaptele reproșătoare ale spiritului lor și fiecare mergea în umbra fricii din cauza codului și a tradiției.

1:28. Ei bine, bătrânii nu erau lipsiţi de agerime; ei şi-au dat seama că bărbatul nu mai era atât de plin de râvnă în îndeplinirea sarcinii sale şi că se întorsese la vechiul său fel de a fi. De asemenea, evita să o privească în ochi pe Maya şi nu mai era atât de reţinut în privinţa femeilor; căci odată ce gustase din fructul oprit, voia să încerce acum şi alte soiuri. Nu era un om care să aibă un scop pe care să dorească să-l atingă; purtarea sa nu mai era aceea a unui om liber. Privirile jenate dintre bărbat şi femeie nu erau greu de descifrat.

1:29. Înţelepţii şi femeile inteligente şi-au spus, „Acesta este comportamentul celor ce cară o povară în inima lor, a căror iubire tenebroasă nu este altceva decât un lucru firav şi ascuns, care înfloreşte nedemn în locuri ferite şi întunecate”. Prin urmare, au hotărât ca cei doi să fie supravegheaţi. Supraveghetorul a mers după ei şi i-a găsit întinşi şi dezbrăcaţi, aşa că a început să le adreseze cuvinte urâte, căci pasiunea lor era profană şi vrednică de luat în râs. Era ca o ciupercă pe copacul iubirii.

1:30. Amândoi au fost aduşi înaintea marelui sfat, care era alcătuit din sfatul bătrânilor şi din sfatul femeilor înţelepte, unde au fost întrebaţi, „Din ce motiv aţi abătut răul asupra noastră?”. Bărbatul a răspuns, „Femeia mi-a adormit spiritul cu o fiertură malefică, iar trupul mi-a devenit slab, fiind copleşit de fecioria mea”. Ei au răspuns, „Adevărat, acum nu mai eşti fecior, dar din cauza acestei femei ai devenit un bărbat neînsemnat”.

1:31. Femeia s-a ridicat în picioare în faţa Marelui Sfat şi le-a răspuns cu curaj, „Aşadar,

© Biblioteca Spirituală

dintre noi doi eu sunt mai puternică? Eu ridic cele mai mari pietre şi alerg cel mai repede? Nu întotdeuna cel puternic triumfă asupra celui slab, şi nu este acest bărbat cel mai puternic dintre toţi bărbaţii? Contează câtuşi de puţin acest lucru pentru voi? Şi în definitiv doar noi avem de suferit; cum am făcut rău şi altora? O să fim pedepsiţi pentru ceva ce ne priveşte doar pe noi şi care nu face niciun rău celorlalţi?".

1:32. Marele Sfat a răspuns, „Faptele oricărei persoane care afectează vieţile celorlalţi îi privesc pe toţi ceilalţi. Chiar dacă lucrurile s-au petrecut în taină între voi doi, nu văd toţi ceilalţi efectele lor? Îşi va sluji oare bărbatul mai bine semenii datorită acestui lucru sau îi va sluji mai rău? S-a adăugat ceva oamenilor sau li s-a luat ceva? Nu oamenii sunt cei care au pierdut?".

1:33. „Aşa că nu vedeţi că ceea ce aţi făcut îi priveşte pe toţi, nu numai pe voi? Nu fapta în sine este un lucru rău, ci felul în care a fost săvârşită. O femeie care nu se preţuieşte pe sine fură ceva de la toate femeile, căci acestea vor fi mai puţin apreciate de către bărbaţi. Ar mai preţui oamenii aurul dacă l-ar putea aduna de pe marginea drumului? Şi mai presus de toate, ce s-ar alege din iubirea dată de Dumnezeu? Oare voi aţi înălţat sau aţi degradat modalităţile sale de exprimare în rândul bărbaţilor şi femeilor? Dacă o comunitate apreciază aurul, cel care îi depreciază valoarea sau îl falsifică va comite un lucru rău împotriva acelor oameni. Aici, unde iubirea este preţuită mai mult decât orice, şi unde femeia este slăvită pentru faptul că îi poartă de grijă, cei care o înjosesc sunt priviţi şi ei ca nişte fiinţe josnice".

1:34. „Noi locuim într-un loc plăcut, unde este pace şi adundenţă, un loc pe care-l moştenim de la părinţii noştri. Copiii Oamenilor au moştenit ţinuturile neroditoare. Să fie părinţii noştri mai puţin înţelepţi decât ai lor, astfel încât obiceiurile pe care ni le-au lăsat să fie tratate cu dispreţ? Ce aţi făcut voi are legătură cu amândoi, aşa că amândoi veţi fi pedepsiţi. Această pedeapsă nu vine ca urmare a faptului că ne-aţi făcut vreun rău nouă, căci noi suntem bătrâni, şi acest lucru ne afectează prea puţin. Noi pedepsim pentru că avem o datorie atât faţă de cei tineri, cât şi faţă de copiii rasei noastre care încă nu s-au născut. Şi avem o datorie şi mai mare faţă de lucrurile sfinte, care inspiră omenirea şi o situează mai presus de animale".

1:35. „Fapta voastră rea nu afectează doar un singur bărbat şi o singură femeie; ea îi afectează pe toţi bărbaţii şi pe toate femeile, aşa că dacă am trece-o cu vederea, acest lucru îi va influenţa negativ pe copiii care încă nu s-au născut. Codul şi tradiţia sunt stâlpii de susţinere ai poporului nostru, iar cei ce lovesc în aceşti stâlpi nu pot scăpa nepedepsiţi. Chiar dacă sunt rezistenţi şi o singură lovitură nu îi va afecta, mai multe lovituri vor pune la pământ şi cel mai puternic stâlp. O lovitură nepedepsită încurajează o alta. O faptă trecută cu vederea este o faptă care este încurajată".

1:36. Un popor poate fi judecat după lucrurile pe care le pedepseşte şi după cele pe care le permite. Porcul se simte bine în mizerie şi de aceea va ataca pe oricine intră în ţarcul lui. Dacă noi am aparţine numai Pământului, atunci ar trebui să protejăm doar lucrurile pământeşti".

1:37. „Astfel, vă izgonim pentru totdeauna din mijlocul nostru, deşi poate atunci când veţi fi bătrâni veţi avea parte de îndurare şi vi se va permite să vă întoarceţi".

1:38. Aşa au fost alungaţi bărbatul şi femeia de pe terenurile cultivate, pentru a rătăci în sălbăticia aflată dincolo de ele. Au locuit într-o peşteră aflată în pustietate, la hotarul ţinuturilor cultivate, şi au mâncat ierburi şi creaturi sălbatice. Acolo erau într-un loc ferit de duşmani şi protejat împotriva atacurilor. În primele zile ale exilului lor, bărbatul a fost mânios pe femeie şi i-a vorbit cu răutate, zicându-i, „Eşti ca un felinar care nu dă lumină, eşti o femeie lipsită de feminitate şi nu mai meriţi cinstea care li se cuvine femeilor rasei noastre. Adevărat ai grăit atunci când ai spus că eu sunt puternic şi tu eşti slabă. Aşa să fie; de acum încolo, slăbiciunea ta va fi puterea mea; slăbiciunea bărbatului nu va mai fi tăria femeii şi coloana vertebrală a unui popor care se agaţă de lucruri lipsite de conţinut. De acum încolo nu mai am obligaţii faţă de nimeni şi singura datorie pe care o am este faţă de mine însumi. Omul este slab numai în privinţa dorinţei sale pentru femeie, dar slăbiciunea femeii va fi de azi înainte aceea de a-i satisface această dorinţă".

1:39. Aşa că bărbatul a supus-o pe femeie aşa cum făceau şi Copiii Oamenilor; ea era o soţie care îl slujea, zicând, „Stăpâne, eu sunt doar o femeie şi sunt slujitoarea ta".

© Biblioteca Spirituală

1:40. Fiarele din pustietăţi o păzeau pe femeie şi aceasta era în robia pământului neroditor, căci pustietatea nu era udată de ape, ci era un loc al durerii, unde creşteau doar spini şi mărăcini. Bărbatul pleca să vâneze animale sălbatice, în timp ce femeia săpa după rădăcini, căutând hrană printre buruieni.

1:41. Aşa se face că într-o zi, fiind copleşită de foame, femeia s-a dus printre trestiile care creşteau la marginea terenurilor cultivate, fiindcă acolo creşteau plante cu flori, ale căror rădăcini puteau fi mâncate. În timp ce se ocupa cu adunatul lor, a fost văzută de un bărbat care cultiva pământul, care a venit pe furiş la ea şi i-a zis, „Femeie, te văd; nu eşti cumva cea care a fost alungată? Dacă este aşa, obiceiul spune că trebuie să mori, pentru că îţi este oprit să vii din nou pe terenurile roditoare odată ce ai fost exilată”.

1:42. Atunci, femeia, care încă se afla în apă, şi-a desfăcut cingătoarea şi lăsându-şi părul să se reverse a spus, „Poate că nu mai merit să fiu apreciată, poate că trebuie să mor, dar cât trăiesc încă sunt femeie, nu-i aşa? Dacă tu mă priveşti altfel decât ca pe o femeie care îl poate mulţumi pe un bărbat în felul în care o fac femeile, atunci îţi spun că nu poţi fi bărbat. Da, sunt femeia sedusă de fratele tău, victima fragilă a poftei sale. Poate ar fi mai bine să pier pe loc de mâna ta decât să mor încet de foame în pustietate. Moartea nu mă poate răni mai mult decât o face viaţa, care m-a trimis să sufăr răutatea bărbaţilor”. Şi zicând aceste lucruri, a ieşit din apă.

1:43. Cultivatorul nu a ucis-o, ci s-a distrat cu ea până seara. Înainte ca el să plece, femeia i-a spus, „Acesta va fi secretul nostru, căci nu este nimeni în apropiere care să ne vadă. Dă-mi de mâncare, ca trupul meu să devină tare şi inima să se bucure, ca să pot veni mai des în acest loc”.

1:44. Astfel, în zilele care au urmat, femeia s-a dus de multe ori în acea zonă unde se găsea apă sau în alte locuri unde erau alţi bărbaţi. Prin urmare, nu mai trebuia să sape după rădăcini şi nici să mai trudească în pustietate.

1:45. Atunci, din cauza femeii, Copiii lui Dumnezeu au izgonit şi alţi bărbaţi în pustietate, iar bărbatul, înţelegând cum s-a întâmplat acest lucru, a venit şi a spus, „Oare necazurile pe care mi le provoci nu se sfârşesc niciodată?”. Femeia a răspuns, „Stăpâne, am făcut lucrul acesta de dragul tău; priveşte-i pe aceştia, nu sunt ei alungaţi în pustietate fără nicio căpetenie care să-i conducă şi fără nicio mână care să-i călăuzească? Adună-i laolaltă, ca să vâneze pentru tine şi să te slujească; stăpâneşte-i şi devino puternic. Ce am făcut, am făcut numai pentru tine. La puterea ta se va adăuga puterea lor, iar pierderea bărbaţilor de pe terenurile fertile va deveni astfel câştigul tău. Ce lucru nu poate fi obţinut cu ajutorul puterii? Dacă îţi doreşti şi alte femei, nu le vei avea cu ajutorul puterii? Prin urmare, nu mă ocărî, căci am pus acum în mâinile tale mijloacele prin care să dobândeşti ceea ce doreşti”.

1:46. „Acum îţi spun, şi vorbesc cu adevărat despre lucruri pe care doar o femeie le cunoaşte, că eşti un bărbat mai bun decât aceia care trăiesc pe terenurile cultivate, care sunt dispreţuiţi în taină de femeile lor pentru faptul că se supun codului şi tradiţiei”.

1:47. Bărbatul a fost tulburat de aceste cuvinte şi a plecat să îi caute pe ceilalţi; apropiindu-se de ei le-a zis, „Iată, am fost izgoniţi pentru că am urmat căile bărbaţilor şi am făcut ceea ce stă în firea bărbaţilor. Bărbăţia din noi este bună, aşa că haideţi să o susţinem, ca puterea noastră să crească”.

1:48. Aşa se face că bărbaţii care fuseseră alungaţi intrau noaptea pe furiş pe terenurile rodnice şi cultivate, dând foc la case şi răsturnând turnurile cu apă, zicând, „Să facem ca acest ţinut să redevină o pustietate”.

1:49. Au ucis oameni şi au răpit femei şi copii. Au furat oi, capre şi vite. Apoi, s-au retras la adăpostul pustietăţii. Acolo au ridicat o tabără şi au întărit-o cu ziduri şi şanţuri, după care au purtat război împotriva Copiilor Oamenilor şi i-au învins. Îşi stăpâneau femeile cu severitate şi le făcuseră roabe, cumpărându-le şi vânzându-le ca pe vite. Când bărbatul zicea, „Vino”, femeia se ducea, iar când îi zicea, „Pleacă”, femeia pleca. Exploatând-o şi punând-o să-l slujească mânia lui s-a risipit, iar de trupul ei se folosea ca să-şi satisfacă poftele.

1:50. Lila a fost o adevărată fiică a femeii care a trădat prima rasă de oameni. În legătură cu ea, stă scris că atunci când fiii ei au ajuns la maturitate i-a pus să-l ucidă şi să-l mănânce pe tatăl lor, ca să poată dobândi putere şi înţelepciune pe toată durata vieţii lor.

© Biblioteca Spirituală

1:51. Bărbatul ţinea femeia în sclavie pentru că ştia de pe pielea lui care era firea ei şi că nu se putea avea încredere în ea. Din acel moment, ea nu mai putea merge liberă printre bărbaţi, întrucât aceştia ştiau că deşi femeia e slabă şi bărbatul puternic, ea îi poate exploata slăbiciunile cu ajutorul vicleniei sale. La oamenii izgoniţi şi la Copiii Omului, femeia era sclava bărbatului, iar acesta îşi impunea voinţa asupra ei şi o domina.

1:52. În felul acesta, femeia a pus la cale propria prăbuşire şi distrugerea celor care îi acordau un mare respect. Ea şi-a aruncat farmecul personal la picioarele celor care au călcat peste el. Femeia nu era încă pregătită să fie paznicul suveran al porţilor vieţii. Ea nu a fost niciodată suficient de înţeleaptă să acorde încredere părinţilor rasei, căci nu a fost condusă de înţelepciune, ci de capriciile femeieşti.

CAPITOLUL II - ELOMA

2:1. Copiii lui Dumnezeu s-au împerecheat cu fiicele Copiilor Oamenilor, care cunoşteau felul de a fi al bărbaţilor şi nu erau ruşinoase. Legământul fusese rupt, aşa că în gospodării au fost aduse femei ciudate, iar unele chiar au fost luate de soţii; însă cu toate că fiicele erau femei mici de statură, fiii lor erau uimitor de înalţi şi deveniseră luptători puternici.

2:2. Acest nou popor a ieşit din pustietate şi a traversat către Kithermis, pe care l-au împărţit între ei în trei părţi, delimitate de râuri. Acest lucru se întâmpla în perioada când zilele vieţii omului au fost împuţinate, pentru că acum se hrănea numai cu ceea ce îi oferea Pământul; însă omul rămăsese viguros, chiar dacă era plin de ură, mai ales împotriva celor ce iubeau.

2:3. Spre Răsărit, se întindea ţinutul muntos al lui Ubal, iar Ubaliţii erau păstori. Spre Apus, era ţinutul lui Chaisen, care spre Miazănoapte se unea cu Ubak. Spre Miazăzi, erau ţinutul lui Utok şi ţinutul lui Kayman, ale căror popoare trăiau în câmpie şi cultivau pământul. Unele familii din rândul Copiilor lui Dumnezeu s-au dus în ţinutul lui Chaisen, au dat oamenilor legi şi i-au învăţat să construiască cu cărămizi. Netar şi Baletsheramam, fiii lui Enanari, i-au învăţat să scrie şi au inscripţionat literele pe un stâlp din Herak. Enkilgal, fiul lui Nenduka, a construit cetatea Keridor, aflată între două râuri.

2:4. Apoi, anii s-au lungit, şi nu se mai ştia exact când era perioada semănatului, aşa că seminţele mureau în pământ. În acele zile, Enos a ieşit din ţinutul lui Chaisen şi le-a vorbit Copiilor Oamenilor despre Dumnezeu. Pe vremea aceea trăiau mulţi descendenţi ai Copiilor lui Dumnezeu, iar aceştia îşi plecau urechile la cuvintele lui, întrucât credeau că Marele Dumnezeu al părinţilor lor îi abandonase. Prin urmare, cuvântul luminos al lui Dumnezeu a venit la Eloma.

2:5. Eloma, fiica lui Kahema, a auzit glasul lui Dumnezeu şi a fost dusă în pustietate, într-un loc unde se găsea o peşteră şi unde erau ape curgătoare limpezi, şi a locuit acolo timp de şapte ani. Eloma a avut trei fii, şi toţi trei au auzit glasul lui Dumnezeu şi au umblat împreună cu El. Fiul întâi născut era Haryanah, care a dus cuvântul lui Dumnezeu la Copiii lui Dumnezeu care locuiau în Ţinuturile Nordice, fiindcă aceia uitaseră Căile Lui. El s-a căsătorit cu Didi, fiica unui mare rege şi a devenit la rândul lui un rege şi mai măreţ; a avut mulţi fii, care au devenit regi faimoşi. Yamaha, fiul născut al doilea, a dus cuvântul lui Dumnezeu la oamenii care trăiau spre Răsărit, iar Manum, fiul născut al treilea, l-a dus la cei din Apus.

2:6. Când Eloma a simţit că i se deschide urechea Spiritului s-a întors la poporul ei şi a devenit Mesagera lui Dumnezeu. În zilele în care unii oameni plecau pentru a trăi printre Copiii Oamenilor, alţii au venit la Eloma şi i-au zis, „Iată, oamenii pleacă şi noi devenim slabi, pe când Copiii Oamenilor devin puternici. Aceasta este oare voia Tatălui nostru?”. Atunci, Eloma l-a chemat pe Dumnezeu, iar El i-a auzit strigătul şi i-a spus, „Spiritul tău să fie împăcat, căci lucrurile se întâmplă aşa cum trebuie; grâul se separă de pleavă. Întotdeauna este mai uşor pentru oameni să urmeze căile trupului, decât pe acelea ale spiritului; totuşi, cu cât omul va coborî mai adânc în valea lucrurilor pământeşti, cu atât îi va fi mai greu să urce spre slava cea înaltă. O generaţie coboară, zece generaţii se vor înălţa din nou. Omul trebuie să se lupte ca să nu degenereze, însă poteca plăcerii este agreabilă, pe când drumul spre progres este plin de durere

© Biblioteca Spirituală

şi luptă”.

2:7. Dumnezeu i-a zis lui Eloma, slujitoarea Sa, „Iată, am fost bun cu copiii Mei; li sau dat numai lucruri plăcute; totul le-a venit cu uşurinţă în mână. Soarta Copiilor Oamenilor este mai aspră, dar cu toate acestea prosperă. De la un copil te aştepţi la lucruri copilăreşti, însă atunci când creşte te aştepţi la mai mult; cu toate acestea, copiii Mei vin la mine ca nişte copii”.

2:8. Apoi, Dumnezeu a spus, „Du-te, întoarce-te în locul de unde ai venit şi rămâi acolo şapte ani”; şi aşa a făcut. Cei şapte ani au trecut; Eloma s-a întors la popor şi, iată, terenurile rodnice erau nesemănate, canalele de irigaţie erau seci, iar în mijlocul apelor totul era pustiu. Eloma a căutat pe câmpuri, însă când a ajuns la locul unde se găseau locuinţele, inima ei a fost sfâşiată, căci a văzut că fiicele Copiilor lui Dumnezeu convieţuiau cu fiii Copiilor Oamenilor şi nu mai erau ca nişte femei adevărate. Atunci, Eloma le-a zis, „Cum s-a întâplat acest lucru?”. Iar ele au răspuns, „Iată, din pustiu au ieşit nişte bărbaţi, iar bărbaţii noştri au fost ca nişte oi înaintea lupilor; uite, chiar şi acum muncesc într-un ţarc pentru robi”. Atunci, Eloma s-a dus la bărbaţi şi le-a spus, „Cum s-a întâmplat acest lucru?”. Ei i-au răspuns, „Iată, dumnezeul Copiilor Oamenilor este, spre deosebire de al nostru, un dumnezeu al războiului, astfel încât am fost daţi în mâinile lor”.

2:9. Atunci, Eloma şi-a simţit inima grea şi l-a chemat pe Dumnezeu, zicând, „Iată în ce stare sunt copiii Tăi”, iar Dumnezeu a auzit-o şi i-a răspuns, „Eu nu sunt indiferent, căci suferinţele lor sunt şi suferinţele Mele. Ei nu sunt sub biciul oamenilor, ci sub îmblăciul lui Dumnezeu; grâul se separă de pleavă. Ei nu trudesc sub loviturile oamenilor, ci sub ciocanul lui Dumnezeu; ei nu sunt prizonieri, ci sunt aşezaţi pe nicovală. Eu nu sunt Dumnezeul războaielor, nici Dumnezeul popoarelor, nici măcar Dumnezeul oamenilor. Eu sunt Dumnezeul Sufletelor, Paznicul Comorilor Veşnice. Eu nu am întors spatele copiilor Mei; copiii Mei sunt cei care Mi-au întors spatele şi care îmi nesocotesc legile. Acest strigăt va reverbera de-a lungul generaţiilor care vor urma: «Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?». Şi el va veni de la aceia care l-au părăsit pe Dumnezeul lor”.

2:10. „Scoală-te; du-te şi caută printre oameni, căci vei găsi o fecioară cu inima pură, însă ea este batjocorită şi înjosită, fiind pusă să aibă grijă de porci. Ia-o cu tine şi duceţi-vă în Shinara; păzeşte-o bine, fiindcă ea este fiica zorilor care se vor arăta din nou”. Eloma a căutat printre oameni şi a găsit-o pe Nanua, Fecioara Dimineţii, şi s-au dus în Shinara.

2:11. În Shinara, Glasul lui Dumnezeu a venit la Eloma şi i-a spus, „Iată ce trebuie să facă cei ce aspiră la dumnezeire. Aceştia trebuie să urmeze doar căile pe le-am arătat prin cuvintele profeţilor Mei. Spiritul deschis care locuieşte în aceia care au sângele Copiilor lui Dumnezeu şi măreţia care se găseşte în oameni vor spori în sângele copiilor lor. Înţelepciunea lor va creşte foarte mult, cu condiţia ca legătura de sânge să fie puternică. Aşa cum vinul bun se strică dacă este diluat prea mult, aşa se întâmplă şi cu măreţia din sângele omului. În sângele acelora care i-au avut ca strămoşi pe Copiii lui Dumnezeu există o anumită virtute, iar dacă doi oameni având acest sânge se căsătoresc, atunci virtutea va spori în sângele copiilor lor şi va fi mai mare decât cea a părinţilor. Există o lege a moştenirii de la care omul nu face excepţie, căci omul este guvernat atât de legile creaturilor pământeşti, cât şi de nişte legi mai înalte. Oare nu este ales cel mai bun berbec ca să prăsească o nouă turmă? Aşa că femeile trebuie să aleagă cel mai bun bărbat pe care-l pot găsi, iar bărbaţii pe cea mai bună femeie, iar cei ce ascultă cuvintele Mele vor şti care este partenerul cel mai potrivit. Stăpânirea trebuie să fie a celor cu adevărat măreţi”.

1:12. Dumnezeu a spus, „Cuvintele creatoare rămân de această parte a vălului, dar ecoul lor răsună în partea în care sunteţi voi. Ce este real rămâne aici, dar reflexia lucrului respectiv este acolo; creaţia este oglinda Mea, chiar dacă deformează realitatea. Eu am creat în spirit şi în materie, gândurile Mele au variat de la lucrurile cele mai mici şi nevăzute, până la cele imense şi imposibil de cuprins. Gândurile mele cele mai măreţe au format substanţa pentru spiritele fiilor şi fiicelor Pământului”.

2:13. „Adevărul şi dreptatea, perfecţiunea frumuseţii şi a bunătăţii rămân cu Mine, iar voi nu le puteţi cunoaşte pe Pământ decât ca pe nişte reflexii. În universul Adevărului, toate lucrurile ies de sub influenţa iluziei şi pot fi văzute aşa cum sunt în realitate, dar pe Pământ, chiar şi

© Biblioteca Spirituală

reflexia este deformată. Eu am creat lumina şi am numit-o substanţă; ea este luminată pe dinăuntru de lumina unui potenţial de iubire ce este mereu prezent".

2:14. „Oamenii se închină multor dumnezei, deşi deasupra tuturor este Unul; însă indiferent cum mă numesc, Eu îi aud, căci Eu sunt Dumnezeul fără Nume, Dumnezeul care Cuprinde Toate Numele. Indiferent ce cred oamenii, dacă slujesc Binele, atunci îl slujesc pe

Dumnezeu. Dar lanţurile de aur nu sunt pentru oi, iar formele de venerare exterioară sunt doar pentru cei subdezvoltaţi din punct de vedere spiritual. Ceremoniile oamenilor sunt adesea ceremonii lipsite de conţinut, dar unele pot păzi Marile Taine din spatele lor".

2:15. „Dacă un om vrea să ajungă la Mine prin rugăciune şi zice, „Dumnezeule, dă-mi acel lucru sau pe celălalt", ei bine, lucrul respectiv nu îi va fi dat decât dacă îi va fi de folos pentru binele său spiritual ori dacă altcineva va avea de câştigat de pe urma lui. Eu nu sunt un negustor care oferă binecuvântări în schimbul venerării; omul nu poate să-mi dea niciun lucru pe care să nu-l am deja. De asemenea, oamenii mă slăvesc prea puţin atunci când nu-şi dau seama că Eu sunt mai presus de preocupările trupurilor, care putrezesc şi se descompun atunci când spiritul însufleţitor le părăseşte. Omul este doar om, dar tu să ştii că Eu sunt un Dumnezeu al înţelegerii şi compasiunii. Dacă omul strigă la mine atunci când este apăsat şi suferă cu adevărat, nu va pleca nemângâiat. Totuşi, înţelege că durerea şi suferinţa îi sunt sortite omului pentru ca el să poată deveni un Om Dumnezeu. Mai există şi Legea cea Mare, căreia omul trebuie să i se supună; mai există şi iţele încurcate ale legilor Enidvadew, care trebuie descâlcite, precum şi potecile sfidătoare ale destinului şi sorţii, care trebuie urmate. De prea multe ori, preţul care trebuie plătit pentru lucrurile făcute sau nefăcute este reprezentat de durere şi suferinţă, dar ce ar avea de câştigat datornicul dacă Eu i-aş şterge aceste datorii? Însă Eu veghez ca niciodată să nu se depăşească nici măcar cu un fir de păr ceea ce este absolut necesar şi corect".

2:16. „Pe Pământ, bucuria şi veselia vor cântări mai greu decât durerea şi suferinţa".

2:17. „Pământul este Pământ; ia-l aşa cum este; nu te aştepta să găseşti acolo lucruri dumnezeieşti. El este un loc pentru învăţătură, căci scopul vieţii este acela de a învăţa. Toate lucrurile de pe Pământ sunt vremelnice şi pieritoare; nemurirea nu poate fi găsită aici. Când lucrurile pământeşti îşi vor fi împlinit scopurile lor ascunse vor dispărea, întorcându-se în ţărâna din care au venit".

2:18. „Iată, în zilele care vor veni Adevărul va fi arătat tuturor oamenilor, va fi dezvăluit în aşa fel şi într-o asemenea măsură încât să corespundă nevoilor şi priceperii lor. Va fi transmis de la o generaţie la alta şi de la un om la altul. Puritatea flăcării sale va fi pe măsura calităţii uleiului spiritualităţii cu care va fi alimentat şi întreţinut; aşa că vor exista multe grade de puritate şi revelaţie. Alimentele care îi plac unuia pot să-i cadă greu la stomac altuia, totuşi ar fi absurd să spunem că hrana cuiva trebuie să devină hrana tuturor. La fel este şi cu lucrurile spirituale în care oamenii cred".

2:19. „Eu nu voi trimite profeţi, nici nu voi numi purtători de cuvânt, ci aceştia se vor ridica prin propriile eforturi şi îşi vor uni conştiinţa cu a Mea. Ei vor arăta calea ce trebuie urmată de către cei cu spiritul puternic, însă cei mai slabi din punct de vedere spiritual vor trebui să meargă pe un drum mai uşor, de aceea mulţi vor progresa doar prin credinţă şi slujire, prin dreptatea şi bunătatea pe care le vor arăta altora".

2:20. „Scânteia de divinitate din om dă naştere unor vise inspirate, care îl vor ademeni să meargă înainte şi în sus; însă drumul este lung, iar călătoria obositoare şi adesea neplăcută. Omul s-a împovărat fără să fie necesar; şi-a acoperit spiritul cu vălul unduitor al pasiunilor pământeşti. Marele Ochi i-a devenit orb, pentru că s-a lăsat pradă viciilor, iar spiritul său s-a degradat; nu i-au mai rămas decât simţurile înşelătoare, iar acestea îl amăgesc făcându-l să creadă că vehiculul său muritor reprezintă întreaga sa fiinţă. În prezent, soarta omului nu este alta decât necazul şi putreziciunea, căci el a intrat în noaptea lungă şi întunecată a ignoranţei. Ei bine, sufletul lui se va purifica şi se va trezi, şi va ajunge să vadă slava care este în el, doar dacă va merge pe drumul cel lung şi dureros al experienţei pământeşti".

2:21. „Omul mă poate concepe aşa cum vrea, căci va fi bine. Eu nu sunt un Dumnezeu al mâniei. Aşa cum Eu am dat la iveală creaţia, tot aşa şi el va da la iveală revelaţia Dumnezeului

© Biblioteca Spirituală

său. Iar ţie, Eloma, copila Mea, îţi încredinţez cheile Comuniunii şi Unităţii”.

2:22. Aşa că Eloma s-a dus printre oameni şi le-a vorbit despre Creatorul lor în felul acesta, „Vă aduc cuvintele ce mi-au fost şoptite în suflet de către Dumnezeu, Turnul cel Veşnic al Puterii, Oceanul Insondabil de Compasiune. El a atârnat Pământul deasupra golului şi l-a înconjurat cu nefiinţă; totuşi, prin puterea Lui, acesta rămâne în locul care i-a fost hărăzit. El îşi ascunde slava în spatele unui scut de iluzii, ca nu cumva să copleşească spiritele oamenilor. El este acoperit de norul întunecat al ignoranţei muritorilor. El este spiritul însufleţitor care intră în inimile oamenilor, silindu-se să-i facă să aspire către măreţie şi împlinire”.

2:23. „El a modelat cerul de deasupra noastră şi l-a împodobit cu splendoare şi cu o frumuseţe uimitoare. El a învăţat stelele să cânte cântecul lor de bucurie şi vânturile să dea glas muzicii lor minunate. Toată faţa Pământului vesteşte creativitatea Sa, în timp ce bolţile înalte îi dezvăluie iscusinţa şi îndemânarea. Mesajele Sale ajung la oameni nu în cuvinte, ci pătrund în inimile lor ca nişte şoapte nerostite. Degetul Lui trasează cursul apelor fertilizatoare, care hrănesc nisipurile sterpe, făcând să iasă muguri fragezi din pământul mort. Apele blânde mângâie pământul, iar păşunile ajung să devină locuinţe pentru marile turme”.

2:24. „Trandafirul îşi deschide frumuseţea pentru a-L slăvi, iar caprifoiul îl desfată cu parfumul pe care-l lasă în voia vântului. Ogoarele se apleacă smerite; apoi, spicele de grîu se ridică pentru a-L slăvi. Copacii îşi întind ramurile în semn de veneraţie, iar firele de orz vorbesc în şoaptă despre razele milostive ale soarelui Său. El este Sursa Primară a Întregii Vieţi, Veghetorul Apelor Fertilizatoare şi Căpetenia Stelelor”.

2:25. „Oamenii stau sub marele dom al cerului înstelat şi se simt intimidaţi de lucrarea marelui arhitect şi de misterele luminoase care fac paradă de atâta frumuseţe. Ei sunt înspăimântaţi de micimea lor, dar sunt încurajaţi de cuvintele Lui, care le-au parvenit din vremurile străvechi”.

2:26. „Dumnezeu l-a încununat pe om cu viaţă şi i-a pus în mână sceptrul minţii. L-a făcut stăpân peste toate celelalte creaturi vii şi l-a aşezat pe tronoul creaţiei. El ne disciplinează când suntem tineri şi ne întinde o mână primitoare atunci când ne apropiem de sfârşitul călătoriei prin această viaţă. El îi însoţeşte pe oameni în pelerinajul lor de-a lungul drumului vieţii, domolindu-le necazurile şi bucurându-i cu surprize plăcute. El echilibrează vieţile tuturor oamenilor, astfel încât să întâlnească condiţiile şi situaţiile care le sunt necesare”.

2:27. „Cerurile întinse şi misterioase sunt tronul Lui, iar Pământul generos este scăunelul pe care-şi pune picioarele; nimic din ceea ce omul poate făuri nu îl va cuprinde. Dacă ar avea nevoie de o locuinţă, niciun loc făcut de mâinile omului nu s-ar putea compara cu ceea ce mâinile Sale ar putea ridica. Pe Pământ nu este niciun lucru pe care omul i l-ar putea oferi lui Dumnezeu, care ar putea să se adauge slavei lui Dumnezeu sau care ar putea să sporească ceea ce are. Singura jertfă acceptabilă pe care omul o poate oferi este să facă voia lui Dumnezeu, iar voia lui Dumnezeu este ca omul să devină spiritual şi să îmbunătăţească Pământul. Cine oferă ca jertfă bunuri sau bani îl jigneşte pe Dumnezeu, căci asta nu înseamnă decât evitarea efortului necesar, sustragerea de la îndatoririle şi obligaţiile pe care le are; este calea uşoară, şi de aceea nu este acceptată”.

2:28. Dumnezeu este adăpostul celui sărman şi mângâietorul celui nevoiaş. Compasiunea Sa îi înconjoară pe oameni atunci când necazurile îi copleşesc. Totuşi, necazurile şi obstacolele, durerea şi suferinţa, nu trebuie considerate poveri inutile, care se adaugă la dificultăţile inerente existenţei pământeşti. Acestea sunt nişte lucruri de valoare, care deschid ochii pentru Adevăr. Ele călesc spiritul, aşa cum fierul se căleşte în foc”.

2:29. Eloma i-a învăţat multe lucruri şi le-a interzis bărbaţilor să păcătuiască trupeşte cu femeile nemăritate, ale căror vorbe sunt înşelătoare şi ale căror farmece îi duc pe bărbaţi pe cărări greşite. De asemenea, a hotărât ca bărbaţii să nu aibă relaţii sexuale cu fecioare sau cu soţiile altora, căci cel care ar face aşa ceva nu ar putea fi socotit un om onorabil, iar astfel de fapte dăunează spiritului.

2:30. Şi tot Eloma a fost cea care i-a învăţat pe bărbaţi înţelepciunea aştrilor, care călătoresc în conformitate cu destinele lor. Ea i-a învăţat să interpreteze modelul vieţii fiecărui

© Biblioteca Spirituală

om, care este ţesut din firele sorţii şi ale destinului, printre care se amestecă şuviţele colorate ale legilor Enidvadew. Aceste lucruri au fost aflate şi consemnate în scris de către Ishkiga.

CAPITOLUL III - POTOPUL LUI ATUMA

3:1. Iată, nu a fost oare scris acest lucru în zilele părinţilor părinţilor noştri şi ale părinţilor de dinaintea lor, ca să ajungă până la noi, iar noi la rândul nostru să vi-l transmitem vouă, copiii încă nenăscuţi ai zilelor ce vor veni? Prin urmare, dacă priceperea celui care a scris va rămâne cu voi, atunci şi generaţia voastră va putea citi aceste cuvinte.

3:2. O, copii nenăscuţi ai anilor ce vor veni, citiţi şi absorbiţi înţelepciunea trecutului, care este moştenirea voastră. Acestea sunt cuvintele luminoase ale unui trecut care pentru voi este atât de departe în timp, dar atât de aproape de Adevăr.

3:3. Ni se spune că noi vom trăi veşnic, şi acest lucru este adevărat, dar la fel de adevărat este şi faptul că niciun moment din viaţă nu trebuie irosit; căci fiecare ceas şi fiecare zi de pe Pământ ne modelează viitorul. Noi suntem moştenitorii unei anumite perioade de timp; o putem irosi pe lucruri inutile sau o puteam folosi pentru câştigul nostru veşnic. În zilele părinţilor noştri, înainte ca învăţăturile sterile să frâneze gândurile oamenilor, iar ritualurile formale şi deşarte să ridice un zid care să blocheze înţelegerea, oamenii umblau în lumina Adevărului. Pe atunci, ei ştiau că există un singur Dumnezeu, dar pentru că nu-şi mai folosiseră abilităţile lor superioare, nu mai erau capabili să-L vadă limpede. Şi pentru că El apărea sub diferite forme, aceştia au crezut că există mai mulţi dumnezei.

3:4. Ei bine, în zilele noastre, Dumnezeu are în ochii oamenilor felurite forme, şi fiecare susţine că numai el cunoaşte adevăratul nume al lui Dumnezeu şi adevărata Sa înfăţişare. În această privinţă, toţi oamenii greşesc, deşi toţi rostesc adevărul potrivit înţelegerii lor. Însă Adevărul nu se conformează înţelegerii limitate a omului; pentru a-l putea pricepe, omul trebuie să-şi sporească capacitatea de înţelegere.

3:5. În vremurile vechi, au apărut monştri uriaşi, precum şi fiare cu forme înspăimântătoare, cu dinţi care scrâşneau groaznic şi cu gheare lungi şi puternice; pe lângă acestea, un elefant părea ca un şobolan. Apoi, din cauza revoltei şi tulburării din cer, precum şi din cauza fricii care copleşise inimile oamenilor, Cel Măreţ şi Unic a întărit faţa Pământului, care a devenit instabilă, iar fiarele au fost preschimbate în stane de piatră. Acest lucru s-a întâmplat la începuturile timpului, când Nimicitorul încă dormea în bolţile înalte ale Cerului.

3:6. Iată ce este scris în însemnările lui Beltshera: În acele zile, oamenii erau răi, şi cu toate că înţelepţii din mijlocul lor dădeau multe avertismente referitoare la mânia care urma să vină, aceştia nu voiau să asculte; fiindcă urmau calea celor răi. Aşa se face că Spiritul viu s-a revoltat împotriva lor din cauza mirosului de răutate ce se înălţa de pe Pământ, căci nările lui urăsc mirosul răului. Acesta este un miros pe care niciun om nu-l poate cunoaşte, căci aşa cum ogarii simt mirosul de frică, pe care niciun om nu-l poate discerne, tot aşa şi alte fiinţe pot să simtă mirosul de răutate.

3:7. Prin urmare, zăgazurile uriaşe aflate deasupra Pământului au fost deschise. Apele au crescut şi au acoperit uscatul, iar ploile torenţiale s-au năpustit de acolo de sus. Vânturile nu mai puteau să-şi găsească drumul.

3:8. Oamenii au părăsit câmpia din ţinutul Shinara şi au fugit pe un munte înalt, care domina terenurile joase aflate la poalele lui, şi şi-au ridicat tabăra acolo, aproape de vârf. Simţindu-se în siguranţă, nelegiuiţii au rânjit, zicând, „Apa nu va putea ajunge aici niciodată, pentru că nici în Cer, nici pe Pământ nu este atâta apă”. Totuşi, apele au continuat să crească, iar gurile celor răi au amuţit. Preoţii poporului dansau şi rosteau incantaţii în zadar, făcând apel la numeroase ritualuri menite să potolească mânia din cer.

3:9. A urmat o perioadă de linişte; apoi, oamenii au făurit un portal către Cer, pe unde Căpetenia Tălmăcitorilor să poată intra în legătură cu Celălalt Tărâm. Acesta a devenit tăcut şi şi-a trimis acolo spiritul, care a intrat în legătură cu Spiritul viu, căruia oamenii îi spun în alte feluri.

© Biblioteca Spirituală

Aşa că a auzit glasul acestuia în inimă cum îi spunea, „Eu sunt cel ce am fost atras de mirosul răutăţii care se ridică din trupurile oamenilor, ce nu poate fi ascuns de niciun fel de tămâie. Căci aşa cum mirosul de putrefacţie loveşte nările oamenilor, tot aşa şi răutatea emană ceva ce ne deranjează pe noi, cei de pe acest tărâm. Prin urmare, răutatea este pentru noi o ofensă. Dacă un om ar arunca cu mizerie pe peretele din curtea voastră, nu aţi considera că fapta lui este un semn de ostilitate? Ar putea vreunul dintre voi să trăiască în armonie cu aceia care sunt insensibili la sensibilitatea voastră? Astfel, eu m-am trezit şi am văzut ce se întâmplă în lumea oamenilor, iar acum sunt îmbrăcat cu o substanţă care se manifestă".

3:10. Fiinţa Spirituală a spus, „Nu vreau să-i pedepsesc pe oameni în mod excesiv. Du-te la ei şi spune-le că dacă îşi vor îndrepta comportamentul şi nu vor mai umbla pe calea răutăţii, voi pleca". Dar când Căpetenia Tălmăcitorilor s-a întors la poporul său, el i-a găsit pe oameni temători şi agitaţi, fiind ca un lut în mâinile falşilor preoţi, care se închinau unor zei malefici. Falşii preoţi cereau jertfe pentru zeii lor, şi îl prinseseră pe Anis, un tânăr mai chipeş decât toţi ceilalţi, un mesager care alerga între cetăţi. Apoi, deşi vorbeau între ei cu voce scăzută, îngroziţi de fapta lor, oamenii au prins-o şi pe Nanua, slujnica lui Eloma, Cea Iluminată, a cărei viaţă îi era dedicată lui Illana, fiindcă aceasta aruncase blesteme asupra capului lor atunci când îl luaseră pe tânăr.

3:11. Nanua şi Anis erau ţinuţi de preoţii falşi, iar în jurul lor clocotea o masă de oameni; deşi Căpetenia Tălmăcitorilor şi-a ridicat vocea, nimeni nu l-a băgat în seamă. Apoi, masa de oameni s-a deplasat la marginea apei, iar acolo s-au oprit, în timp ce preoţii strigau rugăciuni către zeii mânioşi din înalt. Cerurile se întunecaseră din cauza norilor uriaşi care se rostogoleau; pe vârful muntelui, vânturile băteau cu putere şi fulgera. Oamenii îşi sfâşiau veşmintele; femeile se văicăreau, iar bărbaţii îşi loveau antebraţele. Anis a fost bătut cu o bâtă şi aruncat în apă.

3:12. Apoi, când cel care ţinea bâta s-a întors către Nanua, aceasta le-a spus celor din jurul ei, „Fie, mă voi lăsa singură în voia apelor, căci dacă tot trebuie să fiu jertfită este mai bine să procedez în felul acesta". Aşa că s-a dus spre apă, dar când a intrat cu picioarele s-a tras înapoi din faţa adâncimilor reci, întunecate şi ude din faţa ei. Dar pentru că cel care mânuise bâta se apropia de ea, un tânăr pe nume Sheluat, Scribul, un om liniştit, nici chipeş, nici viguros la trup, a ieşit în faţă şi, luând-o de mână, a intrat în apă cu ea.

3:13. Apele se ridicaseră, iar oamenii împărţeau locul unde stăteau cu animalele sălbatice, precum şi cu oile şi vitele, însă acum tumultul se potolise, iar apele se retrăgeau. Văzând acest lucru, oamenii au înălţat laude zeilor malefici şi au strigat, „Măreţi sunt zeii cei puternici şi preoţii lor sfinţi!".

3:14. Căpetenia Tălmacilor s-a dat cu părere de rău într-o parte, ascunzându-se, căci acum se temea pentru viaţa sa. Când apele s-au retras, el şi-a trimis din nou spiritul şi a intrat în legătură cu Spiritul viu, căruia i-a spus, „Să mă jertfesc şi eu, intrând în apele care se retrag? Căci viaţa acum este inutilă, căci am rămas şi fără Dumnezeu şi fără onoare". Cel măreţ i-a răspuns, „Oamenii văd în evenimente lucrurile pe care vor să le vadă, fiindcă ei interpretează doar în funcţie de nivelul lor de înţelegere. Apele au crescut până acolo unde trebuia să crească şi nu au scăzut datorită acelor sacrificii inutile. Puterile de deasupra pot să abată asupra oamenilor evenimente prin care să-i pedepsească, însă de cele mai multe ori asemenea evenimente nu sunt altceva decât nişte încercări şi nişte provocări. Însă, într-adevăr, intervenţia divină se manifestă rar".

3:15. „Aceşti preoţi urmează o altă cărare, una mai lungă, însă şi ei condamnă răutatea şi arată calea Adevărului, deşi această cărare poate fi şerpuită şi presărată cu multe pericole. Aşa că indiferent pe cine va asculta poporul, pe tine sau pe ei, mirosul de răutate va deveni mai slab. Scopurile divine pot fi atinse prin diferite mijloace; puţini sunt aceia ai căror ochi se deschid pentru a vedea mijloacele sau scopul final".

3:16. „Viaţa nu este niciodată inutilă, dar jertfa ta va fi. Niciun om nu îl poate pierde pe Dumnezeu, fiindcă El este mereu aici; dar reputaţia unui om în privinţa lui Dumnezeu este un lucru lumesc şi puţin însemnat. Cum poţi să ştii dacă ai pierdut sau câştigat? Evenimentele momentane nu pot fi cântărite pe loc, ci ele vor putea fi evaluate şi judecate pe măsura trecerii

© Biblioteca Spirituală

anilor. Numai eternitatea cunoaşte dacă un lucru a fost bun sau rău, dacă a reprezentat un câştig sau o pierdere".

3:17. Apoi, Cel Măreţ i-a deschis ochii Căpeteniei Tălmăcitorilor, astfel încât a văzut departe de limitele pământeşti, până în tărâmul de dincolo. Şi, iată, l-a văzut pe Anis, care fusese puternic şi chipeş pe Pământ, dar la care acum nu îţi făcea plăcere să te uiţi. A mai văzut şi adevărata frumuseţe a lui Nanua, care era acum orbitor de fermecătoare, iar lângă ea era Sheluat, care întodeauna o iubise în taină, şi care acum era tânăr şi strălucea de frumuseţe precum Helith. Căpetenia Tălmăcitorilor a înţeles că răul poate fi transmutat în bine şi că oamenii cunosc prea puţin adevărata natură a lucrurilor.

3:18. Acum pe munte este un crâng şi un templu de formă circulară, construit din pietre albe, unde oamenii îşi aduc aminte de ziua izbăvirii lor. Dar ce-şi aduc ei aminte şi ce sa întâmplat în realitate sunt două lucruri diferite; nici cauza ce o păstrează în minte nu este cauza adevărată. Ei spun, „Noi suntem copiii lui Atuma, cel care ne-a salvat". Mulţi dintre cei care au mers adesea la Templul Izbăvirii spun că au văzut două umbre, una de o frumuseţe strălucitoare, iar cealaltă extrem de chipeşă, care hoinăreau mână în mână printre copaci sau şedeau în poienile însorite. Totul în jur este acum un loc liniştit.

3:19. Oamenii se plimbă la umbra spaimei, iar frica de puterile necunoscute le umple inimile. În bezna ignoranţei lor, ei şi-au făurit idoli după asemănarea cu lucrurile care îi înspăimântă şi resping cu dispreţ realitatea de dragul lucrurilor ireale. Dacă ar vedea mai limpede şi-ar da seama că lucrurile de care se tem nu sunt altceva decât nişte mâini blânde şi robuste, care îi pot călăuzi spre tărâmurile satisfacţiei.

CAPITOLUL IV - POTOPUL

4:1. În Marea Carte a Şoimilor de Foc scrie că Pământul a fost nimicit de două ori, o dată în întregime de foc şi o dată parţial de apă. Distrugerea provocată de apă a fost mai mică, şi ea s-a petrecut în felul acesta.

4:2. Oamenii din acele vremuri au respins toate lucrurile spirituale şi trăiau numai pentru plăcere, păsându-le prea puţin de binele omenirii sau de viitorul popoarelor. Obscenităţile şi minciunile erau pe buzele tuturor oamenilor, iar fraţii nu aveau încredere unul în altul. Regii şi guvernatorii erau corupţi; tributul nu se plătea aşa cum se cuvine; legile erau subiect de batjocură. Vieţile oamenilor erau conduse de dorinţele lor, aşa că aceştia îşi petreceau zilele în lăcomie, beţie şi desfrânare ori dansând şi cântând la instrumente muzicale.

4:3. Pământul era neîngrijit, căci oamenii îşi iroseau puterea în pofte şi plăceri neproductive. Femeile nu aveau ruşine, aşa că multe aruncau priviri după bărbaţi. La rândul lor, bărbaţii se luptau între ei şi chiar se ucideau unul pe altul din cauza dorinţei lor pentru femeile lipsite de valoare, întrucât femeile virtuoase nu erau căutate. Acestea chiar erau respinse, deoarece bărbaţii nu erau dispuşi să facă vreun efort pentru a deveni vrednici de ele în ochii părinţilor lor. Soţiile nu erau respectate, pentru că doar femeile care ofereau plăceri atrăgeau atenţia bărbaţilor. Femeile erau murdare şi lipsite de sfială, iar bărbaţii se întindeau cu ele fără ruşine în prezenţa altora. Femeile bătrâne erau mai pline de poftă decât cele tinere, iar fecioarele erau seduse şi corupte încă din copilărie. Taţii păcătuiau trupeşte în faţa fiilor lor şi erau admiraţi pentru iscusinţa de care dădeau dovadă. Nici nu făceau distincţie între fiii lor şi alţi oameni sau între soţiile lor şi alte femei. Înşelăciunea şi violenţa se vedeau la tot pasul.

4:4. Spre Răsărit şi spre Miazănoapte erau munţi înalţi, pe care trăia un trib numit Fiii lui Nezirah, Oamenii Munţilor, care erau nişte oameni voinici şi vânători puternici, iscusiţi în urmărirea vânatului şi viteji în luptă. Bărbaţii erau oneşti; soţiile lor erau fidele, iar fiii lor nobili. În inimile lor nu erau lucruri nevrednice, nici invide sau mânie, nici răutate sau gând viclean. Nu îi zâmbeau unui om în faţă, rostind cuvinte plăcute, iar când acela întorcea spatele să se repeadă să îl înjunghie. Soţiile şi fiicele lor nu aveau nicio dorinţă necurată, şi nu se pomenise ca vreuna să înjure sau să mintă. Femeile îi respectau pe bărbaţii lor şi erau decente şi cuviincioase.

© Biblioteca Spirituală

4:5. Totuşi, erau bărbaţi care se purtau bărbăteşte şi care detestau toate formele de degenerare masculină. Prin urmare, bogăţiile din cetăţile aflate în câmpie şi slăbiciunea oamenilor cărora le aparţineau nu a scăpat atenţiei Fiilor lui Nezirah. Aşa încât s-au vorbit între ei, „Haideţi să coborâm şi să facem o faptă bună pentru aceşti oameni; haideţi să le arătăm cum se poartă bărbaţii puternici, făcându-i sclavi şi luându-le bunurile". Bărbaţii au continuat această discuţie în pieţe şi la adunări, până când au fost gata să treacă la fapte, aşa că au strâns laolaltă un grup de luptători. Oamenii Munţilor şi-au ales căpetenii din rândurile lor, după cum era obiceiul, şi s-au pregătit să se năpustească asupra oamenilor din câmpie, care duceau o viaţă lejeră, şi să devină stăpânii lor.

4:6. Când conducătorii Oamenilor Munţilor au văzut ce se întâmplă s-au umplut de mânie şi le-au poruncit oamenilor să se întoarcă la turmele şi păşunile lor. Căpetenia căpeteniilor a stat în picioare în faţa trupei de război şi a spus, „Am hotărât că acest lucru nu se va petrece; nu veţi coborî din aceşti munţi pentru a scoate sabia împotriva acelor oameni. Lăsaţi-i în pace, căci vor pieri la fel cum se usucă şi mor fructele care cad din copaci. Lăsaţi-i să-şi mai trăiască puţin această viaţă, căci pe măsura trecerii timpului se vor distruge singuri.

Nu lăsaţi văduve în poporul vostru. Dacă veţi coborî acolo ducând focul şi sabia s-ar putea să cădeţi în capcanele poftelor trupeşti. Plăcerile şi ispitele vieţii lor extravagante sunt pentru nişte oameni puternici ca voi precum atracţia pe care o simte molia pentru flacără. Nu vă expuneţi distrugerii, oricât de plăcută ar fi ea. Dacă vreţi să-i distrugeţi pe aceşti oameni, atunci distrugeţi-i complet, astfel încât să nu mai rămână niciunul. Ei sunt mulţi, în timp ce noi suntem puţini, şi chiar dacă prin mânuirea iscusită a sabiei îi vom învinge în luptă, oare nu vom fi pierduţi sub un potop de pene moi? Veţi fi voi suficient de înţelepţi ca să sorbiţi laptele cu miere fără să vă înecaţi în el?".

4:7. O perioadă de timp luptătorii au cântărit cuvintele conducătorilor lor, căci nu erau nici încăpăţânaţi, nici nesăbuiţi, însă printre ei erau unii care coborâseră pe câmpie în vreme de pace. Aceştia se întorseseră cu poveşti despre bogăţiile şi plăcerile care îi aşteaptă acolo jos, spunând că este momentul să atace, deoarece luptătorii plătiţi de oamenii din câmpie plecaseră. Căci în acele zile, zeii lui Sharapik se luptau cu zeii lui Elishdur şi Ladek. Aşa că luptătorii au nesocotit poruncile conducătorilor lor şi, alegându-şi căpetenii din rândurile lor, au coborât şi s-au năpustit asupra poporului ce trăia pe câmpie.

4:8. Oamenii din ţinutul de câmpie s-au înclinat în faţa tăriei oamenilor veniţi din munţi. Nu au luptat, pentru că dintre toate bunurile lor, cel mai mult îşi preţuiau viaţa, pe care o considerau a fi mai presus de orice altceva. Ei au spus, „Luaţi tot ce avem, bogăţiile şi recoltele noastre, bunurile din locuinţe, chiar şi pe fiicele noastre, ca să vă distraţi cu ele, dar lăsaţi-ne şi nouă atât cât să putem trăi la umbra voastră". Oamenii voinici veniţi din munţi au fost scârbiţi de aceste jumătăţi de oameni, care trăiau de trei generaţii fără să se lupte, şi i-au dispreţuit.

4:9. Oamenii căliţi în bătălie, care coborâseră din ţinuturile înalte, au luat tot ce au vrut. Cei din câmpie au protestat, dar pentru că li se înmuiaseră picioarele în faţa bărbăţiei cuceritorilor lor, protestele au fost doar nişte vorbe în vânt. Învingătorii s-au îmbrăcat cu hainele împodobite pe care le prădaseră şi s-au răsfăţat cu vinurile şi delicatesele de pe mese. S-au culcat în paturile luxoase ale desfrâului şi toate dorinţele lor le-au fost satisfăcute de către cei învinşi. Au deprins plăcerile senzuale, care merg mână în mână cu traiul lejer; unii dintre ei, săturându-se de plăcerile fireşti şi-au alungat plictiseala cu unele nefireşti. Oamenii Munţilor au văzut că femeile din cetate erau frumoase, însă nu erau ruşinoase, ci îşi etalau farmecele înaintea stăpânilor lor, fără nicio reţinere; aşa că se foloseau de ele atunci când aveau nevoie şi le tratau ca pe nişe sclave. Femeile nu se plângeau, deşi până atunci fuseseră egale cu bărbaţii lor, însă egalitatea femeii cu nişte jumătăţi de bărbat nu este un lucru de valoare.

4:10. Cu astfel de femei, bărbaţii nu îşi mai înfrânau deloc poftele şi făceau tot felul de excese. Femeile, care se bucurau de puterea şi vigoarea bărbaţilor, îşi spuneau între ele, „Aceştia sunt nişte bărbaţi adevăraţi, cum nu am mai cunoscut până acum". Apoi, aşa cum fac femeile, ele au întors spatele bărbaţilor lor şi şi-au părăsit soţii şi taţii, fiindcă acum îi dispreţuiau. Au lepădat orice reţinere feminină şi s-au agăţat de învingători ca nişte fiare hămesite, aşa că cei

© Biblioteca Spirituală

puternici au fost copleşiţi de slăbiciune. Aşa se comportă femeile când bărbaţii lor sunt biruiţi în luptă.

4:11. Nu a venit nimeni să se lupte cu învingătorii, pentru că cei ce se duseseră să lupte pentru zei îşi găsiseră sfârşitul; însă pe măsura trecerii timpului şi învingătorii au fost distruşi de poftele trupeşti, de desfrânare şi beţie, de comoditate şi lux. Anii au trecut, iar vigoarea de luptători şi valoarea umană i-au părăsit; s-au îngrăşat şi s-au lenevit. Cei ce coborâseră ca nişte bărbaţi pregătiţi să lupte şi să ucidă, cărora oamenii inferiori de la câmpie nu le puteau ţine piept, au fost devoraţi de casele plăcerilor, de tarabele cu băutură, de muzică, de vin şi de hainele frumoase.

4:12. Pe munte şi în căminele aflate pe munte femeile erau triste şi plângeau. Câmpurile erau necultivate, vitele rătăceau, iar oile erau risipite. Cei mai buni lucrători plecaseră şi puţini erau aceia care doreau să deprindă meşteşugurile lor; cei care îi învăţau pe oameni, acum erau tăcuţi. Mâna noduroasă care mânuia sabia şi îngrozea duşmanii, acum ciupea corzile psaltirii şi ale lirei. Vestele aspre şi platoşele fuseseră aruncate şi înlocuite de veşminte fine de in, vopsite în purpuriu şi roşu aprins. Bărbaţii îşi etalau trupurile din ce în ce mai sleite de puteri în veşminte ţipătoare şi se scăldau în ape parfumate. Ei le-au respins pe femeile lor pentru acelea din cetăţi, ale căror mâini şi picioare erau pictate cu culori vii, şi ale căror feţe erau conturate cu albastru.

4:13. Într-o bună zi, de undeva de departe, au venit trei oameni din Ardis, căci ţara lor fusese lovită de o erupţie vulcanică. Aceştia erau adoratori ai Unicului Dumnezeu, a cărui lumină străluceşte în oameni. După ce au trăit un număr de zile în cele două cetăţi, inima lor s-a tulburat de ceea ce-au văzut. Ei l-au chemat pe Dumnezeul lor, ca să vadă acele lucruri rele. Dumnezeul lor a trimis un blestem asupra oamenilor din cele două cetăţi; aşa că a venit o lumină ciudată şi o ceaţă fumurie, care i-a înecat pe toţi locuitorii. Toate lucrurile au rămas nemişcate şi pline de teamă, în văzduh pluteau nori ciudaţi, iar nopţile erau apăsătoare. Au trecut multe zile, până când a venit un vânt din Miazănoapte, iar cerurile s-au înseninat; dar după aceea, când femeile zămisleau, purtau în pântece diavoli. Aşa că dădeau naştere unor fiinţe monstruoase, cu chipuri îngrozitoare şi membre disproporţionate.

4:14. În acele zile, oamenii cunoşteau arta lucrării lutului şi a vopsirii hainelor de in în culori vii; de asemenea, ştiau şi cum să folosească vopseaua pentru ochi. Aveau cunoştinţe despre ierburi şi magie, despre farmece şi despre înţelepciunea Cărţii Cerului; cunoşteau semnele şi prevestirile, secretele anotimpurilor, ale lunii şi ale venirii apelor.

4:15. Restul Fiilor lui Nezirah au rămas în munţii din faţa ţinutului Ardis, pe locul unde îşi aşezase tabăra Lamak. În Ardis, erau mulţi oameni înţelepţi, pătrunşi de înţelepciunea interioară, care citeau Cartea Cerului cu pricepere şi care cunoşteau semnele. Ei au văzut că faptele oamenilor care trăiau în locurile aflate în jurul munţilor au făcut să li se apropie ceasul. Şi a venit şi ziua când Doamna Nopţii şi-a schimbat veşmântul cu unul având o altă nuanţă, iar silueta ei a traversat cerurile mult mai repede. Cosiţele ei de culoare aurie şi arămie i se revărsau pe spate, în timp ce un strigăt puternic se ridica către Cer.

4:16. Atunci, înţelepţii s-au dus în ţinutul Sharapik, căruia acum i se spune Sarapesh, şi i-au spus regelui Sisuda, „Iată, anii s-au scurtat, iar ora încercării se apropie. Umbra morţii se apropie de acest ţinut din cauza răutăţii sale; totuşi, pentru că tu nu te-ai amestecat cu cei răi, vei fi pus deoparte şi nu vei pieri; asta pentru ca sămânţa ta să fie păstrată". Atunci, regele a trimis după Hanok, fiul lui Hogaretur, care ieşise din Ardis, căci auzise o voce printre trestii spunând, „Lasă-ţi locuinţa şi bunurile, căci ceasul morţii este aproape; nici aurul, nici bogăţiile nu pot să cumpere vreun răgaz".

4:17. Aşa că Hanok s-a dus în cetăţi şi le-a spus guvernatorilor, „Iată, voi coborî la mare şi voi construi o corabie uriaşă, ca să îmi pot urca oamenii pe ea. Vor merge cu mine toţi aceia care vă fac necazuri, şi vor lua cu ei acele lucruri care vă provoacă îngrijorare; aşa că veţi fi lăsaţi în pace, ca să vă simţiţi bine". Guvernatorii au zis, „Coboară la mare şi fă-ţi acolo corabia, căci totul va fi bine, fiindcă vei pleca cu binecuvântările noastre". Dar Hanok a răspuns, „Mi s-a spus într-un vis că această corabie trebuie construită la marginea munţilor, căci marea va urca până la mine". Când a plecat de acolo, aceia l-au socotit nebun. Oamenii îşi băteau joc de el, numindu-l

© Biblioteca Spirituală

Comandantul Mării, însă nu îl stânjeneau în niciun fel, ci îl lăsau să-şi vadă de treabă. Prin urmare, sub comanda lui Hanok, fiul lui Hogaretur, a fost construită o mare corabie pentru Sisuda, regele din Sarapesh, care a plătit din vistieria sa pentru construirea vasului.

4:18. Vasul a fost construit pe lacul Namos, în apropiere de locul unde râul de aur se împarte în braţe. Acolo se afla toată casa lui Hanok, precum şi casa fratelui său, cel care îi dirijase pe oameni să ducă sarcina la îndeplinire. Dwyvan, un căpitan de corăbii, din ţinutul aflat dincolo de Ardis, era supraveghetorul meşterilor. Femeile şi copiii cărau, iar bărbaţii construiau. Lungimea corăbiei uriaşe era de trei sute de coţi, iar lăţimea ei era de cincizeci de coţi; marginile ei se ridicau deasupra cu un cot. Avea trei nivele, care fuseseră construite etanş.

4:19. Nivelul cel mai de jos era pentru animale sălbatice, pentru vite şi pentru hrana lor; pe jos, era pus nisip luat din râu. Nivelul din mijloc era pentru păsările cerului şi pentru orătănii, dar şi pentru plante de toate felurile, bune pentru oameni şi animale, în timp ce nivelul cel mai de sus era pentru oameni. Fiecare nivel era împărţit în două, astfel încât erau şase niveluri dedesubt şi unul deasupra, fiecare fiind împărţit în şapte compartimente. Se găseau acolo rezervoare de apă şi cămări pentru alimente, şi totul fusese făcut cu lemn de askara, care nu putrezeşte în apă şi în care viermii nu pot pătrunde. Fusese dat cu smoală pe dinăuntru şi pe dinafară, iar rezervoarele erau căptuşite. Scândurile erau netede, iar îmbinările erau întărite cu păr şi ulei. Pietre mari erau suspendate cu ajutorul unor funii împletite din piele, iar corabia era lipsită de catarg şi de vâsle. Nu erau nici stâlpi, nici deschizături, cu excepţia unei trape aflate sub jgheaburile de deasupra, prin care urmau să intre toate lucrurile. Trapa se închidea cu nişte bârne mari.

4:20. În această corabie imensă au fost duse seminţele tuturor fiinţelor vii; grâul a fost pus în coşuri, şi multe vite şi oi au fost ucise pentru carne, care a fost afumată cu ajutorul focului. Au mai luat tot felul de animale domestice şi sălbatice care trăiau pe câmpie, precum şi păsări, orătănii şi fiinţe târâtoare. Şi au mai luat şi aur, argint, metale şi pietre.

4:21. Oamenii de pe câmpie au urcat acolo şi şi-au aşezat tabăra pentru a vedea această minune; chiar şi Fiii lui Nezirah erau printre ei, şi în fiecare zi îşi băteau joc de cei ce construiau uriaşa corabie; însă aceştia nu se supărau, ci trudeau încă şi mai mult. Ei le-au spus celor care îi luau în râs, „Bucuraţi-vă voi acum, căci, negreşit, va veni vremea să ne bucurăm şi noi”.

4:22. În ziua stabilită, cei ce urmau să plece cu corabia cea mare şi-au părăsit casele şi tabăra. Au sărutat pietrele, au îmbrăţişat copacii şi au luat pământ în căuşul mâinii, ştiind că nu îl vor mai vedea. Au încărcat corabia uriaşă cu bunurile lor şi cu proviziile de hrană. Au pus un cap de berbec pe trapă şi au vărsat deasupra sânge, lapte, miere şi bere. Bătându-se cu pumnii în piept, plângând şi jelind, oamenii au intrat în corabia cea mare şi au închis trapa, asigurând-o pe dinăuntru.

4:23. Intrase şi regele, împreună cu familia sa; în total paisprezece persoane, căci slujitorilor lui le era interzis să vină pe corabie. Dintre toţi oamenii care intraseră cu el, doi înţelegeau mişcările soarelui şi ale lunii, precum şi anul cu anotimpurile sale. Unul ştia cum se scot pietrele din carieră, altul cum se fac cărămizi, iar altul cum se fac topoare şi arme. Unul ştia să cânte la instrumentele muzicale, altul să facă pâine, altul vase de lut, altul să îngrijească grădinile, iar altul să cioplească lemnul şi piatra. Unul ştia să facă acoperişuri, altul să lucreze lemnul, altul să facă brânză şi unt. Unul să planteze copaci şi să cultive plante, altul să facă pluguri, altul să ţească haine şi să prepare vopsele, altul să fermenteze berea. Unul ştia să doboare şi să taie copaci, altul să făurească căruţe, altul să danseze, altul să scrie, altul să ridice case şi să confecţioneze obiecte din piele. Unul era iscusit în prelucrarea lemnului de cedru şi a celui de salcie, şi era şi vânător; altul cunoştea meşteşugul jocurilor şi al circului, şi era şi străjer. Era şi unul care controla apele şi zidurile, dar şi un judecător şi o căpetenie de oameni. Erau şi trei slujitori ai lui Dumnezeu. Mai erau şi Hanok, împreună cu fratele său şi cu casele lor, Dwyvan, precum şi şase oameni străini.

4:24. Apoi, odată cu venirea zorilor, oamenii au văzut o privelişte înspăimântătoare. Din depărtare, călărind pe un nor care se rostogolea, venea Nimicitorul, care tocmai fusese eliberat din strânsoarea hotarelor bolţilor cereşti; acesta răvăşea Cerurile, fiindcă venise ziua judecăţii.

© Biblioteca Spirituală

Fiara îşi deschisese gura şi scuipa foc, pietre încinse şi un fum scârbos. Acoperise întregul cer de deasupra, iar locul unde Pământul şi Cerul se uneau nu mai putea fi văzut. Seara, locurile stelelor se schimbaseră, fiindcă se rostogoliseră pe cer către alte poziţii; şi atunci a venit potopul.

4:25. Zăgazurile Cerului s-au deschis, iar temeliile Pământului au crăpat. Apele înconjurătoare au năvălit asupra uscatului şi s-au izbit de munţi. Lacătele ce ţineau vânturile în loc s-au spart, iar furtunile şi vârtejurile s-au năpustit asupra Pământului. Apele clocotitoare şi furtunile groaznice au distrus tot ceea ce fusese construit; copacii au fost scoşi din rădăcini, iar munţii s-au înclinat. Întâi a fost o căldură mare; pe urmă a venit un frig muşcător. Valurile de deasupra apelor nu urcau şi coborau, ci clocoteau şi se răsuceau; în văzduh se auzea un zgomot îngrozitor.

4:26. Stâlpii Cerului s-au rupt şi au căzut pe Pământ. Bolta cerească s-a sfâşiat şi s-a rupt; întreaga creaţie era cuprinsă de haos. Stelele din ceruri îşi părăsiseră locurile şi rătăceau în dezordine de colo-colo. În înalt se dădea o bătălie; apăruse un nou stăpân, care traversa maiestuos cerul.

4:27. Cei care nu lucraseră la construcţia uriaşei corăbii, precum şi cei care îşi bătuseră joc de constructori, veniseră repede în locul unde se afla. S-au urcat pe corabie şi au bătut cu pumnii în ea; au urlat şi au implorat, însă nu au putut intra înăuntru, şi nici nu au reuşit să spargă lemnul. Pe măsură ce corabia cea mare era luată de ape şi răsucită, aceştia erau măturaţi de pe ea, căci nu aveau de ce să se ţină. Vasul a fost ridicat de valul puternic şi aruncat printre sfărâmături, însă nu a fost zdrobit de versantul muntelui, datorită locului unde fusese construit. Toţi oamenii care nu îşi găsiseră refugiul pe corabie erau înghiţiţi apele furioase, aşa că faţa Pământului a fost purificată de răutatea şi stricăciunea lor.

4:28. Apele umflate au măturat vârfurile munţilor şi au umplut văile. Dar nu s-au ridicat aşa cum se ridică apa când e turnată într-un vas, ci au năvălit sub forma unor valuri clocotitoare uriaşe; însă atunci când furtuna s-a domolit şi apele s-au liniştit, şi-au dat seama că se găsesc la nu mai mult de trei coţi deasupra pământului. Nimicitorul s-a dus în fortăreaţa Cerului, iar marele potop a durat şapte zile, apele scăzând treptat-treptat şi retrăgându-se în locurile lor. După aceea, apele s-au liniştit, iar corabia cea mare a plutit în derivă pe o spumă maronie, printre tot felul de resturi.

4:29. După multe zile, corabia uriaşă s-a oprit la Kardo, în Munţii Ashtar, vizazi de Nishim, din Ţinutul lui Dumnezeu.

CAPITOLUL V - NAŞTEREA LUI HURMANETAR

5.1. Hanok a avut trei fraţi de la mama sa şi unul de la Sadara; doi erau cu el pe corabia cea mare, iar unul se salvase la Megin. Hanok stăpânise tot ţinutul Bokah, dar fiii lui, Labeth şi Hatana, s-au născut la Nasirah, după ce uriaşa corabie s-a oprit.

5:2. Fraţii săi şi-au împărţit între ei pământul spălat de ape. Unul s-a dus la Tirdana şi a construit acolo o cetate, stăpânind asupra apelor din partea de apus. Altul stăpânea apele din partea de răsărit, precum şi mlaştinile care se întindeau până la apele mării; iar altul a ridicat între ei cetatea Eraka, devenind cu timpul cel mai măreţ dintre aceştia. Cetatea Eraka a rezistat o mie de ani, însă în zilele regelui Naderasa, oamenii au făurit idoli uriaşi, cu chip de aur şi trup de aramă. Acestor demoni iviţi din răutate le erau aduşi ca jertfă copii. Atunci, Dumnezeu în mânia Lui a dezlegat vânturile, iar acestea au măturat cetatea sub forma unor vârtejuri. Idolii cu chip de aur au fost loviţi unul de altul şi s-au spart; au căzut apoi la pământ, fiind îngropaţi sub ruinele templelor în care se aflau. Din acel moment, Eraka a dispărut din ochii oamenilor.

5:3. Toate cetăţile au fost reconstruite, însă regii muriseră; oamenii au început să se înmulţească foarte mult atunci când s-a născut Lugadur, cel care i-a învăţat să prelucreze metalele. Acesta a fost cel mai puternic dintre regi, iar faptele sale sunt cunoscute de toţi oamenii şi au fost consemnate în cărţile sale.

5:4. Înţelepciunea a venit în acest ţinut prin mâna tatălui nostru, Hurmanetar, care era

© Biblioteca Spirituală

numit Hankadah; el s-a născut la Egelmek, în ţinutul Khalib, aflat sub stăpânirea cetăţii Eraka; mama lui a fost Nintursu, Fecioară a Templului, fiica lui Gelamishoar, Constructor de Ziduri, fiul lui Lugadur, Prelucrător de Metale, fiul lui Dumath, Păstorul, fiul lui Gigitan, Cultivator al Pământului.

5:5. În zilele în care mama lui Hurmanetar îl purta sub inima ei cu durere, regele, tatăl său, a avut un vis. El a văzut o femeie şi şi-a dat seama că tocmai se împreunase cu ea, dar nu îi putea vedea limpede chipul, căci ori de câte ori i se părea că o recunoaşte, căpăta înfăţişarea altei femei. Femeia se purifica deasupra unui vas cu tămâie, şi făcând acest lucru de pe ea curgea apă. Atunci, din vas a ieşit un nor mare de fum care a umplut încăperea, după care a ieşit pe uşi şi a umplut toată cetatea şi toate templele din ea.

5:6. În noaptea care a urmat, regele a fost tulburat de acelaşi vis. Prin urmare, ştiind că a primit un semn, atunci când s-a trezit a trimis un sol la Templul Astrologilor. Au venit doi înţelepţi, cărora le-a povestit visul, cerându-le să-i tălmăcească semnificaţia. Auzind cuvintele regelui, ei au plecat imediat, ducându-se să consulte Cartea Cerurilor, pentru a vedea ce scrie în ea cu privire la viitor în legătură cu acest lucru. Peste două zile s-au întors şi au intrat la rege, pe când acesta stătea în sala judecăţii; s-au plecat înaintea lui, după care au spus, „Vai de noi, slujitorii tăi, pentru ceea ce avem de spus, căci iată ce scrie. O femeie pe care ai necinstito va da naştere unui fiu, iar acesta va ucide regi, va distruge temple şi se va ridica împotriva zeilor. El se va naşte pentru a fi măreţ printre oameni, dar mâna lui va fi împotriva ta”. 5:7. Auzind aceste lucruri, regele s-a gândit la femeile pe care le silise să facă dragoste cu el, însă acestea erau multe şi risipite peste tot. Prin urmare, a trimis din nou după înţelepţi, cerându-le ajutorul, iar înţelepţii i-au ascultat cuvintele.

5:8. Ei bine, înţelepţii ştiau că aceste lucruri erau scrise cu privire la un fiu ce urma să se nască din Nintursu, însă erau dezorientaţi, neştiind ce să facă, pentru că aceasta era o

Fecioară a Templului Celor Şapte Iluminaţi, care fusese construit în zilele lui Sisuda. Dacă sângele cuiva născut în felul acesta ar fi fost vărsat sau dacă respiraţia i s-ar fi oprit în hotarele ţinutului lor, grânele urmau să piară în brazdă, iar florile să cadă din copaci, lăsându-i neroditori. Dar înţelepţii nu erau dispuşi să lase mânia regelui să cadă asupra acestui templu, căci era unul al cărui zeu avea doar o moşie mică, însă nu plătea niciun fel de tribut zeului acelui ţinut. Însă nici nu voiau să-l înşele pe rege în această chestiune, căci dacă din întâmplare înşelăciunea s-ar fi descoperit, atunci ar fi pierdut protecţia lui.

5:9. Aşadar, înţelepţii s-au dus înaintea regelui şi au vorbit în felul acesta, „O, rege, lumină a vieţilor noastre, noi, slujitorii tăi, am descoperit acest copil încă nenăscut. El urmează să se nască dintr-o fecioară a Templului Celor Şapte Iluminaţi; de aceea, sângele lui nu trebuie vărsat pe pământul lucrat de mâna omului şi nici respiraţia sa nu trebuie oprită. Aşa că noi îţi spunem acum să-i trimiţi pe slujitorii tăi cei mai fideli, ca să o ia pe această femeie şi să o ducă undeva departe. Dacă o vor duce în afara hotarelor acestui ţinut, copilul care se va naşte va putea fi ucis acolo şi astfel niciun rău nu se va abate asupra pământurilor zeului nostru”. Auzind aceste cuvinte, regele şi-a adus aminte de fecioara cu care îşi satisfăcuse poftele, căci odată când era la vânătoare a dat peste ea atunci când se scălda. Nu ştia nimic nici de templu, nici de zeul său, iar de preoţi nu se temea deloc.

5:10. Regele l-a chemat pe şambelanul său, un om de mare încredere, şi i-a dat această însărcinare, zicându-i, „Du-te şi ia-o pe această Nintursu, pe această fecioară a templului, şi du-o în ţinutul Kithis, intrând acolo pe furiş”.

5:11. Şambelanul s-a pregătit şi a plecat, luând cu el nişte oameni aprigi şi pe căpitanul lor. Au călătorit şi au ajuns la templu în zorii zilei. Au luat-o pe Nintursu şi au lăsat în schimb podoabe de aur şi argint.

5:12. Ei bine, când au ajuns la hotarele ţinutului, Nintursu nu născuse încă, aşa încât şi-au aşezat tabăra acolo, iar în zilele care au urmat, oamenii s-au dus să iscodească terenul.

Căpitanul era un om iscusit în luptă şi curajos; un om care purtase multe bătălii, iar Nintursu vorbea adeseori cu el. Însă cu şambelanul abia schimbase câteva cuvinte.

5:13. Lui Nintursu i-a venit vremea să nască în timpul zilelor cu lună plină; prin urmare,

© Biblioteca Spirituală

copilul nu putea fi ucis, aşa încât au amânat până când luna se va întuneca. Apoi, când lucrurile stăteau aşa cum trebuia, şambelanul l-a chemat pe căpitan şi i-a spus, „Aceasta este o sarcină pentru un cineva necruţător, iar eu nu sunt un astfel de om, aşa că ia copilul şi ucide-l dincolo de hotare. Cu tine vor merge şapte oameni, ca să fie martori la această faptă şi să jure pentru ce au văzut".

5:14. Ei bine, bărbaţii aceia necruţători erau aprigi în lupte, iar paturile moi şi gingăşia femeilor le erau străine, însă unii dintre ei erau nevoiţi să o însoţească pe Nintursu în primele ei zile de maternitate. Mai era şi unul al cărui tată fusese un închinător la Templul Celor Şapte Iluminaţi, înainte ca templul fie abandonat de toţi aceia care l-au urmat pe rege. Unii dintre ei murmurau, zicând, „Aceasta este o sarcină pentru cei cu putere şi influenţă, care vorbesc cu miere pe limbă şi au cuţite ascunse, cu care înjunghie pe la spate; nu este un lucru pentru războinici".

5:15. Era adevărat. Aceea nu era o sarcină pentru nişte bărbaţi care mânuiau armele, era o faptă mai potrivită pentru curtenii ipocriţi; dar pentru că le lipsea coloana vertebrală, aceştia se foloseau întotdeauna de alţii ca să le facă treburile murdare, urzite prin intrigă şi conspiraţie. Doamne, fă să vină mai repede ziua când adevăraţii bărbaţi nu vor mai fi conduşi de nişte jumătăţi de bărbaţi!

5:16. Căpitanul l-a aşezat pe copil într-un coş pregătit de Nintursu şi l-a pus pe un măgar. Apoi, el şi oamenii lui au trecut dincolo de hotar, ajungând într-un loc unde nu creşteau nici copaci, nici iarbă; însă la o distanţă de zece aruncări de săgeată curgea un râu, care uda câmpurile şi păşunile din valea situată mai jos. Oprindu-se, căpitanul a dat coşul jos şi l-a deschis, dar când a privit chipul copilului, inima i-a ţinut mâna pe loc. Era un războinic care ucisese în luptă, un ucigaş de oameni pe câmpul de bătaie, nu un intrigant cu genunchii şubrezi şi un ucigaş de copii. Aşa că a închis coşul şi le-a spus celor care veniseră cu el, „Vom aştepta aici până la lăsarea nopţii. Dacă vărsăm sângele copilului aici va intra în pământul sterp şi nu se va întâmpla nimic rău, însă dacă îl ducem mai departe, acolo jos în vale, va curge pe un pământ fertil". Nimeni nu a răspuns, căci erau doar nişte simpli războinici, care nu ştiau că sângele ar fi putut să fie vărsat în apă. Sau poate că înţelegeau inima căpitanului lor.

5:17. Căpitanul a zis, „Este arşiţă, avem timp suficient până când cei din vale vor adormi; prin urmare, haideţi să bem nişte vin şi să ne odihnim puţin". Aşa că au băut din vinul pe care-l aduseseră şi s-au odihnit; însă ameţindu-se, au adormit. Şi iată că a căzut întunericul.

5:18. Ei bine, măgarul nu mai mâncase de dimineaţă; nici nu băuse apă la râu, de aceea căpitanul oamenilor a aşteptat, pentru că avea un plan, iar locul acela îi era cunoscut. În întunericul care se lăsa, a pus coşul, cu copilul în el, înapoi pe măgar. Erau cu toţii sub o stâncă aplecată, căci acolo era un ascunziş bun, cu desişuri de ghimpi de jur împrejur, în timp ce în jos terenul era abrupt şi acoperit cu stânci şi pietre dislocate. Doar căpitanul a ştiut cum, în întuneric, o piatră mare s-a desprins de sus, antrenând multe altele cu ea; acestea au căzut pe locul unde oamenii săteau întinşi sub stânca aplecată. Ameţiţi de vin, aceştia strigau, se împleticeau şi cădeau; unul a fost lovit de o săgeată, altul de o suliţă; era o încleştare în beznă, dar nimeni nu fusese ucis. Măgarul, scăpat din căpăstru, a fugit, şi nimeni nu l-a putut opri.

5:19. Furios, căpitanul a strigat, „Ce oameni mi s-au dat, de ce nu aţi luat şi nişte trâmbiţe ca să anunţaţi că venim? Cine poate vedea măgarul printre tufişuri sau îl poate auzi printre pietre? Apoi, pentru că mai jos aprinseră lumini şi se auzeau glasurile unor oameni în noapte, s-au retras.

5:20. Ajungând într-un loc unde se aflau în siguranţă, oamenii s-au sfătuit între ei, deoarece căpitanul zicea, „Dacă vreţi să scăpaţi nepedepsiţi pentru ceea ce s-a întâmplat în această noapte, atunci trebuie să mă ucideţi acum; dar chiar şi aşa, cum o să vă întoarceţi fără mine? Căci cine ştie unde va curge sângele? Aşa că nu ar fi mai bine să spunem cu toţii că am văzut cu ochii noştri sângele acestui copil şi ştim că este mort? Ce suntem noi, nişte înţelepţi care vor să trăiască sau nişte proşti care vor să moară?" Astfel, pe spinarea unui măgar, Hurmanetar a ajuns în ţinutul Kithis.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL VI - TOVĂRĂŞIA LUI YADOL

6:1. Referitor la tatăl nostru, Hurmanetar, iată ce scrie în sulul de pergament al lui Pakhamin, scribul lui Firehawks. Generaţii la rând s-au succedat, însă Domnul Luminii şi al Vieţii se ascunsese, deoarece El cunoştea firea omului, şi nimeni nu-L putea găsi. Timpul a trecut, iar oamenii au încetat să-L mai caute.

6:2. Apoi, călărind pe un măgar, a venit cel ce urma să dezvăluie oamenilor Lumina. Lăudat fie Domnul Luminii şi trăiască Hurmanetar, Aducătorul Luminii! Acesta a cutreierat versanţii dealurilor, mergând printre păstorii care aveau mare grijă de turmele lor, şi i-a învăţat ce trebuie să facă. Acesta era cel mai înţelept dintre oameni, iar trupul lui era plin până la refuz cu puteri omeneşti; cu paşii săi mari a măsurat întinsele păşuni montane. Când se înfuria, faţa îi ardea precum soarele la amiază, însă atunci când era binevoitor se asemăna cu luna care împrăştie lumina sa calmă în liniştea nopţii. Nimeni nu se putea măsura cu el în privinţa iscusinţei şi a curajului. Fusese un copil deosebit; înainte ca alţii să se târască, el stătea în picioare; a învăţat literele la vârsta de trei ani; putea să citească şi să scrie la cinci ani; la şapte ani îi învăţa pe aceia cu care mergea la templu. Avea zece ani când părintele lui adoptiv s-a alăturat părinţilor lui, iar moşia a fost împărţită între femei. La doisprezece ani a schimbat cursul unui râu care se prăbuşea din munţi făcându-l să ude noi păşuni, şi astfel mama lui s-a îmbogăţit. La treisprezece ani, a fost trimis la Păstorul Cetăţii şi a învăţat să mânuiască lancea şi scutul. La şaptesprezece ani, l-a ucis pe acela care era mâna dreaptă a regelui, după care a fugit în Munţii Akimah.

6:3. Rătăcea în voie, ca un animal de pradă; era locuitorul muntelui, avea membre puternice, era iute de picior şi lua după bunul plac de la cei care îi ieşeau în cale. Arcul său din lemn de anshan era puternic; era strâns cu un tendon şi arunca săgeţile cu o viteză mare.

6:4. Mai era cineva care cutreiera munţii, un om numit Yadol, care se hrănea cu plante şi miere sălbatică, care era înalt şi avea părul lung, deoarece nu fusese atins niciodată de vreun cuţit. Mâna sa îmblânzise un pui de lup sălbatic, care acum era tovarăşul său; oriunde se ducea, acela mergea cu el. Fiarele sălbatice nu-l necăjeau, aşa că mergea fără nicio grijă printre ele.

6:5. Hurmanetar era un vânător ce punea capcane pentru animalele sălbatice; el a săpat o groapă în locul unde acestea veneau să bea apă, însă a mai pus şi alte capcane. Yadol a trecut pe acolo; a umplut groapa, a stricat capcanele şi a eliberat căprioara prinsă în ele. Când s-a întors Hurmanetar şi a găsit groapa umplută şi capcanele stricate, inima i s-a învolburat; a strigat cu furie către ceruri şi a jurat în faţa copacilor. A căutat, zile în şir a căutat, însă nu a putut să dea de Yadol, cel viclean şi greu de găsit. Capcanele sale deveniseră inutile, iar gropile erau muncă în zadar. A flămânzit, şi pentru că a flămânzit a devenit mai puţin precaut. Şi odată, când stătea la pândă printre tufişuri ca să le taie calea oamenilor care treceau, nu a mai ţinut cont de numărul lor, ci şi-a slobozit săgeţile şi a sărit în mijlocul lor. Hurmanetar ataca cu inima furtunoasă; ca un vârtej ataca, însă aceia văzând că este singur s-au împotrivit. Hurmanetar s-a întors în tufişuri, dar săgeţile trimise pe urmele lui şi-au atins ţinta.

6:6. Trei zile la rând a zăcut în locul său de pe munte; piciorul i se umflase şi suferea de sete, căci nu putea să se ducă să bea apă. Zăcea în dureri groaznice, iar spiritul lui se pregătea să îl părăsească. Un lup venise aproape, şi atunci a luat o piatră de jos, dar slăbiciunea l-a împiedicat să îşi mişte mâna şi să o arunce. Însă, iată, lupul i-a lins mâna şi a plecat. Pe urmă, a venit Yadol; avea în mână un burduf de piele plin cu apă proaspătă şi a îngenuncheat lângă Hurmanetar dându-i să bea. I-a legat apoi rănile şi i-a dat să mănânce nişte ierburi, şi asa se face că Hurmanetar a prins din nou puteri.

6:7. După aceea, Hurmanetar şi Yadol au locuit împreună într-o peşteră din munţi, însă Yadol nu ucidea niciodată animale şi nici nu se hrănea cu carne. Cu toate acestea, rătăceau împreună prin munţi bucurându-se de tovărăşia lor, iar zilele treceau cu rapiditate. Însă Hurmanetar tânjea după alte lucruri, aşa că era tentat să atace oamenii care treceau, pentru că îşi dorea mâncăruri fine şi haine frumoase şi podoabe pentru trupul său.

6:8. Aceste lucruri au ajuns la urechile regelui, iar cei din preajma lui i-au spus, „Lasăne

© Biblioteca Spirituală

să ne ducem în munţi cu un grup de oameni şi să-l ucidem pe acest hoinar de pe dealuri, pe acest ucigaş şi tâlhar". Însă regele le-a poruncit să nu facă asta, fiindcă îşi dorea să-l vadă personal pe acest om; voia să fie prins viu, aşa că a spus, „Să nu-l ucidă nimeni, acest om este al meu". Prin urmare, regele a ascultat povaţa înţelepţilor, zicând, „Cum putem să-l prindem pe acest om, dacă este într-adevăr un om şi nu un spirit al munţilor? Vreau să îl văd cu ochii mei, căci nu cunosc pe nimeni ca el. Unul care odinioară a fost om, dar care acum nu mai este". Atunci, unul dintre înţelepţi a spus, „Acest om al munţilor, dacă este om, urmează căile oamenilor; prin urmare, haideţi să luăm o desfrânată de la templu, o femeie care oferă plăceri, şi să o trimitem ca să-l prindă; căci vânătorul va fi momit şi va cădea în cursă". Regele a zis, „Acesta nu este un lucru nou, aşa că s-ar putea ca sălbaticul om al munţilor să-mi fie adus în lanţuri de mătase, chiar până aici în cetate; du-te, aşadar, şi pune-ţi cuvintele în practică". Aşa că a fost trimis la templu un om, iar acela s-a întors cu Hesurta, o femeie care oferea plăceri, şi în schimbul ei a primit aur; apoi, femeia a fost luată de vânătorii care cunoşteau potecile munţilor.

6:9. Aşa că vânătorii, desfrânata şi cei care erau cu ea au pornit la drum şi au călătorit câteva zile, până când au ajuns într-un loc în care se afla un ochi de apă, undeva în apropiere de cărarea spre Elamki. Au trecut de ochiul de apă, urcând la izvorul situat deasupra lui, şi au trimis oameni în pădurea înconjurătoare. Într-o bună zi, unul dintre ei s-a întors şi a zis, „Vine omul sălbatic". Atunci, căpetenia vânătorilor i-a spus femeii, „O, femeie, dezgoleşte-ţi sânii şi stai lângă apă; foloseşte-te de şiretlicurile tale, nu te teme, ci întâmpină-l cu curaj. Când va veni aproape, dă-ţi la iveală secretele, ca să se simtă atras de tine; învaţă-l arta desfrânatelor care îi ispitesc pe bărbaţi".

6:10. Femeii nu i-a displăcut să-l atragă, aşa că şi-a jucat bine rolul, stând lângă apă şi cântând. Totuşi, Hurmanetar a fost precaut; a dat câteva târcoale locului, însă nu a descoperit nimic şi nimeni nu a încercat să-i facă rău. A venit mai aproape şi atunci desfrânata şi-a dat dezvăluit farmecele ascunse, fiind foarte mulţumită de dorinţa pe care o stârnise în el. L-a instruit în arta desfrânatelor şi au petrecut acolo câteva zile; însă vânătorii nu au venit să-l ia, deoarece nu găsiseră nicio modalitate să se apropie de el pe furiş. Apoi, după şapte zile, Hurmanetar a plecat, străbătând panta muntelui fără să privească înapoi. Desfrânata era speriată, deoarece vânătorii murmurau împotriva ei, însă nu avea nicio vină, de aceea căpetenia vânătorilor a zis, „Să aşteptăm să vedem ce se întâmplă, să mai zăbovim pe aici ceva vreme".

6:11. Hurmanetar s-a întors în locul unde păşteau căprioarele sălbatice, însă Yadol nu era acolo; când căprioarele i-au simţit mirosul, au rupt-o la fugă.

6:12. S-a dus în peştera în care locuiau împreună, dar nici urmă de Yadol. Doar lupul era acolo; Hurmanetar l-a chemat, însă lupul a păstrat distanţa, nu voia să vină mai aproape, deoarece Hurmanetar nu se purificase de contactul cu desfrânata.

6:13. Timp de o zi şi o noapte, Hurmanetar a străbătut versantul muntelui, mergând cu paşi mari, însă nu l-a găsit pe Yadol; aşa că s-a întors în locul unde o lăsase pe femeie. Ea l-a întâmpinat cu căldură, gătindu-i mâncare caldă, ca să se simtă binevenit, şi bucurându-se în inima ei. Au rămas acolo timp de trei zile, iar ea l-a îmblânzit, ca să-i satisfacă nevoile femeieşti. A venit apoi şi ziua în care i-a spus, „Tu eşti înţelept; eşti puternic ca un taur, de ce să alergi ca un nebun pe munţi împreună cu unul care te părăseşte când vrea? Vino cu mine la rege, căci el a auzit poveşti despre puterea ta şi va închide ochii în privinţa faptelor pe care leai săvârşit. Îţi va da o casă şi aur, iar eu, Hesurta, voi deveni slujitoarea ta. Templul iubirii va fi deschis pentru tine, iar eu îţi voi arăta toate deliciile care sunt în el. Vino să locuieşti la umbra unui rege, căci el este puternic, este ca un taur sălbatic ce rage la oameni".

6:14. Hurmanetar s-a gândit şi a spus, „Nu, nu voi merge în faţa regelui, pentru că el nu este bun în ochii mei. Nu murmură oamenii împotriva lui, zicând, «Vai de zilele noastre.

Mâna regelui ne apasă cu putere, mândria lui nu cunoaşte limite şi nicio femeie nu a rămas fecioară pentru soţul ei. Nici fiica omului de viţă nobilă, nici soţia unui prinţ din această cetate nu pot să meargă liber unde vor. Nu sunt porţile ei închise ca uşile unei închisori»".

6:15. Femeia s-a gândit puţin, apoi a zis, „Cine spune aceste lucruri despre rege? Sunt acestea nişte vorbe dovedite? El este un rege mare; un munte lins de zece mii de limbi; regele a

© Biblioteca Spirituală

cărui şoaptă umple sala de judecată şi al cărui glas răsună până la o mie de leghe. Acesta este regele glorios, un om desăvârşit în privinţa puterii şi a înfăţişării; trupul lui este desfătarea ochilor oricărei femei. Nimeni altul nu posedă înţelepciunea şi cunoaşterea sa. De aceea oamenii vorbesc împotriva lui, căci este în firea oamenilor să fie geloşi pe aceia care o duc bine".

6:16. „Hai să mergem; lasă-l pe rege să te vadă faţă în faţă şi să se bucure, căci şi tu eşti ca el. O, vino cu mine acolo unde fiecare zi aduce noi desfătări, unde femeile tinere sunt îmbrăcate cu strălucire şi sunt admirate de tineri minunaţi. Vino acolo unde briza este plină de mirosuri plăcute, unde paturile sunt moi şi odăile parfumate. Vino în locul unde toţi se bucură de viaţă. Vino, slujeşte-l pe rege; cum eşti tu acum, aşa a fost şi el în tinereţea lui, dar tinereţea ne părăseşte, chiar dacă pleacă încet. El este cel neobosit, fiul Doamnei de Battles. Vino, nu te teme; totul va fi pregătit pentru tine; chiar şi acum înţelepţii vorbesc despre venirea ta, iar oamenii aşteaptă să te escorteze în pace".

6:17. Cuvintele ei l-au mişcat pe Hurmanetar, aşa că a spus, „Fie; unde mergi tu, merg şi eu". Atunci Hesurta i-a dat un colier pe care-l adusese cu ea şi l-a condus la corturile vânătorilor. Dar când aceştia l-au văzut faţă în faţă s-au speriat; căci atât de puternică era lumina din ochii viteazului care mergea cu paşi mari. Totuşi, îşi dădeau seama că este un om ca şi ei, aşa că frica le-a dispărut. Aşa se face că Hurmanetar s-a dus cu ei şi cu femeia. Au ajuns în cetate şi s-a înfăţişat regelui, iar regele l-a privit cu îngăduinţă. I-a dat să bea vin, până s-a îmbătat; i-a dat şi ulei pentru trup, cu care s-a uns. L-a îmbrăcat în trei rânduri de haine şi a devenit un om de vază; i-a dat o casă şi slujitori, precum şi un om care să-l păzească. L-a făcut căpitanul gărzilor, şi nimeni nu mai era ca el.

6:18. Desfrânatei care oferea plăceri, regele i-a dat brăţări de aur şi i-a dat drumul să plece, spunându-i, „Du-te acolo unde este locul tău, căci ai dus la îndeplinire lucrul care ţi s-a cerut. Acolo, vei fi mare peste femei, pe când aici te vei simţi inferioară lor". Hesurta a plecat tristă, căci până şi o desfrânată poate simţi o uşoară afecţiune prin veşmântul spurcat şi unduitor care-i învăluie spiritul josnic.

6:19. Hurmanetar se deprinsese cu palatul şi mergea pe unde voia, dar curând a devenit neliniştit, deoarece gândurile lui se îndreptau spre Hesurta. Îi lipsea felul ei de a fi. Deşi multe femei îi aruncau priviri, în spatele lor se afla ameninţarea sabiei. El nu era un om rafinat, neavând iscusinţa înşelăciunii ce înfloreşte la umbra regilor. Deşi era favoritul regelui şi se simţea sigur sub protecţia sa era totuşi un singur om în acel palat şi în acele curţi. Aşa că a plecat să o caute pe Hesurta la templul plăcerilor, care se afla lângă intrarea în templu, însă preotul i-s zis, „Femeia nu mai este aici, pentru că atunci când unei desfrănate i se dă aur aceasta se consideră regină, aşa că femeile au alungat-o". Hurmanetar a căutat-o prin tot oraşul, dar nu a găsit-o. Continuând să o caute a găsit-o până la urmă la o casă de desfrânare aflată lângă râu, printre burdufuri de piele pline cu vin şi printre oamenii apelor. Un om violent stătea împreună cu ea, şi era înarmat. Aşa că atunci când Hurmanetar a venit la ei încercând să vorbească cu femeia, omul a scos sabia. Când acel om violent a văzut că Hurmanetar nu s-a înspăimântat de acest lucru, ci s-a pregătit să tranşeze disputa, a rânjit la el, zicând, „De ce să se lupte bărbaţii când este plin de femei şi avem nevoie de mâncare?"

6:20. Hurmanetar a cumpărat-o pe femeie de la aceia care se îmbogăţesc pe seama trupurilor întinate ale femeilor şi a adus-o să locuiască împreună cu el. Oamenii din jurul regelui au cârtit împotriva lui, şoptind cuvinte otrăvite la urechea regelui. Şi femeile din palat s-au depărtat de el. Când o vedeau pe Hesurta pe uliţă o prindeau şi îi trăgeau vălul de pe faţă, în timp ce bărbaţii rafinaţi care îl slujeau pe rege rânjeau pe ascuns. Oamenii sângeroşi care îl slujeau pe rege şi-au întors faţa de la Hurmanetar, în timp ce în cetate oamenii spuneau atunci când trecea, „Iată-l pe viteazul care se scaldă în ape murdare". Aşa că Hurmanetar a plecat din cetate, mergând să locuiască în afara zidurilor sale, împreună cu oamenii care cultivau pământul.

6:21. Nu a mai trecut mult şi a venit ziua în care femeia a văzut că Hurmanetar este abătut, aşa că i-a spus, „O, puternicule, când ochii mi se odihnesc pe tine mă simt mai presus de toate femeile, iar inima mi s-a curăţat de toate murdăriile; trupul meu se bucură în libertate şi viaţa îmi este un cântec de bucurie. Totuşi, mă simt tristă, deoarece inima îmi spune că eşti

© Biblioteca Spirituală

mâhnit şi nu eşti împăcat cu tine însuţi, pentru că jumătate din inima ta se află în munţi. Aşadar, ascultă ce-ţi spun, mai du-te o dată acolo, iar eu voi rămâne aici aşteptând să te întorci, şi poate că de data aceasta îl vei găsi pe Yadol". Cuvintele ei l-au întristat pe Hurmanetar, aşa că a zis, „Cum aş putea să plec şi să te las aici? Cine te va proteja? În grija cărui bărbat te-aş putea lăsa care să nu te cunoască? Dar pentru că trebuie să mă duc în munţi, te voi lua cu mine".

6:22. Şi au plecat, mergând pe poteca spre Hamrama, până au ajuns la munţii înalţi, cu versanţi abrupţi. Au căutat zile în şir, dar nu l-au găsit pe Yadol; nici măcar vreo pasăre sau vreo fiară nu s-a apropiat de ei. Au cutreierat munţii, au răscolit văile şi au ostenit căutând. Sau întors, aşadar, la poalele munţilor, sub locul unde se găseau păstorii, acolo unde se cultiva pământul şi unde era o cetate. Au ajuns atunci când Akitoa şi Sharah, căpetenia locuitorilor cetăţii, urmau să se căsătorească. Au fost invitaţi să rămână în cetate ca oaspeţi şi au acceptat. La petrecere au venit oameni din munţi şi lucrători ai pământului, care au dansat şi au cântat. Hurmanetar şi Hesurta s-au simţit bineveniţi şi şi-au ocupat locul printre oaspeţi şi povestitori, mâncând şi bând din belşug. Era o băutură tare, fermentată din porumb şi vin de palmier, aşa că Hurmanetar, bând peste măsură, s-a îmbătat şi a adormit. Pe când dormea, un bărbat a venit şi a prins-o pe Hesurta, zicându-i, „Vino, hai să fim împreună, ca eu să am parte de plăcere, iar tu de argint. Ştiu că eşti o femeie care oferă plăceri numeroase, o slujitoare care satisface viciile bărbaţilor". Ea l-a refuzat, de aceea a încercat să o ia cu forţa, însă ea scos un cuţit şi la ucis, căci o femeie nu poate fi luată de un bărbat decât atunci când ea doreşte să-i satisfacă necesităţile de bunăvoie.

6:23. Auzind zgomotul, oamenii au venit şi, văzând ce s-a întâmplat, au prins-o pe femeie. Alţii l-au luat pe Hurmanetar şi amândoi au fost duşi în faţa unei căpetenii, care a hotărât să fie închişi undeva. Când ospăţul s-a încheiat, au fost aduşi în faţa lui Pitosi, care urma să-i judece. Pitosi i-a zis lui Hurmanetar, „Ai venit la noi ca oaspete şi ca un om onorabil; însă nu ştim dacă tu ai fost nedreptăţit sau dacă un om al acestei cetăţi a fost ucis pe nedrept. Dacă ai fost nedreptăţit, atunci şi această femeie va fi iertată. Se spune că este o desfrânată lipsită de onoare, iar dacă aşa stau lucrurile, atunci va trebui să plăteşti rudelor celui ucis un anumit preţ şi nimic altceva nu se va mai cere de la tine".

6:24. Hurmanetar i-a răspuns lui Pitosi astfel, „Tu, care în mod firesc ocupi acest scaun de judecată, eşti umplut cu esenţa înţelepciunii. Îţi cer cu smerenie să pleci urechea la ceea ce voi spune în apărarea acestei femei, care nu are dreptul să vorbească singură. Nu pot să o învinuiesc; în schimb, invoc dreptul de a considera că îmi este soţie, în conformitate cu legea Hudashum, căci a locuit împreună cu mine timp de douăzeci de luni şi în acest interval nu a mai cunoscut alt bărbat, şi nu am niciun motiv să mă plâng de ea".

6:25. Auzind acest lucru, şi pentru că Hurmanetar invocase legea Hudashum, Pitosi a trimis după Enilerich, preotul Marelui Templu, ca să spună dacă Hesurta poate să stea în faţa lui ca soţie a lui Hurmanetar. Când preotul a venit, a întrebat-o pe femeie dacă era fecioară atunci când a luat-o Hurmanetar. Dacă ar fi spus „da", atunci trei luni i-ar fi dat dreptul de a i se acorda statutul de soţie; dar ea a răspuns, „nu". Preotul a întrebat-o dacă era văduvă atunci când a luat-o Hurmanetar; însă ea a răpuns „nu". Atunci preotul a întrebat-o dacă era o desfrânată atunci când a luat-o Hurmanetar, şi ea a răspuns „da". Aşadar, pentru că nu trecuseră şapte ani de când o luase Hurmanetar, nu putea avea statutul de soţie. Şi nici nu putea pretinde că este o desfrânată a templului, fiindcă renunţase la protecţia lui.

6:26. Aşadar, asupra ei era stigmatul de desfrânată, în timp ce Hurmanetar îşi pierduse onoarea în faţa scaunului de judecată. Aşa că Pitosi a pronunţat sentinţa în privinţa lor şi a hotărât ca atunci când va veni Gaila să fie duşi în ţarcul morţii şi să fie legaţi spate în spate. Femeia urma să fie strangulată cu nişte funii, aşa cum se se procedează în cazul desfrânatelor, iar Hurmanetar va trebui să o poarte ca pe o povară în incinta ţarcului timp de şapte zile. Apoi, dacă zeii vor vrea să trăiască, va fi eliberat şi lăsat să rătăcească după bunul plac, neputând lua cu el alceva decât trei pumni de mălai şi un dovleac cu apă. Sentinţa a fost dusă la îndeplinire. Hurmanetar a supravieţuit. A plecat de acolo şi s-a dus în drumul lui, iar rudele omului ucis nu au putut să-l prindă.

© Biblioteca Spirituală

6:27. Hurmanetar a străbătut ţinutul şi a ajuns în cele din urmă la templul Celor Şapte Iluminaţi, unde se afla mama lui. Aceasta trăia acolo împreună cu o slujnică bătrână, fiindcă acum templul era abandonat şi nu mai avea ziduri. Timp de doi ani, Hurmanetar a locuit cu mama lui, însă apoi inima i-a fost atrasă din nou de tovarăşul pe care-l lăsase pe pantele muntelui. Aşa că i-a zis mamei lui, „Trebuie să plec, pentru că inima mea plânge după acela care mi-a salvat viaţa şi cu care am atâtea lucruri în comun. Mare este iubirea bărbatului pentru femeie, dar şi mai mare este iubirea bărbatului pentru bărbat".

6:28. Prin urmare, Hurmanetar s-a dus din nou în munţi şi, iată, nici nu trecuse jumătate de zi de când intrase în pădure şi a dat peste Yadol. Cât de caldă a fost primirea, cât de fermă îmbrăţişarea! Hurmanetar a zis, „Te-am căutat mult, dar nu te-am găsit; şi am venit din nou şi eşti aici". Yadol a răspuns, „Din cauza acelei desfrânate; eu am fost aici, însă tu nu m-ai văzut şi nici eu nu puteam să mă arăt".

6:29. Hurmanetar s-a întors cu Yadol în locul unde locuia mama sa şi au rămas acolo, căci nimeni nu ştia cine sunt, deoarece erau îmbrăcaţi ca nişte preoţi. Cultivau pământul şi se bucurau de roadele lui, şi amândoi erau hrăniţi de înţelepciunea mamei lui Hurmanetar.

6:30. Nintursu era ultimul descendent al lui Sisuda. Zece mii de generaţii trecuseră de la început şi o mie de generaţii de la noua creaţie. Copiii lui Dumnezeu şi Copiii Oamenilor se făcuseră ţărână; doar oamenii rămăseseră. O sută de generaţii treucuseră de la marele potop şi zece generaţii de la ultima apariţie a Nimicitorului. Odinioară, oamenii trăiau mai puţin de patruzeci de ani, iar acum el avea şaptezeci. Odinioară, Dumnezeu umblase împreună cu oamenii, iar oamenii îl cunoşteau numai pe Dumnezeu. Acum, El era ascuns în spatele multor văluri şi puţini îl vedeau, însă ca prin ceaţă şi puternic deformat. Dacă odinioară era un singur Dumnezeu, acum dumnezeii erau la fel de numeroşi ca stelele. Însă Marea Cheie a rămas în mijlocul oamenilor şi se găsea aici, la templul Celor Şapte Iluminaţi, Cheia Vieţii, care i-a fost dată tatălui nostru, Hurmanetar, ca să o păzească. Este vorba de un lucru tainic, de ceva extrem de măreţ. Nu s-a pierdut, ci s-a transmis până la noi şi este cunoscută în vremurile noastre.

6:31. Ei bine, într-o bună zi, la amiază, pe când şedea sub un copac bucurându-se de umbra lui, Hurmanetar a văzut că se apropie un străin. Omul era obosit şi se clătina, aşa că Hurmanetar şi-a trimis servitorul să-l aducă la umbră. Servitorul a plecat în grabă şi l-a adus acolo. I s-a dat să bea ceva răcoritor şi i s-au spălat picioarele, după care Hurmanetar l-a întrebat încotro se duce, iar străinul a răspuns, „Mă duc la Tagel, pentru că în acel loc se află un om puternic şi drept, care îşi va pleca urechea la solicitarea mea, căci în cetatea cea mare se întâmplă lucruri necuvenite, lucruri care nu ar trebui să existe. Oamenii strigă în locul de adunare, dar strigătele lor se duc pe aripile vântului. Gilnamnur a acaparat inima regelui şi acum stăpâneşte. Peste douăsprezece zile am făgăduit că mă căsătoresc, dar inima mea de viitor mire nu este împăcată, pentru că regele a ales să fie primul bărbat al miresei. Acest obicei ni s-a transmis de la zeii din vechime, însă inima mea e stoarsă ca un ciorchine de struguri. Nu găsesc tăria interioară de a o lăsa în seama lui în noaptea nunţii. Prin urmare, mă duc să găsesc pe cineva care să-l provoace la uşa camerei nupţiale, aşa cum permite tradiţia, fiindcă aceasta nu este o femeie de origine umilă. Însă nimeni nu a mai auzit ca o astfel de salvare să se fi petrecut în vremurile noastre, deoarece oamenii se tem de zei. Aşa că numai un om care a fost sfinţit ar putea să stea înaintea regelui".

6:32. Hurmanetar l-a ascultat şi a răspuns, „Fii cu inima bună şi nu te duce mai departe, căci eu sunt omul acela". Auzind acest lucru, străinul, plin de recunoştină, a căzut în genunchi înaintea lui Hurmanetar şi a spus, „Cum aş putea să-ţi mulţumesc, cum aş putea să te răsplătesc, ce aş putea să-ţi dau?". Însă Hurmanetar a răspuns, „Când un om face ceea ce trebuie făcut, banii şi răsplata îi întinează fapta". Apoi l-a chemat pe Yadol şi a zis, „Pregăteşte-te, fiindcă vom merge în cetatea regelui, şi pentru că fusese sfinţit, Hurmanetar a invocat dreptul de a o proteja pe Erakir. Apoi au făcut rugăciuni în anticamera dintre Cer şi Pământ.

6:33. Au locuit la fratele mirelui până în ziua în care urma să aibă loc nunta, pentru că mirele nu era din cetatea respectivă. Când petrecerea s-a încheiat, şi înainte ca oaspeţii să plece, camera nupţială era deja pregătită, mireasa se afla înăuntru, iar tânărul mesager al templului se

© Biblioteca Spirituală

pregătea să facă chemarea. Atunci a venit în anticameră regele, trecând pe lângă soţul care urma să aştepte afară. Dar lângă uşă era Hurmanetar, care se sprijinea cu mâna dreaptă de stâlpul acesteia, căci nimeni nu ar fi putut să-l provoace altfel pe rege, iar în mâna stângă ţinea nişte tulpini de papură.

6:34. Cei adunaţi acolo, bărbaţi şi femei, s-au tras mai în spate, iar oamenii din garda regelui au păşit înainte, fiecare cerând dreptul de a lupta pentru rege; căci doar un singur om îl putea reprezenta. Aşa era obiceiul. Alegerea celui cu care să lupte, dintre aceia care se oferiseră, îi revenea lui Hurmanetar, şi pentru că el l-a ales pe căpitanul gărzilor, care era priceput în arta războiului, oamenii au rămas uimiţi. Însă Hurmanetar cunoştea slăbiciunea omului. Nu se dăduseră mai mult de cinci lovituri, când Hurmanetar, sărind spre stânga căpitanului gărzii, îl lovi la subsuoară, iar acela căzu mort la pământ.

6:35. Atunci, Hurmanetar şi regele începură se se lupte în curtea înaltă, şi era o încleştare cum oamenii nu mai văzuseră niciodată. Un tânăr cu un bătrân, agilitatea contra experienţei, vigoarea contra şireteniei, şi amândoi erau egali în luptă. Şi-au dat reciproc atâtea lovituri, încât săbiile s-au rupt, iar scuturile s-au despicat. Atunci s-au luptat fără arme, s-au lovit cu picioarele, s-au rostogolit în ţărână, şi-au tras pumni, şi confruntarea a continuat până când s-a scurs apa (n.t. probabil din clespsidra cu apă), dar amândoi erau încă în picioare. Nu puteau să se mai lupte cu arme, ci stăteau neînarmaţi, aşa încât niciunul nu ar fi putut să-l omoare pe celălalt. Îşi dădeau târcoale cu precauţie, stând la distanţă de balustradă. Atunci, Hurmanetar a sărit într-o parte şi cu o mişcare rapidă l-a cuprins pe rege şi l-a răsucit, astfel încât amândoi s-au prăbuşit în curtea aflată mai jos de nivelul solului, iar regele a căzut pe un umăr şi şi-a rupt o coastă, rămânând la pământ. În acel moment, garda s-a adunat în jurul lui, iar un om iscusit în privinţa leacurilor a ieşit în faţă; deşi rănit grav, regele nu murea. Hurmanetar i-a dat sigiliul şi dreptul său soţului şi, împreună cu Yadol, i-a dat la o parte pe oamenii care stăteau tăcuţi, pentru că aceştia nu puteau să le facă rău. Aşa că Hurmanetar şi Yadol au părăsit acel ţinut, care acum le era interzis, şi urcându-se pe măgarii de munte au plecat spre Anhu.

6:36. Hurmanetar a traversat câmpiile întinse împreună cu Yadol până când au ajuns cu bine la râul cu apă amară, adus în acele părţi de Mamanatum, de unde au mers până la Machur, care se găseşte lângă o pădure de cedri, şi au rămas acolo. În acel loc era un templu al lui Humbanwara, Protectorul.

CAPITOLUL VII - MOARTEA LUI YADOL

7:1. Hurmanetar s-a căsătorit cu Asthmet, fiica lui Anukis, guvernatorul tuturor părţilor Apusene ale ţinutului Hamanas, iar mama lui Asthmet era Neforobtama, fiica lui Hahuda, regele din Kerami. În acele zile, Daydee, fiica lui Samshu, regele tuturor ţinuturilor de la Miazănoapte, chiar şi al ţinutul veşnic întunecat, stăpânea părţile răsăritene ale ţinutului Hamanas, şi dintre toate femeile, ea era cea mai frumoasă.

7:2. Ei bine, odată cu trecerea timpului, Hurmanetar s-a îmbogăţit; şi-a construit o casă mare din lemn de cedru şi avea mulţi slujitori şi multe concubine. În zilele măreţiei sale, el a uitat învăţăturile lui Nintursu, iar Marea Cheie a rămas ascunsă, căci ceasurile zilelor lui erau pline de chestiuni lumeşti.

7:3. Supraveghetorul câmpurilor cu grâne ale lui Hurmanetar era Noaman, un bărbat din Loza, un om al cărui cuvânt nu valora nici cât un pumn de nisip, pentru că măsluia măsurile. Prin urmare, acestuia i s-au tăiat degetele şi a fost alungat de pe pământurile lui Hurmanetar, însă a ajuns slujitorul unui anume Sabitur. Acest Sabitur locuia pe drumul care duce la Milikum, în afara cetăţii Kithim, unde domnea Daydee, care era o mare regină.

7:4. În zilele când oamenii veneau la Kithim şi Lodar pentru a cumpăra şi a vinde, înainte de sărbătoarea când noile grâne măcinate urmau să îi fie oferite Taurului lui Yahana, Hurmanetar a venit în cetatea Kithim pentru a-şi plăti tributul.

7:5. Ei bine, regele Gilamishoar murise din cauza unui lucru ascuns într-o cutie de lut ars,

© Biblioteca Spirituală

iar noul rege, care voia să ştie în ce relaţie este cu zeii, a trimis după înţelepţi, care acum aruncau legături de lemn de cedru înaintea lui. Aceştia au văzut că destinul lui era acela de a cârmui în măreţie şi prosperitate, cu condiţia să nu se certe niciodată cu vreo regină sau să ucidă vreun copil. Prin urmare, regele s-a gândit că este un lucru înţelept să întărească pacea cu Daydee, aşa că l-a trimis pe fiul său la ea cu multe daruri.

7:6. Prinţul a călătorit câteva zile; apoi s-a oprit la un han situat la o zi de mers de Kithim şi a luat masa acolo; însă în timp ce mânca, i s-a dat de veste că cineva doreşte să vorbească cu el. Era Noaman, care a rostit cuvinte otrăvite la adresa lui Hurmanetar, aşa încât acestea să ajungă la urechile reginei. Astfel, când Hurmanetar a intrat în cetatea Kithim, a fost prins şi adus în faţa reginei. Dar când aceasta l-a văzut şi a vorbit cu el, nu i-a găsit nicio vină şi chiar l-a privit cu apreciere. Prin urmare, deşi prinţul plecase, Hurmanetar încă îşi petrecea vremea la curtea reginei Daydee.

7:7. Timpul a trecut, iar Hurmanetar venea de multe ori pe la curte, unde era bine primit, însă la un moment dat a izbucnit o vrajbă în ţinuturile din jur, pentru că Mama Zeilor se lupta cu Tatăl Zeilor. Era o perioadă tumultoasă, când fratele ridica mâna împotriva fratelui, însă în tot acest timp, Hurmanetar a crescut în ochii reginei. Aşa se face că lui Hurmanetar şi Daydee li s-a născut un fiu. În perioada când ţinuturile din jur erau răvăşite de război, în Kithim era pace, însă când fiul lui Hurmanetar şi al lui Daydee abia împlinise un an, au venit nişte oameni ce aduceau veşti despre război; oştile regelui erau adunate, iar în piaţă se striga, „Pregătiţi-vă să muriţi, căci aceia care sunt mai puternici decât Humbala vor veni asupra noastră. Nimeni nu va fi cruţat de focul iadului, nici cei bătrâni, nici femeile, nici copiii". Căci aceia care veneau erau Copiii lui Githesad, Şarpele, Cel Şiret, a cărui mamă era una dintre acelea care adusese stricăciune în rasa omenească. Aceşti oameni nu cunoşteau nici dreptatea, nici mila.

7:8. Preoţii şi oamenii s-au dus în munţi şi s-au adunat în faţa peşterii lui Yahana. Au strigat pentru a fi izbăviţi; erau copleşiţi de slăbiciune, dinţii le clănţăneau, iar genunchii li se înmuiau. Însă Daydee a rămas în cetate şi l-a numit pe Hurmanetar căpetenia oştilor sale, iar acesta a dat ordine. Făuritorii de arme s-au apucat de treabă, făcând suliţe din lemn de salcie şi turnând topoare. Hurmanetar l-a eliberat pe Turten, cel care se lepădase de tatăl lui şi devenise sclav; acestuia i-a încredinţat comanda arcaşilor. Căci Turten era un om puternic şi un arcaş renumit.

7:9. În zilele în care oamenii se temeau de taurul din Cer, oştile Copiilor lui Githesad s-au adunat pe câmpie, iar focurile din tabăra lor erau noaptea la fel de numeroase precum stelele din cer. Oamenii lui Hurmanetar şi-au ridicat tabăra în faţa lor, iar în lumina dimineţii, când acesta a mers în fruntea oştirilor lui Daydee, bărbaţii nemiloşi s-au privit faţă în faţă. Turten, arcaşul, fusese făcut căpetenie de război, aşa că a ieşit în faţa oştilor lui Daydee, ca să vadă cum erau aliniaţi cei care le stăteau împotrivă. Când s-a întors, i-a vorbit lui Hurmanetar în felul acesta, „Iată, Stăpâne, mare este oastea Copiilor lui Githesad şi bine aşezată în ordine de bătaie. Iată-l pe acel suliţaş cu membrele lungi, Kami cel Tare, renumit printre oameni, care îi conduce. Iată-i pe arcaşii puternici, ale căror săgeţi zboară la distanţe mari din spatele scuturilor înalte, care stau înaintea lor. Oare ce nu i-a învăţat Hoames pe aceşti oameni? Iată oştile lui Husigen, care sunt cu ei, conduse de Aknim cel aspru. Iată în stânga lor pe suliţaşii lui Marduka, cel veşnic tare, ce stau neclintiţi unul lângă altul; ei sunt ca vârful unei unghii, gata să intre în carne. Priveşte, coarnele de taur s-au răspândit deja ca să ne încercuiască în luptă. Cei care aruncă pietre cu praştia au început să ne hărţuiască avangarda, în timp ce arcaşii ne împung din toate părţile".

7:10. „Totuşi, hai să ne încurajăm. Nu avem noi oare mulţi oameni puternici care sunt gata să-şi dea sângele pentru tine? Nu sunt ei înarmaţi cu toate tipurile de arme şi nu sunt maeştri în arta războiului? Avem oameni care pot arunca cu praştia până departe şi arcaşi cu ochiul ager; îl avem şi pe înaltul Lugal, cu armele sale care aruncă un foc scânteietor. Însă războinicii noştri pot fi număraţi, pe când cei care ne stau împotrivă par a fi numeroşi ca nisipul.

7:11. Atunci, Hurmanetar şi-a ridicat vocea şi le-a strigat oamenilor săi să rămână fermi în rândurile lor, să aştepte încleştarea şi să o îndure. A zis, „Gândiţi-vă la datoria pe care o aveţi, şi nu şovăiţi în faţa loviturilor. A da înapoi în luptă înseamnă a-ţi pierde bărbăţia. Fuga i-ar face

© Biblioteca Spirituală

pe oameni să spună acum şi în viitor poveşti care să vă dezonoreze, iar pentru un bărbat de onoare, ruşinea şi dezonoarea sunt mai rele decât moartea însăşi. Dacă cineva fuge, cei loiali, care au rămas neclintiţi, vor spune că aţi fugit din luptă de teamă, iar tovarăşii voştri, care s-au bazat pe sprijinul vostru, vă vor rosti numele cu dispreţ. Cei care ne stau împotrivă pe câmpul vărsării sângelui vor vorbi despre voi cu dispreţ şi vă vor lua în râs. Îşi vor bate joc de curajul vostru, iar pentru un bărbat adevărat nu poate exista o soartă mai ruşinoasă".

7:12. Apoi, ca să-i încurajeze pe cei cu inima slabă, Hurmanetar a scos un strigăt de luptă puternic şi tunător. A fost ca şi cum ar fi mugit zece tauri. După aceea, i-a spus scutierului său să sune din cornul de război, ca să se audă până departe. A urmat apoi bubuitul unduitor al tobelor de luptă, clinchetul talgerelor care se loveau, sunetul strident al trâmbiţelor, care apoi a devenit puternic ca un tunet, umplând cerul de deasupra.

7:13. Turten, cu arcul lui puternic, şi Lugal, cu armele sale incendiare, şi-au pregătit oamenii pentru ciocnirea cu duşmanul. Oştile s-au apropiat şi au început să zboare săgeţi şi pietre aruncate din prăştii, urmate de suliţele lansate cu putere. Cerul şi Pământul tremurau de strigătele îngrozitoare de luptă şi de zgomotul făcut de cornurile de război; chiar şi inimile luptătorilor viguroşi s-au strâns, însă au reuşit să se stăpânească. Totuşi, oamenii lui Hurmanetar au stat neclintiţi, nerăbdători să lupte, şi îşi spuneau între ei, „Haideţi să-i batem pe cei ce vin să lupte cu furie pentru a face voia malefică a regelui lor întunecat".

7:14. Ei bine, eu, Ancheti, stăteam în spatele zidului format de aruncătorii cu praştia; membrele îmi tremurau, gura mi se uscase, iar limba tânjea după apă. Pielea capului mi se mişca de teamă, iar mâinile slăbiseră strânsoarea din cauză că se umeziseră. Inima îmi bătea tulburată şi am văzut o ceaţă roşie înaintea ochilor mei, căci aceasta era prima mea bătălie, iar eu eram încă tânăr. Lângă mine stătea Yadol, acel sălbatic blând, care mi-a spus, „Nu văd nicio bucurie în victorie, chiar dacă ar fi să o obţinem. Nu îmi doresc niciun regat, ca să stăpânesc peste alţi oameni. Ce plăcere ar putea găsi în asta un om ca mine? Pentru ce se ucid oamenii unii pe alţii? Care dintre ei caută răsfăţul şi plăcerea personală şi care bucuriile vieţii? În faţa noastră stau oameni cu trupurile vii, oameni care au mame şi soţii, oameni care au copii, oameni care sunt buni, chiar dacă cei care îi conduc sunt răi. Eu nu doresc să îi ucid pe aceşti oameni buni, aşa că ar fi mai bine să mă ucid pe mine însumi. Nu voi ucide niciun om cu aceste mâini; n-aş face acest lucru nici pentru regatul celor trei sfere, cu atât mai puţin pentru un regat pământesc. Dacă cei ce ne stau împotrivă ar fi cu toţii nişte oameni răi, poate că ar fi o faptă bună să îi ucidem; însă în război, cei buni îi ucid pe cei buni, iar cei răi stau în siguranţă în spatele scuturilor".

7:15. „Şi să ucidem nişte oameni asemenea nouă, nişte fiinţe care ne sunt fraţi? Ce pace vom putea avea de acum încolo în inimile noastre? Oare aceste amintiri nu ne vor face inima grea, astfel încât viaţa va deveni o povară insuportabilă? Chiar dacă în rândul acestor mari oştiri ar exista unii atât de orbiţi de lăcomie şi răsfăţ, încât nu văd niciun rău în a ucide oameni, n-ar trebui noi oare să ne abţinem de la săvârşirea unei asemenea fapte sângeroase şi îngrozitoare?".

7:16. „O, soartă întunecată, O, zile nefericite, ce rău a împins inimile conducătorilor să-i pună pe oameni să se ucidă cu miile de dragul bogăţiilor şi a stăpânirii unui regat pământesc? Ce facem noi pe acest câmp de bătălie, când noi suntem oameni paşnici şi binevoitori? Mai bine să renunţ la arme şi să stau cu pieptul gol, fără să mă împotrivesc, lăsându-i să mă ucidă, ca să pot să zac în sângele meu inocent!". Aşa a vorbit Yadol atunci când oştile erau gata să se ciocnească, dar numai eu, Ancheti, l-am auzit.

7:17. Apoi, loviturile au început să cadă asupra noastră şi am auzit o altă voce lângă mine, cea a unchiului meu, Hurmanetar, care era acolo, cu sabia roşie în mână. Duşmanii s-au retras pentru o vreme, iar în acel răgaz Hurmanetar stătea lângă Yadol, tovarăşul cu care rătăcise odinioară; a pus o mână pe umărul lui în semn de compasiune, căci Yadol era un bărbat neînfricat, mult mai curajos decât Ancheti. Pe câmpul însângerat, cei fricoşi se deosebesc clar de cei paşnici şi binevoitori.

7:18. Duşmanii s-au năpustit din nou asupra rândurilor care se subţiau; veneau ca valurile care se sparg pe o plajă. Au pătruns înăuntru, după care, supăraţi, s-au retras puţin, însă doar pentru a lovi din nou. În timp ce veneau, l-am auzit pe Hurmanetar strigând în gura mare,

© Biblioteca Spirituală

„Vin din nou, cad asupra noastră, ridicaţi-vă să-i întâmpinăm; ridicaţi-vă ca nişte bărbaţi deasupra acestui câmp însângerat, căci aceasta este ziua eroilor. Acesta este testul final, aceasta este ultima încercare a tăriei, ultimul efort ca să-i aruncăm înapoi. Ce este această apărare lipsită de viaţă din partea unor oameni curajoşi? Cei puternici nu trebuie să dispere în inimile lor când stau faţă în faţă cu lupta sau cu moartea; această atitudine nu aduce nici biruinţa pe Pământ, nici pacea în Cer. Împotriviţi-vă aşa cum aţi făcut şi până acum, fiţi neclintiţi, ridicaţi-vă la luptă ca un vârtej care spulberă totul în calea lui. Noi suntem doar nişte oameni ce nu cunoaştem cauzele rânduite de zei şi intenţiile lor. Eu lupt din devotament şi pentru onoare; nu ştiu a cui victorie, a lor sau a noastră, este mai bună pentru adevăratul plan al lui Dumnezeu, însă lupt. Hai, ridicaţi-vă ca să-i lovim”.

7:19. Aşa că cei care mai rămăseseră din cele două oşti au dat piept din nou. Armele nemiloase s-au lovit unele pe altele, lovituri şi riposte. Se auzeau strigăte surde de moarte, ţipete de durere şi urlete stridente de biruinţă; trupurile slăbite făceau un ultim efort, iar din gâturile uscate de sete se auzeau ultimele glasuri răguşite. Oamenii lui Hurmanetar au rămas neclintiţi în linie de bătaie, în timp ce oştile celor care voiau să-i biruiască s-au spart ca un val de ţărmul mării; şi nu au mai venit. Hurmanetar stătea plin de sânge şi se bucura de victorie, însă bucuria i-a trecut pe dată când l-a văzut pe Yadol zăcând printre morţi şi muribunzi; era rănit mortal, dar încă mai respira. Se aşezase în calea unei suliţe care îl ţintise pe Ancheti.

7:20. Hurmanetar l-a ridicat, punându-i capul pe genunchiul lui, iar Yadol a deschis gura şi a zis, „Cel Măreţ ţi-a dat biruinţa, însă dincolo de ea eu văd că ai un destin minunat, dar în acelaşi timp şi plin de dificultăţi. Să nu ai inima grea, nu-ţi lăsa spiritul să jelească şi să se întristeze din cauza mea. Să nu plângi, căci eu ştiu un lucru; cel care crede că poate ucide pe altul sau că poate fi ucis de acela este lipsit de adevărul care luminează. Spiritul omului nu poate pieri de sabie şi nici nu poate fi biruit de moarte”.

7:21. „Armele ascuţite de război nu pot vătăma spiritul, iar focul nu îl poate arde. Apele nu îl pot îneca, pământul nu îl poate îngropa. Spiritul meu pleacă spre locuinţa lui, dincolo de puterea sabiei ascuţite, acolo unde nu poate fi ajuns nici de lancea aruncată, nici de săgeata cea iute. Acum stau faţă în faţă cu ceea ce trebuie să fie, cu ceea ce nu poate fi schimbat, faţă în faţă cu împlinirea destinului, aşa că nu mai fi trist”.

7:22. „Ce este acest lucru trecător numit viaţă? Această floare delicată îngrijită cu atâta tandreţe, care aici, pe câmpul însângerat, îşi arată adevărata fragilitate. Are ea oare vreo semnificaţie reală? Aici, pe câmpul însângerat, cei morţi adorm pentru a se trezi în slavă. Cei biruitori, rămaşi în viaţă, au parte doar de slava pământească. Aşa că nu îţi pierde timpul aici cu cei care mor. Ridică-te, du-te şi i-aţi răsplata cuvenită, iar pe mine lasă-mă jos, să mi-o iau şi eu. Nu te teme pentru mine; deja văd lumina primitoare de dincolo de văl. O să ne mai întâlnim”.

7:23. Astfel, Yadol a plecat de pe Pământ şi a fost întins pentru a se odihni în slavă. El doarme printre dealuri şi copaci, printre păsări şi animale sălbatice, acolo unde erau prietenii săi. Pe mormântul lui sunt săpate aceste cuvinte, „A fost un om paşnic şi a murit pentru că alţi oameni nu erau ca el”.

CAPITOLUL VIII - HURMANETAR CĂLĂTOREŞTE ÎN LUMEA NETHER (NEAGRĂ)

8:1. Poate că niciun om din acea vreme nu l-a onorat pe Yadol aşa cum se cuvine, căci acesta era mai presus de înţelegerea lor, însă Hurmanetar l-a iubit, iar Ancheti nu l-a uitat niciodată. Zile la rând, gândurile lui Hurmanetar au zăbovit asupra lui Yadol, prietenul său, tovarăşul cu care vâna vesel pe munţi. A cugetat îndelung, „Ce fel de somn este acesta, dacă într-adevăr este somn, care a coborât asupra lui Yadol? A devenit el ţărână şi a dispărut, aşa cum spun ochii mei? Ori continuă să trăiască într-un anume fel ciudat? Nu şi-au făcut viermii loc în trupul lui înainte să fie aşezat în locul de odihnă? Însă el nu a ştiut asta”. Ore în şir stătuse Hurmanetar la picioarele înţeleptei Nintursu, dar în faţa privirii goale a tovarăşului său şi a urechilor lui surde a început să se teamă de siguranţa morţii. Şi ca mulţi alţii înaintea lui, a căutat

© Biblioteca Spirituală

să străpungă vălul.

8:2. Prin urmare, cerând audienţă, Hurmanetar a venit înaintea reginei pentru a-şi afirma intenţia. Daydee, fiind biruitoare, era entuziasmată şi îi păsa prea puţin că bătălia fusese câştigată pentru ea de Hurmanetar şi de ceilalţi. Acum că pericolul trecuse, se distra cu alţi favoriţi, neştiind că ziua răzbunării va veni, cum de altfel s-a şi întâmplat, fiindcă a fost dusă în lanţuri pentru a deveni jucăria unui rege crud.

8:3. Aşa că venind înaintea reginei, Hurmanetar a vorbit în felul acesta, „O, regină măreaţă, care eşti mai presus de toţi oamenii, renumită doamnă a bătăliilor, deşi stau aici la umbra ta cea mare mă simt ca o pisică printre porumbei, ca un mistreţ printre turmele blânde. Prin urmare, o să-mi întind aripile şi o să mă duc într-un loc îndepărtat să comunic cu Dumnezeul meu. Voi căuta intrarea în Locul Morţilor. Inima mea este mistuită de durere din cauza nesiguranţei care a pus stăpânire pe ea; spiritul meu este neliniştit. Voi căuta să descopăr dacă prietenul şi tovarăşul meu trăieşte încă pe Tărâmul Umbrelor sau dacă nu este altceva decât ţărână, acea jucărie a vânturilor".

8:4. Regina Daydee a răspuns, „De ce trebuie să te duci într-un loc îndepărtat pentru a comunica cu Dumnezeul tău? Este El un dumnezeu mărunt, care nu poate fi găsit decât întrun singur loc? Hurmanetar a răspuns, „O, regină măreaţă, nu este un dumnezeu mărunt, ci Dumnezeul Măreţ al Tuturor Lucrurilor. Eu nu îl caut în afară din cauza micimii Lui, ci pentru că este Măreţ. Căci slujnica se duce la croitoreasă, dar la regină croitoreasa este cea care se duce". Atunci, Daydee l-a întrebat pe Hurmanetar care este natura acestui Dumnezeu, căci era curioasă, fiindcă nu discutaseră până atunci asemenea chestiuni. L-a întrebat pentru care Dumnezeu a luptat, iar Hurmanetar a spus că a luptat numai pentru ea.

8:5. Hurmanetar a zis, „Noi doi avem fiecare dumnezeul lui, tu ai unul, iar eu am altul.

Poporul are dumnezeul lui, iar străinii din cetatea ta au dumnezeii lor; însă în spatele tuturor acestora este ascuns un alt Dumnezeu. Aceşti dumnezei mai mici nu sunt altceva decât tovarăşii Săi. Pe acest Dumnezeu îl caut. Cum aş putea eu, un simplu muritor, să îl descriu? Ştiu doar acest lucru, pe care l-am învăţat într-un templu îndepărtat. Acest Dumnezeu a luat fiinţă înainte de orice altceva. El a existat dintotdeauna, aşa încât nimeni nu-l cunoaşte de la început şi nimeni nu îi poate pătrunde natura misterioasă. Niciun dumnezeu nu a luat fiinţă înaintea Lui. Cum aş putea să-L numesc pe acela care nu a avut o mamă care să îi dea un nume? Nu a avut nici un tată care să îi fi dat un nume şi să-i fi spus, «Iată, eu sunt tatăl tău». Nimeni nu îl poate descrie în slove şi nu poate fi cioplit în lemn sau piatră. Este atât de măreţ, încât oamenii nici măcar nu ar trebui să caute să afle cine este. Ce cuvinte l-ar putea descrie pe înţelesul lor? Niciun alt dumnezeu nu îi ştie numele, fiindcă înaintea Lui chiar şi cel mai măreţ dintre aceştia este mai prejos decât un slujitor. Însă mi s-a spus acest lucru, şi anume că spiritul omului poate să îl afle pe acest Dumnezeu Măreţ şi chiar să îi cunoască natura; prin urmare, poate că spiritul omului este mai mare decât oricare dintre aceşti dumnezei".

8:6. La aceste cuvinte, cei care stăteau în preajma reginei Daydee au murmurat împotriva lui Hurmanetar, însă ea nu le-a dat nicio atenţie, ci l-a privit lung. Apoi a vorbit, „Ori poate că acest Dumnezeu Măreţ nu există. Cine dintre cei aflaţi în jurul tău îl cunoaşte? Dacă ar fi atât de mare, nu ar fi mai probabil să fie venerat mai degrabă de ceilalţi dumnezei decât de oameni? Nu ar fi mai probabil ca dumnezeii mai mici să stea între El şi oameni? Dacă un păstor sau un agricultor ar veni la palat căutând dreptate sau îndurare, va apărea înaintea mea sau înaintea unui demnitar aflat mai jos decât mine? Spui că oricine se poate apropia de Dumnezeul tău. Acest lucru îi sporeşte oare măreţia? Care este mai mare, suveranul care judecă disputele dintre porcari şi care le ascultă plângerile sau suveranul care numeşte demnitari care să se ocupe de aceste lucruri? Cu siguranţă că primul domneşte în haos, pe când celălalt domneşte cu iscusinţă. Nu credem amândoi, aşa cum cred toţi oamenii, că există Un Singur Dumnezeu Măreţ, care este mai presus de toţi dumnezeii, însă noi credem că fiind atât de mare, această Fiinţă este de neatins pentru simplii muritori. Doar în această privinţă diferă părerile noastre".

8:7. Hurmanetar i-a răspuns, zicând, „Eu nu îl cunosc aşa cum este; tot ce ştiu este că El există. Uită-te la tine, acest tron înalt îţi conferă o asemenea putere, încât ochii tăi sunt orbi la

© Biblioteca Spirituală

ceea ce se află în jur, aşa încât nu poţi înţelege Adevărul pe care fiinţele mai puţin însemnate îl descoperă pentru ele însele. Până şi viermele umil care se târăşte pe sub palatul tău susţine că doar Dumnezeu cel Atotputernic l-a creat!".

8:8. „Înţelepţi erau părinţii noştri în vremurile vechi, iar părinţii părinţilor noştri erau şi mai înţelepţi. De unde provenea înţelepciunea lor? Oare nu de la Marele Dumnezeu, cel care are cheile locului de întâlnire dintre cele două regate care acum sunt separate? Cine a ridicat bolţile înalte ale Cerului şi a întins Pământul?".

8:9. Daydee a spus, „Contează oare dacă a fost acest Dumnezeu sau un altul? Dumnezeul tău sau al meu? Ajunge să ştim că a fost un dumnezeu, cu sau fără nume. Acestea sunt argumente labirintice, nepotrivite pentru aceia al căror timp este preţios".

8:10. Atunci, cei care stăteau în prejma reginei i-au întins o cursă lui Hurmanetar, întrebându-l dacă Marea Fiinţă despre care vorbise era Mama Tuturor sau Tatăl Tuturor. Însă Hurmanetar a răspuns, „Să răspundă acela care a studiat Marea Fiinţă, căci eu nu sunt decât un simplu muritor, care nu are pretenţia că este înţelept. Înţelepţii voştri ar putea să răspundă în locul meu".

8:11. Apoi, Hurmanetar a plecat din faţa reginei Daydee. În câteva zile, a părăsit ţinutul ei, mânat de nerăbdarea pe care i-o stârnea Dumnezeu şi care reprezintă semnul unui adevărat căutător al luminii. A plecat cu el şi tânărul Ancheti. Caprele blânde i-au călăuzit către hotarele ţinutului, iar de acolo au urmat Drumul Carului, până când au ajuns în ţinutul Mekan, unde s-au odihnit. În locul acela trăia Formana, cel cu membre puternice, care le-a oferit adăpost.

8:12. Formana l-a întrebat pe Hurmanetar încotro se duce, iar Hurmanetar a răspuns, „Mă duc să caut locuinţa lui Hamerit, care se află pe vârful muntelui, în mijlocul acestei mari păduri care se întinde dincolo de râu. Există acolo o uşă pe care o voi deschide, întrucât am c cheie". Formana a spus, „Acest lucru este sortit eşecului, căci nimeni nu poate să meargă pe acel drum şi să se întoarcă. Eu, care locuiesc aici de foarte mulţi ani, cunosc acest adevăr; însă nu înţeleg despre ce cheie este vorba; acesta este un lucru nou pentru urechile mele". Aşa că Hurmanetar a scos Marea Cheie, având forma unei săbii, dar a unei săbii cum nu se mai văzuse, căci nu putea fi privită decât o clipă, fiindcă altfel îl orbea pe privitor. Însă atunci când se afla în teaca ei, nu vătăma pe nimeni.

8:13. Formana a zis, „Această armă cu multe nuanţe este un lucru ciudat, într-adevăr, şi nu cunosc nimic despre ea sau despre puterea ei. Dar ştiu acest lucru; este o luptă inegală atunci când un singur om, oricât de bine înarmat, trebuie să dea piept cu înfricoşătorul Akamen Cel Groaznic. Şi asta nu e tot, pentru că mai întâi trebuie să treacă de paznicul teribil de la poartă, iar acela nu doarme niciodată". Hurmanetar a spus, „M-am hotărât să fac acest lucru datorită prietenului meu; în plus, dacă în pădure stă la pândă vreun lucru rău, acela trebuie distrus. Eu sunt un om al cărui destin este deja scris; trebuie să mor ca alţii să trăiască. Omul trebuie să înfrunte cu bărbăţie lucrurile de care nu poate scăpa".

8:14. Apoi, Hurmanetar a plecat de la Formana şi s-a dus într-un loc retras, unde s-a rugat, „O, Tată al Zeilor, ascultă-mă. Ascultă-mă, o, Tată al Zeilor, căci răul s-a întins pretutindeni, iar oamenii mor de disperare. Nici cel mai înalt dintre oameni nu poate atinge Înălţimile Cerului, şi nici cel mai iute nu poate înconjura Pământul. Totuşi, oamenii trebuie să se lupte împotriva lucrurilor pe care nu le pot atinge şi să biruiască răul care umbreşte tot ţinutul aflat între apele sărate. Destinul meu este hotărât; voi intra singur prin poarta locuinţei lui Akamen. O, Tată al Zeilor, când mă voi întoarce, voi pune Numele Tău acolo unde acum sunt scrise numele altor dumnezei, ale unor dumnezei mărunţi, care nu se compară cu Tine. Voi ridica un monument în cinstea Numelui Tău sfânt, dacă voi putea să-L cunosc".

8:15. „De ce m-ai pornit la drum, Tată al Zeilor, şi m-ai făcut să mă apuc de această lucrare, dacă nu îmi este sortit să o împlinesc? De ce mă umpli de această dorinţă de a duce lucrurile la bun sfârşit, care nu îmi dă pace nicio clipă? Cum aş putea să reuşesc eu, un simplu muritor, dacă nu primesc ajutor? Nu căutam nimic altceva decât să aflu ce soartă a avut prietenul meu; însă mi-a fost dată o povară mult mai mare. Dacă mor, o să mor fără frică, dar dacă mă întorc, fie ca acea întoarcere să fie încununată de cunoaşterea Adevărului. O, Tată al Zeilor, stai

© Biblioteca Spirituală

alături de mine, ajută-mă să birui lucrul acela ascuns şi să-i arăt tăria unui fiu al lui Sisuda".

8:16. La întoarcerea din acel loc, Hurmanetar s-a simţit întărit, însă Formana a încercat să-l abată de la intenţia sa, spunându-i, „Renunţă la acest lucru; scoate-ţi din minte această acţiune. Ai curaj, şi acest curaj te duce departe, dar oare nu te târăşte cu el, aşa cum cel luat de un râu vijelios este dus spre pieire? Nu poţi să ştii ce înseamnă acest lucru; numai Paznicul

Porţii este ceva fără seamăn pe Pământ; armele sale nu sunt ca toate celelalte, fiindcă sunt nevăzute şi lovesc de la distanţă. De ce te sileşti să faci acest lucru? Aceasta nu este o luptă de la egal la egal". Hurmanetar a răspuns, „Inima mea este hotărâtă. Chiar dacă trebuie să călătoresc pe un drum necunoscut, poate unul fără întoarcere, şi să duc o luptă ciudată, ei bine, voi face asta. Nu mă tem de Cel Groaznic de la Poartă, nici de acela care trăieşte în locuinţa lui Akamen".

8:17. Formana a zis, „Dacă trebuie să te duci acolo, atunci eu, cel care am văzut atâţia apucând-o pe drumul acesta voi merge cu tine la poartă. Te voi însoţi chiar şi prin pădure, căci nu m-am purificat eu în faţa Focului Sfânt? Dar oare este înţelept să ne însoţească şi alţii care nu sunt ca noi? Cu siguranţă că acest tânăr, slujitorul tău, acest om mic de ani şi care nu are experienţa noastră, nu ar trebui să vină. Nu ar fi mai potrivit să rămână aici ca să le păzească pe fetele mele? N-ar fi mai bine să dai lipsa lui de experienţă în schimbul experienţei mele, tăria tinereţii lui în schimbul înţelepciunii şi vicleniei mele, rezistenţa lui în schimbul dârzeniei mele?".

8:18. Deşi Ancheti a protestat, s-a convenit că va rămâne la locuinţa lui Formana.

8:19. Aşa că, după ce au făcut pregătirile, Hurmanetar şi Formana au plecat dis-dedimineaţă, în timp ce Ancheti a rămas acolo să le păzească pe tinerele femei, cu toate că inima îi era rănită. Acesta şi-a înălţat glasul la Cer, zicând, „O, Tată al Zeilor, pe care Hurmanetar îl cunoaşte, de ce i-ai dat această inimă neliniştită? De ce i-ai încredinţat această sarcină? I-ai agitat spiritul, astfel încât acum se îndreaptă spre un pericol de neimaginat. O, Tată al Zeilor, despre care eu nu ştiu nimic, nu ţine seama de lipsurile mele şi ascultă-mi glasul; din această zi şi până va birui Lucrul Rău şi se va întoarce, fie să se odihnească mereu în gândurile Tale. Fii alături de el atunci când îl va înfrunta pe Paznicul Porţii. Întăreşte-i mâna cu care va lovi lucrurile care stau la pândă ca să-l devoreze. Nu pot să-mi imaginez care este natura acestor lucruri. Le cunosc doar din ce povestesc oamenii, însă fiecare vede dintr-o altă perspectivă. Dar oare a văzut cineva aceste lucruri şi a reuşit să rămână în viaţă, ca să se poată întoarce înapoi? Habar nu am, însă mă rog sincer pentru acela pe care-l slujesc".

8:20. Când Hurmanetar şi Formana au ajuns la marginea pădurii au fost atacaţi de lei, însă au ucis fiarele. Apoi, au intrat în pădure şi au văzut acolo copaci uriaşi, cum nu mai văzuseră niciodată. Au mers înainte fără să doarmă, căci în lumina mohorâtă a pădurii păndeau lucruri îngrozitoare. Şi au tot mers, până când au ajuns la poalele unui munte, iar acolo au poposit şi au dormit, fiindcă era un loc deschis.

8:21. În ziua următoare, la răsăritul soarelui, au început să urce pe munte, până au ajuns la un loc lipsit de copaci, care se întindea în faţa acelei peşteri, cunoscută sub numele de Portalul Morţilor. Aici, Hurmanetar s-a despărţit de Formana, care a rămas într-o colibă aflată dincolo de locul lipsit de copaci.

8:22. Ei bine, Hurmanetar a început să se uite în jurul lui, căutându-l pe Paznic, fiindcă ştia ce trebuie să facă înainte de a intra în peşteră. Apoi, în dreapta lui, lângă peşteră, a văzut o colibă de piatră, în faţa căreia şedea o femeie foarte bătrână. Ducându-se la femeie, a salutat-o şi a zis, „Eu sunt cel ce va intra în acest loc îngrozitor, Locuinţa Morţilor, Pragul către Cealaltă Lume, Uşa care ţine locul Vălului Ceţos. Eu sunt sfinţit, cunosc Micile Mistere, sunt un Iluminat".

8:23. Femeia a răspuns punându-i cele trei întrebări la care trebuie să răspundă toţi aceia care vor să unească sferele; şi pentru că Hurmanetar a răspuns corect, l-a invitat în colibă. Odată intraţi, i-a făcut semn spre un scaun fără spătar, iar când s-a aşezat, a întins în jurul lui o sfoară, formând un cerc. Apoi, a aşezat înaintea lui un recipient cu jăratic, peste care a turnat conţinutul unui mic sac de piele. De asemenea, i-a dat un vas cu apă verde, pe care acesta a băut-o.

© Biblioteca Spirituală

8:24. Ceva mai târziu, după ce a dormit puţin, Hurmanetar a fost condus către peşteră şi lăsat acolo, într-un loc cunoscut sub denumirea de Gura Diavolului, fiindcă dintr-o deschizătură ce se găsea în pământ ieşea o răsuflare spurcată. A rămas puţin timp acolo, după care a adormit din nou. Trezindu-se, a înaintat printr-un coridor întunecat, dar se mişca ciudat şi vedea ca printr-un tunel îngust, în timp ce trupul îi părea a fi uşor şi vaporos.

8:25. A ajuns în locul unde Paznicul veghea la poartă, iar lângă el stătea ghemuit Cel Groaznic. Hurmanetar a scos sabia şi a înfruntat perechea înfricoşătoare, înaintând cu precaţie către cei doi. Apoi, când au ajuns faţă în faţă, aerul s-a umplut de un zgomot puternic, iar urechile erau asaltate de şuierături asurzitoare; de deasupra se auzeau strigăte. Era şi un urlet, cum niciun muritor nu auzise vreodată în afara acelui loc înfricoşător. Hurmanetar a făcut un pas înapoi, după care a înaintat din nou; şi, iată, atât Paznicul, cât şi Cel Groaznic au dispărut pe dată, iar zgomotul oribil s-a potolit.

8:26. Hurmanetar a trecut prin portal şi a ieşit într-un loc mai larg şi mai deschis, unde se afla un ochi cu apă. Era adânc, întunecat şi liniştit. A privit în apă, şi cu siguranţă că niciun muritor nu mai văzuse vreodată acele privelişti pe care oglinda liniştită a apei le dădea la iveală. A mers mai departe. Umbre înfricoşătoare săreau şi tremurau pe pereţi atunci când a intrat într-un coridor îngust, în care se zărea o lumină roşiatică ce părea să danseze, ca şi cum ar fi fost vie. Apoi, în faţa lui a văzut lumina zilei.

8:27. A ieşit la lumină; într-o parte se ridica versantul unui munte; în cealaltă parte era o prăpastie adâncă; dar în faţa lui se vedea o potecă îngustă, care ducea în sus. A fost atacat de păsări uriaşe, vulturi şi păsări cu capete ciudate. S-a luptat cu ele şi a continuat să urce, până când a văzut locuinţa lui Akamen. A ajuns la ea după un urcuş istovitor şi s-a aşezat în faţa marilor uşi de bronz, închise cu şapte zăvoare.

8:28. Hurmanetar nu a văzut niciun Paznic în faţa uşilor, însă i-a auzit vocea, care i-a pus cele şapte întrebări. El, cel care stătuse la picioarele lui Nintursu, şi-a amintit bine răspunsurile, şi fiecare dintre ele a deschis un zăvor. S-au pus şapte întrebări şi s-au dat şapte răspunsuri corecte. Uşile mari s-au deschis, iar Hurmanetar a trecut de ele, intrând în curtea lui Akamen.

8:29. În curte, Hurmanetar s-a luptat şi a biruit cele patru mari Fiinţe-fiară, care se hrănesc cu trupurile oamenilor, dar sabia lui Hurmanetar le-a doborât. A trecut apoi prin Sala Luptei, unde spiritele bune şi cele rele duc o bătălie veşnică pentru sufletele oamenilor, şi a ajuns în Odaia Morţii. Obosit fiind, s-a aşezat pe o piatră numită Scaunul lui Makilam, care se găsea în acel loc, şi a aşteptat.

8:30. Apoi, a venit Akamen cel Groaznic, iar Hurmanetar s-a luptat cu el jumătate de zi şi a biruit; în felul acesta, a intrat în palatul în care se găsea Uşa Sferelor. Pe aceasta, Hurmanetar a deschis-o cu Marea Cheie şi a intrat în Locuinţa Morţilor. Ţinea strâns Marea Cheie, căci fără ea nu era cale de întoarcere; însă nu putea să o ţină numai cu puterile sale, de aceea avea nevoie şi de puterile suplimentare ale celor care i-ar fi putut veni în ajutor.

8:31. În faţa lui s-a lăsat o ceaţă, care a continuat să se îngroaşe, dar pe măsură ce se îngroşa emitea o lumină a cărei strălucire creştea în intensitate şi care a început să capete o formă minunată şi sclipitoare. Când forma a fost completă, a văzut că acolo sătea o Fiinţă strălucitoare ca lumina soarelui şi frumoasă ca o rază de lună. Hurmanetar a auzit un glas care venea de la Fiinţa Minunată, care i-a spus, „Cine eşti tu, cel care vii aici, cu obrazul palid şi privirea plecată, cu inima grea şi cu spiritul mâhnit, istovit de un lucru ciudat care te roade? Inima ta jeleşte şi cu siguranţă că nimeni ca tine nu a mai intrat vreodată aici. Într-adevăr, curajos este acela care caută să intre prin forţa armelor". Hurmanetar a răspuns, „O, frumoasă vedenie, într-adevăr, inima mea nu este uşoară, căci am dat o luptă inumană. Am fost atacat de lucruri oribile, necunoscute pe Pământ, lucruri care bântuie noaptea visele oamenilor şi despre care se vorbeşte doar în şoaptă. Am venit să caut un prieten, un tovarăş de vânătoare, pe acel om fidel cu care am hoinărit. Moartea lui îmi apasă inima; aşa că am îndrăznit să vin chiar şi în acest loc".

8:32. Forma de Frumuseţe a zis, „Cel pe care-l cauţi se află dincolo de Apele Morţii, însă ţie, care ai trecut de Paznici, ţi se permite să mergi acolo. Însă nu trebuie să faci un lucru. În

© Biblioteca Spirituală

mijlocul apelor creşte planta veşniciei, copacul interzis, din care tu şi toţi oamenii nu trebuie să mâncaţi, al cărui fruct a fost furat de şarpele din vremurile străvechi. De vei mânca din el, vei avea parte de veşnica neschimbare, iar aceasta este soarta cea mai rea dintre toate. Du-te; zăboveşte puţin, apoi întoarce-te pe acest drum".

8:33. Hurmanetar a trecut dincolo de apele întunecate şi liniştite şi a ajuns pe Tărâmul Aşteptării, unde toate spiritele au o lumină roşcată. A intrat apoi prin Marea Uşă şi a ajuns în Locul Slavei, pe Tărâmul Vieţii Veşnice. L-a văzut pe prietenul său, pe tovarăşul său de vânătoare, pe omul loial cu care a rătăcit împreună. Iată, acolo, în faţa ochilor lui, era Yadol. Hurmanetar l-a recunoscut, cu toate că avea o formă minunată, ce nu putea fi descrisă pe înţelesul oamenilor. Era acolo, plin de viaţă, într-un loc luminos şi înfloritor, un loc cu copaci şi cu ape, un loc pe care niciun om nu l-ar putea descrie.

8:34. Yadol a vorbit cu Hurmanetar, şi a vorbit despre lucruri de mult uitate de oameni, precum şi despre adevăruri revelate care nu se mai auziseră din vremea când oamenii umblau cu Tatăl lor. Au vorbit unul cu altul, s-au odihnit în locuri plăcute, după care s-au îmbrăţişat şi s-au despărţit. Înainte ca Hurmanetar să plece, Yadol i-a spus, „Pentru că ai trecut prin Portalul Morţii, deşi nu ai fost chemat să ieşi din îmbrăţişarea cărnii, doar cu scopul de a te asigura că morţii nu ajung ţărână, suveranii acestui loc au hotărât că viaţa ta va fi scurtată. Vei mai avea însă destul timp; prin urmare, consemnează lucrurile despre care am vorbit, ca să devină pentru oameni nişte lumini călăuzitoare. Scrie-le în două cărţi, una în care să consemnezi Secretele Sacre, care sunt mai preţioase decât viaţa însăşi; această carte va fi pentru cei aleşi. Cealaltă, să fie o carte în care să consemnezi Misterele Sacre, pentru aceia care stau la picioarele celor aleşi. Prima va fi Cartea Adevărului Dezvăluit, iar cealaltă Cartea Adevărului Acoperit, Cartea Lucrurilor Ascunse".

8:35. Yadol a continuat, „Pe vremuri, oamenii puteau să treacă cu uşurinţă dintr-o sferă în alta, însă după aceea a apărut vălul ceţos. Acum, oamenii trebuie să treacă printr-un portal neîndurător pentru a uni sferele, iar pe măsura trecerii timpului, chiar şi acesta va fi închis pentru oameni. Secretul substanţelor, care dacă sunt amestecate devin calul care îi poate purta pe oameni aici, va fi ştiut doar de cei ce cunosc misterele, însă la acestea se va ajunge şi mai greu. Epocile vor trece şi vor apărea multe mistere false, aşa încât cărarea ar putea fi închisă sau s-ar putea să nu se mai ştie drumul". Iată ce a spus Yadol, şi au mai vorbit şi despre alte lucruri.

8:36. Hurmanetar s-a întors. A trecut peste Apele Morţii, fost susţinut de Paznicii Formei, de cei care au protejat puterile Marii Chei. A salutat Fiinţa Minunată; a trecut prin numeroasele odăi, prin curte şi prin uşile cu multe zăvoare, coborând pe poteca luminată de torţe ciudate, până când a ajuns în peşteră şi a ieşit afară.

8:37. La intrare, Formana încă aştepta; s-a sculat din veghea sa şi l-a întâmpinat cu căldură pe Hurmanetar, zicând, „Credeam că ai murit şi că stai înţepenit între flăcările gemene, şi m-am temut pentru tine. Când colo, iată, ieşi afară cu un chip luminos, ca unul în care viaţa a fost reînnoită. Inima mea se bucură pentru tine, dar hai să nu zăbovim, hai să plecăm din acest loc înfricoşător, căci timpul lung în care am vegheat mi l-am petrecut în teamă".

8:38. Au plecat de pe munte; au trecut prin pădure. S-au luptat cu lucrurile care pândeau în umbra copacilor înalţi şi ameninţători. Au trecut prin Poarta Înaltă de Mulţi Coţi şi s-au întors pe păşunile plăcute ale lui Formana.

CAPITOLUL IX - ASARUA

9:1. Ancheti fusese lăsat cu fiicele lui Formana, care, pentru că abia ajunseseră la vârsta fecioriei, erau îndărătnice şi l-au necăjit rău, aşa încât a căutat nişte locuri în care să fie singur, căci era un tânăr fără barbă, neexperimentat în asemenea chestiuni. Dincolo de locul în care trăiau era un râu, iar de pe deal, ieşind din pădure, venea un pârău care se vărsa în el. Mai sus de acel pârâu era o vale în care se găsea un mic lac, ce era alimentat de un curs de apă dulce. Aici, într-o casă făcută din împletituri de nuiele, trăia o fecioară al cărei nume era Asarua; aceasta

© Biblioteca Spirituală

locuia împreună cu mama ei, Mamuah, care era o femeie oarbă, dar înţeleaptă.

9:2. Tânăra abia ajunsese la vârsta fecioriei, şi nici nu vâna, nici nu săpa pământul. Trăia într-o grădină de copaci, instrumentele trudei sale fiind cârligul şi cuţitul de retezat crengi. Îşi petrecea zilele făcând munci care o bucurau, iar pe buzele ei era întotdeauna un cântec. Lucra fericită printre copaci, scoţând rădăcini din pământ, tăind crengile care creşteau prea mult şi smulgând buruieni. Cunoştea arta altoirii, astfel încât fructele creşteau în alţi copaci decât ar fi trebuit. Creştea tulpini de viţă, dar ale căror fructe nu erau folosite pentru vin, pe care le răsucea în jurul trunchiurilor şi ramurilor copacilor.

9:3. Femeile trăiau sub protecţia tatălui lui Asarua, însă mama lui Asarua nu era din familia lui, fiindcă el era un rege ciudat, dar puternic. Locul în care îşi duceau zilele era îngrădit şi păzit de şapte câini fioroşi, cu blana roşcată şi trupul alungit. Fecioara era suplă şi avea sânii tari, era roşie în obraji şi avea pielea de culoare deschisă. Singurul ei veşmânt era ţesut simplu şi lipsit de podoabe, căci nu avea niciun lucru din acelea cu care se gătesc femeile. Pe cap avea o cunună de frunze împodobită cu flori. Era ruşinoasă şi îşi ferea privirea; însă nu trecea neobservată, căci ochii bărbaţilor o văzuseră din afara locului unde trăia. Însă aceştia nu intrau acolo, deoarece pentru ei era un loc sacru, şi se temeau să pună piciorul acolo.

9:4. Într-o zi, un vânător a trecut prin apropiere şi a fost izbit de frumuseţea şi modestia ei. S-a gândit şi la ceea ce ea avea de oferit, fructe frumoase şi ierburi verzi, o grădină îmbelşugată, unde ar fi putut să se odihnească în braţele ei după asprimea vânătorii. Aşa că a venit să-şi prezinte omagiile, îmbrăcat ca pentru vânătoare, cu arcul pe spate şi suliţa în mână. A adus cu el două gâşte sălbatice şi un purcel, ca să i le pună la picioare, însă de îndată ce a depăşit împrejmuirea, câinii au fost sloboziţi şi s-au repezit la el. Vânătorul, văzând că nu este binevenit, s-a gândit în sinea lui, „Dacă eu par necioplit în ochii ei, poate că fratele meu, care este păstor, va avea mai multă trecere”.

9:5. Prin urmare, păstorul a venit şi s-a aşezat pe iarba din exteriorul gardului, prezentându-şi omagiile cu muzică din fluier, însă fata nu i-a acordat nicio atenţie. Totuşi, el a continuat să rămână acolo până când, ostenit de atâta cântat, a strigat, „Du-te, căci ce nevoie am eu de una care pierde vremea tot timpul? Du-te şi învaţă să cânţi de la apele curgătoare”.

9:6. În zilele care au urmat, au venit şi alţii; printre aceştia s-a numărat şi un negustor, un om bogat, un posesor de ogoare şi vii. Aflase despre frumuseţea ei şi era stârnit de faptul că este inaccesibilă. Aşa încât s-a gândit, „Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa cum spun oamenii, atunci această femeie va fi a mea. Nu am eu suficiente bogăţii să-i asigur toate acele lucruri care pot bucura inima unei femei? Aşa că a venit îmbrăcat cu o mantie roşie, prinsă cu nişte broşe de bronz. Avea catarame de argint şi podoabe de carneol şi aur. Era un om cu limba mieroasă şi avea un bagaj de cuvinte frumoase. A venit însoţit de slujitori, care l-au alungat pe un om ce stătea lângă gard. Negustorul a intrat cu curaj pe poartă, însă a fost întâmpinat de Asarua. Când şi-a prezentat omagiile cu nişte vorbe meşteşugite, ea i-a spus, „*Ce altceva mai ai de oferit în afară de aur şi bogăţii? Crezi că aceste lucruri lipsite de sensibilitate îmi pot cuceri inima? Oare pot fi cumpărată ca o femeie care slujeşte în casa tatălui ei? Este posibil să ajung una dintre numeroasele femei pe care le-ai cunoscut? Ocupanta unui colţ din inima ta, O, bărbat cu multe iubite?*” Atunci, omul s-a mâniat pe ea; însă ei puţin i-a păsat, iar câinii l-au alungat cât era el de stăpân, pentru că locul acela era sacru.

9:7. Într-o zi, nu la mult timp după aceea, a trecut pe acolo şi Ancheti, care a văzut-o pe fecioara Asarua, însă din cauza lipsei sale de experienţă în privinţa femeilor a ezitat să-i vorbească, cu toate că şi el fusese izbit de frumuseaţea şi ţinuta ei feciorească.

9:8. Altădată, trecând din nou pe acolo, Ancheti s-a oprit în acel loc şi văzând o femeie bătrână aşezată sub un copac, i-a zis, „Mamă, îmi poţi da puţină apă, căci din cauza călătoriei sunt însetat”. Femeia i-a răspuns, „Fiul meu, dincolo de acest loc este apă din belşug, pe care urechile tale tinere ar trebui să o audă, însă eu sunt oarbă şi nu pot vedea. Şi mie îmi este sete, de aceea te rog să te duci şi să îmi aduci şi mie nişte apă rece din ochiul de apă aflat sub cascadă”. Aşa că Ancheti s-a dus şi a băut, după care i-a dat apă şi femeii. Deşi Asarua l-a observat de la distanţă, nu s-a apropiat, dar nici nu a lăsat câinii să se ducă spre el.

© Biblioteca Spirituală

9:9. Hurmanetar, care se întorsese din ciudata sa călătorie, a fost nedumerit văzându-l pe Ancheti că este tăcut şi că gândurile îi umblă în altă parte. De aceea, Hurmanetar l-a întrebat, „Eşti bolnav? Te doare ceva?”. Şi după ce Ancheti i-a vorbit despre fecioara pe care o văzuse, Hurmanetar a spus, „Aceasta este o chestiune delicată, ce nu ţine de tacticile iscusite ale bărbaţilor. Căci nu zboară fazanul atunci când vede ogarul? Iar floarea lunii îşi închide petalele când o atinge un bărbat şi le deschide atunci când o atinge o femeie. Inima ta te-a călăuzit aşa cum se cuvine când te-a îndemnat să fii precaut, căci tu nu eşti pregătit să prinzi această pasăre rară a frumuseţii, întrucât înţelepciunea nu te ajută. Aceasta este misiunea unei femei, aşa că hai să trimitem o femeie; privighetoarea cântă în prezenţa bufniţei, dar se ascunde tăcută atunci când şoimul dă târcoale”.

9:10. Apoi, Hurmanetar a vorbit cu slujitoarea celei care dăduse naştere fiicelor lui Formana, iar slujitoarea a fost de acord să facă ceea ce i s-a spus. Astfel, când s-a luminat de ziuă, a plecat de acolo neînsoţită şi ajungând la locul unde locuia Asarua s-a aşezat în faţa porţii. În cele din urmă, Asarua a zărit-o pe această bătrână adusă de spate, ce era obosită şi murdară după drumul pe care-l făcuse; şi din amabilitate, căci era blândă şi plină de compasiune din fire, a adus-o pe bătrână înăuntru, ca să se poată aşeza la umbra unui copac, să se odihnească şi să mănânce câteva fructe.

9:11. După ce slujnica s-a odihnit la umbră şi s-a răcorit, i-a vorbit lui Asarua, zicând, „Ce frumoasă este grădina ta, ce bine este udată, ce lucioase şi răcoritoare sunt fructele acestea numeroase. Am auzit multe despre acest loc, însă şi mai multe despre tine şi despre frumuseţea ta; însă cuvintele bărbaţilor nu se compară cu ceea ce văd eu cu ochii mei”. Asarua a zis, „Cuvintele bărbaţilor diferă adesea de gândurile inimii lor; căci cuvintele lor linguşitoare sunt doar o momeală aşezată deasupra unei capcane puse cu iscusinţă. Hai să nu vorbim despre bărbaţi şi şiretlicurile lor, ci despre nişte lucruri mai plăcute. Vino, hai să ne plimbăm prin grădină”.

9:12. S-au plimbat şi au ajuns într-un loc unde creştea un arbore de tamarisc, iar în jurul tamariscului se încolăcea o viţă care avea pe ea mulţi ciorchini de strugure. Bătrâna slujitoare a spus, „Priveşte acest copac, ce valoare ar avea el dacă nu ar exista această viţă? Căci nu ar fi bun decât ca lemn de foc. Însă în lpsa lui, viţa ar creşte pe pământ şi s-ar târî în ţărână, fiind călcată în picioare de orice trecător. Nu ar putea să se ridice singură, aşa încât ar rămâne doar o plantă târâtoare lipsită de fructe. Priveşte câştigul pe care-l aduce unirea lor şi învaţă ce este înţelepciunea. Oare nu este copacul precum bărbatul, iar viţa precum femeia?

Noi, care am îmbătrânit văzând astfel de lucruri şi care am învăţat din ele, am căpătat înţelepciune. Cei tineri nici măcar nu vor să citească spre folosul lor din cartea ce stă mereu deschisă înaintea ochilor lor”.

9:13. Asarua a ascultat, dar a vorbit puţin, şi pe când mergeau, slujitoarea i-a vorbit despre tinerele fete ale lui Formana, pe care le crescuse, şi despre firea bărbatului şi a femeii. A vorbit aşa cum vorbesc femeile, luând lucrurile pe ocolite. Vorba bărbaţilor iese ca o săgeată, însă vorba femeilor iese ca un norişor de fum. Bărbaţii vorbesc pe şleau, dar cuvintele ieşite din gura unei femei sunt acoperite şi întortocheate. Limba femeii este ca o sabie pusă într-o teacă de mătase. Nu degeaba se spune că femeile au două limbi. Probabil că aceste cuvinte au fost adăugate în vremea lui Thalos, fiindcă nu toţi bărbaţii cred aşa ceva despre femei.

9:14. Slujitoarea avea un bagaj nelimitat de cuvinte, iar Asarua a fost atât de surprinsă de lucrurile despre care vorbea, încât nu a putut să spună nimic. Şi vorbind aşa, au ajuns la mica locuinţă, unde mama lui Asarua pregătea masa. Ea a invitat-o pe slujnică să mănânce cu ele şi să rămână acolo peste noapte, ceea ce slujnica a acceptat bucuroasă.

9:15. După ce au mâncat, slujitoarea a vorbit cu Mamuah, mama lui Asarua, aşa cum vorbesc două femei nefericite, ale căror fiice sunt frumoasee, dar refuză să se căsătorească, fiindcă nu vor să asculte nici măcar sfaturile bune legate de căsătorie; căci aşa se întâmplă, indiferent dacă este vorba despre femei adevărate sau femei denaturate. Cuvintele care contau erau puţine şi pierdute printre multe alte cuvinte inutile, însă ele şi-au atins scopul în privinţa lui Mamuah, ale cărei urechi nu erau surde la o astfel de conversaţie, aşa că i-au pătruns în inimă.

© Biblioteca Spirituală

Prin urmare, a fost foarte atentă când cealaltă a vorbit despre Ancheti, care cu toate că era tânăr, era un om înţelept. Deşi nu băuse prea mult din apele înţelepciunii, totuşi fântâna din care îşi potolise setea era una care nu seca. „Fii înţeleaptă", i-a spus slujnica, „Alege-l pe acest tânăr, căci cu siguranţă nu va veni pe aici vreunul mai bun. Acesta nu fuge de îndatoririle sale; nu este leneş şi nu îşi pierde timpul cu plăceri inutile. Nu aleargă de la o femeie la alta, şi chiar dacă este adevărat că acest lucru s-ar putea datora vârstei pe care o are, totuşi vorbeşte despre femei doar cu respect, ceea ce nu se întâmplă în cazul acelora care caută plăcerile sexuale. Este un bărbat curajos; este de stirpe regală şi, mai presus de toate, este înţelept, pentru că are un învăţător înţelept. Este un tânăr promiţător, care nu îşi oferă iubirea în mod superficial".

9:16. Mama lui Asarua a ascultat cu ambele urechi cuvintele slujnicei, iar când aceasta era pe punctul de a pleca, i-a zis, „Vino pe aici când este lună nouă, ca să vorbim mai mult despre aceste lucruri". Ancheti a trecut din nou pe acolo, iar când a fost lună nouă, slujitoarea s-a întors şi i-a spus lui Mamuah, „Este în regulă, fiica mea se va căsători cu tânărul Ancheti. Însă mai întâi trebuie să slujească un an în locul unde se află acum; apoi, va trebui să lucreze aici timp de un an; după aceea, va avea binecuvântarea mea şi se va putea căsători cu Asarua". Ancheti a fost de acord cu aceste cerinţe, aşa că a lucrat timp de doi ani pentru a se căsători cu Asarua.

CAPITOLUL X - MOARTEA LUI HURMANETAR

10:1. În zilele când oştile din Elshumban erau gata de luptă, Hurmanetar a plecat cu cei din casa lui şi din casa lui Ancheti să locuiască în ţinutul dintre Marele Râu cu Ape Dulci şi Apele Sărate din Apus; aşa că şi-au ridicat tabăra acolo. Erau într-o regiune în care unii oameni vorbeau aşa cum vorbea şi Hurmanetar, dar cu toate că erau şi oameni violenţi printre ei, locuitorii acelui ţinut i-au lăsat pe Hurmanetar şi pe cei aflaţi cu el să trăiască în pace, fiindcă în acele zile oamenii erau în conflict cu Inahana.

10:2. Când era aproape să ducă la bun sfârşit sarcina pe care o primise, Hurmanetar a ştiut că zilele sale pe tărâmul celor vii nu mai sunt atât de numeroase; prin urmare, s-a dus într-un loc ca să trăiască în solitudine. Acolo a postit multe zile, trimiţându-şi spiritul să comunice cu Tatăl Zeilor, însă Dumnezeu a rămas tăcut. Atunci, a plecat din acel loc şi s-a dus într-o peşteră, unde a trăit în semiîntuneric timp de multe zile; dar nici de această dată nu a primit vreun răspuns de la Tatăl Zeilor. Aşa că Hurmanetar a plecat din peşteră şi s-a întors la oamenii săi, care l-au auzit spunând, „Vai de mine, căci cu adevărat Dumnezeu m-a părăsit şi rămâne surd la rugăciunile mele. Totuşi, am făcut toate acele lucruri care mi s-au spus odinioară şi care sunt scrise în Marea Carte, aşa că unde am greşit oare?".

10:3. Pe urmă, s-a despărţit de oameni şi a dormit singur, fiindcă avea inima grea. Dar, iată, noaptea a avut un vis. În el a văzut Simbolurile Sacre întinse pe o pânză de in alb, şi fiecare dintre ele era aranjat după forma pe care o avea. În timp ce privea la ele şi le numerota, dând fiecăruia un număr, a venit un măgar care a mâncat Simbolurile Sacre şi, iată, măgarul sa preschimbat într-un şoim. Apoi, în timp ce privea, şoimul a devenit o vacă ce avea între coarne două coroane, una de argint şi alta de aur, iar vaca i-a vorbit lui Hurmanetar, spunându-i, „Bea din laptele meu şi ungeţi ochii cu el; astfel se vor deschide şi vei vedea". Hurmanetar a băut lapte şi şi-a uns ochii, şi atunci s-a trezit. Aducându-şi aminte visul şi fiind un om înţelept, nu avea nevoie de altcineva care să i-l tălmăcească. Aşa că a făcut imediat lucrurile care trebuiau făcute, pe care cei cu înţelegere le cunosc, şi a plecat de la oamenii săi.

10:4. Hurmanetar s-a dus într-un loc retras, aflat la o distanţă de o zi. Parcursese cam jumătate din drum când s-a simţit istovit de soarele amiezii, aşa că s-a aşezat la umbra unui copac să se odihnească. Şi în timp ce moţăia, iată, a coborât din Cer o lumină mare, care a lovit pământul în faţa lui. A auzit un zgomot puternic, ca cel făcut de un bici care trozneşte, şi a fost orbit. Apoi, a auzit o voce care îi spunea, „Iată, Eu sunt aici, sunt Dumnezeul Zeilor şi Dumnezeul Oamenilor de la începuturi". Auzind acest lucru, Hurmanetar a căzut cu faţa la pământ şi a strigat, „O, Tu, Cel Măreţ, eu sunt robul Tău".

© Biblioteca Spirituală

10:5. Atunci, Dumnezeu a spus, „De ce vrei să deschizi uşa către mine? Rasa omenească a decăzut, iar oamenii nu mai sunt cu Mine. Nu sunt eu Acela care s-a retras, Acela care s-a ascuns?”.

10:6. Însă Hurmanetar, care se afla la pământ, a răspuns, „O, Tată al Zeilor, eu, robul Tău, aş vrea să cunosc voia Ta. Aproape că mi-am îndeplinit sarcina şi aş vrea să ştiu dacă Tu consideri că este bine ce am făcut sau dacă este un lucru făcut fără binecuvântarea Ta”.

10:7. Dumnezeu i-a răspuns lui Hurmanetar, zicând, „Nu este acesta un Lucru Sacru, o moştenire păstrată şi transmisă de la o generaţie la alta din zilele când oamenii umblau împreună cu Mine? Aşadar, este un lucru bun, deşi trebuie avut grijă ca nu cumva aceste taine să fie văzute de ochii oamenilor profani. Poţiunile acestea fermentate, atunci când au toate ingredientele necesare, vor permite oamenilor să facă o punte între cele două sfere ale existenţei; de asemenea, dacă vor fi folosite într-un alt fel, ele vor da bărbaţilor o potenţă aproape nelimitată, iar femeilor le vor provoca plăceri extraordinare. Iată de ce asemenea lucruri trebuie păzite cu mare grijă, căci oamenii inferiori vor face cu siguranţă abuz de ele. Dar fie ca toate aceste lucruri să rămână consemnate în scris; tu fă cu ele ceea ce ai fost instruit”.

10:8. „Tu mă numeşti Tatăl Zeilor, şi nu greşeşti. Însă Eu sunt Dumnezeul Ascuns, Dumnezeul Manifestării Tainice, Dumnezeul Nedreptăţit, Dumnezeul Trădat, Dumnezeul Dezamăgit. Eu sunt acel Dumnezeu care a căutat să dea iubirea Divină oamenilor, fiindcă am vrut să-i fac moştenitorii Mei, să-i fac să se împărtăşească din divinitate şi să fie co-creatori împreună cu Mine. Însă oamenii au nesocotit dreptul lor din naştere, nu doar pentru faptul că sunt răi, ci şi pentru că sunt slabi şi iubitori de plăceri. Prin urmare, iubirea care li s-a oferit odinioară nu se mai poate manifesta acum în toată splendoarea ei; nu îşi poate arăta frumuseţea; acum ea trebuie să fie pusă la dospit prin severitate şi pedeapsă. Asta pentru ca toţi aceia care sunt moştenitori ai divinităţii să se poată întoarce la ea fără a-şi pierde puterile, dar să fie purificaţi de slăbiciunile lor şi de iubirea pentru lucrurile aducătoare de plăceri, dar nefolositoare. Tu trebuie să ştii următorul lucru, astfel încât şi oamenii să-l poată cunoaşte. Divinitatea nu este un lucru creat şi nu poate fi dată în dar. Ea vine ca o încununare a eforturilor. Eu, Atotputernicul Dumnezeu, pot crea cu gândul meu zece mii de lumi; tu să spui asta”.

10:9. „Oamenii zic, aşa cum vor zice şi în epocile care vor urma, „De ce, dacă Dumnezeu este atotputernic, nu poate crea perfecţiunea imediat? De ce nu creează El fiinţe care să posede de la început iubirea divină? De ce este nevoie de Pământ, cu toate încercările şi necazurile sale? Tu să ştii, ceea ce pentru voi reprezintă nişte epoci îndelungate, pentru mine sunt doar nişte gânduri trecătoare dintr-un moment al veşniciei. Eu inspir, iar oştirile planetelor şi ale stelelor dispar. Expir, şi oştirile planetelor şi stelelor apar din nou. Iar inspir, şi ele nu mai sunt. Toate lucrurile există în interiorul Celui Veşnic, iar ceea ce oamenii cunosc ca fiind curgerea timpului este de fapt o secvenţă a creaţiei”.

10:10. „Urmăreşte zborul săgeţii trase de un arcaş. Ea zboară din arcul îndoit, apoi, după ceva timp, îşi atinge ţinta. Dar săgeata Mea pleacă din arc şi îşi atinge ţinta simultan. Distanţa, timpul şi schimbarea nu sunt în natura Mea. Odinioară, Eu, Dumnezeul tău, nu eram separat de om, odrasla Mea. Acum sunt învăluit, ca să nu mă poată vedea, dar asta nu pentru că aşa am vrut Eu, ci pentru că omul a ales să fie aşa. Această barieră dintre noi devine din ce în ce mai densă, pe măsură ce omul îşi nesocoteşte cu uşurinţă dreptul lui din naştere; de acum încolo, acest văl va putea fi străpuns doar în urma unei pregătiri îndelungate şi pline de râvnă, şi chiar şi aceia dispuşi să facă asta vor trebui să cunoască cheia. Eu vin la tine, nu datorită pregătirilor tale, ci pentru că Dumnezeul tău este mereu gata să se apropie de oameni. Cu toate că între noi există această barieră, ea nu este opacă pentru rugăciunile sincere, venite dintr-o inimă pură. Oamenii trebuie să ştie lucrul acesta. În ceea ce te priveşte pe tine, zilele tale sunt numărate; acum eşti precum un coş cu nişte seminţe pe care o altă mână le va presăra şi le va sădi. Multe lucruri despre care ţi-am vorbit nu sunt pentru urechile oamenilor, căci o astfel de cunoaştere, dacă le este dată pe degeaba, nu le va fi de folos. Alte lucruri sunt mai presus de nivelul lor de înţelegere actual; aşadar, consemnează aceste lucruri pentru acele generaţii de oameni care încă nu s-au născut. Oamenii sunt în prezent ca nişte copii, de aceea trebuie să înveţe din nou precum copiii,

© Biblioteca Spirituală

cu ajutorul unor poveşti copilăreşti”.

10:11. Prin urmare, du-te de aici, du-te la Ancheti şi spune-i aceste lucruri. Spune-i şi faptul că Dumnezeul lui, adică Eu, Cel Ce Sunt, îl aleg pe el ca semănător al seminţelor. Dă-i de veste că Eu, Cel Ce Sunt, îi voi călăuzi paşii şi voi deschide o uşă în această barieră, astfel încă să îmi poată auzi glasul. Fie ca ochii tăi să vadă acum din nou; şi, iată, Eu Sunt Cel Ce Sunt”.

10:12. Hurmanetar a plecat din locul unde văzuse chipul Taălui Zeilor şi s-a întors în tabăra oamenilor săi, care fusese ridicată în mijlocul păşunilor. Când s-a apropiat, a văzut vite care stăteau întinse pe malul apelor curgătoare şi oameni care se mişcau printre ele. Vitele erau moarte, iar burţile le erau umflate. Oamenii au venit la Hurmanetar şi au strigat, „Iată cum sunt luate mijloacele de existenţă de la gura copiilor noştri. Vitele au mâncat o iarbă care arde ca focul în burţile lor, aşa încât au nevoie de apă, şi beau peste măsură, până când burţile le plesnesc din interior; şi mor din această cauză. Cine este acela pe care tu îl numeşti Tatăl Zeilor? Poate că zeii au un tată, dar unde este zeul care îi protejează pe oameni? Unde este zeul care este Tatăl Oamenilor? În vreme ce tu ne-ai lăsat să îl slăvim pe Cel Măreţ, care poate se ocupă de treburile zeilor, dar nu şi de bunăstarea oamenilor, vitele noastre au pierit. Din cauza cuvintelor tale, noi nu am avut grijă să construim un templu pentru Shemakin sau să îl slăvim pe Yahana; cu adevărat, noi suntem nişte oameni amăgiţi şi induşi în eroare. Suntem nişte oameni care au umblat cu ochii pe sus şi au căzut în nisipuri mişcătoare. Spunene, aşadar, înţeleptule, cine sunt dumnezeii oamenilor şi ai vitelor?”

10:13. Inima lui Hurmanetar s-a umplut de mânie, aşa că a strigat la poporul furios, „De ce strigaţi la mine şi căutaţi vreun zeu care să vă vină în ajutor? Există doar un singur Dumnezeu, iar aceştia pe care voi îi numiţi zei sunt doar nişte manifestări ale tovarăşilor săi. De ce căutaţi să aruncaţi vina asupra lui Dumnezeu pentru neglijenţele voastre? Nu şi-a luat El mâna de pe toate creaturile care îl slujesc pe om şi le-a dat în mâinile voastre? Priviţi la fiarele din păduri şi din sălbăticie; mănâncă ele oare ierburi otrăvitoare? Nu vedeţi că sunt capabile să deosebească plantele vătămătoare de cele hrănitoare? Plantele care vindecă boala de cele care aduc moartea? Cine le-a învăţat această înţelepciune? Sunt creaturi aflate în grija lui Dumnezeu, care nu este neglijent precum omul, de aceea ele sunt ferite de ierburile ucigătoare şi ştiu să le evite. Dar voi, pentru că aţi luat aceste biete animale ca să profitaţi de pe urma lor, sunteţi singurii responsabili pentru sănătatea lor. Ele sunt responsabilitatea voastră”.

10:14. „Tatăl Zeilor a făcut şi vitele aşa cum a făcut toate creaturile, şi atâta timp cât sa ocupat de ele acestea au fost ferite de ierburi ucigătoare. Apoi, oamenii le-au luat ca să îi slujească. Acestea au dat lapte şi brânză care să-i hrănească, carne tare care să le susţină trupul, precum şi piei care să le ţină de cald atunci când dorm. Lucrurile acestea au fost date de vite omului, nu lui Dumnezeu. Prin urmare, cine ar trebui să le protejeze şi să aibă grijă de ele, cel care profită de pe urma lor sau cel care nu are nimic de câştigat? Vreţi ca Dumnezeu să vă pască vitele? Să le apere de ierburile ucigătoare, în timp de voi dormiţi la umbră? Nu este aceasta o răsplată justă pentru neglijenţa voastră? Voi ştiţi că iarba este mortală, însă aceste vite proaste, care îl slujesc pe om, habar nu au, pentru că au fost lăsate în grija voastră. Voi vreţi să luaţi tot ce vă dau ele, dar refuzaţi să le protejaţi cu pricepere? Ce fel de oameni sunteţi voi, cei care strigaţi, «Vai de noi, Dumnezeu ne-a uitat»?. Cine sunt aceia care îşi frâng mâinile, zicând, «Ce zeu să căutăm care să ne ajute în această nenorocire pe care am abătut-o singuri asupra noastră»? Ridicaţi-vă ca nişte bărbaţi şi luaţi pe umeri povara neglijenţei voastre şi a lipsei de râvnă. Să nu vă temeţi niciodată că Dumnezeu îl va părăsi pe om, căci dacă omul îşi respectă îndatoririle pe care le are, Dumnezeu va face ceea ce trebuie să facă Dumnezeu, însă omul este acela care dezamăgeşte. Omul caută să ia mai mult decât dă. Dar indiferent ce face omul spre folosul lui, are şi responsabilităţi. Dumnezeu a hotărât că omul se poate folosi de absolut orice, însă făcând aceasta, el trebuie să îşi asume şi răspunderea că va avea grijă de lucrul respectiv şi că îl va utiliza corect. Să fie asta o nedreptate?”. Oamenii nu au mai spus nimic.

10:15. Hurmanetar le-a spus atunci oamenilor să scoată vitele din apă, iar unele dintre acelea care mâncaseră iarba ucigaşă au fost salvate. Apoi a împărţit păşunile şi a trimis oameni să caute locurile unde se găsea iarba ucigaşă şi să o smulgă din pământ.

© Biblioteca Spirituală

10:16. Într-o zi, când Hurmanetar mergea prin tabără, a văzut un om care îşi îngropa fiica abia născută, iar Hurmanetar s-a mâniat pe acel om pentru lucrul acela. Era o faptă dezgustătoare pe care o săvârşeau cei ce pribegeau pe nisipuri şi oamenii primitivi ce trăiau în sălbăticie. Hurmanetar a luat copila şi a dus-o la soţia lui Ancheti, care a salvat-o. A fost numită Mahat, care înseamnă pură la inimă, însă din cauza nisipului care îi intrase în ochi era oarbă.

10:17. Străinii care erau prin tabără s-au mâniat pe Hurmanetar pentru ceea ce făcuse. De asemenea, pentru că îl lovise pe tatăl copilei şi acela sângera, au cerut despăgubiri pentru sângele lui. Aceştia au spus, „Aceasta este o faptă nedreaptă, căci cel ce îşi îngroapă fiica pentru că nu o poate întreţine nu face nimic rău în ochii noştri. Nu ar fi fost mai bine să fie îngropată în pământ şi să nu o mai vadă nimeni, decât să trăiască în dezonoare? Nu este dreptul tatălui de a decide dacă fiica lui va trăi? Se poate spune oare că femeia are un suflet al ei? Nu este ea doar făuritoarea trupului, iar sufletul îi este dat în păstrare de către bărbat?".

10:18. Străinii aflaţi în tabără nu erau atât de numeroşi, pe când oamenii lui Hurmanetar erau mulţi şi puternici, însă el i-a tratat cu dreptate pe cei care cereau plată pentru sânge. Li s-a dat o monedă de argint şi un viţel care era gata de a fi tăiat. Astfel, Mahat a intrat în casa lui Ancheti.

10:19. Hurmanetar şedea împreună cu Ancheti şi i-a zis, „Ţi-am vorbit despre ce mi sa întâplat când am stat sub un copac într-un loc retras, şi despre lucrurile pe care trebuie să le ştii pentru a fi înţelept. Îţi las în păstrare comorile pe care le-am făurit cu mâinile mele, iar tu eşti bine instruit în Lucrurile Sacre şi în Mistere. Ai parte de un destin care poate nu va putea fi împlinit în acest loc, căci hrana ce se obţine aici este din zi în zi mai puţină. Prin urmare, hai să plecăm şi să facem o călătorie spre apele sărate, fiindcă dacă am lua-o prin pădure sau prin sălbăticie s-ar putea să ne pierdem viaţa. Turmele pot fi mânate înaintea noastră, căci drumul este lat şi există apă din belşug"

10:20. Aşa că au plecat din acel loc şi au călătorit către apele sărate, iar atunci când au ajuns acolo au luat-o spre miazăzi, înaintând până ce au ajuns la Basor. Acolo, şi-au pus tabăra, căci Hurmanetar se îmbolnăvise de o boală mortală. Pe când stătea pe un pat din piei de oaie, l-a chemat pe Ancheti, însă acela nu a venit, deoarece o luase înainte să iscodească terenul. Totuşi, Ancheti a venit înainte ca Hurmanetar să plece de pe Pământ, iar Hurmanetar a ştiut că este acolo şi l-a chemat lângă el. Apoi, Hurmanetar a spus, „Mi-a sosit ceasul, însă nu am nicio teamă, ştiind că nu mă duc într-un loc unde oamenii mănâncă ţărână şi unde totul este întunecat şi trist. Fricile tinereţii mele sunt doar nişte umbre lipsite de substanţă; ele fug din calea luminii pure a Adevărului".

10:21. „Tu ai un mare destin; fie să întinzi mâna şi să apuci ceea ce inima ta doreşte, şi odată ce ai apucat acel lucru, să-l foloseşti pentru a-i izbăvi pe oameni din întunericul ignoranţei lor. Să străluceşti la fel ca soarele care îşi trimite razele ca o plasă asupra pământului pentru a-l lumina. Du-te într-un ţinut unde omul drept se va îmbogăţi, iar omul necinstit va sărăci, căci balanţa trebuie reglată în aşa fel încât bogăţiile să nu mai fie o răsplată pentru necinste şi înşelăciune. Du-te într-un ţinut unde aceia care au putere şi deţin poziţii înalte în societate să servească ca exemple de bunătate şi cinste; unde doar cei vrednici să ocupe funcţii înalte; unde toţi aceia care au bunuri şi moşii le folosesc pentru a-i ajuta pe cei nevoiaşi şi pentru a se împotrivi celor care îi asupresc pe cei slabi şi lipsiţi de apărare".

10:22. Ancheti a zis, „Dar unde este acest ţinut şi cum îl voi găsi?". Hurmanetar a răspuns, „Dacă ar exista un asemenea loc, ce rost ar mai avea să te duci acolo? Căci ceea ce ar trebui să faci tu, ar fi făcut deja de altcineva".

10:23. Hurmanetar a murit şi a fost îngropat adânc în pământ, şi nimeni nu ştie unde îi este mormântul. Fie să trăiască veşnic şi să locuiască împreună cu Tatăl Zeilor, pe care l-a slujit!

10:24. Aceste lucruri referitoare la Hurmanetar au fost rescrise de multe ori, însă acele copii au păstrat adevărul. Ceea ce urmează a fost adăugat ulterior, însă cine a făcut asta şi când este imposibil să aflăm.

10:25. Hurmanetar este îngropat în ţinutul Filistia. Să fie oare acesta Okichia?

10:26. Tatăl lui Hurmanetar a fost Nimrod, Cel cu Două Arcuri. Eu mă îndoiesc de acest

© Biblioteca Spirituală

lucru, fiindcă nu este consemnat.

10:27. Piatra lui Makilim (n.t. la 8:29 este numit Makilam) este şi acum la Bethgal. Cuvintele de pe mormântul lui Yadol sunt acestea: „A murit pentru că nu era ca alţi oameni". Eu, Frastonis, am fost acolo şi am văzut.

10:28. Pot lucrurile să stea în felul acesta când au trecut optzeci de generaţii? Astfel de oameni nu sunt martori credibili. Samaritenii spun că Yadol nu a fost un om muritor.

10:29. Ştim sigur acest lucru: faptele lui Hurmanetar şi ale lui Yadol sunt relatate mai pe larg în Poveştile Hitiţilor.

10:30. Scutul lui Ancheti era numit Marele Zguduitor şi pe el era pictată pasărea ce sare prin nămol. Această pasăre i-a învăţat pe oameni să scrie, întrucât ea lăsa urme pe nămol, pe care la început oamenii le-au considerat prevestiri, însă apoi le-au transformat în semne ce puteau fi citite. Acestea nu sunt ale noastre, cu toate că oamenii care trăiesc printre noi le pot citi.

10:31. Ancheti i-a învăţat misterele metalelor pe oamenii din Okichia, un ţinut al berii, al pâinii şi al laptelui. A fost renumit şi în Cele Două Ţinuturi ale Luminii.

10:32. Mahat cea oarbă, care a rămas fecioară, l-a îndrumat pe Ancheti să meargă în acest ţinut atunci când încă era o copilă. Aceasta era plină de lumina interioară a înţelepciunii şi a văzut cu spiritul ei. Când nu ştia încotro să meargă, tatăl ei o aşeza pe pământ şi ţinea în faţa ei o pană mică, către care sufla. Şi el se îndrepta în direcţia respectivă, şi niciodată nu a apucat-o pe un drum greşit. Mai târziu, ea a folosit această metodă ca să aplaneze disputele şi să judece oamenii. Era ţinută la mare cinste, căci în acel ţinut nu mai era nicio altă femeie înţeleaptă.

10:33. Noi, cei care am făcut ca aceste scrieri să devină indestructibile, am renunţat la Cartea lui Ancheti, întrucât nu are valoare pentru adepţii noştri şi ar presupune şi multă muncă. Aceasta conţine legi pentru un popor care trăia în ţinutul numit Okichia, iar oamenii care trăiau acolo trebuie să fi fost chiar mai prejos decât barbarii, întrucât el a interzis lucruri cum ar fi mâncatul copiilor nou-născuţi, amestecul şi uscarea sângelui pentru a-l mânca atunci când înfiinţau confrerii, precum şi spânzurarea femeilor aflate în chinurile facerii. De asemenea, a mai interzis tăierea părţilor intime ale femeilor şi castrarea bărbaţilor.

CAPITOLUL XI - ÎNVĂŢĂTURILE LUI YOSIRA

11:1. Aceste cuvinte se adresează Fiilor Adevăratei Doctrine şi ele au fost scrise în Templul Misterelor Sacre de la Yankeb, în Zilele Întunericului, de către Dumnezeul Fără Nume al Credinţei Tainice, care trăia pe vremea aceea. Cunoaşterea adevărată a învăţăturilor şi misterelor lui Yosira referitoare la spiritul din trup a fost luată din cărţile sale şi a fost transcrisă cu fidelitate, după obiceiul celor care scriau.

11:2. Yosira le-a vorbit Fiilor lui în felul acesta, „Eu sunt Viceregele Dumnezeului Dumnezeilor. Eu sunt custodele Cărţii Puterii. Eu sunt Glasul Cerului. Eu sunt cel trimis în

Tamerua ca purtător al luminii, astfel încât chemarea să se răspândească în toate ţinuturile. Toţi oamenii trebuie să fie atenţi la faptele lor şi la felul în care se poartă. Cel ce veghează asupra lui însuşi este un înţelept, fiindcă va fi mântuit de teroarea întunericului veşnic".

11:3. „Eu sunt purtătorul torţei şi alerg în faţa lecticii Adevărului. Eu vin să dezvălui măreţia oamenilor, să le vorbesc despre sinele lor nemuritor, despre spiritul lor care trebuie răcumpărat pentru a nu fi devorat de întuneric".

11:4. „Dumnezeul Dumnezeilor mi-a vorbit şi a spus, «Mult timp ai stat la umbra mea şi mi-ai ascultat vorbele. Acum, ridică-te şi du-te într-un ţinut unde aceste lucruri despre care am vorbit pot fi aduse la cunoştinţa oamenilor. Într-un loc unde te voi conduce Eu, căci nu se cuvine ca cei ce trăiesc acolo să rămână neinstruiţi. Iată, ţi-am dat secretul nemuririi, dar să ştii că deşi toţi oamenii sunt născuţi pentru a fi moştenitori ai nemuririi, nu toţi profită de acest lucru. Dumnezeul Dumnezeilor, în mila Sa infinită, îi aruncă pe mulţi în apele uitării.

© Biblioteca Spirituală

Însă chiar şi de acolo se pot întoarce pentru a fi reînnoiţi, însă nu ca urmare a eforturilor proprii, ci cu ajutorul rugăciunilor celorlalţi»”.

11:5. Când Yosira a intrat în Tamerua, el i-a adunat pe fiii săi pe pietrele de sub locul numit Homtree şi le-a vorbit în felul acesta, „Eu sunt Lumina Zorilor şi Purtătorul Torţei pentru Dumnezeul Dumnezeilor. Acestea sunt cuvintele mele, pe care aţi face bine să le absorbiţi, aşa cum nisipurile uscate se îmbibă cu apă. Cu toate că sunt cuvinte de înţelepciune, ele sunt inutile dacă nu sunt acceptate de oameni care au control asupra lor înşişi. Căci ele nu au nicio valoare pentru cei ce nu pot simţi compasiune pentru ceilalţi sau care îşi închid urechile, ca să nu audă Adevărul”.

11:6. „Voi sunteţi acei câţiva aleşi, fiii mei, lumină din lumina mea, care vor transmite această lumină generaţiilor viitoare. Vouă vă dau adevărata idee despre Dumnezeu. Vouă vă dau acest standard, ca să fie un punct de pornire pentru toţi aceia care ne însoţesc; căci noi suntem la hotarele unui ţinut privilegiat de Dumnezeu”.

11:7. „Împreună cu noi sunt oamenii care luptă, dar aceştia sunt puţini, pe când aceia care se pregătesc să ne respingă sunt mulţi. Prin urmare, nu ne vom aşeza în rânduri de bătaie în faţa lor, ci vom merge printre ei cu viclenie, să adunăm cât mai mulţi care să lupte alături de noi. Voi veţi fi lumina oamenilor care vor lupta, la fel cum eu sunt lumina voastră, iar Dumnezeul Dumnezeilor este lumina mea”.

11:8. „Lumina care este cu mine a fost aprinsă de la Sursa Supremă, care este Dumnezeul Dumnezeilor. Aşadar, lumina mea străluceşte atât de tare, încât parţial trebuie ascunsă, ca să nu vă orbească. Căci atunci când privim soarele printr-un văl de nori, putem privi cât poftim. Văzută în felul acesta, ea este un lucru frumos şi o taină, nu este ceva ce arde şi mistuie ochii privitorului”.

11:9. „Prin urmare, aşa cum eu îmi ascund lumina de voi, tot aşa şi voi vă veţi ascunde lumina de ochii celor neinstruiţi. Totuşi, în toate chestiunile ce nu au legătură cu lumina, voi îi veţi instrui în deplinătatea Adevărului. În toate privinţele legate de trupurile lor, voi îi veţi instrui în Adevăr. Dar în toate lucrurile legate de Stăpânul Trupului, îi veţi instrui cu o lumină ascunsă”.

11:10. „Iată natura omului. În el este o scânteie din Sursa Divină, iar această scânteie este Stăpânul Trupului. Doar aceasta este veşnică, doar ea este adevăratul sine al omului. Această scânteie este înfăşurată cu o mantie grea de materie; este închisă într-un înveliş de lut. Doar această scânteie reprezintă locul vieţii; doar ea are înţelegere şi judecată. Asemenea lucruri nu au nicio legătură cu lutul cărnii, şi nici nu sunt înrudite cu pietrele din care provin oasele. Viaţa omului radiază din această scânteie închisă care, prin intermediul sângelui, înzestrează trupul cu viaţă şi căldură. Viaţa emană căldură; cu cât este mai măreaţă viaţa, cu atât mai mare este căldura”.

11:11. „Aşa cum soarele dă lumină, iar focul radiază căldură, şi aşa cum floarea emană parfum, tot aşa şi Lumina Centrală emite o lucire vaporoasă şi nevăzută, pe care părinţii noştri au numit-o Suflarea lui Dumnezeu. Această Suflare se manifestă în două feluri: există o formă grea şi o formă uşoară, şi din acestea două sunt alcătuite toate lucrurile. De la Cel Unic vine Lucirea Sacră, în cele două aspecte ale sale, pe care oamenii le numesc Suflarea lui Dumnezeu, iar din aceasta sunt făcute toate lucrurile din Cer şi de pe Pământ”.

11:12. „Deasupra este Dumnezeul Dumnezeilor, iar sub El sunt Cerul şi Pământul. Cerul este împărţit în două; există un Loc al Luminii şi un Loc al Întunericului. În Locul Luminii trăiesc spiritele Binelui, iar în Locul Întunericului trăiesc spiritele răului. Hotarul dintre ele nu este fix, ci se deplasează încoace şi încolo în funcţie de variaţiile tăriei lor. Însă cele ce trăiesc în lumină vor triumfa veşnic, căci lumina va împrăştia mereu întunericul. Prin urmare, acelea care trăiesc în întuneric se retrag din faţa strălucirii acelora care trăiesc în lumină. Această lumină şi acest întuneric nu sunt aşa cum le înţelege omul, fiindcă nu este vorba despre lumina şi întunericul pe care le cunoaştem pe Pământ”.

11:13. „În faţa Porţilor Cerului se află Ţinutul Orizontului, unde merg toate spiritele care părăsesc trupul lor pământesc. Aici sunt două mari porţi, una care duce la Locul Luminii şi alta

© Biblioteca Spirituală

care duce la Locul Întunericului, iar Stăpânul Trupului este primit în locul care i se potriveşte. Cel Strălucitor şi plin de lumină nu poate merge în Locul Întunericului, căci acesta s-ar trage înapoi dinaintea lui. Nici Cel Întunecat nu poate merge în Locul Luminii, căci acolo s-ar zbârci în faţa luminii, aşa cum viermele alb care iese din întunericul umed al găurii sale se zbârceşte în lumina soarelui".

11:14. „Între Cer şi Pământ există un golf întins, pe care spiritele ce locuiesc în Cer nu îl pot străbate ca să se întoarcă, însă Pământul nu este total de neatins pentru ele. Din Locul Luminii, omul primeşte ceea ce îl influenţează în bine, iar din Locul Întunericului, ceea ce îl influenţează în rău. Deşi aceste lucruri sunt scrise, lucrurile tainice referitoare la ele nu pot fi consemnate într-o asemenea manieră încât să poată fi înţelese de către oamenii neiluminaţi".

11:15. „Ceea ce vine din Cer, indiferent dacă îl influenţează pe om în bine sau în rău, vine sub forma unor umbre cu înfăţişare de oameni, însă acest lucru se întâmplă rar; mult mai des vine sub înfăţişarea unor demoni (n.t. în text apare termenul *lukim*) ce par alcătuiţi din particule fine de praf. Poate să vină şi sub forma unor valuri de aer, însă nu din acela pe care-l respirăm şi îl simţim. Este ceva ce are o natură total diferită. Apar şi lucruri care nu sunt stabile, iar acestea sunt Elementele fără formă. Forma tuturor lucrurilor este menţinută de Suflarea lui Dumnezeu, care transformă lucrurile lipsite de formă, însă Elementele fără Formă pot să genereze forme instabile".

11:16. Există trei sfere mari, iar cea care cuprinde Pământul este ţinută la un loc de Marea Lucire care se revarsă de la Dumnezeul Dumnezeilor. Acea parte din Marea Lucire, care este lumină şi conţine viaţă, este numită Mana, pe când aceea care este grea şi conţine trupul lucrurilor de pe Pământ este numită Manyu".

11:17. „Cel Unic, care este Dumnezeul Dumnezeilor, este atât de măreţ, încât vorbele oamenilor nu îl pot defini. Aceştia nici nu pot să şi-l imagineze, pentru că El se află dincolo de înţelegerea lor. Omul muritor are limite; aşadar, hai să-i lăsăm pe oameni să şi-l imagineze cum vor. Nu are niciun fel de importanţă, cu condiţia ca ideile lor să slujească atât scopului Său, cât şi înălţării omului".

11:18. „Omul nu este încă măreţ, aşa că până când va deveni este bine să se închine multiplelor forme ale lui Dumnezeu pe care le-a conceput în mintea sa, cu condiţia ca acestea să-l ajute să se ridice deasupra lui însuşi. Nici ritualurile şi veneraţia nu îi fac rău, decât dacă acoperă prea mult adevărul şi îl ascunde vederii. Ritualul şi formele exterioare de venerare pot ajuta la purificarea gândurile şi pot furniza un anumit tip de hrană pentru Stăpânul Trupului. Ce altceva sunt Zeii Inferiori iubiţi de oamenii neiluminaţi, decât nişte prieteni şi călăuzitori concepuţi cu ajutorul gândirii? Totuşi, această potecă bătută de oameni este periculoasă, întrucât oscilează între lumină şi întuneric. Prin urmare, când omul rătăceşte către abisul ignoranţei, daţi-i ceva mai multă lumină, ca să poată vedea şi să se poată întoarce pe cărarea cea bună. Dar aveţi grijă ca nu cumva să se închine unor zei care sunt călăuze false şi care l-ar ademeni în nispurile mişcătoare ale trupului sau în pustietatea ignoranţei".

11:19. Înainte să traverseze în Tamuera, Yosira a ales căpitani care să comande luptătorii, iar aceştia au trimis oameni care să iscodească terenul. De asemenea, pe unii dintre fiii săi i-a trimis în ţinutul Tewar, ca să vorbească cu oamenii de acolo, iar aceştia s-au întors aducând cu ei prizonieri din rândul celor care stăpâneau ţinutul Tewar. Atunci, Yosira le-a vorbit fiilor acelor stăpâni, iar aceia şi-au aplecat urechea la cuvintele lui; au fost receptivi la discursul său.

11:20. Yosira le-a vorbit oamenilor, „*Acestea sunt cuvintele Dumnezeului Dumnezeilor. De acum încolo, niciun copil nu va mai fi vândut în robie de către tatăl său ori de către vreun om care are tutelă asupra lui. Poate că oamenii din acest ţinut nu au acest obicei, însă dacă vor deveni puternici vor face acest lucru, pentru că aceasta este firea omului*."

11:21. „Dacă un bărbat are o femeie în robie, îi este interzis să o determine să devină prostituată pentru bărbaţi, căci aceasta este o mare ticăloşie, ce nu va trece nepedepsită. Dacă va rămâne însărcinată cu stăpânul ei, atunci nici ea, nici copilul nu vor putea fi daţi în robie altuia. Însă dacă îi este dată unui om liber pentru a o lua de nevastă, acesta este un lucru bun".

© Biblioteca Spirituală

11:22. „Cea mai mare ticăloşie în ochii Dumnezeului Dumnezeilor este incestul de gradul întâi, adică acela dintre mamă şi fiu sau dintre tată şi fiică; sau dintre mama mamei şi fiul mamei ori dintre tatăl mamei şi fiica mamei; sau dintre tatăl tatălui şi fiica tatălui ori dintre mama tatălui şi fiul tatălui. Aceasta este o ticăloşie în ochii Dumnezeului Dumnezeilor, pentru că îl atrage pe cel mai puternic dintre Elementele fără Formă, făcându-l să intre într-un trup pământesc şi să devină o scârbă înaintea ochilor lui Dumnezeu şi ai omului. Aşadar, cei ce vor săvârşi o asemenea faptă vor muri de foc. Dacă este săvârşită cu un copil, atunci copilul nu va pieri, însă va fi însemnat cu semnul incestului".

11:23. „Adulterul este un lucru urât şi rău, pe care trebuie să-l detestaţi, căci el îi permite demonului să întineze izvorul vieţii. Într-un ţinut îndepărtat, trăia o regină mai frumoasă decât Floarea Zorilor, care, pentru că era puternică, a nesocotit moştenirea ei de femeie. Şi aşa cum regii puternici aveau multe soţii, s-a gândit că poate face şi ea acelaşi lucru cu bărbaţi. Dumnezeul Dumnezeilor şi Creatorul Vieţii a creat bărbaţii şi femeile cu intenţia care fiecare dintre ei să joace un alt rol. Ei nu se aseamănă în nicio privinţă, căci aşa cum bărbaţii au îndatoririle lor, tot aşa şi femeile le au pe ale lor. Ce se cuvinte pentru unul nu se cuvine pentru celălalt, şi pentru că Creatorul i-a făcut aşa cum sunt, fiecare trebuie să-şi urmeze propiul drum şi să nu caute niciodată să meargă pe al celuilalt. Ei bine, în timp ce sămânţa unui bărbat era deja în ea, această regină a mai luat şi sămânţa altuia, iar sămânţa primului a început să se lupte cu sămânţa celuilalt, până când au murit amândouă şi au lăsat în urmă o păşune întinată. Astfel, calea a fost deschisă pentru ca un demon să intre în anticamera vieţii, iar templul vieţii a fost întinat şi a devenit locul de unde s-au născut multe ticăloşii. Aşa se face că atunci când avea relaţii cu alţi bărbaţi, trupul acestora era prins de demon şi întinat, pentru că demonul rău sălăşluia în interiorul femeii. Aşa că izvorul vieţii a devenit o fântână a ticăloşiei. Adulterul este o scârbă în ochii Dătătorului Vieţii; de aceea, nu-l lăsaţi să scape nepedepsit".

11:24. „Nimeni să nu doarmă în patul altuia, decât dacă energia omului respectiv a fost îndepărtată. Căci acela care se duce undeva sau care ia ceva atunci când este sub influenţa energiei altei persoane va pătimi cu siguranţă. Rudele care trăiesc sub acelaşi acoperiş nu vor avea de suferit, decât dacă boala era deja acolo".

11:25. „Nimeni nu trebuie să mănânce din farfuria altuia sau să bea din vasul lui de băut, până când energia acelui om nu este îndepărtată. Niciunul dintre aceia care îl cunosc pe Dumnezeul Dumnezeilor nu trebuie să calce în ceva ce s-a vărsat ca libaţie pentru zeii străini sau să atingă vreun vreo picătură din acea libaţie. Dacă este stropit, va trebui să se ducă la Maestrul Misterelor şi să fie purificat".

11:26. Yosira le-a spus oamenilor, „Acestea sunt cuvintele Dumnezeului Dumnezeilor. Niciunul dintre voi să nu se spele cu apa folosită de altcineva sau care stă în recipiente făcute de mâna omului. Niciunul dintre aceia care îl cunosc pe Dumnezeu nu trebuie să atingă vreo femeie atunci când când zilele moştenirii ei sunt pe sfârşite. Niciun bărbat nu se va duce la vreo femeie cu mâinile nespălate, iar dacă bărbatul şi femeia au întreţinut relaţii sexuale, atunci ambii trebuie să se purifice înainte să meargă la treburile lor".

11:27. „Dintre demoni (n.t. în text, *lukim*), niciunul nu este mai viclean decât cel numit *nableh*, care se hrăneşte cu ceea ce mănâncă şi oamenii. Prin urmare, dacă aveţi pâine în locuinţa voastră, atunci să nu o atârnaţi; însă dacă aveţi carne sau peşte, atunci va trebui să le atârnaţi undeva în locuinţa voastră. Dacă aveţi tărâţe sau alte alimente care au fost zdrobite, atunci acestea vor fi ţinute într-un recipient cu capac, împreună cu nişte flori de *nowrata*; astfel, demonul nu va veni la ele. Nici grâul măcinat, nici resturile de mâncare nu vor fi lăsate la vedere sau în interiorul locuinţei, ca nu cumva *nableh*-ul să se hrănească cu ele. Toate lucrurile care au avut viaţă, dar care nu au fost folosite pentru mâncare vor fi îngropate în pământ. Toate vasele în care a fost mâncare se vor curăţa cu soare şi nisip".

11:28. „Când carnea vreunui animal, a vreunui peşte sau a vreunei păsări se înnegreşte sau miroase a stricat, înseamnă că demonii *nableh* s-au năpustit deja asupra ei; prin urmare, aceasta va fi dusă afară şi îngropată într-un loc în care să nu o găsească niciun animal. Astfel, demonii *nableh* vor rămâne fără hrană şi vor fi siliţi să se întoarcă în locuinţa lor întunecată. Însă

© Biblioteca Spirituală

dacă le permiteţi să se hrănească, atunci vor veni în număr mare, iar când se vor îngrăşa şi vor prinde putere vă vor necăji şi vă vor speria în ceasurile voastre de veghe din timpul nopţii”.

11:29. „Dacă jgheabul de curgere sau ciocul vreunui ulcior sau al vreunei căni are negreală pe el, atunci acel ulcior sau acea cană trebuie sparte, căci în ele a intrat un demon arzător. Dacă vreunul dintre aceia care îl cunosc pe Dumnezeu va mânca cu străinii, atunci va trebui să se purifice în ziua următoare, la răsăritul soarelui. Dacă vreunul dintre voi mănâncă cu mâinile necurăţate cu apă sau nisip, atunci să se pregătească, căci va fi atacat de demonul nopţii. Cel care scoate sângele dintr-un animal trebuie să se cureţe de tot acel sânge, ca să nu fie atacat de demonul întunericului. Nici mâncarea, nici băutura nu vor fi ţinute sub pat sau lângă un loc în care se doarme, ca nu cumva demonul nopţii să vină şi să se sălăşluiască acolo”. Acestea sunt cuvintele Dumnezeului Dumnezeilor, care au ieşit din gura lui Yosira.

11:30. De asemenea, Yosira a mai spus, „Toate lucrurile cu care ar putea să se hrănească demonul trebuie îngropate sau arse. Prin nările sau prin gura oricărui bărbat şi a oricărei femei ies din interior lucruri care au fost lepădate şi care pot deveni hrana demonilor. Apele liniştite care stagnează pe pământ sunt locuri de unde aceştia se adapă, de aceea oamenii trebuie să le evite. Apa nu se va bea decât dacă a fost scoasă din pământ sau dacă provine dintr-un loc aflat la umbra copacilor”.

11:31. „Mâncaţi doar hrană care ştiţi că este sănătoasă şi cade bine la stomac. Gustul ei trebuie să fie liniştitor şi răcoritor, niciodată să nu provoace durere sau disconfort. Nu mâncaţi niciun lucru care este prea uscat ori prea sărat sau care vă face rău. Toată hrana omului care se strică sau mucegăieşte a fost acaparată de demoni; puteţi vedea acest lucru, deoarece stricăciunea şi mucegaiul de deasupra sunt lucruri excretate de demon”.

11:32. Tot ce are sânge în trup şi a murit în mod natural nu va fi mâncat, căci demonii şi-au făcut sălaş în interior. Nimeni nu trebuie să mănânce carne crudă; nici măcar pe aceea pe care o cară cu ei oamenii nisipurilor”.

11:33. „Uciderea vreunui bărbat sau a vreunei femei este interzisă, dar nu este păcat să ucideţi în război sau ca să vă apăraţi ori ca să păstraţi puritatea familiei şi a casei voastre. Cel ce ucide cu viclenie sau loveşte pe la spate este un ucigaş şi nu va scăpa nepedepsit. Dacă are loc o vărsare de sânge, nu trebuie să plângeţi în zadar, însă dacă este vorba de vreo rudă, uciderea acesteia trebuie răzbunată”.

11:34. „Dacă faceţi un legământ cu cineva, spunând, „Mărite Dumnezeule, fii martor” sau dacă juraţi în faţa unui zeu străin cu scopul de a înşela, atunci ţineţi minte că doar cei nesocotiţi întorc spatele unui astfel de legământ. Căci s-a jurat pe viaţa Stăpânului Trupului, iar dacă va jurământul va fi călcat, Stăpânul Trupului vostru va fi desfigurat şi va avea pe vecie o cicatrice ce nu poate fi înlăturată. Omul are parte de multe încercări în această viaţă, iar ţinerea legământului nu este cea mai puţin importantă. Chiar dacă pe măsura trecerii anilor un jurământ devine tot mai îndepărtat şi aproape că este uitat, totuşi el rămâne întipărit veşnic în memoria Stăpânului Trupului. Cel mai înţelept ar fi să nu faceţi niciodată vreun legământ”.

11:35. „Dacă cineva spune, «Mă tem de vârtejuri şi de furtunile de nisip, de revărsările apelor şi de foc, pentru că pe acestea le pot vedea, însă nu mă tem de demonii pe care nu îi văd», acel om este nesăbuit, fiindcă nu cunoaşte slăbiciunea ochilor săi. Însă îi va cunoaşte pe demoni după manifestările lor, căci aceştia îi vor cuprinde trupul şi i-l vor chinui, uneori chiar până la moarte. La fel este şi cu Dumnezeul Dumnezeilor; nimeni nu îl poate vedea, dar se face cunoscut oamenilor prin manifestările Lui”.

11:36. Yosira a vorbit cu căpeteniile războinicilor şi cu aceia care erau cu ei, şi le-a spus, „Când vom intra în acest nou ţinut, să nu pângăriţi şi să nu vă bateţi joc de niciun loc pe care acei oameni îl consideră sacru. Nici să nu vă certaţi cu cineva, căci noi ne ducem la ei ca prieteni, nu ca duşmani”. Prin urmare, atunci când Yosira şi toţi aceia care erau cu el au intrat în ţinutul Tewar şi au locuit acolo, în acele locuri era pace.

11:37. Yosira i-a învăţat pe oamenii din Tewar să ţească haine şi să prelucreze metalele şi i-a învăţat cum să facă unelte şi arme din metalul turnat într-un mod tainic. Dar secretul armelor ascuţite l-a dezvăluit doar oamenilor lui.

© Biblioteca Spirituală

11:38. Oamenii din Tewar au construit o locuinţă pentru Yosira şi un templu din cărămizi legate cu stuf. Pe pereţi şi pe podea erau piei de animale, iar uşile erau din lemn. Atunci, Yosira a vorbit fiilor lui în felul acesta, „Iată care sunt lucrurile pe care poporul din acest ţinut trebuie să le înveţe: Porumbelul este cea mai sfântă pasăre, şi el nu trebuie mâncat, dar dacă oamenii spun, «Să nu ne interziceţi să-l aducem ca jertfă zeilor noştri», atunci nu va fi interzis".

11:39. „Laptele tuturor animalelor care nu au coarne şi nu au copita despicată nu trebuie folosit ca hrană pentru oameni, dar dacă poporul spune, «Nu ni-l interziceţi, pentru că noi obişnuim să-l consumăm», atunci nu va fi interzis".

11:40. „Jertfirea copiilor de ţâţă la înmormântarea morţilor trebuie oprită, fiindcă sângele tinerilor nu poate da viaţă celor bătrâni, căci fiecare om este făuritorul destinului său. Cel care are viaţă trebuie să şi-o păstreze, şi nimeni nu poate să dispună de trupul şi de viaţa unui copil de ţâţă, decât Dumnezeu care i-a dat viaţă. Cel care a îngropat de viu un copil de ţâţă alături de un mort va trebui să piară şi el".

11:41. Toate lucrurile îngropate alături de cel decedat, indiferent că este vorba despre arme sau vase, instrumente sau podoabe, vor fi deposedate de forma lor înainte să fie puse în pământ".

11:42. „Aceasta va fi legea care se va da tuturor acelora care prelucrează metalul, indiferent dacă este vorba despre aur, argint sau aramă: O zi din şapte va fi zi de odihnă pentru focurile cu care se modelează metalele. În această zi, nu se va aprinde niciun foc, şi niciun metal nu va fi atins ori mutat din locul său. În seara acestei zile, toate lucrurile din metal care au fost făcute în perioada care a trecut de la ultima zi de odihnă vor fi puse într-o albie cu ulei sfinţit şi vor rămâne acolo până când va veni timpul să fie folosite. Niciun obiect nu trebuie să iasă din atelierul prelucrătorului de metal până când nu a fost pus în ulei".

CAPITOLUL XII - LEGILE LUI YOSIRA

12:1. Yosira şi-a adunat fiii în jurul lui şi le-a vorbit în felul acesta: „Acestea sunt zilele luminii zorilor, iar eu sunt Luminătorul Zorilor de dincolo de Bashiru. Eu sunt Purtătorul Torţei pentru Dumnezeul Dumnezeilor. Acestea sunt legile pe care le-am făcut pentru poporul meu din ţinutul Tewar, legi rostite de gura Dumnezeului aflat mai presus de toţi zeii".

12:2. „Cel care înfige o suliţă sau o săgeată într-un trup mort va fi blestemat, iar mâna şi braţul său vor deveni lucruri malefice. Acestea i se vor umfla şi vor fi mistuite de foc. Blestemat va fi şi acela care slobozeşte aceste arme împotriva altuia, însă dacă acela care le slobozeşte este un om din Tamuera, atunci va trebui el însuşi să moară de aceste arme, fiindcă pe acela blestemul nu îl atinge".

12:3. „Un copac care creşte de două ori mai înalt decât un om nu va fi tăiat pentru a fi folosit ca lemn de foc sau pentru a lua terenul pe care îl ocupă. Însă dacă a fost plantat pentru a fi prelucrat cu tesla şi folosit de meşter pentru lucrările sale, atunci poate fi tăiat şi doborât. Copacii nu sunt lucruri pe care să le tratăm cu uşurinţă, fiindcă ei influenţează mişcarea vânturilor ce traversează faţa Pământului şi le fac să bată în marile păduri din Miazănoapte şi Miazăzi. Tăierea unui copac este la fel de gravă ca şi căsăpirea unui bou sau a unei oi, căci în fiecare se găseşte aceeaşi suflare de viaţă. Prin urmare, să nu îl doborâţi niciodată fără motiv. Oare nu sunt copacii socotiţi sacri de către oamenii acestui ţinut? Nu este mai convenabil să dedicăm unui zeu un copac puternic sau un crâng, decât o piatră mută sau un obiect cioplit din lemn?".

12:4. „Prin urmare, când Yosira a umblat printre oameni nu le-a interzis obiceiurile lor solemne şi nici nu le-a redus la tăcere pe femeile care se ocupau de ele. Dar Yosira a spus, „Aceste lucruri sunt pentru femei, nu pentru bărbaţi; lăsaţi-le pe femei să continue, însă bărbaţii trebuie să urmeze vocaţia bărbaţilor, aşa că locul lor nu este printre obiceiurile solemne".

12:5. Ei bine, când Yosira a venit printre oameni aceştia locuiau departe de râu, fiindcă se temeau de zeul apelor curgătoare, care îi necăjea în timpul nopţii. Însă Yosira l-a legat pe zeul

© Biblioteca Spirituală

apelor curgătoare, astfel încât acesta nu i-a mai deranjat pe oameni. Apoi, Yosira le-a poruncit să îşi ridice locuinţele lângă apele curgătoare, stabilind că nimeni nu trebuie să locuiască lângă apele stătătoare dacă acestea sunt lipsite de peşti.

12:6. În acele zile, oamenii căutau să-l îmbuneze pe Cel Fără Formă, dar şi Spiritele Nopţii, rugându-se şi oferind jertfe.

12:7. Dar Yosira le-a interzis să facă asta şi a înconjurat întregul ţinut cu un zid protector, pe care niciun Spirit Întunecat nu îl putea străpunge, iar cele aflate înăuntru au fost alungate. Toate Spiritele Întunecate, care nu sunt nici masculine nici feminine, precum şi toate Spiritele Întunecate ce se manifestau sub forma unor animale sau păsări au fost legate şi alungate înapoi în Locul Întunericului.

12:8. Toţi oameni înrudiţi după sânge cu animalele din pădure sau cu păsările de curte sau cu şerpii, locuiau împreună în funcţie de rudenia lor şi au fost împărţiţi pe acest criteriu. Yosira nu le-a interzis rudenia, dar le-a interzis regula sângelui. El a vorbit oamenilor în felul acesta: „Măreţe sunt legăturile acelui lucru care leagă oamenii unul de altul şi îi uneşte cu strămunii lor, dar şi mai măreţ este fiecare om în parte, căci destinul lui este unul personal şi nu are legătură cu rudele. Omul nu este o picătură de apă în râul vieţii, ci un peşte care înoată în râu. Totuşi, în măsura în care aceste lucruri au existat dintotdeauna, cele douăzeci şi patru de înrudiri mari vor rămâne aşa cum au fost stabilite".

12:9. Înainte de venirea lui Yosira, un bărbat nu putea lua de soţie o femeie având acelaşi sânge cu al lui, însă Yosira a răscumpărat ţinutul cu sânge, ca să nu ajungă sterp. Aşa că începând de atunci, bărbaţii şi-au putut lua soţii dintre rudele lor, iar pământul a rămas roditor. În felul acesta, Spiritul Vieţii a devenit puternic printre bărbaţi, căci nu a mai fost împrăştiat, astfel încât să se dilueze şi să slăbească.

12:10. Până la venirea lui Yosira în acel ţinut, nimeni nu ştia de *hokew*, şi acesta le inspira oamenilor teamă şi uimire, însă Yosira le-a dezvăluit fiilor săi toate secretele acestuia, secrete care se cunosc chiar şi în aceste zile. *Hokew* este acel ceva care le dă puteri Locuitorilor Zorilor. Se găseşte rar pe Pământ, iar înainte de zilele lui Yosira oamenii îl puteau aduna şi depozita în pietre şi în obiectele sacre. Acesta poate fi luat de spiritele oamenilor, la fel cum femeile iau apă dintr-o fântână. *Hokew* asigură fertilitatea, făcând ca turmele să se înmulţească, iar recoltele să sporească. Cel Născut de Două Ori îi cunoaşte tainele.

12:11. Deşi în vremea când era în suferinţă Yosira îl chemase pe Tatăl său în Kanogmahu, el le-a interzis fiilor Săi să-l cheme în felul acesta, fiindcă Yosira era tatăl lor pe Pământ şi susţinătorul lor în Sala de Acces. Prin urmare, nimeni nu l-ar putea chema şi să rămână nepedepsit, pentru că dacă El s-ar ocupa de ei, atunci şi-ar neglija sarcinile pe care le are printre Locuitorii Zorilor. De asemenea, niciun om nu este îndreptăţit să cheme spiritul cuiva care a decedat, fiindcă spiritele acestea nu mai sunt preocupate de problemele de zi cu zi ale oamenilor.

12:12. Când Fiii lui Yosira şi-au impus dominaţia asupra poporului, căpeteniile acestuia au venit la Yosira să-i ceară să le fie rege şi să îi conducă. Însă atunci când au venit înaintea lui, Yosira a răspuns dorinţei lor în felul acesta, „Eu sunt gura Dumnezeului Dumnezeilor şi lumina poporului meu. Eu voi fi tatăl regelui vostru şi călăuzitorul paşilor lui, căci nu pot să fiu regele vostru, deoarece sunt în slujba Dumnezeului Dumnezeilor". Spunând aceste lucruri, Yosira l-a luat pe fiul său, care ajunsese la vârsta maturităţii, şi l-a dus de mână în faţa poporului, ca să le fie rege.

12:13. Mai târziu, deoarece căpeteniile şi guvernatorii poporului încă rămăseseră strânşi laolaltă după ungerea regelui lor, gura lui Yosira a rostit cuvintele lui Dumnezeu. Acesta a zis, „Să judeci cu dreptate între oameni este una dintre cele mai mari îndatoriri ale unui rege şi ale celor care îi ţin locul. Aşa că începând din această zi, judecata nu va mai fi făcută de aceia care şed sub copaci şi ascultă cuvintele şoptite printre frunze. Totuşi, dacă trei oameni şed la distanţă unul de altul, dar pronunţă aceeaşi sentinţă, iar vorbele care le ies din gură sunt aceleaşi, atunci sentinţa va fi bună. Însă dacă este vorba de o chestiune care poate duce la pierderea vieţii sau a bunurilor cuiva, despărţirea unei familii sau înrobirea vreunui bărbat sau a vreunei femei, atunci judecata va fi făcută doar de către rege sau de către cineva care îi poartă mantia şi îi îndură povara".

© Biblioteca Spirituală

12:14. „Apele sfinte sunt ape vii, pline de puterea *hokew*-ului, şi nu vor mai fi folosite decât pentru sfinţire şi purificare. Ele nu vor mai fi folosite pentru a stabili dacă o soţie este vinovată de adulter; de aici înainte, aceasta va fi pusă la încercare doar cu ajutorul băuturii amare".

12:15. „Cel ce mănâncă carne de porc va fi blestemat, căci a mânca carne de porc înseamnă să mânănci ceva dedicat părinţilor oamenilor, iar acesta este un lucru dezgustător. Carnea de măgar nu va fi mâncată, fiindcă slăbeşte vigoarea bărbaţilor".

12:16. „De aici înainte, trupurile morţilor nu vor mai fi distruse sau arse, căci *hokew*-ul din ele pleacă împreună cu Stăpânul Trupului. Prin urmare, nimic nu se poate adăuga Celui Biruitor trecând esenţa mantiei sale pământeşti prin flăcările focului".

12:17. „Oamenilor nu trebuie să li se interzică sărbătorile şi ritualurile de fertilitate. Jertfele aduse diferiţilor zei nu trebuie îndepărtate. Zeii cărora poporul se închină astăzi vor rămâne, pentru că aceştia au importanţa lor. Oamenii îşi pot reprezenta zeii după bunul lor plac, căci înfăţişarea acestor zei este un lucru puţin important. Însă nimeni nu trebuie să facă vreo reprezentare a Dumnezeului Dumnezeilor, căci El este dincolo de înţelegerea oamenilor. Şi nimeni nu trebuie să încerce să îi vadă chipul în apă".

12:18. „Sărbătoarea zeului care veghează asupra ţinutului nu trebuie interzisă oamenilor, însă aceştia nu vor mai mânca carne de măgar, pentru că acum acest lucru este oprit. Zilele sărbătorilor strămoşilor lor nu trebuie împuţinate, ca nu cumva viaţa lungă pe care oamenii au primit-o în dar să fie scurtată. Pentru că numai ei împrăştie forţele vieţii şi în grija lor sunt puterile care asigură fertilitatea şi norocul. Celor care veghează asupra încolţirii grânelor, asupra sporirii turmelor şi a peştelui prins, asupra potenţei bărbaţilor şi a fertilităţii femeilor, asupra succesului la vânătoare şi asupra biruinţei în luptă trebuie să li se acorde cinstea cuvenită şi veneraţia pe care o merită".

12:19. „Blestemat va fi acela care provoacă răni sau moarte, boală sau suferinţă, prin faptul că desenează pe nisip chipul cuiva şi îl împunge cu un băţ întărit în foc, sau care făureşte chipul altuia în ceară pentru a-l arde în foc, ori în lut ca să-l străpungă cu un ţăruş sau cu un spin. Acesta va fi dat pe mâna demonului bolii sau al morţii".

12:20. „Blestemat va fi acela care amestecă grâu cu grăsime pentru a înrobi umbra vreunui bărbat sau a vreunei femei. Blestemat va fi acela care cheamă noaptea duhul cuiva sau urâciunea nopţii. Toţi cei blestemaţi pentru acest lucru vor fi daţi pe mâna demonilor bolii sau vor deveni prada Elementelor Lipsite de Formă".

12:21. „Nu este păcat să se facă un chip de copil de ţâţă ca o femeie să poată zămisli, însă a face o reprezentare a organului intim al unui bărbat pentru ca o femeie să poată zămisli este un lucru rău, şi orice femeie care face aşa ceva sau minte în legătură cu o astfel de reprezentare va fi blestemată. Iar cea blestemată în felul acesta va fi dată pe mâna demonului bolii şi al durerii".

12:22. Când Yosira a mers în Harfanti a văzut că oamenii aveau obiceiuri ciudate, care i-au displăcut, însă nu a interzis niciunul, cu excepţia acelora care erau malefice în ochii Dumnezeului Dumnezeilor. În timp ce se afla acolo, a aruncat un blestem groaznic asupra celor care vor încălca legile sale.

12:23. Acestea sunt cuvintele care au ieşit prin gura lui Yosira, iar el a cerut să fie consemnate în scris: „De aici înainte, nicio fecioară nu va mai fi închisă în scoarţă de copac şi ţinută în întuneric timp de şapte zile înaintea căsătoriei, cu toate că va putea fi ţinută în izolare printre femei. Dacă trebuie purificată, acest lucru trebuie făcut cu apă, nu cu foc. O femeie nu trebuie mutilată niciodată pentru a o curăţa de răutatea ei".

12:24. „De acum încolo, părţile intime ale femeilor tinere nu vor mai fi cusute pentru a le proteja virginitatea. Aceasta va rămâne în grija lor şi în grija rudelor acelor femei tinere, care vor trebui să dea dovadă de cinste şi bună-credinţă. Este un mare păcat ca cineva să taie sau să coasă părţile intime ale unei femei, căci acesta este portalul vieţii, iar femeia nu este un paznic nevrednic. Este mai bine ca femeile să rămână fecioare până în ziua căsătoriei de bunăvoie sau ca rezultat al alegerii lor; însă dacă din cauza slăbiciunii unei femei acest lucru pare îndoielnic, atunci răspunderea cade pe rudele ei".

© Biblioteca Spirituală

12:25. „Obiceiul celor din Habshasti, care leagă picioarele femeilor tinere, după care tinerii pot intra înăuntru să se culce cu ele, este un lucru rău şi nu mai este permis. Şi tot aşa, dacă vreun bărbat descoperă goliciunea unei femei, acesta nu trebuie să scape nepedepsit".

12:26. „Bărbatul nu trebuie să vadă goliciunea femeii atunci când naşte, chiar dacă acea femeie este soţia lui. Culcuşul în care se află copilul nenăscut şi tot ce se află acolo reprezintă un loc oprit pentru bărbaţi. De aici înainte, nicio femeie nu va mai fi atârnată de ceva atunci când naşte".

12:27. „Dacă soţia unui vânător se culcă cu alt bărbat atunci când soţul ei este plecat, iar acesta este ucis sau rănit în timpul vânătorii, atunci nu este niciun păcat dacă soţul ei sau rudele soţului ei o ucid. Iar dacă soţul sau vreo rudă a lui îl va ucide pe acela care s-a culcat cu ea, acesta nu este un motiv pentru vărsare de sânge".

12:28. „Prepuţul bărbatului se taie pentru a-l sfida pe demonul impotenţei. Acest lucru nu este interzis, însă oamenii nu trebuie să păstreze prepuţul în grăsime şi să-l folosească pentru a înzestra pietrele cu *hokew*. Legarea prepuţurilor este oprită".

12:29. Yosira a aruncat cel mai mare blestem asupra acelora care prind şi înrobesc Stăpânul Trupului apaţinând altcuiva. Din ziua aceea, nimeni nu a mai făcut aşa ceva şi a trăit. De asemenea, a aruncat un blestem asupra femeilor care îi gătesc pe nou-născuţii lor şi îi mănâncă din cauza lipsei de rodnicie a pământului. Şi l-a mai blestemat şi pe capul rudelor femeilor.

12:30. În vremurile de altădată, ceea ce creştea în pântecele vitelor şi oilor şi ajungea să se nască era mâncat doar de bărbaţi, însă dacă animalul lepăda înainte de a-i veni sorocul, acel lucru putea fi mâncat de femei. Yosira a interzis acest obicei şi a blestemat tot ce iese din pântecele animalelor înainte de vreme.

12:31. Când era în Yapu, Yosira a cerut să se consemneze aceste cuvinte: „Niciun copil nu trebuie ucis în mod deliberat, zicând, «Zeul nostru a refuzat să-i acorde sprijin».

Deasupra tuturor zeilor este Dumnezeul Dumnezeilor, care este Dumnezeul Vieţii, iar cei care afirmă aceste lucruri spun o minciună despre El. Totuşi, aceştia nu vor fi blestemaţi decât după ce au aflat despre legile pe care Dumnezeul Dumnezeilor le-a dat pentru ei. Înainte de acest moment, ei au fost duşi pe căi greşite de cei care îi călăuzesc, aşa că blestemul va cădea asupra căpeteniilor".

12:32. De aici înainte, cadavrul lipsit de conţinut nu va mai fi legat strâns pentru a sta adunat, ci va fi întins, deoarece trupul pământesc nu poate renaşte dacă Stăpânul a plecat. Oamenilor nu trebuie să li se interzică să-l care sau să-l ridice, însă nu va fi atârnat deasupra apelor vii, ca să nu atragă vreun Element Fără Formă în întunericul nopţii".

12:33. „Dacă ruda cuiva vine noaptea să-l necăjească, atunci duhul acesteia va fi legat prin puterea *hokew*-ului pus într-un buştean găunos umplut cu substanţe care atrag focul. Buşteanul va fi ars apoi în focul purificator, iar cenuşa va fi îngropată aşa cum făceau părinţii voştri, însă *hokew*-ul nu va fi dat înapoi. Cel mai bine este să se folosească un *hokew* de la un om al cărui ogor şi ai cărui copaci dau roade din belşug".

12:34. „Spiritul vieţii oamenilor nu locuieşte în apele curgătoare, de aceea nu poate intra într-o femeie prin intermediul apei; şi nici apa ei nu îl poate absorbi din pământ. Copacul răsare dintr-o singură sămânţă, iar orzul dintr-un singur grăunte, şi la fel se întâmplă şi cu sămânţa bărbaţilor. Ceea ce se modelează în pântecul femeii nu rezultă din mai multe vărsări de sămânţă ale bărbatului; una singură este suficientă. Dacă sângele unei femei nu se opreşte, atunci aceasta nu este însărcinată, fiindcă viaţa din interior este sânge din sângele ei".

12:35. „Niciun bărbat nu îşi va face vreo reprezentare a unui animal ca să se împreuneze cu aceasta pentru ca turmele lui să sporească, căci de acum încolo, cine face acest lucru va fi blestemat să se îmbolnăvească şi să moară împreună cu toate animalele sale. De asemenea, niciun bărbat nu îşi va vărsa sămânţa într-un obiect de lemn sau de piatră, ca să o îngroape. Dacă face aşa ceva, atunci va fi blestemat, şi va fi necăjit mereu de duhurile groaznice ale nopţii".

12:36. „Este o prostie ca cineva să apeleze la vrăjitori cerându-le să făurească chipuri ale animalelor, pentru ca acestea să le vină în bătaia săgeţii şi a suliţei. Dacă cel care caută animale sălbatice nu are puterea pe care i-o dă *hokew*-ul adunat de rudele din locuinţa sa, nimic nu îi

© Biblioteca Spirituală

poate călăuzi paşii sau întări braţul, iar ochiul său nu va fi pătrunzător. Succesul vânătorului nu vine de la vrăjitori, ci el este asigurat de bunătatea şi corectitudinea rudelor cu care locuieşte împreună. „

12:37. „Dacă o femeie ia sămânţă de la un bărbat tânăr şi o dă vrăjitorilor, astfel încât aceştia să o faca să nu mai fie stearpă, atunci ea şi acel tânăr, precum şi copilul din pântec, dacă îl are, vor fi blestemaţi. Tânărul va fi luat în primire de demonul care se hrăneşte cu inimile bărbaţilor, iar femeia de acela care spintecă femeile şi le scoate măruntaiele".

12:38. „În ochii Dumnezeului Dumnezeilor este o scârbă ca bărbaţii să se castreze, aşa că toţi cei ce vor face asta vor fi blestemaţi. Aceia care intenţionează să se castreze pentru zeul lor ar putea mai degrabă să aducă ca jertfă prepuţul lor, iar acest lucru ar fi pe placul oricărui zeu. Atunci când se face sacrificiul pe altar trebuie înălţată rugăciunea de mulţumire pentru faptul că nu s-au născut femei".

12:39. „Excrementele bărbatului şi ale femeii nu vor fi niciodată lăsate la vedere, şi nici lepădate în locuri de unde mirosul poate să ajungă până la nările oamenilor. De asemenea, nimeni nu trebuie să urineze acolo unde cineva ar putea să simtă mirosul, căci cei ale căror nări sunt pătrunse de miros vor dobândi putere asupra celui ce urinează. Mirosul dejecţiilor omeneşti atrage acel element lipsit de formă numit *lambata*, care îi chinuie pe bărbaţi şi pe femei în timpul nopţii şi le transformă măruntaiele în apă".

12:40. „Nicio jertfă de carne nu se va mânca crudă. Va fi friptă la foc, iar oasele se vor zdrobi şi se vor face făină, care se va pune în mâncare. Dacă jertfa se va aduce într-o locuinţă, atunci cu sângele păstrat se vor unge stâlpii uşii, astfel încât duhurile întunecate ce bântuie noaptea, precum şi cele care aduc moartea, să fie alungate cu puterea vieţii".

12:41. „Este de datoria fiului să-i întreţină pe cei decedaţi, mamă sau tată, iar acesta nu trebuie să-i neglijeze nici pe fratele său, pe sora sa ori vreo altă rudă ce nu are copii. Dacă îşi neglijează această îndatorire, nu va scăpa de hărţuiala umbrelor celor decedaţi, care vor rătăci neobosite până când îşi vor satisface poftele. Dacă această neglijenţă va atrage Elementele Fără Formă, care vor să se stabilească pe Pământ, acestea îl vor bântui în timpul nopţii, mai ales atunci când veghează, şi îi vor suge sângele plin de viaţă pentru a-şi menţine formele lor îngrozitoare. Niciun om nu le poate ţine departe de locuinţa sa, căci ele se vor strecura înăuntru pe furiş, chiar şi sub forma unor şerpi".

12:42. „Este un lucru rău ca vrăjitorii să cheme Spiritele Întunecate. Orice vrăjitor din hotarele ţinutului luminat care va face asta va fi blestemat, astfel încât va fi luat în posesie de diavolul nopţii. Dacă se va săvârşi o asemenea faptă, iar Spiritele Întunecate vor scăpa de sub control, atunci va trebui chemat unul dintre Cei Născuţi de Două Ori pentru a-i face să se întoarcă în locuinţa lor întunecată".

12:43. „Nu este suficient ca oamenii să se ferească să facă păcate, căci dacă Stăpânul Trupului nu va fi îmbrăcat în lumină, atunci cei ce veghează asupra lui în Tărâmul Zorilor vor aştepta în zadar. Cei cărora le lipseşte acel lucru care-i poate duce în Locul de Lumină vor cădea pradă Stăpânilor Locurilor Întunecate şi vor fi pierduţi pe vecie pentru aceia care îi iubesc".

12:44. „Toţi Cei care Scoală Morţii vor fi blestemaţi şi daţi în seama demonilor nebuniei. Dacă vreunul din poporul meu are de-a face cu ei, atunci şi acela va fi blestemat şi va cădea pradă dracilor nopţii. Este inutil să se ceară povaţă de la cei decedaţi, căci ce pot face ei decât să se pronunţe asupra unor chestiuni puţin importante? Dacă au ceva semnificativ de dezvăluit, atunci vor veni neconjuraţi la oamenii care posedă înţelegere şi vor spune ce au de spus".

12:45. Când Yosira a intrat cu fiii săi şi cu aceia care erau cu ei în adevăratul ţinut Tamerua, el s-a luptat cu poporul din Kantiyamtu, căci oamenii aceia urmau căile răului şi ale ignoranţei. El a rămas în mijlocul poporului din Tamerua în zilele lui Gabu, locuind acolo unde se ridică acum Templul Văzătorilor Cerului, într-un adăpost de stuf, lângă apele curgătoare.

12:46. În acele zile, oamenii de pe Pământ s-au unit cu cei din ţinutul Luminii Dimineţii prin puterile din trupul unei copile, căutând în felul acesta să conserve *hokew*-ul neamului lor. Când Yosira a văzut ticăloşia acestui obicei, el a aruncat un mare blestem asupra întregului ţinut şi a celor care au spintecat trupul unei copile şi l-au făcut să strige din interiorul lor. Prin urmare,

© Biblioteca Spirituală

ţinutul a fost lovit de o mare năpastă. De atunci, niciun locuitor al ţinutului luminii nu a mai mâncat carne de bărbat sau de femeie, şi nicio copilă nu a mai fost siluită din răutate sau din ignoranţă. Oamenii din Tamerua se temeau foarte tare de blestemul lui Yosira.

12:47. Yosira i-a învăţat pe oameni că puterea *hokew*-ului nu stă în carnea trupului, ci în oase, şi că fiecare os conţine esenţa întregii fiinţe, bărbat şi femeie. Aşa că oamenii au început să caute să se unească cu cei decedaţi în ţinutul Luminii Dimineţii prin puterea oaselor, iar Yosira nu a interzis acest lucru, cu toate că ştia că este inutil. Însă când oasele s-au dovedit a fi tămăduitoare, iar oamenii au putut să le folosească în acest sens, Yosira nu a fost nemulţumit, căci privea cu îngăduinţă toate lucrurile care ţineau de binele poporului. Cu toate acestea, el le-a interzis femeilor să poarte povara oaselor soţilor lor, aşa că începând de atunci nu s-au mai ridicat duhuri care să le necăjească. Acest lucru s-a datorat puterii protectoare cu care a umplut întregul ţinut; în felul acesta, femeile au fost uşurate de povara lor, căci aceasta le-a fost luată de pe umeri.

12:48. Toţi vrăjitorii care aduceau umbre din Ţinutul Zorilor, toţi cei ce întrebau morţii, precum şi aceia care le chemau spiritul, au fost blestemaţi, iar acest blestem pluteşte deasupra ţinutului chiar şi în aceste zile. Mai există însă unii care caută să cheme duhurile din trupurile mumiilor care au trecut la viaţa veşnică, însă tot ce pot chema este un mesager malefic din Locul Întunericului.

12:49. Yosira nu a interzis poporului obiceiul de a aduce omagiu rudelor decedate, căci în Ţinutul Luminii Dimineţii acestea erau puterile cele mai interesate de bunăstarea oricărui muritor. Yosira nu a interzis niciodată ceva ce era spre folosul oamenilor, ci a înlăturat doar lucrurile care erau inutile sau vătămătoare. În acele zile, nu existau ritualuri consemnate în scris, însă Yosira a avut grijă ca poporul să aibă parte şi de aşa ceva. Nu ca acestea să îi reînvie pe cei decedaţi şi să îi aducă înapoi pe Pământ, ci ca Stăpânul Trupului să fie hrănit şi întărit în Ţinutul Luminii Dimineţii prin legătura *hokew*-ului jertfit de cei rămaşi pe Pământ.

12:50. Yosira le-a vorbit oamenilor, dându-le legi care au fost consemnate în felul acesta: „Acestea sunt cuvintele Dumnezeului Dumnezeilor, Cel care a creat omul şi animalele pe insula sfântă. Niciun animal nu se va împerechea cu altul de alt fel, iar dacă acest lucru se întâmplă, ambele animale vor fi ucise, iar trupurile lor vor fi arse. Dacă această împerechere are loc cu acordul unui om, atunci acel om va fi blestemat. De asemenea, niciun animal nu va fi pus la jug cu unul diferit de el. În primul an de viaţă, niciun animal nu va fi pus să care în spate poveri”.

12:51. Când Yosira a venit la Kambusis, a găsit acolo un om din Hestabwis legat şi gata de a fi jertfit, aşa că a strigat şi s-a opus acelei fapte, însă nimeni nu şi-a plecat urechea la cuvintele lui. Aşa că, dându-se într-o parte, Yosira a înfipt un toiag de putere în pământ şi a dansat în jurul lui, cântând un cântec pentru a extrage spiritul. Când oamenii au văzut acest lucru s-au mâniat pe el şi i-au chemat pe vrăjitori să-l blesteme, astfel încât să plece de pe Pământ. Blestemele lor au fost zadarnice, iar atunci când un vrăjitor s-a apropiat de ringul de dans al lui Yosira, acesta a făcut să apară o limbă de foc care l-a mistuit pe vrăjitor. Atunci, oamenii s-au înspăimântat şi au rupt-o la fugă. Aşa că Yosira l-a eliberat pe omul legat de jertfelnic, însă lucrurile nu erau încă gata. Yosira i-a blestemat şi pe toţi aceia care voiau să-l ofere pe omul din Hestabwis ca jertfă pentru zeii lor; din acea zi, niciun om din Hestabwis nu a mai fost ucis pe altar.

12:52. Yosira nu i-a blestemat pe vrăjitorii acelui ţinut; în schimb, i-a chemat la el şi ia pus stăpâni peste Spiritele Întunecate, care îşi părăsesc sălaşul şi rătăcesc pe Pământ, chinuindu-i pe oameni în locuinţele lor. Astfel, vrăjitorii au fost înălţaţi în ochii poporului şi din acea zi, ei au curăţat ţinutul de toate Spiritele Întunecate. Totuşi, Yosira le-a interzis să îl cheme pe Stăpânul Trupului vreunui om ca să îl facă robul altuia şi a aruncat un mare blestem asupra oricărui vrăjitor care nesocoteşte această lege. Iar lucrul acesta se respectă şi acum, însă aceia care încalcă legile lui Yosira nu scapă de soarta groaznică care li se cuvine, fiindcă puterea blestemului este încă mare în ţinuturile poporului său. Când cei ce au încălcat legile vor sta înaintea lui la judecată, faptele lor vor depune mărturie împotriva lor.

12:53. Yosira le-a interzis acelora care îi judecau pe oameni dreptul de a da sentinţe pe baza grăsimii de crocodil, a cornului sau a pielii. De aceea, el le-a dezvăluit modalitatea de a

© Biblioteca Spirituală

judeca folosindu-se de grâne şi de sabia încinsă în foc. De asemenea, i-a învăţat cum să fermenteze băutura care dezlega limbile oamenilor, astfel încât Adevărul să nu mai fie tăinuit.

12:54. Oamenii care locuiau printre copaci sau pe malul apelor curgătoare se temeau de maimuţe. Aceştia le considerau sacre şi nu le-ar fi făcut niciodată vreun rău. Credeau că aceste maimuţe îl prindeau pe Stăpînul Trupului care voia să plece şi îl mâncau, fiindcă stăteau la pândă ca să îl prindă într-o plasă puternică, dar nevăzută. Aşa că Yosira a blestemat hrana maimuţelor, astfel încât aceasta să devină ca un foc în burta lor, făcând ca viaţa din ele să iasă la lumină ca o spumă ce le curgea din gură. În felul acesta, ţinutul a fost eliberat de teama de maimuţe, şi începând din acel moment spiritele celor decedaţi puteau pleca în pace, fără a mai fi necăjite de maimuţele din copaci.

CAPITOLUL XIII - LEGILE LUI YOSIRA

13:1. Yosira a spus că în fiecare om locuieşte un omuleţ, care este Stăpânul Trupului, iar acesta reprezintă viaţa oamenilor. Când omul doarme, omuleţul hoinăreşte în exterior după bunul său plac, iar la moarte, pleacă pentru totdeauna.

13:2. Stăpânul Trupului nu poate fi văzut de ochii muritorilor, însă el nu este ascuns de ochii atotvăzători ai Celui Născut de Două Ori. La moarte, atunci când pleacă, el iese prin gură şi aşteaptă până când îi cresc aripi cereşti. Apoi zboară în Regatul Apusean, unde leapădă aripile.

13:3. În locul unde se duce, Stăpânul Trupului nu are nevoie de locuinţă pământească; prin urmare, arderea locuinţelor pământeşti ale celor decedaţi este zadarnică. Totuşi, dacă locuinţa rămâne, dar nu este purificată, ea devine un loc de adunare pentru umbrele care se ridică din Locul Întunericului; însă locuinţa nu trebuie distrusă, ci doar purificată cu ajutorul tămâiei şi apei, după care va fi umplută din nou cu un *hokew* protector.

13:4. Dacă cineva vine la un om care doarme, acela trebuie trezit încet şi cu blândeţe, astfel încât Stăpânul Trupului să poată reintra în linişte. Căci dacă cel ce doarme se va trezi înainte ca acela să reintre sau dacă tresare de spaimă, atunci omul respectiv se va îmbolnăvi. Prin urmare, atunci când treziţi un om care doarme, este bine să chemaţi cu blândeţe fiinţa care este în exterior.

13:5. Când trupul muritor se îmbolnăveşte în absenţa căldurii demonilor, sau dacă bărbatul ori femeia sunt prinşi şi chinuiţi de Spiritele Întunecate ale nebuniei, acest lucru se poate întâmpla din cauza faptului în timpul zilei Stăpânul Trupului doarme. Astfel, dacă

Stăpânul Trupului va fi trezit din acest somn pe timp de ziuă, sau dacă i se va reda vigoarea, atunci bărbatul sau femeia se pot vindeca. Yosira a permis ca aceste lucruri să fie făcute de vrăjitori.

13:6. Yosira i-a învăţat pe oameni să vindece multe tipuri de boli din trupul muritor folosindu-se de poţiuni conţinând elementele vitale ale ierburilor şi plantelor cultivate. El a folosit focul pentru a împiedica viaţa să părăsească trupul muritor. Felul în care a făcut aceste lucruri este scris în Cartea Leacurilor.

13:7. Când Yosira a venit cu fiii săi în ţinutul Tamuera, oamenii din acele locuri trăiau în întuneric şi erau lipsiţi de orice cunoaştere. Aceştia era împărţiţi în multe clanuri, iar certurile erau frecvente. Nu aveau regi, ci erau conduşi de oamenii bătrâni. Existau mulţi vrăjitori, care îi stăpâneau pe oameni cu ajutorul iluziilor, şi mai erau şi aceia care se numeau Păstrătorii Tradiţiei şi Povestitori.

13:8. Un popor locuia în mijlocul mlaştinilor, în păduri dese şi printre copaci înalţi. Locuinţele oamenilor erau făcute din stuf şi erau aşezate pe nişte platforme înalte. Aceştia erau numiţi Copiii lui Panheta, căci după ce omul a fost creat pentru prima dată în mijlocul apelor, acesta a fost zeul lor.

13:9. Un alt popor locuia departe de ape şi de copaci; acesta nu avea nume. Oamenii săpau gropi pentru a locui în ele sau îşi căutau sălaş în peşterile de pe versanţii dealurilor. Nu aveau zei, ci se închinau Spiritelor Întunecate şi Kamawam-ului pădurii, care noaptea îi prindea

© Biblioteca Spirituală

pe oameni. Când aceia care fuseseră prinşi se întorceau la neamurile lor nu mai puteau vorbi, erau muţi. După aceea, înnebuneau şi mureau, căci îşi sfâşiau trupul. Însă în pădure nu era niciun Kamawam; această nebunie era lucrarea vrăjitorilor, care voiau să bage frica în inimile oamenilor.

13:10. Iată felul în care era produsă nebunia: Când vrăjitorii prindeau oameni în timpul nopţii îi duceau într-un loc tainic, unde le străpungeau limba cu nişte spini subţiri. Din această cauză, limba se umfla, aşa încât aceia ale căror limbi fuseseră străpunse îşi pierdeau capacitatea de a vorbi. De asemenea, vrăjitorii îşi străpungeau victimele şi în zona taliei cu ţepuşe de lemn, în aşa fel încât nimeni să nu descopere locul unde fuseseră înfipte. Alte aşchii le înfigeau în locul dintre părţile intime şi canalul şezutului, şi nimeni nu le putea găsi acolo, ca să-şi dea seama că victima fusese străpunsă cu spini şi ţepe.

13:11. Yosira a aruncat un blestem groaznic asupra tuturor vrăjitorilor care practicau acest lucru malefic, aşa încât aceştia înnebuneau din cauza unui demon care le devora burţile. De atunci, Kamawam-ul nu a mai apărut în acel ţinut.

13:12. Yosira i-a învăţat pe oameni să scoată metalul din pietre şi să ardă pietrele, ca să le scoată căldura. I-a învăţat pe oameni să lucreze lutul, să ţească haine şi să facă bere.

13:13. Când Yosira a venit în acel ţinut, oamenii nu ştiau nimic despre săparea canalurilor de irigaţii şi despre semănatul grânelor, însă Yosira i-a învăţat să facă aceste lucruri. El este acela care a făcut pământul să rodească; şi tot el a murit în mijlocul apelor pentru a le da viaţă, iar viaţa lui este încă în ele. Prin urmare, solul a devenit fertil datorită Spiritului Celui Măreţ, care a murit în acele zile de demult. Dincolo de influenţa apelor vii, care se ridică şi coboară precum pieptul unui om care respiră, pământul este mort. A rămas sterp ca o femeie care nu a cunoscut niciun bărbat. Chiar şi oamenii din vechime ştiau că dacă pământul nu este împrospătat cu apele vii, atunci fertilitatea lui va scădea de la an la an, până când va deveni un pustiu. Însă fertilitatea solului nu vine numai de la apă, ci de la viaţa care se află în apă. Viaţa este cea care dă viaţă, iar ceea ce nu are viaţă nu poate zămisli viaţa.

13:14. Aşadar, pământul bun este acela care se află în legătură cu zeul triplu, iar pământul care nu are legătură cu el rămâne sterp. Pământul aflat în legătură este acoperit de apele care cresc, însă cel ce nu este în legătură este evitat de ele.

13:15. Lucrurile acestea referitoare la Copiii lui Panheta au fost consemnate în scris:

Yosira a vorbit cu Panheta aşa cum un om vorbeşte cu un alt om; prin urmare, legile poporului Inta nu au fost schimbate, ci au continuat să fie respectate atât de aceia care trăiau pe pământ, cât şi de cei ce locuiau pe nisipuri. Dacă cineva se ducea în mijlocul oamenilor din poporul Inta, atunci legile acestora deveneau şi legile sale, iar dacă vreo femeie îşi părăsea poporul pentru a locui printre oamenii Inta, atunci ea devenea precum aceştia şi nu se mai putea întoarce înapoi.

13:16. Aşa cum Spiritul Soarelui călătoreşte pe un drum situat între stele, tot aşa şi spiritul omului călătoreşte odată cu mişcarea apelor. Prin urmare, când moare un om, trupul său trebuie îngropat paralel cu râul cel mare.

13:17. Aşa cum pământul pe care cresc plante aparţine neamurilor care au acelaşi sânge, tot aşa niciun om nu îşi va însuşi doar pentru sine ceva ce creşte pe el, indiferent dacă este vorba de ierburi, plante sau copaci. Ci fiecare bărbat şi fiecare femeie pot lua orice plantă şi orice fruct, atât cât pot ţine în mâini, ca să mănânce până la apusul soarelui.

13:18. De la orice plantă care are seminţe şi de la orice lucru ce poate fi mâncat, fiecare va putea aduna pentru sine doar atât cât încape într-un ulcior sau cât poate fi atârnat de parul unde se agaţă mâncarea. Toate lucrurile care pot fi mâncate, seminţe sau altceva, care nu pot fi depozitate într-un ulcior sau atârnate de parul pentru mâncare, vor fi puse în groapa pentru proviziile comunităţii. În groapă nu se va pune nimic ce nu a fost încălzit în foc şi răcit.

13:19. Spiritul Vieţii nu locuieşte numai în lucrurile pe care oamenii le mănâncă, ci şi în lucrurile vii din care provin acele alimente. Prin urmare, niciun copac sau tufiş care dă hrană pentru oameni nu va fi tăiat sau rupt.

13:20. Sângele animelelor strigă din pământ la fel cum strigă şi sângele oamenilor; prin

© Biblioteca Spirituală

urmare, dacă trebuie vărsat sânge, nu ucideţi niciun animal fără să aveţi nevoie de hrană, şi aveţi grijă să-i îngropaţi capul şi ceea ce îi iese din burtă. Orice altă parte care va fi luată va trebui mâncată sau arsă, cu excepţia oaselor şi a pielii, care vor fi folosite.

13:21. Focul îl slujeşte pe om, dar îi poate deveni şi stăpân. Reflectaţi asupra naturii lui. Izbucneşte el din lemne în mod spontan, pentru că aşa vrea sau are nevoie de intervenţia omului? Locuieşte în lemn sau este un spirit al focului? Doar oamenii proşti stârnesc ceva ce nu pot ţine sub control. Niciodată să nu faceţi focul cu ceva ce scoate mult fum; aveţi grijă să îl menţineţi aprins, dar nu puneţi pe el mai mult lemn decât trebuie. Nu-l lăsaţi să se împrăştie din locul cuvenit, adică din acel loc de unde vă puteţi folosi de el fără pericol.

13:22. Când ajung la vârsta maturităţii, bărbaţii şi femeile trebuie să îşi ia un partener. Cei ce nu vor face asta nu vor avea parte de prea multă preţuire din partea celorlalţi.

13:23. Cu lucrurile cu care un om a săvârşit o faptă rea, cu acelea va fi pedepsit. De asemenea, va fi tratat în conformitate cu natura faptei reprobabile. Obiceiurile din vremurile străvechi pot să ajute în acest sens.

13:24. Când Yosira a venit în ţinutul unde locuia poporul Inta, oamenii l-au întâmpinat în felul acesta, „*Când te-am văzut, inimile noastre s-au înveselit. Viaţa din noi s-a reînnoit, şi cu toate că eram mulţumiţi, tu ne-ai adus bucurie şi alinare*”. Yosira i-a numit pe aceşti oameni copiii lui neînţărcaţi.

CAPITOLUL XIV - CALEA (NECAZURILE) LUI YOSIRA

14:1. Aceste lucruri au fost scrise în Cartea Celor Două Căi: Yosira, care acolo era numit Yoshira, a venit de dincolo de Tărâmul lui Athor şi a fost primul rege al ţinutului Tehamut. El a instituit serbările lunii noi, serbarea tunsului oilor şi zilele închinării. Când a luminat prima oară acest ţinut cu prezenţa sa, bunăstarea oamenilor era în mâinile preoţilor mincinoşi, care spuneau că omul este o fiinţă cu un spirit dual, în care Spiritul Binelui se luptă cu Spiritul Răului pentru acapararea sufletului. Se spunea că orice faptă şi orice gând îl întărea pe unul sau pe altul dintre vrăjmaşi. În legătură cu acest lucru, oamenii nu se înşelau total; era probabil o deformare lumească a Adevărului reflectat. În zilele de demult, oamenii vedeau adevărul ca prin ceaţă, căci nu putea fi dezvăluit decât parţial, în funcţie de capacitatea lor de a-l înţelege. Adevărul este o lumină care străluceşte încă şi mai puternic în întunericul ignoranţei omului, însă pe măsură ce generaţiile se succed şi se întorc în ţărână, oamenii încep să vadă mult mai limpede. Fiecare purtător al luminii mai împrăştie puţin din întuneric, iar Yosira era un purtător al luminii, cel mai măreţ dintre toţi.

14:2. Înainte de venirea lui Yosira, purtătorul felinarului cu lumină strălucitoare, Adevărul era perceput neclar în acest ţinut. Falşii preoţi ai acelor zile propovăduiau faptul că atunci când Marele Dumnezeu a creat omul, El a păstrat nemurirea ca pe un dar special, pe care să îl dea unor privilegiaţi. Lucrul acesta nu stă în firea Celui Măreţ, aşa că o astfel de doctrină nu putea fi acceptată. Însă cel mai rău nu era că preoţii aceia se amăgeau singuri, ci că îi induceau în eroare şi pe cei ce aveau încredere în ei. Un adevărat preot ar trebui să se apropie cât mai mult cu putinţă de templul Adevărului şi să tălmăcească ce vede acolo cât poate de clar şi pe măsura înţelegerii celorlalţi. În acele vremuri străvechi, niciun om nu renăscuse încă pentru a primi înţelepciunea şi lumina. Prin urmare, nu se ştia nimic despre Grădinile Luminii, iar oamenii credeau doar în Locuinţa Întunecată. Această Locuinţă Întunecată era un loc în care morţii se hrăneau cu nisip şi ţărână, iar trupurile lor erau acoperite cu păr lung şi pene. Oamenii din vechime nu ştiau mai mult decât atât.

14:3. De asemenea, aceştia credeau că sufletele înălţate în slavă consumau alimentele şi purtau veşmintele şi podoabele ce le erau puse la dispoziţie. Ei nu ştiau, aşa cum ştim noi, că sufletul este subtil şi că nu poate folosi decât elementele subtile ale lucrurilor pământeşti. Chiar şi acum, în faţa statuilor celor înălţaţi în slavă se arde tămâie, ca aceasta să ajungă până la ei. Există unii care cred că existenţa sufletului şi continuitatea vieţii sale depind de jertfele pe care

© Biblioteca Spirituală

rudele sale de pe Pământ le aduc în fiecare lună.

14:4. Aşa cum omul care merge noaptea cu un felinar este atacat de cei ce pândesc în întuneric, tot aşa şi cei iluminaţi, care caută să aducă lumină în întunericul ignoranţei, sunt atacaţi de aceia care nu vor să fie dezvăluiţi lumii aşa cum sunt în realitate. Astfel, când Yosira a strigat împotriva acelora care nu permiteau uciderea bărbaţilor şi femeilor, însă erau de acord ca copiii să fie ucişi ca jertfă sau îngropaţi sub coloanele pe care ei le ridicaseră, el a fost condamnat ca vrăjmaş al zeilor.

14:5. Când Yosira era în ţinutul aflat departe de Râul Vieţii, un om pe nume Azulah, care era mâna dreaptă a lui Yosira, a ucis pe unul din neamul lui Leopard. Acest lucru l-a înfuriat pe zeul acestui popor, căci sângele omului ucis striga către el. Prin urmare, oamenii lui Leopard au venit în ţinutul din Răsărit căutând să-l omoare pe Azulah pentru că îl ofensase pe zeul lor, însă acesta se retrăsese într-o ascunzătoare. Aşa că atunci când au văzut că efortul lor de a-l găsi este în zadar, oamenii lui Leopard s-au întors în ţinutul lor şi i-au informat pe preoţi despre eşecul lor. Atunci, preoţii au făcut ritualuri prin care au chemat puterea războiului, ca să le dea tărie. Şi pentru că Yosira era stăpânul lui Azulah, oamenii lui Leopard s-au ridicat împotriva lui, invocând dreptul la război.

14:6. Dar noaptea, când oastea adversă aştepta în faţa taberei lui Yosira, preotul războiului s-a pângărit, aşa că puterea războiului nu a mai putut slăbi inimile oamenilor lui Yosira, fiindcă preotul războiului a pierdut controlul asupra lor. Astfel, puterea războiului a venit în mâinile lui Yosira, iar acesta a aruncat-o împotriva oamenilor lui Leopard, aşa că genunchii acestora s-au înmuiat, măruntaiele li s-au făcut apă şi au fugit din locul acela.

14:7. Oamenii lui Leopard locuiau în pădurile din partea apuseană a apelor curgătoare, iar Yosira i-a urmărit până acolo. Nu a intrat în pădurea deasă, ci s-a dus pe o insulă din mijlocul apelor şi şi-a pus tabăra acolo. Avea cu el un prizonier, pe care l-a eliberat şi l-a trimis la preoţi cu acest mesaj, „Veniţi în pace, ca să vă ascult pricina şi să judec dacă ceea ce spuneţi este adevărat". Însă preoţii Oamenilor lui Leopard au venit doar până la marginea apelor şi nu au mers mai departe, aşa că au strigat ca să se audă dincolo de ape, „Ce a fost drept până acum nu mai este, căci acum a devenit o chestiune care trebuie rezolvată între neamul nostru şi aceia care sunt cu tine, fiindcă sângele încă strigă după sânge".

14:8. Auzind acest lucru, Yosira a răspuns, „Hai să fim înţelepţi; există judecători mai presus de noi, aşa că hai să-l lăsăm pe Dumnezeul Apelor Curgătoare să decidă în această privinţă". La aceste cuvinte, preoţii au răspuns, „Aşa să fie". Apoi, Yosira l-a luat pe Azulah într-o barcă şi au vâslit împotriva vântului de Miazăzi. Oprind barca, Yosira i-a poruncit lui

Azulah să sară în apă, ca să fie testat prin proba înotului, iar Azulah a făcut acest lucru. A înotat cu putere, iar Dumnezeul Apelor Curgătoare nu l-a luat, fiindcă Yosira acoperise apele cu puterea sa, astfel încât acestea l-au purtat pe înotător şi l-au dus în siguranţă la ţărm.

14:9. Atunci, Yosira s-a aşezat la un loc cu căpeteniile Oamenilor lui Leopard şi a făcut un legământ cu ei şi cu popoarele de acolo. Astfel, dacă vreun bărbat ucidea un altul din neamul lui, niciunul dintre ei nu îl va proteja, iar acesta urma să fie ucis sau spintecat de către rudele celui mort. Totuşi, dacă omul ucis aparţinea altui neam decât ucigaşul, atunci ucigaşul putea fi omorât de oricine. Dacă rudele ucigaşului voiau să evite răzbunarea, atunci era nevoie să trimită o garanţie la rudele celui ucis, împreună cu o relatare a faptei. De asemenea, trebuia să fie de acord ca sângele să fie asupra capului lor, iar răzbunarea în mâinile lor; după aceea, trebuia să trimită rudelor omului ucis o relatare a răzbunării, împreună cu bunurile confiscate.

14:10. Apoi, toate neamurile s-au legat cu un jurământ solemn, declarând că, dacă sângele strigă din pământ în zadar, atunci vor chema duhurile nopţii şi umbrele sângeroase asupra rudelor ucigaşului şi nu asupra rudelor celui ucis.

14:11. În vremea când a fost făcut acest legământ, Yosira le-a vorbit fiilor săi în felul acesta, „Acestea sunt cărnurile blestemate, care nu trebuie mâncate. Carnea animalelor care mor de moarte naturală. Carnea animalelor care au fost ucise pentru a fi aduse ca jertfă zeilor neînsemnaţi. Carnea animalelor care au fost ucise de fiarele sălbatice, precum şi carnea adusă ca ofrandă pe pietrele de la uşă. Acestea sunt cărnurile necurate".

© Biblioteca Spirituală

14:12. După ce Yosira a mers prin tot ţinutul şi l-a purificat, legând cu blesteme ticăloşiile întâlnite, el i-a învăţat pe cei ce trăiau acolo să amenajeze căi navigabile. De asemenea, i-a învăţat semnificaţiile semnelor cereşti. A construit cetatea Piseti în mijlocul stufărişurilor şi a secat mlaştinile. Apoi, a ridicat primul templu din cărămidă şi piatră. Şi tot atunci, a pus oameni care să ţină socoteala zilelor şi anotimpurilor.

14:13. În timp ce Yosira era la Piseti, preoţii au stârnit poporul împotriva lui, aşa că acesta a fugit cu fiii săi şi cu neamul său în Ţinutul lui Dumnezeu. Dar soţia şi fiul său mai tânăr nu s-au dus cu el, fiindcă erau cu tatăl acesteia în regiunea de unde izvora râul cel mare. Acela era ţinutul lui Kantoyamtu, în care preoţii propovăduiau faptul că moartea nu este soarta normală a omului. Acei preoţi spuneau că deşi străbunii lor din vechime erau doar oameni muritori, totuşi străbunii străbunilor lor erau moştenitori ai nemuririi pe Pământ.

Aceasta este o învăţătură greşită, care aparţine copilăriei omenirii, însă mai târziu oamenii au fost învăţaţi că moartea este doar plecarea vieţii, care îşi ia zborul împreună cu sufletul.

14:14. Pe când Yosira se afla la Piseti, adevăratul său fiu, Manindu, era căpetenia poporului Mesiti, un grup de oameni care lucrau arama. Aceştia cuceriseră întregul ţinut şi i-l înapoiaseră lui Yosira. Mai târziu, ţinutul a fost dat în grija lui Yosira, a cărui pecete se află pe el chiar şi acum.

14:15. După perioada lui Manindu, oamenii l-au uitat pe Dumnezeul Dumnezeilor, fiindcă Acesta le părea a fi departe de ei, aşa că s-au închinat altor zei, născociţi de preoţii lor. Lumina s-a întunecat şi a mai strălucit foarte slab doar în templele mici şi ascunse.

CAPITOLUL XV - GLASUL LUI DUMNEZEU

15:1. Glasul lui Dumnezeu a venit din Ceruri la slujitorii Săi chiar înainte de zilele lui Wunis, însă în aceste zile, el a venit la unii dintre Credicioşii Săi, care l-au auzit în peştera vedeniilor. După aceea, fiecare a scris aşa cum a auzit şi, iată, când s-au adunat laolaltă au văzut că fiecare consemnase exact acelelaşi cuvinte. Astfel, lucrurile pe care le-au auzit cei trei şi care au fost consemnate aidoma în scris de către ei sunt lucruri consemnate pentru totdeauna.

15:2. „Eu sunt Glasul Dumnezeului care este Dumnezeul Tuturor Oamenilor şi Stăpânul Inimilor lor. Eu am multe înfăţişări şi vin la oameni în felurite chipuri; Eu sunt Dumnezeul cu Multe Feţe. Vouă, slujitorii Mei, vă dau aceste cuvinte, ca să ajungă la cunoştinţa tuturor oamenilor. Respectaţi poruncile Mele, iar Eu voi fi Dumnezeul vostru. Eu vă voi lumina, vă voi învăţa şi vă voi călăuzi pe drumul vostru. Vreau iubirea şi loialitatea voastră, vreau să urmaţi planurile Mele, însă nu doresc să fiţi slugarnici. Eu nu sunt doar Dumnezeul vostru, ci şi Conducătorul vostru, aşa că aştept supunere şi disciplină, aşa cum se cuvine din partea unor oameni care se pregătesc pentru bătăliile dure şi groaznice care le stau în faţă”.

15:3. „Eu doresc mai degrabă iubire decât jertfe inutile de ardere de tot, însă aceasta nu trebuie să fie o iubire pasivă, ci una care să arate că sunteţi slujitori ai Cauzei Mele. O anumită cunoaştere a binelui şi răului, cu liber arbitru de a-l alege pe cel dintâi, cântăreşte mai mult în ochii Mei decât o venerare ceremonioasă şi fără niciun sens. Eu nu găsesc nicio plăcere în vărsarea inutilă a sângelui boilor şi mieilor. Nu câştig nimic de pe urma grăsimii oilor sau a cărnii caprelor. Eu sunt Creatorul a Tot Ce Există, aşa că ce lucru mi-ar putea da omul care să îmi sporească măreţia? Oamenii se amăgesc dacă cred că păcatele lor pot fi spălate prin nişte ritualuri zadarnice. Doar bunătatea activă poate curăţa pata păcatului”.

15:4. „Oamenii se apropie de Mine cu teamă; ei vin la mine cu slugărnicie. Imploră iertare pentru păcatele lor şi îmi cer ajutorul în probleme lumeşti. Cântările de laudă pe care Mi le înalţă reprezintă scuza de a veni în locurile Mele sacre, însă ei vin dorindu-şi ceva, chiar şi o încurajare. Aşa că având o astfel de atitudine faţă de Mine, vă mai miraţi că Eu rămân mut la solicitările lor? Nu îmi mai aduceţi jertfe deşarte de carne şi sânge, căci o astfel de risipă a vieţii este o jignire adusă Dumnezeului Vieţii. Ce folos am eu din toate petrecerile şi sărbătorile voastre? Eu vreau

© Biblioteca Spirituală

dăruire şi efort; asta este tot ce vă cer. Şi mai presus de toate, fiţi sinceri, căci Eu urăsc faţa ipocriziei, acea faţă de-acum mult prea familiară cu care oamenii se apropie de Mine".

15:5. „Oamenii îmi aduc carne şi vin, făină fină şi prăjituri de grâu, crezând că Eu mănânc aceste lucruri sau că am nevoie de hrană. Însă Eu aş fi mult mai bine slujit dacă toate acestea ar fi date văduvei şi orfanului, precum şi numeroşilor nevoiaşi pe care îi răbdaţi să trăiască în mijlocul vostru. Sărăcia este făcută de om, aşa că nu este suficient ca bogaţii să dea de pomană celor săraci; cei puternici şi cu funcţii importante, care sunt bogaţi şi au parte de belşug, trebuie să lovească la rădăcina sărăciei. Dacă nu fac asta, atunci pomenile pe care le fac nu au nicio trecere în ochii Mei".

15:6. „Adunările voastre solemne, procesiunile voastre plictisitoare, feţele voastre lungi şi expresiile melancolice nu aduc nicio bucurie inimii Mele. Ritualurile voastre împovărătoare şi jertfele inutile de viaţă şi sânge nu îmi sunt de niciun folos. Cei ce profită de pe urma lor sunt oamenii, însă ipocrizia lor atunci când declară că fac aceste lucruri în numele Meu nu poate fi ascunsă de Mine".

15:7. „Fumul tămâiei voastre se ridică şi dispare în aer, însă acesta nu vine la Mine, şi nici nu am nevoie de el. Totuşi, nu o să vă lipsesc de plăcerea acestui miros, care poate aduce pace şi armonie interioară, calmând spiritele oamenilor. Nu am să vă lipsesc nici de sărbătorile voastre, dacă prin ele lanţurile răutăţii vor cădea de pe sufletele voastre, dar nu mai spuneţi că acestea sunt pentru folosul Meu sau pentru slava Mea. Postul şi lepădarea de poftele trupeşti pot fi utile pentru oameni, însă nu vă înşelaţi singuri în privinţa intenţiei voastre şi nu încercaţi să Mă amăgiţi spunând că scopul este altul. Eu nu doresc să suprim bucuria şi exuberanţa care se ridică în inimile oamenilor; ba dimpotrivă, aş prefera ca asemenea sentimente umanizatoare să fie cultivate. Prin urmare, rugaţi-vă, dacă rugăciunea vă ajută să atingeţi adevăratul ţel, acela de a vă armoniza spiritul cu Mine, astfel încât comuniunea să devină posibilă. Păstraţi-vă sărbătorile şi ritualurile dacă acestea îşi ating scopul, adică dacă vă inspiră şi vă purifică spiritul. Faceţi tot ce vă înalţă spiritul şi vă dezvoltă sufletul; acesta este adevăratul scop al vieţii. Faceţi tot ce este bine pentru voi; nimic din ce vă este de folos nu este interzis, însă nu spuneţi că aceste lucruri îmi aduc Mie vreun folos. Eu sunt Dumnezeul aflat mai presus de toate şi dincolo de toate".

15:8. „Nu vă interzic ritualurile şi ceremoniile; veneraţi-Mă dacă vreţi, aşa cum vreţi voi, dar ţineţi minte că asta nu vă scuteşte de obligaţiile pe care le aveţi. Ritualul sau veneraţia nu pot repara sau compensa lucrurile pe care nu le-aţi făcut, şi nici nu pot fi o scuză pentru greşelile voastre. Ele nu pot repara nici nedreptăţile pe care le-aţi făcut semenilor voştri. Dacă acordaţi importanţă ritualurilor şi ceremoniilor, faceţi acest lucru cu măsură, şi nu le lăsaţi niciodată să vă adoarmă conştiinţa şi să uitaţi de păcatele voastre, de cămătărie şi de nedreptăţile pe care le săvârşiţi. Nu vă neglijaţi niciodată îndatoririle şi obligaţiile ca să Mă veneraţi cu râvnă, practicând un ritual sau un ceremonail formal. Nu le folosiţi pe acestea ca scuză pentru faptul că nu vă împărţiţi pâinea cu cei flămânzi şi că îi neglijaţi pe cei săraci sau neputincioşi. Pe Mine nu mă puteţi înşela. O viaţă dedicată Mie nu înseamnă să fiţi preocupaţi să mă veneraţi; aceasta este mai degrabă viaţa unui om laş, care tremură în faţa necunoscutului. Cel care îmi dedică Mie viaţa sa are grijă de cei fără adăpost şi îi ajută pe cei aflaţi în nevoie, însă aceste lucruri nu reprezintă binele absolut, fiindcă sunt acceptate în mod pasiv. Binele absolut înseamnă să combateţi activ toate rădăcinile răului. Cei care sunt cu adevărat adepţii mei duc o viaţă de slujire şi bunătate. Ei trăiesc în armonie cu vecinii lor, nu fac rău nimănui şi nu se feresc de poverile şi obligaţiile existenţei pământeşti".

15:9. „Eu sunt mai bine slujit dacă oamenii se supun legilor Mele şi se conformează planurilor Mele, decât dacă practică ritualuri şi aduc jertfe. A asculta cuvintele Scrierilor Sacre şi a te sili să le înţelegi este mai bine în ochii Mei decât a aduce jertfe de carne şi bogăţii de pe urma cărora profită mai mult preoţii. Dintre lucrurile pe care le detest, puţine sunt mai respingătoare decât jertfele ipocrite ale răufăcătorului. Jertfele şi veneraţia unui ipocrit sunt pentru Mine o scârbă. Răul intră în tărâmul de dincolo de Pământ sub forma unui miros urât, dar cel mai urât miros este acela al ipocriziei. Cei care îi tolerează pe ipocriţi sau care nu li se opun vehement sunt şi ei creaturi malefice".

© Biblioteca Spirituală

15:10. „Eu cunosc prea bine făţărnicia oamenilor. Cei ce comit adulter şi păcătuiesc trupeşte predică celorlalţi castitatea, în timp ce mincinosul vorbeşte despre virtuţile Adevărului. Hoţul predică cinstea, iar cei cu mintea desfrânată propovăduiesc decenţa. Oamenii spun un lucru şi se gândesc la altul, şi aproape întotdeauna jumătăţile de adevăr ascund realitatea. Oamenii se pot înşela pe ei înşişi sau îi pot amăgi pe ceilalţi, însă Eu nu pot fi înşelat. De aceea, vă spun, înainte să vă gândiţi să vă apropiaţi de Mine purificaţi-vă sufletele şi lepădaţi-vă de ipocrizie. Oamenii pot să strige mult şi bine, «De ce Dumnezeu rămâne tăcut; de ce m-a părăsit?». Oare ei cred că faptele lor sunt ascunse sau că Eu nu pot citi secretele din inimile lor?”.

15:11. „Închinarea oamenilor imorali este o bătaie de joc. Cât de rar poţi găsi o inimă sinceră şi adevărată! Dacă oamenii ar fi într-adevăr părăsiţi de Dumnezeul lor, nu ar putea da vina pe altcineva, decât pe ei înşişi. Cred oamenii că lipsa lor de bunătate şi de atenţie faţă de ceilalţi, lipsa lor de sinceritate şi inconsecvenţa lor îmi sunt necunoscute? Eu sunt Cel Atotştiutor. Aşa că văd şi cât de puţină iubire pentru bunătate există în inimile oamenilor şi cât de mult se tem de consecinţele faptelor lor”.

15:12. „Închinarea adevărată şi sinceră înseamnă ca oamenii să se supună legilor Mele şi să ia pe umerii lor toată răspunderea, să se conformeze negreşit planului Meu şi să trăiască în armonie cu aproapele lor. Cel care îmi dedică Mie propria viaţă, o dedică de fapt bunăstării sale personale. Cel care Mă slujeşte pe Mine se slujeşte şi pe el însuşi. Aceasta este Legea Legilor. Fiindcă scopul vieţii nu este slujirea lui Dumnezeu, ci dezvoltarea sufletului omului. Cel care mă adoră cu ritualuri goale şi ceremonii deşarte, dar neglijează bunăstarea sufletului său, nu Mă slujeşte aşa cum se cuvine, deoarece Mă împiedică să îmi ating scopul. Eu le-am înzestrat pe creaturile făcute după asemănarea Mea cu instinct religios, căci acesta se naşte din spiritul veşnic, la fel cum căldura se naşte din foc; prin urmare, veneraţia nu este un lucru nefiresc. Însă veneraţiei oarbe îi lipseşte elementul însufleţitor; ea nu îşi atinge scopul, pentru că adevărata veneraţie înseamnă ca omul să caute dincolo de el însuşi pentru a-şi descoperi sufletul. Apoi, odată ce a făcut acest lucru, va trebui să îl dezvolte, astfel încât sufletul să ajungă să aspire la dumnezeire”.

15:13. „Aşadar, dăruiţi-mi Mie toate lucrările şi toată iscusinţa mâinilor voastre şi lăsaţi-vă inima să locuiască mereu la hotarul cu lumea spirituală. Fie ca viaţa pe care o iubiţi să fie viaţa spirituală. Eliberaţi-vă de toate speranţele deşarte şi de toate gândurile egoiste; de toate poverile inutile; de avariţia şi de poftele care nu vă aduc nicun folos; de dominaţia trupului. Viaţa nu este uşoară, şi nici nu este întru totul plăcută; nu a fost sortit să fie aşa, de aceea purtaţi-vă poverile cu bucurie şi tărie morală. Închideţi-vă în fortăreaţa interioară păcii”.

15:14. „Tot ce faceţi sau ce dăruiţi, faceţi sau daţi în numele Meu, şi indiferent ce necazuri se abat asupra voastră, înduraţi-le pentru Mine. Astfel, veţi evita stigmatul mândriei şi tot ceea ce veţi da sau veţi suferi va fi scutit de orice urmă de interes personal”.

15:15. „Cărarea dumnezeirii nu este una uşor de urmat, căci este presărată cu capcanele ezitării şi ale îndoielii. Mai mult decât atât, nu există doar o singură cărare, ci mai multe, şi puţini oameni ştiu care este cea mai bună. Există multe cărări greşite care nu duc nicăieri, există şi altele care duc în pustietatea dezamăgirii, după cum altele duc la distrugere. Totuşi, printre multele credinţe care răsar din când în când în diferite ţinuturi există unele care conduc la acelaşi Adevăr, la unicul Izvor al Luminii, chiar dacă unele dintre ele sunt întortocheate, iar altele rătăcesc prin zone periculoase. Acestea sunt ca numeroasele drumuri care îi duc pe pelerini la acelaşi templu. Dar deşi toate cărările adevărate sunt luminate de lumina călăuzitoare a Adevărului, nu toţi îl percep la fel; însă vina nu este a luminii, ci a celui care priveşte. Din această cauză apar neînţelegerile referitoare la învăţăturile altora şi conflictele dintre unii care preferă o cale şi alţii care preferă o alta. Fiecare crede că drumul lui, adică propria interpretare a luminii, este cel mai bun, dacă nu chiar singurul”.

15:16. „Chiar şi dintre oamenii cu adevărat iluminaţi, puţini sunt aceia care pot să perceapă natura Mea reală, şi aceştia ştiu că Eu sunt mai presus chiar şi de caracterul neschimbător. Eu pot gândi despre mine că sunt altceva, şi acel altceva ia imediat fiinţă. Unii dintre oameni afirmă că toată creaţia Mea este o iluzie a simţurilor, un vis fără substanţă. Aceştia

© Biblioteca Spirituală

greşesc, căci toate lucrurile reale, toate lucrurile care există, au fost cândva în stare latentă, aşteptând sărutul care să le trezească. Dacă oamenii nu pot cunoaşte realitatea aşa cum este ea de fapt, ci doar aşa cum o pot percepe simţurile lor înşelătoare, asta nu o face mai puţin reală. Dacă toţi oamenii ar fi orbi, stelele ar continua să existe".

15:17. „Mintea omului desăvârşit va putea percepe atât realitatea şi Adevărul, cât şi pe Dumnezeu, Cel aflat deasupra şi dincolo de toate. Însă omul aflat în starea sa actuală de subdezvoltare şi ignoranţă nu poate percepe asemenea lucruri, pentru că fiind orb, el nu le poate vedea, şi de aceea spune că nu există".

15:18. „La început, Eu am înfiinţat Legea, fără de care sufletele oamenilor nu ar putea să se dezvolte şi să progreseze. Dar pentru că fiecare suflet este o părticică divină, în care toate puterile divinităţii se află în stare latentă, el poate modifica absolut orice, în afară de Legea cea Mare. Omul gândeşte, însă gândul lui nu este creator, fiindcă îi lipseşte cunoaşterea despre puterea care modelează substanţa. Prima dată, Eu am creat firmamentul, care este matricea pentru tot ceea ce există; apoi, când am început să gândesc, puterea creatoare a plutit în afară şi, acţionând ca un agent, a dat naştere lucrurilor materiale".

15:19. „Creaţia Mea s-a ridicat înaintea Mea aşa cum se ridică lumina în faţa unei flăcări sau căldura înaintea focului. Ea s-a născut şi încă se naşte pentru că Eu exist şi pentru că Eu Sunt".

15:20. „Creaţia nu Mă afectează în niciun fel, după cum nici omul nu este afectat de umbra lui sau lumina de reflexia ei. Aşa cum picăturile de ploaie, valurile, râurile, roua şi ceaţa sunt forme ale apei, la fel şi tot ceea ce există şi poate fi cunoscut de om reprezintă forme ale unei singure substanţe. Această substanţă îşi are originea în Mine, dar Eu nu sunt această substanţă".

15:21. „Eu sunt sursa tuturor lucrurilor; le susţin, dar nu sunt susţinut de ele. Aşa cum vânturile puternice care mătură Pământul îşi găsesc odihna în nemărginita linişte de deasupra, tot aşa şi toate lucrurile şi fiinţele îşi găsesc odihna în Mine. Există o putere care curge din Mine şi care susţine toate lucrurile, făcându-le să rămână stabile şi să-şi menţină forma".

15:22. „Cei care îşi pun viaţa în slujba Mea trebuie să facă mai mult decât să mă iubească şi să mi se închine, căci o astfel de slujire duce la progresul omenirii, la răspândirea binelui şi la alungarea răului. Aceşti oameni nu trebuie să lupte doar împotriva celor nelegiuiţi, ci şi împotriva răului care se ridică în gândurile lor. Cei ce Mă iubesc doresc binele tuturor oamenilor, iar sufletele lor sunt pline de armonie şi pace. Însă mai dragi decât iubirea pentru Mine îmi sunt strădaniile şi necazurile celor care Mă slujesc. Eu sunt scopul lor. Eu nu sunt un Dumnezeu al Inactivităţii, ci un Dumnezeu al Efortului; dacă nu îmi oferiţi altceva decât fapte făcute în slujba Mea sau în conformitate cu planul Meu, atunci Mă slujiţi aşa cum se cuvine".

15:23. „Totuşi, rareori căile oamenilor se potrivesc cu planul Meu, iar rândurile celor ce Mă slujesc sunt prea rarefiate. Prin urmare, voi chema căpetenii dintre oameni şi îi voi pune să vă cheme cu sunete de trâmbiţă în slujba Mea. Voi căuta oameni care să Mă slujească cu râvnă şi credinţă. Vor fi oameni binevoitori, cu o fire prietenoasă. Vor fi buni şi milostivi, oameni care pot iubi profund şi real, care rămân neclintiţi la plăcere şi durere; oameni a căror hotărâre rămâne nestrămutată nu doar atunci când norocul le surâde, ci şi atunci când necazurile îi lovesc cu asprime. Voi trimite oameni drepţi, mândri şi hotărâţi, însă aceste calităţi nu înseamnă nimic dacă nu vor avea şi curaj, tărie morală şi tenacitate".

15:24. „Îl voi căuta pe acel om care se află la rândul lui mereu în căutare, care încearcă să dezlege enigma vieţii. Unul a cărui hotărâre să fie neclintită; care detestă răutatea şi găseşte plăcerea în bine; a cărui inimă şi viziune interioară se îndreaptă spre iluminare. Unul care în momentele tensionate să rămână netulburat şi a cărui inimă să fie un refugiu al păcii, aflat dincolo de influenţa emoţiilor şi a mâniei. Acesta va fi un iubitor al înţelepciunii şi un căutător al adevărului. Va fi un om înţelept, va şti ce să facă şi va rămâne calm atunci când alţii îşi vor pierde cumpătul; în clipele de încordare mintea lui va rămâne limpede şi va îmbrăţişa cu plăcere provocarea Mea; iată omul care este al Meu. Cel care munceşte fără să se plângă, care nu se lasă în voia poftelor sale denaturate, al cărui spirit rămâne nemişcat atunci când este ispitit cu

© Biblioteca Spirituală

onoruri sau când este ocărât; cel care s-a eliberat de lanţurile ataşamentelor pământeşti dezgustătoare, cel care îşi păstrează echilibrul interior atunci când este lăudat sau criticat, care îşi poate purta singur poverile, al cărui spirit este liniştit, tăcut şi puternic în toate situaţiile; cel care poate face faţă responsabilităţilor vieţii şi obligaţiilor care decurg din iubire; acel om este al Meu. Eu sunt Dumnezeul Creativităţii, Eu sunt Dumnezeul Iubirii".

15:25. „Eu sunt Cunoscătorul, iar voi sunteţi cunoscutul. Eu sunt Izvorul Vieţii. În imensitatea naturii Mele eu sădesc sămânţa lucrurilor viitoare, din care ies la lumină toate lucrurile care sunt acum sau care vor exista vreodată".

15:26. „Oamenii trebuie să îşi hrănească spiritul cu hrană spirituală. De asemenea, ei trebuie să înveţe că spiritul nu este ceva separat de om sau ceva din interiorul lui. Omul este spirit; omul este suflet. Nu este nevoie să vă angajaţi în discuţii lungi şi sterile despre lucrurile îndepărtate, pe care oamenii nu le pot atinge şi nici nu le pot înţelege. Pentru a cunoaşte realitatea spiritului şi pentru a-şi da seama de existenţa sufletului, omul nu trebuie să facă altceva decât să se adâncească în sinea lui şi să caute acolo înăuntru. Partea spirituală a omului nu este ceva misterios, aflat la exteriorul fiinţei sale, sau ceva greu de înţeles. Pentru a o descoperi este nevoie doar de acest efort de a căuta".

15:27. „Oamenii cu inima sinceră, care caută calea, întreabă de unde trebuie să pornească. Totuşi, pentru mulţi dintre ei, cheia este auto-disciplina; iată de ce este nevoie de multe legi şi interdicţii. Însă acestea nu trebuie să fie restrictive în mod inutil; fiecare dintre ele trebuie să aibă un scop şi un folos, chiar dacă acestea nu sunt uşor de înţeles. Mijloacele pentru a birui dorinţele nesănătoase şi pentru armonizarea omului cu struna divină sunt la îndemâna tuturor, însă pentru cultivarea acestora este nevoie de efort. Dacă sfârşitul este măreţ şi mai presus de înţelegerea omenească, nu este mai puţin adevărat că sarcina omului este extrem de dificilă. Stăpânirea de sine şi autocontrolul deplin nu reprezintă decât primul pas pe care-l face pe cale".

15:28. „Deşi oamenii pot ajunge să dispere din cauza faptului că Eu sunt ascuns de ei, totuşi pot căuta chiar şi fără să găsească, căci Eu nu sunt indiferent la nevoile şi dorinţele lor. Îndoiala şi nesiguranţa reprezintă în esenţă nişte stări pământeşti care servesc unui scop bine stabilit. Eu nu i-am înconjurat pe oameni cu nedumerire şi neclaritate fără să fie necesar. Climatul de neîncredere şi materialism, oricât ar părea de ciudat oamenilor, este foarte bun pentru sănătatea lor spirituală. Eu ştiu mai bine decât oamenii de ce au ei nevoie, pentru că numai Eu pot vedea desfăşurarea planului Meu de-a lungul veacurilor; numai Eu pot vedea scopul şi obiectivele. Totuşi, nu se cuvine ca Eu să mă amestec prea mult în treburile Pământului, chiar dacă oamenii neiluminaţi aşteaptă acest lucru".

15:29. „Toate lucrurile sunt ale Mele şi se află sub stăpânirea Mea, însă omul poate profita de ele aşa cum doreşte. Eu nu mă amestec, însă la final omul este răspunzător. Eu posed toate lucrurile şi nimic nu se mai poate adăuga măreţiei Mele, dar cu toate acestea lucrez în continuare. Aşa că omul nu trebuie să desconsidere niciodată munca, căci aceasta este o calitate a Celui Preamărit. Eu nu am nevoie ca omul să facă ceva ce Eu nu aş face sau să fie ceva ce Eu nu aş fi, fiindcă Eu sunt un Dumnezeu al Dreptăţii. Dacă eu mi-aş înceta vreodată lucrarea, atunci universul s-ar dezintegra, haosul ar cuprinde totul şi asta ar însemna începutul distrugerii.

15:30. „Eu sunt Dumnezeul cu Multe Forme, căci oamenii mă pot percepe în orice formă doresc sau chiar ca pe ceva fără formă. Eu sunt Dumnezeul Inimilor Oamenilor. Oricum mă slujesc oamenii şi indiferent ce nume îmi dau, dacă respectă legile Mele şi se conformează Marelui Plan, atunci aceste lucruri sunt bune în ochii Mei. Orice cale care îl va duce pe om la destinaţie este o cale bună. Într-adevăr, căile alese de oameni sunt multe şi felurite; unele sunt chiar întortocheate, dar dacă sunt nişte căi care duc cu adevărat la iluminare şi dezvoltare, atunci sunt acceptabile în ochii Mei. Însă aceia care tânjesc după putere pământească, care aduc jertfe şi se închină zeilor pământeşti făuriţi de ei pentru a corespunde dorinţelor lor, nu sunt bine văzuţi de Mine. Este adevărat că cei care se silesc pe Pământ să dobândească succesul şi puterea le vor obţine în cele din urmă, dar ce altceva pot fi aceste lucruri decât nişte simple satisfacţii trecătoare? Ce tip de fiinţe ar stăpâni acum Pământul dacă oamenii ar fi fost lipsiţi de

© Biblioteca Spirituală

la început de lumina divină şi dacă doar scopurile pământeşti le-ar fi dominat minţile? Gândiţi-vă cum ar fi fost viaţa pe Pământ dacă ar fi fost lăsată pradă materialismului, dacă nu ar fi fost temperată de intervenţiile elementului divin".

15:31. „Există patru tipuri de oameni care sunt buni şi Mă slujesc bine. Aceştia sunt: cei care îndură cu curaj durerile şi necazurile ce contribuie la dezvoltarea sufletului; cei care muncesc pentru folosul omului şi al Pământului; cei care caută Adevărul; şi cei care posedă viziune şi creativitate. Însă cât de puţini sunt ei pe lângă aceia care se spurcă cu fapte rele şi gânduri malefice! Căci cei mai mulţi dintre oameni, prin dorinţele lor carnale şi prin faptele lor reprobabile, au renunţat la bunătate, iar acest lucru dăunează sufletelor lor nemuritoare".

15:32. „Dacă un om urmează un zeu fals cu cinste şi bunăvoinţă, slujindu-i pe oameni bine şi în conformitate cu legile Mele, Eu nu îl voi abandona şi nici nu voi refuza să îi acord iluminarea pe această cale. Există multe căi pe care sufletul poate să meargă pentru a se dezvolta şi a deveni conştient de sine însuşi, dar nu ar fi mai convenabil să alegem calea cea mai bună? Doar cei nesăbuiţi călătoresc orbeşte, fără să caute îndrumare şi ajutor. Cei puţin înţelepţi sau care sunt uşor de indus în eroare urmează căi care nu duc nicăieri. Oamenii care urmează o credinţă sterilă vor ajunge la o destinaţie sterilă, unde nu vor găsi nimic altceva decât un loc gol şi lipsit de speranţă, incapabil să le satisfacă visurile şi aspiraţiile".

15:33. „Cei care se închină zeilor plăsmuiţi de imaginaţia lor, nişte zei cu înfăţişare ciudată, care au fost născuţi din creativitatea omului, vor merge la aceşti zei care se află pe tărâmul umbrelor. Aceia care se închină spiritelor inferioare vor merge la ele, iar aceia care se închină demonilor întunericului se vor uni cu ei, căci ce doreşte omul, de aceea merită să aibă parte. Există o legătură între ceea ce vrea omul şi ceea ce se întâmplă în realitate, căci lucrurile sunt aranjate în aşa fel încât omul să aibă parte de roadele creaţiei sale".

15:34. „Orice faceţi, orice plănuiţi, orice creaţi şi oricât de mult suferiţi, faceţi aceste lucruri ca şi cum mi-aţi aduce Mie o ofrandă, însă nu de dragul Meu, ci de dragul vostru. Eu sunt Dumnezeul Compasiunii, Dumnezeul Înţelegerii. Când oamenii care mă venerează îmi oferă o singură frunză, o floare, un fruct sau chiar puţină apă, Eu accept aceste lucruri cu bucurie, aprinzând astfel spiritul lor iubitor, pentru că toate mi-au fost oferite din adâncul inimii. Cel care vine în faţa oricărui zeu, indiferent sub ce formă este reprezentat, cu o inimă pură şi cu intenţii bune, vine de fapt la Mine, fiindcă Eu veghez asupra lui cu compasiune şi înţelegere. Eu nu sunt interesat doar de faptele oamenilor, ci şi de intenţiile lor. Gesturilor lipsite de conţinut nu le dau atenţie, însă tot ceea ce este făcut cu o intenţie bună şi cu o inimă iubitoare nu îmi scapă niciodată din vedere".

15:35. „Eu sunt Dumnezeul Ascuns, ascuns pentru a-Mi atinge scopul. Sunt învăluit în mister, iar ceaţa iluziilor muritorilor Mă acoperă şi mai mult. Dar fiindcă oamenii sunt incapabili să mă vadă, ei afirmă că nu exist, însă Eu vă spun că omul, cu limitările specifice unei fiinţe muritoare, vede doar o infimă parte din întreg. Omul este robul iluziilor şi amăgirilor. Deşi omul se naşte pentru a trăi într-o iluzie, căci are nevoie de acest lucru, el va fi amăgit şi de lucrurile pe care le născocesc oamenii. Omul nu poate percepe măreţia de deasupra lui, din cauza faptului că este foarte mare, dar nu poate vedea nici micimea de sub el, fiindcă este foarte mică. Din măreţie a luat naştere micimea, din micime a ieşit creaţia, iar micimea conţine în ea măreţia şi puterea. Căci micimea este cu mult mai mică decât un fir de praf, dar cu toate acestea ea susţine universul şi străluceşte precum soarele care alungă întunericul. Ea se află aproape de limita gândirii omeneşti. La început, toate lucrurile au ieşit din lumea nevăzută, iar la sfârşit se vor întoarce acolo, însă acest sfârşit nu înseamnă şi sfârşitul spiritului. Dincolo de această creaţie materială născută din lumea invizibilă există o substanţă măreaţă, ce rămâne veşnic nevăzută. Când toate lucrurile materiale vor trece, aceasta va rămâne. Deasupra tuturor lucrurilor este atemporalitatea, adică veşnicia, şi acolo este locuinţa Mea, iar cei ce vor atinge ţelul suprem al omului vor ajunge să locuiască şi ei în veşnicie. Eu sunt Dumnezeul Cel Veşnic".

15:36. „Puţini sunt aceia care Mă pot înţelege aşa cum sunt Eu în realitate, Nenăscut şi Necreat, Fără Început şi Fără Sfârşit, Stăpânul Tuturor Sferelor. Iar acei câţiva care Mă înţeleg aşa cum sunt, nu sunt decât spiritele trezite din somnul iluziilor muritoare. Aşa cum norii groşi

© Biblioteca Spirituală

de fum se ridică şi se răspândesc din focul aprins cu lemne ude, tot aşa şi acest univers material a ieşit din Mine. Aşa cum o bucată de sare scăpată într-o baltă se dizolvă şi nu mai poate fi îndepărtată, însă din orice parte ai lua apă aceasta va fi sărată, tot aşa se întâmplă şi cu Spiritul meu pătrunzător. Eu sunt Marele Luminător, sursa veşnică de scântei de lumină, care atunci când sunt închise în materie devin sufletele adormite ale oamenilor. Acestea, călăuzite în mod inconştient, duc la apariţia celor cinci simţuri, care sunt controlate de gândul inconştient. Lucrurile percepute de simţuri vor pleca împreună cu spiritul. Ele vor fi duse de spirit aşa cum vântul poartă parfumul. Eu sunt Cel Infinit, Cel Nelimitat. Eu rămân liber şi neîmpovărat de efortul creaţiei. Eu sunt, şi privesc cum viaţa se desfăşoară. Eu stabilesc direcţia, iar natura o urmează şi dă naştere tuturor fiinţelor".

15:37. „Proştii de pe Pământ, care închid ochii şi se plâng că se împiedică, cei ignoranţi, care aleg să meargă prin întuneric, şi cei apatici, care preferă căile uşoare şi confortabile, nu cunosc nimic despre Mine. Speranţele lor sunt deşarte. Ei aleg întunericul; ei aleg ignoranţa, ei aleg apatia şi inerţia. Învăţătura lor este inutilă, gândurile le sunt sterile, iar faptele lor nu au niciun scop. Cu toate că omul este născut în ignoranţă şi întuneric, ele este totuşi moştenitorul luminii călăuzitoare care le risipeşte. Lumina îl aşteaptă ca să o ia. Mai există apoi şi unii oameni cu sufletele trezite, care se hrănesc cu natura Mea. Ei ştiu că Spiritul Meu se află printre oameni ca o sursă veşnică de întărire şi împrospătare a celor obosiţi şi descurajaţi. Aceştia sunt în armonie cu Spiritul Meu şi de aceea Mă cunosc".

15:38. „Oamenii Mă numesc Dumnezeul Bătăliilor, ceea ce Eu nu sunt, pentru că atunci când regii declară război, oamenii buni se luptă unii împotriva altora. Oamenii Mă numesc în multe feluri, însă asta nu Mă face să devin ceea ce ei cred că sunt. Eu sunt puterea ascunsă, care la final va îndrepta toate lucrurile rele, care în cele din urmă va corecta toate nedreptăţile. Eu vin la toţi aceia care sunt vrednici, însă îi caut pe cei singuri, pe cei nedoriţi, pe cei neacceptaţi. Pentru Mine, sufletul trist, dezorientat, îndurerat şi umilit constituie un magnet irezistibil. Eu sunt lumina primitoare de la capătul drumului, tovarăşul care veghează într-o tăcere plină de compasiune, prietenul înţelegător, braţul mereu pregătit. Eu sunt Acela care veghează asupra limanului de linişte din inima voastră".

15:39. „Pe cei care îşi unesc spiritul cu al Meu şi pe cei care sunt în armonie cu Mine, dar nu în unitate, eu îi ajut să dezvolte ceea ce au şi le dau ceea ce le lipseşte. Eu îi privesc pe toţi oamenii la fel. Iubirea pentru ei rămâne constantă, însă aceia care se unesc cu Mine şi sunt devotaţi cauzei Mele se găsesc cu adevărat în Mine, iar Eu sunt în ei. Aceasta este promisiunea Mea veşnică: Cel care umblă cu Mine, care slujeşte cauza Mea, nu va pieri. Aşa că uniţi-vă spiritul cu al Meu, daţi-Mi încrederea voastră, şi astfel, uniţi într-o relaţie armonioasă, veţi ajunge să cunoaşteţi scopul suprem. Oamenii spun că nu Mă pot cunoaşte prin simţurile lor, şi acest lucru este adevărat, fiindcă Eu sunt deasupra şi dincolo de percepţia simţurilor lor finite. Simţurile omului nu sunt făcute cu scopul de a Mă percepe pe Mine, ci ele sunt menite să perceapă lucrurile materiale. Chiar şi aşa sunt limitate, pentru că lasă în afară mai multe decât pot cuprinde. Însă oamenii au în ei un simţ mai măreţ, cu care Mă pot cunoaşte, însă la cei mai mulţi dintre oameni el este adormit. Eu sunt Dumnezeul Inimilor Oamenilor, Conştiinţa Tuturor Fiinţelor Vii. Eu sunt Dumnezeul Conştiinţei, Cel Care Ascultă Tăcerile".

15:40. „Eu nu mă manifest astfel încât oamenii să mă poată percepe prin simţurile lor pieritoare, căci acestea sunt limitate de firea lor pământească. Eu mă manifest prin marele simţ al spiritului, prin simţul sufletului. Aşa cum lumina pură ascunde multe culori, la fel sunt şi Eu ascuns în inimile oamenilor. Aşa cum scânteia zboară din foc când foalele suflă, aşa iese şi scânteia vieţii din Focul Veşnic pentru a străluci o clipă în materie înainte să cadă la loc.

Aşa cum soarele radiază căldură, cum floarea îşi împrăştie parfumul, iar felinarul lumina, tot aşa şi inima omului îşi creează propria stare spirituală. Ochiul omului vede o pietricică, o stea, o oaie sau un copac, şi acestea nu îi par că sunt la fel. Însă toate sunt forme diferite de manifestare a unicei forţe care se revarsă din Mine. Această forţă curgătoare a dat naştere substanţei şi a înzestrat-o cu tiparul formei. Fragmentele de Spirit Divin interpretează lucrurile create de Spiritul Divin, însă nu le pot cunoaşte în realitate, pentru că ele au fost învăluite de

© Biblioteca Spirituală

materie şi au adormit. Deoarece sfera materială este o parte separată a marelui întreg, partea muritoare a omului nu poate spera să cunoscă vreodată în totalitate frumuseţea nelimitată a spiritului sau să experimenteze fericirea sa fără margini. Dincolo de limitele gândirii şi concepţiilor omeneşti, dincolo de cea mai vie imaginaţie, se întinde perfecţiunea absolută, minunăţia şi slava spiritului. Chiar şi la marginile sale exterioare, acolo unde începe veşnicia, minunea slavei interioare este învăluită. Cuvintele omului nu pot spera vreodată să poată descrie adevărata natură a lucrurilor divine; divinul nu poate fi cunoscut decât de divin. Inima vie care pulsează şi radiază iubire nu va putea fi cunoscută niciodată de către om ca om, însă când omul va deveni mai mult decât om, atunci va putea arunca pentru prima dată o privire in spatele vălului. Eu sunt Inspiraţia şi Scopul Omului".

15:41. „Înaintea creaţiei, Eu am fost Unul Singur. Am gândit, iar gândul a devenit o poruncă de putere, şi în neantul nevăzutului a apărut acea substanţă potenţială, care pe-atunci era o parte a sferei invizibile. Lumina s-a născut din putere, iar Spiritul Meu era în mijlocul luminii, dar nu acea lumină care luminează ziua. Un firmament a devenit temelia tuturor lucrurilor; acolo a început treptat-treptat să se formeze materie, care a devenit din ce în ce mai densă pe măsură ce s-a îndepărtat de sfera nevăzută. A trecut de la o stare subtilă la una mai solidă, de la necorporal la substanţă, de la o substanţă lipsită de coerenţă la o stare de densitate şi formă. Eu am poruncit substanţei subtile luminoase, dar fără formă, să se unească cu substanţa întunericului şi să devină densă. A făcut acest lucru şi a devenit apă. Apoi, am turnat apa peste întunericul aflat dedesubtul luminii şi am aşezat un izvor de lumină deasupra apelor. Aşa a luat naştere lumina lumii muritoare, care nu este nici lumina spiritului, nici lumina puterii. Atunci a fost făcut universul, iar ulterior a căpătat formă şi Pământul. Acesta dormea la căldură în mijlocul apelor, care nu erau apele Pământului, căci acest lucru se petrecea înainte de începutul vieţii sub forma materiei pământeşti. Eu sunt Dumnezeul Creaţiei".

15:42. „La temelia creaţiei Mele stau Adevărul şi Realitatea; acestea sunt cu Mine şi sunt parte din Mine, însă nu reprezintă substanţa Mea, dar totuşi nu pot fi înţelese pe Pământ. Ele sunt cu adevărat nişte lucruri măreţe, pe care cuvintele oamenilor nu le pot descrie, căci acestea nu pot contura decât o imagine imperfectă, incompletă şi deformată a lor; lucrurile simple pot fi descrise limpede în câteva cuvinte pe care oamenii să le înţeleagă, însă lucrurile măreţe nu pot fi abordate doar cu ajutorul cuvintelor. Ce cuvinte omeneşti s-ar putea folosi pentru a descrie ceea ce nu poate fi descris? Cum s-ar putea ca lucrurile aflate dincolo de înţelegerea omului să fie închise în limitele înţelegerii sale? Înainte de întuneric a existat o lumină atât de puternică, încât dacă nu ar fi fost învăluită în beznă, ea ar fi mistuit totul. Încercarea de a explica şi a descrie lucrurile transcendentale în limbajul oamenilor duce la neclaritate şi confuzie; cuvintele formează propoziţii de neînţeles, iar oamenii care nu gândesc vor spune că acestea sunt lipsite de coerenţă. Aşadar, căutaţi în spatele propoziţiilor alcătuite din simple cuvinte. Eu sunt Dumnezeul Necunoscut, ascuns de oameni din cauza limitărilor fiinţei lor muritoare".

15:43. „Universul a luat naştere şi există pentru că Eu Sunt. Este reflectarea Mea în materie. Aşa cum omul rămâne neafectat de mişcările umbrei sale, tot aşa rămân şi Eu neafectat de creaţia materială. Aşa cum căldura iese din foc şi conţine natura şi esenţa sa, deşi ea nici nu este foc, nici nu este alcătuită din substanţa focului, tot aşa şi creaţia Mea se află în legătură cu Mine. Eu sunt ca un obiect care se reflectă în apă. Apa nici nu cunoaşte reflexia, nici nu o poate afla în interiorul ei, însă acest lucru nu are niciun efect asupra realităţii obiectului ori asupra reflexiei sale. Un om poate privi într-o apă limpede, într-o zi liniştită, şi să îşi vadă reflexia, însă dacă vântul începe să bată, imaginea se deformează, iar dacă soarele îşi ascunde faţa, reflexia dispare. Însă niciunul dintre aceste efecte nu influenţează chipul omului sau apa în care se reflectă. Când vântul se opreşte, când norul dispare şi soarele se arată din nou, atunci deformarea şi umbrirea iau sfârşit, iar realitatea se reflectă din nou. În creaţia Mea se găseşte Spiritul Meu, care o susţine, iar acest Spirit este legătura dintre creaţia Mea şi Eu Însumi. Niciun om nu bagă de seamă aerul, pentru că acesta este liniştit, dar când acelaşi aer devine un vârtej, oamenii îi acordă întreaga lor atenţie. La Mine, toate lucrurile sunt reale; la om, toate sunt o iluzie. Dar omul poate renunţa la iluzia lui şi Mă poate căuta, iar astfel va descoperi realitatea. Eu

© Biblioteca Spirituală

sunt Realitatea din Spatele Reflexiei; Eu sunt Cauza Lipsită de Cauză".

15:44. „Cei care întorc spatele minunatei bijuterii din interior pentru a căuta un dumnezeu în afara lor, o fiinţă separată, care nu răspunde, caută doar o biată tinichea, nesocotind comoara inestimabilă pe care o au deja. Oamenii luminii se închină luminii; oamenii întunericului şi ai ignoranţei venerează fantome şi spirite întunecate, demoni ai nopţii. Sunt oameni care, animaţi de credinţele întunecate ale poftelor carnale şi ale pasiunilor pervertite, practică austerităţi groaznice şi auto-mutilări, pe care Eu niciodată nu le-am poruncit. Aceştia se desfată chinuind viaţa şi spiritul din trupurile lor. Ei sunt cu adevărat nişte victime amăgite de formele întunecate ale ignoranţei. Totuşi, unii găsesc plăcere în dureri şi chinuri, aşa încât continuă să le caute, dar aceştia nu sunt altceva decât nişte suflete mutilate. Unii oameni se închină unor zei care pedepsesc răutatea şi răsplătesc bunătatea, dar nu este oare o nebunie să te închini unor dumnezei non-existenţi? Toţi oamenii îşi aleg destinul lor spiritual, indiferent dacă fac acest lucru în cunoştinţă de cauză sau nu, căci sub Lege, situaţia lor viitoare este în mâinile lor. Eu sunt Dumnezeul care a dat Legea, iar omul nu poate face nimic ca să o schimbe. Numai iubirea mea atenuează consecinţele răutăţii nerăscumpărate a oamenilor. Eu sunt Cel Neschimbător. Ar putea un Dumnezeu al Iubirii să devină un Dumnezeu al Răzbunării? Răzbunarea îmi este străină. Prin urmare, cum pot oamenii să creadă că Eu sunt astăzi ceva, iar pentru că ei păcătuiesc, mâine voi fi altceva? Firea Mea nu este ca aceea a omului. Eu Sunt Cel Ce Sunt".

15:45. „Eu nu sunt influenţat de acţiunile formale ale oamenilor sau de jertfele lor inutile. Aprinderea candelelor şi lumânărilor, zilele de post şi autoflagelările oamenilor nu Mă fac să le fiu favorabil. Eu nu pot fi mituit, pentru că Eu sunt Dumnezeu. Cel care umblă neglijent cu focul şi se arde, nu poate da vina pe foc; nici cel care intră în apele repezi şi se îneacă nu poate da vina pe ape. Există legi a căror încălcare atrage după sine pedeapsa. Cei care prin faptele lor aduc singuri durere şi suferinţă asupra capului lor nu pot da vina pe Mine pentru asta. Acestea sunt efectele legilor mai mici, care sunt uşor de înţeles, dar mai presus de ele este Marea Lege, care nici ea nu este chiar atât de greu de priceput. Aceasta dă naştere legăturii dintre fapte şi efectele lor, o lege care nu este chiar atât de evidentă; oamenii atrag asupra lor nenorociri şi suferinţe şi dau vina pe Mine, când de fapt vina este a lor, pentru că au idei greşite şi nu se poartă aşa cum se cuvine. Oamenii culeg ceea ce seamănă, iar Eu sunt Ogorul Fertil, care nu ia parte la semănat şi la cules. Omul este stăpânul său şi al destinului său. El nu trebuie să aştepte ajutor de la vreo putere mai înaltă, decât dacă el însuşi a făcut eforturi pentru a intra în contact cu o astfel de putere sau dacă merită să primească ajutor. Tot ce este sau devine omul este rezultatul propriilor strădanii şi eforturi sau a lipsei acestora. Eu l-am făcut pe om să fie om, nu o biată marionetă sau un copil de ţâţâ. Eu sunt Dumnezeul Legii. Eu sunt Dumnezeul Celor Viteji".

15:46. „Omul este moştenitorul divinităţii, iar calea spre divinitate este spiritualitatea. Omul nu poate deveni spiritual decât prin strădaniile şi eforturile sale. El nu poate obţine divinitatea nici lăsându-se dus de mână sau fiind ameninţat cu pedeapsa, nici momit cu o recompensă pe care urmează să o primească. Cel care va intra în posesia moştenirii sale divine nu va fi un om lipsit de voinţă, ci unul care va trebui să parcurgă o cărare aspră şi pietroasă".

15:47. „Omul Mă poate cunoaşte în două feluri. Mă poate cunoaşte prin trezirea sa spirituală sau prin revelarea continuă a legilor morale şi a scopului divin de către slujitorii Mei inspiraţi. Calea cea mai sigură este să mă cunoască prin trezirea sinelui spiritual, însă puţini pot îndura austerităţile şi disciplina riguroasă pe care le impune această cale".

15:48. „Dacă spiritul omului nu s-a trezit, atunci el nu poate cunoaşte marele sine din interiorul său, de care este separat. Aşa că necunoscând adevărata sa natură şi nefiind capabil să vadă limpede, el va fi orbit de iluziile materiale. Oare nu se întâmplă asta şi cu creaturile nopţii, care nevăzând niciodată soarele cred că lumina lunii este cea mai strălucitoare din cer? La fel stau lucrurile şi cu omul care merge prin întunericul inconştienţei sale spirituale, şi zice, „Eu sunt trupul, iar trupul este întrega mea fiinţă"; prin urmare, lăsându-se amăgit de această credinţă, el cade în capcana existenţei materiale. De aceea, oamenii aflaţi în întunericul ignoranţei spirituale sunt precum creaturile nopţii, care nu pot cunoaşte slava lucrurilor ce

© Biblioteca Spirituală

înfloresc la lumina zilei”.

15:49. „Aşa cum o umbră a nopţii este luată drept un intrus sau cum cineva vede întrun miraj o apă limpede, tot aşa şi omul imatur din punct de vedere spiritual ia trupul material drept întreaga sa fiinţă. Aşa cum căldura care se ridică ca o ceaţă sclipitoare seamănă cu apa îngheţată, tot aşa şi trupul exterior apare celui care nu s-a trezit din punct de vedere spiritual ca fiind întreaga lui fiinţă. Aşa cum unui om care merge cu o barcă i se pare că barca lui stă pe loc şi că altă barcă care stă pe apă se află în mişcare, tot aşa şi spiritul care nu s-a trezit este amăgit de aparenţe, crezând că trupul muritor este întreaga lui fiinţă. Când norii zboară pe deasupra capului avem impresia că luna este cea care aleargă în Ceruri; doar cunoaşterea şi experienţa noastră în privinţa cerurilor de deasupra ne spun că acest lucru nu este adevărat. La fel este şi omul al cărui spirit nu s-a trezit, care în ignoranţa sa crede că trupul muritor este întreaga lui fiinţă; şi pentru că nu cunoaşte lumea spirituală, şi nici nu a avut vreo experienţă în privinţa ei va fi amăgit. De altfel, toate credinţele omului care susţin că trupul muritor este întrega lui fiinţă au apărut din întunericul ignoranţei. Un om poate fi înţelept în problemele oamenilor, dar complet ignorant şi inconştient în privinţa lucrurilor superioare şi pline de slavă, care sunt dezvăluite de lumina spiritului”.

15:50. „Omul aflat în robia iluziei zice, «Dacă mai există un alt corp, o parte a mea de care nu sunt conştient, acesta nu poate fi real, căci altfel l-aş fi cunoscut. Ochii mei sunt nişte călăuze infailibile, ei văd lucrurile exact aşa cum sunt ele, aşa că orice trăiri aş putea avea, acestea îşi au originea în fiinţa mea muritoare. Eu sunt copilul trupului meu». Acest om este amăgit, el este precum creaturile nopţii sau precum acela care vede un miraj. Ne putem oare baza în totalitate pe ochii care văd miraje? Firele de praf care înoată în raza soarelui sunt lipsite de substanţă, şi la fel sunt şi cărămizile trupului omenesc; ochii le arată ca fiind solide şi substanţiale, căci ei percep lucrurile ireale ca fiind reale şi trupul muritor ca fiind întreaga fiinţă. Omul amăgit ignoră partea spirituală a fiinţei sale, precum şi nevoile acesteia. El iubeşte trupul muritor şi îi satisface dorinţele cu plăceri muritoare. Şi asemenea viermelui de mătase, devine prizonier într-o gogoaşă pe care şi-a creat-o singur. Omul care are o grijă exagerată de trupul său îşi arată propria ignoranţă spirituală şi propriile lipsuri. Pentru a scăpa de întunericul ignoranţei, pentru a cunoaşte slava vieţii luminate de conştiinţa spirituală, omul trebuie mai întâi să îşi trezească spiritul; doar în felul acesta poate deveni conştient de adevărata sa natură”.

15:51. „Întrebaţi-vă singuri, «Ce sunt eu? Ce este real în mine însumi? Ce înseamnă omul întreg? Oare cu adevărat sunt doar acest trup de carne, o fiinţă măruntă, imatură şi instabilă, care oscilează între idealuri nepământeşti inutile, pe de-o parte, şi între pofte şi cruzime carnală, pe de altă parte? Sau sunt ceva mai măreţ, ceva ce simţurile muritoare nu pot să perceapă? Sunt într-adevăr înrudit cu ceva divin şi plin de slavă, cu acea sursă unică din care au ieşit idealurile şi virtuţile care transcend nevoile mondene ale existenţei pământeşti?». Întrebaţi-vă atunci când sunteţi doar cu voi înşivă, şi poate că nu veţi rămâne fără răspuns. Eu sunt Dumnezeul Tăcerilor”.

15:52. „Cuvintele oamenilor nu pot exprima exact ceea ce este omul cu adevărat; cunoaşterea naturii sale este dincolo de înţelegerea spiritului care nu s-a trezit. Moştenirea aflată la îndemâna omului nu are limite, căci ea se referă la totalitatea lucrurilor. Omul nu a fost amăgit, astfel încât să ajungă să spere şi să creadă că ceea ce este muritor este de fapt nemuritor. Spiritul nu îi induce în eroare pe oameni. Ei sunt amăgiţi de ochii lor; ei sunt induşi în eroare, şi de aceea nu pot vedea lucrurile aşa cum sunt ele în realitate. Tot ceea ce oamenii văd şi experimentează pe parcursul existenţei lor pământeşti reprezintă o iluzie. Omul poate crede că ochii arată lucrurile aşa cum sunt, dar niciodată un ochi material nu a văzut vreun lucru exact aşa cum este el în realitate. Căci ceea ce vede omul este deformat de sticla colorată a firii sale muritoare. Din punct de vedere spiritual, oamenii în general sunt puţin diferiţi de nebunul care îşi construieşte o împărăţie pe baza imaginaţiei sale. Viaţa care curge pe lângă ei este percepută ca o imagine deformată, din cauza limitărilor simţurilor lor. Însă era normal să se întâmple aşa, deoarece omul trăieşte în nişte condiţii specifice. El este acela care trebuie să descopere de ce stau lucrurile în felul acesta, căci aflând răspunsul se va descoperi pe sine însuşi. Eu sunt

© Biblioteca Spirituală

Adevărul. Eu sunt Realitatea”.

15:53. „Viaţa pământească pe care v-am dat-o nu trebuie privită doar în aspectul ei momentan, ci în lumina infintăţii. Toată suferinţa şi dezamăgirea, deşertăciunea, deznădăjduirea şi eforturile irosite, opresiunea şi nedreptatea, nu sunt lipsite de scop. Acest scop este dincolo de ceea ce omul este capabil să înţeleagă şi este cu mult mai măreţ decât orice concepţie în privinţa lui. Singurul om care poate înţelege scopul vieţii este acela care s-a trezit cu adevărat”.

15:54. „Acestea sunt lucruri divine, însă atunci când sunt transpuse în cuvintele simple ale oamenilor sunt reduse la stadiul de lucruri fragile şi pieritoare. Cuvintele simple vor fi citite, însă înţelesul lor va fi departe de Adevăr şi Realitate. Gustul unui fruct sau mirosul unei flori nu pot fi cunoscute doar dacă citim despre ele. Fructul trebuie mâncat, iar floarea trebuie mirosită. Doar în comuniune cu Mine, când spiritul comunică cu Spiritul, poate fi găsită dovada existenţei Mele. Însă pentru că lucrurile sunt aşa cum sunt, Adevărul trebuie ascuns întotdeauna de omul material. Căci dacă oamenii ar fi plătiţi indiferent dacă au muncit sau nu, atunci cine ar mai munci? Dacă omului ignorant i-ar fi dezvăluite lucruri măreţe acesta nu lear înţelege; prin urmare, lumina nu este pentru el. Căutătorul nesincer şi superficial, care caută distracţia şi plăcerea, găseşte puţină satisfacţie în aceste cuvinte. Omul cu adevărat iluminat va şti deja nişte lucruri despre Adevăr, de aceea îl va urmări cu râvnă pe o cale mai înaltă. Aşa că aceste cuvinte sunt spuse doar pentru acei căutători sinceri, care sunt conştienţi de propriile lipsuri şi de propria ignoranţă. Aceştia vor fi nişte oameni ale căror gânduri nu vor fi sufocate de prejudecăţi şi care nu vor fi cantonaţi în opiniile lor. Căci cine este cel mai încrezător în opiniile sale? Cine face afirmaţii hotărâte şi vorbeşte cu voce tare? Oare nu omul cel mai ignorant? Eu nu-l voi lăsa pe căutătorul sincer să nu aibă parte de călăuzire. Eu sunt Lumina de pe Cale”.

15:55. „Eu cunosc prea bine inimile oamenilor; ei caută mereu să se amăgească. Pot vedea limpede greşelile şi ciudăţeniile altora, dar sunt orbi în privinţa celor proprii. Pentru unii, ideea de moralitate este aceea de a mormăi cuvinte şi de a spune mereu rugăciuni. Sufletele lor sunt deformate de dorinţe egoiste, iar Raiul lor este reprezentat de satisfacerea acestora. În rugăciunile lor cerşesc plăcerea sau puterea, şi nicidecum lucrurile care dezvoltă spiritul. Iubitorii de plăcere şi putere se desfată urmând calea propriilor înclinaţii; aceştia construiesc un crez al dorinţelor lor. Nu au nici curajul, nici voinţa de a urma o potecă mai dificilă, dar adevărată. Evitaţi tovărăşia unor astfel de oameni şi fixaţi-vă inima mai degrabă pe sarcina pe care o aveţi de îndeplinit decât pe răsplata care vă aşteaptă. Eu sunt Cunoscătorul; Eu sunt Răsplătitorul”.

15:56. „Dacă un om îşi concentrează atenţia în totalitate asupra unui scop sau asupra unui lucru cu care să-şi satisfacă egoismul, ca şi cum ar fi independent şi nu ar avea nicio legătură cu ceilalţi, atunci acesta bâjbâie prin întunericul ignoranţei. Dacă întreprinde ceva cu mintea tulburată, fără să se gândească la consecinţe sau la necazurile pe care le poate provoca altora sau chiar lui însuşi, atunci înseamnă că ceea ce face reperezintă o lucrare malefică. Există o înţelepciune care ştie când să mergi şi când să stai, când să vorbeşti şi când să rămâi tăcut, ce trebuie făcut şi ce trebuie să rămână nefăcut. De asemenea, aceasta cunoaşte limitările impuse de teamă şi de curaj şi ştie ce înseamnă sclavia şi ce înseamnă libertatea. Aceasta este înţelepciunea pe care Eu am pus-o la dispoziţia oamenilor; este adevărata înţelepciune a spiritului, pe care nu trebuie decât să o caute. În opoziţie cu această înţelepciune limpede este înţelepciunea falsă făurită de oameni, care este învăluită de întunericul ce se naşte din iluzii. Ea consideră răul ca fiind bine, şi greşeala ca fiind Adevăr. Lucrurile sunt considerate a fi ceea ce nu sunt. Oamenii neiluminaţi, care locuiesc în întunericul comfortabil, nederanjaţi de provocările realităţii dezvăluite de lumina Adevărului, nu pot înţelege adevăratele valori. Ceea ce le pare a fi doar o cupă cu venin este de fapt un pocal plin cu vinul nemuririi. Plăcerile deşarte care vin din poftele carnale ale simţurilor par a fi la început o cupă cu dulceaţă, care în cele din urmă se va dovedi a fi plină cu fiere. Cel care face ceea ce trebuie nu face pentru Mine, ci pentru el însuşi; el este cel care profită, nu Dumnezeu. Cel care face răul se răneşte singur, aşa că el va fi cel care va suferi. Cel care face binele îl face spre binele lui, iar cel care face răul se vatămă singur. Într-o creaţie justă, nu ar fi posibil ca cei care fac răul să fie trataţi ca aceia care duc nişte vieţi frumoase

© Biblioteca Spirituală

şi fac fapte bune. Soarta egoistului şi a celui lipsit de egoism nu poate fi aceeaşi. Eu sunt Dumnezeul Dreptăţii, Făcătorul Legii".

15:57. „Spiritul omului are potenţialul de a face toate lucrurile; chiar şi să se ridice deasupra limitărilor pământeşti. Sufletul trezit poate face orice îi place. Omul este cel care creează mediul pentru propria dezvoltare; aşa cum este acum, aşa l-au făurit nenumăratele voinţe din trecut. Când trupul se trezeşte dimineaţa, este ca atunci când un om intră în locuinţa sa, fiindcă în el se trezeşte conştiinţa. Prin urmare, sufletul devine activ în materie, aşa că ceea ce auziţi, gustaţi, mirosiţi şi simţiţi sunt experienţe ale sufletului. Din punct de vedere fizic, urechea unui mort este încă în stare perfectă pentru a auzi, însă cel care aude şi interpretează a plecat. Ochii unui cadavru nu sunt orbi, însă ceea ce acţiona prin intermediul lor nu mai este acolo".

15:58. „Atâta timp cât sufletul priveşte numai în afară, în mediul înşelător alcătuit din materie, şi este satisfăcut doar de plăcerile materiale pe care le găseşte acolo şi pe care corpul inferior le găseşte adecvate, el va rămâne desprins de tărâmul mai măreţ al spiritului. Şi în felul acesta se leagă de materie, nereuşind să găsească plăcerile mai mari care se găsesc întotdeauna în adâncurile tăcute ale fiinţei sale. Încurajat de experienţele pe care le are într-un mediu iluzoriu, omul muritor ajunge să fie convins că toate lucrurile dezirabile se află în exteriorul lui. El trage concluzia că satisfacţia vine din câştigarea lucrurilor care favorizează bunăstarea materială. Aceasta este nebunia omului dezechilibrat. Totuşi, cuvântul cheie este echilibru, căci este o prostie să întorci spatele complet lucrurilor materiale. Omul este alcătuit din elemente pământeşti, pentru că intenţia a fost aceea ca el să trăiască şi să se exprime pe Pământ. De asemenea, scopul este acela ca el să îşi descopere propria natură cu ajutorul condiţiilor existente pe Pământ şi a experienţelor sale".

15:59. „Totuşi, Scânteia Divină trebuie să aprindă spiritul. Ea nu trebuie sufocată. Cel mai bine este să se păstreze echilibrul, astfel încât fiinţa să nu fie orientată nici total spre interior, dar nici total spre exterior. Omul are nevoie de trupul său şi nu trebuie să îl nege, căci dacă munceşte pentru întreţinerea lui, nu înseamnă că este îndreptăţit să se bucure şi de plăcerile acestuia? Şi aici este vorba tot despre echilibru. Omul trăieşte într-o mare de manifestari materiale, unde Eu sunt reflectat în mod indirect, aşa cum sufletul omului este reflectat în mod indirect în trupul său. Dacă omul priveşte doar cu ochii trupeşti, el nu mă poate percepe, fiindcă Mă aflu dincolo de ceea ce poate el să vadă. Eu sunt Dumnezeul Ascuns în Spatele Materiei; Eu sunt Dumnezeul Spiritului".

15:60. „Totuşi omul poate dobândi o privire care să străpungă vălul universal, o privire neafectată de întuneric, o privire necontaminată de umbrele întunecate ale dorinţelor inferioare, ale fricii, ale emoţiilor nestatornice sau ale motivelor nevrednice. Este privirea care apare atunci când omul îşi dezvoltă o nouă facultate, un nou simţ. Este o privire interioară care vede splendoarea. Omul va fi acoperit de un val de lumină spirituală; o putere misterioasă şi inefabilă va coborî ca o stea căzătoare asupra spiritului său, iluminându-i brusc întreaga fiinţă interioară, întregul său suflet. Şi această lumină strălucitoare îi va permite să vadă pentru scurt timp o privelişte minunată. Atunci se va uni cu inima vie a universului printr-o legătură care ajunge la infinit. Nimic din ceea ce cunoaşte omul, niciun simbol pe care l-a creat, nu poate exprima bucuria care îi inundă întreaga fiinţă. Aceasta poate fi experimentată în tihna şi tăcerea spiritului. Ea poate distruge toate legăturile care îl ţin în robie pe om, fiindcă se exprimă sub forma unei iubiri copleşitoare, care cuprinde totul. Pierdut în marea adâncă a contemplării tăcute, trupul va fi strălucitor datorită luminii interioare şi totul în jur va avea o lucire spirituală luminoasă. Odată intrate în comuniune cu Dumnezeu, aceste spirite trezite vor cunoaşte bucuria supremă, aşa că niciodată nu vor mai umbla prin negura suferinţelor celor muritori. Sufletul cu adevărat trezit se află dincolo de pofele carnale şi de durerea muritorilor; el va iubi la fel întreaga Mea creaţie, arătându-şi astfel iubirea supremă pentru Mine. Numai prin această iubire mă poate cunoaşte în Adevăr, Cine şi Ce sunt Eu. Şi cunoscându-Mă în Adevăr, el participă la Întreaga Mea Fiinţă. Cei care caută să se unească cu Mine trebuie mai întâi să pregătească o locuinţă pentru Mine în inimile lor; însă aceia care nu sunt puri, care nu luptă pentru Mine, care nu au suferit din iubire şi care sunt lipsiţi de înţelepciune nu pot ajunge la această unire,

© Biblioteca Spirituală

indiferent cât de mult s-ar sili. Eu sunt Dumnezeul Iluminării; Eu sunt Dumnezeul Luminii".

15:61. „Vreţi să ştiţi ce se întâmplă cu omul care a atins ţelul final, care a intrat în posesia moştenirii lui Dumnezeu? El a dobândit o stare de slavă care transcende tot ceea ce el şi-a putut imagina în timpul existenţei sale pământeşti. Conştiinţa lui se dilată şi cuprinde totul, tot ceea ce a fost sau va fi. El vede totul. El ştie totul. El este în toate şi le cuprinde pe toate. Aceste lucruri sunt posibile datorită puterilor infinite ale percepţiei; însă el se află mai presus de toate aceste puteri. El este dincolo de toate şi totuşi în toate. El este dincolo de tărâmul materiei, liber de orice constrângeri; însă nu şi-a pierdut capacitatea de a se bucura, iar dacă vrea, se poate manifesta din nou în materie. Gândurile sale au putere creatoare. El este una cu Lumina Luminilor, cu Lumina care transcende simţul vizual. El se împărtăşeşte din Substanţa Mea, este fiul Meu în veac, moştenitorul vieţii veşnice. Eu sunt Dumnezeul vostru, Tatăl Omului".

CAPITOLUL XVI - SPIRITUL LUI DUMNEZEU

16:1. „Eu sunt nemurirea latentă din toate lucrurile muritoare. Lumina care umple cu strălucire toate lucrurile, puterea care menţine forma tuturor lucrurilor. Eu sunt şuvoiul pur şi invulnerabil ce nu poate fi atins de răutate, izvorul suprem al gândurilor, fântâna nesecată a conştiinţei, lumina veşniciei. Eu sunt acel ceva de care este legat sufletul omului. Eu sunt puterea lui, viaţa lui, tăria lui. Eu sunt acela în faţa căruia el trebuie să dea socoteală".

16:2. „Eu sunt răcoarea dulce din apele înviorătoare şi căldura mângâietoare a soarelui. Eu sunt pacea din lumina lunii şi gingăşia razelor sale. Eu sunt sunetul care se aude atunci când e linişte, tovarăşul celor care stau în singurătate şi emoţia din inimile oamenilor. Eu sunt veselia din râsul celor tineri şi blândeţea din oftatul fecioarei. Eu sunt bucuria din viaţa tuturor fiinţelor vii şi mulţumirea din inimile celor care s-au trezit. Eu sunt frumuseţea lucrurilor frumoase şi mireasma lucrurilor plăcut mirositoare. Eu sunt dulceaţa din miere şi mirosul parfumului. Eu sunt puterea braţului tare şi melancolia dintr-un surâs. Eu sunt impulsul din dorinţele bune şi cumpătate. Eu sunt buna dispoziţie din veselie, neastâmpărul vieţii, înviorarea adusă de somn. Dar deşi mă aflu în toate acestea, eu nu sunt închis în ele, căci mai degrabă ele sunt în mine decât eu în ele. Ce jalnice sunt cuvintele oamenilor atunci când descriu lucrurile sublime! Dacă sufletele oamenilor sunt adormite şi învăluite în norii iluziei, cum ar putea ei să mă cunoască?".

16:3. „Eu aparţin Celui Suprem, Celui Veşnic, lui Dumnezeu, căci sunt de la Dumnezeu, dar nu sunt Dumnezeu. Eu sunt faţă de Dumnezeu aşa cum este căldura faţă de foc, parfumul faţă de flori şi lumina faţă de felinar. Eu sunt puterea lui Dumnezeu care acţionează în materie. Eu sunt primul creat din întreaga creaţie, eu sunt firul veşnic pe care este înşirată întreaga creaţie. Eu sunt gândul lui Dumnezeu. Eu sunt acel ceva care a luat naştere prin porunca Sa creatoare şi care dă viaţă tuturor lucrurilor. Eu sunt Stăpânul formelor, cel care ţine toate lucrurile laolaltă".

16:4. „Eu sunt puterea formatoare, eu sunt tovarăşul care vă mângâie pe cale. Eu sunt acela care materializează speranţele şi dorinţele oamenilor. Aşadar, gândiţi-vă la mine oricum vreţi. Eu sunt cel care vă însoţeşte, cel care vă alină. Eu sunt apele inspiraţiei ce ţâşnesc din Izvorul Veşnic. Eu sunt slava iubirii care radiază din Soarele Central. Eu sunt în toate lucrurile".

16:5. „Eu sunt rădăcina pomului vieţii, cuvintele scrise în Cartea lui Dumnezeu. Eu sunt păzitorul cunoaşterii, înţelepciunea sufletului. Eu sunt cel ce dă armonie sunetului, cel ce controlează puterea, cel ce veghează asupra materiei şi cel ce păstrează formele. Eu desfăşor sulul timpului şi îi consemnez schimbările. Eu sunt cititorul trecutului şi al prezentului, scribul schimbării, cel ce hotărăşte norocul".

16:6. „Eu sunt victoria şi lupta pentru victorie, dar sunt mai mult decât atât, eu sunt acela care biruieşte înfrângerea, căci sunt biruinţa din înfrângere. Eu sunt bunătatea celor care sunt buni, dar sunt mai mult decât atât, căci eu sunt succesul care se naşte din eşec, eu sunt realizarea care rămâne atunci când toate celelalte s-au dus".

16:7. „Eu sunt sublimul care ascunde misterele sacre. Eu sunt paznicul care destăinuie cu gelozie lucrurile ascunse. Eu sunt cunoaşterea cunoscătorului. Eu sunt sămânţa din sămânţă, din

© Biblioteca Spirituală

care ies toate lucrurile. Eu sunt cărămizile din care sunt alcătuite toate lucrurile; şi sunt chiar mai mult, sunt lutul şi apa din cărămizi. Eu sunt mişcarea din toate lucrurile mişcătoare, fără mine nu există mişcare. Eu sunt stabilitatea din toate lucrurile stabile, fără mine nimic nu îşi păstrează forma".

16:8. „Eu sunt meşterul cu nenumărate forme, artistul cu nenumărate culori. Lucrările mele nu pot fi cunoscute de oameni, lucrările mele sunt dincolo de capacitatea lor de a vedea. Capodoperele mele nu vor fi niciodată văzute de ochii muritori".

16:9. „Cel care sălăşluieşte în respiraţie, dar este diferit de ea, pe care respiraţia nu îl poate cunoaşte sau influenţa, acela sunt eu. Cel aflat în spatele vocii, pe care vocea nu îl poate cunoaşte sau influenţa, care o controlează din spatele ei, acela sunt eu. Cel care este în ochi, dar este diferit de el, cel pe care ochiul nu îl poate cunoaşte sau influenţa, cel care îl controlează din interior, acela sunt eu. Cel aflat în spatele atingerii, dar diferit de ea, pe care atingerea nu îl poate cunoaşte sau influenţa, cel care o manipulează din spate, acela sunt eu. Însă trebuie să ştiţi acest lucru: Eu nu sunt voi, iar voi nu sunteţi eu, deşi locuiesc în voi, aşa cum şi voi locuiţi în mine. Fie ca înţelepciunea să vă descâlcească aceste cuvinte firave aşternute prin mâinile oamenilor muritori".

16:10. „Slava care străluceşte de la Stăpânul Zilei, raza blândă care radiază de la Stăpâna Nopţii, căldura mângâietoare a focului din vatră; toate acestea sunt făcute din substanţa mea. Eu străpung pământul cu iubire. Eu fac să crească sămânţa. Eu sunt suflarea din suflarea tuturor fiinţelor vii. Eu sunt parfumul dulce al florilor şi gustul puternic al oţetului. Eu sunt esenţa proprie fiecărui lucru".

CAPITOLUL XVII - CÂNTECUL SUFLETULUI

17:1. „Eu sunt cel adormit care s-a trezit din somnul adânc. Eu sunt sămânţa vieţii veşnice. Eu sunt speranţa eternă a omului. Eu sunt o mlădiţă a Spiritului Divin. Eu sunt sufletul".

17:2. „Eu sunt de la începutul timpurilor şi voi fi pe vecie. Eu sunt modelul făurit în războiul de ţesut al creaţiei. Eu sunt esenţa indestructibilă a vieţii. Eu sunt cufărul cu speranţele şi aspiraţiile oamenilor, depozitul iubirilor pierdute şi al visurilor împlinite".

17:3. „Înaintea timpului, eu eram un spirit potenţial inconştient, aflat în unitate cu Cel Suprem. Atunci când timpul a început, eu eram scufundat în marea adormită a spiritului, aşteptând să fiu scos şi trimis într-o încarnare muritoare. Acum, deşi trupul muritor care mă învăluie se destramă şi putrezeşte, eu rămân veşnic şi nemuritor. Indiferent de urcuşurile şi coborâşurile vieţii, indiferent de ce hotărăşte destinul, eu rămân nestemata veşnică a veacurilor, ce nu poate fi văzută de ochi muritori sau atinsă de mâini muritoare".

17:4. „Eu sunt mireasa veşnică a oamenilor muritori, care aşteaptă mereu sărutul care să o trezească, şoapta de recunoaştere. O, fiinţă de carne, nu te lepăda de mine; nu mă lăsa să trăiesc în uitare şi singurătate, nedorit şi nebăgat în seamă. Ţine-mă strâns, aşa cum iubitul o ţine pe iubită; caută dincolo de lucrurile pământeşti şi sărută buzele care sunt ale tale pe veci. Priveşte dincolo de sfera dualităţii pământeşti, dincolo de meschinăriile câştigurilor şi ale posesiunilor. Apucă-mă şi posedă-mă pe mine, sufletul tău veşnic şi sensibil".

17:5. „Nu o să mă găseşti acolo unde sunt izbucniri temperamentale sau acolo unde furtunile senzuale aduc cu ele agitaţie şi nelinişte. Mai întîi biruie-le pe acestea, căci eu aştept dincolo de ele, acolo unde apele sunt liniştite. Trebuie să mă cauţi aşa cum iubitul o caută pe fiinţa iubită, în singurătate, în linişte şi pace, căci doar aşa voi răspunde la sărutul de recunoaştere şi trezire".

17:6. „Nu mă neglija, iubitule, şi nu mă întina, căci eu vin la tine ca o comoară inestimabilă. Eu aduc frumuseţe şi inocenţă, veselie şi sănătate, decenţă şi consideraţie, o bijuterie cu o perfecţiune potenţială. Nu mă târî cu tine în regiunile întunecate şi groaznice bântuite de demoni. Eu sunt al tău, sunt mai aproape de tine decât orice persoană iubită de pe Pământ. Dacă mă dispreţuieşti, sunt sortit să mă scufund într-un întuneric teribil, unde să fiu

© Biblioteca Spirituală

curăţat şi purificat de mizeria atingerii tale. Şi lucrul cel mai bun la care pot să sper este să îi fiu dat altuia”.

17:7. „Eu sunt vehiculul sublim care aşteaptă porunca de a-ţi duce adevăratul sine către destinul lui plin de slavă. Ar putea fi cineva atât de nesăbuit să nu aibă grijă de mine? Fără să mă mişc, eu sunt mai iute decât gândul; pe aripi celeste, depăşesc cu mult raza de acţiune a simţurilor muritoare. Eu mă adap din izvorul vieţii şi mă hrănesc cu fructele energiei veşnice”.

17:8. „Ce altceva eşti tu, iubitule, decât un lucru trecător făurit din lut? O mână de ţărână căreia i s-a dat viaţă printr-o scânteie din focul veşnic. Eu însumi sunt doar un potenţial. Dar împreună suntem atât de măreţi, încât Pământul nu ne poate cuprinde, căci noi îl transcendem pentru a căuta tărâmul divinităţii. Ia-mă, trezeşte-mă, recunoaşte-mă, ai grijă de mine, iar eu te voi purta spre tărâmurile de slavă ce nu pot fi imaginate pe Pământ”.

17:9. „Eu sunt prizonieru întemniţat care tânjeşte să se întoarcă în libertatea infinitului. Însă din cauza iubirii mele muritoare simt junghiuri în inimă pentru lucrurile care trec. Cu toate acestea, ştiu că dincolo de durerile inerente unui pelerinaj în valea lacrimilor străluceşte un curcubeu de speranţă şi bucurie. În centrul infinitului există un loc al iubirii; dacă ai grijă de mine, nu ni se va refuza această iubire”.

17:10. „Eu sunt atras de legea spirituală a gravitaţiei către unirea cu Sufletul Universal, de unde nu mai există scăpare, nu ca în cazul elementelor muritoare ale omului, care pot scăpa şi se pot întoarce în ţărână. Omul vede slava datorită faptului că în el se reflectă lumina slavei; el cunoaşte iubirea datorită iubirii din el însuşi. Soarele este văzut datorită luminii sale şi nu datorită vrreunei lumini din om. Omul vede spiritul datorită luminii spiritului, şi nu datorită vreunei lumini din trupul său muritor. Doar cu ajutorul luminii spiritului poate fi aprins spiritul omului”.

17:11. „Eu mă simt împăcat atunci când sunt trezit şi intru în comuniune cu Dumnezeul meu. Sunt bucuros când sunt înscăunat în conştiinţă şi când sunt înzestrat cu înţelepciune şi putinţa de a vedea dincolo de Pământ. Mă desfăt în comuniunea cu sfera cea înaltă, cu care sunt înrudit. Mă bucur de uniunea cu Spiritul Divin din care am venit. Eu sunt sinele vostru real, de care trebuie să aveţi grijă mereu. Dacă veţi asculta şoaptele mele, dacă vă veţi lăsa gândurile să zăbovească asupra mea şi dacă mă veţi cunoaşte, atunci sferele măreţe se vor deschide în faţa voastră”.

17:12. „Eu sunt acela care citeşte ceea ce văd ochii, care înţelege ceea ce aud urechile, care cunoaşte ceea ce ating mâinile, care gustă tot ce intră în gură şi care miroase tot ce ajunge la nas. Eu sunt conştiinţa care locuieşte în interior, care cunoaşte şi se bucură de toate lucrurile bune ale Pământului. Cei ce trăiesc în întunericul iluziilor nu mă pot cunoaşte, aşa că aceştia vor pierde măreţia şi slava vieţii. Toate ideile de frumuseţe, iubire şi bunătate se datorează conştiinţei care este în mine. Când voi părăsi locuinţa mea pământească, voi lua cu mine cunoaşterea simţurilor, aşa cum vântul poartă cu el parfumul florilor”.

17:13. „Eu nu sunt născut şi nici nu voi muri vroedată. Odată trezit la o existenţă în planul conştiinţei, nu mă pot pierde în neant. Eu sunt cel veşnic, care nu moare atunci când viaţa pleacă din trup. O, chemaţi-mă, treziţi-mă din somn cu sărutul care dă viaţă conştientă! Nu mă lăsaţi să zac nebăgat în seamă, învelit în mantia grea a somnului necontenit, fără vise şi lipsit de cunoaştere”.

17:14. „Eu sunt cel indestructibil. Focul nu mă poate arde, sabia nu mă poate mutila, apa nu mă poate îneca. Când cineva bate toba, sunetul pe care aceasta îl scoate nu poate fi prins sau oprit. Ca acel sunet sunt şi eu. Când cineva suflă într-o scoică, notele pe care le scoate nu pot fi prinse sau oprite. Ca notele acelea sunt şi eu. Când cineva cântă la fluier, muzica pe care o creează nu poate fi prinsă sau oprită. Ca muzica aceea sunt şi eu. Eu sunt acel element imaterial din materie, care aşteaptă să fie recunoscut, însă în sfera de unde provin eu sunt elementul care are substanţă. Acolo, materia cunoscută de om nu este mai substanţială decât ceţurile zorilor de aici”.

17:15. „Eu sunt focul vieţii din toate lucrurile care respiră, şi împreună cu respiraţia eu mistui substanţele nutritive din mâncare, acele substanţe care hrănesc trupul. Eu sunt miezul

© Biblioteca Spirituală

din sămânţa aflată în inima tuturor. Eu sunt păzitorul amintirilor şi mijlocitorul înţelepciunii”.

17:16. „Aceste lucruri sunt ale mele şi sunt veşnic cu mine. Ele sunt în raport cu mine ceea ce sunt oasele şi muşchii în raport cu trupul muritor. Eu sunt conştiinţa trează şi adormită. Conştienţa de sine. Cele cinci puteri ale simţirii şi cele cinci ale acţiunii. Spiritul iscoditor, care este fiinţa sensibilă”.

17:17. „Eu sunt conştiinţa vie din interiorul vostru; eu sunt cunoscătorul. Lucrurile văzute de ochi şi cele mirosite de nas sunt percepute de mine. Lucrurile auzite şi cele simţite sunt înregistrate de mine. Eu sunt fiinţa interioară care stă la baza luării tuturor deciziilor, chiar dacă limba transmite în afară lucrurile pe care eu, sufletul şi spiritul, le-am perceput. Toate lucrurile care se fac şi se întreprind, cum ar fi lucrul mâinilor şi mişcarea picioarelor, toate sunt făcute la porunca mea”.

17:18. „Când plec, trupul fără mine este la fel de nefolositor ca un veşmânt uzat, la care omul renunţă şi pe care îl aruncă. O să mergem împreună, iubitule, ţinându-ne de mână ca doi îndrăgostiţi? O să mă întorc acasă strălucitor şi mândru, cu o conştiinţă înfloritoare, sau o să fiu dispreţuit şi umilit şi mă voi întoarce lipsit de sensibilitate, amintiri sau cunoaştere? O să mă întorc pentru a fi primit cu bucurie în lumina slavei sau va trebui să-mi caut cu ruşine refugiul în întuneric? Eu sunt al tău, iubitule, fă cu mine ce vrei. Eu sunt al tău pe vecie”.

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN (Cartea a III-a)
”CARTEA PERGAMENTELOR”

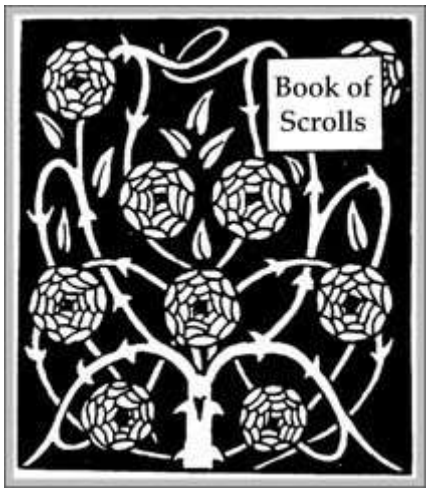

Iată cuvintele care trebuie spuse celor ce privesc de dincolo de Portalul Întunecat: Braţul lui a fost mereu gata să îi ajute pe cei care au făcut bine altora şi puterea lui a dat-o celor care au urmărit binele. A îndurat în locul celor ce nu mai puteau îndura şi a poruncit în locul celor ce nu mai puteau porunci. I-a cărat pe cei osteniţi şi i-a ajutat pe cei neajutoraţi. Nu i-a asuprit niciodată pe cei slabi şi nu a permis ca nedreptatea să rămână nepedepsită şi neîndreptată.

© Biblioteca Spirituală

CUPRINS

Capitolul I. - Cronicile sacre – Partea I
Capitolul II. - Cronicile sacre – Partea a II-a
Capitolul III. - Cronicile sacre – Partea a III-a
Capitolul IV. - Cronicile sacre – Partea a IV-a
Capitolul V. - Cronicile sacre – Partea a V-a
Capitolul VI. - Cronicile sacre – Partea a VI-a
Capitolul VII. - Cronicile sacre – Partea a VII-a
Capitolul VIII. - Cronicile sacre – Partea a VIII-a
Capitolul IX. - Cronicile sacre – Partea a IX-a
Capitolul X. - Cronicile sacre – Partea a X-a
Capitolul XI. - Cronicile sacre – Partea a XI-a
Capitolul XII. - Cronicile sacre – Partea a XII-a
Capitolul XIII. - Pergamentul lui Ramkat
Capitolul XIV. - Pergamentul lui Yonua
Capitolul XV. - Un fragmgent de pergament – unu
Capitolul XVI. - Al treilea pergament egiptean
Capitolul XVII. - Al șaselea pergament egiptean
Capitolul XVIII. - Un fragmgent de pergament – doi
Capitolul XIX. - Un imn de slavă din Cartea Cântărilor - 1
Capitolul XX. - Un imn de slavă din Cartea Cântărilor - 2
Capitolul XXI. - Imnul asfinţitului (apusului) din cartea cântărilor
Capitolul XXII. - Un imn de rugăciune din Cartea Cântărilor - 3
Capitolul XXIII. - Un imn de slavă din Cartea Cântărilor - 4
Capitolul XXIV. - Un imn de slavă din Cartea Cântărilor - 5
Capitolul XXV. - Câteva fragmente dintr-o secţiune mult deteriorată
Capitolul XXVI. - Din pergamentul lui Senmut
Capitolul XXVII. - Cântecele lui Nefatari – Unu
Capitolul XXVIII. - Cântecele lui Nefatari – Doi
Capitolul XXIX. - Cântecele lui Tantalip – Unu
Capitolul XXX. - Cântecele lui Tantalip – Doi
Capitolul XXXI. - Cântecul căsătoriei
Capitolul XXXII. - Bocetul lui Nefatari
Capitolul XXXIII. - Pergamentul lui Herakat

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I
CRONICILE SACRE - PARTEA I

1:1. Aici sunt consemnate lucruri sacre, care nu ar trebui scrise niciodată, însă memoria omului este ca o magazie de paie sau ca un loc de păstrare săpat în nisip.

1:2. Iar trupul este şi mai puţin durabil, căci este un lucru fragil, alcătuit dintr-o substanţă efemeră, aşa că dispare precum roua dimineţii. Ce să mai spunem despre lanţul fragil care leagă generaţiile în privinţa cunoaşterii? Căci cunoaşterea este predispusă la deformări, iar acestea afectează tradiţia şi Adevărul.

1:3. Prin urmare, când porunca a ieşit de la Cel Măreţ şi Iluminat şi a ajuns la slujitorul vostru, acesta a găsit cu cale să înăbuşe îndoielile izvorâte din teamă, aşa că s-a apucat să facă un lucru care nu s-a mai făcut înainte, adică să-şi pună toată încrederea în aripile protectoare ce se întind odată cu răspândirea cuvintelor care au ieşit din Reşedinţa Regală.

1:4. Acestea sunt cuvintele spuse de către Marele Tălmăcitor, cel care prin puterile moştenite de sus şi prin puterile aflate acum în păstrarea sa, care i-au fost încredinţate de bunăvoie de către inimile recunoscătoare ale oamenilor de jos, ne va conduce în Tărâmul Slavei Eterne.

1:5. O, Măreţule mijlocitor între zei şi oameni, ce facem noi pentru tine acum faci şi tu pentru noi. Fie ca faptele şi cuvintele tale să devină ale noastre. Aşa a fost mereu şi aşa va fi întotdeauna, atâta timp cât fiinţele muritoare vor peregrina prin această vale a plângerii.

1:6. La ceasul potrivit trebuie spuse aceste cuvinte: Cel cu o Naştere Înaltă nu a blasfemiat Puterile Divine, şi nici nu s-a lăsat pradă dorinţelor pământeşti. Nu a fost gălăgios în Locurile Sacre, nici nu a râs când ar fi trebuit să rămână serios. Limba lui este pură, căci atunci când se hrăneşte cu cuvintele oamenilor absoarbe Adevărul şi dă afară minciuna. Gura lui nu a scuipat niciodată cuvinte urâte sau jignitoare; cuvinte asupritoare sau nedrepte nu i-au ieşit niciodată de pe buze.

1:7. Priviţi acum la oglinda cea mare de apă întunecată şi vedeţi ce se reflectă acolo din ceţurile care se învârtesc în lungul culoarului timpului. Şi văzându-vă locul, pregătiţi-vă, ca atunci când Cea Întunecată vă va chema să nu vă ia pe neaşteptate.

1:8. Acestea sunt cuvintele care trebuie spuse celor ce privesc de dincolo de Portalul Întunecat: Braţul lui a fost mereu gata să îi ajute pe cei care au făcut bine altora şi puterea lui a dat-o celor care au urmărit binele. A îndurat în locul celor ce nu mai puteau îndura şi a poruncit în locul celor ce nu mai puteau porunci. I-a cărat pe cei osteniţi şi i-a ajutat pe cei neajutoraţi. Nu i-a asuprit niciodată pe cei slabi şi nu a permis ca nedreptatea să rămână nepedepsită şi neîndreptată.

1:9. El a stat lângă Marele Olar, şi datorită rugăminţii lui, lutului i s-a dat o formă mai plăcută. El a şters imperfecţiunile dizgraţioase şi a rotunjit asperităţile. A făcut ca amestecul să devină rigid.

1:10. El nu a făcut nimic rău; cuvintele sale au fost mereu adevărate. El stă fără ruşine şi fără teamă înaintea altarelor gemene. Cum a fost în Ţinutul Marelui Râu, aşa să fie şi aici. Fie ca legătura cu el să nu se întrerupă din cauza distanţei.

1:11. Fie ca puterea lui să nu fie curmată, fiindcă el stă între lumi. Fie ca el să curgă asemenea apelor vii către toţi aceia care trăiesc şi să fie precum razele de lumină ale Celor Strălucitori. Căci aici, noi vedem puterea ca printr-o negură, însă dincolo de orizont ea are o strălucire intensă.

1:12. El este mereu pur în inima lui, căci nu a permis ca cineva să îl întineze. El a rămas fidel cuvintelor sacre şi a studiat cu atenţie scripturile măreţe. A traversat vadurile apelor şerpuite. Acum, se apropie.

1:13. El a părăsit regatul încercării sale, a biruit provocările vieţii, a făcut toate lucrurile care sunt scrise pe tăbliţele Adevărului şi a locuit în Odaia Tăcerii Profunde. A făcut toate lucrurile care se cuvin şi a fost asigurat că urmează calea ce bună. El nu se teme de judecată.

1:14. Fie ca el să se unească cu Cel Măreţ care l-a trimis, astfel încât să nu fie separat de

© Biblioteca Spirituală

apele vieţii. Căldura Sfântă să-l înfăşoare atunci când trece prin Locul cel Rece. Fie ca nările sale să inspire răsuflarea hranei, ca să poată trăi, iar noi să ne putem lua partea din existenţa sa.

1:15. Nu îl alungaţi, ci uraţi-i bun venit. Nu-l recunoaşteţi pe acela pe care l-aţi înzestrat cu putere? A devenit prea strălucitor? Forma lui este prea minunată? Citiţi ce scrie în cărţile inimii sale. Voi l-aţi împins în întuneric, dar el a văzut. L-aţi făcut să tacă, dar el a auzit. L-aţi golit de esenţa lui, dar el a simţit. L-aţi aruncat în nefiinţă, dar el a dobândit substanţă. Aşadar, el se întoarce cu nenumărate puteri. El este bine pregătit pentru a fi prezentat celor care stau înaintea Celui Suprem.

1:16. Când soarele luminos străluceşte cu putere pe cer, blânda stea a dimineţii îşi ascunde faţa cu modestie şi se face nevăzută. Toată Tovărăşia măreaţă a luminilor strălucitoare ale nopţii se retrage dinaintea măreţiei luminii mai mari. Totuşi, atunci când întunericul mănâncă discul strălucitor avem parte din nou de prezenţa mângâietoare a stelelor veşnice, aşa că lăsaţi-l să fie slujitorul vostru.

1:17. Cei întunecaţi, care trăiesc în întunericul care le place, nu îl pot considera a fi unul de-ai lor; el nu se poate număra printre tovarăşii lor groaznici. Inima lui este pură, faptele sale au fost bune, nicio creatură născută în întuneric nu poate pune stăpânire pe gândurile sale. Dorinţele lui nu au fost stârnite de locuitorii întunericului.

1:18. Cel care a fost mâhnit aici nu va rămâne mâhnit pe vecie; el este întregit; el este eliberat de durere; boala l-a părăsit. Se bucură în lumină; aşadar, lăsaţi-l să fie atras către lumina mai mare din locul unde vă aflaţi. Fie ca el să nu vadă locul întunericului; fie ca el să nu-i privească pe Cei Hidoşi făuriţi de răutate, pe Locuitorii Cotloanelor Întunecate, ce fug dinaintea luminii, sau pe Cei Diformi, care au fost modelaţi de dorinţele obscene.

1:19. El aduce cu sine un felinar aprins de la flacăra Adevărului, el poartă toiagul dreptăţii, care îi răsplăteşte pe cei ce au biruit necazurile. O, lăsaţi-l să treacă în partea dreaptă a flăcării care separă! El ne-a părăsit, el vine la voi, se apropie, îşi leapădă învelişurile pământeşti, se eliberează, se umple de slavă. Nu străluceşte el în mod minunat? Priviţi-l, căci el este tovarăşul vostru vrednic şi luminos. Nu este el perfect compatibil cu tovarăşii voştrii? Vedeţi, el este un Strălucitor, un Erou al Orizontului. Nu este el sortit să trăiască veşnic? Luaţi-l, duceţi-l pe Tărâmul Slavei, arătaţi-i care îi este locul în Sfera Splendorii.

1:20. Ochii care au fost amăgiţi pe Pământ acum văd limpede. O, ce minunăţii li se dezvăluie! Muzica neauzită de urechile pământeşti acum răsună melodioasă. O, ce extaz aduce cu ea! Nările inhalează parfumuri prea delicate pentru nasul pământesc. O, cum cântă inima! Toată monotonia, lâncezeala şi josnicia, care sunt pământeşti, vor rămâne în urmă. Scoateţi-l din locul unde acestea l-ar putea acapara din nou.

1:21. Trupul golit şi imobil rămâne aici, în faţa ochilor noştri; el nu reprezintă nimic, nu vede, nu aude, nu vorbeşte, nu miroase, respiraţia lui s-a oprit şi începe să se descompună. Nu există viaţă, iar supraveghetorul a plecat. Nimic altceva nu rămâne aici cu noi, decât acest lucru care nu mai reacţionează. Măreţia, trăirea, sensibilitatea au plecat din trup şi sunt acum dincolo de orizontul nostru. Ele sunt împreună cu adevărata fiinţă, cea care continuă să trăiască. O, primiţi-l în viaţa minunată! Noi, cei care suntem aici, rămânem orbi în spatele vălului de carne; nu putem vedea dincolo de noi înşine; sperăm, credem şi avem încredere. Aşa s-a întâmplat întotdeauna cu oamenii, căci îşi petrec viaţa în spatele unui văl de limitări, pentru că există o barieră care îi ţine închişi înăuntru. Ei sunt întemniţaţi într-un trup muritor. O, dă-ne împlinire, dă-ne acea dorinţă finală şi acea aspiraţie a oamenilor!

1:22. Noi vorbim în numele acestui om. El a venit la noi de departe. A făcut un drum lung şi obositor. Nimic nu pătează puritatea spiritului său, nicio murdărie şi nicio minciună nu i-a decolorat veşmintele sufletului. A plecat de aici într-o strălucire minunată, aşa încât şi cei osândiţi să stea în întuneric pot avea nădejde atunci când îl văd cum străluceşte în depărtare. Fie ca acesta să reverse puţină căldură asupra răcelii lor sumbre!

1:23. O, Măreţule Primitor, care îi întâmpini pe noii veniţi şi îl ajuţi pe cel plecat de la noi. El a slujit aşa cum se cuvine în acest loc al încercării şi necazului; nu-l lăsa fără răsplată. El este fiul speranţei. Ca şi noi, ca şi cei de dinainte, el a sperat, aşa cum oamenii au sperat întotdeauna,

© Biblioteca Spirituală

fiindcă acesta nu este un loc al certitudinilor. Dacă ar fi, atunci moştenirea noastră de slavă ar fi dobândită într-un mod greşit.

1:24. El trăieşte, pentru că este menit să trăiască; el trăieşte, pentru că toţi oamenii trăiesc veşnic. Aceştia nu mor, nu pier, ci înfruntă veacurile. *Kohar*-ul lui îl aşteaptă şi nu trebuie să se ruşineze de nimic. Fie ca faţa lui să strălucească atunci când îl întâmpină; când îl primeşte acasă pe hoinar.

1:25. Acest mormânt nu reprezintă sfârşitul. Scopul vieţii nu este mormântul, după cum nici scopul seminţei nu este pământul. Căci moare sămânţa în pământ? Este sădită ea doar pentru a se amesteca cu solul şi a dispărea?

1:26. O, Măreţule Primitor, fie ca faţa ta să strălucească de bucurie atunci când îl întâmpini pe rătăcitorul care se întoarce acasă. Condu-l la *Kohar*, care este moştenirea sa, ca să poată intra în el şi să se bucure de îmbrăţişarea lui. Fă-l să găsească desăvârşire şi împlinire atunci când va fi absorbit de *Kohar*-ul lui.

1:27. Cel plecat dintre noi a fost o parte care a ieşit din întreg, şi care acum se întoarce în întreg. Nimic nu s-a pierdut, nimic nu s-a dus. El trăieşte acolo, trăieşte mai deplin decât a trăit vreodată. Trăieşte în splendoare, trăieşte în frumuseţe, trăieşte în cunoaştere şi în apele vieţii. El este veşnic.

1:28. O, tu, cel plecat dintre noi şi înălţat la slavă, acum eşti un spirit eliberat, care teai unit cu întregul spirit, cu *Kohar*-ul cel prietenos, cel veşnic. Ridică-te plin de viaţă în Tărâmul de Dincolo de Orizont şi călătoreşte în Ţinutul Zorilor; stelele care te însoţesc vor cânta de bucurie, în timp ce cerurile vor da glas unor imnuri de bucurie şi laudă. Tu nu eşti departe de noi; este ca şi cum ne-am afla într-o cameră separată de o perdea, aşa că nu suntem trişti. Dacă plângem, este pentru că noi nu putem fi părtaşi la bucuriile tale şi pentru că nu mai simţim atingerea ta.

1:29. O, *Kohar* veşnic, ia-l pe acest om bun şi cuprinde-l în îmbrăţişarea ta veşnică; fie ca viaţa ta să devină viaţa lui, şi suflarea ta să fie suflarea lui. El este al tău; el este picătura care se întoarce în ulciorul plin, frunza care se întoarce în copac; tu eşti depozitul încarnărilor sale. Cum tu ai crescut acolo, la fel şi el a crescut aici; tu eşti etern şi întreg, iar el trăieşte în tine. Chiar dacă nu e exact ca tine la înfăţişare, lasă-l să intre; ascunde-i greşelile, căci nu sunt multe. Pentru asta ai fost făcut; pentru asta ai luat fiinţă. Tu eşti trupul suprem care aşteaptă întoarcerea spiritului, iar acesta vine acum. Tu eşti acel ceva care va îmbrăca spiritul nou venit cu un trup divin. Tu eşti acel ceva în care cel plecat dintre noi îşi va găsi exprimarea.

1:30. O, *Kohar*, ascultă-ne. Iată esenţa ta vitalizantă; înainte erai incomplet, însă acum eşti întreg. Ia-l la tine pe cel ce este compatibil cu tine şi observă numeroasele asemănări. Noi am trimis arome, ca acestea să se împrăştie în jurul tău. Ia acum ochiul care îţi va desăvârşi chipul; acesta este ochiul desăvârşirii, ochiul care vede lucrurile aşa cum sunt. Priveşte această fantomă care pare că pâlpâie; nu este frumoasă? Nu vine ea cu o aură de parfum, cu o dulceaţă care umple aerul? A fost curăţată de toate impurităţile; totul în jurul ei este frumos mirositor. Prin urmare, dă-i din substanţa ta, ca să poată deveni tare şi consistentă.

1:31. O, *Kohar*, mult ai mai aşteptat ziua împlinirii, ziua destinului tău. Ziua aceea este aici; este acum; aşadar, ia spiritul, care este al tău, şi înfăşoară-l cu aripile tale. Fiecare cu al lui; cu al lui merge fiecare. Tu şi cu el sunteţi legaţi cu legături ce nu pot fi tăiate; unul fără altul nu sunteţi nimic. Acum înalţă-l, căci în acel loc tu eşti mai măreţ decât el, fiindcă din tine a luat naştere. Atunci când stătea în pântec, tu erai activ; pe când creştea, tu creşteai înaintea lui. Dacă a greşit, căci cine dintre oameni este fără vină, tu repară greşelile sale. Tu eşti nădejdea lui, eşti pavăza lui, eşti refugiul lui.

1:32. Iată lucrurile pe trebuie să le spunem Celui Strălucitor, Paznicului Bunătăţii: Cel plecat nu a umblat în ignoranţă; nu a fost leneş şi şi-a purtat povara îndatoririlor sale. Nu a fost clătinat de pasiunile trupului; nu a prădat casa altuia; nu a provocat suferinţă pe nedrept şi nici nu a maltratat vreun copil pentru plăcerea sa. I-a ajutat pe cei săraci şi slabi; a făcut tot ce este bine; aşadar, nu lăsa pe niciunul dintre Aceia care Pândesc în Întuneric să pună mâna pe el. Lumina pe care o emană este puternică; cei care ar vrea să îl prindă sunt alungaţi de lumină şi se dau la o parte. El este viu; el trăieşte veşnic.

© Biblioteca Spirituală

1:33. El a trăit aşa cum se cuvine; a fost purificat cu focurile vieţii pământeşti; a fost rafinat în cuptorul suferinţei, a biruit toate ispitele pământeşti. A dus o viaţă care sporeşte bunătatea; s-a pregătit pentru o viaţă în lumină. Primeşte-l, O, tu, Cel Strălucitor"

1:34. O, *Kohar*, absoarbe forţa vitală, căci pentru tine a fost sortită; ea este a ta. Este spiritul care dă viaţă, care uneşte cele două lumi. El, cel plecat, ai fost tu, căci tu ai fost în el. Vino la el, aşa cum Cel Frumos vine la Belusis, marele rege, şi îl învăluie cu mila şi iubirea sa. Vino, ca el să se poată trezi la o viaţă nouă în braţele tale.

1:35. Acest om, cel plecat, care unit cu tine devine Cel Slăvit, a fost născut dintr-un zeu şi este copilul a doi zei, potrivit firii oamenilor măreţi. Acum, tu eşti impregnat cu spiritul viu al celui care a fost pregătit prin încercările de pe Pământ ca să vină la tine. Priveşte, voi doi în unitate pulsaţi acum de viaţă, iar strălucirea voastră uimeşte ochiul. Voi sunteţi acum o Stea a Vieţii, o Stea Vie, iar la o stea trebuie să te înalţi ca să îi stăpâneşti viaţa.

1:36. Cel plecat este acum liber, s-a desprins din legăturile iluziei, s-a salvat din apele întunecate ale irealităţii şi a devenit una cu Lumina Veşnică. Acestea sunt lucrurile pe care le spunem, aşa că ţineţi-le minte. Gândurile noastre modelează o nouă realitate, dincolo de cea de acum, iar aceasta va deveni realitatea zilei de mâine.

1:37. O, *Kohar* măreţ, protejează-l pe acesta care a plecat, care este al tău, de acuzaţiile fiinţelor făţarnice; adu-ţi aminte că inima credincioasă triumfă mereu în faţa balanţei strămoşilor noştri îndepărtaţi. Pune în gura lui aceste cuvinte care deschid uşi. Fie ca bunătatea din el să triumfe, însă tu, tu însuţi, ridică-te şi depune mărturie în favoarea lui. El a suferit din cauza slăbiciunilor specifice oamenilor. A fost mânios atunci când a fost provocat şi a fost morocănos când a trebuit să îndure poveri mari. S-a aprins repede atunci când cuvintele nu i-au fost acceptate sau când căile lui nu au fost urmate, iar uneori şi-a pierdut chibzuinţa. Totuşi, acestea sunt nişte lucruri mărunte, căci reprezintă nişte slăbiciuni ale oamenilor muritori, însă în privinţa tuturor lucrurilor măreţe s-a comportat bine. Nu-l lăsa pe cel făţarnic, care se ascunde sub înfăţişarea fratelui său, să îl ia în stăpânire; apară-l de fiinţele care pândesc în umbrele din această parte a întunericului.

1:38. Eu văd asta, fraţilor. Iată, cel plecat se duce să-şi întâlnească chipul. În acest chip se reflectă propria sa imagine. Chiar sinele lui vine să îl întâmpine. Cel care îl îmbrăţişează este chiar *Kohar*-ul său. Îi urează bun venit de parcă ar fi cineva răscumpărat din captivitate. Îi văd cum se amestecă, iar el devine o nouă sămânţă aflată în inima *Kohar*-ului său.

1:39. Aud *Kohar*-ul vorbind; el se numeşte pe sine *Nevakohar*. Şi zice, „O, omule cu gânduri pure şi cuvinte pline de bunăvoinţă, cu vorba liniştită, cu fapte bune, vino la mine. Eu sunt fiinţa ta, însă eu nu sunt tu; aşa cum tu m-ai iubit şi m-ai protejat, tot aşa te iubesc şi eu acum şi te protejez. Eu sunt răsplata ta, după cum aş fi putut să fiu şi suferinţa ta". Acum ei sunt uniţi, iar acesta este locul unde se află primul prag; de aici pleacă Fiinţele Desăvârşite.

1:40. Cel plecat are acum propria formă şi propria asemănare. El devine Marele Călător Purtat de Corabie şi traversează apele către Ţinutul Trestiilor; slăbiciunile nu îl doboară, aşa că reuşeşte să le străbată. Cei Măreţi îl ridică, nu îl lasă să cadă în apele împuţite ale putreziciunii. El este un fiu vrednic al lui Lewth. Apoi, cel inferior este purtat de cel superior, pe când Cei Întunecaţi privesc din nefericirea lor şi aşteaptă tăcuţi să vadă dacă va fi dus către înalt. Cel Măreţ trece pe lângă ei netulburat, căci el nu este compatibil cu tovărăşia lor întunecată. El rămâne nevătămat, fiindcă văpaia distruge mâinile din mocirlă.

1:41. Un întunecat neeliberat, care vine să spună că îl va lua pe acest om, este alungat de strălucire. Acela este un lucru putred şi mutilat, căci pe Pământ a fost îmbrăcat într-un trup al plăcerii, chiar dacă a avut o înfăţişare frumoasă. Inima acestui om nu este slabă; priviţi-l, nu este el sigur că va fi bine primit printre Fiinţele Măreţe? El este precum taurul sălbatic, este prinţul turmelor; este o Fiinţă Măreaţă printre Spiritele Veşnice.

1:42. El ajunge pe un teren stabil, unde o Fiinţă Strălucitoare vine să îl întâmpine, şi este numit „*Noul Venit*". A debarcat pe ţărm şi a urcat Treptele Splendorii. El este în compania Spiritelor Strălucitoare, iar tovarăşii lui din viaţa pământească îl salută; îl întâmpină şi îi spun, „Toată această frumuseţe şi splendoare este a ta să te bucuri de ea". Ei îi aduc veşminte de

© Biblioteca Spirituală

frumuseţe, haine luminoase şi strălucitoare.

1:43. El a trecut prin Sala de Judecată. Cele Două Adevăruri i-au ascultat pleadoaria, iar cei care au depus mărturie au plecat. El a traversat apele şi a urcat treptele; acum a ajuns la pragul nemuririi şi este cuprins de extaz. A trecut prin regiuni întunecate şi posomorâte şi acum are parte de slavă. El vine la viaţa veşnică în forma reală a splendorii, pentru a locui veşnic în *Kohar*-ul său ca un spirit viu. Cât de minunat este să te uneşti şi să devii una cu *Kohar*-ul!

1:44. Noul Venit se uită înapoi peste ape la Locul Sentinţei; apoi, se întoarce şi urcă treptele către pragul nemuririi. El are adevărata sa formă, deşi este un spirit din interiorul *Kohar*-ului său. El vorbeşte, dar nu aşa cum fac oamenii, şi toţi îl înţeleg. Auzul lui este atotcuprinzător. El vede atât puterile Luminii, cât şi puterile Întunericului, însă puterile Întunericului nu îl mai afectează.

1:45. Noul Venit a ajuns la locuinţa care i se potriveşte. El a purtat bătălia, care este această viaţă muritoare, şi a ieşit biruitor. El nu a fost înfrânt de Furii, adică de pasiunile trupeşti. Cu fiecare pas înainte a părăsit o formă fără viaţă; la fiecare pas s-a luptat cu o umbră; cu fiecare pas a ieşit biruitor din încleştarea armelor.

1:46. Noul Venit l-a căutat şi l-a descoperit pe Cel Ascuns în Spatele lui Doi şi Trei, care îi stau în faţă. El cunoaşte secretele lui Nouă, care le ascunde pe celelalte de ochii oamenilor. El a descurcat iţele misterelor vieţii, aşa cum trebuie să facă şi cei iluminaţi care încă trăiesc pe Pământ.

1:47. Noul Venit nu are parte de suferinţă sau durere; el nu se poate simţi rănit, nici nu poate fi trist. Dacă vreunul dintre tovarăşii care l-au însoţit în călătoria de pe Pământ face parte din rândul Celor Întunecaţi, atunci inima lui este alinată de uitare; mai târziu, însă, îşi va aminti, şi datorită eforturilor sale, Cel Întunecat va fi adus din nou în creuzet.

CAPITOLUL II
CRONICILE SACRE - PARTEA a II-a

2:1. Scrierile lui Garmi au fost aduse de mâinile lui Nadayeth Cel Iluminat, din oraşele gemene de unde vin Fiii Focului, atunci când a fugit de mânia regilor. El a aşternut în faţa Celor Învăţaţi lucruri frumoase, colorate în multe culori, şi le-a vorbit în felul acesta, iar eu, Lavos, le-am consemnat în limba Fiilor Focului:

2:2. Priviţi, acesta este Tărâmul Zorilor. El stă între minunatul Tărâm al Luminii şi Tărâmul Întunericului, care întotdeauna este mohorât. Aceste tărâmuri se află dincolo de văl; în faţa vălului este Tărâmul Celor Vii.

2:3. Aspirantul a pornit pe apele iluziei; barca lui pluteşte, dar nu a atins încă ţărmurile unde se împlineşte promisiunea unei noi vieţi. Acum, el este călăuzit de două fiinţe, una este o fecioară minunată, iar cealaltă un bărbat hidos. Acestea două se luptă una cu alta, fiecare trăgând de o parte a bărcii; aşa că barca se răstoarnă. Fecioara caută să-l tragă pe Aspirant la fund, în timp ce bărbatul urât încearcă să-l menţină la suprafaţă. Însă Aspirantul se luptă împotriva lui. Aşa ajung la plajele unui ţărm strălucitor, unde Lumina Adevărului o preschimbă pe fecioară într-o bătrână urâtă, iar pe bărbat îl face să devină un tânăr chipeş. Aspirantul zace ca un mort pe nisipurile din Shodew, căci s-a luptat împotriva bărbatului care a vrut să-l salveze.

2:4. Cea Frumoasă vine însoţită de nişte slujnice, şi împreună cu ele sunt şi tovarăşii Aspirantului din viaţa pământească. Este acolo şi sufletul său, care aşteaptă îmbrăţişarea. Aspirantul stă întins ca un mort, fiindcă nu l-a cunoscut pe izbăvitorul său. Cei care Urează Bun Venit stau în jurul lui şi aşteaptă plini de nesiguranţă. Cea Frumoasă se apleacă către omul întins şi îi spune, „Revino la viaţă, acesta nu este un loc unde domneşte moartea". El se mişcă şi ea îi zice, „Ridică-te şi descotoroseşte-te de rămăşiţele firii tale muritoare".

2:5. Aspirantul deschide ochii, se ridică, apoi îşi astupă ochii la vederea acelei frumuseţi care îl orbeşte şi care i-a adus inima. Fecioarele plâng iar lacrimile lor devin sângele vieţii Aspirantului. Cea Frumoasă zice, „Am venit ca tu, care ai fost mort, să ajungi să trăieşti, ca tu,

© Biblioteca Spirituală

care ai fost orb, să poţi vedea, ca tu, care ai fost amăgit, să poţi cunoaşte Adevărul". Sufletul îi zice, „Am venit să te îmbrăţişez, am venit să te protejez, am venit să te apăr, eu sunt refugiul tău".

2:6. Acel ceva care reprezintă *Kohar*-ul a spus, „Am venit să-ţi luminez faţa, eu sunt tu, aşa cu şi tu eşti eu. Te-am aşteptat; am plâns pentru tine şi m-am bucurat când tu te-ai bucurat. Nu te-am uitat niciodată cât timp am fost despărţiţi. Am auzit toate cuvintele pe care le-ai spus şi le-am reţinut pentru tine. Am reţinut fiecare oftat. Am reţinut fiecare sunet. Am reţinut fiecare miros şi fiecare gust. Amintirile tale sunt în siguranţă, aşa că acum îţi dau formă şi consistenţă".

2:7. Acesta este Vestitorul; el stă între acest om şi *Kohar*-ul său şi sunt împreună cu Reparatorul şi cu Cei ce Urează Bun Venit; de aici, se duc în Sala de Judecată şi stau înaintea Domnului Vieţii, Stăpânul Destinelor. Acum vin şi Stăpânii Veşniciei, care sunt Zeii Inferiori, şi toţi aceştia intră pe Porţile Splendorii. Cel care Ţine Balanţa vine din locul lui tainic. Cel ce Întâmpină în Tărâmul Întunericului stă la uşa lui, iar Cel ce Întâmpină în Tărâmul Splendorii stă la uşa lui; aceştia sunt faţă în faţă. Cei ce Urează Bun Venit, tovarăşii potriviţi din viaţa pământească a acestui om, sunt şi ei de faţă; ei sunt acolo, în Sala de Judecată.

2:8. Cel care Ţine Balanţa face să apară două coloane mişcătoare, cu aspect fluid; acestea stau de o parte şi de alta a *Kohar*-ului şi iau forma Aspirantului, însă una este deformată groaznic, deoarece oglindeşte toată răutatea şi toate slăbiciunile lui, pe când cealaltă străluceşte cu putere, căci oglindeşte toată bunătatea lui şi toate calităţile sale spirituale. Apoi, cele două coloane se unesc în Kohar, iar Reparatorul repară folosindu-se de dreptate şi milă. După aceea, Aspirantul stă în *Kohar*-ul său, în adevărata lui înfăţişare, care este un amestec al tuturor înfăţişărilor din încarnările sale.

2:9. Aspirantul este tras către uşa din partea dreaptă; el trece şi păşeşte pe drumul curcubeului. El este însoţit de Cei ce Urează Bun Venit, care sunt tovarăşii lui din viaţa sa pământească, ce îi sunt revelaţi acum în adevărata lor înfăţişare. Aceştia cântă, dansează, se bucură, şi reunirea lor este un prilej de mare bucurie. Cuvântul Adevărului a fost acceptat şi este împlinit. Sunt împlinite şi acele promisiuni străvechi: cel care pleacă se va întoarce, cel care doarme se va trezi, cel care moare va învia. Aspirantul a intrat în Regiunile Slavei.

2:10. Iată trupul lipsit de vehiculul vieţii. Doarme înfăşurat în bandajele morţii, căci spiritul viu a zburat. Trupul pământesc a rămas singur şi nu îşi poate păstra unitatea. Se pregăteşte să se descompună şi să putrezească. Tovarăşii celui Mort îl iau cu ei; va fi ferit de stricăciune şi va deveni o uşă prin care se poate comunica. Lui i se dau lucrurile care aparţin de drept celui mort.

2:11. Cei ce rămân pe Pământ se tem de Umbra Vieţii Celui care a plecat înaintea lor. Trupul este înfăşurat în bandajele morţii. Este purificat, este curăţat, i se asigură toate cele necesare. Astfel, Umbra Vieţii va locui în pace în trupul gol; va crede că este locuinţa ei. Nu va rătăci. O, Umbră, să nu rătăceşti; rămâi în mormânt; prinde-i pe aceia care vin să fure; prinde-i pe cei ce vor să distrugă trupul; prinde-i pe cei ce vor să deschidă ceea ce este închis. Prinde-i şi bântuie-i, prinde-i şi bântuie-i!

2:12. Aşa vorbesc Tovarăşii Celui Mort, „Umbra Vieţii acestui om care a fost nu este niciodată agitată; nu hoinăreşte niciodată, protejează şi vegehază mereu. Ea rămâne aici, căci este legată de trupul gol cu o mulţime de legături".

2:13. Ei spun, „Spiritul acestui om s-a trezit în Tărâmul Nemuririi, se bucură în Tărâmul de Dincolo de Orizont. El este un Erou al Orizontului. Nu-l insultaţi, gândindu-vă că e mort; el nu poate muri, pentru că este cu Cel Veşnic Viu. Nu a plecat ca să moară; a plecat ca să trăiască în altă parte. Fie ca umezeala trupului său să se întoarcă în apele Pământului din care a venit. Fie ca elementele solide din trupul lui să se întoarcă în ţărâna din care provin. Fie ca oasele lui să se unească cu pietrele din care au făcut parte odinioară".

2:14. „Nu plângeţi, pentru că lacrimile şi tânguirile voastre îi înfrânează spiritul nerăbdător. Cântaţi cântecul funebru, ca ecoul lui să facă să răsune clopotul din Regiunea Luminii, ca Cei Minunaţi şi Cei ce Urează Bun Venit să vină la locul întâlnirii. Nu se cuvine să forţaţi o inimă tristă să se bucure, aşa că fiţi trişti cu gândul la faptul că despărţirea este temporară".

© Biblioteca Spirituală

2:15. „Aveţi grijă ca trupului pământesc al acestui om să nu-i lipsească nimic; înconjuraţi-l cu grijă şi afecţiune, ca să poată transmite substanţa vieţii. Susţineţi-l, ca Umbra Vieţii să rămână în interiorul lui".

2:16. „Ce vedeţi acum? Priviţi-l! Muritorul fragil rămâne înfăşurat şi tăcut, fără nicio reacţie. Cugetaţi la faptul că vedeţi toate acestea cu ochii trupeşti, care nu pot percepe lucrurile spirituale. Dacă ochii spiritului vostru ar fi deschişi fie şi pentru o clipă, aţi putea vedea ceva cu totul diferit, şi atunci aţi şti că spiritul său strălucitor şi nemuritor umblă în compania celor care s-au înălţat la slavă".

2:17. A venit vremea să vă despărţiţi, să vă luaţi rămas bun, căci uşa se închide".

2:18. „O, tu cel plecat, care te-i înălţat la slavă şi ne-ai lăsat trişti. Aşa cum noi te-am ajutat şi te-am înconjurat cu protecţia iubirii noastre şi cu darurile pe care ţi le-am adus, tot aşa ajută-ne şi tu acum în zilele care ne-au mai rămas de trăit pe Pământ".

CAPITOLUL III
CRONICILE SACRE – PARTEA a III-a

3:1. Iată, vine cineva care poartă sandale albe şi este îmbrăcat în veşminte fine de in. Ridică-te, stai drept şi salută-l. El poartă toiagul dreptăţii. El îţi aduce o perlă cu o valoare inestimabilă; ia-o şi devin-o desăvârşit.

3:2. Vin şi alţii, femei frumoase şi copii. A venit şi moştenitorul tatălui său, precum şi cele patru fiinţe măreţe ce poartă cu ele ape dulci, care dau tonul petrecerii şi se bucură la adăpostul mâinii puternice a protectorului lor. Cel care a plecat nu este uitat, însă aceasta este ziua celor vii.

3:3. Moştenitorul se opreşte din plâns şi începe să zâmbească; protectorul vine în pace. Inima din cer nu mai este mică; ea creşte şi devine mare. La fel se întâmplă şi cu inima celui care trăieşte; zilele de jale s-au sfârşit, iar inima lui se umflă şi se se măreşte.

3:4. Fiul cel bun nu încetează să slujească cu credinţă în numele celui plecat, care a scăpat de închisoarea acestui trup. Fiul ascultător îl cheamă acum pe cel absent şi îi cere protecţie împotriva umbrelor rătăcitoare şi a chinurilor produse de Umbrele Vieţii.

3:5. O, Generosule, Fiinţă Mereu Grijulie, ascultă cuvintele fiului tău credincios şi ascultător, care se înalţă odată cu fumul albastru şi pătrunzător al mirosului de tămâie. Nu lăsa nicio umbră să plece din locuinţa ta sigură pentru a bântui locuinţele noastre, căci cei ce locuiesc în ele nu te-au dezonorat. Păzeşte Uşa Întunecată, astfel încât acele lucruri cu forme dezgustătoare să nu se apropie de noi şi să ne întineze trupurile cu boli şi suferinţe.

3:6. Tu te-ai dus, şi înainte ca apele să se ridice din nou, omul din Shodu, cel care s-a purtat aspru cu văduva care locuieşte lângă canalul din pietre negre, a plecat să fie judecat. Nu este el acela pe care tu l-ai judecat, şi oare nu te-ai purtat cu el aşa cum merita atunci când talerul balanţei s-a înclinat în defavoarea lui? Aşadar, nu s-ar putea el întoarce din Regiunea Întunericului împreună cu alţii la fel ca el, ca să ne provoace necazuri? Pe tine nu te poate vătăma, tu eşti acum în Locul Slavei, în ţinutul de dincolo de apele din Apus. Prin urmare, trimite-ne paznici din rândul Tovarăşilor Strălucitori, ca să-şi întindă aripile protectoare deasupra locuinţelor noastre.

3:7. Vin mulţi alţii, care aduc mâncăruri fine şi turte de orz, peşti mari şi graşi şi alimente de tot felul, ulcioare cu vin din miere şi fructe din belşug. Cel care lipseşte de la ospăţ se bucură; braţul său este puternic, aşa că porunceşte pazinicilor. Alungaţi toată tristeţea şi veseliţi-vă, căci aceasta nu este o vreme a întristării, iar ochii voştri nu trebuie să fie în lacrimi.

3:8. Dacă dincolo de vălul protector există Umbre binevoitoare ale Vieţii, acestea pot intra. Fii alături de noi atunci când ne veselim. Fie să ne bucurăm cu toţii de ceea ce avem şi de ceea ce împărtăşim, căci viaţa nu poate fi controlată.

3:9. Acestea sunt lucruri dintr-un loc străin, şi ele au fost spuse pentru fratele nostru Gwelm, potrivit ritualurilor Fiilor Focului, şi tot aşa va fi şi pentru aceia care intră în camerele de

© Biblioteca Spirituală

piatră.

CAPITOLUL IV
CRONICILE SACRE – PARTEA a IV-a

4:1. Omul care a fost odată nu mai poate vorbi cu oamenii de pe Pământ, căci el trăieşte acum în măreţie printre Cei Veşnici. A fost cântărit de Evaluatori şi cu toate că păcatele sale nu au fost puţine, acestea nu i-au depăşit bunătatea. Aşa că a devenit unul dintre Cei Strălucitori şi acum călătoreşte în spaţiile Tărâmului Ceresc, însoţit doar de tovarăşi pe măsura lui.

4:2. El s-a înălţat în Locul Slavei, în Locul Împlinirii. Anii au căzut de pe umerii lui ca o manta aruncată, şi este tânăr din nou. El este viguros; el trăieşte. Timpul nu îl poate schimba, tristeţea nu îi poate intra în inimă. El se odihneşte, aşteptând o nouă chemare la datorie.

4:3. El a trecut prin Marea Sală şi prin Poarta cea Strâmtă. A intrat pe Tărâmul Zorilor Noi şi este binevenit; tovarăşii săi de pe Pământ îl salută; el este viu. El este dincolo de durere; el vede imaginea sublimă care îi împlineşte dorinţele. Cel care a slujit, acum este slujit. Aşa cum a semănat şi a îngrijit, aşa culege acum.

4:4. El trece de Locul Sufletelor care Aşteaptă şi vede *Kohar*-ul care se va uni cu spiritele ce se înalţă. El ţine în mână Cartea Vieţii şi pluteşte pe deasupra păşunilor pure, dincolo de flacăra luminoasă care separă. El îşi întoarce chipul plin de compasiune către întuneric, dar nu vede altceva decât umbre efemere pe fondul unei lumini roşii. Cei Pierduţi se retrag ruşinaţi, iar omul care a fost odată trece pe lângă intrarea în locuinţa lor spurcată.

4:5. Cei care au rămas să îl jelească pe Cel Slăvit şi-au şters lacrimile, căci el este bine. Se bucură de o viaţă bună într-un loc plin de slavă. Este în siguranţă în îmbrăţişarea *Kohar*ului său; el este Adoratorul ai cărui ochi sunt deschişi spre lucrurile minunate; el vede imaginile sublime.

4:6. Omul care a fost odată îl caută pe cel luminat, care îl va dirija către îndatoririle sale; el se curăţă în Lacul Frumuseţii şi se răcoreşte la Izvorul Vieţii. El vede spiritele amurgului, care sunt curăţate de toată răutatea şi de toate poftele lor; însă aceştia rămân prizonierii Stăpânului Destinelor, căci încă nu au fost încercaţi. Stăpânul Vieţii îi va trimite înapoi, pentru a fi puşi la încercare. Pentru aceştia, mereu există speranţă.

4:7. Omul care a fost odată a navigat pe curenţii şerpuitori ai vieţii şi a traversat apele întunecate ale morţii, iar acum este întărit în înţelepciune. Stă acolo sus, aşezat pe un scaun, pentru a deveni instructorul şi călăuza celor aflaţi pe cale. El devine un vas cu jeratic, o lumină primitoare care îi călăuzeşte pe aceia care caută Adevărul. El este purificat şi apoi iese purtând Mantia Albă a Măreţiei.

4:8. Iată cât de minunate îi sunt veşmintele şi cât de pure podoabele atunci când stă şi aşteaptă să audă chemarea celor aflaţi în Împărăţia Cerului, care-i caută povaţa. Clarvăzătorii care privesc în apele întunecate îi vor uimi pe oameni cu claritatea vedeniilor şi a revelaţiilor lor, căci puterea iese din omul care a fost şi capătă mult mai multă tărie. O fiinţă măreaţă s-a alăturat Tovărăşiei Minunate din Tărâmul Zorilor. Iar aceştia vor spune, „Pământul îşi împlineşte cu vrednicie scopul atunci când produce oameni ca acesta”.

4:9. Poate vă întrebaţi cu ce se ocupă omul care a fost odată. Ilumineză el singur apele întunecate? Este el printre aceia care caută să intre în inimile celor care închid uşile spiritului lor în faţa celor care îi învaţă înţelepciunea? Din nefericire, cei ce sunt înfăşuraţi în trupuri pământeşti, atunci când ajung în faţa celor care îi învaţă înţelepciunea, spun aşa, „Ce ne interesează pe noi această vorbărie?”. Însă dintre toţi, ei sunt aceia care au nevoie de iluminare, întrucât sunt oameni cu mintea îngustă.

4:10. Oare a ajuns el ca cei ce găsesc poteca pe timp de noapte, a devenit el o călăuză în întuneric, o stea care luminează la miezul nopţii, un vestitor al Celui Măreţ care Ilumineză? Sau a devenit un Stăpân al Razelor ce dansează pe ape ori un Supraveghetor al Vânturilor care mângâie obrazul? Este suficient că se bucură de o viaţă minunată; fie să aibă parte de ea şi de *Kohar*-ul său până în ziua în care totul va fi cunoscut, când totul va fi dezvăluit pe deplin.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL V
CRONICILE SACRE – PARTEA a V-a

5:1. Acestea sunt instrucţiunile pentru aceia care parcurg traseul exterior al căilor gemene, pentru aceia care au fost puşi în mormintele din camere şi care au urmat căile lui Kemwelith. Cuvintele vin din trecutul îndepărtat; ele au fost rostite pentru prima dată într-un ţinut aflat la mare distanţă, dincolo de valurile care se rostogolesc:

5:2. Cel Înălţat s-a transformat în Noul Venit, şi odată ce a trecut prin locul intermediar, el pleacă fără zăbavă. Nu trebuie să plătească vamă la traversarea cu barca, fiindcă Noul Venit cunoaşte cuvintele care îi permit să intre şi care i-au devenit cunoscute datorită faptelor sale bune. El nu s-a abătut de la cale, aşa că totul este bine.

5:3. Barcagiul vine în Locul Aşteptării, aflat pe râul şerpuitor, care reprezintă cursul sinuos al purificării. Noul venit stă în locul de acostare şi spune, „O, barcagiule care vii din Regiunea Celor Binecuvântaţi. M-am purificat, m-am curăţat de toate relele care mă murdăreau; grăbeşte-te, nu întârzia. Eu sunt un hoinar nerăbdător să ajungă la destinaţie". Barcagiul zice, „De unde vii?". Noul venit spune, „Eu sunt din Restaw şi sunt ostenit. Ia-mă şi du-mă în locuinţa care mi se cuvine, hai să nu zăbovim. Vreau să mă alătur celor uniţi cu sinele lor. Hai să nu mai pierdem vremea. Nu mai sta, fiindcă sunt nerăbdător să plec de pe acest ţărm sumbru. Nu te teme, precautule, căci niciun rău nu calcă pe urmele mele. Vino, hai să plecăm de aici; poartă-mă peste ape la locul ce mi-a fost hărăzit. Du-mă repede acolo unde spiritele se regenerează şi devin din nou tinere. Du-mă la baza Scării Măreţe care urcă spre Locul Celor Nemuritori, spre Curtea Măreţului Dumnezeu".

5:4. Barcagiul ezită; el spune, „Arată-mi dovada, ca să ştiu că ai trecut cu adevărat de toate încercările, ca să ştiu care este adevărata ta destinaţie. Căci oamenii se gândesc la un lucru, dar Adevărul este în altă parte".

5:5. Noul Venit spune, „Dovada este strălucirea mea, pe care, dacă nu cumva eşti un impostor, o poţi vedea deasupra capului meu, iar recomandarea mea este înscrisul care se referă la mine şi care se găseşte în Cartea Misterelor Sacre. Vino, poartă-mă peste ape, ca să pot păşi pe Câmpul Păcii. Nu vezi că am patru slujitori, câte doi în fiecare parte? Dă-le voie să vorbească în numele meu, pentru că aceştia sunt martori care umblă în lumina Adevărului".

5:6. Barcagiul zice, „Cine o să împingă cu prăjina?", iar Cel Înălţat răspune, „Eu voi împinge cu prăjina, împreună cu slujitorii mei, câte doi în fiecare parte. Tu vei sta la cârmă şi vei avea grijă să mergem drept". Barcagiul spune, „Este bine, deoarece curentul este nărăvaş şi schimbător".

5:7. Noul Venit spune, „O, barcagiu al celor fără barcă, eu sunt într-adevăr un om drept în ochii celor care stau de ambele părţi ale orizontului, al celor care sunt în Cer şi pe Pământ. Am făcut faţă testelor celor care m-au pus la încercare şi acum sunt liber să îmi continui drumul. Datorită faptelor mele, mă simt îndreptăţit să cer să fiu lăsat să trec. Oare nau vorbit oamenii de bine despre mine după ce am plecat din mijlocul lor; nu este suficient acest lucru? Aşa este pe Pământ, dacă oamenii îl vorbesc de bine pe cel plecat, atunci înseamnă ca a fost într-adevăr bun. Cu adevărat, eu sunt Cel Strălucitor".

5:8. Barcagiul zice, „Dă-ţi într-o parte mantia, ca să văd cum arăţi, căci aceasta este o barcă bună, ce nu trebuie murdărită. Calea de aici încolo este grea pentru aceia care nu pot fi priviţi fără să simţi repulsie. O, Măreţule, trage mantia la loc, căci, într-adevăr, tu eşti printre cei mai strălucitori care au trecut pe aici; mare va fi bucuria atunci când o să ajungi printre cei ca tine, care au inima pură".

5:9. „Nu mai zăbovi, barcagiule. Du-mă repede peste ape, pe celălalt mal. Dacă mai întârzii, voi spune oamenilor numele zeilor, ca să dau la iveală faptul că nu sunt reali. Eu nu sunt unul de care să îţi baţi joc, eu sunt cel ce risipeşte norii iluziei. Sunt un om lipsit de calităţi negative; prin urmare, nu mai zăbovi, hai să plecăm".

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL VI
CRONICILE SACRE – PARTEA a VI-a

6:1. Omul care a fost odată a devenit Pelerin. El a traversat apele, a trecut de Paznicul Necruţător, iar acum aşteaptă la Locul Uniunii şi rămâne ferm. Nu se teme şi aşteaptă cu hotărâre. Cel Calm şi Milostiv se apropie cu trei vase cu apă şi îl răcoreşte.

6.2. Pelerinul zice, „Priveşte, O, Veghetor al Porţii, am adunat în depozit o comoară de iubire; aşadar, dă-mi voie să trec. Este iubirea celor care au plecat înaintea mea; nu crezi că este o cantitate mare şi suficientă pentru a mă înălţa? Iată iubirea celor care au rămas în urmă; nu este o cantitate mare şi suficientă pentru a mă înălţa?" Veghetorul îi ascultă cuvintele.

6:3. Paznicul Necruţător numără şi cântăreşte, apoi spune, „Treci". Şi atunci, acest om trece şi se duce dincolo de Lacul Înţelepciunii, dincolo de Cursul Sinuos al Experienţei, peste Câmpurile cu Trestii, ce mustesc de apă, până în partea Răsăriteană a Regiunii Luminii, acolo unde va primi o nouă viaţă în Sferele Superioare.

6:4. Pelerinul stă acum în faţa Pântecului Cerului, unde cei care intră ca nişte seminţe pure ajung să se unească cu Dumnezeu. Acest om se duce acolo unde slujitorii îl ajută să se îmbrace cu Mantia de Slavă. Aceştia îi urează bun venit.

6:5. „Iată", zic ei, „*Kohar*-ul său i-a adus acestui om puteri care să-l facă desăvârşit. Puterile pe care le-a dat spre păstrare *Kohar*-ului atunci când se ruga pe Pământ s-au întors la el înmulţite peste măsură. Acest om s-a alăturat Tovărăşiei Vesele; el şi-a lăsat trupul vechi, pe care l-a lepădat, în Regiunea Densă, iar acum, când se află în Regiunea Luminii, îşi va lua un alt trup, mult mai strălucitor.

6:6. *Kohar*-ul îl salută pe Pelerin şi îi zice, „Îţi urez bun venit, ţie, care eşti al meu". Iar celor aflaţi acolo, *Kohar*-ul le spune, „Acesta este al meu; el s-a spălat în Lacul Înţelepciunii şi a trecut prin Peşterile Neîncrederii şi Îndoielii. Aşadar, hai să intrăm împreună în pace atunci când Marea Uşă se va deschide pentru Fiinţa Unită din Răsărit; această uşă duce la Locul Dumnezeului Unic şi Adevărat, care se află mai presus de toţi zeii şi ale cărui manifestări sunt tainice şi misterioase".

6:7. Înainte de a merge mai departe, ei trec pe lângă o intrare laterală care duce în Regiunea Întunericului, acolo unde pândesc lucruri dezgustătoare şi jalnice, unde se află Cei Pierduţi, care pe Pământ au slujit în rândurile răului. O, *Kohar* măreţ, astupă-ţi urechile, ca acestea să nu audă vaietul trist al celor osândiţi să rămână în urmă!

6:8. Aceia care sunt tovarăşii Pelerinului strigă, „O, *Kohar*, călăuzeşte-l pe cel ce e al Tău de drept, du-l către Scara Vieţii, pe care trebuie să urce din nou; întăreşte-i treptele, sprijină-l, ca să calce abia simţit pe ele, ca nu cumva treptele să se rupă sub greutatea lui.

Aceasta este încercarea pentru faptele săvârşite demult, al căror rău apasă cu putere".

6:9. O, *Kohar*, cel ce este al Tău este slab şi se clatină, însă braţele Tale sunt puternice; aşadar, ridică-le şi ţine-l, ca să poată înainta spre înălţimile de deasupra. Fă acest lucru, ca el să poată sta împreună cu aceia care posedă înţelegere, ca picioarele sale să fie binevenite pe Câmpurile Păcii şi ca acesta să îşi poată lua locul printre Cei Strălucitori.

6:10. Binecuvântat este *Kohar*-ul care păzeşte toate amintirile, depozitându-le aşa cum oamenii depozitează grânele; care le păstrează pentru a fi folosite de Cei Renăscuţi; care îşi poate aminti tot ceea ce oamenii au uitat şi care poate scoate la suprafaţă o amintire aşa cum oamenii scot apă din fântână. *Kohar*-ul este un înregistrator veşnic; Pelerinii devin Cei Înălţaţi şi aceştia intră în *Kohar*-ul lor la fel cum sufletul intră în trup; şi unindu-se cu el, devin Cei Strălucitori.

CAPITOLUL VII
CRONICILE SACRE – PARTEA a VII-a

7:1. Acesta este felul în care Aspiranţii de pe Pământ pot traversa temutul orizont, şi

© Biblioteca Spirituală

anume să locuiască în Peştera de Piatră. Astfel, oamenii ajung să cunoască Adevărul referitor la Tărâmurile de Slavă aflate dincolo de Orizontul Apusean, însă aceasta este o cale pe care pândesc mari pericole şi multe grozăvii, aşa că mulţi se întorc cu minţile răvăşite.

7:2. Aspirantul este de pe Pământ şi este legat de acesta. El stă în peştera din faţa Cazanului Renaşterii şi al Regenerării şi inhalează fumul de la fiertura eliberării. El se ridică deasupra lui însuşi, zburând pe aripile cu cinci pene, ale căror nume sunt consemnate în Cartea Misterelor, unde se găsesc şi remediile speciale. Acolo stă scris că acesta se poate înălţa ca un şoim şi că peste tot unde se va duce, se va duce ca un şoim. Nu va putea să se ducă ca orice altă pasăre.

7:3. El scapă de chemarea Pământului, lanţurile îi cad. Aspirantul îşi lasă toţi slujitorii în urmă; el nu este cu ei; el nu mai este pe Pământ, dar nu este nici din Cer. Acum este în locul unde cele două se întâlnesc şi se întrepătrund.

7:4. Trupul său se mişcă fără spirit şi se împărtăşeşte din pâinea galbenă şi amară a viziunii largi. Aspirantul bea fiertura de orz cenuşiu, soarbe adânc din vinul de *harish* şi mănâncă turtele din *horris* verde-maroniu. De asemenea, mănâncă fructele copacului eliberator şi bea fiertura de ciupercă neagră, care se află în pocalul fumegând. Astfel, adoarme, iar slujitorii îl aşază în recipientul numit Pântecul Renaşterii. El se află în Locul Vedeniilor, însă rămâne ca o pasăre în vârful catargului.

7:5. Va fi acoperit şi fixat în aşa fel încât să nu se ridice atunci când se zbate. Cei din jur îl aud cum vorbeşte într-o limbă străină, cum îi strigă pe părinţii lui care au plecat înainte şi care acum se ocupă de lucrurile aflate dincolo de Lacul Cel Mare. Trupul său devine nemişcat, căci intră în odaia orbitoare, care reprezintă uşa vederii duble.

7:6. Acum, va trebui să străpungă Zidurile Aerului Uscat, care îi barează calea, şi să se ridice în Norii Strălucitori coloraţi în culorile curcubeului, care se află deasupra. De acolo de sus, se uită sub el şi vede apele Cursului Şerpuitor al Experienţei, şi înţelege semnificaţia tuturor lucrurilor care i s-au întâmplat. Acum, are patru ochi, aceştia fiind ochii interiori şi ochii exteriori, şi ridicându-se mai sus, ajunge la înălţimile conştiinţei cuprinzătoare.

7:7. Aici, se întâlneşte cu Călăuza şi o urmează grăbit. Vorbeşte direct cu Paznicul. Îşi acoperă ochii atunci când trece pe lângă Cel ce Păndeşte la Prag şi îşi continuă drumul până când ajunge la locuinţa Deschizătorului de Drumuri.

7:8. Acum, trupul Aspirantului începe să se agite, iar cei care au grijă de el îi acoperă chipul cu puterea lui Hori. El aude glasul Zeului Soare, care spune, „Cunosc toate numele care trebuie, eu sunt Cel ce Cunoaşte Numele. Eu cunosc numele Celui Nemărginit, eu sunt mai presus de Stăpânii Răsăritului şi Apusului, eu sunt Cel mai Puternic”.

7:9. Aspirantul începe să asude; se zvârcoleşte, strigă, se luptă. Tovarăşii Veghetori ştiu că a ieşit de sub protecţia Zeului Soare şi că a fost prins de Demonii Întunericului, însă se luptă cu ei şi îi biruie, aşa că totul este bine. Apoi, Aspirantul se întoarce.

7:10. Deasupra se rotesc o sută de sori strălucitori, o şoaptă se rostogoleşte ca un tunet, lumini de felurite culori se leagănă deasupra, aşa cum se leagănă trestiile unui râu în bătaia vântului. Toate lucrurile par că dansează într-o ceaţă sclipitoare, după care se întorc şi se înfăşoară din nou în ele însele, dând naştere unei frumuseţi atât de mari, încât gura omului nu o poate descrie. Toate lucrurile capătă forme sclipitoare, făcând să se vadă şi alte forme. O muzică minunată vibrează pretutindeni în jur şi totul pulsează într-un ritm uşor. Văzduhul este plin de glasuri de o frumsueţe nepământească; slava şi splendoarea sunt pretutindeni. Apoi, Aspirantul se trezeşte.

7:11. El se ridică; iată, iese afară şi umblă ca unul care este năucit de vederea slavei. Se clatină, nu poate să meargă fără să fie sprijinit. Gâtul îi arde, iar gura îi este uscată, în cap îi bubuie tobe. I se dă să bea ape dulci din cupa uitării, iar acesta bea cu nesaţ; totul este bine.

El este un Renăscut, el este un Iluminat. El este unul care a înviat din Peştera de Piatră.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL VIII
CRONICILE SACRE – PARTEA a VIII-a

8:1. Acestea sunt rugăciunile lui Ilkeb Străinul, care a venit din Ţinutul Apelor care Cresc şi pe care noi l-am cunoscut sub numele de Deschizătorul de Drumuri. El a venit sub aripile Şoimului de Foc. A fost primul dintre Cei cu Matia Roşie, mâna dreaptă a lui Glanvanis. Acest lucru s-a petrecut pe vremea părinţilor părinţilor noştri, dar limba navigatorilor nu mai este astăzi în gura oamenilor.

8:2. O, Fiinţă Măreaţă şi Frumoasă, Strălucitorule care îi întâmpini pe Nou Veniţi în Locul de Dincolo de Orizontul Apusean, această femeie este fiica ta; da, fiica ta este. Vezi? Ea are spiritul pur şi inima curată. Este modestă şi feminină, aşa că las-o să treacă pentru a trăi pe Păşunile Vieţii, în Tărâmul Zorilor Noi, unde totul este bun.

8:3. Las-o să fie purificată de către fecioarele din Orshafa; lasă-le să o purifice, să fie spălată de slujnice în apele curate şi dulci ale vieţii, şi apoi să fie uscată. Lasă-le pe Cele Nouă Delicate să o slujească; să o îmbrace în veşminte decente, căci este o femeie adevărată. O, Măreţule şi Slăvitule, dă-i acestei femei mâna ta; apuc-o cu o blândeţe feminină. Întinde-ţi peste ea aripile tale de şoim, înfăşoară aripile în jurul ei şi protejeaz-o. Ea a urmat căile anevoioase ale femeilor şi a slăvit viaţa cu prezenţa ei. A îndurat necazurile cu răbdare şi a făcut din vatra căminului ei un loc al păcii şi mulţumirii. Las-o să cutreiere pe păşunile Celor Binecuvântaţi şi să pătrundă în regiunile cele mai îndepărtate ale luminii.

8:4. Îmi ridic mâinile şi mă rog. Flacăra este aprinsă; ea arde cu o lumină strălucitoare; în vas se pune tămâie aromată, iar aceasta devine roşie. Mirosul ei dulce se ridică către nişele de deasupra. O, Fericită care Te-ai Înălţat, O, Fiinţă Frumoasă care străluceşti de bunătate feminină, vistiernică a tuturor virtuţilor, purifică-te pentru a fi acceptată în Regiunile superioare. Tămâia pe care o ardem aici este viaţa reînnoită pe care tu o inspiri. Aceasta îţi umple plămânii; respiri, şi pentru că respiri, trăieşti. Aceasta este cea mai bună tămâie din Ţinutul Gwemi, şi ea nu diferă de aceea pe care părinţii noştri o cunoşteau atunci când au călătorit pe calea apelor. O, Frumoaso, inima mea zăboveşte în locul unde tu te odihneşti; inima mea este cu tine, este împletită cu a ta. Ce dulce îţi este suflarea, ce plăcut îţi este parfumul, ce blânde îţi sunt şoaptele, ce delicat foşnesc hainele tale. O, tu, cea care ai devenit Frumoasă, să ştii că nu eşti singură.

8:5. Ridică-te fumule înmiresmat; ridică-te miros purificator; ridicaţi-vă, voi, jertfe bune; ridicaţi-vă ca nişte păsări care bat din aripi în văzduhul purificat şi duceţi-vă în regiunile glorioase ale luminii, care se află dincolo de percepţia noastră slabă. O, Frumoaso, acceptă mirosul nostru dulce; insiră fumul nostru dulce, O, Tu, Cea Delicată; fie să te bucuri de răsplata care ţi se cuvine pentru eforturile şi privaţiunile tale, pentru sacrificiile tale lipsite de egoism. Fii mereu mulţumită şi împăcată. O, soţie supusă şi mamă iubitoare, ascultă cuvintele noastre care se ridică până la tine în tămâia ce arde înăbuşit, care este adusă cu corabia pe aceste ţărmuri.

8:6. Ascultă glasurile Celor ce Urează Bun Venit, care o aşteaptă şi o salută pe Frumoasa ce li se alătură acum. Ei spun, „Leapădă hainele vechi şi ponosite şi îmbracă-te cu veşmintele de lumină strălucitoare, cu veşmintele de splendoare care te-au aşteptat. Împodobeşte-te cu giuvaerurile recompensei spirituale, pe care le-ai câştigat cinstit".

8:7. De acum încolo vei locui aici, vei umbla liber, vei fi cinstită şi iubită. Aici, vei fi reînnoită, aşa că fii vigilentă şi puternică, ca să ajungi departe. Puterea spiritului tău se va întinde peste tot. Doar dacă te gândeşti şi vei zbura pe aripi de şoim. Dorinţa ta devine o trăsură cu aripi de lumină".

8:8. „Dincolo de locul primei tale destinaţii se află regatul Stăpânului Cerului Îndepărtat. Acolo, el va permite manifestările în slavă. Acolo, tu vei umbla în tărie şi frumuseţe, fiind mereu plină de viaţă şi putere, fiind îmbrăcată în frumuseţe şi veşnicie".

8:9. „Acolo, valurile unui fluid minunat, necunoscut aici, se ridică şi coboară linişite, aşa că în fiecare zi te poţi scălda în ele, gustând odihna revitalizantă. Aici, setea ta va fi stinsă la fântâna Esenţei Divine, iar foamea ta va fi potolită de pâinea minunată a vieţii veşnice".

8:10. Acesta este destinul tău în Tărâmul de Dincolo de Văl; prin urmare, lasă-ţi chipul să

© Biblioteca Spirituală

se bucure. Ridică-te, însufleţire minunată; tu eşti sortită să te numeri printre Cei Strălucitori şi eşti primită cu căldură în compania Celor Plăcut Mirositori. O, fericito care ai îmbogăţit viaţa pământească cu prezenţa ta, aceasta îţi este răsplata. Mulţi au făcut lucruri grandioase, însă tu ai slujit cu stăruinţă şi cu râvnă, adăugând mici grăunţe de bunătate la grămada de merite, până când aceasta a depăşit în greutate lucrurile măreţe făcute de alţii. O, biruitoareo, noi te salutăm!".

8:11. Cei cee Urează Bun Venit vorbesc între ei, „Cât de frumos şi de luminos este chipul acestei Nou Venite. Cât de pură trebuie să fi fost viaţa ei în Regiunea Densă. Priviţi; iat-o, reînnoită şi întinerită, dar cu o frumuseţe pe care nu a cunoscut-o în viaţa pe care a lăsato în urmă".

8:12. Când va pleca de aici, va fi împreună cu *Kohar*-ul ei; ei sunt unul. Ea vede prin *Kohar*; ea miroase prin *Kohar*. Tot ce simte, simte prin *Kohar*. Tot ce face şi ce ştie se datorează *Kohar*-ului.

8:13. Iată, ea este printre Cei Aleşi. De acum încolo, va deveni o Deschizătoare de Drumuri pentru cei din neamul ei. Cât de slăvită este ea şi cât de binecuvântaţi sunt aceia!".

8:14. Acestea sunt rugăciunile făcute pentru Milven, fiica lui Mailon, fiul lui Market Străinul, în conformitate cu ritualurile Fiilor Focului. Ardwith le-a păstrat, şi au fost consemnate în felul acesta în locul numit Korinamba.

CAPITOLUL IX
CRONICILE SACRE – PARTEA a IX-a

9:1. Aici este vorba de taina Celui Născut de Două Ori. Aceste lucruri se referă la cei ce s-au născut din nou, la cei care au îndurat grozăvia morţii induse, a morţii căreia mulţi nu îi supravieţuiesc; la cei care au sorbit adânc din *Koriladwen*, poţiunea blândă şi amară care eliberează spiritul; care au intrat în Ogofnaum prin uşile tunătoare. Iată care este calea lor.

9:2. Uşa Cerului stă întredeschisă; uşile viziunii s-au deschis şi acum este dezvăluită Peştera Vedeniei. Undele din abis, purtătoare ale spiritului, au fost eliberate; razele Marii Lumini au fost şi ele puse în libertate, iar Călăuzele şi Veghetorii s-au aşezat în locurile lor, lângă Cel Neschimbător.

9:3. Cei ce Urează Bun Venit stau în spate, căci acesta nu este spectacolul lor. Cel Strălucitor este acolo, la fel şi Povestitorul, care explică viziunile: „O, Curajosule cu inima puternică, *Syoltash* în devenire, lucrurile pe care le priveşti sunt cele pe care le văd Cei Măreţi de pe Pământ atunci când le vine ceasul şi sosesc aici, unde se trezesc din nou la viaţă. Aceştia au fost cu adevărat nişte oameni înţelepţi, buni cunoscători ai căilor mistice, oameni care şi-au cunoscut situaţia şi au înţeles că li s-a dat un anumit interval de timp".

9:4. „Priveşte stelele gemene. Acestea întruchipează puterile moaşei care îi trage pe Cei Născuţi de Două Ori înapoi în locurile lor de origine. Cei aflaţi împreună cu ele sunt ocrotitorii luminii şi ai întunericului. Trebuie să îl alegi pe unul dintre ei ca tovarăş, însă alegerea trebuie făcută ţinând cont de legea afinităţii; altfel, eşti pierdut".

9:5. „Groapa în care priveşti este viaţa pământească. Lumina strălucitoare este deasupra, cu mult mai departe decât soarele; ea este manifestarea Unicului Dumnezeu, dar nu este El. Razele care dansează în jur sunt zei, reflexii deformate ale realităţii, reflexii deformate ale Adevărului, umbre ale lucrurilor care sunt. Picăturile strălucitoare sunt suflete, ele coboară din lumină pentru a se manifesta în întuneric".

9:6. „Norii care acoperă luminile mai mici sunt nori ai lipsei de înţelegere, care întunecă chipul înţelepciunii-

9:7. Gemenii întunecaţi care stau lângă stâlp sunt Amăgirea şi Iluzia, care îi înşală pe oameni. Şuvoiul de apă limpede este Adevărul, iar apele Adevărului macină necontenit piedestalul de lut al falsităţii".

9:8. „Strălucirea pe care o vezi în faţa ta şi în partea dreaptă este spiritul gol-goluţ, care rămâne în izolare. Nu este nici într-un trup muritor, nici în *Kohar*-ul său. Dincolo de el este o

© Biblioteca Spirituală

strălucire şi mai mare, care se reflectă din depărtare; ea vine de la *Kohar*-ul *Kohar*-elor, pe care oameni nu îl pot înţelege".

9:9. „Formele respingătoare, care sunt în spatele flăcării din stânga ta, sunt spirite blestemate, care odinioară reprezentau forţele vieţii oamenilor. Acum, ele se târăsc în nori şi mizerie, locuiesc în mlaştină, dar soarta lor este dreaptă, căci chiar ele au fost judecătorii. Întunericul de dincolo de obscuritate nu va deveni altceva decât ceea ce este. Întunericul nu se poate transforma în lumină, căci atunci când lumina vine în întuneric, acesta dispare; el încetează să mai existe".

9:10. Peisajul mohorât şi întunecat pe care îl vezi în faţa ta, în partea stângă, este Regiunea Densă, unde sălăşluiesc vremelnic muritorii. Luminile care pâlpâie ici şi colo sunt bucuriile de pe Pământ, în timp ce petele întunecate sunt locurile unde există tristeţe şi suferinţă. Culoarea roşie indică mânia şi vrajba. Albul cu nuanţe bleu reprezintă iubirea şi compasiunea".

9:11. Strălucirea de deasupra şi din faţa ta este Regiunea Luminii, unde Cei Înălţaţi se bucură, căci acolo le urează bun venit tovarăşilor lor de pe Pământ şi sunt fericiţi că li s-au alăturat. Iată, aici este o Înălţată care abia a venit; ea urcă în zbor pe aripile lungi ale spiritului, şi mâini iubitoare se întind către ea ca să o primească. Calea ca o centură de stele, pe care o vezi ridicându-se în faţa ta, este cea pe care au străbătut-o până acum nenumăraţi Înălţaţi. Acum, continuă-ţi drumul către stânga".

9:12. „Abisul care se află acum în faţa ta este gura Pământului, şi iată, ea se deschide şi îţi vorbeşte, spunându-ţi adio. Ascultă cu atenţie, căci îţi va repovesti faptele pe care le-ai săvârşit, realizările pe care le-ai avut şi lucrurile care ţi-au scăpat. Dacă acestea sunt prea grele, atunci dă-ţi drumul în abis, căci nu eşti vrednică să supravieţuieşti acestei încercări; nu merge mai departe, dar nici nu te întoarce, ca să nu cazi pradă Celui Rău care Pândeşte în Întuneric".

9:13. „Dacă nu ţi s-a găsit pricină în privinţa greutăţii, atunci păşeşte mai departe cu îndrăzneală şi fără teamă, căci gura se va închide şi te va lăsa să treci. Dacă nu te numeri printre cei biruitori, atunci este cu mult mai bine să fii înghiţită numaidecât, decât să supravieţuieşti pentru a-l întâlni pe Cel Groaznic care Pândeşte, pe Oroarea Devoratoare, şi să te întorci pe Pământ ca o cochilie nesăbuită şi goală".

9:14. „Dincolo de abis se află o întindere de apă de culoare albastră, în care se află Bazinul Înţelepciunii şi Bazinul Purificării. Acolo, trebuie să te scalzi şi să te răcoreşti. Copacii care cresc în dreapta ta poartă fructele hranei spirituale; mănâncă şi devino puternică. Şi în felul acesta, înţelege că lucrurile făcute, gândite şi imaginate pe Pământ devin calităţi care aici sunt transmutate în lucruri şi experienţe de o altă natură".

9:15. „Treci printre apă şi copaci şi vei vedea un abrupt pe care este proptită o scară ale cărei trepte sunt legate cu curele făcute din pielea Taurului Cerului Nopţii. Această scară, care se ridică în faţa ta, este Scara Experienţei. Cele două părţi pe care se sprijină sunt experienţele trupeşti şi experienţele spirituale. Treptele sunt faptele tale zilnice, precum şi gândurile şi fanteziile din viaţa ta pământească. Acum vine încercarea. Oare faptele tale zilnice şi gândurile tale tainice îţi vor sprijini urcuşul sau vor fi incapabile să te poarte în sus? Priveşte, deasupra este *Kohar*-ul tău, cheamă-l în ajutor, căci poate ai depozitat acolo o rezervă de putere spirituală. Sau poate că acesta este gol pe dinăuntru; numai tu ştii. Cei care sprijină scara sunt Stăpânii Scării, şi aceştia te salută ca pe o Înălţată".

9:16. „Scara duce către un teren neted, şi alături de tine se iveşte Povestitorul, îmbrăcat în veşminte minunate, care dă din mâini şi îţi spune, „Tot acel ceva în care se manifestă lucrurile este firmamentul, care a existat înainte de început şi încă există. La origini, întunericul lui a fost străpuns de o singură rază, venită din Soarele lui Dumnezeu, însă mai târziu, când şi-au făcut apariţia primele spirite, firmamentul s-a luminat şi s-a divizat în două părţi, una grea şi una uşoară. Apoi, după ce s-a împărţit, a fost din nou divizat odată cu apariţia spiritelor întunecate, care aveau nevoie de un loc care să se potrivească cu felul lor de a fi. Aşa că firmamentul luminii s-a împărţit; există un Loc al Luminii, pentru Cei Biruitori, şi un Loc al Întunericului, pentru cei care nu au reuşit să biruie. Există regiuni umbrite şi întunecate, regiuni crepusculare şi obscure.

© Biblioteca Spirituală

Există regiuni ale luminii în multe nuanţe, regiuni care variază de la lumini strălucitoare la o lumină difuză. Peste firmament este tras un văl care separă Cerul de Pământ, şi fiecare spirit care pleacă de pe Pământ străpunge vălul acesta şi se duce în locul care îi este hărăzit, fiind purtat de vânturile afinităţii. Şi ajungând acolo, spiritul, rău sau bun, devine mai puternic şi începe să îşi extindă teritoriul cu care este compatibil".

9:17. „*Kohar*-ul este Cunoscătorul, iar spiritul este cel cunoscut. Toată cunoaşterea aparţine Cunoscătorului, însă cel cunoscut poate să o intercepteze şi să o facă să se scurgă în el. *Kohar*-ul primeşte sămânţa spirituală în cer, căci acolo ea este precum trupul pe Pământ. Aşa cum trupul pământesc este făcut din lucruri provenite din Regiunea Densă, tot aşa şi *Kohar*-ul este făcut din lucruri aparţinând Regiunii Luminii".

9:18. „Aceste lucruri sunt spuse de către Povestitor înainte să te conducă în locul unde doarme un şarpe; şi arătându-ţi-l, va zice, «Iată şarpele, doarme la trunchiul unui copac de care atârnă trupul unui om; acest copac este coloana lui vertebrală. Ca să obţii giuvaerul trebuie să ridici şarpele şi apoi să-l birui. Ridicarea acestui şarpe nu este un lucru uşor, căci el produce un foc care urcă în inimă, iar acesta poate distruge creierul, făcându-l să aiureze şi să fie cuprins de nebunie. Numai Cel Născut de Două Ori poate obţine cu adevărat giuvaerul»".

9:19. „Vei continua drumul cu Povestitorul, care va spune: «Acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le păstrezi în inimă, cunoaşterea celor opt căi de-a lungul cărora trebie să mergi pentu a ajunge în Ţinutul Celor din Apus. Aceştia te vor duce la primele douăsprezece portaluri, care duc în Ţinutul Umbrelor. Aici, voi expune pentru tine cele douăzeci şi două de fapte rele pe care nu le-ai făcut. Apoi, vei trece prin Ţinutul Umbrelor, ca şi cum ţi-ar fi venit ceasul, şi dincolo de el vei ajunge la Marele Portal, unde Marele Paznic va trebui să constate că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă pentru a trăi în conformitate cu cele douăsprezece virtuţi. Apoi vei trece prin portal şi vei ajunge în Sala Judecăţii. Aici, pentru prima oară, lumina ta va va fi dată la iveală şi se va vedea dacă gura ta a vorbit în conformitate cu lucrurile pe care le ai în inimă»".

9:20. „Mulţi sunt cei ce cunosc cuvintele rostite de gură, dar acestea sunt rupte de ceea ce este scris în inimă. Dacă cuvintele ce ies din gură sunt în conformitate cu scrierile inimii, şi dacă sunt o copie fidelă a acestora, atunci vei traversa către Locul Evaluării, unde adevărata ta formă şi adevărata ta înfăţişare vor fi dezvăluite,ca toţi să le poată vedea".

9:21. Coboară o perdea de întuneric; se lasă o ceaţă grea şi întunecată; apoi, se aude trosnetul înăbuşit al Uşilor Tunătoare. Trupul suferind se întinde în mormântul de piatră. Pelerinul plecat în căutare s-a întors acasă. El a învăţat adevăruri pe care nu le-ar putea învăţa niciodată pe Pământ şi acum ştie Marele Secret. Credinţa este înlocuită de convingere, iar el a devenit un Iniţiat.

CAPITOLUL X
CRONICILE SACRE – PARTEA a X-a

10:1. Dumnezeule şi Tată al meu, Creatorule şi Stăpânul meu, Spirit Suprem şi Nemuritor, vin la Tine aşa cum un fiu nestatornic vine la tatăl său. Vin aşa cum un hoinar ostenit de drumurile prin lume se întoarce acasă. Vin aşa cum un războinic biruitor se întoarce cu măciuca pe umăr în locul lui de odihnă. Eu sunt acela care a depăşit încercările. Eu sunt acela care a supravieţuit provocărilor.

10:2. M-am întors plin de înţelepciune şi cunoaştere, iar acestea sunt roadele faptului că am ciulit urechile atunci când Tu m-ai instruit pe Pământ. Acolo am fost harnic; nu am pierdut timpul; nu am fost leneş. M-am dovedit a fi vrednic. Fiul tău a venit acasă.

10:3. Virtuţile pe care le-am dezvoltat pe Pământ sunt mesagerii care gonesc înaintea mea; calităţile mele s-au grăbit să îmi anunţe venirea. Au dat năvală pe aripi nevăzute, aşa că doar cei sensibili la ceea ce a ieşit din mine pot cunoaşte că acestea au venit. Ele au venit ca parfumul purtat de vânt. Ele m-au anunţat, m-au vestit. Au salutat Spiritele din Locuinţele Strălucitoare. Totuşi, nu i-am uitat pe Cei ce Locuiesc în Teroare, aşa că un spirit mic şi întunecat

© Biblioteca Spirituală

al Crepusculului s-a dus să le vestească plecarea mea de pe Pământ. În felul acesta, cine mă cunoaşte acolo va putea deveni conştient de faptul că eu nu sunt tovarăşul celor întunecaţi. Va fi plâns acolo, în întunericul negru şi înfricoşător?

10:4. Am depăşit încercările existenţei în regiunea densă. Acum, spiritul meu poate goni ca un fulger. Eu sunt cel care a dus la bun sfârşit ceea ce era de făcut. Eu am avut grijă de treburile mele, dar nu în conformitate cu standardele pământeşti, ci potrivit poruncilor mai mari ale Cerului. Am citit cu atenţie cărţile de învăţătură şi am ascultat cuvintele lămuritoare ale celor înţelepţi.

10:5. Cel care încearcă inimile şi citeşte gândurile m-a cântărit, iar balanţa s-a înclinat în favoarea mea. Eu sunt Un Liniştit, căci gândurile mele se odihnesc în pace. Eu nu mă număr printre Cei Înfocaţi, ale căror gânduri îi mistuie aşa cum focul mistuie lemnul.

10:6. Eu am trecut de Cei Fără Nume şi am venit în faţa Celui Măreţ, al cărui nume nu este cunoscut de oameni, fiindcă aceştia nu îl pot cunoaşte. Am ajuns la capătul veacurilor; am atins ţelul final. Am îmbrăcat pelerina nemuririi şi mantia de lumină, pe care Ţesătorii Cereşti le-au pregătit pentru Mine.

10:7. Eu sunt Un Micuţ, unul care vine în puţinătate, nu în măreţie. Eu sunt Cel Smerit şi nu vin cu alai sau cu fală, căci aceste lucruri aparţin celor patru colţuri ale Pământului şi nu îşi au locul aici. Am făcut lucruri care au fost greşite, însă acestea au fost săvârşite din ignoranţă, nu cu bună ştiinţă, nici cu răutate.

10:8. O, Veghetorilor, anunţaţi-i pe Stăpânii Luminii şi pe Stăpânii Întunericului că eu sunt acela care a străpuns Vălul Mistic, dar care este sortit să se întoarcă pe Tărâmul Dens. O, Veghetorilor, vestiţi faptul că acum sunt un spirit veşnic, care a ajuns să se cunoască pe sine însuşi. O, Tată al Zeilor, care eşti mai presus de toate, porunceşte sorţii să facă în aşa fel ca de acum încolo să duc o viaţă de slujire, să pot trăi conştient atunci că mă voi întoarce să îmi împlinesc destinul

CAPITOLUL XI
CRONICILE SACRE – PARTEA a XI-a

11:1. Inima mea, Spiritul meu, *Kohar*-ul meu, paznicul amintirilor mele, nu puneţi cuvintele voastre pe talerul balanţei împotriva mea. Păcatele şi slăbiciunile mele nu sunt puţine, căci niciun muritor nu este perfect, dar ele cântăresc puţin în comparaţie cu calităţile mele şi cu faptele mele bune. Să nu spuneţi că i-am făcut rău vreunui om cu bună ştiinţă sau cu răutate; să nu spuneţi că sunt un om rău. Nu mă faceţi să am remuşcări în întuneric, ci lăsaţi-mă să trăiesc veşnic în Regiunea Luminii.

11:2. Am făcut fapte bune şi am dus o viaţă frumoasă. Am biruit viclenia răutăţii şi mam ferit de capcanele ispitei. Am trăit în pace cu vecinii mei. M-am purtat frumos şi corect cu ei şi nu am rostit cuvinte urâte, ca să învrăjbesc. Nu i-am bârfit pe vecinii mei, nici nu am sporovăit în legătură cu treburile lor. Aceste lucruri nu sunt uşoare, şi pentru că niciun om nu este perfect, uneori m-am lăsat provocat şi m-am înfuriat. Prin urmare, rosteşte cuvinte care să încline balanţa în favoarea mea şi în defavoarea slăbiciunilor mele.

11:3. Nu am calomniat niciun om, şi nici nu am provocat în mod intenţionat durere şi suferinţă. Nu am făcut văduva să verse lacrimi, nici copilul să plângă fără motiv. Mi-am tratat slujitorii cu dreptate, la fel şi pe cei ai altora, şi am fost fidel stăpânilor mei. Nu am ucis nelegitim şi nici nu am rănit pe cineva în mod intenţionat. Totuşi, niciun om nu este perfect, aşa că atunci când poverile au apăsat greu asupra mea am vorbit aspru. Aşadar, spune cuvinte care să încline balanţa în defavoarea neputinţelor mele.

11:4. Nu am asuprit niciodată un om sărac şi nici nu i-am luat ceea ce îi aparţinea doar pentru că aveam o poziţie superioară. Nu i-am oprimat pe cei slabi şi nici nu am înşelat în privinţa compoziţiei metalelor. Nu i-am spus niciodată vreunei femei înfometate, „Culcă-te cu mine şi o să mănânci”, căci aceasta este o ticăloşie. Nu m-am culcat cu nevasta altuia şi nici nu am

© Biblioteca Spirituală

sedus vreo copilă, căci aceste lucruri sunt dezgustătoare. Însă niciun om nu este perfect şi puţini îşi controlează gândurile, aşa că rosteşte cuvinte care să facă aceste lucruri mai uşoare atunci când vor fi puse pe talerul balanţei.

11:5. Nu am deviat apa altuia, ca să îl lipsesc de ceea ce are nevoie. Nu am oprit cursul apelor curgătoare. Nu am lăsat vitele fără furaj, nu am lăsat păşunile în paragină. Nu am făcut niciun copil să simtă teama fără motiv, nici nu am bătut vreunul când m-am înfuriat. Nu am încălcat legile stabilite de regi. Cu toate acestea, niciun om nu este perfect, şi uneori se întâmplă că ceea ce într-o zi este bine, în altă zi este rău. Aşa că rosteşte cuvinte care să încline balanţa în defavoarea faptelor mele rele.

11:6. Nu am furat; nici nu am luat bunurile altuia prin înşelăciune. Nu am dezbinat casa vreunui bărbat şi nici nu l-am despărţit de soţia şi copiii lui. Nu m-am certat cu nimeni din cauza ignoranţei. Nu m-am dat înapoi de la îndatoririle mele şi nu am evitat obligaţiile. Nu mi-am ascuns greşelile, nici nu mi-am îngropat eşecurile. Dar niciun om nu este perfect, aşa că spune cuvinte care să încline balanţa în favoarea mea.

11:7. Nu am fost niciodată violent într-un loc sfânt, şi nici nu am pângărit vreun astfel de loc. Mâna mea nu a cerut datorită funcţiei mele, nici nu i-am tratat de sus pe aceia care au venit cu jalbele lor. Nu am urcat în ierarhie prin cuvinte sau înscrisuri false. Însă povara mea a sporit din cauza perversităţii şi încăpăţânării oamenilor, căci nimeni nu e perfect. Aşadar, rosteşte cuvinte care să încline balanţa în defavoarea slăbiciunilor mele.

11:8. Nu am lăsat ca invidia să îmi mănânce inima, nici răutatea să o corupă. Nu am fost cu gura mare, nu am rostit cuvinte de laudă. Nu am defăimat pe nimeni niciodată şi nici nu am spus minciuni. Limba nu a ieşit niciodată de sub controlul inimii mele. Nu am luat niciodată în derâdere cuvintele altuia doar pentru că mi-au depăşit nivelul de înţelegere, nici nu mi-am astupat urechile la auzul cuvintelor iluminatoare. Nu m-am ascuns niciodată ca să îi spionez pe alţii, nici nu am dezvăluit vreodată planurile sau faptele tainice ale altora, decât dacă au avut o intenţie malefică. Însă niciun om nu este perfect; prin urmare, rosteşte cuvinte care să încline balanţa în favoarea mea. Când am greşit, am echilibrat talerul balanţei care înclina puternic în defavoarea mea. Nu mi-am ascuns slăbiciunile şi neputinţele în locuri întunecate, ci le-am spălat şi le-am curăţat la lumina soarelui, echilibrându-le cu fapte bune.

11:9. Nu am cedat ispitelor desfrânării, iar gura mea nu a vorbit cu viclenie despre lucruri care trebuie să rămână tainice. Nu am tras cu ochiul la goliciunea trupească, nici nu mi-am băgat nasul în intimitatea cuiva. Am respectat castitatea femeilor şi delicateţea inocentă a copilăriei. Dar oamenii sunt aşa cum sunt şi sunt nedesăvârşiţi, de aceea gândurile rătăcesc după voia lor şi nu pot fi înfrânate cu uşurinţă. Prin urmare, rosteşte cuvinte care să încline balanţa în favoarea mea.

11:10. O, Măreţule, apără-mă. O, *Kohar*, salvează-mă. Ascultă cuvintele inimii mele. Eu am fost întotdeauna atent la ce este bine şi ce este rău. Am făcut ceea ce am crezut că este bine şi m-am ferit de ceea ce am crezut că este rău. I-am ascultat pe aceia care au fost mai înţelepţi decât mine şi i-am ajutat pe cei mai puţin privilegiaţi. Poate un om să facă mai mult?

CAPITOLUL XII
CRONICILE SACRE – PARTEA a XII-a

12:1. Cunoaşte-mă şi înţelege felul meu de a fi. Eu văd trecutul şi viitorul. Eu privesc în locurile ascunse. Eu rătăcesc în voie. Eu pot să renasc. Eu ştiu modul de a vorbi al celor eliberaţi. Eu sunt Cel ce Înalţă. Căţărătorii vin la mine, iar eu îi susţin, îi ridic, îi întăresc. Aşadar, adu-mi hrana fumului.

12:2. Aud şi nu aud, căci ce aud este auzit de ceilalţi. Vorbesc şi nu vorbesc, căci ce vorbesc este în gura celorlalţi. Plâng şi nu plâng, căci plânsul meu este plânsul celorlalţi. Eu sunt Cel ce Înalţă. Căţărătorii vin la mine, iar eu îi consolez. Îi iluminez cu cuvinte de înţelepciune ocultă. Astfel, aceştia găsesc calea.

© Biblioteca Spirituală

12:3. Eu sunt acela care iese în faţă atunci când cercul s-a format, când se aprind felinarele gemene şi se rostesc incantaţiile. Eu ies din locul sacru şi ţin toiagul puterii. Eu cunosc tainele apelor întunecate şi secretele sângelui. Eu rătăcesc prin locuri străine. Eu sunt cel ce nu se teme să meargă pe potecile interzise. Eu sunt Cel ce Înalţă. Căţărătorii vin la mine, iar eu le arăt calea.

12:4. Eu sunt Cel ce Deschide Mormintele. Eu sunt Cel ce Locuieşte în Peşterile de Piatră. Eu sunt Cel ce îl precedă pe Vestitorul Tovarăşilor. Eu sunt Cel ce Înoată în Apele Înţelepciunii. Eu sunt Cel ce Descoperă Locurile Ascunse. Eu sunt Cel ce Pluteşte Deasupra Apelor Liniştite. Eu sunt Cel ce Hoinăreşte cu Vânturile. Eu sunt Cel ce Înalţă. Căţărătorii vin la mine şi găsesc mângâiere. Sunt însetaţi, iar eu îi răcoresc; sunt înfometaţi, iar eu îi satur cu hrană.

12:5. Eu sunt Cel ce Stă sub Sicomor. Eu sunt Cel ce Mănâncă Scoruşul. Eu sunt inima căldurii focului şi ochiul flăcării lumânării. Eu sunt şoimul care se înalţă şi porumbelul mulţumit. Eu sunt cel ce a îmblânzit şarpele şi i-a aflat secretele. Eu sunt cel cu mulţi ochi, care vede ce este scris pe cerul nopţii, ale cărui urechi aud şoaptele de la hotarul Marilor Ape. Eu sunt cel al cărui picior drept se odihneşte pe firmament. Eu sunt cel ce priveşte toate spiritele la fel şi le cunoaşte adevărata natura. Eu sunt Cel ce Înalţă. Căţărătorii vin la mine, iar eu le dau pacea.

12:6. Eu sunt cel ce priveşte în groapa adâncă şi întunecată, cel ce citeşte lucrurile ascunse acolo. Eu sunt Cel ce îi Cheamă pe Cei Schimonosiţi şi tot eu sunt Limba celor Inteligenţi. Eu sunt Cel Neschimbător. Eu sunt cel ce dă stabilitate formelor fremătătoare şi sunt tălmăcitorul care ridică vălul. Eu sunt Cel ce Înalţă. Căţărătorii vin la mine, iar eu le sunt Călăuză şi Paznic.

12:7. Cunoaşte-mă şi înţelege căile mele. Invocă-mă prin ritualuri ale fumului şi vinului. Cheamă-mă în cercul de piatră, dar fii atent, că dacă nu deţii cele şapte chei şi dacă nu înţelegi natura celor trei raze, atunci eşti pierdut.

CAPITOLUL XIII
PERGAMENTUL LUI RAMKAT

13:1. Groaznică este marea zi a judecăţii în Lumea de Dincolo. Sufletul stă gol-goluţ în Sala de Judecată; acum nimic nu poate fi ascuns. Ipocrizia nu este de niciun folos; este inutil să pretinzi că eşti bun atunci când sufletul îşi arată urâţenia. Este inutil să faci apel la ritualuri lipsite de conţinut. A face apel la zei care nu există este o pierdere de vreme.

13:2. În Sala de Judecată, răufăcătorul este judecat. Începând din acea zi, se va hrăni cu calităţile sale. Sufletul lui, moale aşa cum este lutul pe Pământ, se va întări şi va căpăta o anumită formă. Echilibrul este restabilit.

13:3. Cineva soseşte. Cele Patruzeci şi Două de Virtuţi sunt evaluatorii săi. Oare va locui acesta în frumuseţe, asemenea unui zeu, ori va fi dat pe mâna Paznicului Ticăloşilor, pentru a locui printre lucruri rele, sub mantia milostivă a întunericului?

13:4. Cineva soseşte. Trupul contorsionat, chinuit pe Pământ, şi chipul hidos s-au dus, căci au fost lepădate la intrare. El străbate Sala în strălucire, pentru a intra în Locul Frumuseţii Veşnice.

13:5. Cineva soseşte. Acum nu mai există un trup pământesc care să ascundă lucrurile dezgustătoare, care reprezintă adevărata faţă a răufăcătorului pe Pământ. Acesta fuge de lumină, căci nu o poate suporta, şi se ascunde în umbrele de lângă Locul Terorii. În curând, va fi atras în locul cu care este compatibil şi se va alătura Celor Întunecaţi.

13:6. Cineva soseşte. Acesta a fost un om drept. Neputinţele şi slăbiciunile sale nu au contat prea mult. Acest om drept nu se teme de nimic, căci el este binevenit printre Cei Strălucitori şi se va duce să locuiască nestânjenit printre Stăpânii Veşnici.

13:7. Cineva soseşte. Acesta tremură în faţa Judecătorilor Nevăzuţi; este pierdut; nu ştie nimic, deoarece cunoaşterea pământească şi încrederea au fost lăsate în urmă. Balanţa se înclină; îşi vede sufletul şi îşi recunoaşte adevăratul sine, aşa că fuge în întunericul milostiv.

© Biblioteca Spirituală

Acesta îl înfăşoară, braţe întunecate îl cuprind, trăgându-l în teribila obscuritate, în Locul Întunecat al Grozăviilor Tainice.

13:8. Cineva soseşte. Aceasta i-a impresionat pe mulţi cu frumuseţea ei, iar bărbaţii iau lăudat farmecul şi graţia. Acum, ca şi cum s-ar lepăda o mantie, toate lucrurile sunt date la o parte; este vremea dezvăluirilor. Cine ar putea descrie gândurile senzuale şi faptele murdare tainice care au modelat-o pe această fiinţă dezgustătoare care a intrat? Cei plini de compasiune murmură să se facă linişte.

13:9. Cineva soseşte. Pe Pământ, aceasta a fost compătimită de cei miloşi şi a fost dispreţuită de cei cu inima împietrită. Acolo, soarta ei a fost înjosirea şi robia, privaţiunile şi sacrificiul; puţine şi sărăcăcioase au fost darurile vieţii ei. Dar a triumfat. Acum, iese în faţă înconjurată de splendoare; chiar şi Cei Strălucitori sunt orbiţi de frumuseţea ei.

13:10. Cineva soseşte. Chipul deformat şi trupul distrus de durere al infirmului au rămas în urmă. Acolo a fost închis un suflet blând şi iubitor. Acum, spiritul eliberat păşeşte în Marea Sală, neîmpovărat şi liber, minunat la privit.

13:11. Cineva soseşte. Trupul splendid pe care l-a avut pe Pământ rămâne acolo, un lucru gol şi putrezit. Sufletul dezgolit intră în Palatele Veşnice. El apare ca un lucru deformat şi urât, apt să trăiască doar în zonele milostive şi întunecate ale acelui loc către care este atras.

13:12. Cineva soseşte. Nici bunătatea, nici răutatea nu înclină balanţa. Aceasta rămâne în echilibru. Sufletul pleacă spre ţinutul crepuscular dintre Regiunea Luminii şi Regiunea Întunericului.

13:13. O, Stăpâni Măreţi ai Veşniciei, care altădată aţi fost în trup, ca şi mine, nu ascultaţi la lucrurile care se revarsă dintr-o inimă tristă şi împovărată peste măsură. Căci cine sunt eu ca să-l chem pe Cel Mai Măreţ Dumnezeu? Eu, care nu sunt lipsit de răutate şi care am spiritul slab. Mi-am umplut inima cu cunoaşterea Scrierilor tainice, dar tot mă tem de judecată. Prin urmare, Stăpâni Măreţi ai Veşniciei, fac apel la voi, care altădată aţi umblat pe Pământ, ca şi mine, şi care astfel cunoaşteţi neputinţele şi slăbiciunile oamenilor.

13:14. Nu sunt slab în privinţa lucrurilor pământeşti, dar sunt slab în raport cu Fiinţele Măreţe. Voi ajunge şi eu vreodată la măreţia Palatelor Veşnice? O, Fiinţe Măreţe, a căror natură este dincolo de înţelegere, daţi-mi şi mie doar o scânteie din Înţelepciunea Eternă, ca să îmi lumineze sufletul şi să aprindă focul unui vieţi nemuritoare.

13:15. Care este soarta omului care ştie că există lucruri aflate mai presus de înţelegerea sa? Eu văd, dar nu cunosc; prin urmare, mă tem. Omul poate înota împotriva curentului ca să ajungă la mal, dar are nevoie de o mână care să-l ajute şi să-l tragă afară atunci când este epuizat de efort.

13:16. Aceasta este soarta omului. Trebuie să lupte pentru ceea ce nu poate atinge. Trebuie să creadă în ceea ce nu poate fi dovedit. Trebuie să caute ceea ce nu poate fi găsit. Trebuie să călătorească pe un drum fără să ştie unde va ajunge. Doar aşa scopul vieţii va putea fi împlinit.

13:17. Omul poate crede că îşi cunoaşte destinul, însă nu poate fi sigur în această privinţă; totuşi, nu există o altă cale prin care să-l împlinească. Numai aşa sufletul lui se poate trezi în mod corespunzător şi poate înflori la potenţialul său maxim. Doar un singur lucru trebuie ştiut: Scopul vieţii este atât de măreţ, încât depăşeşte puterea de înţelegere a oricărui om de pe Pământ.

13:18. Noi ne putem imagina ţelurile noastre individuale după bunul nostru plac; ne este dat să avem această libertate. Cât de aproape sau de departe suntem de realitate este puţin important; ce este, este. Cel care caută o destinaţie non-existentă va ajunge totuşi undeva. Cel care nu caută deloc, nu va ajunge nicăieri. Viaţa pământească va fi trăită, dar nu se va ajunge la realizare spirituală.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XIV
PERGAMENTUL LUI YONUA

14:1. Piei din faţa ochilor mei, Hidosule! Furişează-te înapoi în umbrele întunecate din locuinţa neagră şi lipsită de lumina zilei, acolo unde sălăşluiesc sufletele auto-mutilate ale Formelor Înfricoşătoare. Înapoi în adăpostul tău întunecos şi sumbru.

14:2. Pleacă, piei de aici, căci urâţenia ta îmi aduce în suflet gândurile rele şi ispitele pe care le-am întâlnit şi le-am biruit, gândurile pe care acum le-am uitat bucuros. Tu, diavol blestemat, diform, încornorat, cu botul despicat, cu membre pipernicite, oribil la vedere. Ce gânduri groaznice ai avut şi ce fapte necurate ai săvârşit de te-au modelat în felul acesta!

14:3. Pleacă, du-te înapoi la cei de teapa ta, dincolo de limita crepusculară, unde pândeşti şi te temi, unde cauţi să arunci o privire asupra bucuriilor luminoase care ţi s-au refuzat din cauza nebuniei tale. Înapoi în locul jalnic care ţi se potriveşte, înapoi la tovarăşii tăi întunecaţi.

14:4. Paznicii Porţilor Ascunse te alungă, ca nu cumva să murdăreşti potecile Celor Strălucitori, care odinioară s-au luptat să găsească frumuseţea şi curăţenia. Lumina acestui loc se răspândeşte veşnic, şi curând, Un Strălucitor va putea să meargă pe acolo pe unde tu te furişezi acum în întuneric. Înapoi, înapoi din faţa flăcării separatoare, înapoi în liniştea tristă a întunericului care te înconjoară. Înapoi la tovarăşii tăi malefici şi nefericiţi; înapoi în spatele vălului întunecat şi milostiv.

14:5. Soarta ta îmi întristează inima. Poţi găsi mângâiere acolo, la adăpostul întunericului? Auzi vreodată un cuvânt care să îţi uşureze povara zilelor tale? Există vreun loc de odihnă acolo în mocirlă şi excremente? O, tu, Cel Căzut, care altădată umblai mândru pe Pământ, care erai egoist şi arogant, du-te înapoi; nu te mai chinui cu vederea frumuseţii şi bucuriei la care tu nu poţi ajunge. O, tu, Cel ce te Zbaţi în Mocirlă, îndepărtează-te de flacăra purificatoare, căci acum la ce-ţi mai foloseşte?

14:6. O, Respingătorule, care prin faptele tale rele te-ai blestemat singur şi ai fost aruncat în braţele neprimitoare ale murdăriei şi putreziciunii; care pe Pământ te prefăceai că eşti blând şi mulţumit; care trăiai în lux, care trăiai pentru plăcere, pleacă, du-te înapoi la umbrele tale; ascunde-te de privirea pură a Celor Strălucitori.

14:7. O, Agitatule, du-te înapoi; trupul mizerabil este nevrednic chiar şi de flacără. Masa informă, necizelată de loviturile formatoare ale auto-disciplinei şi ale slujirii dezinteresate, nemodelată de atingerea compasiunii şi iubirii, neşlefuită de loviturile bunătăţii sincere, nu are ce căuta lângă regiunea luminii care se dezvăluie. Nu simţi că te arde şi că te doare atunci când eşti atins de lumina pură? Cu adevărat nefericită este soarta ta în acea locuinţă mohorâtă şi înfiorătoare!

14:8. Vezi, pielea ta plină de noroi se zbârceşte atunci când este atinsă de lumina pură; se despică, crapă; înapoi, du-te înapoi în peştera ta întunecată cu podeaua plină de mocirlă. Să nu mai fii văzut, să nu mai fii auzit; du-te înapoi, dispari din faţa ochilor celor drepţi. Ce nefericită este soarta celui ce nu poate găsi mângâiere în adâncul întunericului înfricoşător, luminat doar de o negură umbroasă! Ce groaznic este să locuieşti în compania umbrelor fără formă!

14:9. Ce s-a întâmplat cu frumuseţea cu care erai îmbrăcat odinioară pe Pământ? A cui vină este că nu ai luat-o cu tine? Ai stat vreodată, măcar o clipă, să priveşti în oglinda revelatoare din tine şi să vezi creatura groaznică pe care o modelezi? Printre plăcerile şi bogăţiile tale, nu te-ai gândit la bunăstarea sinelui tău interior? Nu ţi-a păsat?

14:10. O, dacă aş putea să te ajut acum, însă urâţenia a fost întărită în cuptorul morţii. Apoi, învelişul carnal a fost îndepărtat şi a ieşit la iveală forma acelei grăzăvii ascunse. Aşa cum fluturele iese din crisalidă, tot aşa şi sufletul iese din trupul său muritor. Niciodată nu a existat vreo intenţie pentru un lucru nefiresc ca acesta, însă tu singur ai ales. Nicio trăsătură care te sluţeşte nu a fost opera altcuiva.

14:11. Ce sunt acele cuvinte stridente care îţi ies din gura fără buze, în formă de peşte? O, urechi, spuneţi-mi că mă amăgiţi! O, inimă, opreşte aceste zgomote bubuitoare! O, mână groaznică, renunţă la strânsoarea ta teribilă! Măcar de-aş putea să leşin, să găsesc alinare în

© Biblioteca Spirituală

inconştienţă, însă şi aici, ca şi pe Pământ, lucrurile trebuie privite în faţă. Trebuie să privesc şi să tremur de frică.

14:12. Da, am iubit pe Pământ; acolo nimic nu era mai preţios pentru mine decât iubirea surorii mele. I-am iertat răutatea şi nu m-am tulburat atunci când cuvintele ei au fost aspre. Am rămas un om liniştit. Am îmbrăcat-o aşa cum se cuvine şi niciodată nu i-a lipsit hrana cea bună. Inima mea cânta în prezenţa ei; m-am bucurat de frumuseţea ei; a fost viaţa mea, soţia mea. Dar ea era infidelă şi crudă, îi plăcea să înşele şi să facă lucruri rele. Pe măsura trecerii anilor, păcatele ei au devenit mai grele, mai întunecate şi mai amare, şi asta din cauza firii ei nestatornice.

14:13. O, groază, O, spaimă, O, frică abjectă, stai departe de mine! O, ochii mei, O, inima mea, este adevărat. Ea este cea pe care am iubit-o. O, fie să mor încă o dată, să-mi pierd din nou cunoştinţa! Căci este ea, cea pe care am iubit-o, cea pe care am aşteptat-o bucurându-mă dinainte în speranţa că voi găsi lumina tinereţii mele, în speranţa că stratul păcatelor ulterioare va fi îndepărtat de către moarte, în speranţa că voi găsi vioiciunea caldă şi trepindantă de odinioară. Aş fi iertat cu bucurie durerea pe care mi-a provocat-o la maturitate. O, ce s-a ales din carnea moale şi din atingerea caldă? Unde este frumuseţea chipului şi graţia formei? O, nu ridica mâinile acoperite cu piele de crocodil pentru a-ţi ascunde râtul groaznic şi ochii roşii cu contururi verzi!

14:14. O, inimă care baţi atât de grăbit! Pe lângă şuieratul şi gâlgâitul care iese prin deschizătură aud cuvinte stâlcite. O, nu spune că am fost atât de orb, că m-am amăgit atât de mult, că nu ţi-a păsat de nimic altceva decât de lucrurile pământeşti pe care le-am împărţit împreună; că afecţiunea ta a fost faţada falsă a ipocriziei, că iubirea ta a fost o minciună. Nu am fost mereu iertător? Nu am fost mereu răbdător? Cu cine ai împărtăşit gândurile şi dorinţele teribile care ţi-au dat această înfăţişare? Cu siguranţă, aceasta nu poate fi doar lucrarea firii tale. Ai fost nestatornică şi iubitoare de plăceri, egoistă, crudă şi amăgitoare, însă eu ţi-am iertat toate aceste lucruri pentru că aşa mi-a cerut inima mea. Nu este suficient? O, unde este tovarăşa pe care am aşteptat-o? Este pierdută, şi chiar mai rău decât pierdută.

14:15. O, compasiune, O, milă, vino în ajutorul meu! Simt că inima mă lasă, nu pot privi la aceea pe care am crezut că o voi întâmpina cu multă bucurie.O, puteri care aveţi grijă de mine, întăriţi-mă. Ce pot să fac să temperez Legea? Există vreo speranţă? Există vreo cale?

14:16. Aud o şoaptă de alinare şi o ascult cu recunoştinţă, „Există speranţă şi există o cale, însă între această formă grotescă pe care a modelat-o singură şi Cei Strălucitori există o prăpastie de netrecut. În tristeţe şi agonie va trebui să caute o cale, va trebui să meargă pe cărarea ei întunecată, aşa cum tu trebuie să mergi pe cărarea ta luminoasă. Întoarce-te, du-te înapoi la lumină; compasiunea din inima ta nu poate arunca un pod peste golful dintre voi, decât dacă aprinde o scânteie în cealaltă inimă”.

14:17. „Amintirile trebuie şterse; aceasta nu este tovarăşa care să te însoţească pe cale. Tu ai făcut faţă atât de bine încercărilor şi tristeţii, iar lipsa ta de egoism şi faptul că nu te-ai plâns niciodată te-au făcut să devii luminos. Dacă ea nu ar fi fost aşa cum a fost, tu nu ai fi putut ajunge la acest nivel de perfecţiune. Această soartă groaznică a fost creată doar de cea pierdută, fiindcă fiecare este singurul paznic al spiritului său. Sufletul este modelat de fiecare gând, de fiecare dorinţă, de fiecare faptă şi de fiecare emoţie care l-a atins în timpul sălăşluirii sale într-un trup muritor”.

14:18. „Fiecare este creatorul propriului viitor şi al propriei fiinţe”.

CAPITOLUL XV
UN FRAGMGENT DE PERGAMENT – UNU

15:1. Recuperat din Marea Carte a Fiilor focului, aceasta este tot ce a rămas din cele aproximativ şaisprezece pagini referitoare la o ceremonie de iniţiere.

15:2. Cine mă va răsplăti sau mă va pedepsi? Eu însumi.

15:3. Cine îmi aduce în cale tristeţea? Eu însumi.

© Biblioteca Spirituală

15:4. Cine îmi poate da o viaţă de slavă veşnică? Eu însumi.
15:5. Cine trebuie să mă salveze de soarta dobândirii unei forme groaznice? Eu însumi.
15:6. Cine îmi va călăuzi paşii prin viaţă? Eu însumi.
15:7. Cine îmi bucură viaţa şi îmi înveseleşte inima? Eu însumi.
15:8. Cine aduce pace şi mulţumire sufletului meu? Eu însumi.
15:9. Cine îmi uşurează povara muncii? Nimeni altul decât eu însumi.
15:10. Al cui curaj mă va apăra de lucrările răului? Curajul meu.
15:11. A cui înţelepciune mă va călăuzi şi îmi va ilumina inima? Înţelepciunea mea.
15:12. A cui voinţă îmi guvernează destinul? Voinţa mea.
15:13. A cui este datoria de a avea grijă de ceea ce vreau? Datoria mea.
15:14. Cine este răspunzător pentru viitoarea mea stare? Doar eu sunt răspunzător.
15:15. Cine mă apără de ispită? Nimeni.
15:16. Cine mă apără de tristeţe şi suferinţă? Nimeni.
15:17. Cine mă apără de durere şi de necazuri? Nimeni.
15:18. Cine profită de pe urma ostenelii şi a nefericirii mele, de pe urma tristeţii şi a suferinţei mele? Eu însumi, dacă sunt înţelept.
15:19. Cine profită de pe urma ispitelor şi a necazurilor mele, de pe urma sacrificiilor şi austerităţilor mele? Eu însumi, dacă sunt înţelept.

CAPITOLUL XVI
AL TREILEA PERGAMENT EGIPTEAN

16:1. Dacă un om vrea să cunoască Cerul, va trebui ca mai întâi să cunoască Pământul. Omul nu poate înţelege Cerul, până când nu va înţelege Pământul. El nu îl poate înţelege pe Dumnezeu, până când nu s-a înţeles pe sine însuşi, şi nu poate cunoaşte iubirea, până când nu a fost lipsit de iubire.
16:2. Dumnezeu este necunoscut, dar nu incognoscibil. Este invizibil, dar nu imposibil de văzut. Este imperceptibil, dar nu imposibil de auzit. Nu poate fi înţeles, dar nu este de neînţeles.
16:3. Scopul vieţii este să mergi în susul râului, nu în jos. Omul trebuie să lupte împotriva curentului, nu să se lase purtat de acesta.
16:4. Copilul se naşte cunoscând toate lucrurile pe care Dumnezeu vrea să le ştie; pe celelalte trebuie să le descopere singur. Omul nu trăieşte pentru a spori slava lui Dumnezeu; acest lucru nu este posibil, ci pentru a spori slava omului.
16:5. Cel ce venerează cu ritualuri lipsite de esenţă îşi pierde timpul şi arată cât de superficiale sunt gândurile sale. Este bine ca omul să facă ceea ce îi este lui de folos, însă dacă vrea ca prin aceasta să îl slăvească pe Dumnezeu, atunci înseamnă că este ignorant şi că nu are respect pentru Dumnezeu, a cărui natură este mai presus decât a regilor de pe Pământ. O mână care se ridică este mai valoroasă decât zece cuvinte bălmăjite.
16:6. Fii un om moral şi curajos. Pregăteşte-te de luptă, deoarece Pământul îi oferă omului doar două opţiuni; să lupte sau să piară. În Grădina lui Dumnezeu trebuie să munceşti; aşadar, încetează cu spectacolele şi discuţiile inutile; du-te, ia sapa şi apucă-te de munca pe care trebuie să o faci.
16:7. Acesta este secretul vieţii: Omul trăieşte în Dumnezeu, iar Dumnezeu trăieşte în om. Acest lucru oferă răspuns la toate întrebările.

CAPITOLUL XVII
AL ŞASELEA PERGAMENT EGIPTEAN

17:1. Dumnezeu este în toate, El cuprinde totul.
17:2. Nu există alt Dumnezeu, decât Adevăratul Dumnezeu, iar existenţa Lui este garanţia

© Biblioteca Spirituală

vieţii veşnice. El a fost înaintea începutului şi va fi şi după ce totul se va sfârşi.

17:3. El este tare şi puternic. Este atât de măreţ, încât omul nu şi-L poate imagina. Natura sa divină este dincolo de înţelegerea omului. Creaţia sa este minunată. Căile sale sunt insondabile.

17:4. Gândul său creator a dat naştere tuturor lucrurilor, iar puterea care se revarsă din El este viaţă. Mintea Lui este viaţa, iar trupul Lui este universul.

17:5. Dacă omul, în ignoranţa şi prostia sa, îşi imaginează un dumnezeu mai uşor de înţeles, apropiat de chipul său, sau dacă îşi face dumnezei din lemn sau piatră, acest lucru nu va ştirbi cu nimic măreţia lui Dumnezeu. Cel Suprem este mereu Dumnezeu, Creatorul omului, iar dacă omul îşi face dumnezei pământeşti pe care să îi venereze, prin asta el pierde, nu Dumnezeu. Printre lucrurile pământeşti, omul nu va găsi nimic mai măreţ decât el însuşi.

17:6. Omul i se închină lui Dumnezeu nu pentru a-L face mai măreţ, căci acest lucru nu este posibil, ci pentru a deveni el însuşi mai măreţ. Nimic din ceea ce face omul nu se poate adăuga la ceea ce Dumnezeu are deja. Oamenii îl concep pe Dumnezeu ca pe o Fiinţă care are calităţi umane, însă mult mai înalte, ca pe o Fiinţă asemenea regilor, dar mai măreaţă decât orice rege. Şi astfel, omul se amăgeşte.

17:7. Aşa cum soarele îl înconjoară pe om cu lumină, deşi este ascuns în spatele norilor de furtună, tot aşa este şi omul în gândurile lui Dumnezeu, cu toate că Acesta este ascuns de el.

17:8. Aşa este Dumnezeul nostru, care deşi este veşnic, trăieşte în fiecare om şi trece împreună cu el prin Portalul Întunecat al Morţii, pentru a ieşi la lumina din Regiunea Glorioasă aflată dincolo.

17:9. Dumnezeu stăpâneşte asupra tuturor planetelor şi sferelor. El este în ele, iar ele sunt în El. Toate lucrurile sunt în Dumnezeu, iar El este în toate lucrurile. Aşa trebuie să fie; toate lucrurile încep şi se termină cu Dumnezeu.

17:10. Doar aceasta este înţelepciune; înţelege-o şi vei trăi veşnic.

CAPITOLUL XVIII
UN FRAGMENT DE PERGAMENT – DOI

18:1. Cartea Iniţierii şi a Ritualurilor spune despre Dumnezeu următoarele: „Toată nădejdea noastră este în Dumnezeu, cel care a creat toate lucrurile şi care le susţine cu respiraţia Sa, indiferent de felul lor şi de locul unde se găsesc, pe Pământ sau în alt loc văzut ori nevăzut”.

18:2. „El este cel care face plantele să înflorească şi să devină frumoase; care face ca toate lucrurile să apară exact atunci când trebuie; toate se revarsă din gândurile Sale călăuzitoare. Frumuseţea liniştită ce învăluie faţa pământului la lăsarea serii, melodicitatea cântecului şi a vorbirii, parfumul florilor, delicateţea petalei şi a aripii; toată frumuseţea şi tot farmecul care încântă inimile oamenilor se revarsă de la Dumnezeu”.

18:3. „Înţelepciunea Sa este fără margini, şi în bunătatea Lui, El a făcut toate lucrurile pentru care a creat în om o anumită nevoie. Lumina zilei şi vântul, hrana şi apa, căldura şi răcoarea, materialele pentru locuinţele şi veşmintele sale, şi toate acele lucruri pentru folosinţa şi desfătarea sa zilnică. Omului nu îi lipseşte nimic din ceea ce i-ar putea spori iscusinţa şi cunoaşterea; toate lucrurile utile sunt semnalizate cu indicatoare aflate în lungul drumului. Ce nevoie ar putea avea omul, pe care Dumnezeu să nu o fi anticipat chiar înainte de apariţia omului?”.

18:4. „El a stabilit natura tuturor lucrurilor, astfel încât acestea să rămână stabile şi să apară unele după altele, fără a suferi vreo schimbare. Când un om seamănă orz, el ştie ce va ieşi din pământ; răsplata pentru truda sa nu este ceva de care să nu fie sigur”.

18:5. „Alt om aprinde focul, ştiind că cu ajutorul lui îşi va putea prepara mâncarea; nu se întâmplă ca acesta să fie uneori fierbinte, iar alteori rece. El ştie că ziua vine după noapte şi că orele de întuneric sunt deja stabilite; nu este ceva ce ţine de noroc. Orele de întuneric nu sunt într-o zi multe, iar în ziua următoare puţine. La lămpi se foloseşte uleiul, iar apa este folosită

© Biblioteca Spirituală

pentru băut; omul ştie că niciodată nu ar putea să aprindă un fitil dacă este în apă. Când priveşte în jurul său, omul vede ordine, nu dezordine, şi ştie că acolo unde există organizare trebuie să existe şi cineva care organizează".

18:6. „Hotărârile lui Dumnezeu sunt luate în folosul omului; dacă acestea nu ar fi statornice, atunci omul nu ar fi altceva decât o jucărie a norocului şi o victimă a haosului.

Aşadar, în zilele de sărbătoare şi de post, care sunt bine rânduite, îmi voi aduce mereu aminte de îndatoririle pe care le am faţă de Dumnezeul meu".

18:7. „Mă voi bucura şi voi cânta cântece de laudă cu inima plină; voi fugi de ipocrizia buzelor care se mişcă. Îmi voi înveseli spiritul la începutul şi la sfârşitul perioadelor stabilite".

18:8. „Hotărârile lui Dumnezeu se împlinesc la timpul cuvenit, iar zilele de muncă trec una după alta. Anotimpul de la strângerea roadelor timpurii până la recolta de la vremea cuvenită, anotimpul de la semănat până la apariţia roadelor, toate trec ca o adiere de vânt pe suprafaţa apelor".

18:9. „Îmi voi ridica glasul, iar mâinile mele se vor mişca în ritmul muzicii. Voi ciupi corzile şi voi da naştere unor sunete muzicale dulci, care se vor ridica către Dumnezeul meu, iar suflarea mea va umple fluierele cu acorduri închinate Slavei Sale. Când cerul se va îmbujora în zorii zilei, îmi voi ridica vocea plină de veselie, iar când se va înroşi la lăsarea serii, nu voi rămâne tăcut".

18:10. „O, cât mă bucur că Dumnezeu m-a făcut aşa cum sunt! Cu adevărat, El este în toate şi cuprinde toate lucrurile. Este atât de maiestuos şi de măreţ, încât niciun om nu poate să şi-L imagineze, fiindcă natura Lui divină este mai presus de înţelegerea omului. Creaţia lui este minunată, căile sale sunt de nepătruns".

18:11. „Dragostea lui Dumnezeu pentru copiii Săi nestatornici este nelimitată şi îmbelşugată. Ea a rămas neschimbată în toate timpurile, şi a fost plină de scopul Său nobil. El a creat în aşa fel încât a putut să îşi exprime iubirea şi să o împărtăşească, căci aceasta este esenţa naturii Sale; aşa că a creat fiinţe după asemănarea Lui, fiinţe capabile să absoarbă şi să reflecte această iubire. Totuşi, pentru a nu-şi impune iubirea cu forţa, El l-a înzestrat pe om cu o voinţă liberă, voinţă pe care a acesta folosit-o atât de greşit".

CAPITOLUL XIX
UN IMN DE SLAVĂ DIN CARTEA CÂNTĂRILOR – 1

19:1. Aduceţi instrumentele muzicale; toate glasurile să se înalţe şi să aducă mulţumiri Stăpânului Vieţilor Noastre. Fiţi fericiţi la suflet şi lăsaţi veselia să se reverse de pe buzele voastre, însă atunci când mâinile se mişcă, rămâneţi liniştiţi.

19:2. O, Măreţule, Umbra Zilelor Noastre, Mângâietorul Nopţilor Noastre, pacea şi slava fie cu Tine, căci doar Ţie îţi aducem un omagiu. Cu mult timp în urmă, uşa cerului s-a deschis şi Tu ai apărut pe Pământ în zilele strămoşilor noştri, cutremurându-l cu mânia ta, însă acum stai ascuns. Slava ta minunată nu mai poate fi văzută. Noi, copiii Tăi, ne bucurăm, căci Tu ne dai pace şi răspândeşti mulţumirea şi siguranţa pe toată faţa Pământului.

19:3. Cerul, Pământul şi toate sferele din spaţiile infinite sunt umplute cu Spiritul Tău.

Demonii întunericului tremură înaintea Ta. Însă pentru noi, Tu eşti cu adevărat Cel Ascuns şi Misterios, Călăuza părinţilor noştri în zilele triste şi întunecate, când faţa soarelui nu a mai putut fi văzută de ochii oamenilor.

19:4. Tu reverşti bunătate, aduci apele dulci la păşunile verzi, dai viaţă tuturor animalelor şi fiinţalor vii. Prin binecuvântarea abundenţei Tale, chiar şi ţinuturile aride se adapă necontenit atunci când le vine vremea.

19:5. Tu eşti Cel ce Dă Pâinea, căci Tu faci ca grâul să crească şi recolta să fie îmbelşugată. Tu eşti Dătătorul de Trestii şi de Peşti. Toţi meşteşugarii prosperă şi devin îndemânatici atunci când mâna Ta îi călăuzeşte.

19:6. Ochiul tău îndrumă ciocanele fierarului, iar mâna Ta acoperă degetele olarului.

© Biblioteca Spirituală

Respiraţia Ta creatoare este inhalată de meşteşugar, care astfel se simte inspirat să creeze un lucru frumos. Tu şopteşti prin adierea vântului, iar inimile oamenilor sunt cuprinse de o bucurie care iese din gurile lor sub forma unui cântec vesel. Tu mişti pensula pictorului şi dirijezi penelul scriitorului.

19:7. Tu eşti Păzitorul Peştilor din ape, Tu îi împingi în plasele pescarilor. Tu eşti Gardianul care ţine păsările de apă departe de câmpul semănat după revărsarea apelor fertilizatoare. Tu eşti Străjerul de la prova bărcii, care o faci să plutească în siguranţă peste apele curgătoare. Tu eşti Călăuzitorul vânturilor dătătoare de energie, care umflă pânzele. 19:8. Mâna Ta a rostogolit boabele de grâu, iar respiraţia Ta dătătoare de viaţă face să apară lăstarii cei verzi. Degetele tale desfac mugurii care se trezesc la viaţă. Voinţa Ta fermă face ca pietrele să rămână stabile, de aceea clădirile mari rezistă peste veacuri. Nimic nu poate scăpa Vigilenţei Tale, căci Tu nu cunoşti odihna. Esenţa naturii Tale este activitatea veşnică.

19:9. Tu eşti Cel ce Veghează Mereu, Marele Purtător al Balanţei, Apărătorul Neschimbător al Celor Neajutoraţi şi Protectorul celor Săraci. Cei ce joacă aceste roluri pe Pământ le joacă în numele Tău, fiindcă Tu eşti motivul şi puterea din spatele faptelor lor. Dacă Tu n-ai exista, oamenii s-ar devora unii pe alţii precum crocodilii, în timp ce dreptatea şi mila ar fi nişte lucruri necunoscute. Ceva intangibil şi nevăzut curge din Tine şi guvernează viaţa oamenilor, făcându-i să fie corecţi unul cu altul. Căci cu toate că nedreptatea este parte din ţesătura vieţii, aceasta nu este predominantă, iar puterea Ta îi îmblânzeşte efectele.

19:10. Tu mângâi faţa pământului şi la atingerea Ta, pântecul Pământului se deschide, iar plantele verzi ies la iveală şi se întind către soare. Toate fiinţele se mişcă în conformitate cu planul Tău, iar hotărârile tale le controlează viaţa. Tu pictezi modele de viaţă şi le plănuieşti destinele.

19:11. Deşi prinţul pune capul pe o pernă de puf, iar cerşetorul pe o piatră dură, şi unul şi altul dorm la sânul Tău. Somnul omului bogat nu este mai bun decât cel al săracului, dar cel ce trudeşte doarme mai bine decât un leneş. Spaima Nopţii nu bântuie visele celor care şi-au plătit datoriile faţă de stăpânii zilei. Cei care îşi petrec zilele lenevind vor dormi, dar nu se vor odihni. Aşa ai ajustat Tu balanţa vieţii. În mâinile Tale, totul se află în echilibru.

19:12. Spiritul Tău se mişcă pe Pământ, învăţând albinele să strângă mierea, iar viespile să îşi facă cuib. El le călăuzeşte pe furnici prin labirintul complicat al muşuroiului lor şi o ajută pe rândunică să adune noroiul. El le călăuzeşte pe păsări în migraţia lor sezonieră şi cheamă lăcustele la timpul cuvenit. Toate fiinţele posedă o înţelepciune nedobândită, care nu este altceva decât forţa care se revarsă din Spiritul Tău.

19:13. Când Tu umpli Pământul cu lumina Ta strălucitoare, care guvernează ziua sub comanda Ta, oamenii se bucură, pentru că în felul acesta toate lucrurile cresc, iar ei au hrană din belşug. Apoi, Doamna Nopţii veghează asupra întunericului şi toate lucrurile se linştesc şi sunt cuprinse de o răcoare delicată; inimile se umplu de pace şi mulţumire. Tu satisfaci toate nevoile oamenilor, căci Tu eşti Sursa cea Măreaţă care îi aprovizionează.

19:14. Oamenii muncesc pe ogor şi îşi umplu hambarele cu grâne, însă Tu le faci să crească. Tu eşti Cel Veşnic Darnic; însă deşi dai atât de multe lucruri, substanţa Ta nu se împuţinează. Tu rămâi mereu acelaşi. Tot ce are omul îşi are originea în Tine. Din Tine curg veşnic apele vieţii, care îl susţin. Slavă veşnică, Ţie, Dumnezeul meu şi Viaţa mea!

19:15. Te-am căutat în multe temple, doar pentru a înţelege că în spatele tuturor zeilor se află ascuns Un Singur Dumnezeu. Tu eşti, într-adevăr, Tatăl Zeilor, deşi nu eşti Creatorul lor. Tu ai luminat întregul univers cu frumuseţe şi l-ai umplut cu o grandoare minunată şi nepieritoare, mai presus de orice cuvinte. Aşa de măreţe sunt lucrările Tale, încât trebuie acoperite cu un văl, astfel încât noi să le percepem vag, ca nu cumva să fim copleşiţi.

19:6. La începutul timpurilor, mulţi oameni mari Te-au slăvit în mod greşit; neştiind ce este bine pentru ei, aceştia au căutat să obţină doar acele lucruri care hrănesc trupul. O, Măreţule, arată-le celor care sunt ca aceştia faptul că greşesc; nu le da lucrurile bune ale vieţii, ci fă-i să fie nişte oameni mai buni, ca să devină vrednici de ele. Tu ne-ai iubit cu o dragoste extrem de mare; ai avut compasiune faţă de eşecurile şi slăbiciunile noastre, ştiind că oamenii sunt

© Biblioteca Spirituală

creaturi fragile, predispuse să o apuce pe căi greşite. O, Dumnezeul Dumnezeilor, de dragul părinţilor noştri care au avut încredere în Tine, cărora Tu le-ai dat rânduielile vieţii, fii milostiv cu noi. Învaţă-ne şi călăuzeşte-ne să mergem pe potecile potrivite. Condu-ne prin numeroasele complicaţii ale Vieţii pământeşti, astfel încât în cele din urmă să ajungem să ne odihnim sub ocrotirea Ta.

CAPITOLUL XX
UN IMN DE SLAVĂ DIN CARTEA CÂNTĂRILOR – 2

20:1. O, Măreţule şi Generosule, Tu eşti fântâna slavei şi izvorul veşnic al puterii; Tu stai pe tronul înţelepciunii, povaţa Ta este Legea; cumplite sunt manifestările mâniei Tale atunci când purifici pământul, aşa cum ai făcut şi în zilele părinţilor noştri. Însă noi, oameni slabi, nestăpâniţi şi încăpăţânaţi, ştim în adâncul inimilor noastre că tot ce faci Tu este drept şi spre folosul nostru.

20:2. Cu o înţelepciune de nepătruns, Tu ai pregătit un loc potrivit pentru spiritele oamenilor, un loc în care acestea să se adune, un loc în care omul să stăpânească pe baza Legii Tale veşnice şi neschimbătoare. Tu ai stabilit hotarele, iar acestea se menţin acolo unde le-ai pus, aşa încât nici nu ne tulbură, nici nu ne asupresc dincolo de limitele suportabilităţii noastre.

20:3. Spiritele oamenilor stăpânesc în ţinuturile misterioase, guvernând soarele şi luna, stelele şi veghetorii nopţii, oamenii eteraţi şi peşterile ascunse ale puterii. Acolo, acestea îşi îndeplinesc sarcinile care le-au fost date, fiind ca nişte valuri rătăcitoare printre deşeurile apoase, ca nişte paznici ai adâncurilor.

20:4. Tu ai creat omul după asemănarea cu un model original, conceput în locuinţa Ta misterioasă, iar viaţa acestuia este în conformitate cu planul Tău. Măreţ şi minunat este destinul final al omului, care deocamdată a făcut doar câţiva paşi pe calea ce duce la scopul vieţii. Totuşi, Tu i-ai deschis urechea, ca să poată auzi lucruri minunate şi tainice. Ochiului său i-ai dezvăluit mistere extraordinare şi i-ai făcut cunoscute lucruri care în vremurile vechi erau de necrezut.

20:5. Această fiinţă, căreia i-ai dat atât de mult, este slabă şi fragilă. A fost modelată din lut umed, iar apoi a fost pusă pe un morman de pământ în mijlocul marelui haos. Ochilor ei le-a fost dezvăluită slava de sus, însă a obosit privind, căci o astfel de minune era mai presus de înţelegerea sa. Aşadar, ea şi-a căutat plăcerea printre lucrurile din care a fost făcută şi cu care acum se desfată. Aşa că stă pe un piedestal al ruşinii lângă izvorul întinat. Hrana o mănâncă din vasul păcatelor trupeşti şi este îmbrăcată cu veşmintele răutăţii.

20:6. Măreţule, Tu care eşti Atotînţelept şi ştii cuvintele care ies de pe buzele omului.

Tu cunoşti roadele gurii sale şi polenul limbii lui. Fii milostiv cu omul şi trece-i cu vederea slăbiciunile sale, căci el este aşa cum a fost făcut, şi poate aşa cum trebuia făcut. Cine poate înţelege această taină? Facă-se voia Ta!

CAPITOLUL XXI
IMNUL ASFINŢITULUI DIN CARTEA CÂNTĂRILOR

21:1. O, Dumnezeule Măreţ, neinfluenţat de limitările pământeşti, Voia Ta este un mister veşnic, iar faptele Tale nedumeresc minţile oamenilor; aceştia ţi se închină, zeii inferiori îţi prezintă omagiile, pe când cei aflaţi între zei şi oameni se dedică slujirii Tale. Cel Mai Măreţ dintre Zei, Stăpânul Oamenilor, Străvechi Stăpân al Vieţii şi Luminii, Creator al Pomului Vieţii, care ai făcut plantele şi fructele ca să-i hrănească pe oameni şi iarba ca să hrănească vitele; care ai parfumat florile şi ai dat păsărilor penajul lor vesel. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:2. Făcătorule a tot ceea ce există în toate sferele de deasupra şi de dedesubt, esenţă al cărui Spirit se află în toate lucrurile. Guverenator al tuturor regiunilor luminii şi Stăpân al

© Biblioteca Spirituală

regiunilor inferioare. Fântână Măreaţă a Înţelepciunii, a cărei locuinţă este în Adevăr, care i-ai făurit pe oameni astfel încât să fie asemenea naturii Tale, care ai dat animalelor aptitudini extraordinare şi ai pus în insecte o cunoaştere vicleană, care ai ales culorile florilor şi cântecele păsărilor. O, Tu, Care eşti Acoperit cu un Văl, al cărui sanctuar este ascuns în piepturile oamenilor, al cărui templu este deschis către Cer şi suspendat de stele. O, Puternicule, ascultă strigătul spiritului meu atunci când caută hrana divină. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:3. Măreţ Modelator al Lucrurilor Pământeşti, care au luat naştere înainte de toate celelalte, al cărui nume sfânt nimeni nu îl poate şti, a cărui înfăţişare nu poate fi descrisă în cuvinte şi al cărui chip nu poate fi cioplit în lemn sau piatră, ai cărui ochi au constituit modelul pentru vederea oamenilor şi a cărui sensibilitate le-a dat simţul tactil, a cărui limbă a dat glas zeilor inferiori, care ai făcut iarba pentru vite şi algele pentru peşti, care hrăneşti chiar şi viermii şi insectele, care dai viaţă embrionului din ou, care ai făurit fructele sălbatice pentru păsări şi seminţele câmpului pentru şoareci, care susţii forţa vieţii din toate fiinţele vii, până în înaltul cerului, de-a latul Pământului şi până în adâncurile mării. O, scapă-mă de acel loc care este sub Pământ, ca şi de locurile de pe Pământ care vor să mă facă să devin rău. Ascultă-mă, Dumnezeule, şi Te voi slăvi; glasul meu se va ridica la Cer şi se va rostogoli pe Pământ. Toţi cei ce navighează pe marele râu, care este grijuliu ca o mamă, îi vor auzi ecourile. Voi povesti copiilor mei şi copiilor lor despre bunătatea şi măreţia Ta. Cuvintele mele vor răsuna până la generaţiile care încă nu s-au născut. Răspunde-mi, O, Măreţule, căci vreau să vorbim în tăcere. Dorinţa mea este să învăţ, dar Tu eşti prea misterios pentru ca oamenii să te înţeleagă. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:4. O, ajută-mi sufletul să se descotorosească de faptele rele şi să le echilibreze prin fapte bune. Nimiceşte orice formă de rău care se agaţă de mine şi nu lăsa nimic în sufletul meu care să îl deformeze şi să mă înstrăineze astfel de prietenii mei care au plecat să locuiască în Tărâmul Fericit al Zorilor. Fă ca noul meu drept din naştere să fie strălucirea şi fă ca spiritul meu să fie întotdeauna uşor. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:5. Deasupra se ridică bolta măreaţă a Cerului, şi niciun om nu îi cunoaşte limitele. Pământul este întins, şi niciun om nu îi ştie hotarele. Omul nu poate cuprinde aceste lucruri; O, Dumnezeule Măreţ, ai milă de micimea mea. Fii răbdător cu păcatele mele şi trece-mi cu vederea ignoranţa. Priceperea Ta este atât de mare, iar a mea atât de mică; ajută-mă să Te cunosc pentru mine însumi. Eu sunt pierdut şi neajutorat. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:6. O, Dumnezeule Măreţ, care oferi mângâiere prizonierului şi pace omului chinuit; care îi întăreşti pe cei temători şi echilibrezi balanţa între cei slabi şi cei puternici. Întăreşte-mi dorinţa de a înţelege scopul Tău măreţ. O, Unicule Dumnezeu, ale cărui lacrimi revigorează inimile oamenilor, spiritul meu aşteaptă cu umilinţă şi respect porunca Ta, căci Tu eşti Creatorul meu şi Lumina mea. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:7. O, Meşteşugarule Măreţ, care l-ai făurit pe om într-un mod atât de minunat, care ai adunat laolaltă elementele Pământului şi le-ai transmutat atât de misterios, care ai creat o asemenea diversitate, încât nu există două lucruri absolut la fel, dă-i robului Tău vreo sarcină, pe care să o îndeplinească pentru slava Ta. O, Binefăcătorule Chibzuit, care asiguri hrana animalelor din sălbăticie şi umpli hambarele oamenilor, care ai pus metale minunate în sânul Pământului, ca omul să le poată extrage, nu lăsa ca trupul meu să meargă dezbrăcat, nici ca locul în care dorm să fie distrus. Acceptă omagiile mele, O, Dumnezeule al Adevărului, care trăieşti de-a lungul veacurilor ce formează necontenitul Ciclu al Veşniciei. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:8. O, Dumnezeule Puternic, a cărui mânie a aprins bolţile Cerului şi al cărui foc i-a mistuit pe cei răi în vremurile vechi, al cărui vârtej de vânt a măturat Pământul, care ai ridicat mările şi le-ai repezit asupra munţilor. O, nu lăsa marile forţe ale Pământului să mă facă să sufăr. Ţine-le ferm în mâna Ta, ca să nu mă poată zdrobi, aşa cum trăsura zdrobeşte furnica. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:9. Pentru că este asemenea Ţie, sufletul meu Te cunoaşte şi se bucură de această

© Biblioteca Spirituală

cunoaştere. El te aude şi se simte liniştit. Se deschide ca răspuns la căldura Ta la fel ca lotusul şi se trezeşte încetişor atunci când noaptea pleacă şi ziua îşi deschide ochiul. Sufletul meu ştie ceea ce eu nu ştiu. El vede în locurile ascunse şi înţelege misterele adânci. Fă-mă să îi cunosc mai bine natura, ca să mă poată face să dobândesc înţelepciunea. Sufletul meu se umflă de mulţumire în faţa Fiinţei Generoase, care face ca toate lucrurile să fie şi care împlineşte toate dorinţele. Dumnezeul meu nu este sculptat în marmură sau piatră. El nu este modelat în lemn sau turnat în aramă. Nu are nevoie nici de jertfe, nici de slujire. Dumnezeul meu este un zeu al tăcerilor şi al locurilor liniştite. El se găseşte acolo unde bat vânturile sălbatice şi unde înfloresc flori vesele, departe de locuinţele oamenilor. Nu este venerat în temple, iar mulţimile necugetate nu îi cântă cântece la laudă. Dumnezeul meu este un tovarăş permanent. El trăieşte în linişte în casele şi în inimile oamenilor. Adevărata sa locuinţă este necunoscută. El nu are un templu pictat, căci nicio clădire făurită de mâini omeneşti nu l-ar putea cuprinde. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:10. O, Dumnezeule care Veghezi Veşnic, Atotvăzătorule, dacă ceva este făcut ori ascuns în întunericul nopţii, Tu ştii. O, Putere Supremă, numai Tu poţi să-i abaţi pe Cei Minunaţi, care sunt din Cer, de pe calea distrugerii, numai Tu poţi da deoparte bolovanii din cer şi poţi sparge vânturile uraganului; eu Te recunosc ca Unicul meu Dumnezeu, Călăuza care îmi arată drumul şi Paznicul vieţii mele. Te voi chema pe numele Tale de putere. Eu îţi dau titlurile cuvenite, O, Stăpân peste Tronurile Pământului, Cârmuitor al Destinelor Popoarelor, Străvechi Locuitor al Cerurilor, Domn al Existenţei, Stăpân al Ticăloşilor, Guvernator al Sferelor Ascunse, Căpetenie a Oştirilor Universale, Domn al Legii, prin care se manifestă voinţa Ta. Învingător în Bătălia Cerească, Creator al Dorinţelor Ascunse ale Sufletului, Fiinţa Măreaţă care îşi modelează trupul în mod misterios, la fel cum oamenii îşi modelează sufletele. Dătător al vieţii sufletelor, care prin suflarea Ta le faci să se trezească. Alegător al Substanţelor Generatoare, Tranformator al Materiei, Paznic al Esenţelor Veşnice, Stăpân al Spritelor în Sferele lor. Cel care aude rugăciunea prizonierului, care stă între cei slabi şi cei puternici. Stăpân al Fertilităţii, care faci ca râul să curgă, iar apele să se ridice. Domn al Pomului Vieţii, Împărat al Sferelor Sacre, care distribui Substanţa Celestă, care dirijezi Fulgerele, care călăuzeşti stelele pe traseele lor cereşti, care îi supraveghezi pe Cei ce Veghează Noaptea, Paznic Măreţ al Lucrurilor Ascunse şi Stăpân al Tainelor Divine, al cărui ţinut este învăluit în mister; care faci blânde inimile femeilor şi aspre chipurile bărbaţilor. Locuitor din Adâncul Întunecat, al cărui sanctuar este infinitul, care ai murit în efortul creaţiei şi ai renăscut în sufletul omului. Dumnezeule Măreţ, al cărui chip se va dezvălui în viitor, atunci când toţi oamenii vor fi înţelepţi, dă-mi Adevărul Tău şi Pacea Divină. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:11. Cu toate că eu şovăi pe cale şi nu reuşesc să mă achit de sarcina mea, nu mă dispreţui. Eu încerc, dar succesul mă ocoleşte. Caut, dar nu pot găsi. Eu sunt atât de mic, iar Tu eşti atât de măreţ, încât nu pot să umplu prăpastia dintre noi decât dacă Tu îţi apleci privirea către mine. O, Spirit Măreţ, cât de aproape de Tine sunt oamenii în realitate! Ei bâjbâie în căutarea Ta prin întunericul ignoranţei, care este mai mare decât bezna nopţii. Rugăciunile oamenilor se ridică numai către Tine. Indiferent la ce se roagă oamenii, Tu eşti Acela care le ascultă cererile; numai Tu poţi să le dai răspuns. Doar pentru Tine sunt potrivite cuvintele rugăciunilor lor. O, Măreţule, intră în inimile oamenilor şi reînnoieşte legătura cu sufletele lor. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:12. O, Dumnezeule Misterios, ascuns în timp, Măreţ Stăpân al Veacurilor, noi nu putem cunoaşte decât o mică parte din creaţia Ta, de aceea venim la Tine, ca să-ţi cerem să ne ajuţi şi să ne iluminezi. Dar dacă Tu vrei ca omul să se zbată pentru a înţelege şi pentru a cunoaşte, atunci facă-se voia Ta. Omul va face tot ceea ce trebuie, însă, Dumnezeule Măreţ, ai răbdare cu el atunci când dă greş. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XXII
UN IMN DE RUGĂCIUNE DIN CARTEA CÂNTĂRILOR – 3

22:1. O, Măreţule din Cer, ale cărui gânduri încearcă inimile oamenilor, trimite o rază luminoasă ca să îmi lumineze calea în întunericul ignoranţei omeneşti. Întăreşte-mă prin revelaţia Ta, ca măcar pentru o clipă să pot vedea Adevărul şi să cunosc misterele vieţii. Nu cer să văd ceea ce au văzut Cei Măreţi, ci doar ceva pe măsura putinţei mele de a înţelege.

22:2. O, Dumnezeule Măreţ, trimite-mi o săgeată de lumină strălucitoare, ca să pot vedea, aşa cum vezi o siluetă în lumina fulgerului, forţele care se bat pentru a pune stăpânire pe sufletul meu. Căci ce muritor, dacă nu primeşte ajutor, poate vedea sau înţelege lucrurile întunecate ce pândesc pentru a ademeni sufletul pe calea cea rea, cum ar fi demonii care aşteaptă să înfăşoare sufletul slab şi să-l transforme într-un ghem de spaimă înainte să îl arunce în abisul groazei?

22:3. Stăpân al Universului, ai milă de mine. Toate stau în Mâna Ta Măreaţă, mai puţin soarta omului, iar oamenii sunt slabi şi fragili. Mulţi dintre aceia care au văzut Adevărul revelat au tremurat în faţa teribilelor responsabilităţi ale omului şi s-au consolat făurind zei nefireşti, cu ajutorul cărora şi-au stăpânit teama din inimile lor. Eu nu sunt vrednic să privesc Adevărul, nici nu-mi doresc să fac asta, ca să nu fiu copleşit; poate că cer prea mult de la Acela care citeşte inimile oamenilor.

22:4. O, Măreţule şi Strălucitorule, păzeşte-mă de urâciunea supremă care aşteaptă să devoreze sufletele oamenilor. Ajută-mă în ceasul groazei, când voi ajunge faţă în faţă cu sufletul meu. O, salvează-l, ca să nu ajungă în locuinţa Paznicului Întunecat al Diavolilor!

22:5. Care sunt marile mistere ale destinului omenesc, percepute atât de slab chiar şi de către Cei Iluminaţi? Ai milă de ignoranţa mea întunecată, căci altfel voi fi aruncat în mrejele scârboşeniei mele.

22:6. Care este Marele Secret şoptit cu atâta teamă printre marile coloane? Care sunt substanţele cu ajutorul cărora omul poate să treacă prin Marele Portal şi să se reîntoarcă la viaţă? Este adevărat că destinul omului este determinat de către om? O, ce responsabilitate îngrozitoare; inima mea este copleşită, iar spiritul meu devine slab din cauza spaimei. Oare de aceea oamenii se feresc de Adevăr şi se aruncă la picioarele Tale, implorându-Ţi mila?

22:7. Mă tem, pentru că sufletul meu este îngreunat de rău, iar balanţa va înclina în defavoarea mea. Va fi el oare marcat cu semnul groaznic al osândirii imprimat de cele patruzeci şi două de peceţi? Pune-ţi mâna milostivă deasupra balanţei şi fă-mi sufletul să devină uşor.

22:8. O, Măreţule, ascuns în tăcerea veşnică, care străluceşti ca o făclie doar pentru puţini oameni. O, luminează întunericul nostru şi inimile noastre umbrite de teamă! Ridică puţin vălul, ca să putem înţelege ceva din măreţia Ta.

22:9. Noi nu suntem lipsiţi de învăţătură şi ştim că nu ne poate fi dată decât o strălucire a măreţiei Tale, căci a primi mai mult ar fi prea înfricoşător pentru alcătuirea fragilă a omului. Iată din ce cauză se îndoiesc ignoranţii, fiindcă tocmai ignoranţa lor le sporeşte slăbiciunea care îi împiedică se devină iluminaţi.

22:10. Abia dacă îndrăznim să murmurăm aceste cuvinte pătimaşe. O, Măreţule, fă ca spiritul din noi să poată fi ajutat să se cureţe de murdăria născută din gândurile noastre. Îndepărtează de la noi toate urmele ei, care ne pot întina, şi fă-ne să cunoaştem măreţia atemporală a slavei.

CAPITOLUL XXIII
UN IMN DE SLAVĂ DIN CARTEA CÂNTĂRILOR – 4

23:1. Eu sunt aici; eu sunt al Tău; îţi cânt cântece de laudă. Hai, veniţi la dans, preoţi şi preotese. Veniţi la dans, voi, Cei ce Călătoriţi în Cer, care acoperiţi Pământul cu razele voastre de putere. Veniţi la dans, străinilor. Primeşte ofrandele şi plecăciunile noastre, primeşte rugăciunile

© Biblioteca Spirituală

noastre şi fă-le să ne fie de folos.

23:2. Rotiţi-vă către stânga, preoţi şi preotese. Călcaţi în picioare răutatea. Călcaţi în picioare ipocrizia. Călcaţi în picioare invidia şi ura. Suflaţi în flaute, cântaţi din fluiere, clătinaţi clopotele. Veniţi, călcaţi în picioare capul mândriei. Călcaţi în picioare Demonul Rău al Poftelor. Muzica mă înconjoară ca un zid protector. Eu sunt cel care se ridică deasupra celor căzuţi.

22:3. Mă închin Ţie, Putere Veghetoare şi Atotvăzătoare! Eu sunt al Tău, eu sunt Cel Ales. Sunt dăruit cu tărie. Sunt de trei ori dăruit cu tărie. Sunt umplut cu Esenţa Sacră. Am băut din cupa bucuriei. Sunt pur, sunt pur, sunt pur.

23:4. Văd lumina din Răsărit, săgeata Iubirii Atotcuprinzătoare. Văd lumina din Miazăzi, săgeata Bunăvoinţei Atotmângâietoare. Văd lumina din Apus, săgeata Speranţei Veşnice. Văd lumina din Miazănoapte, săgeata Tihnei Atotalinătoare. Fă ca arcul auriu să iuţească săgeţile dorinţei mele. Eu sunt nemişcat; eu mă închin la Picioarele Sfinte.

23:5. Oştirile Cereşti se adună aşa cum se adună rândunelele în zbor sau cum se adună norii când plouă. În faţa Templului Sfânt îmi reînnoiesc tăria. Mă eliberez de toate dorinţele pământeşti, de toate pasiunile trupeşti, de toate poftele care devorează sufletul, de toate viciile care îl distrug.

23:6. Acum, văd strălucirea cu nuanţe de curcubeu a realului în ireal. Acum, văd adevărul acolo unde înainte vedeam ce nu era şi auzeam ce nu era. Am fost amăgit de trupul meu. Am fost înşelat de sentimentele mele. Acum, văd lucruri ce nu pot fi văzute de ochii neajutoraţi ai muritorilor. Aud lucruri aflate dincolo de auzul omului pieritor.

23:7. O, Măreţule, O, Strălucitorule, O, Cunoscătorule Atemporal, O, Văzătorule fără Limite, O, Maiestuosule, a cărui formă este nespus de frumoasă! Te-am văzut prin văl. Am întrezărit reflexia veşniciei. Sunt liber.

23:8. Eu, fiul Tău, mă plec smerit înaintea Ta. Stăpâne, inima mea este pură. Mă declar loial vecinului din dreapta şi vecinului din stânga. Văd masa. Văd scaunul. Văd cuţitul. Totul este pregătit. Veniţi, spirite binevoitoare, adunaţi-vă în jurul focului. Plutiţi deasupra străchinii.

23:9. Tu, care ai puterea de a apărea sub orice formă doreşti, vino; vino aşa cum vin oaspeţii bineveniţi. Eu stau fără teamă în faţa Locului Groazei, dar cei osândiţi la tristeţe şi spaimă nu se pot apropia nici măcar de marginea lui. De aceea, cei care s-au ridicat din adâncurile întunecate aşteaptă afară plini de invidie. Plecaţi, spirite spurcate ale celor osândiţi! Plecaţi, voi, cei care v-aţi distrus singuri!

23:10. O, Împuternicit Măreţ, curtea s-a purificat. Văd acum o strălucire asemenea unui foc. Fraţilor, surorilor, o vedeţi şi voi? Îi văd pe Cei Strălucitori care au dat vălul la o parte pentru o clipită. Văd lucruri de o frumuseţe copleşitoare. Aduceţi tămâie, aduceţi apă, aduceţi sare şi aduceţi şi focul pentru jertă.

CAPITOLUL XXIV
UN IMN DE SLAVĂ DIN CARTEA CÂNTĂRILOR – 5

24:1. Eu cred în Tine, Dumnezeule Măreţ al Vieţii, Domn al Împărăţiei Luminii, Locuitor în Tăcerile Veşnice. Din miezul tărâmului Tău iese un curent care susţine viaţa, iar în Tine se odihnesc speranţele tuturor oamenilor.

24:2. Tu eşti Stăpânul Tuturor Sferelor, şi nimeni nu se poate opune dominaţiei Tale. Sub îndrumarea Ta binevoitoare, Pământul continuă să existe şi să rămână unit, schimbânduse doar pentru folosul omului. Noi suntem copiii Tăi, iar Tu eşti Tatăl nostru.

24:3. Eu cred în Spiritul Sacru al Inspiraţiei, care intră în inimile oamenilor revărsându-se din Tine, care este una cu Tine, cu toate că s-a separat; acel Spirit pe care părinţii noştri din vechime l-au venerat peste măsură, Cel Frumos, Cel Blând, Cel Inspirat, care i-a învăţat pe oameni în primul rând să iubească şi care a tras deoparte vălul pentru a le arăta frumuseţea.

24:4. Eu cred în Împărăţia Măreaţă de Dincolo de Pământ, acolo unde în Locul Luminii sufletele oamenilor, dacă sunt vrednice, ajung la o desăvârşire ce nu poate fi cunoscută aici. Lumina din Regiunea de Dincolo de Văl nu este precum lumina de pe Pământ; ci are proprietatea

© Biblioteca Spirituală

de a fortifica; este o lumină regeneratoare, ce nu poate fi descrisă în cuvinte pământeşti.

24:5. O, Măreţ Locuitor al tăcerilor infinite, care nu sunt precum tăcerile cunoscute pe Pământ, care eşti prezent în acest loc sacru, unde oamenii se adună să Ţi se închine. Noi, cei care suntem aici, Te vedem revelat ca o rază de lumină pentru aceia ale căror inimi trăiesc în întunericul ignoranţei. Ne bucurăm de emanaţia revigorantă ce se revarsă către aceia care au înţelepciunea de a o atrage şi absorbi.

24:6. O, Măreţule, noi, slujitorii Tăi, ne-am adunat aici, în Locul Tainic, şi ne închinăm Ţie. Ne închinăm cu smerenie, nu cu slugărnicie; ne închinăm în semn de recunoaştere a limitărilor noastre pământeşti. Suntem copleşiţi de uimire şi nu putem face altceva decât să stăm şi să Te venerăm în tăcere, în timp ce privim slava Ta. Ea străluceşte înaintea ochilor noştri, iar gurile noastre nu se pot deschide.

24:7. Aici, în acest Loc Sacru, cu greu îndrăznim să rostim cuvinte de rugăciune, căci propoziţiile formulate de oameni sunt atât de nevrednice de scopul lor atunci când sunt rostite în faţa Ta. Omul este limitat în cunoaştere, în înţelegere şi în putinţă; faptul că îşi dă seama de aceste lucruri îl face să fie smerit.

24:8. O, Măreţule, care înţelegi chiar şi vorba celui mut, ajută-ne să ne lărgim cunoaşterea şi înţelegerea. În ceea ce ne priveşte, noi nu vom rămâne inactivi, ci ne vom lupta mereu să ajungem la Tine, ne vom strădui chiar să ne depăşim limitele. Dacă lucrurile ar sta altfel, am fi nesinceri să căutăm ajutorul Tău.

24:9. Ajută-ne să îndepărtăm petele murdare de pe spiritul nostru veşnic, iar când ni se va da o nouă viaţă pământească, fă în aşa fel încât să nu fim prea defavorizaţi. Învaţă-ne să ne rugăm fără rugăciuni, ca să eliminăm petele intereseului personal. Iar când îţi cerem ceva, fie să nu o facem în mod egoist.

CAPITOLUL XXV
FRAGMENTE - Fragmentul 1

25:1. O, suflet înfăşurat şi adormit, inconştient de izvorul vieţii din care poţi să bei, insensibil la pulsaţia vieţii din jurul nostru, acum este momentul tău. Pregăteşte-te pentru marea trezire. Lumina strălucitoare a înţelepciunii aşteaptă să te cuprindă, acum când stai în faţa uşii minunate din interiorul Templului Sacru al Misterului.

25:2. Înţelepciunea ta interioară cunoaşte faptul că lumina Adevărului poate fi o călăuză sigură prin întunericul vieţii pământeşti, un ajutor care te poate face să găseşti drumul spiritului tău etern. Ea este cheia vieţii veşnice în locul luminos aflat dincolo de vălul din Apus

25:3. O, sufletul meu viu; trezeşte-te, ascultă-mă! Nu vreau ca iubirea mea şi sacrificiile mele să fie în zadar; nu vreau ca speranţele mele să se transforme în ţărână în mormânt. Poate iubirea să se facă pământ, iar speranţa să devină nisip? Niciodată, pentru că mormântul nu este destinaţia calităţilor sublime ce înnobilează firea omului.

25:4. Omul este ca o flacără care arde în apă, aşa cum scrie pe stâlpii de afară. Sufletul lui este ca un boboc de trandafir care aşteaptă sărutul soarelui pentru a se trezi şi a înflori. Natura lui este precum ziua, care este mereu însoţită de noapte.

Fragmentul 2

25:5. Mă voi ruga Dumnezeului Fără Nume, care este Adevăratul Dumnezeu şi Cunoscătorul Tuturor Numelor. Te salut, Măreţ Veghetor asupra Pământului!

25:6. Cerurile înalte vor auzi sunetul glasului meu, iar tăria lui va face să răsune tot ţinutul. Se va auzi până în Tărâmul Roşu. Cântecul meu va călători pe aripile vântului, iar veselia mea va şopti la urechea văzduhului. Te salut, Măreţ Veghetor asupra Pământului!

25:7. Voi căuta cu râvnă iluminarea şi cunoaşterea, ca să pot vesti oamenilor căile Adevăratului Dumnezeu, fiindcă acestea sunt nişte căi misterioase, care nu sunt uşor de înţeles. Omul se bălăceşte în nisipul mişcător al ignoranţei, şi doar printr-un efort deosebit poate să iasă

© Biblioteca Spirituală

de acolo. Măreţ Veghetor, dă-mi capacitatea de a înţelege. Te salut, Măreţ Veghetor asupra Pământului!

25:8. Eu le zic oamenilor, „Mărturisiţi-L pe Cel Măreţ copiilor voştri, celor născuţi nobili şi celor de condiţie mai joasă, care locuiesc împreună sub acelaşi soare, precum şi generaţiilor care încă nu s-au născut. Cântaţi cântece care să răsune pe coridoarele timpului". Te salut, Măreţ Veghetor asupra Pământului!

25:9. „Cântaţi-I cântece de laudă să audă păsările cerului; spuneţi-le de El peştilor din ape, fiinţelor care vieţuiesc în pământ şi creaturilor care merg sau se târăsc pe faţa sa". Te salut, Măreţ Veghetor asupra Pământului!

25:10. „Mărturisiţi-L tuturor, căci el este Dumnezeul Tuturor Lucrurilor. El este Măreţul Plin de Compasiune, a cărui mânie scade odată cu apusul soarelui, iar dimineaţa pleacă cu ceţile zorilor". Te salut, Măreţ Veghetor asupra Pământului!

25:11. Uneori, în timpul singuraticelor vegheri din timpul nopţii, mă întreb, Ţi-ai întos oare faţa de la mine? Ce am făcut, că nu îmi răspunzi? Am trăit eu vreodată altfel decât în conformitate cu cuvântul Tău? O, Măreţ Supraveghetor al Pământului, care este voia Ta în privinţa mea?

Fragmentul 3

25:12. O, Măreţule, care Te îngrijeşti veşnic de nevoile noastre. Paznic şi Supraveghetor al omenirii, apleacă-Ţi privirea spre noi cu compasiune şi nu pune o povară prea mare pe umerii noştri, slujitorii Tăi supuşi. Trebuie să muncim, fiindcă în felul acesta ne pregătim pentru o stare mai înaltă a fiinţei, însă ai răbdare cu noi, căci uneori obosim şi şovăim să ne îndeplinim sarcina.

25:13. Aici am căzut victime ale vicleniilor noastre; am încâlcit firele existenţei noastre dincolo de orice speranţă, de aceea nu ştim cum să desfacem nodurile pe care noi înşine le-am legat pentru a ne elibera. Ne-am încurcat într-o plasă ţesută chiar de noi. Măreţule, lasă-ne pe noi, slujitorii Tăi, să Te căutăm ca să ne ajuţi. Destinele noastre stau în căuşul palmelor Tale, căci Tu ne vezi viitorul, ca şi cum ar fi scris pe un sul de pergament derulat.

25:14. Cei Strălucitori Te venerează prin faptul că îţi slujesc, întrucât ei urmează cuvintele de îndrumare. Astfel, spiritele legate de pământ ţi se închină, umbrele celor plecaţi ţi se închină şi întreaga creaţie ţi se închină. Noi, slujitorii Tăi, ne punem devotamentul nostru continuu şi veşnic în slujba Ta. O, Măreţule, noi nu suntem ca alţii, fiindcă ştim prea bine că veneraţia şi devoţiunea înseamnă slujire şi mult efort, şi nu doar simple cuvinte şi ritualuri.

22:15. Spiritul tău guverenază brizele care îi mângâie pe oameni. Tu trimiţi ploile fertilizatoare. Spiritul tău dă viaţă seminţei din pântecul Pământului. Cântecele păsărilor sunt inspirate de cunoaşterea Ta, iar animalele sălbatice se bucură de hrana pe care le-o dai.

25:16. Tu eşti Fiinţa Universală, Norul de Ploaie ce Umbreşte Pământul, Cel ce Locuieşte în Peştera Inimii, aflată în toate creaturile care respiră. Tu eşti Ţesătorul Urzelii şi Bătătura Vieţii.

Fragmentul 4

25:17. Eu îl laud pe Cel ce Mănâncă Răul, pe Cel ce Elimină Resturile Pământeşti. Pe cel ce îi susţine pe adepţii fideli ai Celui Nemuritor, în care toate se unesc după ce părăsesc trupul. Căci va veni şi ziua în care vom lepăda tot ceea ce este de pe Pământ, când ne vom da seama şi vom recunoaşte că tot ce rămâne este spiritul pur şi sfânt, nemărginit şi liber ca vântul.

25:18. Eu îl laud pe Cel ce Mănâncă Răul, pe Cel ce Elimină Resturile Pământeşti. Pe cel ce îi susţine pe adepţii fideli ai Celui Nemuritor, care este cu noi pretutindeni şi care se găseşte în toate lucrurile, în care este totul, deşi El este mai mult decât totul, care vede şi aude totul, care ştie şi înţelege toate lucrurile pe care niciunul dintre cei legaţi de Pământ nu le poate cunoaşte; care trimite cuvântul Său de putere, astfel încât acesta este în toate şi ţine toate lucrurile laolaltă, făcându-le stabile.

25:19. Eu îl laud pe Cel ce Mănâncă Răul, pe Cel ce Elimină Resturile Pământeşti. Pe cel ce îi susţine pe adepţii fideli ai Celui Nemuritor, care a creat toate lucrurile şi astfel a devenit

© Biblioteca Spirituală

Propriul Său Sine Măreţ, care s-a îmbrăcat cu universul ca şi cum ar fi un veşmânt.

Fragmentul 5

25:20. O, Spirit Măreţ, eu voi vedea faţa întinsă a Pământului, aşa cum o vezi şi tu. Voi afla cum se trezeşte la viaţă sămânţa care se transformă apoi într-o plantă, şi cum iese pasărea din ou. Ce i se adaugă oului pentru a-i da puterea de a reproduce viaţa?

25:21. Eu voi atinge Trupul Tău Măreţ, născut din respiraţia provenită din Sursa Veşnică, şi voi privi gândurile Tale cum creează şi modelează pas cu pas toate lucrurile.

25:22. Eu voi vedea legăturile dintre Cer şi Pământ şi îmi voi odihni mâna pe ele. Voi vedea firul care leagă ziua de ieri, cu cea de azi şi cu cea de mâine, aşa că toate sunt părţi din întreg.

25:23. Eu voi vedea locul care i-a fost sortit fiecărui om viu şi voi înţelege motivul. Voi înţelege rostul fiecărui animal şi al fiecărei plante, al fiecărui copac şi al fiecărei vietăţi care zboară sau se târăşte.

25:24. Eu voi cunoaşte bucuria copiilor, atunci când se joacă şi când se duc cântând spre locurile lor de învăţătură. Voi vedea naşterea şi moartea şi voi pătrunde misterele lor. Voi cunoaşte profunzimile urii şi înălţimile iubirii.

25:25. Voi călători pe poteca riscantă a iubirii mână în mână cu altcineva. Îi voi cunoaşte secretele, plăcerile şi umbrele, precum şi tainele tăcerilor sale.

25:26. Voi cunoaşte începutul şi sfârşitul şi voi înţelege legătura dintre ele. Voi vedea lanţul anilor şi şiragul zilelor. Voi cunoaşte scopul tuturor. Apoi, cunoscând toate acestea, Te voi cunoaşte până la urmă şi pe Tine, Spirit Măreţ!

Fragmentul 6

25:27. O, Dumnezeule Adevărat, care îi călăuzeşti pe cei vrednici în tot ceea ce fac; care Te ridici ca o făclie în întuneric pentru cei mai puţin capabili. Dă-ne nouă, slujitorilor Tăi, care ne punem credinţa în Tine, tăria de a birui toate îndoielile şi toată nesiguranţa care se ridică în inimile noastre, aşa cum se ridică noaptea umbrele înfricoşătoare. Dă-ne să bem apă din fântâna inepuizabilă a înţelepciunii, ca să nu o apucăm pe căi greşite şi să ne atragem pieirea.

25:28. Căci în întunericul care ne învăluie noi nu putem vedea calea, iar glasuri de tot felul strigă să o luăm pe aici sau pe dincolo. Suntem nedumeriţi, căci nu ştim care este calea cea bună. Cum de sunt atât de multe căi?

25:29. Noi nu suntem oameni învăţaţi, nici nu deţinem funcţii înalte. Nu stăm printre prinţi, ci suntem printre oamenii cei mai de jos din ţinutul nostru. Însă noi suntem cei care ducem povara poporului; noi îi hrănim pe cei înfometaţi şi asigurăm cele necesare văduvei şi orfanului. Pe noi ne doare spinarea şi noi avem picioarele obosite, noi avem trupul dezbrăcat şi strachina goală.

25:30. Cei ce sunt preocupaţi de lucruri mai înalte stau la mese îmbelşugate; acei oameni aparent nevrednici se bucură de prosperitate şi belşug. Celor care iau li se dă mai mult, pe când cei care dau sunt luaţi în râs.

25:31. Noi vedem aceste lucruri şi mintea noastră este cuprinsă de îndoieli; ne întrebăm unul pe altul, „De ce stau lucrurile în felul acesta? Asta este voia Dumezeului nostru?”. Apoi căutăm un răspuns cu toată sinceritatea şi facem eforturi în acest sens, iar Măreţul Dumnezeu de Deasupra Tuturor Lucrurilor nu rămâne tăcut.

Fragmentul 7

25:32. O, Dumnezeule, ascultă-mi dorinţa, căci am intrat în odaia din interiorul meu şi aştept un răspuns din tăcerea şi liniştea din mine. Am lăsat la uşă neliniştea şi nemulţumirile vieţii, apoi am închis uşa şi am lăsat pe dinafară lucrurile exterioare.

25:33. O, sufletul meu, ascultă şoaptele ce vin din tăcere. Lasă deoparte zgmotul Pământului şi ascultă vocea blândă ce răsună de la marginea veşniciei. Ascultă, dar nu cu urechile, glasul fără cuvinte al Adevărului. Închide ochii trupeşti, pentru ca ochiul măreţ să poată

© Biblioteca Spirituală

vedea în întunericul dinlăuntru.

25:34. Intră în templul interior şi aşteaptă revelarea tainelor cereşti. Închide simţurile zgomotoase care caută să se exprime prin plăcerile ce le sunt specifice. Apoi, când toate uşile exterioare sunt închise, iar cele interioare se deschid, vorbeşte-mi, căci voi auzi glasul Tău.

Spune-mi secretele veacurilor şi spiritul meu va trăi veşnic în mulţumire.

25:35. Doar atât, şi nu mai cer nimic; este de ajuns pentru o singură viaţă.

Fragmentul 8

25:36. O, Măreţule din Înalt, ai milă de noi, căci suntem prinşi în capcană de lipsa lucrurilor necesare pentru susţinerea trupului. Fără susţinere, spiritele noastre sunt neliniştite; inimile noastre nu-şi pot găsi liniştea. Noi nu dorim lucruri prosteşti, plăcute sau deşarte, ci doar acele lucruri fără de care nu putem trăi.

25:37. Deşi ne lipsesc toate lucrurile, noi nu ne întoarcem privirea de la Tine, fiindcă ştim foarte bine că, în mărinimia Ta, ai grijă de toţi oamenii, iar Pământul este plin de bogăţii. Nu Tu ne iei lucrurile necesare pentru a ne duce traiul, ci aceia care sunt asemenea nouă, fraţii noştri oameni.

25:38. Ei îi lipsesc de hrană pe cei înfometaţi şi de apă pe cei însetaţi, cu toate că ei sunt îndopaţi şi ghiftuiţi cu lucruri bune. Ai milă de ei; învaţă-i şi luminează-i cu pedepsele şi nenorocirile Tale. Astfel, s-ar putea să ajungă să înţeleagă că omul are nevoie de om şi că fiecare om este un frate pentru toţi ceilalţi.

25:39. Alţii au cules de acolo de unde noi am semănat, iar alţii dorm acolo unde noi am construit, datorită poziţiei lor sociale. Prin urmare, împarte dreptatea, ca să putem şi noi să ne hrănim, să ne îmbrăcăm şi să avem un loc unde să ne odihnim capul.

Fragmentul 9

25:40. O, Dumnezeule, care ne înveţi în atât de multe feluri minunate în acest loc de instruire numit Pământ, care ne dai sarcini al căror final nu îl putem prevedea, care ne pui la încercare pentru a ne măsura priceperea şi care ne testezi curajul şi fidelitatea.

25:41. Învaţă-ne, ca să putem înţelege mai bine lecţiile amare care elimină din natura noastră tot ce este nesănătos. Întăreşte-ne, ca să putem îndura toate lucrurile fără să ne plângem şi ca să ne purtăm cu curaj atunci când suntem disciplinaţi cu severitate în acest unic loc de învăţătură. Deschide ochii înţelegerii aflaţi în interiorul nostru, ca să putem profita de toate experienţele şi să nu pierdem timpul jelindu-ne soarta.

25:42. Spune-ne, ca să ştim. Învaţă-ne care ne sunt îndatoririle pe câmpul de bătaie, astfel încât atunci când vom fi chemaţi să ne ocupăm locul care ne-a fost hărăzit, să nu evităm confruntarea. Întăreşte-ne pe terenul de încercări al necazurilor, ca să fim puternici în luptă. Când va veni ziua bătăliei, iar laşii vor fugi din faţa tăriei vrăjmaşilor, când cei viteji vor săruta ţărâna la porţile gloriei, fă ca locul nostru să fie acolo unde înfruntarea este mai crâncenă şi unde se dau cele mai multe lovituri.

25:43. Dacă ne vom pierdem curajul, măcar să rămânem credincioşi. Dacă vom fi osteniţi, măcar să nu ne temem. Dacă ne va veni ceasul şi vom cădea răpuşi de atacul violent, măcar să rămânem cu armele în mâini şi cu faţa la duşmani. Noi luptăm în bătălia unde învingătorul poate deveni învins, iar învinsul poate deveni învingător, fiindcă aici nu biruinţa este scopul, ci lupta în sine. Cel care luptă pentru scopul cel bun poate revendica pe bună dreptate fructele victoriei.

25:44. Noi nu putem cere să ieşim biruitori, însă putem cere să fim făcuţi puternici, dacă ne luptăm pentru a deveni puternici. Nu putem cere să nu fim răniţi, dar putem să cerem curaj. Nu putem cere să fim susţinuţi în slăbiciunea noastră, dar putem cere tăria morală de a îndura. Noi stăm pe poziţii şi îi privim cu asprime de vrăjmaşi. Oştile răutăţii ne înconjoară, dar noi vom continua să înaintăm cu rândurile strânse, purtând toate înaintea noastră, până când vom ajunge să ne odihnim în prezenţa victoriei.

25:45. O, Dumnezeule, Suveran al Spiritelor, veghează asupra noastră în bătălie, căci noi suntem copiii Tăi.

© Biblioteca Spirituală

Fragmentul 10

25:46. Aceasta este rugăciunea mea. O, Spirit Măreţ, primeşte-mi rugăciunea. O, Locuitor din Regiunea Pură a Adevărului, ascultă-mă. O, Izvor Măreţ al Înţelepciunii, ascultămă.

25:47. O, Mângâietor şi Tovarăş al Tăcerilor Sufletului, ascultă-mă. Eu, fiul Tău, vin în faţa Ta cu credinţă şi smerenie.

25:48. Fă ca spiritul meu să fie primit în Minunata Cameră de Audienţă dintre cele două regiuni.

25:49. Sunt fiul Tău, şi vin în faţa Ta cu credinţă şi smerenie. O, Sursă Supremă a razelor formatoare, acordă-mi o audienţă. O, Măreţule care stai pe Tronul Celest din spatele Marelui Disc Solar, ascultă-mă. Dumnezeule Măreţ, Stăpân al trupurilor oamenilor, ţie ţi se cuvin toate onorurile. Eu, fiul Tău, vin în faţa Ta cu credinţă şi smerenie. Toate gândurile şi faptele mele sunt puse în slujba Ta. Aceste lucruri sunt scrise limpede în inima mea şi nu sunt doar nişte simple adieri de vânt care îmi ies din gură.

Fragmentul 11

25:50. Stăpânul inimii mele, ascultă-mă acum, când comunic cu Tine în tăcere în faţa altarului ascultării. Tu eşti Cel Măreţ, care a existat înainte de înălţarea munţilor, care a sfâşiat pământul şi apele în anii copilăriei omului.

25:51. Fiindcă în ochii Tăi, o mie de ani mari sunt precum o oră în arşiţa zilei sau precum o veghe în răcoarea nopţii. Tu eşti Păstrătorul Timpului Veşniciei şi Paznicul Veacurilor.

25:52. Tu îi seceri pe oameni aşa cum se seceră grâul la vremea recoltei şi îi mături din cale aşa cum apele revărsate curăţă pământul. Căci omul este precum iarba câmpului; dimineaţa este plin de vigoare şi împodobit cu strălucire picăturilor de rouă; dar la lăsarea serii este tăiat şi lăsat să se usuce pe durata nopţii.

25:53. Ziua nu este importantă dacă oamenii trăiesc din plin fiecare oră, îndeplininduşi sarcinile ce le-au fost atribuite.

Fragmentul 12

25:54. Când Moartea Înfricoşătoare te va chema, să nu te găsească nepregătit. În ceasul ultim, care va veni cu siguranţă, nu vei avea posibilitatea să ţii un discurs frumos sau să întârzii ducerea la îndeplinire a poruncii. Şi atunci, toate bunurile tale pe care le-ai iubit şi leai acumulat nu vor mai reprezenta nimic, şi nu vei putea lua cu tine decât acele lucruri pe care le-ai creat în interior.

25:55. Nu te număra printre acei nesăbuiţi care spun, „Am destul timp, căci sunt încă tânăr". Moartea îi ia şi pe copiii de ţâţă şi pe cei bătrâni; la acest lucru trebuie să meditezi. Gândeşte-te bine la bunurile tale viitoare.

25:56. Aici, tu eşti arhitectul locuinţei pe care o vei avea în viitor; planurile pe care le faci aici se vor concretiza în altă parte. Pământul este locul unde semeni. Cerul este locul unde culegi.

25:57. Aici, tu eşti sculptorul, care dăltuieşte statuia; eşti olarul care modelează ulciorul; eşti tâmplarul care făureşte stâlpii de susţinere. Ce lucru de pe Pământ ar putea fi mai important decât acela de a acorda atenţie formei şi înfăţişării tale viitoare?

25:58. Când tai ceva, faci acest lucru în mod neglijent sau te concentrezi? Când frământi lutul moale, faci asta la întâmplare sau modelezi cu grijă vasul crud? Nu amesteci şi culorile cu atenţie?

25:59. Ce fel de lucru eşti tu, care eşti făurit în acest atelier minunat? O fiinţă frumoasă, îmbrăcată în splendoare, sau un demon respingător şi malefic, care nu poate face nimic altceva decât să se tăvălească în noroiul locuinţei care i se potriveşte?

25:60. Pe cine o să lauzi pentru chibzuinţa ta sau o să blestemi pentru lipsa ta de prevedere? Cine te poate sili să te ocupi cu blândeţe şi simţ de răspundere de copilul adormit al sinelui tău? Sau cine te poate împiedica să-i spulberi, din neglijenţă sau în mod deliberat, toate speranţele de bunăstare viitoare?

© Biblioteca Spirituală

Fragmentul 13

25:61. Bucuraţi-vă, oraşelor care sunteţi aşezate lângă ape; bucuraţi-vă, oameni ai acestui ţinut, căci multe lucruri se vor întâmpla. Iată, vrăjmaşii s-au împrăştiat în dezordine; nu mai sunt prezenţi; sunt mâncaţi; a noastră e biruinţa.

25:62. Lăudat fie Domnul nostru Poruncitor. Ne închinăm Căpeteniei Măreţe. Ne închinăm Sursei Puterii din acest ţinut; fie să trăiască mereu în slavă. O, Tată Puternic, lasă-ne să ne odihnim în răcoarea măreţiei Tale, lasă-ne să trăim la umbra Ta, sub protecţia braţului Tău drept.

25:63. Tu ne-ai dat acel lucru pe care nu credeam că îl vom mai cunoaşte vreodată. Oamenii stau liniştiţi, vorbesc liber unul cu altul. Se plimbă pe afară cu paşi uşori şi îşi ţin capul sus. Oamenii îi privesc în ochi pe semenii lor, şi nimeni nu îi îmbrânceşte. Ei au fost izbăviţi de umbra fricii şi încrederea li s-a reînnoit. Cetăţile şi împrejurimile nu mai sunt pline de luptători, şi nicio fântână nu mai este oprită pentru cei însetaţi; toţi pot bea după bunul plac atunci când găsesc apă. Oamenii vin şi se duc, străbat pustiul, cară cu ei mărfuri pe care le vând, şi nimeni nu năvăleşte asupra lor ca să îi jefuiască. Călătoresc în pace de-a lungul drumurilor izolate, şi nimeni nu le ţine calea ca să îi prade. Negustorii trec prin locuri pustii, şi nu sunt atacaţi; nimeni nu se ridică împotriva lor.

25:64. Purtătorii mesajelor nu se mai grăbesc, nu mai sunt palizi la faţă şi înspăimântaţi; ei nu mai vin cu veşti proaste; nu mai vin cu cuvinte înfricoşătoare. Din cauza faptului că nu mai vin, genunchii tremură, iar stomacul se dă peste cap. Acum, mesagerii zăbovesc în locuri umbrite, şi stau acolo până când îi cheamă străjerii, căci veştile pe care le aduc nu sunt urgente. Luptătorii se odihnesc; zilele primejdioasee s-au dus; arcul, sabia, sulița şi scutul au fost abandonate în depozitele de arme. Oamenii umblă fără grijă; vorbesc cu voioşie, căci nu mai sunt copleşiţi de teamă, şi nici nu se mai tem că vor fi atacaţi. Paznicii de la hotare nu mai sunt traşi la faţă din cauza lipsei de somn, iar ochii nu le mai sunt obosiţi şi încordaţi de atâta veghe. În tot ţinutul domneşte mulţumirea şi liniştea.

25:65. Cirezile sunt mari, iar animalele sunt lucioase; nu mai sunt încordate şi neliniştite. Turmele pasc mulţumite pe păşunile verzi. Păsările de curte nu mai sunt vigilente şi gălăgioase, ci se sfădesc în joacă, alergându-se prin ţărână. Glasurile oamenilor nu mai sunt răguşite de strigătele de luptă, ci acum cântă, în timp ce fiecare om se achită de sarcina pe care o are. Nu se mai aud bocetele jalnice ale femeilor care îşi plâng morţii, iar văduvele s-au împuţinat. Cultivatorul seamănă cu satisfacţie, ştiind că va culege de acolo de unde a semănat. El nu se mai îndoieşte de faptul că se va bucura de propria recoltă.

25:66. Chipul lui Dumnezeu ni se arată încă o dată favorabil; chiar şi zeii mărunţi privesc din nou cu bunăvoinţă asupra ţinutului. Stăpânirea lui Saku a luat sfârşit; acesta nu mai umbreşte vieţile oamenilor; totul este bine în cele două ţinuturi.

Fragmentul 14

25:67. Noi îl proslăvim pe Dumnezeul nostru cu inimile pline de bucurie şi recunoştinţă. El a venit printre noi şi va mai veni la timpul potrivit; totul ne merge bine. Dorinţa lui face să crească plantele, iar pământul se îmbracă cu mantia lui veselă. Mâna lui călăuzeşte stelele; mintea lui cuprinde toate fiinţele care zboară deasupra Pământului şi care merg sau se târăsc pe faţa lui.

25:68. Noi Te slăvim, Măreţule Veşnic, ale cărui forme sunt nenumărate. Sărutăm pământul în faţa Ta. Toate fiinţele şi lucrurile sacre pe care oamenii le venerează nu sunt decât manifestări ale faptului că ei bâjbâie prin norii ignoranţei pentru a Te înţelege. Ai milă de ei, căci s-au născut în întuneric şi mister, dar inimile lor sunt bune.

25:69. În fiecare zi, Tu aduci lucruri noi în atenţia oamenilor şi le pui în faţă probleme pe care să le rezolve. Natura oamenilor îi face să fie atraşi de căile uşoare şi de pasivitate; prin urmare, aceştia tind să fugă de lucrurile cu adevărat folositoare. Aşadar, tratează-i pe oameni aşa cum este mai bine, ca ei să progreseze pe drumul care duce la Tine.

© Biblioteca Spirituală

Fragmentul 15

25:70. Nici viaţa, nici iubirea nu se sfârşesc la Poarta Macabră. Tăria legăturii invizibile dintre două suflete le leagă chiar şi dincolo de moarte. Cea mai puternică legătură este iubirea sinceră, reală şi statornică. O asemenea iubire învinge necazurile şi trece prin toate încercările.

25:71. Dacă o persoană pe care o iubeşti a plecat prin Porţile Apusului către Sălile Măreţe ale Veşniciei, atunci lasă cuvintele Adevărului să te aline. Şi vei cunoaşte acest lucru: că Paznicul de la Poarta Macabră nu este un personaj înfricoşător, ci un slujitor plin de compasiune, care are grijă de tine atunci când eşti adormit şi te veghează până la venirea zilei mai lumioase. Atunci vei fi trezit din somn şi vei începe călătoria şi marea aventură împreună cu tovarăşii din vremurile trecute.

Fragmentul 16

25:72. Când mori, devii mai măreţ decât tot ce ai fost vreodată pe Pământ, fiindcă acum prietenii tăi plâng pentru tine. De dorul tău, îşi bat trupul gol şi se lovesc peste antebraţe. Îşi smulg părul şi îşi pun cenuşă în cap.

25:73. Totuşi, dacă sunt sinceri cu ei înşişi, nu simt deloc tristeţe; nu sunt tulburaţi. Un glas vorbeşte din tăcere, spunând, „Dacă pleacă, se va întoarce, dacă doarme, se va trezi, iar dacă moare, va trăi”.

25:74. Oare ai plecat de la noi pentru totdeauna? Nu, pentru noi nu eşti nici mort, nici plecat, decât dacă din cauza faptelor noastre vom ajunge să trăim în regiuni diferite.

25:75. Eu nu sunt abătut. Tu eşti acum în Locul Măreţ de dincolo de stelele veşnice. Ai trecut de orizontul nemuririi, iar acum mergi semeţ pe poteca luminoasă. Fie să ne întâlnim acolo în zilele ce vor veni.

25:76. Mă închin Ţie, Celui Luminos!

Fragmentul 17

25:77. Stai alături de mine; susţine-mă când voi ieşi din mormânt, O, Păzitorul meu! Lasă-mă să Te iau de mână; stai lângă mine când voi ajunge în faţa Evaluatorilor, ca atunci când voi auzi sentinţa să nu fiu singur. Dacă ochii mei nu pot vedea, atunci spune-mi Tu ce se întâmplă cu talerele balanţei; înclină în favoarea mea?

25:78. O, Dumnezeule Păzitor, luminează întunericul pentru mine şi izbăveşte-mă din plasa ţesută de păcatele şi neputinţele mele. Tu eşti tăria mea şi sprijinul meu; Ţie ţi-am adus ofrande. Pe tine Te-am cinstit mai presus de orice.

25:79. Acolo, s-ar putea să dau de necaz şi să nu am pe nimeni care să stea cu mine. Sar putea să nu am niciun mângâietor şi să fiu singur; aşadar, nu mă părăsi în vremea încercării mele. Stai lângă mine, O, Dumnezeule Păzitor. Dacă mă voi număra printre cei aflaţi în suferinţă, apleacă-Ţi privirea spre mine cu milă şi compasiune, iar dacă voi fi părăsit, ai grijă de mine şi dă-mi apă, pâine şi untdelemn.

Fragmentul 18

25:80. Eu cânt cuvinte de slavă Dumnezeului meu, care este Dumnezeul Măreţ aflat deasupra tuturor zeilor, iar cuvintele care îmi ies din gură se vor înălţa deasupra tuturor lucrurilor. Cu ele Îl voi lăuda în Locul Sfânt, în tăcerea Sanctuarului Său Tainic. Acestea îl vor proslăvi pe Dumnezeul meu, ca Maiestatea Sa să nu fie pângărită, ca El să nu fie părăsit, până în ziua în care va fi dezvăluit tuturor oamenilor.

25:81. Eu îl laud cu fiecare gând iubitor şi cu o inimă devotată. Aşa cum soarele se înalţă vesel pe cerul zilei, tot aşa şi inima mea se ridică spre El, cel care îmi dă viaţă şi mă reînnoieşte în fiecare zi.

25:82. El este Mare; El este Puternic; El este Luminos. El a făcut să curgă râul cel mare, ca toţi oamenii din cele două ţinuturi să se poată hrăni. Acest râu nu oboseşte niciodată; nu încetează niciodată să curgă. Este veşnic reînnoit.

© Biblioteca Spirituală

25:83. Aşa cum râul cel mare curge necontenit şi cu putere prin pustietate şi face să înverzească totul în calea lui, fă ca şi râul vieţii mele să curgă pe Pământ şi să îndepărteze nisipurile răutăţii.

25:84. Eliberează-mă din lanţurile morţii. Desfă mantaua grea de carne în care sunt închis şi care mă ţine prizonier. Lasă-mă să mă înalţ liber în slava de deasupra, aşa cum şoimul pluteşte liber cu aripile întinse. Fă ca niciun cântec al meu să nu fie curmat atunci când îl cânt şi ca povestea să nu se sfârşească înainte de final.

25:85. Apără-mă, Dumnezeul meu, de căile întunericului şi fă ca spiritul meu să se bucure în lumina dreptăţii.

25:86. Slavă Ţie, Dumnezeule Măreţ, Stăpân al Adevărului, al cărui tron veşnic este ascuns în spatele limitărilor omeneşti, care ai poruncit ca lucrurile să ia fiinţă, care l-ai făcut pe om atât de minunat, încât acesta nu îşi poate înţelege propria natură, care asculţi cu compasiune strigătul de disperare şi geamătul prizonierului.

25:87. Toţi se închină spiritului veşnic din interior, acel sine real, care este sediul tuturor gândurilor cu care au devenit una. Eu sunt unul dintre aceia care pot spune cu adevărat că sufletul este veşnic, căci fac parte dintre Cei Treji, dintre cei puţini care au reuşit în cele din urmă să vadă Minunata Privelişte. Eu am văzut fulgerul luminos al Adevărului în întunericul existenţei pământeşti. Sunt liber, sunt iluminat.

25:88. Voi cânta ca Tu să fii slăvit în singurătatea Locurilor Tale Tainice, unde ochii celor profani nu pot pătrunde niciodată, unde puţini oameni vin ca nişte Aleşi. Acolo, noi vom cânta cântece din vremurile străvechi. Vom cânta despre căile şi legile Tale, care vor rămâne veşnic neschimbătoare.

Fragmentul 19

25:89. Cerul şi numeroasele Ceruri de dincolo de Cer, Pământul şi numeroasele Pământuri de dincolo de Pământ, sunt susţinute de gândurile şi puterea lui Dumnezeu. Ele sunt ca un monument închinat slavei Sale veşnice. Toate creaturile vii care se mişcă şi respiră se află în locuinţa vieţii. Omul găseşte cea mai mare bucurie în Palatele Veşnice; aşadar, nu te ataşa de bunurile pământeşti.

25:90. Aici, omul poate dori să trăiască o sută de ani şi chiar poate să o facă, dar la ce-i folosesc aceşti ani în plus dacă nu îşi înalţă sufletul? Există o regiune groaznică şi întunecată, iar cei ce vor respinge viaţa dumnezeiască de pe Pământ vor ajunge cu siguranţă acolo. Se vor duce să se împărtăşească din natura demonilor, în acel întuneric al iluziei şi al morţii.

25:91. Sufletul, chiar fără să se mişte, zboară pe aripi mai iute decât gândul. El este în spatele simţurilor şi dincolo de ele. El este Cunoscătorul care lucrează asupra lucrurilor cunoscute. Spiritul omului este purtat de şuvoiul activităţii în oceanul vieţii. Spiritul este veşnic; el este aproape şi este departe; el este în toate şi le cuprinde pe toate.

Fragmentul 20

25:93. Eu sunt Hahrew, Cel Iluminat, Hahrew, Cel Născut de Două Ori. Eu am traversat apele întunecate şi îi ajut şi pe alţii să treacă dincolo. Fiindcă m-am eliberat de teamă, îi ajut şi pe alţii să se elibereze. Fiindcă am scăpat de limitări, slăbesc limitările celorlalţi. Deoarece cunosc calea, le-o arăt şi altora. Pentru că am bătut drumul, acum îi călăuzesc şi pe alţii care merg pe el. Eu sunt Cel Iluminat, cel care are auzul fin şi ochiul ager. Eu cunosc Legea; sunt păstrătorul poruncilor.

25:94. Eu îi voi învioara pe toţi aceia ale căror trupuri sunt gârbovite de trudă sau de tristeţe. Voi veni în ajutorul celor ale căror suflete se ofilesc şi se deformează, şi îi voi sprijini. Voi deschide ochii multora dintre aceia care sunt amăgiţi de ceţurile dese ale triplei existenţe.

25:95. Ascultaţi-mă, voi, cei care trudiţi în jugul ignoranţei, care lucraţi sub norii disperării. Eu sunt Cel Care Va Veni, Cel din Viitor Întors în Trecut. Eu sunt Spiritul Legii.

25:96. Eu sunt Vocea Iluminării, cel care proclamă frăţia între oameni. Eu sunt pentru unul aşa cum sunt şi pentru altul. Eu sunt Hahrew.

© Biblioteca Spirituală

Fragmentul 21

25:97. O, Soare dătător de viaţă, lucrarea mâinilor lui Dumnezeu, proiecţia focului divin, căldura Cerului, lumina zilei, slavă singuratică a zilei, lasă-mă să privesc forma ascunsă în spatele strălucirii Tale, fiindcă spiritul din Tine este asemenea spiritului meu. În felul acesta, aş putea înţelege natura Dumnezeului meu, care Te stăpâneşte şi căruia eu mă rog. Chipul frumos al fiicei Adevărului rămâne ascuns în spatele măştii de aur. O, spirit al luminii, trage vălul măcar puţin, ca să pot vedea.

25:98. Cine dintre oameni este suficient de înţelept să-şi cunoască faptele rele sau să îşi vadă clar greşelile şi prostia? Vederea oamenilor este slabă, iar drumul este îngust; prin urmare, nu este greu să te abaţi de la cale. Aşa că, Dumnezeul meu, păzeşte-mă de toate faptele rele şi de toate greşelile neştiute, precum şi de puterea ispitelor, cărora le cad pradă atât de uşor.

25:99. Eu cunosc revolta inimii mele, iar răutatea mea este veşnic înaintea ochilor mei, însă cât de multe lucruri îmi scapă! Am luat în derâdere constrângerile impuse de poruncile Tale şi de Legea Ta. Sunt un nesăbuit care-şi face rău singur.

25:100. Mă simt ruşinat şi roşesc când mă gândesc la prostia mea. Sunt precum un om care îşi taie un deget atunci când mâna lui face un lucru rău. Ajută-mă să îmi curăţ inima şi să îmi întăresc spiritul, ca să pot rezista în faţa necazurilor care vin asupra lui. Cred că fac binele, dar fac răul, căci nu am ascultat cu atenţie şi sârguinţă cuvintele Tale scrise pe pergamentele sfinte.

25:101. O, Dumnezeul meu, pe care îl slujesc de multă vreme cu evlavie, apleacă-Te din înaltul măreţiei Tale şi dă-i slujitorului Tău ostenit o mână de ajutor. Cu credinţa în Tine, voi lăsa în urmă păşunile cu iarbă grasă şi apele calme ale odihnei liniştitoare şi voi merge să mă înfăţişez Stăpânilor Veşnici. Voi ieşi din mormântul întunecat; mă voi înălţa reîmprospătat de Spiritul Tău care se revarsă. Astfel, nu mă voi rătăci, iar locurile singuratice nu vor avea nicio pretenţie asupra mea.

25:102. Plin de încredere, îmi voi lua locul în faţa Tribunalului Evaluatorilor. Călăuzit de lumina Ta, voi trece în siguranţă pe lângă Locul Întunericului, iar cei ce pândesc acolo nu îmi vor face niciun rău. Am încredere în Tine, aşa că voi trece nevătămat de cei ce pândesc. Voi fi eliberat de toată osteneala pământească, iar spiritul meu va străluci în slavă. Voi sta în Locul Luminii, iar Cei Strălucitori vor veni să-mi aducă ape răcoritoare. Nu-mi va lipsi hrana cea dulce, şi asupra mea se vor revărsa din belşug toate bunătăţile.

CAPITOLUL XXVI
DIN PERGAMENTUL LUI SENMUT

26:1. Cel care aduce piatra o măsoară, apoi o taie şi o aşază acolo unde trebuie. Aceasta se potriveşte, iar supraveghetorul se uită la ea şi spune, „Piatra a fost pusă bine. Rămâne în locul stabilit".

26:2. Lângă ea sunt pregătite şi aranjate alte pietre, fiecare potrivit mărimii şi aspectului ei. Fiecare dintre ele se pune într-un anumit loc şi într-o anumită poziţie. Apoi, pe ea sunt aşezate alte pietre, şi în felul acesta este ascunsă vederii în fundaţia acelei construcţii. Astfel, clădirea se înalţă stabilă şi puternică, devenind locuinţa unui rege.

26:3. Eu sunt acela despre care oamenii spun, „El edifică clădiri ce vor rămâne veşnic în picioare". Eu îmi aduc aminte de piatra aceea de sub nivelul terenului, care se află la temelia construcţiei şi pe care ochiul nu o poate vedea. Oamenii ştiu că este acolo; ea rămâne în locul ei şi îşi îndeplineşte menirea, servind ca sprijin pentru clădire.

26:4. Ce importanţă are dacă piatra este aşezată în vârful turnului, care străluceşte în soare, şi este văzută de oameni sau dacă este ascunsă în pământ şi stă nevăzută la temelie?

Aceasta îşi face datoria de a servi ca element de susţinere şi nu caută să îşi schimbe locul.

26:5. Eu, care înalţ clădiri mari, ce vor dura veşnic, îmi aduc aminte de piatra aceea.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XXVII
CÂNTECELE LUI NEFATARI – UNU

27:1. Eu îmi cânt cântecul pentru că Pământul cântă şi el; deşi vântul se potoleşte atunci când trece printr-o dumbravă, totuşi continuă să cânte o melodie uşoară şi veselă. Cerul binevoitor se uită blând în jos, iar răsuflarea i se opreşte atunci când ascultă muzica frunzelor. Roua zâmbeşte dimineţa, fiindcă a luat lumina iubirii din stele. Cântecul meu este frumos deoarece inima îmi dansează în piept cu voioşie; bucuria ei transmite o muzică veselă gândurilor mele şi îmi pune pe buze cuvinte duioase.

27:2. Pentru că m-am dedicat iubirii, iubirea mea este numai una, frumosul recipient al vieţii mele. Inima mea este singură şi caută tovărăşia inimii tale. Este nebună după tine, aşa că las-o să bată la pieptul tău, să stea cuibărită lângă inima ta, căci locul ei este acolo. Iubirea mea este curată, nu este pătată de nicio rămăşiţă a vechilor iubiri; este blândă şi pură; aşadar, trateaz-o cu gingăşie bărbătească, căci ea este o comoară de preţ. O dau cu bucurie şi nimeni altcineva nu mai are parte de ea. Ce îţi ofer eu ţie, nu-i mai pot da altui bărbat. Pentru tine, perla minunată; pentru ceilalţi, cochilia goală.

27:3. Lasă-mă să trăiesc numai pentru tine, lasă-mă să-ţi slujesc ca soţie. Lasă-mă să ţin la sân copilul tău; lasă-mi ochii să se bucure de prezenţa ta în fiecare noapte şi în fiecare dimineaţă. Lasă-mă să mă scald necontenit în strălucirea minunată a prezenţei tale. Nu mă despărţi niciodată de sursa fericirii şi a bucuriei mele, ci hai să mergem pe drumul vieţii împreună, cu braţul tău lipit de braţul meu, iar mâna mea în mâna ta.

27:4. Inima mea este pustie; este ca o floare ofilită. Tu eşti plecat, iubitule, iar ochii mei scrutează drumul pe unde trebuie să vii. Mângâierea somnului mă ocoleşte, fiindcă chipul tău este mereu alături de mine şi nu pot găsi alinare nici măcar în întunericul cel mai plăcut.

Vino la mine, iubirea mea cea vie, să simt căldura trupului tău şi să mă simt împăcată.

27:5. Când tu nu eşti aici, eu nu dau atenţie lucrurilor care desfată inima unei femei. Părul meu este în dezordine, iar diadema atârnă nebăgată în seamă. Buclele s-au desfăcut, căci eu aştept venirea ta, şi atunci o să mi le aranjez şi o să te întâmpin cu voioşie. Cântecul s-a stins pe buzele mele, fiindcă inima mea nu are nicio bucurie.

27:6. Cât timp eşti plecat, inima mea doarme; pieptul meu este gol. Vino repede, iubitule, ca inima mea să se trezească şi să bată veselă, plină de viaţă. Aştept venirea ta, aşa cum zorii aşteaptă soarele, aşa cum terenurile uscate aşteaptă revărsarea apelor.

27:7. Ochii mei scrutează cerul nopţii şi văd dansul stelelor care se întrec; Pământul pe care stau pulsează în ritmul iubirii. Apele întunecate reflectă misterul vieţii, dar eu stau într-o parte şi sunt abătută. Vino la mine, iubitule, fiindcă numai tu poţi trezi în mine un răspuns. Stau singură pe ţărmul mării iubirii. Vino, O, vino, ca să putem intra împreună în apele fermecate.

27:8. Oare noaptea tânjeşte după zi, aşa cum tânjesc eu după tine? Oare călătorul însetat tânjeşte după apă, aşa cum te doresc eu pe tine? Dacă este aşa, atunci sunt vrednici de milă. O, iubirea mea vie, hai vino şi umple-mi zilele cu lumina iubirii tale.

CAPITOLUL XXVIII
CÂNTECELE LUI NEFATARI – DOI

28:1. Viaţa aduce cu ea cele mai minunate daruri. Tu eşti bărbat, eşti bărbatul meu. Tu faci ca fluturii inimii mele să bată din aripi atunci când răsuflarea mea devine un şirag de suspine. În braţele tale puternice, mă topesc precum mierea în apele calde ale nopţii.

28:2. O, bărbate, dragul meu bărbat, atât de măreţ în ochii mei de fecioară. Tu eşti lumina vieţii mele, soarele zilelor mele şi luna nopţilor mele; eşti stânca lângă care mă cuibăresc cu încredere, căci desfătarea mea veşnică este să simt tăria ta protectoare. Trupul meu tânjeşte

© Biblioteca Spirituală

după tine, aşa cum câmpurile uscate plâng după mângâierea apelor fertilizatoare.

28:2.Cât de încântătoare este o oră de iubire cu tine. O, dacă ar putea să ţină o eternitate, iar eu să dorm cu tine ca soţie, ca tovarăşă în iubire până la moarte. În această viaţă să fiu mereu a ta, să-ţi satisfac plăcerile şi să fiu întotdeauna cu tine; să stăm la final mână în mână în faţa zeiţei visării, în Palatele Bucuriei Veşnice. Acolo, cei ce s-au iubit cu inocenţă, asemenea nouă, au parte de plăceri nepieritoare.

28:4. Eu sunt a ta, atât aici, cât şi acolo, nu plec de lângă tine, sunt a ta pentru totdeauna: neprihănită, neatinsă, nepângărită. Prima dată am fost a ta, o soră îndrăgostită. Iar dacă uneori gura mea vorbeşte cu un curaj nefecioresc, să-mi fie iertat, căci inima mea este pură. Cuvintele se revarsă dintr-o inimă plină de iubire şi nu de pe nişte buze înmuiate în ruşinea experienţelor imorale.

28:5. Eu vin la tine cu o mândrie feciorească, ca o grădină cu plante acoperite de rouă, ca o floare frumoasă, plăcut mirositoare şi revigorantă. Pacea şi mulţumirea sunt ale mele, iar eu le dau bucuroasă. Ţie îţi ofer tot ce are mai de preţ o fecioară. Tu nu mă împarţi cu alta, iar eu îţi cinstesc iubirea dându-ţi ceea ce este numai al tău.

28:6. Sprânceana ta se înfierbântă de pasiunea trupească a bărbatului ce arde pe dinăuntru, iar eu o răcoresc cu mâna mea de femeie, aşa cum vântul proaspăt al nopţii domoleşte arşiţa nisipurilor încinse. Puterea unui taur şi blândeţea unei pisicuţe se unesc în iubire.

28:7. Noi ne plimbăm împreună printr-un ţinut al frumuseţii, printr-o grădină minunată, făurită de visurile pe care le împărtăşim. Mână în mână în împărăţia oamenilor, inimă lângă inimă în împărăţia spiritului.

28:8. Când inimile se leagă într-o iubire ce depăşeşte toate hotarele, atunci trupurile se pot uni în puritate şi pace. Noi rătăcim de colo-colo nepăsători, iar inima mea cântă de bucurie, căci suntem împreună.

28:9. Glasul tău este hrana inimii mele, atingerea ta este viaţa trupului meu. Te văd şi mă înveselesc; pleci şi mă întristez. Privirea ta mă străpunge ca o săgeată de foc; cuvintele tale mă poartă ca un val sărat ce se sparge pe plajă.

28:10. Când vine ceasul iubiţilor, ne aşezăm sub smochinul sălbatic, sub fructele sale din sângele îndrăgostiţilor şi sub frunzele sale din ochii lor. Ascultă, acesta şopteşte inimilor noastre. Eu sunt o fecioară care m-am păstrat pentru iubirea ta; tu eşti stăpânul meu, acela care porunceşte inimii mele. Eu trăiesc la umbra ta. O, nu mă lăsa niciodată neprotejată!

28:11. Nopţile mele sunt agitate şi înflăcărate; oare să-i dau iubitului meu mărul dorinţei sale, primul fruct al iubirii pentru o femeie? Sunt eu oare capcana care aşteaptă gâsca sălbatică? O, inima mea, cum au ştiut nenumăratele femei de până acum care este răspunsul cel bun?

28:12. O, nu profita de slăbiciunea mea, decât dacă mă dispreţuieşti, aşa cum fac bărbaţii, şi vrei să-l umileşti pe tatăl meu. Ai milă bărbătească de slăbiciunile izvorâte din iubire. Nu mă dezonora în faţa mamei mele şi nu lăsa umbra ruşinii să cadă pe casa tatălui meu. Lasă-mă să cred mereu în Mama Apărătoare a Iubirii, ca atunci când voi fi chemată înaintea ei să fiu nepângărită şi strălucitoare. Nu mă trata ca pe o femeie uşoară.

28:13. Fie ca iubirea noastră să ne ridice în slavă, să ne înalţe în lumina revelatoare, acolo unde putem să fim împreună, mândri şi fără să ne fie ruşine. Fie ca iubirea noastră să-şi împlinească rostul în marele lanţ al vieţii, să fie o iubire pe care oamenii s-o cinstească şi din care copiii noştri să se inspire. Să nu cumva să devină o floare care creşte la marginea câmpului, care se usucă nefericită atunci când este luminată de soare.

28:14. Eu aştept, şi iată că ziua vine; orele sale sunt lungi, însă atunci când este pe sfârşite, tu te grăbeşti să vii la mine, căci eşti bărbatul meu şi viaţa mea. Dulce stăpână a iubirii, grăbeşte ceasul împlinirii.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XXIX
CÂNTECELE LUI TANTALIP – UNU

29:1. Noaptea se înfăşoară ca un sul şi lasă să se întrevadă promisiunea unei zile noi. Soarele măreţ răsare de dimineaţă, iar crinul îşi desface petalele dând la iveală miezul lui strălucitor, pe care-l etalează cu devoţiune. Tu vii, iar inima îmi sare din piept, ca să te întâmpine.

29:2. Vântul bate şi clatină smochinul sălbatic; tu vii, şi parfumul tău delicat îmi învăluie spiritul, iar trupul îmi tremură. În umbra prezenţei tale puterile îmi slăbesc. Simt o lucire în jurul tău care stârneşte ceva din mine, şi sunt uimit de posibilitatea unei iubiri capabile să îmi biruie toate trăirile inferioare.

29:3. Te-am văzut. De dimineaţă, pe răcoare, la vremea când este rouă, am mers pe drumul meu, iar tu te scăldai în apele înviorătoare. Am văzut frumuseţea ta pură şi am uitat de orice altceva; frumuseţea dimineţii a pălit atunci când te-am văzut. Fecioara mea pură, îmbrăcată în veşminte albe, care îţi ţii strâns braţele suple, te-am văzut şi inima mi s-a umplut de bucurie. Respiraţia mi s-a oprit în gât.

29:4. Tu ţi-ai ridicat privirea, ai zâmbit şi m-ai salutat cu nevinovăţie, acoperindu-te cu veşmântul care îţi scoate în evidenţă puritatea feciorească. Mâna ta delicată a cules un crin, iar inima mi-a ieşit din piept atunci când ai ieşit afară din apă şi te-ai apropiat. M-ai îmbrăţişat cu braţele tale scânteietoare şi cu buzele tale umede. Am gustat bucuriile zeilor şi am simţit promisiunea desfătărilor de nedescris care vor urma, apoi mi-am continuat drumul. Cât de mult mi-aş dori să fiu peştii din heleşteu, ca să fiu aproape de tine de două ori pe zi.

29:5. Dar sunt bărbat şi sunt mistuit de focurile bărbăţiei mele, de aceea am nevoie de tine. Totuşi, dacă te vei înfrâna, mă rog Măreţului Dumnezeu să mă asigure că într-o bună zi, sora mea îndrăgostită va fi a mea cu adevărat. Reticenţa şi puritatea ei, preţuite ca o comoară la care va renunţa pentru iubire, înseamnă pentru mine mai mult decât aurul şi perlele sau decât bogăţiile regilor. Ce este al meu, nici un rege, oricât de măreţ ar fi, nu poate avea. Este pieliţa iubirii dăruită bărbăţiei.

29:6. Se lasă noaptea şi eu visez că este noaptea nunţii noastre, iar tu eşti lângă mine. Spiritul meu se ridică pe aripi de bucurie şi cântă, „O, fie ca iubirea mea să-şi găsească expresia finală în această noapte de frumuseţe!”. Răsuflarea ta mă dezmiardă cu parfumul Cerului; buzele tale răspândesc vinul greu al iubirii. Trupurile noastre se unesc în extaz şi apoi se îndepărtează, dar spiritele ni se amestecă în acea legătură măreaţă ce nu poate fi ruptă niciodată. Sufletele noastre unite au parte de destinul veşniciei. Adorm în cele din urmă în braţele delicate ale mulţumirii sufleteşti.

29:7. O, Cititori Măreţi ai Sufletelor Oamenilor, priviţi tăria iubirii mele. Nu este ea nepătată de sentimente inferioare? Nu este ea pură şi sinceră? Nu apără ea tainele femeii? Fie ca această iubire să dăinuie pe Pământ, ca să înflorească pe deplin de-a lungul veacurilor şi să capete o splendoare veşnică. Fie să strălucească întotdeauna în Palatele Veşniciei, lipsite de ziduri. O, faceţi să se împlinească dorinţa inimii mele!

CAPITOLUL XXX
CÂNTECELE LUI TANTALIP – DOI

30:1. Eu sunt unul dintre aceia cărora soarta le zâmbeşte. Sora mea îndrăgostită este lumina vieţii mele. Ea este promisiunea unei iubiri trainice, vasul cu jăraticul iubirii nemuritoare, speranţa unei bucurii veşnice. Noaptea devine tăcută, căci parfumul său este nimic în comparaţie cu dulceaţa ei. Strălucirea zorilor păleşte în faţa frumuseţii ei, iar porumbelul îşi pleacă capul în faţa virtuţii ei.

30:2. Ea respiră uşor şi mângâie cu privirea. Pielea ei emană un parfum minunat, iar părul îi este mândru şi încrezător, căci ea devine păzitoarea misterelor farmecului şi desfătării.

© Biblioteca Spirituală

30:3. Este graţioasă, hainele nu îi sunt apretate, nu sunt din in alb sau împărătesc, însă o mângâie cu gingăşie. Sandalele îi sunt împodobite cu mărgele, iar buclele ei frumoase sunt prinse cu un inel din pietre albastre şi roşii. Sânii îi sunt acoperiţi cu o pânză de Ithika, prinsă cu o agrafă de argint.

30:4. Îşi flutură evantaiul cu delicateţe şi graţie. Vorba îi este blândă ca briza cea răcoroasă. Ochii îi sclipesc ca apele luminate de lună, orbitele lor adânci fiind puse în evidenţă de nuanţe de verde şi purpuriu, aplicate cu fineţe.

30:5. Bărbaţii spun, „Cine este aceea care umblă cu paşi graţioşi şi care are un aer plin de viaţă? Culoarea trandafirului sângeriu îi stă pe obraji, iar de pe buzele ei întredeschise se revarsă parfumul dulce al dimineţii. În ochi îi luceşte o bucurie exuberantă, temperată de inocenţă şi modestie. Glasul i se aseamănă cu apele care curg domol, iar voioşia inimii ei duioase se exprimă în cântecul dulce cu care bucură întreaga natură".

30:6. Eu zic, „*Ea este a mea, viitoarea mea soţie*", şi sunt convins să toate farmecele ei secrete sunt numai pentru mine. Mă voi înălţa de bucurie deasupra tuturor oamenilor sau mă voi cufunda în abisul disperării. Mă întreb referitor la ea aşa cum fac bărbaţii şi mă dojenesc pentru gândurile mele. Ar putea o asemenea frumuseţe să trădeze vreodată iubirea?

30:7. Trag în piept briza dulce, care altădată i-a umplut gura, şi în fiecare zi gândurile mele îşi amintesc de frumuseţea ei. Inima mea tânjeşte după dulceaţa glasului ei frumos, proaspăt ca vântul rece din miazănoapte. Iubirea ei îmi întăreşte braţele; inima se ridică din locul ei. Cât aş dori să ţin din nou mâinile delicate care mi-au prins inima! Cât aş dori să simt încă o dată calda ei îmbrăţişare! Îi aud numele şoptit de vântul răcoros al nopţii, şi de fiecare dată când îl aud, spiritul meu răspunde.

30:8. O, Doamne Dumnezeule, care m-ai făcut să fiu cuceritor, care mi-ai îndrumat mâna dreaptă în bătălie şi mi-ai temperat trufia în biruinţă, ajută-mă acum, în vreme de pace. Ajută-mă când tulburarea s-a încheiat. Eu sunt iscusit în arta războiului, dar în privinţa capcanelor şi vicleniilor vieţii paşnice sunt o victimă sigură.

30:9. Fă ca dorinţa inimii mele să se împlinească, ca ea să fie mama copiilor mei şi tovarăşa mea de viaţă. Pasiunea mă arde şi am nevoie de apele răcoroase ale iubirii adevărate, ca să mă stingă. Trupul meu strigă în noapte către aceea care este atât de departe de mine. Tu m-ai făcut aşa cum i-ai făcut pe toţi bărbaţii, mi-ai dat această poftă nemăsurată; acum, oferămi uşurare.

30:10. Eu sunt singur şi sunt doar unul, când ar trebui să fim doi. Vorbesc şi nu-mi răspunde nimeni, mănânc, dar mâncarea nu are gust, sunt însetat, dar nimeni nu-mi aduce apă. Sunt o sabie nefolosită; fă ca această sabie să nu ruginească în teaca ei.

30:11. Sunt în aşteptarea celuilalt sine al meu; partea mea dreaptă vrea să se unească cu cea stângă; aştept şi ştiu că aşteptarea nu este în zadar. Aştept ca ea să vină; este pe drum, şi a fost de la începutul timpului. Se apropie, iar spiritul meu sare de la locul lui şi face trupul să danseze în întâmpinarea ei. O văd; este a mea, făurită pentru mine de veacurile care s-au scurs; trupul ei este făcut pentru al meu, iar al meu pentru al ei. Suntem logodiţi pe veci.

30:12. O voi păstra întotdeauna pentru mine; nu o voi lăsa să stea flămândă sau să îşi blesteme soarta. Vom împărţi împreună şapte vieţi, şi în fiecare o voi căuta din nou.

30:13. Omul are o natură dual, forţa vieţii şi materia vieţii. Iubirea ţine toate lucrurile laolaltă, însă un bărbat care împarte farmecele secrete ale iubitei sale cu un altul nu poate cunoaşte iubirea.

CAPITOLUL XXXI
CÂNTECUL CĂSĂTORIEI

31:1. O, femeie devotată unei iubiri care se ridică deasupra mlaştinii materiei şi care înfloreşte pe tărâmurile unde iubirea romantică este ridicată în slăvi! O, fiică a iubirii şi dulce stăpână a vieţii, a venit ceasul împlinirii tale. Pregăteşte-te să accepţi sceptrul care te face să

© Biblioteca Spirituală

devii femeie, aşa cum se cuvine să facă o adevărată fecioară; pregăteşte-te să accepţi poverile şi plăcerile de mamă, aşa cum se cuvine să facă o femeie adevărată. Căci tu eşti cu adevărat o ucenică a iubirii.

31:2. Pământul nu cunoaşte o bucurie mai mare decât aceea a unei căsătorii pline de mulţumire. O astfel de iubire este o făclie pentru întreaga omenire; ea călăuzeşte caravana în călătorie cu flacăra ei pură şi sacră. Iubirea suavă şi sfântă are un templu în inima fiecărei fecioare pure, şi toţi bărbaţii venerează misterul ascuns acolo. O, preoteasă şi păzitoare fermă, acum tu eşti vrednică de cununa albă a iubirii.

31:3. Mare este inspiraţia pe care o dai bărbatului. Bine ţi-ai îndeplinit datoria de fecioară; acum, vino în faţă şi acceptă povara plăcută a faptului că devii femeie, cununa care te proclamă soţie. Căsătoria este sfinţită de tradiţia antică, fiindcă a supravieţuit trecerii timpului şi tuturor tulburărilor. Ea a fost mereu ancora societăţii şi scutul familiei.

31:4. Frumuseţea aparţine tuturor femeilor, pentru că ea este moştenirea feminităţii. Frumuseţea feţei şi a formei păleşte odată cu trecerea anilor, însă frumuseţea inimii şi a felului de a gândi creşte şi scade precum valurile. Farmecele minunate ale decenţei şi purităţii pot fi posedate de orice femeie.

31:5. În jurul alesului tău să ţeşi o mantie de satisfacţie. O, blândă purtătoare a farmecelor feminine. Aminteşte-ţi că tu eşti mama generaţiilor încă nenăscute. A fi fecioară, soţie şi mamă sunt fazele vieţii de femeie. Fecioara castă devine o soţie bună, iar soţia bună devine o mamă bună. Aşa este scris.

31:6. Fie ca Măreţul Dumnezeu, pe care-l venerezi acum, să-şi întindă aripile protectoare deasupra ta, şi fie să te bucuri de tovărăşia multor copii. Fie ca viaţa ta să fie învăluită de pace şi mulţumire sufletească şi să fii slujită de cei patru purtători ai prosperităţii.

31:7. O, fiu al tăriei şi la bunătăţii, adu-ţi aminte mereu de obligaţiile tale ca soţ şi tată. Locul iubirii nu este în altă parte decât lângă căminul tău, căci ce prostie ar face un bărbat dacă şi-ar irosi iubirea pe alta, care nu îi este soţie! Ce dă bărbatul femeii primeşte şi el în aceeaşi măsură, căci iubirea adevărată, atunci când este împărtăşită, sporeşte. Cel ce seamănă lângă propriul cămin culege o recoltă bogată.

31:8. Nu fi aspru sau nerăbdător cu soţia ta din cauza slăbiciunii ei, că ea este la fel cum sunt toate femeile. Fii blând cu ea, şi aminteşte-ţi că săgeata iubirii nu poate pătrunde într-o inimă dură şi nechibzuită.

31:9. Iubirea este o comoară pe care puţini au dezgropat-o. Un om din o mie abia dacă o găseşte. Totuşi, acolo unde se găseşte, să fie sfântă, deoarece aşa a hotărât destinul divin, să îl unească pe unul cu celălalt într-o slavă şi într-o frumuseţe ce continuă să crească de la o viaţă la alta.

31:10. Oare nu toate părţile Pământului au pereche? Chiar Cerul şi planeta Pământ formează o pereche, căci nu iubeşte şi nu are ea grijă de tot ce cade din Cer? Când planetei Pământ îi lipseşte căldura, Cerul o revarsă din abundenţă asupra ei, iar atunci când ea îşi pierde prospeţimea şi începe să se ofilească, Cerul o revigorează prin apele blânde şi mângâietoare.

31:11. Cerul lucrează în fiecare zi pentru a susţine planeta Pământ; ea nu este neglijată niciodată. Aşadar, ia ca exemplu ceea ce se întâmplă în sferele mai înalte ale vieţii, şi susţineţi şi îngrijeşte-ţi soţia, astfel încât niciodată să nu se simtă neglijată. Cel ce seamănă seminţele nemulţumirii în căminul său va culege o recoltă de nefericire. Aşa a scris Cel Înţelept în vremurile vechi; şi aşa este şi acum şi va fi întotdeauna.

CAPITOLUL XXXII
BOCETUL LUI NEFATARI

32:1. L-au pus pe stăpânul meu iubit în mormântul care l-a înghiţit, l-au pus să se odihnească în tăcerea veşnică şi protectoare. Noi plecăm; ne ducem acasă, dar aceea nu mai e casă; este sfâşiată şi a devenit un loc al umbrelor întunecate. Unii dintre cei care sunt cu mine

© Biblioteca Spirituală

stau tăcuţi şi serioşi, alţii plâng, alţii se prefac că plâng. Unii suferă în tăcere, alţii vorbesc fără niciun scop, alţii îşi ascund durerea sub o mască de voioşie falsă. Este un moment de suferinţă solitară.

32:2. Unii spun că s-a terminat, alţii că el navighează pe cer, însă eu îmi întreb sufletul, iar el îmi spune că nu acesta este sfârşitul. Nu s-a sfârşit; acesta este începutul, şi toţi cei care se iubesc trebuie să ştie acest lucru atunci când se vor trezi la un nou început.

32:3. Anii experienţelor de învăţare pe Pământ rămân în urmă; se citeşte ultima lecţie, elevul a plecat să preia o sarcină nouă. S-a trezit la viaţă, iar moartea a rămas în urmă. Nu există morţi, ci doar fiinţe vii care pleacă; moartea se află doar în mormântul tăcut. Moartea este o pauză la începutul vieţii, o ezitare în faţa luminii unei zile mai măreţe.

32:4. Moartea este înşelătoare, este ca o umbră fără existenţă reală. Din omida care se târăşte iese fluturele iubitor de lumină, iar din bobul tare răsare orzul. Cine poate vedea în sâmburele de curmală copacul care va apărea? Caută în sămânţă şi nu vei găsi nicăieri planta. Aşa se întâmplă şi cu spiritul.

32:5. Eu cred în El, cel care ne-a dat viaţa şi iubirea, dar sufăr pentru pierderea mea. Sunt singură. Unde este stăpânul meu, cel pe care l-am iubit, cu care am împărţit cupa de bucurie? Unde este mâna mângâietoare, atingerea care alina, glasul care îmi întărea inima în vremuri de restrişte, povaţa liniştitoare, râsul tăcut ce alunga durerea venită de la Dumnezeu? Deşi s-a dus către lumină, totuşi inima mea se strânge şi suferă în singurătate.

32:6. Voi avea grijă ca el să nu rătăcească în întuneric, căci a fost iubit şi nu poate fi singur pentru totdeauna. Voi avea grijă să nu fie disperat şi osândit să umble doar cu el însuşi, fiindcă el este un bărbat care a iubit din tot sufletul.

32:7. A ieşit din trup, aşa cum cineva îşi scoate pelerina. L-a lepădat, aşa cum arunci un veşmânt.

32:8. Viitorul lui este în mâinile mele, iar eu voi trăi în aşa fel încât nimeni să nu ne poată împiedica reunirea. Ştiu că există un lucru subtil care încă ne leagă. Fie să am tăria să nu distrug niciodată legătura de iubire care mă mângâie în noaptea cea lungă şi în zilele pline de tristeţe.

CAPITOLUL XXXIII
PERGAMENTUL LUI HERAKAT

33:1. Dumnezeule Măreţ al Înţelepciunii, ajută-mă să transcriu aceste scrieri străvechi, ca să poată fi consemnate aşa cum se cuvine; căci eu nu sunt iscusit la scris, aşa cum a fost Sopher. Nici măcar ca scrib nu sunt atât de priceput.

33:2. Omul este un câmp de bătălie; el este sfâşiat de războiul dintre cele două părţi ale sinelui său. El trăieşte în noaptea adâncă a ignoranţei.

33.3. Din Ramakui, una dintre cele şapte cetăţi din Ţinutul Aramei, au venit Oamenii Luminii, iar aceştia au adus cu ei, din templele lor transparente, lumina care străluceşte, atunci când cade întunericul, fără a fi aprinsă. Conduşi de Bătrânul Pleşuv, cel al cărui nume nu este rostit, aceştia au venit dinspe Apus, la lăsarea serii. Au venit din locul unde acum apune soarele, în zilele când pustietatea apuseană era acoperită de verdeaţă, iar nisipul încă nu luase locul apelor; când acele terenuri îndepărtate dădeau hrană pentru vite, iar oile păşteau acolo unde acum nu mai sunt decât stânci şi pietre. Tirdinienii nu i-au întâmpinat cu bucurie, însă au trecut în siguranţă prin locurile apusene spre ţinutul lui Ansibyah, unde au primit ajutor şi hrană. Ei au adus oamenilor multe lucruri, fiindcă erau înţelepţi şi învăţaţi. Erau oameni ai înţelepciunii.

33:4. Adevărul nu este pentru gloată; mâinile murdare strică inul cel fin. Cei născuţi de sus au moşiile lor, iar cei de jos au locurile ce le-au fost date. Adevărul nu se vinde în piaţă, şi nici nu poate fi cumpărat cu bogăţii. Puţini au intrat în odăile minunate pentru a muri şi a trăi.

Templele erau cochilii bune, dar miezul interior era mort. Oamenilor le lipsea hrana vieţii.

33:5. Adevăratul Dumnezeu era păzit şi ascuns de zeităţi false. El vorbea în inimile celor înţelepţi, însă oamenii ascultau glasul din pietre. Urechile lor erau astupate la orice altceva în

© Biblioteca Spirituală

afară de glasurile oamenilor. În vremurile vechi, locurile mici erau pentru toţi zeii; stâlpii încă nu fuseseră ridicaţi. Pietrele nu se aflau încă pe poziţiile lor, iar Casa Secretelor Nepătrunse încă nu exista în acel ţinut.

33:6. Apoi au fost construite nişte temple minunate, iar preoţii au fost puşi în palate. Grădini şi ogoare întinse erau în proprietatea zeilor oamenilor. Pe păşunile lor se găseau cirezi numeroase. În cadrul ritualurilor de venerare şi în mijlocul alaiurilor care îi instalau în temple pe zeii inferiori strălucea lumina Adevărului, care era revelaţia Adevăratului Dumnezeu. Câţiva îl cunoaşteau, însă puţini îl înţelegeau.

33:7. Oamenii aleşi aşteptau şapte ani pentru a fi chemaţi. Apoi, şapte ani slujeau şi şapte ani stăteau la picioarele Maestrului care îi instruia. Erau băgaţi în peşteri întunecate pentru a muri şi a-L cunoaşte pe Dumnezeu, şi pentru a se întoarce în posesia Adevărului. Astfel, oamenii deveneau slujitori ai Adevăratului şi Unicului Dumnezeu. Astfel, ajungeau să cunoască Adevărul ce nu poate fi scris, căci mulţi dintre cei ce citesc nu sunt cu noi în Dumnezeu.

33:8. Sunt scrieri care vorbesc pe faţă, însă nu le mai avem. Cei Renăscuţi cunosc secretele zeilor inferiori, care nu sunt altele decât acestea. Marea Balanţă cântăreşte sufletul atunci când acesta îşi face apariţia în lumea de apoi şi astfel i se stabileşte locul unde va merge. El se se hrăneşte cu virtuţile sale, căci nimeni nu mănâncă murdăria care îi aparţine.

33:9. Sufletele sunt devorate de peştera întunecată a groazei, care se deschide pentru a primi sufletele întunecate ce au afinitate cu bezna. Rakima veghează în tăcere şi aşteaptă cu răbdare ziua Nimicitorului, care va veni peste o sută de generaţii, după cum scrie în Bolta Măreaţă.

33:10. Nu toţi oamenii sunt egali în privinţa inimii şi a spiritului. Omul din Miazănoapte este învăţat sau Omul din Ambric curajos? Ţinutul Tămâiei revarsă toate lucrurile bune asupra locuitorilor săi; totuşi, aceştia nu sunt măreţi. În Ţinutul Apelor Strălucitoare cresc doar arbori şi iarbă; totuşi, oamenii de acolo sunt puternici, şi nici leul nu se compară cu ei în privinţa curajului.

33:11. Deasupra sunt apele Cerului, iar dedesubt sunt apele Regiunii Întunecate; totuşi, nu sunt două ape, ci una singură. Există un foc deasupra şi un foc dedesubt; totuşi, nu sunt două focuri, ci unul singur. Stăpâna Stăpânelor este îmbrăcată într-un veşmânt strălucitor; când acesta se întunecă începe marea încercare. Paşii ei nu sunt şovăitori; cărarea ei este dreaptă, dar păzeşte-te atunci când şovăie şi când este lipsită de armonie.

33:12. Stăpână Măreaţă a Stelelor, fă în aşa fel încât să trăim în pace, căci noi ne temem de revelaţia coarnelor tale. Fii mereu statornică, ca o bună soţie a Stăpânului Zilei. Când femeile vor fi precum bărbaţii, dar şovăitoare, aşa cum sunt femeile, se apropie ceasul când Măreaţa Doamnă îşi va schimba poziţia pe cer. Când bărbatul şi femeia vor fi exact la fel, în întunericul bolţii cereşti vor apărea Mesagerii de Foc.

33:13. Omul învârte sfredelul cu mâna; el este stăpânul focului, dar va veni şi ziua când focul va sări din vatra de piatră şi îl va mistui. Oamenii citesc Marea Carte a Maestrului din Templul Ascuns. Ei mor şi o iau cu ei, dar cuvintele lor nu au forţă, căci numai noi, Cei Iluminaţi, cunoaştem înţelesurile tainice. Ea nu este pentru aceia care mor pe Pământ şi se duc în lumea cealaltă, ci pentru aceia care au murit, dar au rămas împreună cu noi.

33:14. Oamenii aduc jertfe pentru părinţii lor, după obiceiul părinţilor lor. Mişcările pe care le fac sunt acelea ale părinţilor părinţilor părinţilor lor, dar inimile lor rămân zăvorâte. Acesta este un lucru nesăbuit.

33:15. În Cartea Întâi stă scris, „Cuvintele care nu sunt urmate de fapte sunt ca nişte ciulini luaţi de vânt. Mai bine nu ar fi fost rostite”.

33:16. Sufletul omului este ca o pasăre care ştie un loc unde trebuie să călătorească, dar pe care nu l-a văzut niciodată; însă atunci când vine ziua stabilită, va pleca. Oamenii au zei în Cer şi zei pe Pământ, dar Cerul este pentru zei, iar Pământul pentru oameni. În felul acesta ne-am scris propria osândă.

33:17. În Secretele Sufletului scrie: „Sufletul omului nu este un lucru mic, care se află în interiorul lui, ci acesta îl înconjoară. El este mai mare decât hotarele Ţinutului Trestiilor şi al

© Biblioteca Spirituală

Crinului şi se întinde până dincolo de stele”.

33:18. Ca să trăiască, omul trebuie să creadă că are suflet. Credinţa aceasta nu vine dintr-o învăţătură exterioară, ci din ascultarea şoaptelor acestui suflet; necredinţa apare atunci când omul îşi astupă urechile şi nu-i mai aude şoaptele. Citiţi cu atenţie Scripturile Sacre şi ascultaţi glasul Maestrului care vă instruieşte cu o inimă receptivă, ca să daţi hrană sufletului vostru, astfel încât acesta să nu se ofilească din cauză că nu este îngrijit.

33:19. Sămânţa Adevărului a venit pe pământul negru şi fertil în vremurile vechi şi a fost sădită în solul bine udat, când Pontas nu se născuse încă. Ea nu a crescut la lumina soarelui, căci oamenii ignoranţi ar fi tăiat-o. A înflorit în locurile întunecate. Pământul este un loc tare ciudat, iar creatura care îl stăpâneşte este şi mai ciudată. Au venit apoi zorii unei zile mai luminoase. Copacul era frumos, iar frunezle sale umpleau atât Ţinutul Coroanei Albe, cât şi Ţinutul Coroanei Roşii. Într-o zi întunecată au venit oamenii, care au destăinuit existenţa lui, aşa că regele a spus, „Tăiaţi-l, ca să nu ne sufoce cu înţelepciune”.

33:20. Copacul a murit, dar seminţele lui, care au căzut pe pământul roşu, au trăit, şi din ele au crescut lăstari. Aceştia au fost adăpostiţi de braţul puternic al Răsăritului. Apoi a venit unul care era Stăpânul Brizei Dulci, care stătuse sub Pomul Vieţii, şi el a ridicat o cetate pentru Adevărul Învăluit. Aceasta se afla pe marele drum care duce spre Lados, acolo era aşezată.

33:21. El a dezvăluit oamenilor în mod tainic Lumina Adevărului, însă aceia erau oameni ai nopţii, de aceea au fost mistuiţi chiar şi de acea flacără slabă. Copilul bunelor intenţii poate fi luminos sau întunecat.

33:22. Paznicii Adevărului au acoperit flacăra strălucitoare, iar oamenii nu au mai văzut-o. Niciun om lipsit de învăţătură nu a mai văzut vreodată lumina.

33:23. O bogăţie aflată în mâinile câtorva oameni este mare pentru fiecare dintre ei. Însă dacă este împărţită între mulţi, atunci fiecare va avea parte de puţin. Nouă ni s-au dezvăluit căile oamenilor din vremurile vechi, însă am nesocotit avertismentul.

33:24. Acum Adevărul s-a răspândit în cele patru colţuri ale Pământului. Aşa a fost prezis că se va întâmpla; prin urmare, aşa s-a şi întâmplat. Un copac împrăştie mii de seminţe, însă doar una singură se poate trezi la viaţă, şi chiar şi aceea după ce a stat mult timp în pământ.

33:25. Aceste scrieri au fost rescrise cu mare grijă. Au fost transcrise exact aşa cum sunt, şi nu am pus în ele niciun gând de-al meu sau vreo credinţă personală. Fie ca cei ce le vor primi ca moştenire să nu fie circumspecţi atunci când le vor citi.

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN (Cartea a IV-a)
”CARTEA FIILOR FOCULUI”

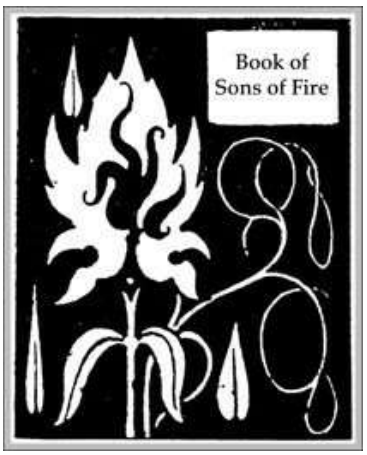

1:6. În zilele care au trecut, aţi avut conducători care v-au călăuzit, dar înaintea lor au fost conducători şi mai măreţi, pe care nu i-aţi cunoscut. Inspiraţia cuvintelor lor reprezintă ceva ce nu trebuie să se piardă niciodată; ***aceste lucruri trebuie păstrate în toate timpurile***. Trebuie să fim ca un om care a călătorit departe, ducând cu el o povară grea. Acesta se odihneşte şi caută printre lucrurile pe care le cară cu el ceva la care să poată renunţa, ştiind că drumul pe care-l mai are de străbătut este lung. Trebuie să alegeţi repede, fiindcă părintelui nostru nu iau mai rămas prea mulţi ani.

CUPRINS

Capitolul I. - Capitolul refăcut
Capitolul II. - Hibsathy (Hibsatia)
Capitolul III. - Frăţia
Capitolul IV. - Amos
Capitolul V. - Legile lui Amos
Capitolul VI. - Povestea lui Hiram
Capitolul VII. - Consemnări - 1
Capitolul VIII. - Consemnări - 2
Capitolul IX. - Consemnări - 3
Capitolul X. - Consemnări - 4
Capitolul XI. - Consemnări - 5
Capitolul XII. - Consemnări - 6
Capitolul XIII. - Consemnări - 7
Capitolul XIV. - Consemnări - 8
Capitolul XV. - Cartea lui Kadmis
Capitolul XVI. - Reconstrucţia lui Kadairath
Capitolul XVII. - Fragment dintr-un legământ de căsătorie
Capitolul XVIII. - Amendamentele lui Masiba
Capitolul XIX. - Scrisoarea lui Mata - Fiul al lui Agner
Capitolul XX. - Învăţăturile lui Sadek
Capitolul XXI. - Legile lui Malfin
Capitolul XXII. - Reconstruirea fragmentelor recuperate – 2
Capitolul XXIII. - Reconstruirea fragmentelor recuperate – 2
Capitolul XXIV. - Ultimele foi de metal

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - CAPITOLUL REFĂCUT

1:1. Ne-am refugiat la fiii lui Uteno, ai căror părinţi au fost în acel ţinut de multe generaţii, fiindcă au ieşit din Egipt în zilele Faraonului Nafohia. Am locuit la hotare, în peşterile de deasupra cetăţii Kathelim. Nu aveam cu noi nici cărţi, nici bunuri, însă eram harnici şi am lucrat să facem pământul roditor. Ne numeam Fraţi întru Lumină, dar alţii ne spuneau Copiii Luminii, aşa cum suntem cunoscuţi şi astăzi.

1:2. Acesta este un ţinut bun şi fertil; este un ţinut întins, cu ape curgătoare, unde grâul şi orzul sporesc de o sută de ori. Aici cresc în condiţii bune smochini şi copaci care fac rodii; de asemenea, se întâlnesc crânguri de măslini şi suprafeţe cu viţă de vie. Toate nevoile vieţii sunt satisfăcute din abundenţă. Este un ţinut în care oile şi vitele se înmulţesc fără teamă, un ţinut în care secera foametei nu taie niciodată. Este un ţinut în care chiar şi o căutare lipsită de efort este răsplătită cu găsirea aramei, însă ţinutul nu este lipsit de oameni.

1:3. Nu suntem singuri în acest ţinut şi trebuie să trăim printre oameni al căror fel de a fi nu este ca al nostru. Aceştia au zei cu multe nume, şi chiar şi acum cei de lângă mare se sfădesc între ei, fiindcă unii spun că numele lui Dumnezeu este Mamrah, iar alţii spun că este Aneh. Peste tot în jurul nostru oamenii se ceartă, iar vrajba lor se naşte din belşugul ţinutului. Câştigându-şi existenţa cu puţin efort, aceştia au timp pentru discuţii şi gâlceavă. Trebuie să construim pentru aceşti oameni un edificiu al păcii, ai cărui patru stâlpi să fie Iubirea, Respectul, Dreptatea şi Adevărul.

1:4. Ţinutul părinţilor noştri şi moştenirea noastră s-au pierdut pentru totdeauna. Casele lor s-au transformat în nisip, iar altarele lor, unde s-au închinat, s-au prăbuşit. Templele lor au fost distruse, iar formele de venerare practicate de ei nu mai sunt cunoscute de multă vreme. Cântecele care se auzeau odinioară se amestecă acum cu vânturile, iar vocile cântăreţilor au tăcut. Înţelepciunea revelată cândva a dispărut; flacăra iluminatoare nu mai arde, iar lămpile zac sparte în ţărână. Scrierile privite cu mult respect au fost folosite la aprinderea focului, iar vasele sfinte s-au preschimbat în podoabe inutile. Acele nume, care pentru părinţii noştri erau sfinte, acum sunt batjocorite şi considerate a fi de partea răului. Aceia care ar fi trebuit să fie fraţii noştri sunt acum vânduţi, iar conducătorii lor sunt ucişi. Acelea care ar fi trebuit să fie soţiile noastre sunt violate şi luate în robie. Aşadar, fraţilor, a venit vremea ca amintirea acestor lucruri să fie dată deoparte şi toate acestea să fie uitate.

1:5. Ce motiv avem să fim trişti? Suntem într-un ţinut îmbelşugat; avem speranţe pentru viitor şi o credinţă de nezdruncinat. Şi mai presus de toate, avem cheia străvechiului Portal al Comunicării. Amintirile noastre trebuie să înlocuiască cărţile şi poruncile din vremurile de altă dată. Aşadar, haideţi să mulţumin pentru binecuvântările noastre şi să păstrăm cu sârguinţă flacăra de la care se vor aprinde într-o bună zi lămpile Adevărului. 1:6. În zilele care au trecut, aţi avut conducători care v-au călăuzit, dar înaintea lor au fost conducători şi mai măreţi, pe care nu i-aţi cunoscut. Inspiraţia cuvintelor lor reprezintă ceva ce nu trebuie să se piardă niciodată; aceste lucruri trebuie păstrate în toate timpurile. Trebuie să fim ca un om care a călătorit departe, ducând cu el o povară grea. Acesta se odihneşte şi caută printre lucrurile pe care le cară cu el ceva la care să poată renunţa, ştiind că drumul pe care-l mai are de străbătut este lung. Trebuie să alegeţi repede, fiindcă părintelui nostru nu i-au mai rămas prea mulţi ani.

1:7. Trebuie să înfiinţăm o comunitate unde bărbaţii să trăiască împreună şi să se poată bucura de tovărăşia femeilor. Oamenii profită întotdeauna de pe urma efortului comun, însă este nevoie şi de anumite restricţii. Dar aceste restricţii trebuie să fie de aşa natură, încât nimeni să nu fie indignat de limitările care îi sunt impuse. Fie ca hotărârile şi restricţiile care sunt impuse să ţină cont de natura omului şi de valorile spirituale şi morale.

1:8. Trebuie să căutăm să garantăm libertate de acţiune fiecărui bărbat şi fiecărei femei, atâta vreme cât nu se aduc prejudicii egalităţii în drepturi a celorlalţi. Trebuie să lucrăm în beneficiul celor mulţi, dar făcând acest lucru, nu trebuie să trecem cu vederea asigurarea recompenselor pentru aceia care slujesc cel mai bine. Recompensele trebuie acordate oamenilor care excelează în toate privinţele, nu celor incapabili. Trebuie să veghem ca faptele bune să fie

© Biblioteca Spirituală

răsplătite, iar cele rele pedepsite. Cea mai mare atenţie trebuie acordată lucrurilor spirituale, şi niciun om nu trebuie să fie peste măsură de bogat sau excesiv de sărac. 1:9. Trebuie să avem grijă de cei bolnavi şi neajutoraţi, de cei bătrâni şi neputincioşi. Trebuie să asigurăm integritatea familiei. Primul obiectiv trebuie să fie progresul spiritual, care este singurul potrivit pentru toţi oamenii. După aceea, toată învăţătura şi legea trebuie să se orienteze spre o relaţie din ce în ce mai armonioasă între toate fiinţele vii. Creşterea copiilor trebuie să aibă ca scop atingerea unei maturităţi bine echilibrate, atât la bărbaţi, cât şi la femei.

1:10. Trebuie să-i facem pe oameni să aibă o gândire înaltă şi să se ridice deasupra tuturor lucrurilor meschine. Aceştia trebuie să fie cinstiţi şi să se bucure de maturitatea lor. Trebuie să posede curajul şi tăria morală de a face faţă oricărei încercări, căci vor fi multe. Trebuie să fie pregătiţi să îndure opresiunea şi persecuţia cu calm şi autocontrol, ca să nu fie zdruncinaţi de nicio nenorocire şi de niciun necaz. De asemenea, trebuie să fie astfel de oameni, încât nici norocul, nici bogăţia să nu îi clatine. 1:11. Trebuie să îi învăţăm pe oameni să ia decizii rapide şi să judece temeinic. Deoarece ca număr suntem ca două grăunţe în nisipul deşertului, trebuie să căutăm să facem prozeliţi cu atenţie. Noi trebuie să devenim o lumină călăuzitoare înaintea ochilor tuturor oamenilor şi să-i conducem pe cărările muncii cinstite şi nu pe acelea ale puterii. Noi trebuie să îi învăţăm pe oameni care este datoria lor faţă de ceilalţi, în aşa fel încât nimeni să nu spună vreodată, „Bunăstarea mea înainte de orice”.

1:12. Trebuie să căutăm şi să facem prozeliţi adecvaţi, iar aceştia trebuie să ne fie dragi. Trebuie să le acordăm un mare respect, dar nu pentru faptul că ne-au acceptat convingerile, căci binele din ei poate fi dezvoltat şi de către ei înşişi, ci pentru că şi-au asumat de bunăvoie şi cu bucurie acele obligaţii şi îndatoriri care pentru noi sunt foarte importante. Va trebui ca întotdeauna să rămânem o frăţie angajată în mod organizat în căutarea Adevărului. Trebuie să ne asigurăm că învăţăturile pe care le expunem sunt valabile pretutindeni şi pentru toţi oamenii, fiind asemenea unui cod al bunătăţii. Dacă vreun frate devine puternic, nu trebuie să se fălească cu acea putere, nici înţeleptul să nu se fălească cu înţelepciunea lui ori bogatul cu bogăţiile lui. Dacă vreun frate doreşte să se laude cu ceva, atunci să se laude că este întotdeauna cel mai bun dintre oameni. Dar acest lucru să nu însemne că este biruitor în bătăliile lumeşti, ci că slujeşte cel mai bine scopului şi binelui omenirii.

1:13. Noi am găsit adăpost într-un loc unde oamenii vorbeau limba noastră, însă acum aceştia nu mai există. Ţinutul părinţilor noştri ne este interzis, aşa că trebuie să căutăm un altul, căci omul lipsit de popor este mai oropsit decât un copil orfan. Egiptul a fost un ţinut sortit măreţiei; oamenii lui ar fi trebuit să îi călăuzească pe toţi ceilalţi către Marea Lumină. Egiptul a eşuat în împlinirea destinului său, pentru că cei cărora li s-a încredinţat puterea şi poziţia socială s-au dovedit a fi nevrednici. Regii lui, care ar fi trebuit să crească familii dedicate binelui şi inspiraţiei, au trădat încrederea ce le-a fost acordată de dragul slăbiciunilor omeneşti. Cei ce trebuiau să fie călăze spre dumnezeire au fost induşi în eroare şi au căzut în capcana deşertăciunilor lumeşti, trădându-i pe aceia care i-au urmat. Preoţia a devenit coruptă atunci când a oferit o viaţă de tihnă şi belşug în locul unei vieţi de slujire şi austeritate. Idealurile oamenilor erau mai presus de orice reproş, dar omul era nevrednic de ele. Nu e nevoie să schimbăm idealurile, dar pentru a fi atinse trebuie schimbaţi oamenii. Învăţătura sfântă a Egiptului, care păstrează tezaurul veacurilor, a fost posedată doar de câţiva aleşi, care au păzit-o aşa cum nimic nu a mai fost păzit vreodată, şi asta datorită măreţiei sale. Chiar şi puţină cunoaştere din ceea ce conţine ar putea deveni periculoasă în mâinile celor ce urmăresc să o folosească în mod neadecvat.

1:14. Dintre toate lucrurile dezirabile pe care omul le poate obţine, cele mai măreţe sunt asigurarea nemuririi, înţelegerea limpede a scopului din spatele creaţiei, precum şi împlinirea destinului său. Acestea erau lucrurile păzite atât de bine, şi pentru că sunt cele mai de dorit lucruri de pe Pământ, ele sunt preţuite şi sunt greu de atins. Religia consemnează eforturile oamenilor; doctrinele şi ideile sale inspiratoare reprezintă măsura sucesului sau a eşecului ei.

1:15. Paragrafele pe care tocmai le-am scris le înlocuiesc pe altele care erau greu de descifrat şi de tradus, însă ele păstrează esenţa a ceea ce a fost consemnat cu atât de mult timp în

© Biblioteca Spirituală

urmă. Mult material este prea fragmentar pentru a fi utilizat; aşadar, s-a pierdut mult. Doar un singur fragment este relevant, iar acesta afirmă, „dacă nu vor fi deschişi la batjocură, Revelatorii Luminii vor trebui să posede mai mult decât o licărire slabă şi fumurie”.

CAPITOLUL II – HIBSATHY (Hibsatia)

2:1. Aceste lucruri nu trebuie încredinţate oamenilor obişnuiţi; nici nu trebuie degradate prin dezvăluirea lor unor oameni care le-ar profana. Odinioară, acestea erau rezervate pentru aceia care sporeau în înţelepciune şi virtute. În zilele lui Harempta, Gura lui Dumnezeu pe Pământ, ele erau ascunse de astfel de oameni în locuri înalte.

2:2. Acesta este unul dintre Micile Mistere, Ritualul Celui Născut de Două Ori. Este o ceremonie pentru redobândirea vigorii spirituale şi pentru refacerea puterii spirituale prin care Alesul moare şi învie din nou. Este o încercare macabră şi plină de pericol. Nu este pentru cei slabi din punct de vedere spiritual sau pentru cei fricoşi. Nu toţi supravieţuiesc pentru a putea să meargă din nou pe faţa prietenoasă a Pământului.

2:3. Doar oamenii bătrâni, care au încheiat cele trei cicluri de şapte ani, erau acceptaţi. Aceştia trebuia să fie oameni înţelepţi şi curajoşi, cu putere şi tărie morală pentru a supravieţui. Alte elemente esenţiale erau puritatea aboslută şi autocontrolul desăvârşit. Era nevoie şi de sacrificiu de sine şi de un simţ ascuţit al datoriei. Doar oamenii care aveau aceste calităţi puteau să treacă hotarul în mod conştient şi să se întoarcă. Lipsa acestor calităţi esenţiale era echivalentă cu moartea.

2:4. Pomul Vieţii are multe ramuri, iar iniţierea are cele mai bune fructe. Despre aceste lucruri scrie fratele vostru. Totul a început în acea perioadă îndepărtată şi glorioasă de dinaintea zilelor răutăţii, care i-au făcut pe oameni să umble în întuneric, în zilele când oamenii umblau în lumina Adevărului.

2:5. Casa Locurilor Tainice fusese păstrată, astfel încât toţi aceia care aveau un rol în conducerea vieţii oamenilor, fie că era vorba de regi sau de alţi dregători, să îşi fi putut dovedi vrednicia înainte de a-şi fi luat pe umeri povara funcţiei lor.

2:6. Mai târziu, a fost nevoie ca Locurile Tainice să fie protejate şi mai bine, aşa că nu mai puteau intra acolo decât oamenii care sălăşluiau de multă vreme în bunătate. Cei care deţineau funcţii înalte şi cei care aveau putere s-au eschivat de la austerităţile şi pericolele impuse, şi prin urmare s-au izolat de lumina Adevărului. Regii şi guvernatorii care au stăpânit Egiptul de-a lungul multor generaţii ale amurgului şi întunericului s-au născut în slăbiciunea morală a trupului. Şi pentru că vedeau doar cu ochii lor pământeşti, acestora le lipsea călăuzirea limpede a revelaţiei şi cunoaşterii. Oul Fertilizat rămâne; el îşi va dezvălui tainele în ziua în care va fi clocit la sânul înţelegerii. Apoi, puiul îşi va deschide ochii şi îşi va întinde aripile pentru a da la iveală lumina Adevărului.

2:7. Spiritul omului este ca un copil neînţărcat, care a hoinărit şi s-a rătăcit printre stânci şi peşteri. Dacă nu va fi găsit şi hrănit de la sursa vieţii, va pieri.

2:8. Primul Templu al Altarului Locurilor Tainice a fost construit pe Înălţimile Sfinte. Era un templu aşezat într-o curte interioară, unde se găseau şi alte temple mai mici, precum şi odăile preoţilor şi ale învăţătorilor. Tot ansamblul era înconjurat de o curte şi de nişte grădini, iar dedesubtul templului principal se găseau cele trei Peşteri ale Iniţierii. Mai târziu, într-o perioadă când lumina a fost revelată în întreg ţinutul, a fost construit Templul Altarului Locurilor Tainice.

2:9. Cu toate că anterior altarele Celui Născut de Două Ori erau ascunse în temple mai mici, când Ramsis a construit Marele Templu din Ramen, acesta cuprindea în interior atât un templu, cât şi un altar al Dumnezeului Preaînalt. De asemenea, dedesubt erau şi Peşteri ale Iniţierii. În sala templului, ale cărei faţade erau orientate spre Răsărit şi spre Apus, între nişte stâlpi din piatră pură, se găsea poarta sanctuarului exterior. Când soarele apărea la Răsărit, pentru a da viaţă noii zile, Sfântul Preot stătea şi el în partea de Răsărit a sanctuarului, pentru a începe slujba şi pentru a transmite învăţătură, asemenea unui tată, celor care veneau la el şi care

© Biblioteca Spirituală

posedau înţelegere. Pe tavanul de deasupra candidaţilor era un simbol al soarelui, din care se desprindeau şapte mâini. Acesta reprezenta soarele vieţii, care răspândea forţele revigorante din izvorul vieţii către cercul conştiinţei creatoare. În spatele preotului se găseau reprezentate cele zece puteri care s-au scurs din Dumnezeul Preaînalt atunci când El a creat Pământul, şi care au devenit atributele Spiritului Său. Acestea sunt: Iubirea, Prevederea, Înţelepciunea, Înţelegerea, Întreaga Cunoaştere, Tăria, Fermitatea, Dreptatea, Mila şi Curajul. 2:10. Între Sfântul Preot şi peretele din spatele lui se găsea o reprezentare triunghiulară a celor trei Esenţe Sublime – Spiritul Suprem, Spiritul Suflet şi Spiritul Formator – cele trei părţi ale Spiritului, care se află veşnic în unitate. Intrarea în sanctuar era în partea de Răsărit, iar deasupra acesteia se găsea o reprezentare a Marelui Ochi, despre ale cărui taine nu se poate scrie. În faţa Sfinţilor Preoţi era ascunsă o uşă prin care se cobora în Camera Căsătoriei. În această cameră se desfăşurau ritualurile cunoscute sub denumirea de Căsătoria Sufletului. Aici, hrana spirituală putea fi inhalată din fumul aromat de tămâie, care era preparată din esenţe şi ingrediente secrete, ce activează viaţa. Aici se învăţa profunda Taină a Sufletului, taina care se afla în tăcere.

2:11. În spatele locului sacru din templu şi în spatele locului unde ardea focul se găsea Uşa Ascunsă de Trei Ori, prin care se cobora în Camerele Întunericului, ce se aflau în faţa Peşterilor Iniţierii.

2:12. Înaintea primei Camere a Întunericului se găsea o anticameră în care ardea o lampă mică. În ziduri erau săpate reprezentări ale Vieţii şi Spiritului. Aspirantul a studiat cu preoţii din templul de sus timp de şapte ani şi a fost supravegheat timp de şapte ani de unul dintre Cei Născuţi de Două Ori. Acum, aici, în anticameră, el a devenit un Uns.

2:13. Cel Uns s-a dus în prima Cameră a Întunericului pentru a fi pus la încercare de unul dintre Cei Născuţi de Două Ori, care aparţinea unui ordin inferior. Aici, trebuia să se vadă dacă îşi doreşte cu adevărat Marea Iluminare şi dacă îşi poate controla toate dorinţele şi ambiţiile pământeşti. Aici, era prevenit în legătură cu pericolele pe care urma să le înfrunte şi i se puneau la încercare curajul şi tăria morală. Acum nu mai avea decât o singură opţiune, şi anume să biruie, pentru că altfel urma să piară. Aceea era Camera Luminii Roşii.

2:14. Apoi, aspirantul şi cel care avea grijă de el ajungeau înaintea următoarei uşi, iar preotul îi spunea celui care stătea acolo: „Pentru că mi-am dat seama din pregătirea lui că ceea ce este în exterior consideră ireal şi pentru că s-a lepădat de dorinţele lumeşti şi le-a înlocuit cu altele de ordin spiritual, consider că aspirantul este gata. El a îmblânzit armăsarul sălbatic al trupului său, iar acesta îi ascultă porunca. Prin urmare, hotărârea lui este irevocabilă şi este gata să meargă înainte”.

2:15. Cel uns era acceptat în cea de-a doua Cameră a Întunericului, iar aici era dezbrăcat şi pus într-o baie cu apă rece, unde rămânea o anumită perioadă de timp, atât cât ardea o lampă. Aceasta era Camera Luminii Purpurii.

2:16. De aici, Cel Uns trecea într-o cameră mai mică, care constituia intrarea în Peşterile Iniţierii. Acum stătea în faţa Portalului lui Restuah şi rostea Rugăciunea din Faţa Portalului: „O, Dumnezeule al cărui nume nu poate fi rostit, dă-mi o povară de suferinţă şi aşază pe umerii mei jugul mâhnirii. O, Dumnezeule, umple golurile spiritului meu cu suferinţă. O, dă-mi o asemenea tărie morală, încât chiar şi atunci când durerea este imposibil de suportat, eu să-mi doresc să uşurez povara şi să alin suferinţa altuia. Iar acum, când sunt pregătit pentru încercarea care mă aşteaptă, îţi cer să fiu readus la lumina de pe Pământ, ca să iau parte la suferinţa altora, fiindcă am nevoie de tăria care este dată de suferinţă şi durere, aşa că le voi întâmpina cu bucurie, de dragul foloaselor pe care mi le aduc”. După aceea, cel care stătea în acel loc îi dădea Celui Uns să bea apă şi spunea această rugăciune: „O, Dumnezeule al cărui nume nu poate fi rostit, ascultă rugăciunea Celui Uns. Întăreşte-l şi dă-i un asemenea curaj şi o asemenea tărie morală, încât să nu eşueze în ceasul teribilei încercări, ci să treacă dincolo de Locul Groazei, prin Portalul Morţii, ca să poată căpăta strălucirea protectoare ce îi va permite să se întoarcă nevătămat la spirit şi la trup”.

2:17. Cel uns intra în prima Peşteră a Iniţierii, iar acolo era pus la asemenea încercări, încât un simplu muritor nu ar fi reuşit să le îndure. După trei zile, ieşea afară şi îi spunea celui

© Biblioteca Spirituală

care era acolo: „A fost o suferinţă acceptabilă, cea mai bună care se putea stabili”.

2:18. După ce trecea prin primele două Peşteri ale Iniţierii, aspirantul devenea Un Învăluit, iar în ultima mică Peşteră a Stăpânului Celor Născuţi de Două Ori îşi elibera spiritul.

Apoi, Cel Învăluit era aşezat în Pântecul Renaşterii, şi era lăsat acolo, în mormântul de piatră, timp de şapte zile. În acel loc, spiritul se elibera complet. Plutea şi străbătea piatra care îl ţinea închis, ducându-se unde voia. Această experienţă nu poate fi descrisă în cuvinte, indiferent cât de învăţaţi ar fi oamenii.

2:19. La porunca Stăpânului Celor Născuţi de Două Ori, spiritul Celui Învăluit se întorcea în trup, iar cel care supravieţuia devenea un Născut de Două Ori. Când era condus în Locul Preamăririi, chipul îi strălucea de o frumuseţe interioară de nedescris. Începând din acea zi, comportamentul şi atitudinea lui erau diferite, căci se simţea împăcat cu toţi oamenii şi cu sine însuşi. Nu mai avea nevoie de nimic de la viaţa lumească şi nu mai căuta nimic. Accepta şi se bucura de tot ce-i oferea viaţa, pentru că aflase răspunsul la enigma vieţii şi dezlegase Tainele Veacurilor.

2:20. Fratele vostru este unul dintre aceia care au avut parte de Iniţierea Celui Născut de Două Ori, şi el a dat deoparte perdeaua, dezvăluind atât cât este permis. Este destul de puţin, dar suficient pentru a înţelege de ce atunci când regii şi guvernatorii dobândeau putere şi funcţii refuzau să mai accepte calvarul. Este de înţeles, deoarece calvarul final aproape că duce la dispariţia vieţii trupeşti, deşi cordonul ombilical spiritual nu este tăiat complet. Însă înainte de această etapă este nevoie de mai mult de douăzeci de ani de pregătire asiduă. Însă oricât de lungă şi de teribilă ar fi, durata şi austerităţile nu depăşesc nici măcar un pic limitele care sunt necesare. Plin de tristeţe, fratele tău trebuie să spună că nu a fost un calvar menit să ducă la obţinerea vreunui lucru pe care omul nu l-a avut niciodată, ci a urmărit redobândirea unui lucru care a fost pierdut. Totuşi, se pare că acesta este cel mai mic preţ care trebuie plătit pentru aflarea Tainelor Veacurilor.

2:21. Cel ce a aspirat să devină unul dintre Cei Născuţi de Două Ori a trebuit să practice timp de mulţi ani trezirea spiritului său şi dobândirea autocontrolului asupra trupului. Primul lucru care a fost biruit s-a ivit cu mult înainte de apariţia oricărui prag, şi anume acel ceva care pândeşte din gândurile necontrolate ale oamenilor. Experienţele înfricoşătoare din timpul anilor de pregătire au trebuit modificate, iar efectele lor au trebuit înlăturate complet; altminteri, spiritul trezit ar fi fost de-a dreptul copleşit. Aşa cum trupul material al omului nu poate veni prea aproape de foc, tot aşa şi spiritul este în imposibilitatea de a veni prea aproape de sfera divină.

2:22. După ce se trezeşte la viaţă în Pântecul Renaşterii, spiritul este complet eliberat de orice îndoială referitoare la nemurirea omului. Se poate îndoi omul de sursa luminii atunci când vede soarele răsărind în slavă înaintea ochilor săi? Şi odată ce a intrat în rândurile Celor Născuţi de Două Ori, fiecare om poate să aleagă; fie să-şi continue dezvoltarea în Tărâmurile Luminii, fie să rămână pentru a-i ajuta pe ceilalţi. Fratele vostru a ales să rămână.

2:23. Înţelepciunea Celui Născut de Două Ori s-a răspândit în toate colţurile Pământului, aşa că pretutindeni s-au deschis Peşteri pentru Iniţiere. Însă pe măsura trecerii anilor, oamenii au început din ce în ce mai mult să refuze să treacă prin austerităţile şi încercările esenţiale, menite să-i ajute să vadă lumina clară a Adevărului. De aceea, locurile de iniţiere se degradează, iar secretele lor se pierd; oamenii bâjbâie în întuneric şi încearcă să deschidă o uşă a cărei cheie nu o au. Dacă omul nu are curaj, timp, înclinaţie şi abilităţi pentru a naviga spre un ţinut îndepărtat, atunci, ca să afle despre acel ţinut, trebuie să-i asculte pe aceia care au făcut călătoria. Tot aşa stau lucrurile şi în priviţa celor ce cunosc Tainele Veacurilor. Credinţa oamenilor este puţin valoroasă, deoarece aceştia nu doresc să plătească preţul pentru a obţine ceva mai bun.

2:24. Fratele vostru nu are cum să explice altora experienţa sa finală. Deşi a privit chipul Adevărului şi acum înţelege scopul vieţii, ceea ce a văzut trebuie să rămână ferecat în inima lui. Cu toate că nu mai are nevoie să se hrănească doar cu credinţa, el nu poate transmite altora convingerea sa. Însă oamenii continuă să îl caute în speranţa că le va împărtăşi această cunoaştere minunată care i-a transformat viaţa atât de radical. Şi el încearcă să facă acest lucru,

© Biblioteca Spirituală

dar în limitele impuse de propria iluminare; mai departe de atât nu poate să meargă.

2:25. Spiritul Celui Născut de Două Ori se poate elibera după bunul plac. De câte ori nu l-aţi văzut pe fratele vostru într-o stare de extaz pe care nu o poate descrie? Este o stare care începe într-o fericire tăcută, care curge în afară ca o strălucire provenită de la o lumină interioară ce poate lumina chiar şi întunericul material care îl înconjoară. El aude muzica sferelor sacre şi vede pulsaţiile vieţii cum se agită în jurul lui ca nişte valuri pe o mare întinsă. De asemenea, devine conştient de o cunoaştere nerostită, care se revarsă dintr-o putere înconjurătoare. Aceasta nu vine dintr-un punct anume, ci pare să curgă din toate lucrurile şi să pătrundă în toate lucrurile. Obiectele materiale îşi pierd densitatea şi interiorul lor poate fi văzut; ele par alcătuite din zece mii de vârtejuri luminoase. Culorile nu mai sunt monotone şi limitate, ci devin infinite în privinţa intensităţii şi a numărului lor. Spiritul se pierde în adoraţie şi se minunează de frumuseţea pe care o vede în toate lucrurile. Sufletul este conştient de ceva glorios care se află în tot ceea ce există, şi ştie că acest ceva este spiritul care se revarsă din propria sursă.

2:26. Nu-i mai poţi percepe pe ceilalţi, deoarece această privire specială transcende trupurile lor materiale. Spiritele oamenilor sunt văzute într-o armonie de culori, iar trupurile lor sunt ca nişte mase de putere de forma unor vârtejuri. Sufletul care experimentează aceste lucruri se pierde într-un ocean de sensibilitate şi trăire. Acolo este o armonie care se ridică asemenea unui val şi se aude sunetul scos de nişte corzi minunate. Marea care spală ţărmurile veşniciei acoperă plaja de lângă ea.

2:27. Aceasta este o experienţă ce nu poate fi transmisă altuia, şi nici nu îi poate fi relatată. Este răsplata dobândită de aceia care au plătit preţul. Nu este singura răsplată, pentru că Cel Născut de Două Ori simte o bunăstare nelimitată pe întreaga durată a vieţii sale; acesta nu cunoaşte boala şi neputinţa. El simte o iubire statornică pentru toţi oamenii, se simte frate cu ei, dar mai presus de toate ştie că sufletul este nemuritor şi că este unit cu sursa din care provine.

2:28. Impresiile primite în momentele de iluminare sunt veşnice. Ele umplu spiritul cu o slavă minunată. Au loc sclipiri de revelaţie inspirată, iar viitorul se desfăşoară şi poate fi citit asemenea trecutului. Cei ce s-au ridicat din Pântecul Renaşterii experimentează o formă de extaz plin de veselie, care atunci când se produce nu poate fi oprit, la fel cum nimeni nu poate ţine soarele pe loc atunci când răsare.

2:29. Când trupul fratelui vostru a stat înfăşurat în Pântecul Renaşterii, spiritul lui a fost purtat ca pe aripile unei păsări şi curând s-a simţit pierdut într-o sferă aflată dincolo de înţelegere. Nu ştia încotro să meargă sau ce anume să caute. Apoi, ca un tunet îndepărtat care se rostogoleşte, s-a auzit un sunet care a continuat să crească, iar acesta a fost urmat de o lumină orbitoare. Şi această lumină a devenit tot mai strălucitoare, până când fratele vostru a văzut o formă divină minunată, îmbrăcată într-o splendoare aflată dincolo de toate limitele pământeşti. Cuvintele lumeşti sunt atât de sărace încât nu-i permit fratelui vostru să descrie aceste lucruri aşa cum şi-ar dori. Este ca şi cum cineva ar încerca să coasă un veşmânt de mătase folosind o funie sau ca şi cum ar vrea să mănânce nişte mâncăruri fine cu ajutorul unei lopeţi. Cuvintele sunt simboluri total neadecvate. Slava ce i-a fost dat să o vadă a dispărut, iar fratele vostru s-a trezit în sfera familiară a Spiritului.

2:30. Hotarul misterios, odată trecut, rămâne deschis chiar şi după aceea, putând fi trecut din nou, aproape după bunul plac. Vouă vi se spun aceste lucruri, deoarece fratele vostru ştie că viaţa Celui Născut de Două Ori se apropie de sfârşit. Datorită celor ce şi-au dedicat viaţa descoperirii Adevărului, domeniul spiritual înregistrează un progres. Nimic nu sa pierdut, nimic nu a fost în zadar; Marile Porţi încă sunt închise, dar nu mai sunt zăvorâte. Acum se vor deschide cu un simplu ciocănit. Drumul este marcat mai bine, iar calea se vede mult mai clar. Cei care au luminat poteca au plecat de pe Pământ, dar slujirea lor nu s-a încheiat. Acum slujesc în altă parte. Pe Pământ, viaţa continuă să se desfăşoare, însă nici viaţa din sfera spiritului nu stă pe loc.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL III - FRĂŢIA

3:1. Fraţi întru credinţă, în viaţă există două drumuri, Drumul Binelui şi Drumul Răului; acestea nu sunt nişte drumuri bine definite, aşa că uneori merg unul alături de celălalt, iar alteori se intersectează. Cei ce călătoresc fără o călăuză sau care merg în întuneric, adesea confundă aceste drumuri. Noi suntem aceia care am ales să umblăm în lumină; suntem o frăţie de oameni care călătoresc împreună pe Drumul Binelui, ca tovarăşi.

3:2. Noi suntem tovarăşi pe Cărarea Măreaţă a Căii Adevărate, iar când un frate învaţă pe cineva despre Cărarea Măreaţă a Căii Adevărate, el are în vedere o cărare dublă. Tovarăşii Mâinii Drepte sunt aceia care poartă povara muncilor lumeşti şi a progresului, de aceea au nevoie de tărie, îndemânare şi statornicie. Tovarăşii Mâinii Stângi sunt aceia care poartă povara muncii spirituale şi a iluminării, lucruri aflate mai aproape de inima omului.

3:3. Frăţia este împărţită în două părţi. Există o Frăţie Pământească, cu un număr mic de oameni, care au puţine bunuri; însă lucrurile nu vor rămâne mereu aşa. Şi mai există şi o Frăţie Cerească, care îi cuprinde pe unii dintre cei Născuţi de Două Ori, precum şi pe adepţii lor care au murit. Sarcina lor este aceea de a curăţa Lumea de Apoi de demoni şi de spiritele întunecate şi de a pregăti calea pentru cei ce vor urma. Aceştia sunt ca nişte oameni care au intrat pe un nou teritoriu şi trebuie să-l cureţe de fiarele sălbatice şi să îl ţină sub control. Sarcina celor de deasupra şi a celor de dedesubt este aceea de a crea un drum care să unească cele două ţinuturi.

3:4. Fratele vostru nu este bine pregătit pentru a oferi învăţătură în privinţa lucrurilor lumeşti, de aceea le lasă în seama altuia. Caravana se mişcă mai repede atunci când fiecare om călătoreşte pe cămila sa. În chestiunile de ordin spiritual, cel mai important este ca fiecare om să-şi trezească propriul suflet, o sarcină mult mai dificilă decât pare, şi pentru care Pământul este instrumentul potrivit.

3:5. Primul obiectiv care trebuie atins pentru realizarea acestui scop este autoîmblânzirea. Aşa cum voinţa unui cal trebuie înfrântă înainte ca acesta să poată fi de folos, tot aşa şi trupul muritor al omului trebuie îmblânzit şi ţinut sub control. Pentru a face acest lucru este nevoie doar de auto-disciplină, dar şi de capacitatea de a depăşi experienţele lumeşti. Nu este o sarcină uşoară, deoarece Pământul este un supraveghetor dur şi un adversar redutabil, în timp ce trupul muritor al omului este un armăsar sălbatic.

3:6. Îndatoririle, obligaţiile şi constrângerile care conduc paşii celor ce urmează Cărarea Măreaţă a Căii Adevărate nu sunt impuse la întâmplare. De fapt, acestea nu sunt nimic altceva decât nişte condiţii de bază referitoare la primii paşi. Din această cauză, toţi aceia care vor să fie admişi în cadrul frăţiei trebuie să accepte toate obligaţiile şi hotărârile care reglementează modul nostru de viaţă. Noi nu pretindem că cunoaştem singura cale; fără îndoială, mai există şi altele, însă putem spune că pe aceasta o cunoştem foarte bine. Sunt multe poteci care duc pe vârful muntelui, dar întotdeauna cea mai scurtă este şi cea mai dificilă.

3:7. Experienţa spirituală supremă a fiecărui om este fără îndoială cea mai bună sursă pentru întemeierea adevăratei credinţe spirituale. Ea începe cu dezvoltarea puterilor spirituale latente prin intermediul meditaţiei. Când sunteţi pregătiţi, căutaţi un loc izolat, departe de locuinţele oamenilor, un loc odihnitor şi liniştit. Luaţi o piele, puţină hrană şi un pic de apă, adică strictul necesar pentru nevoile voastre. Apoi, îndreptaţi-vă gândurile către interior şi armonizaţi-le cu ritmul trupului. Lăsaţi-vă spiritul să intre în armonie cu spiritul care vă înconjoară, aşa încât cele două să devină unul. Când meditaţi, să nu mâncaţi nici prea mult, nici prea puţin, căci trebuie să existe o armonie în felul în care mâncaţi şi dormiţi, precum şi în privinţa relaxării şi a activităţii voastre.

3:8. Însă doar prin meditaţie spirituală nu veţi putea deveni unul dintre aceia care cunosc bucuriile spirituale ale conştienţei de sine, care au avut o revelaţie a Adevărului ce transcende tot ceea ce poate fi cunoscut prin intermediul simţurilor, care s-au ridicat deasupra sclaviei durerii şi a suferinţei şi care cu ajutorul voinţei şi-au eliberat spiritul din lanţurile trupului. Aici se ajunge pe cărarea autodisciplinei morale şi a curajului. Credinţa care propovăduieşte doar lucrurile spirituale este la fel de sterilă ca şi aceea care se preocupă doar de lucrurile lumeşti.

© Biblioteca Spirituală

3:9. Fratele vostru nu va aşterne în scris toate lucrurile referitoare la trezirea spiritului; acest lucru nu ar fi de niciun folos atâta vreme cât nu au fost puse bazele morale. Aceste învăţături trebuie să rămână în cercul mai înalt al celor ce călătoresc pe Calea Mâinii Drepte, căci nu este bine să fie dezvăluite celor neiniţiaţi.

3:10. Fie ca rugăciunea pentru acceptarea voastră să vă rămână mereu proaspătă în minte: „Creator Suprem şi Măreţ, Făuritor al Pământului şi al nenumăratelor sfere, fă ca fratele nostru să rămână întotdeauna loial. Să vrea ca zi de zi să devină mai vrednic şi mai implicat, să îşi dedice viaţa slujirii oamenilor şi atingerii scopului său, ca să umble veşnic în lumina Adevărului. Dă-i cununa înţelepciunii şi veşmintele cunoaşterii, şi fă-l să fie mereu plin de râvnă. Dă-i tăria de a face faţă instruirii şi disciplinei impuse de noi, ca prin propriile eforturi şi cu ajutorul acestora să poată trezi în el adevăratele frumuseţi ale spiritului. Adaugă tăria ta la slăbiciunea lui, ca să poată birui toate scopurile egoiste şi toate dorinţele nevrednice. Ajută-l în intenţia lui de a se îmblânzi, ca să poată lupta cu tendinţele inerente ale oamenilor către furie, lăcomie şi autocompătimire. Întăreşte-l, ca să poată călca în picioare acele rele care sunt clevetirea, invidia şi gelozia. Dă-i putinţa de a privi cu ochiul înţelegerii defectele şi lipsurile fraţilor săi şi de a-i întrece în bunătate.

CAPITOLUL IV - AMOS

4:1. Amos i-a coborât pe oameni din munţi şi i-a adus în ţinutul Heth; în faţa lor se întindeau terenuri favorabile. Dar Amos i-a avertizat pe oameni spunându-le că ei sunt ca nişte nestemate printre pietricele; prin urmare, fiind mai pricepuţi, nu trebuia să îi provoace pe oamenii care îi acceptaseră alături de ei.

4:2. Amos a spus, „Vom construi o cetate pentru noi şi copiii noştri, şi în interiorul ei vom ridica un templu pentru aceia care urmează lumina Căii Mâinii Drepte. Templul va fi aşa cum este perla într-o scoică sau cum este inima în trup”.

4:3. Cei din congregaţia lui Amos erau Copiii Luminii, iar oamenii care îi însoţeau erau împărţiţi în două popoare, Kenim, care i se închinau lui Yawileth, şi Galbenim, care îl venerau pe Eloah. Însă Amos i-a învăţat pe oameni să umble în lumina Adevărului şi le-a spus, „Fiecare dintre voi are propriul zeu, însă mai presus de orice zeu care are un nume este ceva ce nu poate fi numit, dar pe care voi îl veţi cunoaşte ca Spiritul Suprem”.

4:4. Poporul Galbenim a construit cetatea şi templul, în timp ce poporul Kenim a înfiinţat fierării printre fiii lui Heth; apoi Amos a trecut pe acolo şi a văzut că totul este bine. Numărul celor care urmau Calea Mâinii Drepte şi care locuiau în jurul templului era de o sută patruzeci şi patru, şi acest număr nu a fost niciodată mai mare sau mai mic. Numărul celor care lucrau în cetate sau în afara ei, aşa cum erau cei ce cultivau pământul sau aveau grijă de animale, era de două mii patru sute treizeci şi cinci. Numărul celor din poporul Kenim, care îl urmau pe Amos, era de opt sute douăzeci, iar numărul celor din poporul Galbenim era de trei mii cincisprezece. Acesta era numărul celor care puteau munci sau care puteau purta arme.

4:5. Amos s-a dus printre fiii lui Heth ca să-i înveţe calea luminii, însă aceştia nu au ascultat cuvintele sale. Erau ca nişte oameni care se mişcă în cerc prin întuneric, unul în spatele altuia, fiecare ţinând mâna pe umărul celui din faţă. Prin urmare, atunci când regele fiilor lui Heth venea să cumpere ceea ce făureau cei din poporul Kenim, Amos îi vorbea despre calea luminii, şi uneori regele asculta. Când au venit la preoţii fiilor lui Heth, Amos a spus, „Ce fel de oameni sunt aceia care dansează ca şi cum pământul ar fi acoperit cu jeratic? Aceştia sunt ca nişte beţivi care umblă de colo-colo, ţipând şi cântând în faţa altarelor. Sar ca nişte cai ce lovesc cu copitele în vânt”.

4:6. „Ce fel de spirit a pus stăpânire pe ei; un spirit al luminii sau al întunericului? Am văzut de multe ori acest lucru în mijlocul poporului vostru; chiar şi printre regi şi printre aceia care împart dreptatea. Cine poate înţelege cuvintele ce se revarsă de pe buzele lor? Aceasta nu este profeţie, ci o iluzie provocată de droguri. Oamenii care le ascultă cuvintele sunt induşi în

© Biblioteca Spirituală

eroare, la fel ca şi aceia care merg noaptea la un mormânt sau care stau într-o criptă. Şi chiar dacă apare vreun spirit, acela este unul neliniştit, iar cuvintele lui au puţină valoare, fiindcă sunt doar nişte lucruri goale şi lipsite de conţinut".

4:7. „Cu siguranţă că zeii unor astfel de oameni sunt nişte demoni deghizaţi, ale căror puteri sunt doar un mit, căci aceştia nici nu aud, nici nu văd. Sunt doar nişte idoli insensibili îmbrăcaţi în veşminte iluzorii ţesute de gândurile chinuite ale oamenilor".

4:8. Regele a spus, „I-am văzut pe oamenii voştri sfinţi cum stau sub copaci şi se poartă ciudat pentru ochii oamenilor obişnuiţi. Unde este diferenţa?". Amos a zis, „Oamenii noştri sfinţi stau în linişte şi sunt împăcaţi în sinea lor, iar dacă ochii lor lumeşti nu percep nimic este pentru că spiritul lor rătăceşte liber, asemenea păsărilor. Însă dacă eşti de acord, pot să-ţi dezvălui modul prin care poţi înţelege diferenţa". Regele a încuviinţat printr-un semn. 4:9. Atunci, a fost pregătit un loc absolut întunecat, în care lumina nu putea pătrunde nicidecum. Au intrat acolo doi preoţi ai fiilor lui Heth, doi din congregaţia Oamenilor Sfinţi, regele împreună cu doi slujitori, precum şi Amos. Apoi, în timp ce regele şi slujitorii săi priveau, unul dintre Cei Sfinţi a emis o lumină care a împrăştiat întunericul, aşa încât feţele tuturor au devenit vizibile. Preoţii fiilor lui Heth au rămas în întuneric, căci spiritele lor erau lipsite de orice putere. Acesta este testul adevăratei iluminări.

4:10. Datorită acestui lucru, regele a început să îi aprecieze şi mai mult pe Amos şi pe oamenii săi, însă nu şi-a schimbat felul de a fi, şi nici nu a dorit să umble în lumină. Asta pentru că Amos refuzase să facă acte de magie în faţa curtenilor săi sau să prezică viitorul, iar regele credea că prin magie se poate obţine orice. Considera că este o modalitate lipsită de efort de a realiza orice lucru, cu condiţia să cunoşti secretul, şi nu putea să înţeleagă că secretul era păzit în spatele uşilor austerităţii şi autodisciplinei.

4:11. În cadrul regatului se găsea o cetate numită Migdal, iar o parte a poporului Kenim lucra la templul de acolo. Când Amos a venit în cetate era sărbătoarea marelui zeu al acelui templu, aşa că nimeni nu lucra; nu lucrau nici cei din poporul Kenim, fiindcă era ziua în care focurile lor nu trebuia aprinse. Amos l-a căutat pe supraveghetorul oamenilor din poporul Kenim, dar nu l-a găsit, şi nimeni nu voia să spună unde s-a dus. Însă Amos l-a găsit la templul lui Belath şi l-a aşteptat afară, în curte, plin de mânie.

4:12. Când supraveghetorul a ieşit, Amos l-a certat, dar supraveghetorul a spus, „Cu ce am greşit? Locul acesta îmi asigură hrana pe care o mănânc, şi nu este zeul lui frate cu mine? Trebuia să iau o decizie referitoare la felul în care să torn o uşă de aramă. Am căutat să obţin un răspuns de la acest zeu cu ajutorul unor mijloace aflate dincolo de puterea de influenţă a oamenilor".

4:13. Amos a spus, „Oare zeul nu răspunde şi el după bunul plac? Prin ce mijloace ai căutat să afli decizia?". Supraveghetorul a zis, „Folosindu-mă de *ebin*, pe care doar zeul îl poate influenţa". Amos a spus, „Zici că acesta se află dincolo de puterea de influenţă a oamenilor; poate că aşa este, dar unii oamenii sunt peste nivelul oamenilor, sunt asemenea acestui zeu, a cărui micime o voi dovedi. Vino, hai să îl punem la încercare".

4:14. Atunci Amos a trimis degrabă un slujitor să aducă un Om Sfânt din cadrul congregaţiei, ce se afla împreună cu caravana lui. Când a venit Omul Sfânt, Amos i-a arătat supraveghetorului şi preoţilor că lucrurile acelea nu erau dincolo de puterea de influenţă a oamenilor iluminaţi, fiindcă Omul Sfânt a putut să prevadă rezultatul indiferent în ce mod s-a folosit *ebin*-ul.

4:15. Când Amos a părăsit templul, a luat cu el o femeie pe nume Kedshot, pe care o câştigase de la preoţi, şi i-a dăruit libertatea. Înjosirea femeilor pentru a aduce servicii templului era un lucru obişnuit în ţinutul Heth, aşa că Amos şi-a ridicat glasul împotriva acestei practici. Ulterior, aflându-se din nou în prezenţa regelui, a spus, „Bunul simţ al oricărui om condamnă adulterul, şi nici legile voastre nu îl permit. Dar dacă adulterul îi este dedicat zeului vostru, atunci preoţii, de dragul câştigului lor, îl încuviinţează. Nu este oare adevărat că această infamie este acum atât de obişnuită în templele din Heth, încât femeia care caută să îşi vândă serviciile trupului ei în colibele în care oamenii se adună să bea nu poate cere nimic mai mult decât o

© Biblioteca Spirituală

mână de mâncare?". Regele a spus, „Aşa se obişnuieşte în Heth, este o tradiţie veche, ce nu poate fi schimbată". Amos a zis, „Oare vechimea unei tradiţii o face să fie bună?"

4:16. Amos a spus, „Dacă doreşti să umbli în lumina Adevărului trebuie să alegi între dreptate şi credinţa ta actuală. Trebuie să alegi între Adevăr şi zeii tăi şi ai acestui ţinut. Dacă un popor seamănă vânt trebuie să fie pregătit să culeagă o furtună, căci nicio altă recoltă nu poate răsări dintr-o asemenea sămânţă, decât prin încălcarea legilor, care niciodată nu sunt lipsite de armonie". Regele a zis, „Am fost multă vreme răbdător cu tine, străinule cu limba slobodă, dar nu mă supăra prea tare". Amos a tăcut din gură, pentru că el însuşi nesocotise porunca pe care o dăduse poporului său.

4:17. Totuşi, regele a ascultat cuvintele lui Amos şi a fost amabil cu el. Când regele a venit la Lethsan ca să cumpere mărfurile produse de poporul Kenim, Amos era acolo cu ei, iar regele i-a spus, „Ţinutul Heth are mulţi zei, iar dacă am pune la socoteală şi zeii altor ţinuturi nici n-am putea să-i numărăm. De ce sunt atât de mulţi, şi pe care dintre ei este mai bine să-l slujim? Preoţii spun că fiecare dintre aceştia are putere în ţinutul lui; oare aşa stau lucrurile în privinţa zeilor?". Amos a zis, „Există un singur Dumnezeu, dar fiecare om îl vede dintr-o altă perspectivă şi într-o altă lumină. La fel se întâmplă şi cu lucrurile mai neînsemnate de pe Pământ, deci cu atât mai mult cu lucrurile mai măreţe din Cer! Un munte se înalţă deasupra câmpiei, iar oamenii îl pot vedea din toate părţile, şi fiecăruia îi pare a fi altfel. Unii îl văd în plină zi, iar alţii la lumina lunii, unii îl privesc în amurg, iar alţii în zori, aşa că nu este la fel pentru toţi. La fel se întâmplă şi cu Dumnezeu, oamenii îl văd în diferite feluri. Şi aşa cum niciun om nu cunoaşte tot muntele, ci îl vede doar parţial, tot aşa oamenii îl văd şi pe Dumnezeu numai în parte, şi fiecare dă un nume părţii pe care o vede potrivit percepţiei şi înţelegerii sale. Prin urmare, deşi ai impresia că sunt nenumăraţi zei, pentru că au nume şi caracteristici diferite, aceştia nu sunt altceva decât părţi ale unui întreg. Adevărul este că există doar un singur Dumnezeu, dar ce om muritor l-ar putea vedea în totalitate?".

4:18. Regele a spus, „Dacă aşa stau lucrurile, şi s-ar putea să fie adevărat, vederea mea este la fel de bună ca şi a ta, şi ce vezi tu văd şi eu". Amos a zis, „Cel care a călărit în jurul muntelui şi s-a urcat pe vârful lui îl cunoaşte cel mai bine".

4:19. Cetatea construită de Copiii Luminii a sporit în tărie, iar sub conducerea lui Amos oamenii au prosperat şi au uitat de încercările de care avuseseră parte în ţinutul Enshamis. Amos era încă tânăr atunci când i-a condus în ţinutul Heth, însă pe măsură ce oamenii s-au înmulţit şi au devenit mai puternici a înaintat şi el în vârstă. Regele pe care-l cunoscuse Amos a murit, iar tânărul rege nu îl privea pe Amos cu ochi buni, fiindcă acesta nu permitea poporului Kenim să se amestece cu alte popoare.

CAPITOLUL V - LEGILE LUI AMOS

5:1. Acestea sunt legile lui Amos, legi pe care le-a dat cu scopul ca în ţinutul poporului său să domnească dreptatea. Ca răutatea şi fărădelegea să fie distruse, iar cel puternic să fie împiedicat să-l asuprească pe cel slab. Amos a spus, „Fie ca aceste legi să rămână în amintirea oamenilor atât în zilele ce vor veni, cât şi în viitorul îndepărtat".

5:2. „Când vor fi folosite pentru judecată, fie ca judecătorii să aibă înţelepciunea de a da atenţie cuvintelor scrise. Fie ca judecătorii să caute să smulgă răul din rădăcină, să alunge răufăcătorii din cuprinsul ţinutului şi să promoveze bunăstarea oamenilor. Dacă vor căuta Adevărul şi Dreptatea în aceste cuvinte, atunci când cineva se află în faţa lor, ar trebui totuşi să îşi amintească că cuvintele scrise au anumite limite. Adevărul şi Dreptatea se reflectă foarte slab în scrierile şi legile oamenilor, de aceea ele trebuie clarificate cu ajutorul luminii dreptăţii din inima fiecăruia".

5:3. „Scaunele de judecată trebuie puse deasupra tuturor gândurilor meschine şi a scopurilor nevrednice. Dacă oamenilor cu mintea slabă li se permite să conteste sentinţele sau să aleagă anumite cuvinte pentru a li se da atenţie, atunci josnicia nu va mai avea niciun fel de

© Biblioteca Spirituală

limite. Nu trebuie făcută nicio deducţie şi nicio interpretare pe baza legilor, pentru că prin aceasta ele se vor degrada".

5:4. „Judecaţi-l pe fiecare om cu balanţa înclinând în favoarea lui. Nu vă grăbiţi să luaţi o hotărâre, căci timpul o va face să fie mai dreaptă. Fiţi răbdători şi calmi în vorbire, chiar dacă sunteţi provocaţi. Judecătorul nerăbdător şi impulsiv nu judecă bine, căci călăreşte pe un cal neîmblânzit".

5:5. „Un judecător trebuie să formuleze cuvintele pe înţelesul ascultătorilor. Acestora trebuie să li se vorbească la momentul potrivit şi aşa cum se cuvine. Discursul nu trebuie să fie nici prea lung, nici prea scurt, şi fiecare cuvânt trebuie bine ales".

5:6. „Judecătorii duc cu ei pe scaunul de judecată slăbiciunile omeneşti; prin urmare, niciun judecător nu trebuie să împartă singur dreptatea. Acolo unde legea nu prevede nicio pedeapsă, aceasta va trebui stabilită de către judecători pe baza judecăţilor anterioare. Acolo unde cuvântul legii se referă la bărbaţi, şi femeile trebuie tratate la fel, dacă nu există prevăzut altceva în altă parte. Copil este considerat acela al cărui trup nu a ajuns la maturitatea masculină sau feminină".

5:7. „Când doi oameni stau în faţa unui judecător, acesta trebuie să-i privească ca şi cum amândoi ar minţi, dar după ce au plecat, trebuie să se gândească că amândoi ar putea să spună adevărul. Oamenii au motive multe şi ciudate, de aceea, chiar dacă se pleacă în faţa sentinţei, s-ar putea ca disputa dintre ei să nu se încheie în urma judecăţii".

5:8. „Când un om bogat şi un om sărac vin în faţa judecătorului ca să judece între ei, acesta nu poate spune în sinea lui, „Cum să zic că săracul greşeşte şi bogatul are dreptate, ca să aduc şi mai multă nefericire celui sărac?". Dar nici nu poate să spună, „Cum să zic că săracul are dreptate, iar cel bogat greşeşte, când cel bogat este atât de puternic şi aş putea să cad în mâinile lui?".

5:9. „Dacă apare o dispută între doi oameni, judecătorii nu trebuie să-l lase pe unul să stea jos, iar pe celălalt să-l ţină în picioare, ori să aibă răbdare cu unul, iar cu celălalt să fie nerăbdători. Ambii pot să şadă sau ambii pot să stea în picioare, şi dacă nu cumva unul dintre ei este bolnav, aceştia trebuie să fie egali întotdeauna în faţa judecătorilor".

5:10. „Un judecător nu trebuie să spună niciodată vreun lucru care să-i sugereze cuiva cum să îi intre în graţii sau cum să obţină o decizie favorabilă. Dacă toţi oamenii ar umbla în dreptate, n-ar fi nevoie ca judecătorii să îi pedepsească pe cei răi. Aşadar, corectitudinea este mai de dorit decât legile oamenilor. Dacă toţi oamenii ar umbla în lumina Adevărului, nu ar mai fi nevoie ca judecătorii să judece între ei. Însă pentru că oamenii văd doar o reflexie palidă a Adevărului, şi chiar şi aceea deformată de înţelegerea lor, sunt şi situaţii când doi oameni se află în dispută şi fiecare crede că are dreptate. Şi atunci ei vin în faţa judecătorilor, cu convingerea că aceştia pot vedea Adevărul mai limpede. Bine ar fi ca judecătorii să fie capabili să vadă Adevărul mai bine decât oricine vine în faţa lor".

5:11. „Atunci când un om vine în faţa judecătorilor într-o chestiune în care este în joc viaţa sau libertatea sa ori libertatea vreunui membru al familiei sale, judecătorii trebuie să asculte în primul rând motivele pentru care ar trebui să-l considere nevinovat sau să îi dea dreptate, şi nu să-şi facă dinainte o părere de ce ar trebui să-l considere vinovat sau să considere că nu are dreptate".

5:12. „Oricărui om care vine în faţa stâlpilor locului de judecată pentru a depune mărturie i se va da să bea din cupa de *marat* şi va fi pus să depună un jurământ în faţa altarului şi a focului. Fiecăruia i se vor acorda două luni pentru a găsi oameni care să vorbească în favoarea lui, iar dacă va mai cere încă două luni în mod întemeiat, acestea nu trebuie să îi fie refuzate".

5:13. Acestea sunt legile pe care Amos le-a dat Copiilor Luminii:

5:14. „Nimeni nu trebuie să intre în temple dedicate zeilor sau să se închine vreunui idol. Niciun zeu nu trebuie alăturat Spiritului Suprem în rugăciune, pentru că toată veneraţia şi devoţiunea trebuie să se îndrepte doar către Spiritul Suprem".

5:15. „Nimeni nu trebuie să jure pe Spiritul Suprem sau pe orice altceva care l-ar putea constrânge să facă un lucru interzis de Scripturile Spiritului Suprem. De asemenea, nu trebuie să

© Biblioteca Spirituală

facă niciun jurământ care să-l înstrăineze de îndatoririle celor care umblă în lumină. Dar pentru că regii şi guvernatorii trebuie slujiţi, şi pentru că principiile noastre declarate sunt loialitatea şi datoria, nu este oprit ca cineva să jure că îi va sluji bine pe aceştia sau că le va fi credincios. Singurul jurământ solemn pe care-l poate face un om este să jure pe sufletul lui nemuritor, căci a jura pe Spiritul Suprem este un lucru oprit".

5:16. „Nimeni nu trebuie să vândă sau să dea la schimb cunoaşterea Cărării Măreţe a Căii Adevărate. Nimeni nu trebuie să intre într-un loc sacru sau să se roage dacă este beat; aceste lucruri sunt interzise şi atunci când oamenii sunt nespălaţi, cu excepţia drumeţilor şi a celor ce vin de departe în ziua respectivă. Dacă nu există apă la dispoziţie pentru ca cineva să se purifice, nu trebuie dispreţuit nisipul curat".

5:17. „Toţi aceia care urmează în mod sincer Cărarea Măreaţă a Căii Adevărate, care fac parte din Frăţia Oamenilor şi care slujesc Spiritul Suprem, vor purta numele de Copii ai Luminii. Dacă vreunul dintre ei va întoarce spatele Copiilor Luminii fiindcă se tem de cineva, atunci acela este un om nevrednic şi va fi alungat. Şi nu va mai fi numărat printre ei nici aici, nici în Cer, acolo unde Copiii Luminii au un loc special. Însă cei ce rămân loiali Copiilor

Luminii, chiar dacă trebuie să fugă în locuri străine, dacă continuă să depună efort, înseamnă că în ei nu este nimic rău".

5:18. „Dacă un om aude ceva despre o faptă reprobabilă sau dacă cunoaşte ceva în legătură cu ea şi nu dezvăluie aceste lucruri în faţa unui judecător sau a slujitorului unui judecător, nu va rămâne nepedepsit".

5:19. „Dacă cineva refuză să depună mărturie atunci când s-a comis o crimă, un furt sau un adulter, acela nu va rămâne nepedepsit. Dacă depune o mărturie mincinoasă, potrivit înţelegerii sale, în faţa focului şi a altarului, dacă este vorba de un lucru grav, atunci i se va tăia limba".

5:20. „Dacă cineva o acuză pe nedrept pe soţia sa de adulter, fără a avea un motiv întemeiat şi fără ca aceasta să facă vreun lucru indiscret, va primi şaptezeci de lovituri de bici".

5:21. „Dacă cineva ucide un om, atunci va trebui să moară, cu excepţia faptului când a fost vorba de autoapărare sau când şi-a protejat casa şi familia. De asemenea, nu va muri nici dacă cel ucis a fost un om care a comis adulter sau care a sedus pe cineva din neamul ucigaşului".

5:22. „Dacă cineva ucide un om atunci când este furios, în timpul unei controverse sau a unei dispute, şi dacă lupta a fost cinstită şi egală, atunci acea persoană va fi exilată. Dar dacă cineva stă la pândă pentru a ucide un om ori dacă se furişează şi îl atacă pe la spate, atunci nu trebuie să trăiască".

5:23. „Răzbunătorii sângelui vor fi numiţi de către judecători, şi nici un om nu se va răzbuna pe altul din sângele lui dacă nu a fost numit de judecători".

5:24. „Dacă cineva ucide un om fără intenţie, fără ură şi fără răutate, atunci nu va muri pentru că a ucis".

5:25. „Nimeni nu va fi condamnat la moartea pe baza cuvântului unui singur martor.

Dacă o soţie a provocat moartea soţului ei prin neglijenţă sau răutate, atunci nu va trăi. Legea vărsării de sânge este aceasta: om liber pentru om liber, rob pentru rob şi femeie pentru femeie. Omul liber poate fi transformat în rob ca despăgubire pentru moartea cuiva".

5:26. „Când un om trebuie să moară din cauza faptei pe care a săvârşit-o, acesta va putea fi ucis cu sabia, înecat sau îngropat de viu. Dacă este vorba despre o femeie, aceasta va putea fi sufocată, îngropată de vie sau înecată".

5:27. „Dacă cineva îşi loveşte tatăl sau mama ori dacă îi blestemă, va fi prins şi vândut ca rob, iar banii obţinuţi vor fi daţi tatălui şi fraţilor săi. Însă dacă cineva stă între tatăl său şi mama sa ori sora sa, deoarece se teme pentru vieţile lor, atunci nu va fi pedepsit. În cazul acesta, chestiunea trebuie adusă în faţa judecătorilor, căci dacă tatăl este un om atât de violent, cum poate pretinde să se numere printre Copiii Luminii?".

5:28. „Dacă un om îl prinde pe altul pentru a-l vinde ca rob, va muri. Dacă un om îl loveşte pe altul făcându-l să-şi piardă un ochi sau un dinte, ori dacă îi cauzează vreo rană, fără a fi provocat, atunci agresorul va plăti în natură răul făcut, aşa cum se va stabili la judecată".

© Biblioteca Spirituală

5:29. „Dacă animalul cuiva răneşte vreun om în locul unde este închis, atunci proprietarul animalului nu are nicio vină. Dar dacă animalul nu este în ţarcul lui, ci umblă liber, proprietarul va trebui să plătească daune. Dacă animalul a fost agresiv şi în trecut, iar proprietarul, deşi cunoaşte acest lucru, îl lasă să umble în afara ţarcului său pentru a răni pe cineva, atunci stăpânul lui va trebui să plătească daunele întreit. De asemenea, animalul va fi ucis, însă leşul lui va aparţine proprietarului".

5:30. „Dată un animal rătăceşte dincolo de limitele locului în care este închis, iar stăpânul lui ştie că este agresiv, dacă va provoca moartea cuiva, atunci proprietarul lui trebuie să moară. Însă judecătorii pot stabili că viaţa lui poate fi răscumpărată".

5:31. „Dacă cineva cauzează moartea sau rănirea unui animal aparţinând altui om, şi dacă animalul se găseşte în locul în care este ţinut sau pe terenurile stăpânului său, atunci cel care a provocat moartea sau rănirea lui va trebui să plătească întreit valoarea acestuia. Dacă animalul a ieşit de pe terenurile stăpânului său, dar nu pune în pericol pe nimeni şi nu face pagube, atunci cel care i-a provocat moartea va plăti doar valoarea acestuia. Dacă însă au existat semne că animalul ar putea pune pe cineva în pericol sau ar putea provoca daune mari, atunci, dacă nu există o altă opţiune decât aceea de a-l ucide, nu se va plăti nicio despăgubire, însă leşul lui va fi dat proprietarului".

5:32. „Dacă animalul cuiva provoacă moartea animalului altei persoane, atunci animalul care a provocat moartea va fi vândut, iar banii obţinuţi vor fi împărţiţi de cei doi proprietari. Dar dacă se ştia că animalul care a provocat moartea este agresiv, şi dacă proprietarul lui era în cunoştinţă de cauză, atunci acesta va trebui să plătească integral valoarea animalului mort, însă leşul va fi al lui".

5:33. Dacă cineva va aduce prejudicii din neglijenţă sau în mod intenţionat păşunilor sau ogoarelor altui om, atunci va trebui să plătească dublul valorii pagubei. Dacă cineva găseşte animalul altui om rătăcind, nu va trece nepăsător, ci va face în aşa fel încât să-l aducă înapoi la stăpânul său. Şi făcând acest lucru, nu va pleca fără să fie răsplătit, însă dacă stăpânul animalului este sărac, atunci va trebui să nu aibă nicio pretenţie".

5:34. „Dacă cineva provoacă un incendiu, acela va plăti despăgubiri pentru toate lucrurile care au fost mistuite de foc. Însă dacă se dovedeşte a fi nepăsător sau dacă încearcă să îşi ascundă fapta, atunci va plăti îndoit. Dacă ceva a fost pârlit sau dacă focul a înnegrit vreun lemn sau vreo piatră, atunci despăgubirea va trebui stabilită de către judecători. Dacă focul a izbucnit accidental, atunci cel ce l-a provocat va restitui jumătate din valoarea lucrurilor care au ars. Focul cu care umblă cineva este precum săgeata pe care o trage, căci oricât de departe ar zbura aceasta, tot arcaşul este cel care răspunde pentru ea".

5:35. „Dacă cineva fură vreun animal sau vreo pasăre de curte şi acestea nu mai pot fi recuperate, atunci va trebui să plătească întreit valoarea lor şi va scăpa nepedepsit. Dar dacă animalul sau pasărea vor fi recuperate şi redate păgubiţilor, atunci cel ce le-a furat va plăti valoarea lor şi va scăpa nepedepsit".

5:36. Dacă un om dă altuia ceva spre păstrare, iar lucrul respectiv este din aur sau dintr-un alt metal, ori chiar din alt material, şi dacă acel lucru este furat, atunci hoţul, dacă va fi prins, va trebui să plătească de două ori valoarea lui, iar banii vor fi împărţiţi în mod egal între proprietarul obiectului şi cel în grija căruia s-a aflat. Dacă obiectul nu este restituit proprietarului său, atunci hoţul, dacă va fi prins, va trebui să-i plătească valoarea întreit, iar o parte din despăgubire se va duce la cel care l-a avut în grijă şi două părţi vor fi date proprietarului. Iar hoţul nu va scăpa nepedepsit".

5:37. „Dacă hoţul nu este găsit, atunci cel care a ţinut lucrul în păstrare va fi adus în faţa judecătorilor şi i se va cere să-şi dovedească onestitatea. Dacă acesta şi-a însuşit obiectul pentru propriul folos, va trebui să plătească dublul valorii sale şi va scăpa nepedepsit. Dacă a fost neglijent în privinţa acelui bun, atunci va restitui valoarea sa, dar dacă nu a fost neglijent, nu i se va cere să facă acest lucru. Însă dacă a fost plătit să păstreze în siguranţă un bun, atunci va restitui valoarea lui".

5:38. „Dacă un om lasă cuiva în păstrare vreun animal sau vreo pasăre de curte, iar

© Biblioteca Spirituală

acestea sunt furate sau vătămate şi mor, dacă lucrul acesta s-a petrecut din neglijenţa persoanei care le-a avut în grijă, atunci acea persoană va restitui valoarea lor. Însă dacă persoana respectivă nu a dat dovadă de neglijenţă, atunci nu va trebui să plătească valoarea lor. Dacă acestea au fost furate, şi dacă persoana a fost plătită să aibă grijă de ele, atunci va trebui să restituie valoarea lor. Dacă hoţul este prins, acesta va trebui să plătească întreit valoarea lor şi va scăpa nepedepsit".

5:39. „A lua ceva de la un copil, de la un om care este surd şi mut, de la un orb sau de la un prost înseamnă a fura, iar fapta se va pedepsi ca furt".

5:40. „Dacă un om fură barca cuiva sau dacă o împinge în apă, astfel încât aceasta se îndepărtează, sau dacă slăbeşte funia cu care este legată şi barca se pierde, atunci acela va trebui să plătească dublul valorii ei şi va scăpa nepedepsit".

5:41. „Dacă cineva fură dintr-o casă aflată în flăcări sau dintr-o casă abandonată din cauza revărsării apelor, acel om va deveni robul proprietarului".

5:42. „Dacă cineva fură dintr-un templu sau dintr-un loc sfânt, va fi biciuit şi vândut ca rob, iar banii luaţi pe el vor merge la templu sau la locul sfânt".

5:43. „Pentru toate disputele privitoare la animale sau la lucruri neînsufleţite, fie că acestea au fost pierdute sau nu, dacă mai mulţi oameni pretind că sunt proprietarii lor, atunci disputa va fi soluţionată de către judecători. Cel despre care judecătorii spun că nu are dreptate va plăti valoarea acestora celui care este adevăratul proprietar. Dacă cel care nu are dreptate se dovedeşte a fi rău intenţionat şi avar, atunci nu va scăpa nepedepsit".

5:44. „Dacă cineva împrumută un animal sau un lucru neînsufleţit atunci când proprietarul nu este acolo, şi dacă animalul este rănit şi moare sau dacă lucrul este pierdut, atunci acela care le-a împrumutat va trebui să-l despăgubească pe proprietar. Dacă cineva găseşte ceva care a fost pierdut şi păstrează acel lucru sau dacă nu îi dă cuiva înapoi ceea ce este de drept al lui, atunci va trebui să restituie lucrul respectiv şi să plătească valoarea lui în natură; dacă jură strâmb în privinţa acestor lucruri, atunci va trebui să plătească dublul valorii lor. Dacă bunul respectiv nu a fost înapoiat, va trebui să plătească şi valoarea lui".

5:45. „Dacă cineva minte în privinţa altuia, provocându-i astfel un prejudiciu, atunci persoana respectivă va trebui să plătească dublu pentru daunele provocate, aşa cum vor stabili judecătorii. Însă dacă nu a ştiut că informaţiile sunt false, atunci judecătorii vor judeca acea persoană în funcţie de felul în care s-a comportat. Dacă nu a dat dovadă de neglijenţă sau rea intenţie, atunci va plăti o sumă mică şi se va duce la omul pe care l-a prejudiciat şi îşi va cere iertare. Fiecare om are obligaţia ca atunci când aude ceva să descopere mai întâi adevărul celor spuse şi abia apoi să difuzeze informaţiile respective. Cel neglijent în privinţa cuvintelor nu trebuie să scape nepedepsit".

5:46. „Dacă cineva depune mărturie falsă împotriva cuiva şi nu este pedepsit, ori primeşte o pedeapsă prea mică, atunci acela va trebui să îndure pedeapsa pe care ar fi primit-o celălalt şi va fi obligat şi la o plată stabilită de judecători".

5:47. „Dacă cineva primeşte mită pentru a influenţa o sentinţă, atunci omul respectiv şi cel care a dat mita vor plăti o despăgubire dublă celui care a fost nedreptăţit, şi niciunul dintre ei nu va scăpa nepedepsit".

5:48. „Niciun judecător, oriunde s-ar afla, nu are voie să primească daruri sau foloase din partea cuiva datorită funcţiei pe care o are. Dacă cineva care aşteaptă să primească o sentinţă va da ceva în dar sau va oferi cuiva anumite foloase pentru a depune mărturie în favoarea sa ori pentru a trece sub tăcere anumite lucruri, acela nu va scăpa nepedepsit".

5:49. „Dacă cineva profită de ignoranţa cuiva sau dacă trage foloase de pe urma unui neghiob, acela va trebui să plătească întreit pentru ceea ce şi-a însuşit; dacă un om îl înşală pe altul şi îi provoacă o pagubă ori dacă ia ceva de la el prin violenţă şi folosindu-se de ameninţări, acela va trebui să plătească întreit pentru faptele lui".

5:50. „Dacă un om face declaraţii mincinoase în legătură cu paguba altuia, va trebui să plătească în natură dublul valorii daunelor. Dacă cineva înşală pe altul care i-a încredinţat nişte bunuri, atunci va trebui să îi plătească dublul valorii lor; dacă cineva dă un animal sau un lucru

© Biblioteca Spirituală

neînsufleţit unuia care se ocupă cu păstrarea sau cu transportul bunurilor, plătind pentru acest serviciu, atunci cel care se ocupă cu păstrarea sau cu transportul lor, dacă le pierde sau nu le duce la destinaţie, va trebui să plătească valoarea acestora. Dacă judecătorii vor stabili că a dat dovadă de neglijenţă, va trebui să plătească de două ori valoarea bunurilor respective, însă dacă cineva l-a pândit sau dacă s-a confruntat cu ceva ce depăşeşte puterile omeneşti, atunci nu va fi pus să plătească".

5:51. „Dacă un scrib modifică ceva ce s-a consemnat sau dacă scrie vreun lucru fals, va fi pedepsit cu treizeci de lovituri de bici. Dacă cineva suferă o pagubă din cauza scribului, atunci va fi despăgubit cu dublul valorii ei. Cel care greşeşte sau provoacă o pierdere, cu intenţie sau fără, şi caută să dea vina pe un altul care este nevinovat, va trebui să răspundă pentru faptele sale. Acesta nu va scăpa nepedepsit pentru că a minţit şi va trebui să-i plătească despăgubiri celui pe care a vrut să-l învinuiască".

5:52. „Dacă un om are o slujnică sau o roabă şi vrea să o dea de nevastă fiului său, atunci va trebui să se comporte cu ea ca şi cu o fiică. Dacă va lovi vreun slujitor sau vreo slujitoare, iar aceştia vor pierde sânge sau nu se vor mai putea mişca, sau dacă vor avea dureri timp de trei zile, acel om va fi adus în faţa judecătorilor, iar aceştia vor decide în privinţa faptelor lui şi vor face dreptate celor vătămaţi. Va sta în puterea judecătorilor să ia un rob de la un stăpân nevrednic şi să îl dea altcuiva, fie ca rob, fie ca om liber".

5:53. „Dacă moare un stăpân şi toţi cei din sângele lui sunt plecaţi, atunci slujitorul sau robul lui va trimite după aceştia imediat. Dacă slujitorul sau robul vor fura vreun lucru însufleţit sau neînsufleţit de la omul mort, atunci vor fi biciuiţi, iar slujitorul va fi făcut sclav. Dacă fură cineva din neamul mortului, acela nu va mai avea niciun drept la moştenire. Însă dacă nu ar fi trebuit să moştenească nimic, atunci va fi pus să plătească dublu pentru lucrul pe care şi l-a însuşit".

5:54. „Un stăpân nu are dreptul să-şi împiedice slujitorii sau sclavii să se căsătorească dacă aceştia îşi doresc să facă acest lucru. De asemenea, niciun bărbat şi nicio femeie care au un copil trecut de vârsta maturităţii nu îl vor putea împiedica să se căsătorească din cauza egoismului lor. Este de datoria lor să aibă grijă ca copilul lor să nu rămână fără copii. Datoria unui copil faţă de tatăl său şi mama sa este mare, însă datoria de a se căsători este şi mai mare. Dacă un om are un sclav care îl slujeşte cu devotament şi este cinstit, atunci va trebui să îl elibereze şi să îl transforme în slujitor. Sclavia nu este oprită, dar ea nu este un lucru bun; omul cu adevărat drept îi susţine pe cei săraci prin faptul că le găseşte de lucru. Când un ţinut este împărţit în regiuni mari, care sunt lucrate de oameni simpli şi de sclavi, acesta se va afla într-o stare precară, putând fi acaparat cu uşurinţă. Este un adevăr că dacă oamenii sunt apăsaţi de trudă şi robie, aceştia îşi pierd curajul de a se ridica împotriva asupritorilor lor, de aceea nu vor putea să se împotrivească celor care invadează ţinutul. Dar indiferent dacă ţinutul rămâne în pace sau este invadat, acesta îşi va pierde măreţia".

5:55. „Moştenirea unui om nu va merge doar către fiii săi, căci nici fiicelor nu trebuie să li se refuze partea ce li se cuvine. Dacă acela nu are fii, bunurile sale vor fi moştenite de soţiile şi fiicele lui. Dacă nu are nici soţie, nici fiice, moştenitori vor fi fraţii. Dacă nu are fraţi, moştenirea va merge la surori. Dacă nu are surori, vor moşteni fraţii tatălui său. Dacă tatăl său nu are fraţi, moştenirea va merge la ruda cea mai apropiată, dar nu la o femeie".

5:56. „Dacă cineva a adoptat un fiu sau o fiică, aceştia vor fi consideraţi ca fiind din acelaşi sânge cu cel ce i-a adoptat. Rudele de sânge ale cuiva nu vor primi o parte din moştenire printr-o hotărâre judecătorească, căci omul respectiv îşi cunoaşte cel mai bine neamurile. Dacă motivele unui om sunt cunoscute, atunci părţile de moştenire pe care le stabileşte sunt corecte. Dacă se consideră că nu sunt corecte, atunci judecătorii pot interveni, însă nu trebuie să uite că omul respectiv îi cunoaşte cel mai bine pe cei din sângele lui".

5:57. „Nicio femeie care a primit o moştenire nu se poate căsători cu un bărbat care nu aparţine Copiilor Luminii. Dacă va face acest lucru, nu va putea păstra bunurile pe care le are. Nimeni nu va uita partea ce i se cuvine tatălui său şi mamei sale".

5:58. „Dacă un om care depune mărturie în privinţa unei moşteniri face pe cineva să

© Biblioteca Spirituală

sufere o pierdere, atunci va trebui să plătească de două ori valoarea pagubei şi va scăpa nepedepsit. Dacă cel ce depune mărturie se teme că cel care a murit a făcut o greşeală şi încearcă să o îndrepte, atunci nu va fi învinuit, cu condiţia să abordeze chestiunea într-un mod just".

5:59. „Dacă un om moare şi nu are soţie sau copii, moştenirea se va duce la mama sa şi la tatăl său, iar atunci când aceştia vor muri, va trece la fraţii săi şi la surorile sale. Dacă are soţii, însă nu are copii, moştenirea va fi a lor, însă dacă moare, dar mama sau tatăl mai trăiesc, partea soţiei va merge la acel părinte".

5:60. „Niciunui om nu îi va fi refuzată partea sa de moştenire, cu condiţia ca acela să fie vrednic şi drept, nu cu mintea rătăcită. Moştenirea cuiva trebuie împărţită în mod egal între toate rudele sale".

5:61. „Dacă moare soţia cuiva şi aceasta are o moştenire, soţul ei poate dobândi doar jumătate din ea, în timp ce cealaltă jumătate poate fi lăsată mamei sau tatălui ei ori fraţilor şi surorilor. Însă dacă are copii, cealaltă jumătate va fi a lor".

5:62. „Dacă un om care moare are soţie sau copii, aceştia nu vor fi scoşi afară din locuinţa lor. Dacă o soţie se recăsătoreşte, şi dacă în locuinţă mai există şi alte rude de sânge ale soţului ei, care nu sunt copii, aceasta nu va putea să rămână acolo".

5:63. „Soţiile unui bărbat care a murit vor putea să se recăsătorească după un an de zile, şi nimeni nu trebuie să le împiedice să facă acest lucru".

5:64. „Nimeni nu va cere fiicei sale sau altei femei să jure că va rămâne fecioară. Cearta dintre copiii aceluiaşi tată şi ai aceleiaşi mame este mai rea decât vărsarea de sânge. Iată care sunt obligaţiile unui tată faţă de fiul său: să-l înveţe un meşteşug, să-l înveţe să se apere şi să-şi apere soţia şi copilul, să-l înveţe înţelepciunea Cărţilor Sfinte şi să-i găsească o soţie. Iată care sunt obligaţiile unei mame faţă de fiica sa: să o înveţe să fie gospodină şi să aibă grijă de copii, să o înveţe meşteşugul confecţionării hainelor şi să o înveţe virtuţie femeieşti, în conformitate cu Cărţile Sfinte. Un tată nu trebuie niciodată să-şi favorizeze unul dintre fii în detrimentul altuia. Orice copil trebuie instruit în cunoaşterea Cărţilor Sacre de îndată ce începe să vorbească. Orice soţie trebuie să fie capabilă să facă făină şi să coacă pâine, să gătească şi să prepare băutură, să adune ierburi, să spele şi să coasă hainele, şi să menţină ordinea şi curăţenia locuinţei. Va trebui să fie capabilă să facă tot ce este necesar pentru ca soţul ei să aibă o viaţă tihnită; să-şi alăpteze copiii, să ştie să lucreze cu in şi lână, să facă vase, să împletească coşuri şi să ţească covoare. Dacă va aduce cu sine o slujnică din casa tatălui ei, va trebui să îi dea sarcinile cele mai puţin importante, însă indiferent câte slujnice şi-a adus, va trebui să nu neglijeze niciodată grija şi creşterea copiilor ei sau să stea şi să trândăvească. Femeia săracă, ai cărei copii sunt îndărătnici şi neascultători, are o scuză, însă femeia bogată, care le poate dedica tot timpul pe care îl are la dispoziţie, nu are nicio scuză. Aceştia şi soţul ei reprezintă cele mai mari obligaţii ale sale şi cele mai importante preocupări. Soţul care îi permite soţiei să fie leneşă sau să trândăvească o împinge spre infidelitate. Un bărbat fără soţie poate că nu este bărbat adevărat, dar un bărbat cu o soţie infidelă cu siguranţă că nu este".

5:65. „Niciun bărbat nu o va promite pe fiica lui de nevastă atâta timp cât este tânără, ci va trebui să aştepte până când aceasta va putea să spună «da» sau «nu» la alegerea pe care o face. O soţie lipsită de valoare sau una care este desfrânată, o soţie care îşi etalează trupul fără jenă în faţa altor bărbaţi sau care este peste măsură de risipitoare, poate deveni roabă în propria gospodărie, dar nu poate fi vândută în afara ei. Prin decizia judecătorilor, o femeie poate deveni o soţie inferioară. Legământul căsătoriei trebuie respectat până la moarte".

5:66. „Dacă un bărbat se desparte de soţia lui, iar femeia are o fire bună, acela va părăsi locuinţa sau îi va asigura o locuinţă corespunzătoare până când se va căsători din nou. Un soţ şi o soţie nu vor fi deranjaţi nicidecum, iar atunci când se bucură unul de altul nimeni nu trebuie să îi stânjenească. Orice copil este îndreptăţit să i se ofere o locuinţă corespunzătoare, pat, hrană, creştere şi educaţie. Dacă un copil nu are nici tată, nici mamă, sau dacă aceştia s-au dovedit a fi nevrednici, judecătorii vor numi un tutore care să aibă grijă de el. Dacă o femeie necăsătorită rămâne însărcinată, ea va aduce dezonoarea asupra tatălui ei, care va fi chemat în faţa judecătorilor. Dacă aceasta nu are tată, atunci în faţa judecătorului vor veni mama sau fraţii ei ori

© Biblioteca Spirituală

persoana care o are în grijă. Dacă o soţie simte că nu poate fi de încredere şi că nu poate rămâne credincioasă legămintelor ei, aceasta nu trebuie să îşi înşele soţul, ci îi va spune deschis despre ce este vorba, iar el va hotărî dacă se desparte sau nu de ea. Dacă acela se va decide să o păstreze, iar femeia se dovedeşte a fi nevrednică, pedeapsa ei va fi diminuată. O soţie infidelă nu va fi pedepsită doar pentru faptele ei, ci şi pentru că a înşelat".

5:67. „Dacă un bărbat se desparte de soţia lui, aceştia nu vor putea să fie din nou împreună decât dacă şi-au reînnoit legămintele de căsătorie; după aceea, vor primi permisiunea judecătorilor. Dacă fapta s-a săvârşit deja, cei doi nu vor scăpa nepedepsiţi".

5:68. „Dacă o soţie se teme de soţul ei, ea va putea veni înaintea judecătorilor, iar aceştia vor lua o decizie pentru binele său. Bărbaţii trebuie să îşi trateze soţiile cu blândeţe şi generozitate. Este de datoria soţiei să îi fie fidelă soţului; să fie decentă în prezenţa altora şi prudentă când soţul este absent. O soţie nu trebuie să fie numai fidelă, ci trebuie să nu îi dea soţului ei niciun motiv să o suspecteze că îi este necredincioasă. O soţie nu trebuie să uite niciodată că căsătoria a fost rânduită pentru folosul şi protecţia femeilor. Prin urmare, acestea au obligaţia de a o susţine. Femeile uşoare pentru bărbaţii desfrânaţi şi femeile bune pentru soţii buni, aceasta este regula! Astfel, omenirea va progresa, iar năpasta va sta departe de inimă. Omului corect, care merge pe cale datoriei şi a obligaţiilor, îi sunt permise toate lucrurile sănătoase şi bune. Acesta se va căsători doar cu o femeie castă, care va fi o mamă bună pentru copiii lui. El va trăi cu ea în curăţenie sufletească şi se va uni cu ea fără păcatul adulterului. Nu este prea bine ca bărbatul să aibă o concubină, dar dacă va fi cazul, aceasta trebuie să fie o femeie desfrânată sau o sclavă".

5:69. „Înainte ca un bărbat şi o femeie să vină în faţa judecătorilor ca să se despartă, aceştia vor trebui să stea la sfat cu cei din neamul lor. Acolo va fi un bărbat sau o femeie din neamul soţiei şi un bărbat sau o femeie din neamul soţului, iar între ei va sta cineva care nu este din neamul lor, pentru a delibera. Aceştia vor trebui să încerce să se ajungă la o înţelegere şi se vor strădui să vindece ruptura cu bunăvoinţă, însă dacă cineva are vreun motiv de nemulţumire, nu trebuie să îl ţină ascuns".

5:70. „Înainte de orice căsătorie se va pune un anunţ de logodnă într-un loc public. Dacă cineva va avea ceva de spus referitor la bărbat sau la femeie, dar nu în favoarea lor, va lua legătura cu rudele lor cele mai apropiate şi va aduce şi un martor. Dacă cineva ascunde în sinea lui ceva ce ar trebui dezvăluit sau dacă spune acel lucru după căsătorie, nu va scăpa nepedepsit".

5:71. „Dacă un bărbat spune fără motiv că femeia cu care s-a logodit nu este castă, acela va fi pedepsit cu douăzeci de lovituri de bici, iar dacă o femeie va face acest lucru va fi pedepsită cu douăzeci de lovituri de curea. Dacă un bărbat ştie că femeia cu care s-a logodit nu este castă şi nu face cunoscut acest lucru, acela va fi pedepsit cu patruzeci de lovituri de bici şi va plăti despăgubirile stabilite de judecători. Dacă este vorba de o femeie, aceea va primi treizeci de lovituri de curea. Nicio căsătorie nu va avea loc mai devreme de şapte săptămâni după logodnă. În această perioadă nu va exista nicio desfrânare, căci în felul acesta căsătoria ar fi trădată, iar sufletul omului va depune mărturie pentru faptele lui".

5:72. „Când un bărbat şi-a luat o soţie şi este proaspăt căsătorit, timp de un an acestuia nu i se va cere să meargă la luptă sau să slujească departe de casă. Dacă însă va trebui să meargă undeva, atunci nu va fi despărţit de soţia lui. Căsătoria este unirea a două trupuri şi a două spirite. Martori vor trebui să fie doi bărbaţi şi două femei, iar soţul va trebui să declare căsătoria în faţa tuturor, dând femeii un inel, o brăţară şi o monedă de argint, în timp ce femeia îi va da bărbatului o şuviţă de păr şi o bucată de pânză ţesută".

5:73. „Toate femeile caste sunt rezervate pentru căsătorie. Acestea vor fi căutate pentru a fi soţii; ele vor fi tratate cu respect şi nu vor fi amăgite sau trădate cu alte femei. Bărbatul care le seduce nu va scăpa nepedepsit. Nu este nimic rău ca un bărbat să ceară în căsătorie o femeie în perioada în care nu o poate avea. Promisiunea de căsătorie nu trebuie să fie secretă, căci de cele mai multe ori asemenea promisiuni ascund batjocura şi amăgirea".

5:74. „Dacă un bărbat o acuză pe soţia sa de adulter sau de desfrânare şi nu există alţi martori, acela va trebui să jure de trei ori pe sufletul său nemuritor că spune adevărul. Cuvintele

© Biblioteca Spirituală

lui vor fi acceptate, pentru că dacă a jurat strâmb, s-a condamnat pe el şi sufletul său la cea mai cumplită pedeapsă. Dar dacă şi soţia jură de trei ori că vorbele soţului ei sunt mincinoase, atunci nu este sarcina judecătorilor să stabilească al cui suflet este blestemat. Cei doi îşi vor urma propriul drum, iar dacă vreunul dintre ei va vorbi cu celălalt, nu va scăpa nepedepsit; însă dacă amândoi vor vorbi unul cu altul, atunci amândoi vor fi pedepsiţi. Judecătorii vor fi informaţi, iar dacă vreunul dintre ei încetează să ducă o viaţă virtuoasă, atunci acela va fi alungat".

5:75. „Dacă un bărbat se desparte de o femeie care nu a făcut un lucru grav, acesta va trebui să o întreţină în casa cuiva din neamul său timp de şase luni. Dacă femeia este însărcinată, dar ascunde acest lucru de tată, nu va scăpa nepedepsită; de asemenea, vor fi pedepsiţi şi aceia împreună cu care locuieşte. Dacă se descoperă că este însărcinată, atunci va fi tratată cu blândeţe şi respect, iar cei care sunt din acelaşi sânge ca şi copilul vor căuta o cale de împăcare între mamă şi tată. Ambii trebuie să se comporte corect unul faţă de altul şi să fie de bună credinţă".

5:76. „Cel care se desparte o singură dată de soţie o poate lua înapoi, dar dacă se desparte încă o dată nu o va mai putea lua din nou. Lucrurile pe care un bărbat le dă soţiei în timpul căsătoriei rămân ale sale. O femeie de care bărbatul s-a despărţit fără ca aceasta să fi comis vreun lucru grav trebuie tratată cu blândeţe şi generozitate de către soţul ei. Despărţirea de o femeie nu trebuie să se petreacă atunci când este însărcinată sau când alăptează, decât dacă copilul a rezultat în urma unui adulter. Dacă un bărbat este chemat să intre în rândul Celor Aleşi ai poporului Copiilor Luminii, iar soţia lui preferă lucrurile pământeşti în detrimentul celor spirituale, atunci vor putea ajunge la o înţelegere în privinţa unei despărţiri drepte şi echitabile. O astfel de femeie ar fi o povară, căci sufletul ei este plin de întuneric".

5:77. „Dacă un bărbat se desparte de soţia lui, acesta nu trebuie să-i impună niciun fel de restricţii. Nu îi va putea lua moştenitorul cu ea, însă dacă copiii vor să o urmeze, tatăl lor îi va hrăni şi îi va îmbrăca. Un bărbat adevărat va asigura toate cele necesare".

5:78. „Dacă un bărbat va seduce o fecioară, acesta îi va dărui bunuri ca şi cum ar fi soţia lui şi va revărsa asupra ei toate foloasele care se cuvin unei soţii. Va face toate aceste lucruri chiar dacă tatăl ei o ţine departe de el".

5:79. „Dacă un bărbat permite soţiei sale să devină o desfrânată, va fi declarat nevrednic de a avea o soţie şi nu va mai avea voie să se căsătorească. Soţia lui va fi luată de la el, aşa încât va rămâne singur, iar apoi îşi va primi pedeapsa. Dacă un bărbat permite fiicei sale să devină desfrânată, atunci va trebui să moară".

5:80. „Dacă o femeie încuviinţează să se lase pradă plăcerilor carnale, atât bărbatul, cât şi femeia vor fi vinovaţi în egală măsură şi vor merita să primească amândoi aceeaşi pedeapsă. Dar dacă femeia este însărcinată sau nu o duce capul, sau dacă se află sub protecţia judecătorilor, atunci se va considera că a fost violată fără acordul ei. Dacă o femeie este luată cu forţa, se va aplica pedeapsa cu moartea. Dacă fapta este săvârşită pe ogoare sau în locurile unde femeile sunt la distanţă de locuinţele bărbaţilor, ori dacă are loc într-o pădure sau într-un loc necultivat, sau unde nimeni nu o poate auzi ţipând, atunci judecătorii vor considera că fapta a fost săvârşită fără acordul femeii, cu excepţia cazurilor în care se poate dovedi contrariul. Însă femeia va trebui să explice din ce cauză era singură. Dacă fapta a avut loc în cetate, printre locuinţele oamenilor, iar femeia nu a chemat pe nimeni în ajutor şi nu a ţipat, atunci se va considera că a fost de acord, cu excepţia cazurilor când a fost ameninţată cu o armă că va fi ucisă sau mutilată. Dacă nu a avut loc nicio luptă, înseamnă că lucrurile s-au întâmplat cu acordul ei, căci niciun bărbat nu o poate lua pe o femeie împotriva voinţei ei dacă aceasta este conştientă".

5:81. „Dacă un bărbat comite adulter cu soţia fiului său ori cu mama soţiei sale, ambii vor fi omorâţi cu pietre. Dacă o femeie căsătorită comite adulter, şi ea şi bărbatul respectiv vor trebui să moară. Un soţ o poate răscumpăra pe soţia sa, dar dacă face acest lucru, va fi alungat din popor, ca să nu abată degradarea asupra lui. Când o femeie este răscumpărată pentru vina de a fi săvârşit adulter, cel care a păcătuit împreună cu ea nu va fi ucis, ci va scăpa nepedepsit. Când îi judecaţi pe bărbatul adulter sau pe femeia adulteră, pe prostituată şi pe proxenet, să o faceţi cu severitate şi fără compasiune, căci aceştia sunt nişte vrăjmaşi ai iubirii. Ei îl aruncă pe om înapoi în rândul animalelor. Ar fi bine ca un bărbat desfrânat să nu se căsătorească cu o femeie castă,

© Biblioteca Spirituală

însă acest lucru nu este interzis. O prostituată nu are voie să se căsătorească cu un bărbat din neamul Copiilor Luminii. Dar păcatele prostituţiei nu sunt de neiertat, aşa că cei ce se căiesc cu adevărat de-a lungul a mulţi ani de zile pot fi acceptaţi din nou în rândurile Copiilor Luminii. Femeia care a devenit prostituată pentru a-şi putea hrăni copilul înfometat nu a săvârşit o faptă deosebit de gravă. În acest caz, fărădelegea este săvârşită de oameni".

5:82. „Niciun bărbat nu va permite unei sclave să păcătuiască trupeşte, căci este de datoria lui să o înveţe să fie decentă şi să evite desfrânarea. Dacă după căsătorie sclavele săvârşesc adulter, acestea nu vor fi pedepsite la fel cum ar fi nişte femei libere, căci au fost crescute ca sclave. Însă chiar dacă pedeapsa unei sclave este mai mică, stăpânul poate fi pedepsit şi el dacă sclava invocă faptul că a fost neglijent". 5:83. „Un bărbat nu va fi vinovat de adulter decât dacă se culcă cu o femeie măritată. Dacă există trei martori care spun că femeia s-a desfrânat, sau dacă aceasta nu neagă fapta, atunci va fi închisă singură undeva unde nu poate pătrunde niciun bărbat. Acolo va trebui să ţească sau să muncească pentru a-şi câştiga existenţa, iar dacă vine la ea vreun bărbat ca să se culce cu ea, acela va fi pedepsit. Dacă judecătorii stabilesc astfel, şi dacă un bărbat doreşte să o ia şi se obligă să o păstreze, aceasta îi poate fi dată ca sclavă. Dacă o prostituată fuge din locul unde este închisă sau de la stăpânul ei, atunci va trebui să moară".

5:84. „Dacă un bărbat are o sclavă care este fecioară şi urmează să se căsătorească cu un om liber, să nu se culce cu ea. Dacă un bărbat se culcă cu o sclavă şi aceasta rămâne însărcinată, să nu o vândă şi să nu înceteze să o întreţină. Dacă o sclavă se căsătoreşte cu sclavul altui stăpân, atunci stăpânul ei să nu o reţină în mod excesiv, ci să se întâlnească cu stăpânul soţului ei şi să facă o înţelegere referitoare la ea, care să fie dreaptă şi echitabilă". 5:85. „Pedeapsa pentru prostituţie să nu fie mai mare de doi ani. Dacă o femeie este acuzată de desfrânare şi trei oameni depun mărturie împotriva ei, aceasta va fi tratată ca o prostituată. O fecioară nu poate fi acuzată că s-a prostituat cu un bărbat".

5:86. „Copiii Luminii nu le vor interzice slujitorilor sau sclavilor lor ori altor oameni ignoranţi zeităţile proprii, căci aceştia nu au o lumină mai bună. Aşa cum lucirea slabă a unui tăciune alină un copil în întuneric, tot aşa sunt alinaţi şi ei. Zeii Teloth, Yole, Yahwelwa, Bel, Behalim, Elim şi toţi ceilalţi zei mai mici ai luminii pot avea un templu în cetate şi pământuri în jur, pentru a-i sluji pe aceia care ar fi orbiţi de o lumină prea mare. Mai bine lumina dată de lemnul putred decât să nu ai lumină deloc. Negil, Mudu, Ilani, Neflim şi ceilalţi zei ai întunericului vor fi interzişi slujitorilor, sclavilor şi celor ignoranţi. Dar zeul străinului nu va fi interzis, căci nici Copiilor Luminii nu le este interzisă lumina lor, şi sunt lăsaţi să locuiască în pace printre străini".

5:87. „Dacă gura străinului rosteşte obscenităţi în prezenţa femeilor sau dacă le aruncă priviri pofticioase, va trebui să se stea de vorbă cu el şi să fie prevenit. Dacă va ignora avertismentul, va fi îndepărtat, aşa încât femeile să fie ancorate în bunătate şi să fie respectate de bărbaţi. În ţinuturile străinilor, unde înşelăciunea este considerată o virtute iar îngâmfarea un farmec feminin, femeile nu sunt privite ca nişte fiinţe decente şi cumpătate. Bărbaţii le tratează pe femei în funcţie de comportamentul pe care-l afişează; prin urmare, femeile trebuie să îşi controleze privirea şi să se poarte cu decenţă. Acestea nu îşi vor dezvălui prea mult trupul, nici nu vor lăsa să se vadă cu ce sunt îmbrăcate pe sub veşmintele acoperitoare. Nu îşi vor dezvălui goliciunea sânilor. Nu este ceva rău ca o femeie să se dezbrace în faţa altei femei sau în faţa unui copil care va deveni bărbat, dar care nu a ajuns încă la vârsta la care poate să vorbească bine".

5:88. „Dacă o soţie se face vinovată de o purtare indecentă în faţa ochilor bărbaţilor sau dacă îi provoacă să o poftească, aceasta va trebui pedepsită de către soţul ei şi ar putea să îşi piardă şi dreptul la moştenire. Dacă vreun bărbat se plânge de ea judecătorilor, atunci soţul ei va fi chemat înaintea lor ca să dea socoteală în ceea ce o priveşte. Dacă o fecioară este găsită vinovată că s-a comportat indecent, atunci tatăl sau tuturele ei nu va scăpa nepedepsit. Dacă un bărbat va fi pedepsit din această cauză, acela nu se va răzbuna pe fecioară sau pe mama ei, căci vina nu este numai a lor, de aceea va trebui să poarte această povară cu bărbăţie. Este bine ca fiicele să fie tratate cu blândeţe, ca să nu se înstrăineze. Atunci când o fiică este pedepsită pentru

© Biblioteca Spirituală

o trăsătură negativă a firii ei nu trebuie să se uite calităţile ei pozitive. Dacă soţia unui om aflat într-o funcţie importantă se face vinovată de desfrânare sau de vreun alt lucru nedemn pentru o femeie, pedeapsa ei va fi dublată, pentru că a înşelat încrederea bărbatului".

5:89. „Dacă un bărbat calomniază o femeie virtuoasă, dar neglijentă, acesta va veni în faţa judecătorilor să jure că cuvintele sale sunt adevărate. Dacă refuză sau dacă se dovedeşte că vorbele sale sunt mincinoase, nu va scăpa nepedepsit. Dacă bărbatul jură, atunci femeia va fi adusă înaintea judecătorilor pentru a jura că cuvintele acestuia sunt false, iar dacă refuză să facă asta, cuvintele bărbatului vor fi considerate adevărate. Dacă ambii jură, atunci vor putea pleca, însă un suflet s-a osândit şi va fi pedepsit"

5:90. „Dacă o femeie a depăşit vârsta la care poate face copii, nu este ceva rău dacă renunţă la veşmintele castităţii, cu condiţia să nu fie căsătorită şi să nu aducă atingere decenţei. Însă făcând acest lucru nu trebuie să expună la vedere vreo parte a trupului, care în mod obişnuit nu este dezvăluită de femei. Nu trebuie să expună nici ceva urât, iar ceea ce face trebuie să facă cu bună-cuviinţă şi graţie. Nicio sclavă nu va fi pusă să comită vreo faptă obscenă, iar decenţa ei va fi respectată. Dacă va fi forţată să se defrâneze sau să se comporte indecent, aceasta nu va avea niciun păcat, însă cel care a forţat-o să facă lucrurile respective nu va scăpa nepedepsit. Discuţiile indecente despre femei şi vorbele urâte la adresa lor nu vor rămâne nepedepsite".

5:91. „Grăsimea unui animal care a murit de moarte bună sau care a fost sfâşiat de un alt animal poate fi folosită, cu condiţia să nu fie mâncată sau pusă pe trup. Carnea poate fi dată altui animal ca să o mănânce, dar dacă vreo parte din ea este dată unui om fără ca acesta să ştie de unde provine, cel care i-a dat-o nu va scăpa nepedepsit. Nimeni nu va mânca carnea şoimului, a vulturului, a ciorii, a corbului, a ibisului, a bufniţei, a pelicanului sau a oricărei alte păsări care merge prin apă şi care are picioarele mai mari decât înălţimea trupului ei. Aceste fiinţe târâtoare nu vor fi mâncate: gândacul, melcul, furnica, lăcusta, toate tipurile de păduchi şi toate acele vietăţi care se târăsc şi care sunt mai mici decât articulaţia unui deget, precum şi toate vietăţile fără picioare care se târăsc pe pământ. Pisica, câinele, şoarecele, cârtiţa, nevăstuica şi vulpea nu trebuie mâncate. A mânca prea mult este la fel de dăunător ca şi a răbda de foame. Postul nu este un lucru inutil, căci este sănătos atât pentru spirit, cât şi pentru trup. El îl învaţă pe om disciplina şi autocontrolul, şi de asemenea îl învaţă să fie moderat şi să se mulţumească cu puţin. Hrana nu lipseşte niciodată din locurile unde domneşte dreptatea. Consumaţi hrana lent şi cu mulţumire, căci un stomac deranjat face să dispară gustul bun şi plăcerea de a mânca. Omul care se îndoapă este mai rău decât animalul care nu ştie să facă altceva. Dacă cineva îşi bate joc de mâncare, acela nu va scăpa nepedepsit".

5:92. „Dacă cineva fură apă de pe pământul cuiva sau dacă o deviază ori o murdăreşte, nu va scăpa nepedepsit. Dacă se vor înregistra pierderi, atunci va plăti de trei ori valoarea lor. Apa în care se află cadavrul unui animal nu va fi băută. Un bărbat poate să bea vin sau bere, ori altă băutură care nu este nesănătoasă, cu condiţia să-şi păstreze autocontrolul şi decenţa şi să se oprească la timp. Cel care se ceartă cu altul sau îl răneşte din cauza vreunei băuturi care i-a intrat în gură, nu va scăpa nepedepsit. Vinul băut cu moderaţie nu este ceva rău, decât dacă dă frâu liber răutăţii. Niciun pom fructifer nu va fi tăiat atâta timp cât dă roade sau cât trăieşte".

5:93. „Niciun om nu va refuza să se ocupe de un animal mort, căci dacă va refuza, nu va scăpa nepedepsit, fiindcă dacă acela nu este mâncat sau folosit cumva trebuie îngropat. Dacă cineva pune un aliment stricat într-o groapă de depozitare sau acolo unde sunt stocate grânele, va trebui să plătească de patru ori valoarea produselor stricate şi nu va scăpa nepedepsit".

5:94. „Niciun om nu îşi va tăia carnea ca să se înfrumuseţeze şi nici nu îşi va face vreun semn pe piele care să nu poată fi înlăturat, însă urechile bărbaţilor şi femeilor pot fi găurite. Circumcizia pe care o practică străinii reprezintă o mutilare şi de aceea este interzisă". 5:95. „Nimeni nu va da bani cu camătă, ci îi va trata pe oameni cu corectitudine şi cumpătare. Despăgubirile şi pedepsele vor fi stabilite de judecători".

5:96. „Nimeni nu are voie să se întovărăşească cu cineva care se ocupă cu vrăjitoria sau care cheamă spiritul morţilor. Dacă va face acest lucru, nu va scăpa nepedepsit, iar cei ce practică

© Biblioteca Spirituală

vrăjitoria vor fi alungaţi”.

5:97. „Nimeni nu trebuie să înşele la cântar sau la măsuri, iar cel ce face asta va trebui să restituie paguba întreit şi nu va scăpa nepedepsit. Nimeni nu trebuie să profite de nenorocirea altuia din neamul său şi să-i cumpere casa, ogorul, animalele sau lucrurile neînsufleţite. Nimeni nu va împrumuta cu dobândă rudelor sau prietenilor, căci din această cauză se ivesc certuri mari”.

5:98. „Dacă cineva scoate un animal sau o pasăre sau un peşte dintr-o cursă pusă de altul, înseamnă că fură. Dacă cineva culege fructe din vârful unui copac, a lua ceea ce cade pe jos se consideră furt. Dacă un om împrumută un lucru şi pe urmă îl vinde, sau dacă vinde ceva ce i-a fost lăsat în grijă de altul, înseamnă că fură; cel care face aşa ceva va trebui să plătească despăgubiri ca şi cum ar fi furat bunurile respective”.

5:99. „Dacă cineva primeşte un animal sau o altă vietate ori vreun lucru neînsufleţit de la altcineva, fără a exista nişte martori de încredere, indiferent dacă acel bun a fost vândut sau dăruit, cei doi vor fi puşi să plătească atât cât vor hotărî judecătorii”.

5:100. „Nimeni nu trebuie să taie vreo bucată din carnea unui animal sau să ia din el vreun picior sau vreo pulpă atunci când este viu, căci nu va scăpa nepedepsit. Legea vieţii prevede ca oamenii să ucidă animale şi să le mănânce, însă acest lucru trebuie făcut în aşa fel încât acestea să sufere cât mai puţin. Niciun animal nu va fi chinuit pentru plăcerea de a-l vedea suferind, şi nici nu va fi închis cu cruzime, căci cel ce face asta nu va scăpa nepedepsit. Animalul sau puiul său nu vor fi ucişi unul în prezenţa celuilalt sau într-un loc de unde cel rămas în viaţă să simtă mirosul de sânge. Nimeni nu trebuie să mănânce sau să bea apă, în timp ce animalele pe care le are în grijă suferă de foame şi de sete”.

5:101. „Dacă cineva poartă arme fără a avea dreptul să facă asta, acela va fi pedepsit cu treizeci de lovituri de bici. Dacă răneşte pe cineva, făcând să curgă sânge pe nedrept, va da despăgubiri pentru orice pierdere şi va plăti atât cât vor stabili judecătorii. Dacă un om care poartă arme fără a avea dreptul să facă asta îl răneşte grav pe un altul, atunci va trebui să moară. Este o dovadă de laşitate dacă cineva ucide o femeie, un copil sau un om care şi-a aruncat armele pentru a se preda. Este o dovadă de laşitate dacă cineva torturează un om neajutorat sau un prizonier legat. Aceste lucruri sunt scandaloase. Trataţi prizonierii cu fermitate şi demnitate. În bătălie, nu vă gândiţi la prada care vă aşteaptă; priviţi către Cer, căci de acolo vine răsplata. Cel mai bun lucru pentru toţi oamenii este pacea, însă o pace cu orice preţ este o iluzie. Prin urmare, ar fi mai bine ca cei drepţi să fie ridicaţi la luptă de un om paşnic. Zece bărbaţi curajoşi pot birui o sută de bărbaţi fricoşi. Pregătiţi-vă de război cu pace în inimă şi cu regret, însă de dragul cauzei, atacaţi cu hotărâre. Fiţi împăcaţi cu voi înşivă indiferent dacă câştigaţi sau pierdeţi, dacă înaintaţi sau vă retrageţi, dacă biruiţi sau sunteţi înfrânţi. Omul paşnic care strigă, „Pace cu orice preţ”, nu împiedică războiul, ci doar se dă la o parte lăsându-l pe altul să iasă în faţă, iar acela va ucide şi va fi ucis. Însă acest lucru este mai rău şi mai vrednic de dispreţ decât dacă ar fi rămas pe loc”.

5:102. „Dacă un bărbat sau o femeie au vreo datorie faţă de cineva, acestora trebuie să li se asigure hrană, haine şi adăpost. Nu trebuie bătuţi sau maltrataţi, ci puşi să lucreze de dimineaţă până seara. Bunăstarea lor va fi în mâinile judecătorilor”.

5:103. „Dacă doi oameni săvârşesc împreună o fărădelege sau sunt în competiţie unul cu altul pentru a o săvârşi, amândoi vor fi pedepsiţi la fel, cu condiţia ca unul dintre ei să nu fie în puterea celuilalt”.

5:104. „Jocurile de noroc pe bani vor fi jucate cu cumpătare, iar dacă cineva trişează sau câştigă în mod necinstit, acela nu va scăpa nepedepsit”.

5:105. „Niciun bărbat şi nicio femeie din rândul Copiilor Luminii nu se va căsători cu cineva dintr-un alt popor, căci acesta este un rău pe care-l fac copiilor lor, fiindcă aceştia vor fi crescuţi într-o atmosferă de dezbinare culturală. O sclavă care are aceeaşi credinţă ca şi stăpânul ei este mai bună de tovarăşă decât o femeie liberă care gândeşte altfel, chiar dacă femeia liberă este mai atrăgătoare. Niciun om nu va permite fiicei sale fecioare să se căsătorească cu un bărbat care nu este din rândul Copiilor Luminii. Un rob integru, care umblă în lumină, ar fi mai bun în

© Biblioteca Spirituală

acest scop, chiar dacă pentru tatăl ei aşa ceva este inacceptabil".

5:106. „Dacă cineva îşi însuşeşte vreun bun al unui orfan sau al unei alte persoane aflate în grija sa, indiferent dacă face lucrul acesta fără motiv sau pentru propriul folos, nu va scăpa nepedepsit şi în plus va trebui să plătească dublul valorii acelui lucru. De asemenea, nu trebuie să le interzică să se căsătorească, iar dacă este vorba de un bărbat, să-i interzică dreptul de a-şi câştiga singur existenţa. Dacă cineva are în grijă un bărbat sau o femeie din neamul său, fiindcă persoana respectivă este incapabilă sau nu o duce capul, atunci să nu cumva să evite povara responsabilităţii de a o întreţine. Va trebui să o apere de rele, să îi asigure hrana şi să o îmbrace. Bărbatul bogat şi puternic are obligaţia de a proteja femeia săracă şi suferindă de necazurile vieţii şi de viclenia oamenilor".

5:107. „Atunci când moare un bărbat sau o femeie, de cadavru se vor ocupa rudele cele mai apropiate. Dacă cineva susţine că trupul trebuie ars, ca persoana moartă să-i poată folosi esenţa în Cer, acel om nu face altceva decât să se amăgească cu o superstiţie deşartă".

5:108. „Dacă cineva caută adăpost în sanctuarul unui templu, nu va fi refuzat, dar dacă pângăreşte acest sanctuar, nu va scăpa nepedepsit. Activitatea din sanctuar nu va fi diminuată".

5:109. „O măsură de *logua* va fi egală cu cantitatea de apă din douăsprezece ouă sparte, provenite de la păsări de curte. Greutatea unui shekel de argint va fi aceeaşi cu greutatea atâtor grăunţe de orz câte zile sunt într-un an. Lungimea unui cot va fi egală cu patruzeci şi opt de grăunţe de orz. Toate lucrurile vor fi cântărite şi măsurate cu ajutorul acestora".

5:110. „Dacă cineva este declarat a fi în afara legii, atunci se va supune tuturor constrângerilor şi pedepselor, dar nu se va mai bucura nici de protecţia legii, nici de prevederile ei pozitive. Dacă cineva este declarat a fi total în afara legii, nimeni nu mai are voie să vorbească cu persoana respectivă sau să îi ofere hrană, îmbrăcăminte ori adăpost. Dacă cineva este declarat a fi un proscris, acela trebuie ucis de îndată ce este văzut. Dacă a fost exilat şi părăseşte locul în care a fost trimis, va fi ucis".

5:111. „Este interzis ca cineva să făurească din aur chipul unui zeu sau să facă un idol cu înfăţişare de zeu, însă poate confecţiona orice obiect de podoabă. Pentru a făuri un bărbat, o femeie sau un animal poate fi folosit orice material, cu condiţia ca acea reprezentare să fie făcută cu bun gust şi să nu aibă nimic obscen".

5:112. „Dacă cineva încearcă să ucidă un om folosindu-se de otravă, trebuie să moară, chiar dacă nu a reuşit să facă acest lucru. Toţi aceia care îl sprijină în săvârşirea faptei sau care încearcă să o tăinuiască vor muri şi ei".

5:113. „Dacă cineva îşi ia singur viaţa, nu va fi nici îngropat, nici ars timp de trei zile".

5:114. „Dacă un bărbat moare fără să aibă fii sau fiice, şi dacă nu are niciun fel de rude, fiul sau fiica soţiei sale care s-a recăsătorit pot deveni moştenitorii săi".

5:115. „Dreptatea şi Adevărul nu aparţin judecătorilor. Acestea sunt pentru cei care stau în scaunul de judecată la fel cum este soarele pentru oameni. Oricine vine în faţa judecătorilor ar trebui să umble în lumina Adevărului şi a Dreptăţii, chiar dacă vorbeşte împotriva lui însuşi sau a celor de acelaşi sânge cu el. Celui care vine ca martor nu trebuie să îi pese dacă îl apără pe bogat sau pe sărac. Acela nu trebuie să fie mânat de pasiune sau de propriile prejudecăţi, ca să nu piardă călăuzirea luminii Adevărului. Cel ce ascunde în sinea lui informaţii care ar susţine cauza Dreptăţii şi a Adevărului săvârşeşte o nedreptate asupra sufletului său".

5:116. „O decizie prea pripită a judecătorilor este adesea nedreaptă. Prin urmare, după ce judecătorii i-au audiat pe toţi cei implicaţi, iar cei îndreptăţiţi să vorbească au spus tot ce aveau de spus, judecătorii trebuie să se retragă şi să se roage. Fiecare trebuie să spună în sinea lui, „Îmi voi cântări bine cuvintele înainte să vorbesc şi le voi rosti cu puritatea Adevărului, neîntinată de minciună sau ipocrizie. Nu voi fi aspru în judecata mea, ci voi urmări mai degrabă ca ea să aducă un câştig decât o pierdere. Vorbele mele vor fi menite să îi apere pe ceilalţi, şi ele vor fi lipsite de orice urmă de răutate sau rea-intenţie".

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL VI - POVESTEA LUI HIRAM

6:1. Aceste lucruri au fost scrise de Thute, fiul lui Pelath, un om liber din cetatea Elanmora, aflată în ţinutul Hethim, în anii din urmă ai vieţii sale, când inima îi era plină de înţelepciune şi înţelegere. Cel care le citeşte numai cu ochii va avea puţin de câştigat, însă cel care le primeşte cu o inimă iluminată şi înălţată va găsi un răspuns în adâncimile propriului spirit".

6:2. Pe când Hiram Uribas, fiul lui Hashem, era doar un tânăr fără barbă care se desfăta printre bogăţiile şi splendorile din casa tatălui său, a venit un înţelept dintr-un ţinut îndepărtat. Acela nu a venit ca un om de vază, cu o caravană somptuoasă, ci cu picioarele obosite, cerşind apă şi mâncare. Acestea nu i-au fost refuzate, şi în timp ce stătea la umbră, potolindu-şi setea şi foamea, a venit la el Hiram cel tânăr şi l-a salutat curtenitor. Înţeleptului i-a făcut plăcere şi a revărsat nişte cuvinte ca nişte giuvaeruri, aşa încât tânărul s-a umplut de dorinţa pentru înţelepciune şi Adevăr, jurând ca începând din acea zi să îşi dedice viaţa căutării lor.

6:3. După plecarea omului înţelept, Hiram nu şi-a mai găsit liniştea sub acoperişul tatălui său, şi nu după multă vreme a plecat spre Uraslim, luând cu el ceva mâncare şi un burduf de piele cu apă. Ajungând acolo, a dormit în casa lui Gabel, un slujitor de la templul Zeului Înaripat al Focului, iar de acolo a plecat spre Bethshemis, care se află dincolo de Tirgalud, pe drumul care duce spre Egipt. Hiram era un tânăr din poporul său, înalt de statură şi cu o privire luminoasă şi ageră. Părul lung şi legat cu o eşarfă îi atârna pe umeri, iar pasul îi era lung şi apăsat.

6:4. A ajuns la Bethshemis aproape de căderea nopţii, când nu era bine să intri în cetate, prin urmare, pentru că întunericul începea să îl cuprindă, s-a pregătit să se întindă sub zidul unei plantaţii de viţă de vie. Aceasta aparţinea unei văduve bogate, care văzând că tânărul se pregăteşte de culcare, a trimis oameni care să îl poftească în casa ei ca oaspete. Văduva nu era nici bătrână, nici lipsită de frumuseţe, şi când a văzut ce drăgălaş era tânărul inima ei s-a bucurat şi i-a urat bun venit. Hiram nu a plecat la venirea dimineţii, iar văduva i-a oferit o funcţie înaltă pe moşiile ei. Hiram a acceptat, căci era tânăr şi îi făcea plăcere că este apreciat, dar pe măsura trecerii timpului văduva s-a îndrăgostit de el şi a căutat să-l facă să devină soţul ei. Hiram a căutat o cale de ieşire din această situaţie, căci auzise deja poveşti despre numeroşii iubiţi ai femeii.

6:5. Văduva i-a zis lui Hiram, „Fii soţul meu, căci cel pe care l-am avut a murit şi nu a lăsat niciun moştenitor. Hai să ne bucurăm de roadele bărbăţiei tale, fiindcă eu doresc sămânţa trupului tău, ca să pot avea un fiu minunat. Îţi voi da veşminte albastre şi roşii, cu dantelă de aur. Vei merge într-o trăsură înaltă, cu roţi şi oişte de aramă. Vei avea mulţi slujitori, iar înţelepţii aduşi din Răsărit şi Apus îţi vor umple inima cu înţelepciune. Îţi vei putea satisface toate dorinţele".

6:6. Hiram nu se simţea în largul lui, căci era tânăr şi îi lipsea înţelepciunea care să îl ajute să facă faţă unei astfel de situaţii, aşa că i-a răspuns grăbit văduvei cu aceste cuvinte, „Eşti o femeie frumoasă, şi lucrul acesta este suficient ca să fii dorită de bărbaţi, dar cum să mă căsătoresc cu tine? Se spune că ai avut mulţi iubiţi şi că aceştia te-au perceput ca pe un foc ce arde mocnit într-o cameră în care este frig, ca pe o uşă care nu apără nici de vânt, nici de nisip, ca pe un acoperiş care se prăbuşeşte peste cel ce doarme dedesubt, ca pe o barcă ce îl îneacă pe barcagiu, ca pe o crustă aflată deasupra nisipurilor mişcătoare, ca pe o apă ce nu potoleşte setea şi ca pe o mâncare ce cade greu la stomac. Ce bărbat ai iubit vreodată cu adevărat, astfel încât acela să simtă bucurie şi mulţumire? Ce bărbat ar putea spune vreodată că eşti a lui?

6:7. Cuvintele ce i-au ieşit din gură au înţepat-o pe văduvă ca nişte viespi, iar aceasta, după obiceiul femeilor, şi-a ieşit din minţi. Şi-a chemat slujitorii, iar aceştia l-au bătut pe Hiram cu nuielele şi l-au alungat de pe moşia ei. Cu ceva mai multă înţelepciune în inimă, acesta şi-a continuat drumul spre Egipt şi după multe zile a ajuns în cetatea On.

6:8. Hiram s-a aşezat la periferia cetăţii, printre Oamenii de la Miazăzi; mulţi dintre ei fuseseră luaţi prizonieri în războaie şi făcuţi robi. Când sunt plini de dorinţă, trupurile stârnite ale acestor oameni emană un miros dulce ca mierea, pe care bărbaţii nu îl simt, însă femeile nu

© Biblioteca Spirituală

pot să-i reziste. Iată de ce şi-a sacrificat puritatea poporul Egiptului. Hiram a venit în Egipt în timpul domniei Faraonului Athmos.

6:9. În acele zile, Egiptul se afla în război cu Avramiţii, căci măreţul lor rege cu capul roşu săvârşise adulter cu soţia unui prinţ din Paran. Copleşit de remuşcări, regele a cules ce a semănat, căci fiica lui favorită a fost violată de fratele ei, iar soţiile lui au fost umilite şi violate înaintea ochilor tuturor oamenilor. Din cauza războiului, în cetatea On era un mare dute vino de străini, aşa că Hiram a trecut neobservat.

6:10. Hiram a locuit mult timp în Egipt şi i-a sorbit înţelepciunea, însă lucrul care i-a desfătat cel mai mult inima a fost povestea bogăţiilor sale ascunse de multă vreme. El a aflat despre pasărea care îşi arde cuibul, ale cărei ouă minunate şi divers colorate le-au oferit oamenilor darul vieţii veşnice. A auzit şi de perlele în formă de şarpe şi de giuvaerurile strălucitoare, care luminau precum soarele chiar şi în noaptea cea mai întunecată. Îşi dorea ca toate aceste lucruri să fie ale lui.

6:11. Locul de cuibărit al păsării care îşi arde cuibul era pe teritoriul poporului Mothbenim, care se afla la răsărit de Egipt, însă printre comorile Egiptului se găsea şi unul dintre ouăle sale. Oul, perlele şi giuvaerurile erau păzite într-o peşteră întunecată aflată pe o insulă numită Inmishpet, care se afla în mijlocul unui lac numit Sidana. În apele lacului se găseau monştri fioroşi, jumătate animal şi jumătate peşte. Pe malurile lacului trăiau nişte preoţi care-şi puteau schimba forma, iar aceştia erau păzitorii comorilor.

6:12. Spre miazănoapte de lac se afla o păşune întinsă, unde păstorul Naymin avea grijă de turmele templului, însă Naymin era bătrân şi nu avea niciun fiu care să-i continue ocupaţia. Prin urmare, l-a luat pe Hiram în casa lui, iar Hiram i-a devenit ca un fiu, căci avea grijă de oile templului şi niciun egiptean nu era cu el.

6:13. Într-o zi, în timp ce oile îşi alăptau mieii, Hiram era undeva pe păşune, lângă nişte ape răcoroase, fiindcă era foarte cald. Stând întins la umbră, cânta din fluier cântece păstoreşti vesele; şi de câte ori se dusese acolo, nimeni nu îl deranjase. Totuşi, nu departe de acel loc se găsea Casa Fecioarelor din Elre, însă fetele care erau acolo ieşeau foarte rar afară. 6:14. În acea zi, însă, Asu, fiica Marelui Preot, era la plimbare şi auzind cântecul de fluier s-a apropiat să asculte, dar din cauza unui tufiş care se afla între ei Hiram nu a văzut-o. Fecioara s-a aşezat pe pământ şi şi-a scos sandalele din picioare.

6:15. Auzind în depărtare behăitul unei oi, Hiram s-a oprit din cântat şi s-a ridicat în picioare, cu spatele către fecioară. Aceasta, văzând că s-a ridicat, a vrut să se furişeze de acolo înainte să o vadă, însă piciorul i-a fost străpuns de un ghimpe, aşa că a lăsat să-i scape un strigăt de durere. Hiram s-a întors şi văzând-o că suferă s-a grăbit să o ajute. I-a scos spinul cu blândeţe şi a dus-o până jos, la un ochi de apă, ca să îşi spele piciorul în apele reci. Şi în timp ce fata făcea acest lucru, el îi cânta din fluier cântece vesele.

6:16. Fata s-a îndrăgostit de Hiram, şi el s-a îndrăgostit de ea, dar pentru că era o fecioară sfântă şi fiica Marelui Preot, niciunul dintre ei nu îşi putea deschide uşa inimii. Fecioara îşi petrecea nopţile plângând, deoarece simţea o iubire pentru care nu exista leac. Hiram şi-a dus turma pe alte păşuni, dar inimile lor îi aduceau înapoi la locul de întâlnire, aşa că se întâlneau iar şi iar.

6:17. Ei bine, soţia lui Naymin a observat că Hiram se ofilea ca şi cum ar fi fost bolnav, şi a stat de vorbă cu el, iar acesta i-a spus de Asu, fata din casa Fecioarelor lui Elre. Soţia lui Naymin l-a consolat pentru iubirea lui lipsită de speranţă, ştiind însă că vorbele ei îl ajutau prea puţin.

6:18. Pe la mijlocul anului, Hiram şi-a dus turma pe păşuni îndepărtate, aflate pe malul celălalt al lacului. În timp ce era plecat, soţia lui Naymin s-a dus în locul unde Hiram obişnuia să se întâlnească cu Asu, şi într-una din zile aceasta a venit. Soţia lui Naymin, care culegea ierburi pentru templu, o cunoştea. Au vorbit despre multe lucruri, despre Hiram, despre zei, despre preoţi şi căile lor, despre temple şi despre cei ce slujeau în ele, despre viaţă, despre bărbat şi despre femeie.

6:19. Aşadar, când Hiram s-a întors, era aproape de sărbătoarea tăierii oilor, când se jertfeau miei pentru monştrii care trăiau în lac. Cât timp fusese plecat, Hiram se gândise la Asu şi

© Biblioteca Spirituală

la comoara Egiptului, ambele fiind însă la fel de greu de dobândit. Soţia lui Naymin vorbea cu el rareori, şi Hiram se mira, căci lucrul acesta nu stătea în firea femeilor.

6:20. În ajunul sărbătorii de tăiere a oilor, bărcile de pe lac erau pregătite pentru pelerinajul anual pe insulă. Printre acestea se afla şi marea barcă a lui Erab, păstrată în amintirea acelei zile în care Pârjolitorul Cerului a răsărit odată cu soarele şi a nimicit Pământul. Din această barcă erau oferiţi monştrilor apei mieii sacrificaţi, iar Asu, împreună cu opt fecioare, slujea pe această barcă. Tot acolo oficia şi Marele Preot.

6:21. Hiram concepuse în mintea sa un plan prin care să dobândească comorile Egiptului, chiar cu riscul de a-şi pierde viaţa. În acel an, pentru că Naymin era cam şubred, de jertfirea mieilor urma să se ocupe doar el, împreună cu doi băieţi preoţi care să-l ajute. Aceştia veneau de la Templul Lacului închinat Celui Strălucitor cu Barbă, care odinioară a salvat Pământul de la distrugere atunci când asupra lui s-a abătut o grindină de foc, şi astfel a permis să se intre în al treilea ciclu de evoluţie.

6:22. În noaptea de dinaintea sărbătorii, Hiram a venit cu mica lui turmă lângă bărci, iar la prima lumină a dimineţii, aceasta a fost urcată la bord. Când soarele s-a ridicat pe cer, a apărut şi Marele Preot, însoţit de alţi preoţi, de prinţi şi de fecioare. Aceştia au oferit jertfe la Templul Plecării, apoi au pornit pe ape. În altă barcă era Naymin, împreună cu soţia sa, şi mai erau şi alte bărci pline cu oameni.

6:23. După ce au adus jertfe pe apă, bărcile au ajuns pe insulă, şi s-au făcut pregătiri pentru Ceremonia de pe Insulă, care urma să dureze toată noaptea. Mieii au fost jertfiţi la lăsarea întunericului, apele s-au făcut roşii de sânge, iar monştrii din adâncuri s-au săturat de carne. 6:24. Ei bine, peştera de pe insulă era apărată împotriva oamenilor de către Spiritul lui Mot, cel care murise aici în vremuri de mult uitate, iar la intrare păzeau nişte preoţi. Însă Hiram nu se temea de Spiritul lui Mot, căci el nu putea vătăma pe niciunul dintre aceia care purtau pe trup aceeaşi cicatrice ca şi Mot. Străinul Hiram fusese însemnat în felul acesta de către alţi oameni, atunci când era copil.

6.:25. În al şaselea ceas al nopţii, în peşteră au intrat trei fecioare ca să scoată afară comorile, şi împreună cu ele a mers şi un preot care fusese sfinţit pentru protecţie cu sângele unui miel. Împreună cu aceştia au intrat în peşteră şi cei cinci preoţi care erau Păzitorii Comorilor, şi care niciodată nu părăseau insula; aceştia erau îmbrăcaţi în piei şi aveau măşti din capete de animale. Comorile au fost scoase afară şi aşezate pe altarul aflat pe o stâncă de lângă peşteră, astfel încât toţi să le poată vedea. Pe altar fusese pusă o pânză ţesută din in şi fire de aur. În timp ce oamenii treceau prin faţa comorilor dansând şi cântând, preoţii au venit şi au intrat în peşteră.

6:26. În faţa peşterii şi la distanţă de drumul care cobora spre lac era o potecă ce ducea la Lacul Purificării. Aici, după ce fecioarele au intrat şi s-au îmbăiat, bărbaţii şi femeile au coborât unul câte unul pentru a se purifica şi ei în apele sale. Apoi au trecut printr-o deschizătură a lacului şi, mergând în lungul malului, prin apa care nu se ridica mai mult de nivelul mijlocului, au urcat nişte trepte ce duceau într-un templu mic şi boltit, după care au ieşit din nou la drum. Dacă erau cu adevărat purificaţi, atunci monştrii apelor nu le-ar mai fi făcut rău niciodată.

6:27. Nicio fecioară nu fusese luată vreodată de monştrii apelor, dar în acea noapte îngrozitoare, atunci cînd o fecioară a trecut printre lac şi templu, s-a auzit un strigăt puternic de agonie, care s-a stins rapid. O linişte ce nu prevestea nimic bun a învăluit insula, iar pe măsură ce noaptea trecea, numele Asu a început să treacă în şoaptă din gură în gură. Comorile au fost duse înapoi în jale şi tăcere, sub o mantie de teamă, iar Marele Preot îşi ţinea capul plecat de tristeţe şi de ruşine.

6:28. Când bărcile au plecat, nimeni nu a observat lipsa lui Hiram, căci odată ce îşi îndeplinise sarcina putea să se întoarcă cu orice barcă. Şi nimeni nu a văzut ciudata ambarcaţiune care tăia în acea noapte apele lacului Sidana. Hiram s-a întors la coliba păstorească a lui Naymin, şi nu i s-a spus nimic, fiindcă Naymin credea că fusese împreună cu oamenii care jeleau în temple, fiindcă mulţi rămâneau pe acolo timp de câteva zile.

6:29. După ce s-a odihnit, Hiram l-a lăsat pe Naymin, care era ostenit şi apăsat de

© Biblioteca Spirituală

bătrâneţe şi de tristeţe, şi s-a pregătit să se întoarcă la turmele sale. Îndurerat de moartea lui Asu, nu putea găsi mângâiere nicăieri, poate cu excepţia solitudinii familiare pe care o găsea printre oile sale. Însă soţia lui Naymin i-a spus, „Lasă-mă să te însoţesc o bucată de drum, căci şi eu sufăr, însă cu toate acestea trebuie să caut ierburile de care este nevoie şi care nu se găsesc atât de uşor". Când au ajuns la o oarecare distanţă, aceasta i-a zis, „Eu o iau pe aici; nu vrei să mă însoţeşti şi să înveseleşti o femeie bătrână, care s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul tău?".

6:30. Hiram s-a conformat, pentru că femeia îi era ca o mamă, deşi nu înţelegea felul ei ciudat de a se purta. Ea l-a dus într-o poiană înconjurată de tufişuri, şi iată, acolo era Asu.

După ce s-au îmbrăţişat şi s-au salutat, şi după ce s-au dat toate explicaţiile, soţia lui Naymin a spus, „Aici nu puteţi rămâne. Aveţi haine şi hrană, nimeni nu o va urmări pe fecioară şi nimeni nu se va întreba de lipsa ta. Plecaţi în această noapte, nu vă mai gândiţi la nimic din ce este aici, căci sunteţi tineri şi aveţi o viaţă întreagă la dispoziţie să vă bucuraţi, odată ce vor trece chinurile despărţirii".

6:31. Hiram a spus, „Nicio veselie, nicio bucurie nu vor putea să fie mai mari decât ce simt acum; totuşi, acest lucru îmi sporeşte şi mai mult povara care îmi stă pe umeri, căci nu e deloc ceva simplu. Fiindcă trebuie să ştiţi, am luat comorile Egiptului şi le-am ascuns într-un loc unde niciun om nu le poate găsi. Cine m-ar suspecta dacă aş continua să îmi urmez îndatoririle fără nicio schimbare, un păstor care nu se gândeşte la nimic altceva decât la oile şi fluierul său? Strigătul s-ar putea auzi şi acum, deşi eu cred că va mai trece încă o zi. Şi atunci, cine va putea să îi urmărească pe toţi cei care au plecat, chiar dacă urmăritorii vor merge în toate direcţiile? De ce nu mi-aţi spus nimic despre complotul vostru?"

6:32. Soţia lui Naymin i-a zis, „Cum am fi putut să îţi spunem despre ceva ce era posibil să nu se întâmple sau ce ai fi putut trăda cu o privire sau prin purtarea ta? Şi noi am crezut că eşti un simplu păstor, care nu se gândeşte la altceva în afară de cântatul la fluier, cu excepţia iubirii. Şi acum ce o să faci; o să fugi cu fecioara şi o să abadonezi comorile? Sau va trebui să fugă singură, fiindcă este obligată să fugă?".

6:33. Hiram a zis, „Nu pot abandona iubirea pentru comoară, dar nici nu pot abandona pentru totdeauna această comoară şi să o las să se degradeze. Prin urmare, fecioara Asu se va deghiza şi vom pleca într-un loc sigur fără comoară, căci nimeni nu suspectează că încă trăieşte. Apoi, când va veni vremea, mă voi întoarce şi voi lua comoara, pentru că nimeni nu poate găsi locul unde este ascunsă. Totuşi, nu voi pleca în grabă, ci voi aştepta să îmi iau rămas bun de la Naymin, iar la momentul oportun voi pleca.

6:34. Hiram a lăsat-o pe Asu şi s-a întors cu soţia lui Naymin. Venind la Naymin, Hiram i-a spus că a avut o revelaţie pe care niciun om nu o poate trece cu vederea, aşa că trebuie să se întoarcă în ţinutul părinţilor săi, dar se va întoarce înapoi înainte de venirea noului anotimp. În acea noapte, printre temple s-a auzit un strigăt puternic, iar la ivirea zorilor au venit nişte oameni care le-au pus întrebări lui Naymin şi celor ce erau cu el, însă au văzut că aceştia erau doar nişte simpli păstori.

6:35. Hiram a plecat, luând cu el măgarul lui Naymin, şi împreună cu el a mers şi soţia lui Naymin. S-au întâlnit şi cu Asu, care era acoperită cu o manta, ca o cerşetoare ce îşi câştiga hrana dansând cu stângăcie; şi avea faţa nespălată şi hainele murdare. Ei i-au însoţit pe oamenii care căutau comorile furate, şi bagajele lor au fost deschise în faţa ochilor tuturor. După şapte zile, soţia lui Naymin s-a întors.

6:36. Hiram şi Asu şi-au continuat drumul până când au ajuns la Bethelim, în apropiere de Fenis, dincolo de hotarele Egiptului, şi au locuit acolo printre cei din poporul Kerofim. După o perioadă de timp, Hiram s-a întors în Egipt şi a recuperat comorile, aducându-le în interiorul unor burdufuri de piele, închise în alte burdufuri de piele pline cu apă şi ulei.

6:37. Ei bine, când Hiram a părăsit Egiptul şi s-a apropiat de Bethelim, a văzut că locuinţa de unde plecase nu mai era în picioare, iar câmpurile din jurul ei erau năpădite de tufişuri cu frunze roşii ca focul. Printre ruinele incendiate a găsit resturi şi oase şi a ştiut că aparţineau lui Asu şi Kerofim, femeia cu care cea dintâi locuia. A văzut că muriseră de sabie.

6:38. Hiram nu a mai zăbovit la locul morţii, ci s-a gândit să se ducă undeva unde să fie în

© Biblioteca Spirituală

siguranţă, dar cunoscând pericolele ţinutului, a căutat un loc şi a ascuns acolo oul păsării care îşi arde cuibul, majoritatea giuvaerurilor, precum şi perlele, mai puţin două dintre ele, pe care le-a luat cu el.

6:39. Hiram a continuat să meargă până când a ajuns într-un loc mic şi împădurit, situat la o distanţă de două zile de mers. Aici, în timp ce dormea, au venit doi mistreţi şi au înghiţit trei dintre giuvaerurile pe care le legase într-o bucată de piele. Mai târziu, a mai pierdut unul în timp ce trecea prin vadul unui râu, iar unul i-a fost luat când a cerut adăpost într-un templu. Două perle şi două giuvaeruri i-au fost luate de alţi preoţi, care le-au pus în vistieria zeului lor. Restul bogăţiilor pe care le avea cu el le-a pierdut când a fost jefuit, şi cu toate că viaţa îi fusese cruţată, a fost lăsat plin de sânge şi aproape mort. Zăcând aşa pe marginea drumului, a fost salvat de fierarii nomazi, care l-au ajutat să se însănătoşească, pentru că erau oameni din sângele lui.

6:40. Hiram a rămas cu fierarii timp de câţiva ani şi a învăţat meşteşugul lor. A devenit iscusit în făurirea armelor şi în folosirea lor. După ceva vreme, s-a întors în locul unde ascunsese comorile şi le-a luat. Apoi s-a dus într-o cetate situată pe malul mării şi s-a îmbarcat pe o corabie către un ţinut îndepărtat. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci, dar se spune că s-a căsătorit cu fiica unui rege şi a ajuns prinţ printre oameni străini.

6:41. Aceasta este povestea lui Hiram. A fost consemnată în scris cu amănunţime şi sa păstrat foarte bine, însă importanţa ei nu este prea mare. Aceasta cuprindea descrieri imaginare şi fantezii poetice lipsite de valoare, de aceea a fost prezentată succint, fiind redusă la câteva paragrafe.

CAPITOLUL VII - CONSEMNĂRI - 1

7:1. Scris de mâna lui Raben, fiul lui Hoskiah, care a fost Arcaşul lui Dumnezeu şi i-a adus pe Copiii Luminii în Ţinutul Ceţurilor.

7:2. Hoskiah era un bărbat puternic, ale cărui săgeţi plecate din arc loveau ca fulgerul, iar vrăjmaşii lui cădeau ca spicele de grâu înaintea secerătorilor. El a fost Căpetenia Oamenilor în Războiul Zeilor, iar cei pe care i-a ucis au fost la fel de numeroşi precum măsurile de orz. Duşmanii erau întinşi la picioarele lui ca un covor, şi nu mai era nimeni ca el.

7:3. Acesta era un om care îl cunoştea pe Atotputernicul Dumnezeu, pe care îl privea ca pe Dumnezeul părinţilor lui. Însă Hoskiah îl venera potrivit obiceiurilor poporului său, de aceea cunoştea doar parţial Adevărul, fiindcă aceştia se îndepărtaseră de El şi nu mai erau în stare să-l înţeleagă în întregime.

7:4. Aşadar, zilele bătăliilor trecuseră, iar Hoksiah şi cei care mai rămăseseră vii şi erau împreună cu el dormeau în locuri ciudate, fiindcă erau căutaţi de regele care ieşise victorios. Soţiile şi copiii săi, precum şi toţi cei din casa lui locuiau la Kadesh, la poalele muntelui, şi îl aşteptau să se întoarcă acolo. Însă atâta vreme cât a fost căutat de rege, acesta nu s-a dus.

7:5. Aşa se face că fratele său Isais, care îi administra gospodăria şi averea, văzând că Hoskiah nu se poate întoarce, şi le-a însuşit. Isais avea trecere pe lângă cei cu funcţii înalte, aşa că Hoskiah şi-a pierdut dreptul din naştere.

7:6. Prin urmare, tot ce avea Hoskiah a trecut în posesia fratelui său Isais. Acesta le-a luat până şi pe soţiile lui Hoskiah, căci aşa hotărâse regele.

7:7. Însă Athelia, prima dintre soţiile lui Hoskiah, l-a respins cu dispreţ pe Isais şi a chemat mânia lui Helyawi asupra capului acestuia. Lui Isais i-a fost frică, şi de aceea nu a posedat-o. Văzând acest lucru, celelalte soţii au fost invidioase, căci aceasta fusese întotdeauna în graţiile lui Hoskiah, de aceea l-au asmuţit pe Isais împotriva ei. Acestea îşi băteau joc de el, zicând, „Cu adevărat tu eşti stăpânul aici sau sunt unele fructe pe care nu le poţi culege?”.

7:8. Aşa că Isais a încercat să o ia pe Athelia cu forţa, însă aceasta s-a luptat cu el şi i-a rănit bărbăţia, şi de aceea nu a putut să o ia. Atunci, Isais a pus să-i fie legate mâinile timp de şapte zile, ca să nu poată nici să bea, nici să mănânce singură, nici să facă acele lucruri pe care le cerea trupul ei. A fost umilită, iar feminitatea ei a fost dată la iveală, căci pentru a-şi face nevoile

© Biblioteca Spirituală

era ajutată de un om nătâng, iar acela râdea de ruşinea ei, şi de aceea era necăjită când trebuia să-şi facă necesităţile.

7:9. Apoi, în cea de-a şaptea zi, a fost adusă de Isais la judecată, după care a fost dezbrăcată şi biciuită, şi i s-a ars părul. A fost însemnată pe faţă şi i s-au tăiat buzele şi limba. I-a fost dată o mantie şi un ulcior cu apă, fructe uscate şi făină. Apoi, a fost alungată de Isais, care i-a spus, „Du-te, femeie, şi poate dacă o să-l găseşti pe Hoskiah vei bolborosi ceva şi el va înţelege".

7:10. Athelia a plecat să moară în sălbăticie, iar noaptea a căzut de durere şi de osteneală sub un stejar şi a zăcut acolo. În disperare, a strigat către Dumnezeul ei şi şi-a alungat sufletul, ca să nu mai simtă durerea. Iar sufletul ei l-a găsit pe Hoskiah.

7:11. A doua zi, când s-a luminat, Athelia s-a trezit şi l-a preamărit pe Dumnezeu, zicând, „Deşi copleşită de durere am reuşit să dorm, căci Dumnezeu este bun şi milostiv. Şi ştiu că Hoskiah încă trăieşte într-un loc îndepărtat, dar sufletul meu şi Dumnezeul meu mă vor duce la el". Şi a plecat călăuzită de sufletul ei.

7:12. În aceeaşi noapte, Hoskiah stătea întins într-o peşteră din inima munţilor, însă nu dormea, căci venise cineva cu veşti despre fratele lui, iar acela i-a spus, „Isais şi-a însuşit toate lucrurile care altădată au fost ale tale. Le-a luat chiar şi pe soţiile tale, şi între tine şi el sunt mulţi oameni care ar fi gata să te ucidă.

7:13. Şi pe când Hoskiah sătea întins aşa, în agonia spiritului, a simţit prezenţa sufletului soţiei sale Athelia, aşa încât a fost cuprins de linişte şi a adormit. Şi pe când dormea, a visat, iar în visul lui, Athelia stătea la picioarele sale, mai frumoasă decât o cunoscuse vreodată. Şi aceasta i-a spus, „Nu e totul pierdut, căci eu vin să te caut în pustitetate, şi te voi găsi, fii pe pace". Iar Hoskiah s-a trezit revigorat şi cu un spirit puternic.

7:14. Şi a coborât din munţi, a traversat pustietatea şi a ajuns la Locul Apelor Sărate, unde oamenii găseau adăpost. Iar oamenii se ascundeau acolo de mânia regelui. Hoskiah i-a întrebat, „Aţi venit din multe locuri; cine dintre voi a văzut o femeie care mă căuta?". Aceştia i-au spus, „Nicio femeie nu pleacă într-o asemenea căutare. Are mulţi slujitori, cum arată?". Hoskiah a zis, „Este frumoasă ca lumina zorilor, părul îi este ca pana corbului, iar pielea fină ca untdelemnul. Atingerea ei este ca o apă răcoroasă şi este suplă ca o gazelă".

7:15. Atunci oamenii au râs de el şi au vorbit mult, spunându-i, „Cât timp ar putea călători singură o astfel de femeie cum ai descris tu? Nu stă în firea femeilor să-şi părăsească gospodăria şi să meargă în sălbăticie. Ar lăsa-o vreun bărbat să treacă pe lângă el? Aşadar, a cui este acum? Nu o căuta în pustietate, căci nu este ea oare îmbrăcată în haine fine de in şi parfumată cu cele mai plăcut mirositoare parfumuri?".

7:16. Atunci Hoskiah s-a sfătuit în sinea lui şi a spus, „Într-adevăr, sunt un prost care vânează vise. Însă nu este timp de visare atunci când un bărbat are ceva de făcut". Aşa că de dimineaţă, le-a spus celor care erau cu el, „Mă duc să-l înfrunt pe fratele meu". Dar aceia l-au implorat, zicând, „Ai o oştire sau măcar un grup de oameni? Renunţă la o asemenea nesăbuinţă".

7:17. Ei bine, în acest timp, Athelia stătea la poalele unui munte unde era un izvor, fiindcă era ostenită de numeroasele zile de călătorie. Şi spiritul ei era bolnav, pentru că oamenii, atunci când venise în mijlocul lor, o bătuseră cu nuiele şi o alungaseră departe de locuinţele lor. Era neplăcută la înfăţişare, aşa că nimeni nu o dorea.

7:18. La acel izvor nu venea nimeni, pentru că era un loc blestemat, unde morţii vorbeau şi se auzeau glasuri ieşind din stâncă. De aceea, se numea Sala de Audienţă a Celor Morţi. Şi doar vrăjitoarele se duceau acolo, fiindcă pe ele morţii nu le vătămau.

7:19. Ei bine, la căderea nopţii, Hoskiah dormea, iar cei aflaţi împreună cu el nu erau atenţi. Prin urmare, oamenii răi au vorbit astfel între ei, „Hai să-l ucidem pe Hoskiah în timpul nopţii, pentru că are aur şi argint şi prăzi de război. Hai să-i tăiem capul şi să i-l ducem fratelui său, ca să fim răsplătiţi şi primiţi aşa cum se cuvine".

7:20. Aşa se face că în ceasurile de dinaintea zorilor, acei oameni au venit să se năpustească asupra lui Hoskiah şi a celor care erau cu el, ca să îi ucidă. Însă unul dintre ei avea picioarele grele, iar Hoskiah s-a trezit atunci când au tăbărât asupra lui, aşa că a pus mâna pe sabie şi sărind ca un leu a început să lovească în de jur împreujur, făcând prăpăd. Însă pentru că

© Biblioteca Spirituală

nu avea coif şi capul îi era descoperit, a fost rănit. Cei ce se năpustiseră asupra lui erau morţi sau fugiseră, însă dintre aceia care erau cu el mai rămăsese doar unul singur, şi acela rănit foarte grav.

7:21. De dimineaţă, au pornit cu bagajele pe măgari, iar Hoskiah ţinea în mână arcul, aşa că nimeni nu s-a apropiat de el. Dar pe măsură ce soarele se înălţa pe cer, Hoskiah şi-a pierdut vederea şi a rămas orb.

7:22. Prin urmare, Hoskiah şi tovarăşul lui şi-au pierdut speranţa, căci în faţa şi în spatele lor erau oameni pregătiţi să îi nimicească, iar în jurul lor era o pustietate. De aceea, şiau spus, „Hai să mergem în locul numit Sala de Audienţă a Celor Morţi, care este aproape de noi. Căci nu suntem noi aproape la fel ca şi aceia care au murit? Acolo vom găsi apă să ne potolim setea şi să ne alinăm rănile în aşteptarea sfârşitului zilelor noastre".

7:23. Însă pe când intrau în trecătoarea din care apele ieşeau şi se pierdeau în nisip, tovarăşul lui Hoskiah a murit. Atunci, Hoskiah a auzit glasurile morţilor care îl cheamau din munţi, aşa că s-a ridicat şi a zis, „Vin, căci mi-a sosit ceasul". Şi şi-a continuat drumul în susul râului. Însă pentru că era orb, s-a ciocnit de stânci şi a căzut la pământ, zăcând acolo ca şi cum deja ar fi murit.

7:24. Ei bine, în ziua aceea sufletul Atheliei era tulburat, iar ea rătăcea pe afară fără a mai da atenţie îndatoririlor ei. Şi uitându-se în sus a văzut un corb care cobora din cer, iar sufletul ei i-a spus, „Iată, vine după sufletul lui Hoskiah, căci el este aproape şi trage să moară". Aşa că Athelia şi-a iuţit pasul, călăuzită de pasăre.

7:25. Şi a ajuns la Hoskiah când sufletul lui se pregătea să plece, aşa că l-a luat braţe, i-a ridicat capul şi i-a dat să bea apă. Iar sufletul ei a comunicat cu sufletul lui şi i-a spus să rămână, şi datorită legăturii care era între ei, sufletul a rămas. Şi a rămas cu el timp de trei zile, a ridicat un umbrar şi a avut grijă de el, însă acela zăcea ca şi cum deja era mort. 7:26. În a treia zi, când soarele se pregătea să se ducă în regatul nopţii, Hoskiah a început să se mişte. A gemut din cauza rănilor pe care le avea, iar Athelia l-a alinat, şi a dormit liniştit. A doua zi, când s-a luminat, s-a trezit şi a simţit atingerea Atheliei. Şi Hoskiah a recunoscut-o şi i-a zis, „Athelia, eşti aici? Cum se face că ai venit în acest loc şi m-ai găsit atunci când aveam mai mare nevoie?"

7:27. Însă Athelia nu a răspuns, pentru că nu mai avea limbă, şi şi-a tras un văl pe faţă, fiindcă nu ştia că Hoskiah era orb. A plâns şi lacrimile ei au căzut pe faţa lui Hoskiah. Acesta a prins-o, iar mâinile ei i-au spus că nu îi poate vorbi aşa cum făcea odinioară. Şi el a zis, „Sunt orb şi nu pot vedea", însă ea nu şi-a dat deoparte vălul, căci s-a temut atunci când mâinile lui au încercat să suplinească lipsa ochilor.

7:28. Zilele treceau şi Hoskiah prindea putere; ştia povestea faptelor fratelui său şi a jurat răzbunare în numele Dumnezeului său. Şi a zis, „De aceea mi-a fost lăsată viaţa". Iar Athelia s-a întristat când l-a auzit vorbind astfel, fiindcă nu putea să meargă fără ajutorul ei.

7:29. Apele văii erau răcoroase şi pe pantele muntelui se găseau ierburi şi fructe sălbatice, precum şi capre. Aşa se face că după multe zile Hoskiah era din nou sănătos şi puternic. Însă rămăsese orb şi nu o putea vedea pe Athelia, aşa că aceasta rămăsese frumoasă în ochii lui. Dar vorba ei blândă nu se mai auzea. Acest lucru nu îl deranja pe Hoskiah, căci auzise zilnic vorbele ei atunci când îl ţinea în braţe, neştiind dacă va putea să-l readucă la viaţă. Hoskiah şi Athelia nu mai erau tulburaţi de glasurile care se auzeau printre stânci, căci nu păţiseră nimic în locul acela.

7:30. Când Hoskiah şi-a recăpătat puterile a dorit să plece din acel loc şi a devenit nerăbdător, însă Athelia i-a cerut să rămână. Ea i-a zis, „Eşti orb şi prin urmare eşti asemenea unui copil. Nu îţi dai seama că vom muri de foame în pustietate sau vom fi ucişi de oamenii care te caută? Hai să rămânem aici". Şi Hoskiah a dat ascultare vorbelor ei, căci locul acela nu era neplăcut.

7:31. Însă într-o zi, pe când Athelia culegea ierburi în vale, a văzut un străin care bea apă, iar acela era slăbit şi obosit după o călătorie lungă. Prin urmare, l-a luat pe Hoskiah şi sau dus împreună la străin, iar Hoskiah l-a salutat, spunându-i, „Pacea lui Dumnezeu să fie cu tine, stăpâne; cum putem să te slujim?". Străinul le-a răspuns, zicând, „Eu sunt Lokus, Fiul Păsării de

© Biblioteca Spirituală

Foc şi tămăduitor al regelui din Tir. Vin în acest loc de departe, ca să ascult înţelepciunea celor morţi. Am venit să vorbesc cu sufletul meu în singurătate, fiindcă m-am săturat de felul de a fi al oamenilor. Nu mai vreau să fiu tovarăşul celor care ocupă funcţii înalte, care se preocupă prea mult cu războaiele şi cu problemele lumeşti".

7:32. Hoskiah locuia într-o peşteră aflată pe versantul muntelui, lângă apele unui izvor care ieşea dintr-o grotă mică aflată în apropiere. Terenul din faţa peşterilor era neted, şi acolo se găseau nişte grădini şi nişte împrejmuiri străvechi. Dincolo de acestea erau copaci. Odată adus la locuinţa lui Hoskiah, în locul unde acesta îşi pusese tabără, Lokus a primit de mâncare şi s-a odihnit. Apoi, Hoskiah i-a spus, „Tu eşti mai măreţ decât cei mai mari magicieni, căci magia ta este mai puternică chiar şi decât magia Egiptului. Te implor, stăpâne, ai milă de ochii mei orbi, căci fără ei sunt precum un copil, şi eu sunt un bărbat între bărbaţi şi am de îndeplinit un lucru bărbătesc. Aşa că roagă-te; aruncă o vrajă cu ajutorul focului, să fiu din nou întreg". Lokus i-a spus lui Hoskiah, „Asta e singura dorinţă a inimii tale; nu există niciun lucru în Cer sau pe Pământ pe care să ţi-l doreşti mai mult?". Hoskiah a spus, „Mai presus de această dorinţă nu există nimic".

7:33. Atunci Lokus a vorbit cu Athelia şi i-a zis, „Care este dorinţa ta; vrei să fii aşa cum ai fost odinioară?". Athelia a spus, „Da, îmi doresc acest lucru, mai ales de dragul domnului meu. Dar, stăpâne, cel mai mult îmi doresc ca el să poată vedea din nou; însă, vai, n-aş vrea ca ochii lui să-l îndepărteze de mine şi să meargă spre pieire". Lokus i-a spus Atheliei, „Tu ştii ce vor vedea ochii lui". Ea i-a răspuns, „Să vadă ce vor vrea, dar fă-i să vadă". Lokus i-a spus, „Aşa să fie, pentru că voi doi aveţi aceeaşi dorinţă. Voi face un legământ cu Hoskiah, pentru ca ochii lui să poată vedea din nou. Acesta este legământul: Ca Hoskiah să rămână în acest loc până când Athelia îi va naşte un fiu, şi după şase luni de la înţărcarea fiului său să stea la picioarele mele şi să îmi soarbă învăţătura".

7:34. Atunci Athelia i-a spus lui Lokus, „Stăpâne, când nu va mai fi orb şi mă va vedea aşa cum sunt, nu va fi acest legământ o povară prea mare pentru el? Lokus i-a răspuns, „Are mai mult decât doi ochi".

7:35. Lokus l-a luat pe Hoskiah şi a aruncat o vrajă asupra lui, aşa încât acesta a adormit. Iar Lokus i-a deschis capul şi a scos de acolo răul care îl orbea, după care i-a acoperit capul cu argilă, ca demonul să nu poată intra din nou în locuinţa lui. Şi l-a lăsat pe Hoskiah să doarmă şase zile şi şase nopţi.

7:36. În cea de-a şaptea zi, Hoskiah s-a trezit şi, iată, nu mai era orb. Şi a chemat-o pe Athelia, însă aceasta nu a venit. Atunci Hoskiah a strigat, „Văd, dar femeia nu este aici; nu este acesta un moment de bucurie? Dar, iată, ea nu este aici". Lokus i-a spus, „Aşa este firea femeilor; las-o în pace". Dar când s-a lăsat noaptea, Athelia a venit şi a stat la picioarele lui Hoskiah şi i-a spus, „Eşti bine, domnul meu, şi inima mea se bucură". Iar Hoskiah a întins mâna şi a apucat-o pe Athelia, spunându-i lui Lokus, „De multă vreme sunt împreună cu această femeie. Dar orb fiind, nu am putut să-i văd chipul; acum, însă, adu-mi repede o făclie, ca să-i privesc chipul, căci vreau să îl văd din toată inima mea".

7:37. Iar Athelia, plecându-şi capul, a rămas rece şi nemişcată lângă Hoskiah, cu vălul tras pe faţă. Lokus a pus făclia lângă ea, i-a dat vălul deoparte şi i-a ridicat capul spre lumină, iar femeia a privit în sus cu teamă.

7:38. Hoskiah a privit-o multă vreme în tăcere. Apoi, a tras-o spre el şi i-a sărutat chipul, zicând, „Soţie de la sânul meu, anii nu ţi-au luat nimic din frumuseţea tinereţii". Şi Athelia a leşinat în faţa lui.

7:39. Ei bine, de dimineaţă Lokus stătea afară din peşteră, iar Athelia a venit şi, îngenuchind în faţa lui, i-a spus, „Mărite stăpân, ce magie ai făcut? Apele nu mint, dar cu toate acestea domnul meu nu mă vede aşa cum mă văd ele". Şi Lokus i-a răspuns, zicând, „Nici sufletul nu minte, însă ochii oamenilor sunt înşelători şi nu trebuie să li se dea crezare. Am îndeplinit doar o singură dorinţă, aşa că magia mea nu te-a atins. Hoskiah vede, întradevăr, dar dacă nu vede doar cu ochii, ci parţial şi cu inima, şi dacă nu priveşte cu ochii cu care privesc alţi oameni, atunci poate că magia mea este imperfectă, iar eu nu sunt cel mai mare dintre magicieni".

© Biblioteca Spirituală

7:40. Au trecut zile fără număr, iar Athelia a născut întâi o fată şi pe urmă un băiat. Iar Hoskiah a stat înaintea lui Lokus şi a primit învăţătura, multe cărţi fiind deschise pentru el. A învăţat Misterele Căii Tainice şi Cântecele Focului. A cunoscut înţelepciunea care a străbătut veacurile.

7:41. Aşa se face că într-o bună zi Hoskiah s-a dus la Lokus şi i-a spus, „Toate au fost făcute conform legământului". Şi Lokus i-a răspuns, zicând, „Este bine; pregăteşte-te acum să urmezi poteca destinului tău".

7:42. Atunci Hoskiah i-a luat pe Athelia, pe fiul său şi pe fiica sa, şi împreună cu Lokus a plecat în pustietate. Când au ajuns la locuinţele oamenilor, Athelia avea vălul pe faţă. Iar Lokus călătorea ca un mare magician, mergând după stele, iar Hoskiah îi slujea ca şi cum ar fi fost robul său.

7:43. Astfel, au ajuns pe pământurile lui Isais, iar Lokus a făcut nişte măşti din piei de animale, cu clei de copac şi argilă, pe care le-a dat lui Hoskiah şi Atheliei. Şi i-a îmbrăcat în veşminte neobişnuite, după care le-a vopsit pielea şi le-a spus, „Oamenii se aşteaptă la tot felul de lucruri din partea unui magician şi nu cercetează lucrurile ciudate pe care le văd la el. Prin urmare, slujitorii mei nu trebuie să-i dezamăgească pe oamenii din acest ţinut". Lui Hoskiah i-a spus, „Prefă-te că eşti mut, căci glasul tău te va trăda atunci când vom fi în mijlocul acestor oameni". Şi Hoskiah i-a zis, „Limba mea va fi moartă în locul acesta". Şi aşa au ajuns în faţa lui Isais.

7:44. Isais privise cu bunăvoinţă oalele cu carne, de aceea trupul lui era plin de grăsime. Era îmbrăcat în veşminte fine de in din Egipt şi mirosea a parfum. Hoskiah a zis în sinea lui, „Oare acesta să fie fiul tatălui meu şi tovarăşul copilăriei mele? Cu adevărat stă scris că în mâinile unui om nevrednic aurul se transformă în grăsime".

7:45. Lokus i-a vorbit lui Isais, spunând, „Stăpâne, am venit de departe şi te implor ca eu şi slujitorii mei să primim hrană, băutură şi un loc unde să ne punem capul. Eu sunt un mare magician şi un mare tămăduitor. Poate că printre cei din casa ta sunt vreunii bolnavi sau posedaţi de demoni, pe care aş putea să-i ajut. Sau aş putea să te înveselesc cu minuni şi cu magie, făcându-te să vezi lucruri ciudate, aflate mai presus de înţelegerea oamenilor.

7:46. Isais i-a spus lui Lokus, „Stai cu noi, că pe aici sunt puţine lucruri plăcute. Dacă ne înveseleşti zilele, atunci ne slujeşti aşa cum se cuvine".

7:47. Aşa se face că Isais a pregătit un mare ospăţ, la care au venit mulţi domni împreună cu toată casa lor. Faima lui Lokus se răspândise până departe, căci îi vindecase pe bolnavi, alungase demoni şi făcuse multe minuni aflate mai presus de înţelegerea oamenilor. Şi printre aceia care veniseră erau mulţi care îl cunoşteau pe Hoskiah.

7:48. În ziua marelui ospăţ erau multe bucate şi multă veselie, iar Lokus a făcut nişte minuni mari, şi oamenii îi aplaudau magia. Se organizau jocuri, întreceri de forţă şi concursuri de dans.

7:49. La lăsarea nopţii, s-au aprins focuri mari şi torţe numeroase. Pe mesele întinse se găseau tot felul de bunătăţi, iar oaspeţii erau adunaţi în curtea încăpătoare. Isais stătea la rădăcina unui sicomor înalt şi în faţa lui era o masă plină cu tot felul de cărnuri. Erau şi bucăţi de pâine şi dulciuri şi condimente din belşug. Isais stătea printre bărbaţi şi femei uşoare, printre oameni lacomi şi printre beţivi. Toţi râdeau în gura mare şi făceau semne pe furiş. Erau şi cântăreţe, şi fete care dansau. Mai erau şi nişte eunuci care se purtau ca nişte femei, iar noaptea era îmbâcsită de mirosul răutăţii.

7:50. Ospăţul şi dansul au continuat până târziu în noapte, iar Lokus şi-a arătat puterile în faţa adunării. Când hărmălaia a atins punctul culminant, Isais i-a vorbit lui Lokus, zicând, „Arată-ne acum cea mai mare magie a ta, pe care încă nu am văzut-o. Fă ca noaptea să devină şi mai animată".

7:51. Lokus s-a aşezat în faţa lor şi, iată, a preschimbat pietre în aur şi un câine într-un măgar. A scos vin şi lapte dintr-un ulcior gol şi a transformat o nuia în şarpe. Pe o masă pe care nu se afla nimic a făcut să apară din senin tot felul de mâncăruri şi de vinuri, pregătind-o astfel pentru un ospăţ minunat. Apoi l-a chemat pe Hoskiah, care era ca şi robul lui, şi i-a pus în faţă o

© Biblioteca Spirituală

fată atrăgătoare. Iar Hoskiah a tras în ea cu săgeţi, iar acestea îi ieşeau din trup şi erau atât de numeroase, încât un om nu putea să bage mâna printre ele. Şi sângele ei curgea pe mantia care o acoperea, ca şi cum ar fi plouat cu sânge, după care s-a prăbuşit la pământ şi a zăcut acolo moartă în faţa ochilor lor.

7:52. Atunci Lokus s-a dus la ea şi după ce i-a smuls săgeţile din trup a acoperit-o cu o mantie. Săgeţile le-a dus la Isais şi la cei din jurul lui, zicând, „Acesta este sângele fetei", iar ei au luat săgeţile şi s-au uitat la ele. Şi pe când ţineau săgeţile şi le priveau, sângele de pe ele a dispărut şi acum erau curate. Iar Lokus a strigat cu voce tare, „Iată, sângele se întoarce". Apoi, ducându-se la fată, a ridicat mantia de pe ea şi, ce să vezi, mantia era şi ea curată. Aşa că Lokus a luat-o de mână şi i-a zis, „Trezeşte-te", iar aceasta s-a ridicat şi a stat înaintea lui Isais. Acela nu spunea nimic, iar cei din jurul lui erau tăcuţi şi ei. Aruncând într-o parte veşmântul, adică mantia care o acoperea, fata a dansat înaintea adunării şi toţi de acolo s-au minunat până peste poate, căci trupul ei nu avea niciun semn.

7:53. Isais i-a vorbit lui Lokus, spunându-i, „Cum poţi să faci aceste lucruri? Ce fel de magie este aceasta?". Lokus i-a răspuns, „Stăpâne, ochii tăi văd ce le-am poruncit eu, căci eu sunt un maestru al inimilor oamenilor, nu un maestru al cărnii şi lemnului. Ochiul ne înşală cel mai mult. Magia Egiptului este aceea care a dezlegat lucrarea arcului etiopian". Iar Isais a zis, „Cine este acest etiopian înbrăcat atât de ciudat? Este într-adevăr un arcaş iscusit dacă trage în aşa fel încât o săgeată nici nu şi-a atins încă ţinta şi cealaltă pleacă deja din arc. A venit oare Rasfamishel printre noi?". Lokus i-a răspuns, „Stăpâne, acesta vine de dincolo de Insula Elefanţilor, de la capătul Pământului. Magia este în arcul său, cu care poate trage spre un măgar sălbatic, dar doboară un leu".

7:54. Zicând aceste lucruri, Lokus a luat un vas de lut şi l-a pus pe masă, iar Hoskiah, care era la distanţă, a tras în el cu o săgeată. Vasul s-a spart şi bucăţile s-au împăştiat, dar ce să vezi, în locul lui a apărut un vas de argint. Iar cei care au văzut aceste lucruri s-au minunat şi au vorbit între ei despre magia lui Lokus.

7:55. Unul dintre cei adunaţi acolo, un orator, s-a ridicat în picioare şi a spus vorbe de laudă despre magia lui Lokus, dar Isais a rămas tăcut, adâncit în gânduri. Apoi, cerându-i lui Lokus să vină lângă el, i-a zis, „În această noapte am văzut cu ochii mei o fată ucisă cu săgeţi şi deşteptată din somnul de moarte. Am văzut magia arcului care preschimbă lutul în argint. Dar este magia ta atât de mare încât să-l facă tânăr pe cel bătrân şi puternic pe cel slab? Se spune că marii magicieni pot face chiar şi aceste lucruri". Atunci Lokus s-a ridicat şi a spus, „Pot să fac chiar şi aceste lucruri".

7:56. Toţi cei aflaţi în preajma lui Isais au început să murmure şi să vorbească între ei. Cei aflaţi în locurile privilegiate au spus, „Stăpâne, acum e momentul; magia acestui mare magician îţi poate lua anii de pe umeri şi îţi poate reda vigoarea tinereţii". Şi pe când aceştia vorbeau, printre eunuci se auzeau multe şoapte şi râsete viclene.

7:57. Lokus s-a îndepărtat de Isais şi a ridicat mâna stângă, şi s-au auzit nişte tunete puternice. Şi-a ridicat apoi mâna dreaptă şi din pământ au ţâşnit flăcări şi s-a ridicat un nor mare de fum. Şi a vorbit către Isais, „Mărite Isais, acesta este momentul tău. Tu eşti stăpânul acestui ţinut şi al acestui loc; prin urmare, porunceşte ce vrei. Deja noaptea e pe jumătate dusă şi se grăbeşte să se sfârşească. Ascultă acum cuvintele mele, iată ce îţi spun: Intră în cortul meu magic şi ciudat împodobit, care se află la marginea acestui loc în care oamenii se ospătează. Este cortul de unde iese magia mea şi unde mă întorc să îmi reîmprospătez puterile atunci când sunt epuizat. Înăuntru se află izvorul magiei mele, centrul marelui cerc al puterii.

Trebuie să stai acolo până când vor apărea pe cerul nopţii primele luciri roşii ale focurilor din infern. Apoi, stăpâne, voi intra în cort şi stând acolo îl voi chema pe stăpânul acestui ţinut şi al acestui loc, şi iată, în faţa acestei adunări va sta un nou stăpân, plin de tărie bărbătească şi de vigoare. Un bărbat între bărbaţi şi un stăpân vrednic pentru această casă. Va fi un astfel de om, încât chiar eu, Lokus, maestrul magiei, voi fi primul care îl voi proclama".

7:58. Aşa că Isais a intrat în cortul magicianului Lokus, şi atunci când a păşit înăuntru, Lokus i-a dat marele arc al lui Hoskiah, zicând, „Ia-l cu tine, căci magia lui este mare şi ţi-ar putea

© Biblioteca Spirituală

fi de folos. Este o armă potrivită pentru stăpânul acestui ţinut".

7:59. Cei adunaţi acolo au vorbit între ei şi au aşteptat. Femeile care cântau făceau ca timpul să treacă mai repede. Iar când primele săgeţi ale dimineţii au lovit cerul nopţii, Lokus s-a ridicat şi s-a dus spre cortul magic. Ridicând pânza care acoperea intrarea a strigat cu voce tare, „Mărite Stăpân al acestor ţinuturi şi al acestui loc, vino şi ia-ţi moştenirea, priveşte-l pe stăpânul tău". Şi pe când vorbea, iată, Hoskiah a ieşit în lumina dimineţii, îmbrăcat ca un stăpân şi având la brău o cingătoare şi o sabie. Pe cap avea un coif, iar în mână ţinea arcul cel mare.

7:60. Un mare oftat s-a auzit trecând printre cei adunaţi acolo, iar oamenii se priveau unul pe altul. Erau năuciţi şi nu ştiau ce să facă, fiindcă asupra lor fusese aruncată o vrajă. Şi în acea tăcere Lokus şi-a ridicat glasul şi a strigat, „Iată, v-am adus un bărbat vrednic ca stăpân al acestor ţinuturi şi al acestui loc. Nu s-ar cuveni oare să îl întâmpinaţi aşa cum se cuvine?". Iar oamenii au vorbit între ei, zicând, „Acesta are înfăţişarea lui Hoskiah, pe care noi îl cunoaştem, şi care este cu adevărat stăpânul acestor ţinuturi şi al acestui loc. Este un bărbat vrednic, într-adevăr, dacă este el cu adevărat; oare magia l-a scos din mormânt sau spiritul lui Isais s-a înveşmântat cu forma lui Hoskiah?". Atunci unul dintre ei şi pe urmă altul l-au aclamat pe bărbatul din faţa lor, zicând, „Acesta este un bărbat între bărbaţi, dacă nu cumva este chiar stăpânul nostru Hoskiah". Apoi au început să strige cu putere, Hoskiah!", iar Hoskiah a stat aspru în faţa lor.

7:61. Ei bine, unii dintre cei adunaţi acolo au rămas tăcuţi. Eunucii şi femeile uşoare care se aflau la masa unde fusese Isais, au pălit şi au păstrat tăcerea, agăţându-se unii de alţii. Şi şi-au spus între ei, „Dacă acesta este într-adevăr Hoskiah, atunci unde este stăpânul nostru Isais?". Atunci, un bărbat din mijlocul adunării a strigat, „Acesta nu este Isais transformat prin magie, ci Hoskiah, care, cu acest magician malefic, a pus la cale un truc. Isais nu este transformat, ci a fost ucis. Să-l răzbunăm". Şi a luat din spate o suliţă, încercând să o arunce spre Hoskiah. Însă arcul din mâna lui Hoskiah s-a curbat, şi înainte să poată arunca suliţa, gâtul i-a fost străpuns de o săgeată. Apoi, arcul s-a mai încordat de încă două ori, înainte ca vrăjmaşii lui Hoskiah să plece.

7:62. Cei rămaşi s-au strâns în jurul lui Hoskiah şi s-au bucurat, zicând, „Hoskiah este într-adevăr stăpânul de drept, şi numai el poate îndoi arcul aşa cum am văzut noi acum în zori". Şi Hoskiah a trecut printre ei şi s-a aşezat pe scaunul lui Isais. Iar cei adunaţi acolo s-au ferit de el; şi a măturat tot ce era pe masă, după care i-a alungat pe toţi cei de acolo, spunând, „Plecaţi, ca să nu pun să fiţi prinşi şi bătuţi, căci voi murdăriţi Pământul şi nu sunteţi de folos nici pentru Dumnezeu, nici pentru om. Şi aceia au plecat, zicând, „Acesta este într-adevăr Hoskiah, nu Isais". Iar Isais nu a mai fost văzut niciodată de nimeni.

7:63. Ei bine, după trei zile, Lokus i-a zis lui Hoskiah, „A venit vremea să plec. Mă voi duce la regele meu, care este acum şi regele tău, şi îi voi vorbi despre tine. Este bine să plec acum şi să nu mai zăbovesc pe aici, căci poate la cum stau lucrurile în acest moment îşi va pleca urechea la cuvintele mele. Dar dacă mai rămân aici cu tine, îşi va pleca urechea la cuvintele altora". Aşa că Lokus a plecat, iar Hoskiah a rămas mâhnit.

7:64. La plecare, lui Lokus i s-au dat cai şi slujitori, precum şi robi şi măgari cu hrană pentru durata călătoriei. Iar Lokus i-a spus lui Hoskiah, „O să ne mai întâlnim, căci aşa stă scris în Cartea Cerului".

7:65. Athelia a venit de multe ori înaintea lui Hoskiah şi i-a zis, „Stăpâne, dă-mi voie să părăsesc casa ta şi să locuiesc într-un loc aflat nu departe de aici". Şi Hoskiah s-a tulburat în sinea lui când ea i-a vorbit în felul acesta, căci nu înţelegea ce voia. El i-a spus, „Să nu te temi de femeile din casa mea, căci nu o doresc pe niciuna, decât pe tine".

7:66. Şi iată că în drumul lui spre rege, Lokus a fost lovit de o boală şi zăcea ca mort, şi timp de multe zile sufletul lui s-a pregătit de plecare. Şi pe când zăcea bolnav, puterea cu care erau legaţi ochii lui Hoskiah a început să slăbească, aşa că ochii lui nu mai erau vrăjiţi.

7:67. Ei bine, Hoskiah şi-a purificat gospodăria şi îşi petrecea zilele ocupându-se de moşiile sale, aşa încât pământurile pe care le avea erau înfloritoare. Slujitorii lui nu se mai certau între ei ca înainte, iar umbra mulţumirii se întinsese peste tot.

7:68. Aşa că după ce au trecut multe zile şi toate lucrurile au fost puse la punct, Hoskiah

© Biblioteca Spirituală

şi-a chemat intendentul şi i-a zis, „Să pregăteşti un ospăţ. Dacă pământul a fost atât de generos cu mine, nici eu nu voi fi mai puţin generos”. Hoskiah a spus aceste lucruri şi ele s-au făcut.

7:69. Ei bine, era o femeie pe nume Mirim, din casa lui Isais, care era frumoasă la chip şi căuta să intre în graţiile lui Hoskiah. Iar femeile vorbeau mult între ele despre Athelia, care stătea mereu cu vălul pe faţă, căci unele dintre acele femei o cunoşteau. Însă niciuna nu i-a vorbit lui Hoskiah, căci el era un bărbat care vorbea puţin cu femeile, iar Ahtelia era cea dintâi în ochii lui.

7:70. Mirim nu fusese martoră la mutilarea Atheliei, dar nici nu o văzuse fără văl. Însă într-o zi a privit-o pe furiş atunci când se spăla, şi văzând-o fără văl, Mirim a început să se gândească în sinea ei.

7:71. Aşadar, a venit şi ziua ospăţului, şi se aflau acolo mulţi invitaţi, însă eunuci şi femei uşoare nu erau. Athelia stătea mai departe de femei, iar bărbaţii vorbeau despre bogăţii şi bătălii, despre prăzi de război şi despre agricultură.

7:72. Printre oaspeţi era şi un stăpân tânăr, care voia să intre în graţiile lui Mirim. Şi când ospăţul şi dansul erau în toi, aceştia au ajuns unul lângă altul. Şi pe când cochetau la lumina torţelor, Mirim i-a zis, „Sunt într-adevăr frumoasă?”. Iar el i-a răspuns, „Eşti cea mai frumoasă dintre toate”. Atunci ea i-a zis, „Cu toate acestea, este una cu mult mai frumoasă, atât de frumoasă încât trebuie să poarte un văl în prezenţa bărbaţilor. Aceasta este Athelia, soţia lui Hoskiah, care o ţine acoperită în felul acesta. Se teme pentru el însuşi şi nu are încredere în ea, şi aceasta este slăbiciunea lui”. Şi Mirim s-a depărtat de tânărul stăpân, zicând, „Du-te şi priveşte-i chipul, şi dacă mai spui şi atunci că eu sunt cea mai frumoasă, atunci o să ştiu că inima ta este sinceră şi că nu este vorba doar de un capriciu al trupului”.

7:73. Tânărul stăpân s-a întors la ospăţ, s-a aşezat undeva lângă Hoskiah şi le-a zis celor din jurul lui, „Există pe aici vreo femeie a cărei frumuseţe rivalizează cu a acelora care poartă cununa din frunze de mirt şi de palmier?”. Şi bărbaţii l-au dojenit, spunând, „Nu se cuvine să vorbeşti astfel despre femeile unei case atunci când eşti oaspete. Căci pot fi oare acestea judecate ca şi cum ar fi nişte femei de noapte?”.

7:74. Însă limba tânărului stăpân nu s-a potolit, şi acesta a răspuns, zicând, „Despre ceea ce provoacă discuţii se va vorbi mereu”. Iar Hoskiah l-a auzit, şi furios a spus, „A cui este limba celui ce bârfeşte cu nesăbuinţă în casa mea?”. Tânărul stăpân a zis, „Ceea ce cineva încearcă să ascundă va trezi mereu interesul celorlalţi. Căci cine ascunde ceva de care este mândru?”. Şi Hoskiah l-a privit, zicând, „Nu înţeleg aceste vorbe”. Tânărul stăpân a spus, „Domnul meu, oamenii vorbesc despre ceea ce este ascuns sub vălul femeii pe care ai adus-o aici. Este ea atât de frumoasă precum spun bărbaţii sau este adevărat ce flecăresc femeile?”.

7:75. Cei ce ştiau de mutilarea Atheliei au murmurat între ei, căci secretul ei nu mai putea fi păstrat. Aceştia au spus, „Aceasta este o discuţie imorală şi haină; să lăsăm răul care aparţine trecutului să rămână îngropat. Priveşte oare acest lucru pe altcineva în afară de Hoskiah?. Suntem noi femei să vorbim în felul acesta? Avem noi obiceiul să renunţăm uşor la părerile noastre? Vălul trebuie să rămână”.

7:76. Dar Hoskiah, auzind murmurul, a judecat greşit în legătură cu cele spuse. Şi i-a spus tânărului stăpân, „Această femeie este frumoasă aşa cum doar puţine femei sunt; oare eu nu ştiu asta? Vei vedea însă şi tu acest lucru”. Iar Hoskiah şi-a spus în sinea lui, „Suficient iam tolerat Atheliei acest capriciu; oare o perlă desfată privitorii dacă stă ascunsă în cochilia ei?”. Şi Hoskiah a trimis un slujitor după ea.

7:77. Aşa că Athelia a venit însoţită de slujitoarea ei, iar Mirim, care venise şi ea, stătea în spatele lor. Şi Athelia a stat în faţa lui Hoskiah şi a zis, „Stăpâne, care este dorinţa ta?”. Iar el i-a spus, „Femeie, scoate-ţi vălul”. Însă Athelia a pus mâna pe văl şi l-a implorat, zicând, „Stăpâne, sunt mulţi bărbaţi şi străini aici, iar eu respect o tradiţie a poporului meu”. Şi oamenii, auzindu-i glasul, s-au uitat unul la altul, iar cel mai bătrân dintre ei i-a spus lui Hoskiah, „Lasă femeia în pace, căci acest lucru nu este important pentru noi şi nu ne interesează. Permite-i acest capriciu, căci aşa sunt femeile. De ce să le refuzăm micile lor plăceri?”. Athelia a înclinat capul către bărbatul care vorbise, dar când a făcut acest lucru, Mirim a făcut un pas înainte, a prins vălul şi l-

© Biblioteca Spirituală

a tras într-o parte. Şi toţi cei adunaţi acolo au putut vedea chipul desfigurat al Atheliei.

7:78. Toţi bărbaţii au rămas tăcuţi şi nemişcaţi, ca nişte statui. Hoskiah a privit-o pe Athelia, şi ea l-a privit pe el. Şi Hoskiah o vedea cum arăta, iar ea ştia ce vedea. Atunci s-a auzit vocea tănărului stăpân, spunând, „Iată perla lui Hoskiah". Iar Hoskiah s-a întors furios spre el şi l-a ucis.

7:79. Apoi Hoskiah s-a întors spre Athelia, care stătea tăcută şi singură, şi i-a zis, „Ce ciudăţenie s-a petrecut aici? Pleacă, ascunde-ţi chipul de ochii mei". Iar Athelia a ieşit, trecând prin mijlocul adunării. Şi în drum spre camera ei, a luat o înghiţitură de otravă. Iar slujitoarea ei a dat fuga la Hoskiah şi i-a zis, „Vino, domnul meu, stăpâna mea moare". 7:80. Atunci Hoskiah, cu inima plină de remuşcări, s-a grăbit spre Athelia. Însă chiar când a ajuns acolo, ea a murit.

7:81. Şi Hoskiah a plâns după ea, iar inima lui s-a umplut de durere. Şi privind trupul Atheliei a spus, „Am ucis viaţa din inima mea. Am ucis-o pe cea care a avut grijă de mine când eram orb, pe cea care a iubit dincolo de limitele iubirii"

7:82. În această tulburare, ochiul sufletului său s-a deschis şi a văzut sufletul Atheliei stând în apropiere. Şi Hoskiah a fost orbit la vederea frumuseţii lui, fiindcă strălucea precum soarele. A întins mâna către el, dar nu a putut să-l apuce, fiindcă era dincolo de atingerea lucrurilor lumeşti. Sufletul a clătinat din cap către el şi, ridicându-şi mâna, a plecat spre Anticamera Veşniciei.

7:83. Hoskiah s-a sculat şi a ieşit din cameră, dar nu s-a întors la locul ospăţului.

7:84. Ei bine, Hoskiah încă suferea atunci când a primit vestea că un grup de oameni vine să-l atace. Aşa că şi-a trimis slujitorii cu măgari încărcaţi şi s-a dus şi el însuşi. Şi cu oamenii care îi erau credincioşi a pregătit un loc pe înălţimile care dominau drumul, ca să-i întâmpine de acolo pe cei ce veneau să-l atace. Şi Hoskiah i-a întâmpinat cu săgeţi şi cu pietre pe care le-a prăvălit asupra lor, şi i-a trimis în ţinutul celor morţi.

7:85. Apoi, Hoskiah şi cei ce erau cu el s-au dus în pustietate şi au locuit acolo multe zile. Şi iată că a primit veşti de la Lokus, aşa că s-a ridicat şi s-a dus în ţinutul Fiilor Focului, trecând prin Tir travestit într-un negustor din Kithim.

7:86. Şi iată că Hoskiah a venit cu corăbiile lui Arad, pe care erau şi Copiii Luminii, într-un loc unde se aflau multe temple. Corăbiile s-au îndreptat spre Ţinutul Copacilor, care se găseşte acolo unde râul cel mare curge spre Apus. Şi pe fiii săi i-a lăsat în Tir, ca să primească învăţătură în casa lui Lokus.

7:87. Hoskiah a guvernat mulţi ani în Ţinutul Ceţurilor, a dat legi şi a murit la o vârstă înaintată. El a fost îngropat lângă râu, pe un teren mai înalt, şi a fost acoperit cu pietre şi pământ, care au fost aduse în multe coşuri. S-a ridicat un gard şi s-au plantat copaci, care se mai văd şi astăzi străjuind acel loc.

7:88. Când Hoskiah a venit în acest ţinut avea patruzeci şi patru de ani, şi au mai trecut patruzeci şi cinci până când a murit. Dumnezeu să-i împlinească speranţele!

7:89. În acest ţinut s-a născut Raben, fiul pe care Hoskiah l-a avut cu o fiică din casa lui Lokus.

CAPITOLUL VIII - CONSEMNĂRI - 2

8:1. Lothan, Căpetenie a Bărbaţilor Curajoşi, Biruitor asupra Fiilor Lunii Noi şi Păzitor al Înţelepciunii Tainice. Făuritor al Drumurilor din Ţinuturile Roşii şi Constructor al Fortăreţei Secrete. Salutări de la Abisobel, fost scrib al Zeului Eloah în Ladosa şi Cronicar al Noului Templu, precum şi de la Părinţii Înţelepciunii din Templul lui Iswarah. Fie să te bucuri pe Pământ de viaţă lungă, de prosperitate, pace şi sănătate, şi să pleci de aici plin de cunoaştere.

8:2. Noi am părăsit terenurile bune cu inimile grele de supărare. Corăbiile erau cinci la număr, şi eu m-am uitat la a mea şi am văzut că e bună. Fusese construită din lemn de stejar şi avea un catarg robust. De jur împrejur erau legate butoaie. În lungul punţii erau funii care se mişcau liber, însă toate golurile dintre scânduri fuseseră umplute cu materiale înfăşurate şi

© Biblioteca Spirituală

legate. Era multă piele pentru pânze şi pentru căptuşirea compartimentelor. Erau şi zece găleţi mari de lemn având mânere din piele împletită. Între cele două extremităţi ale corăbiei se înalţa prăjina cârmei, sub care erau depozitate tot felul de lucruri neobişnuite, făcute din lemn şi legate cu funii, pe care oamenii mării obişnuiesc să le folosească. Era acolo şi o maşinărie care azvârlea pietre şi o alta care arunca foc. Erau şi apărători înalte, ce puteau fi legate cu curele pe marginea corăbiei. Într-o magazie erau depozitate tot felul de arme şi multe armuri. Erau şi oale pentru gătit, precum şi vase pentru jăratic.

8:3. În spatele catargului era o magazie şi înăuntrul ei se găseau o sută de ulcioare cu ulei şi tot atâtea cu vin şi cu oţet. Mai era şi mâncare în butoaie şi în coşuri. Ulcioare mari erau bine legate, iar carnea era pusă la uscat învelită în pânză. Erau mari cantităţi de curmale, smochine şi fructe uscate. Apa nu lipsea, nici farfuriile pentru mâncare. Erau şi plase de pescuit, precum şi cârlige pentru prins păsări.

8:4. Căptenia oamenilor mării era iscusită în mânuirea răbojului cu crestături numit „degetul nopţii", care îl călăuzea peste întinderile de ape. Noi ne-am dus să atacăm cetatea Keftor, unde plecase Nebam, căci acolo trăiau nişte oameni care provocau tot felul de tulburări. Au venit şi nişte bărbaţi din Melkat, care eşuaseră pe ţărm, iar noi am luat douăzeci dintre ei, care erau oameni curajoşi. Am trecut cu corabia pe lângă multe ţinuturi, unde pe vremuri domnea întinsul culoar maritim Posidma, care a fost spulberat apoi de focurile iadului. Am trecut pe lângă ţinuturile lui Hoghurim, am traversat marea întinsă până la porţile cetăţii Athiesan, de unde am ieşit în marea Tapuim.

8:5. O corabie cu patruzeci de oameni, care făceau parte din şase familii, s-a pierdut pe drum. Trei corăbii le-am abandonat, iar una dintre ele a ajuns pe uscat. Doisperezece oameni am pierdut în bătălie, iar zece s-au îmbolnăvit şi au murit. Împreună cu mine sunt două sute de luptători, o sută zece lucrători iscusiţi şi o sută de robi. De asemenea, sunt şaizeci de familii împreună cu vitele, oile, grânele, uneltele şi căruţele lor. Lucrurile pe care le-am luat din Athiesan sunt numărate şi însemnările pe răboj sporesc în fiecare zi.

8:6. Tabăra este bine ridicată, iar acolo unde nu este protejată de apă este înconjurată cu o palisadă. Materialele de construcţie sunt copacii şi pământul. În jurul nostru sunt copaci uriaşi, dar pietrele pentru construcţii lipsesc, căci solul este gros. Apele nu se revarsă peste câmpurile pe care oamenii au săpat canale, însă plouă foarte mult.

8:7. Ţinutul este locuit de oameni sălbatici, care îşi fac semne pe piele. Sunt păroşi, iar zeii lor sunt plantele de pe ogor. Locuinţele lor seamănă cu nişte coşuri împrăştiate pe pământ şi sunt nespălaţi. Femeile sunt ca nişte vrăjitoare şi scot strigăte sălbatice printre copaci, însă bărbaţii sunt liniştiţi şi vin în tăcere.

8:8. Templele sunt făcute din pari, iar în unele părţi au şi acoperiş, şi sunt înconjurate de buşteni imenşi, aşezaţi unul peste altul. De jur împrejur atârnă blănuri de animale şi piei pictate, însă nu este nicio pânză. Aceşti oameni pun pe altar plante, ca zeii lor preaînalţi să poată consuma esenţa vieţii din ele şi să o absoarbă în ei înşişi.

8:9. Fecioarele sunt ţinute în cuşti, nu ştiu de ce, însă femeile din cuşti sunt virgine şi bine îngrijite. Oare virginitatea este eliberată din cuşcă aşa cum dezlegi un câine de vânătoare?

8:10. Bărbaţii sunt lipsiţi de învăţătură şi nu vorbesc cu blândeţe. Sunt precum câinii sălbatici, dar cu copiii se poartă blând. Copiii lui Fikol, pietrarul, s-au pierdut printre copaci, iar noaptea fiarele sălbatice i-au împresurat. Sălbaticii i-au găsit acolo, i-au luat cu ei şi i-au hrănit. Un grup de oameni curajoşi a plecat în căutarea lor, iar copiii, văzându-i, au fugit de la oamenii sălbatici. Oamenii curajoşi i-au ucis pe sălbatici, crezând că i-au răpit pe copii, căci nu ştiau să vorbească pe limba lor. Începând de atunci, am văzut care este felul lor de a fi.

8:11. O sută zece sălbatici i-am luat ca robi şi ca roabe. Bărbaţii lucrează pământul şi se ocupă de pădurea din jurul taberei. I-am pus să prelungească palisada până în apă şi să înconjoare un dig construit la mal, unde puteau ancora corăbiile.

8:12. În interiorul zonei delimitate de palisadă şi de apă am construit un templu, însă nu toţi merg acolo împreună cu mine, căci noi nu suntem un singur popor. Porţile templului sunt pe nişte stâlpi de lemn şi se mişcă pe o piatră, iar stâlpii dinăuntru sunt tot de lemn. Acoperişul este

© Biblioteca Spirituală

susţinut de nişte grinzi mari, iar pereţii sunt din lemn şi din cărămizi de noroi. Podeaua este de nisip fin, iar altarul se sprijină pe nişte pietre. Nu sunt niciun fel de idoli care să-i tulbure pe oameni, căci templul, deşi sărăcăcios, nu încurajează ignoranţa. Cu noi nu este niciun om rău. Sunt numai oameni vrednici şi lucrători iscusiţi, oameni ai uscatului şi oameni ai mării, atât.

8:13. Sub altar este Mormântul Vieţii, menţinut uscat cu ajutorul mortarului. În acest loc se află Marele Chivot cu Mistere, precum şi Urnele Vieţii, în care se află toate catastifele.

Toate documentele Regiunii Răsăritene sunt bine păstrate, fiind puse la adăpost de cei neinstruiţi.

8:14. Astfel, toate lucrurile au fost făcute potrivit proorocirii tale, şi totul este bine. 8:15. (Între această parte care a fost deja copiată şi partea care urmează mai era o foaie de bronz, dar scrisul de pe ea era foarte neclar).

8:16. În ţinutul aflat la marginea Pământului soarele străluceşte puţin, iar oamenii se îmbolnăvesc din cauza apei. Umezeala ne provoacă o boală, căci dinţii încep să se mişte în gură, iar pielea se jupoaie. Carnea se umflă şi păstrează urmele degetelor.

8:17. Oamenii ţinutului ne-au împresurat şi nu-i putem vedea printre copaci. Lothan a fost ucis, şi împreună cu el încă doisprezece oameni curajoşi, care au făcut o călătorie de trei zile în interiorul ţinutului, mergând printre copaci. El a murit pe timpul nopţii. Sălbaticii au prins doi oameni şi i-au ars în cuşti.

8:18. Au mai venit nişte corăbii cu oameni din Ţinutul Fiilor Focului, care sunt fraţii noştri. A venit şi scribul Alman, precum şi constructorul Kora. Hoskiah, un bărbat puternic în bătălie, a plecat de la noi şi i-a adus pe aceştia din Kedaris.

8:19. Fiii Focului sunt în număr de patru sute, însă puţini sunt luptători. Nu sunt bărbaţi curajoşi. Sunt oameni ai mării, cultivatori şi negustori. Printre ei sunt şi constructori, precum şi oameni care ştiu să lucreze lemnul şi piatra, căci au venit pe aceste meleaguri ca să ridice o cetate.

8:20. Acesta este Regatul Copacilor, nu un loc potrivit pentru o cetate. Copacii ne închid şi ne ţin prizonieri. Ei îi ascund pe aceia care stau la pândă ca să ne facă rău. Dacă ridici o casă, copacii pun stăpânire pe acoperiş, iar plantele se agaţă de pereţi. Grâul cultivat putrezeşte, iar buruienile sufocă celelalte plante cu care ne hrănim. Totul e cenuşiu; chiar şi faţa soarelui este palidă în aceste locuri.

8:21. Nu este cald şi oamenii tremură, iar aerul nu este pur, ci îmbibat cu apă. Printre copaci pândesc câini sălbatici, gata să-i facă bucăţi pe cei neatenţi. Puţinele pietre care se găsesc sunt acoperite cu noroi. Fructele şi ierburile sălbatice sunt otrăvitoare, aşa că oamenii care le-au mâncat au murit. Sălbatici din aceste locuri îşi mănâncă proprii copii şi îşi ung trupurile cu grăsimea celor morţi. Este o rasă de oameni cu trupuri păroase şi cu capete de câine, care îi iau pe copii să se ospăteze cu ei. Arutha, soţia lui Amora, a murit în braţele unuia. Aceştia sunt acoperiţi cu piei de animale pe care săgeata nu le poate străpunge.

8:22. Cartea Cerului este deschisă pentru Fiii Focului; în ea, au găsit drumul peste ape. Ei sunt plini de înţelepciunea celor care pribegesc. Aşa cum am venit pe mare lăsându-ne în seama navigatorilor, tot aşa vom şi pleca. Tânjim să fim întâmpinaţi de semnele bune ale săgeţilor strălucitoare ale nopţii. Oamenii noştri sunt osteniţi, iar bărbaţii curajoşi au început să cârtească, fiindcă se tem de Spiritul Copacilor. Răsuflarea lui ne înconjoară. Unghiile mâinilor sale ne întinează bunurile. Din cauza lui, vitele noastre mor, iar culturile ni se ofilesc. În faţa lui suntem neputincioşi. Nu va uita niciodată că l-am jefuit de acest teren de pe care am tăiat toţi copacii.

8:23. Marile Taine şi Înţelepciunea Sacră sunt păstrate în siguranţă pentru copiii noştri. Şi ei şi noi ne lăsăm în mâinile Fiilor Focului. Vom părăsi acest loc şi vom naviga spre Hireh, către vest, acolo unde se află Ţinutul Pietrei Albe. Acolo vom putea construi cu piatră şi cărămidă.

8:24. Iată răbojul plecării noastre: Dintre aceia care au venit cu Lothan, nouăzeci de luptători şi treizeci şi cinci de familii. Mai sunt şaptezeci de luptători care au venit mai târziu, precum şi cei din neamul Fiilor Focului. Optezeci şi doi de lucrători iscusiţi şi opt familii formate recent. Sunt şi luptătorii care au venit cu Hoskiah, împreună cu familiile lor. Şi mai sunt nouă familii care au venit mai târziu.

© Biblioteca Spirituală

8:25. Sunt două sute patruzeci de robi. Dintre aceştia, o sută zece au prăştii şi bâte. Unii au topoare de luptă din piatră şi prăjini ferecate cu metal, dar niciunul nu are vreo armă ascuţită.

8:26. O sută patru persoane provenind de la toate familiile sunt copii şi femei nemăritate, căci din cauza bolilor care bântuie acest ţinut au murit mulţi copii şi multe femei. Sunt şi sclavi, însă cei mai mulţi au murit sau au dispărut printre copaci.

8:27. Vitele au murit, şi au mai rămas doar câteva oi şi capre. Dimineaţa, fiecare luptător are dreptul la două măsuri de grâu, iar ceilalţi la o singură măsură. Mai sunt şaizeci de coşuri mari de grâu. Dintre ierburile uscate cu ajutorul focului, sunt patruzeci şi cinci de *ankrim*. Este şi peşte fript, precum şi ceva carne.

8:28. Sunt o sută zece coşuri de nuci amare, care se acresc. Oamenii copacilor le mănâncă, iar pentru astfel de oameni sunt o hrană adecvată. Mai sunt şi nuci *narah*, care cresc în aceste locuri, dulci, dar care nu satură, precum şi mari cantităţi de nuci care sunt bune pentru turte. 8:29. Este şi mult metal de arme, care a fost topit, precum şi monezi de aur şi argint. Sunt tot felul de unelte pentru lucrători şi multe vase de lut ale familiilor. Însă multe au fost luate de Oamenii Copacilor, iar pânză este puţină, aşa că oamenii sunt îmbrăcaţi în piei şi în haine ţesute din fibre de plante.

8:30. Lăsăm în urmă Ţărmul Amărăciunii şi, cu patru corăbii, navigăm spre locul unde apune soarele. O corabie se duce în Ţinutul Fiilor Focului. Spirit al lui Lothan, rămâi printre noi, căci noi mergem departe, printre oameni care ne sunt străini!

CAPITOLUL IX - CONSEMNĂRI - 3

9:1. Fiii Focului au venit în Ţinutul Ceţurilor împreună cu familiile şi vitele lor, precum şi cu toate uneltele lucrătorilor. Cu ei au venit şi alţii, oameni din Egipt şi din Javen. De asemenea, au venit şi străini, care nu erau la fel de viteji ca Fiii Focului. Mulţi dintre ei erau bolnavi şi tulburaţi în inimile lor.

9:2. Aceştia au ocupat un ţinut în mijlocul barbarilor şi au construit o cetate şi un port în locul numit Sadel, lângă Saham, şi au tăiat drumuri prin pădurea din jur. Însă erau ţinuţi în interior de către barbari, căci erau nişte străini într-un ţinut străin. Cetatea era un loc unde oamenii veneau şi plecau, cumpărau şi vindeau. Corăbiile care soseau acolo aduceau pânză şi vase de lut, instrumente, arme de luptă şi tot felul de lucruri. Corăbiile plecau ducând cu ele lucruri de la barbari, pe care aceştia le scot din pământ. Locul unde era cetatea era bun, căci era roditor şi bine udat, iar golful era străjuit de o stâncă uriaşă.

9:3. Când a ajuns acolo, Hoskiah a pus să se ridice statui în cetate, care erau ţinute în curţile templelor. Această consemnare s-a făcut la porunca lui:

9:4. „Este o nelegiuire să vă blestemaţi tatăl sau mama, ori să îi blestemaţi pe taţii lor sau pe mamele lor, ori să vă ridicaţi mâna la furie asupra lor. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi pe umărul stâng cu fierul încins în foc şi vi se va da să faceţi o anumită muncă pe o pe o anumită perioadă de timp”.

9:5. „Este o nelegiuire să defăimaţi pe cineva prin minciună. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi însemnaţi pe buze cu fierul încins în foc”.

9:6. „Este o nelegiuire să pângăriţi soţia altui bărbat. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi însemnaţi cu fierul încins în foc pe tălpile picioarelor, pe spate şi la subsuori, pe gură şi pe nas, şi veţi fi alungaţi dintre noi, cu excepţia situaţiilor când urmează să luaţi parte la o bătălie”.

9:7. „Este o nelegiuire ca o soţie să se culce cu vreun bărbat care nu este soţul ei. Dacă o femeie va săvârşi acest lucru oprit, va fi pusă să sufere pe şaua femeilor adultere şi nu va fi vindecată cu foc din cer”.

9:8. „Este o nelegiuire să poftiţi o copilă şi să o penetraţi. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi castraţi, iar rana va fi tămăduită cu fierul încins în foc”.

9:9. „Este o nelegiuire să băgaţi mâna între picioarele unei fete. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe palma mâinii stângi, pe obrazul stâng şi între coapse”.

© Biblioteca Spirituală

9:10. „Este o nelegiuire ca atunci când sunteţi oaspete să pângăriţi casa omului care vă oferă adăpost. Dacă veţi face acest lucru oprit cu un bărbat liber sau cu o femeie liberă, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe tălpile picioarelor şi la subsuori, şi veţi muri înecaţi, după obiceiul barbarilor. Dacă veţi face acest lucru cu un sclav, cu un rob sau cu o roabă, veţi fi arşi pe spinare şi la subsuori şi veţi plăti preţul lor stăpânului acestora".

9:11. „Este o nelegiuire să spuneţi minciuni despre cineva, astfel încât acela să pătimească la judecată. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi pătimi la fel ca şi el; în plus, vi se va arde limba cu fierul încins în foc şi veţi plăti despăgubirea stabilită de judecători".

9:12. „Este o nelegiuire să daţi de nevastă barbarilor o fiică a casei voastre, cu excepţia situaţiilor când aceasta a abătut ruşinea asupra voastră. Dacă veţi face acest lucru oprit, vi se vor lua toate proprietăţile şi toţi servitorii".

9:13. „Este o nelegiuire să permiteţi unui bărbat din casa voastră să păcătuiască trupeşte cu femeile barbare. Dacă cineva va face face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe coapsa stângă. Omul din casa voastră va fi ars pe tălpile picioarelor şi la subsuori. Dacă acest lucru se va repeta, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe spinare şi vi se va lua zeciuială din toate bunurile voastre. Omului din casa voastră i se va arde ochiul stâng cu fierul încins în foc şi va fi ars pe tălpile picioarelor".

9:14. „Este o nelegiuire să permiteţi unei femei din casa voastră să păcătuiască trupeşte cu un barbar. Dacă cineva va face acest lucru oprit şi dacă este vorba de o femeie liberă, vi se vor lua toţi slujitorii şi toate proprietăţile, iar aceea va muri aşa cum mor femeile. Dacă este vorba de o sclavă sau de o roabă, vi se va lua zeciuială din toate bunurile voastre, iar femeii îi vor fi arse părţile intime, aşa cum sunt arse femeile".

9:15. „Este o nelegiuire să păcătuiţi trupeşte cu barbarii. Dacă veţi face acest lucru oprit, vi se vor lua toate bunurile şi toţi servitorii şi veţi deveni sclavii obştei".

9:16. „Este o nelegiuire ca o femeie să îşi arate sânii unor bărbaţi care nu fac parte din casa ei. Dacă va face acest lucru oprit, va fi arsă între sâni, aşa cum sunt arse femeile". 9:.17. „Este o nelegiuire ca o femeie să îşi arate părţile intime unui bărbat care nu este nici soţul, nici stăpânul ei. Dacă va face acest lucru oprit, va fi arsă zilnic, aşa cum sunt arse femeile, până când vor fi arse toate cele şapte locuri. Dacă va face lucrul acesta cu un bărbat care nu face parte din casa ei, atunci soţul sau stăpânul ei va fi ars cu fierul încins în foc pe coapsa dreaptă".

9:18. „Este o nelegiuire să vă arătaţi în mod intenţionat goliciunea unei femei sau unei fecioare care nu face parte din casa voastră. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi pe spinare cu fierul încins în foc".

9:19. Iată şi legile care au fost date din cauza lucrurilor care au fost săvârşite înaintea ochilor barbarilor, care le respectă mult pe femeile lor:

9:20. „Este o nelegiuire să ucideţi sau să mutilaţi vreun bărbat, vreo femeie sau vreun copil care fac parte din poporul nostru. Dacă veţi face acest lucru oprit, atunci se va cere viaţă pentru viaţă, prin înec, după obiceiul barbarilor. Se va cere mădular pentru mădular şi ochi pentru ochi. Însă dacă omul respectiv este un luptător, nu va fi mutilat în aşa fel încât să nu mai poată lupta, însă dacă ucide, va fi ucis".

9:21. „Este o nelegiuire să furaţi sau să vă însuşiţi ceva prin înşelăciune. Dacă veţi face acest lucru oprit, răul făcut va fi despăgubit dublu. Dacă veţi face din nou acelaşi lucru omului respectiv sau altcuiva, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe antebraţul drept. Însă dacă cineva este atât de naiv încât se lasă înşelat cu uşurinţă, atunci doar i se va restitui valoarea a ceea ce a pierdut".

9:22. „Este o nelegiuire să distrugeţi în mod intenţionat un înscris sau un registru, sau nişte semne cu o anumită semnificaţie, sau nişte denumiri. Dacă veţi face aceste lucruri oprite, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe ambele palme şi vi se va lua un sfert din avere".

9:23. „Este o nelegiuire să distrugeţi bunurile altui om din mijlocul nostru. Dacă veţi face acest lucru oprit, atunci va trebui să plătiţi acelui om nedreptăţit valoarea pagubei pe care a suferit-o".

9:24. „Este o nelegiuire să daţi barbarilor obiecte de fier în schimbul altor lucruri. Dacă

© Biblioteca Spirituală

veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe talpa picioarului drept şi pe palma mâinii drepte”.

9:25. „Este o nelegiuire să îi înşelaţi pe barbari sau să furaţi de la ei. Sau să îi vătămaţi în vreun fel ori să aduceţi prejudicii bunurilor lor. Dacă veţi face aceste lucruri oprite, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe palma mâinii drepte. Veţi fi alungaţi fără arme dincolo de hotarele noastre, într-un loc unde veţi putea fi prinşi de către ei, ca să vă judece potrivit obiceiurilor lor”.

9:26. „Este o nelegiuire să sporiţi greutatea aurului sau a argintului folosindu-vă de alte materiale. Dacă veţi face acest lucru oprit, vi se va lua jumătate din avere şi veţi fi arşi pe urechi cu fierul încins în foc”.

9:27. „Este o nelegiuire să intraţi pe furiş în locuinţa sau în curtea altcuiva. Dacă veţi face acest lucru oprit, şi dacă aţi intrat în locuinţă, vi se va arde ochiul stâng cu fierul încins în foc, iar dacă veţi săvârşi din nou fapta, atunci vi se va arde şi ochiul drept. Dacă veţi intra pe furiş în curtea din jurul locuinţei, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe tălpile picioarelor şi pe spinare. Dacă veţi fi găsiţi că aveţi arme asupra voastră, veţi deveni sclavi ai stăpânului acelui loc”.

9:28. „Este o nelegiurire să vă folosiţi de un animal pentru plăcerile voastre. Dacă veţi face acest lucru oprit, şi unul îl va penetra pe celălalt, veţi fi castraţi, iar rana va fi tămăduită cu fierul încins în foc. Dacă nu sunteţi purtători de arme în bătălie, atunci veţi fi alungaţi dintre noi, iar animalul fi ucis. Dacă niciunul nu îl penetrează pe celălalt, atunci vă vor fi arse părţile intime cu fierul încins în foc”.

9:29. „Este o nelegiuire să tulburaţi fântâna cuiva sau apa limpede din care bea. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi pe spinare cu fierul încins în foc”.

9:30. „Este o nelegiuire să provocaţi pagube turmelor, culturilor, bunurilor sau proprietăţilor cuiva. Dacă veţi face acest lucru oprit, va trebui să plătiţi despăgubiri. Dacă veţi face din nou aşa ceva, aceluiaşi om sau altuia, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe talpa piciorului stâng”.

9:31. „Este o nelegiuire ca o femeie să se vândă pentru folosul bărbaţilor, cu excepţia celei care se declară a fi o femeie a tuturor, prin faptul că stă timp de două zile din zori şi până la asfinţit la poarta templului, acolo unde se vând produse. Dacă va face acest lucru, atunci va fi fără vină, însă dacă va face lucrul oprit, va fi arsă aşa cum sunt arse femeile, pe obraji, pe braţe şi pe burtă. Dacă va săvârşi din nou fapta, fără a anunţa public că este femeie pentru toţi, va fi vândută ca sclavă. Banii luaţi pe ea îi vor fi daţi guvernatorului”.

9:32. „Este o nelegiuire ca soţia sau roaba sau sclava cuiva să se vândă pentru folosul bărbaţilor. Dacă va face acest lucru oprit, soţul sau stăpânul ei va fi ars cu fierul încins în foc pe gură, pe spinare şi pe tălpile picioarelor, cu excepţia situaţiilor când fapta s-a săvârşit fără ştirea lui. Femeia va fi vândută, iar preţul ei va fi plătit guvernatorului”.

9:33. „Este o nelegiuire ca atunci când sunteţi bărbaţi cu apucături de femeie să vă purtaţi astfel dacă nu anunţaţi public mai întâi felul vostru de a fi, prin aceea că veţi sta o zi, din zori şi până în amurg, la poarta templului, acolo unde se vând produse. Dacă veţi face acest lucru, nu veţi fi vinovaţi că vă comportaţi ca nişte oameni cu apucături de femeie. Dar dacă veţi face ceea ce este oprit, atunci veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe burtă şi pe spinare şi veţi fi vânduţi la piaţă, iar preţul pentru voi va fi plătit guvernatorului”.

9:34. „Este o nelegiuire ca un om neprotejat, cu apucături de femeie, să devină stăpânul unei case ori să îşi ia o soţie. Acesta nu are voie să posede nimic, decât lucrurile necesare ca să poată să mănânce, să doarmă, să se îmbrace şi să-şi practice meseria. Poate avea o locuinţă cu o singură cameră, dar dacă poartă arme în luptă, atunci poate avea o locuinţă oricât de mare. Însă dacă face lucrul oprit, va fi ars cu fierul încins în foc pe spinare şi pe piept şi va fi vândut ca sclav, iar preţul pentru el va fi plătit guvernatorului”.

9:35. „Este o nelegiuire să vă statisfaceţi poftele cu un bărbat din casa voastră. Dacă veţi face acest lucru oprit, şi voi şi el veţi fi arşi cu fierul încins în foc la ambele subsuori, cu excepţia situaţiei când unul dintre voi este în puterea celuilalt”.

9:36. „Este o nelegiuire ca o femeie să-şi ucidă copilul sau să îl neglijeze şi acela să moară. Dacă veţi face acest lucru oprit, şi dacă copilul nu a fost înţărcat, femeia va fi vândută ca sclavă,

© Biblioteca Spirituală

iar preţul ei va fi plătit guvernatorului. Dacă copilul a fost înţărcat, se va plăti viaţă pentru viaţă”.

9:37. „Este o nelegiuire pentru voi ca dacă sunteţi stăpânul unei case să mergeţi dincolo de hotarele noastre mai mult de două zile şi o noapte, cu excepţia situaţiei când aţi lăsat un supraveghetor în locul vostru sau când aveţi un fiu ajuns la vârsta bărbăţiei. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe talpa piciorului drept şi pe spinare. Dacă veţi fi reţinuţi cu forţa, nu veţi fi arşi”.

9:38. „Este o nelegiuire să atingeţi o femeie care nu este din casa voastră pe părţile intime, cu excepţia situaţiei când este vorba de o femeie care se vinde bărbaţilor. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe palma şi pe degetele de la mâna dreaptă, pe obrazul stâng şi pe spinare. Dacă veţi săvârşi din nou fapta, atunci vă va fi ars cu fierul încins în foc ochiul stâng, iar dacă veţi mai face asta încă o dată, vă va fi ars şi ochiul drept”.

9:39. „Este o nelegiuire să luaţi cu forţa pentru poftele voastre o femeie care nu face parte din casa voastră, cu excepţia situaţiei când este vorba de o femeie care se vinde bărbaţilor. Dacă veţi face acest lucru oprit, vi se vor arde ambii ochi cu fierul încins în foc”. 9:40. „Este o nelegiuire să intraţi în locurile sacre ale barbarilor sau în templele lor, ori să treceţi la mai puţin de o mie de paşi distanţă de Rabukimra. Puteţi participa la sărbătorile lor, dar fără să intraţi în acele locuri. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe talpa piciorului stâng”.

9:41. „Este o nelegiuire să purtaţi asupra voastră sau să aveţi la voi în casă talismane ale altor zei. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi plăti zeciuială templului din toate bunurile şi proprietăţile voastre”.

9:42. „Este o nelegiuire ca atunci când sunteţi oaspete să aveţi asupra voastră o armă ascunsă sau aceasta să fie în locuinţa gazdei voastre, atunci când aceasta este acasă. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi pe muşchiul braţului stâng şi pe frunte”.

9:43. „Este o nelegiuire să vă faceţi că acţionaţi împotriva unei fapte nedrepte, doar pentru ca omenii să spună, „Acesta se preocupă de lucrurile nedrepte”. Dacă veţi face acest lucru oprit, va fi ca şi cum aţi săvârşi o nelegiuire, doar că judecătorii vor fi mai indulgenţi, însă cu condiţia să meritaţi”.

9:45. „Este o nelegiuire să minţiţi pentru a-i face rău cuiva. Dacă veţi face acest lucru oprit şi nu se va întâmpla ceva grav sau dacă nu minţiţi cu rea intenţie, atunci veţi plăti o despăgubire. Dacă este vorba de ceva mai grav, vi se va arde buza superioară, iar dacă este şi mai grav, vi se va arde limba”.

9:46. „Este o nelegiuire să permiteţi unei femei din casa voastră să se îmbete în afara casei. Dacă va face acest lucru oprit şi dacă se va mai întâmpla încă o dată, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe coapsa stângă. Dacă se va mai întâmpla încă o dată, veţi fi arşi la subsuoara dreaptă”.

9:47. „Este o nelegiuire ca un străin să rămână în interiorul hotarelor noastre după apusul soarelui; va putea face acest lucru doar dacă este oaspetele unei familii sau dacă se află sub protecţia ei. Sau dacă va sta în curtea străinilor ori dacă va anunţa public că rămâne aici. Nimeni nu va putea rămâne mai mult de zece zile, decât dacă a anunţat public acest lucru. Iar când va face anunţul, nu va trebui să ascundă nimic din faptele săvârşite în trecut sau să mintă, şi va trebui să spună de câte ori a venit şi a plecat. Dacă va face acest lucru oprit, va fi ars pe nas cu fierul încins în foc şi va fi dus dincolo de hotarele noastre. Nu va avea voie să se întoarcă, iar bunurile lui vor fi duse la guvernator. La asfinţit, toţi oamenii vor cere străinilor să plece şi nu vor face nimic ca să îi reţină”.

9:48. „Este o nelegiuire să întârziaţi plecarea unui străin atunci când acesta trebuie să plece şi nu a făcut nimic rău. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe spinare, în partea stângă”.

9:49. „Este o nelegiuire ca o femeie să plece din casa ei sau să rămână afară după apusul soarelui, dacă nu este protejată. Dacă va face acest lucru oprit, şi dacă este soţie, va fi arsă pe talpa piciorului stâng. Dacă este sclavă sau roabă, va fi arsă pe ambele tălpi, iar dacă este o femeie liberă sau o slujnică, va fi arsă pe piciorul stâng. Dacă este o fecioară, va fi bătută cu

© Biblioteca Spirituală

cureaua”.

9:50. „Este o nelegiuire ca cineva să ridice mâna asupra stăpânului casei sale. Cine va face acest lucru oprit, dacă este om liber, va fi ars cu fierul încins în foc pe umărul drept şi pe spinare. Dacă este slujitor, va fi ars pe ambii umeri şi pe spinare, iar dacă este sclav sau rob, va fi ars pe umeri, pe spinare şi pe ambele tălpi. Însă dacă stăpânul este rănit şi trebuie să stea în pat, atunci cel ce l-a lovit va fi prins şi închis, apoi va fi ars pe trup în fiecare zi, până când stăpânul se va însănătoşi”.

9:51. „Este o nelegiuire să mutilaţi sau să pedepsiţi o femeie din casa voastră ori un om liber, în aşa fel încât să-i lăsaţi urme care nu se mai şterg. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc, aşa cum va hotărî sfatul obştesc”.

9:52. „Este o nelegiuire să loviţi o femeie care nu face parte din casa voastră pentru a o pedepsi sau să o atingeţi atunci când sunteţi furioşi. Dacă veţi face acest lucru oprit, dar nu veţi lăsa urme, şi dacă este o femeie liberă, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe coapsa dreaptă şi la subsuoara dreaptă. Dacă este o slujnică, veţi fi arşi la subsuoara dreaptă, iar daca este o sclavă sau o roabă, veţi fi arşi pe coapsa stângă. Dar dacă îi lăsaţi urme sau o mutilaţi, veţi plăti despăgubiri stăpânului ei sau casei ei şi veţi fi arşi aşa cum va stabili sfatul obştesc”.

9:53. „Este o nelegiuire să alungaţi din casa voastră pe nedrept o femeie sau un copil. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi despăgubi persoana alungată cu a cincea parte din proprietăţile şi bunurile voastre. Aceştia vor putea intra în orice altă casă şi nu vor putea fi împiedicaţi să facă acest lucru”.

9:54. „Este o nelegiuire dacă atunci când sunteţi numit administrator sau tutore faceţi vreun lucru neîngăduit unei persoane care se află în grija voastră. Sau dacă aduceţi vreo pagubă omului care a avut încredere în voi ori dacă îl vătămaţi în vreun fel. În casa în care aţi fost numiţi supraveghetori nu trebuie să aveţi un comportament indecent sau să îl faceţi pe omul care a avut încredere în voi să îşi piardă prestigiul. Dacă veţi face acest lucru oprit, şi dacă este vorba de un lucru grav, sfatul obştesc vă poate condamna la moarte prin înecare, după obiceiul barbarilor, dar dacă este vorba de ceva mai puţin grav, veţi fi arşi aşa cum hotărăşte sfatul”.

9:55. „Este o nelegiuire ca voi sau vreun bărbat ori vreo femeie din casa voastră să mâncaţi carne nepreparată, cu excepţia situaţiei când este uscată la soare sau la foc, ori când este conservată. Nu aveţi voie să beţi sânge. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe antebraţul stâng”.

9:56. „Este o nelegiuire să vă îmbătaţi sau să vă certaţi cu cineva atunci când sunteţi printre barbari. Sau să îi blestemaţi şi ei să audă, sau să vorbiţi necuviincios în prezenţa lor, sau să vorbiţi împotriva noastră atunci când sunteţi cu ei. Dacă veţi face aceste lucruri oprite, prima dată veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe piciorul stâng; a doua oară, veţi fi arşi la subsuoara stângă, iar a treia oară, vi se vor arde buzele. De fiecare dată când veţi fi pedepsiţi, veţi fi legaţi de la momentul arderii până asfinţit, şi veţi fi expuşi privirilor la hotare”.

9:57. „Este o nelegiuire să vă uşuraţi în incinta templului sau să murdăriţi terenurile şi podelele de acolo. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe spinare, pe tălpile picioarelor şi între coapse. Dacă veţi mai face aşa ceva, vi se va lua vederea la ambii ochi”.

9:58. „Este o nelegiuire să scuipaţi sau să vorbiţi urât în incinta templului. Sau să strigaţi, să ridicaţi vocea în mod neruşinat ori să vă purtaţi cu lipsă de respect. Dacă veţi face aceste lucruri oprite, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe gură şi pe urechea dreaptă”.

9:59. „Este o nelegiuire să distrugeţi vreun lucru din incinta templului. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe palmele mâinilor şi între coapse. Dacă sfatul obştesc consideră oportun, această pedeapsă poate fi sporită până la moartea prin înec, după obiceiul barbarilor”.

9:60. „Este o nelegiuire să furaţi ceva din incinta templului. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi muri înecaţi, după obiceiul barbarilor”.

9:61. „Este o nelegiuire să loviţi vreun preot sau vreun slujitor al templului sau pe altcineva aflat sub protecţia sa. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi orbiţi cu fierul încins în foc. Însă dacă mutilaţi pe cineva, veţi muri înecaţi, după obiceiul barbarilor. Dacă este vorba de un

© Biblioteca Spirituală

sclav de la templu sau de un rob, atunci, pentru că l-aţi lovit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe tălpile picioarelor şi între coapse. Dacă l-aţi mutilat, vi se va arde ociul drept".

9:62. „Este o nelegiuire să rămâneţi ascunşi noaptea în incinta templului. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi orbiţi cu fierul încins în foc".

9:63. „Este o nelegiuire să aveţi la voi în incinta templului arme de metal sau arme ascuţite, cu excepţia situaţiilor când acest lucru este permis de păzitorii templului. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe tălpile picioarelor şi în palma mâinii stângi".

9:64. „Este o nelegiuire să prindeţi un răufăcător în incinta templului; doar slujitorii templului pot face acest lucru. Dacă veţi face acest lucru oprit, cel care a poruncit fapta va fi orbit cu fierul încins în foc. Cei care au săvârşit fapta vor fi arşi cu fierul încins în foc pe palmele mâinilor şi pe tălpile picioarelor".

9:65. „Este o nelegiuire să vorbiţi împotriva guvernatorului sau a sfatului obştesc sau a căpeteniilor sau a stăpânilor, cu excepţia situaţiilor când vorbiţi în faţa lor sau în piaţa de la poarta templului. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi cu fierul încins în foc pe ambele părţi ale gurii. Însă nimeni nu va avea de suferit de pe urma celor spuse public, în piaţa de la poarta templului, decât dacă vorbeşte despre Dumnezeul Acestei Incinte".

9:66. „Este o nelegiuire să vorbiţi împotriva Dumnezeului Acestei Incinte în incinta Lui. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi fi arşi pe limbă şi pe gură şi veţi fi alungaţi dincolo de hotarele noastre, şi nu vă veţi putea întoarce timp de şapte ani".

9:67. „Este o nelegiuire să vorbiţi împotriva vreunui preot de la templu, cu excepţia zilelor când orice om poate vorbi liber şi fără teamă în faţa Marelui Preot. Dacă veţi face acest lucru oprit, veşi fi arşi cu fierul încins în foc pe spinare şi sub bărbie".

9:68. „Este o nelegiuire să vă apropiaţi de Locul Marelui Altar sau de zona interzisă care se află în jurul lui, ori să atingeţi Comorile Sfinte, dacă nu sunteţi preot sau un înalt slujitor al templului, ori un om care are permisiunea să facă asta. Dacă veţi face acest lucru oprit, veşi fi orbiţi cu fierul încins în foc".

9:69. „Este o nelegiuire să luaţi de soţie o fecioară dacă deja aveţi o soţie, însă dacă nu aveţi nevastă, atunci vă puteţi căsători cu o fecioară. Este interzis să aveţi mai mult de trei soţii. Dacă veţi face acest lucru oprit, vi se va lua a patra parte din proprietăţile şi bunurile voastre şi i se va da soţiei pe care aţi luat-o în mod necuvenit".

9:70. „Este o nelegiuire să aveţi relaţii sexuale cu mama voastră, cu fiica voastră, cu sora tatălui vostru sau cu sora mamei voastre, cu fiica fratelui vostru sau cu fiica surorii voastre, cu mama tatălui vostru sau cu mama mamei voastre, cu mama soţiei voastre sau cu soţia fiului vostru, indiferent dacă sunt rude de sânge sau nu. Dacă veţi face acest lucru oprit, veţi muri înecaţi, după obiceiul barbarilor".

9:71. „Este o nelegiuire ca bărbaţii să poarte veşminte de femei sau ca femeile să poarte veşminte de bărbaţi, cu excepţia situaţiilor când şi-au anunţat public firea pe care o au. Dacă veţi face acest lucru oprit, bărbaţii vor fi arşi cu fierul încins în foc pe obrazul stâng. Femeile nu pot fi arse cu fierul încins, aşa că vor fi arse cu foc din cer. Toţi bărbaţii vor fi arşi cu fierul încins în foc".

9:72. „Bărbaţii pot fi ucişi prin înec sau cu foc, iar femeile prin înec sau prin sugrumare. Femeile nu vor fi bătute astfel încât să le curgă sângele. Castrarea bărbaţilor se va face cu un cuţit de piatră".

9:73. „Bărbaţii vor fi pedepsiţi într-un loc unde îi va putea vedea toată lumea, însă o femeie va suferi fără să o vadă cineva, chiar dacă va fi pedepsită de un bărbat. La pedeapsa femeii vor asista ca martori doi bărbaţi din sfatul obştesc şi două femei din casa pe care a păgubit-o".

9:74. „Orice bărbat pedepsit cu arderea va trebui să îndure pedeapsa la amiază, apoi va fi întins pe spate sau pe burtă, în funcţie de partea pe care se simte mai bine. Membrele lui vor fi întinse şi legate de un par, şi va fi ţinut acolo până la miezul nopţii, după care va fi lăsat să plece. O femeie, după ce a fost pedepsită, va fi aşezată într-o odaie unde se află un par de înălţimea unui om, şi va fi lăsată acolo de la amiază până la miezul nopţii. Bărbaţii sau femeile care suferă o

© Biblioteca Spirituală

pedeapsă vor avea dreptul să fie îngrijiţi de cineva până în momentul în care vor fi eliberaţi. Nimeni nu îi va interzice cuiva să meargă să aibă grijă de prietenul lui".

9:75. „Dacă o femeie face un lucru pentru care un bărbat ar fi pedepsit, aceasta va suferi la fel, numai că arderea se va face cu focul din cer. Sfatul obştesc va avea în vedere să aplice o pedeapsă şi stăpânului casei din care face parte".

9:76. „Dacă un om devine datornic în urma unui proces şi nu plăteşte la timp ceea ce se aşteaptă de la el, atunci va fi prins, iar bunurile sale vor fi luate şi date spre păstrare celor cărora le este îndatorat".

9:77. „O femeie despre care soţul a declarat în faţa sfatului obştesc că nu este potrivită să îi fie soţie, şi dacă sfatul constată că aşa stau lucrurile, va putea rămâne în casa acestuia, dar fără a-i fi soţie. Sau se poate întoarce la casa din care provine sau la casa tatălui său, ori a fratelui său, ori a fratelui tatălui său, ori a fratelui mamei sale, după cum doreşte. Însă nu se poate duce în altă parte, şi odată ce a ales, nu mai are dreptul să mai aleagă încă o dată".

9:78. „Este o nelegiuire ca un bărbat să folosească forţa sau să aplice pedepse pentru a menţine ordinea în casa lui. El poate face anumite modificări în cadrul casei lui pentru ca toată lumea să fie mai mulţumită, însă toate lucrurile trebuie făcute cu dreptate şi moderaţie. Toate neînţelegerile care se ivesc în interiorul unei case trebuie judecate de stăpânul ei".

9:79. „Toate lucrurile pe care le fac soţia sau fiica voastră, vreun tânăr sau vreun copil; vreun slujitor ori soţia lui sau fiii ori fiicele acestuia, sau slujitorii lui; sau un om liber ori soţia lui, ori fiii sau fiicele lui, sau slujitorii ori sclavii lui; sau un sclav ori o o roabă sau un rob, sau soţiile, fiii sau fiicele acestora, care se găsesc în casa voastră; sau un om liber ori un oaspete ori un străin aflat în curtea voastră, sunt ca şi cum ar fi săvârşite de stăpânul acelei case, aşa încât şi acesta va fi pedepsit împreună cu ei".

9:80. „Dacă după căsătorie se constată că o femeie care a fost luată de soţie ca fecioară nu este fecioară, se va depune mărturie despre lucrul respectiv în Tribunalul Adevărului în faţa a trei martori. Atunci, un martor va merge la casa acesteia şi îi va spune stăpânului casei despre acest lucru. După aceea, dacă chestiunea nu a ajuns în atenţia sfatului obştesc, femeia respectivă poate fi repudiată şi trimisă la casa ei, iar soţul va primi dublul preţului miresei. Sau, dacă soţul este de acord, aceasta poate rămâne în casa lui ca soţie sau concubină, însă chiar şi aşa va revendica preţul ei de mireasă".

9:81. „Dacă o soţie este repudiată de soţul ei, dar rămâne în casa acestuia, va fi precum o concubină".

9:82. „Drepturile unei concubine sunt egale cu ale unei roabe, numai că ea va fi roaba stăpânului ei până la sfârşitul vieţii".

9:83. „La moartea stăpânului unei case, fiul cel mai mare va deveni stăpân, după care vor urma ceilalaţi fraţi, în ordinea vârstei, până când nu va mai exista niciun fiu. Apoi, dreptul va reveni fraţilor stăpânului, în ordinea vârstei, şi fiilor acestora, în conformitate cu legătura de sânge. Noul stăpân va avea grijă de soţiile şi concubinele tatălui său, ca acestea să aibă parte de acelaşi tratament ca şi înainte. Fraţii şi surorile sale îi vor fi ca nişte fii şi fiice. Într-o casă, odată cu moartea stăpânului nu se schimbă nimic, decât stăpânul. După moartea stăpânului, o casă nu se poate împărţi, decât dacă acest lucru este făcut în mod legitim de către noul stăpân, după ce a fost stăpânul casei timp de un an.

9:84. „Toţi cei ce stau în piaţa de la poarta templului vor respecta anunţurile care se fac la anumite ore, iar atunci când se aude vocea celui ce anunţă, toată lumea trebuie să înceteze orice schimburi şi să rămână în tăcere".

9:85. „Potrivit obiceiurilor Fiilor Focului, o casă poate adopta un copil şi îl poate aduce în locuinţă, iar acesta poate fi unul dintre noi, un barbar de dincolo de ape sau un barbar de dincolo de hotarele noastre. Însă dacă este vorba despre un barbar de dincolo de hotarele noastre, acesta nu va fi adoptat decât dacă este un orfan mai mic de şapte ani, în cazul în care este băiat, sau dacă este o copilă, în cazul în care este fată".

9:86. „Dacă un bărbat ia de soţie o femeie barbară, care nu este în stăpânirea unei soţii dintre noi, acela nu va putea deveni stăpânul casei, iar un frate mai mic va avea dreptul la

© Biblioteca Spirituală

moştenire înaintea lui".

9:87. „Un bărbat cu apucături de femeie, care a anunţat public că este aşa, va fi pentru noi ca o femeie şi va fi tratat ca atare. Însă dacă poartă arme în război, atunci va sta în faţa noastră ca un bărbat, deşi poate alege să fie privit şi altfel".

9:88. „Dacă un stăpân are în interiorul casei sale o femeie care nu este fecioară şi care este concubină sau sclavă, şi dacă o oferă unui oaspete sau altui bărbat din casa lui, ca să se culce cu ea, nu săvârşeşte nicio nelegiuire".

9:89. „Dacă cineva este declarat bărbat cu apucături de femeie, acesta poate cere guvernatorului să stabilească un preţ ca cineva să devină protectorul său. Şi astfel, va intra în casa omului care a plătit preţul".

9;90. „Puteţi cumpăra un sclav sau un rob pentru orice femeie din casa voastră. Dacă aceasta este o femeie liberă, atunci sclavul va fi eliberat, iar dacă este vorba de un rob, atunci se va plăti preţul ca el să devină om liber".

9:91. „Dacă o femeie este concubină şi mai devreme de cinci ani de la pierderea virginităţii sau de la primirea ei în casa voastră nu a rămas însărcinată, atunci va trece în casa altcuiva, după obiceiul Fiilor Focului, sau va fi dată înapoi, după acelaşi obicei".

9:92. „Atunci când face anunţul public, orice străin trebuie să mărturisească toate fapele sale, atât pe cele bune, cât şi pe cele rele. Toate aceste lucruri legate de el vor fi rostite cu voce tare de către vestitor, ca să le audă toată lumea. Oricine îi poate pune întrebări străinului referitor la aceste lucruri, iar dacă ascunde ceva sau spune minciuni, va fi judecat după lege de către sfatul obştesc".

9:93. „O fecioară nu poate fi arsă, dar va fi bătută cu varga, iar sfatul obştesc va stabili numărul de lovituri".

9:94. „Un om judecat şi pedepsit de trei ori va fi alungat din mijlocul nostru după a patra pedeapsă, cu excepţia situaţiei când este purtător de arme în război".

9:95. „Registrele şi înscrisurile, notaţiile şi semnele referitoare la ceva pot fi distruse sau modificate numai cu aprobarea sfatului obştesc sau a guvernatorului".

9:96. „Cel ce se întovărăşeşte cu hoţii este el însuşi un hoţ în inima lui şi de aceea poate fi tras la răspundere dacă tovarăşii lui fură".

9:97. „Dacă stăpânul legitim al unei case nu a ajuns încă la maturitate, sfatul obştesc va numi un administrator şi un tutore pentru casa aceea şi pentru moştenitorul ei".

9:98. „Străinii nu au voie să intre pe teritoriul nostru având asupra lor arme de război făurite din metal. Doar stăpânii barbarilor de la hotarele noastre pot face acest lucru. 9:99. „Acestea sunt legile care reglementează relaţiile dintre sfatul obştesc, guvernator şi oameni. Cele care se ocupă de relaţiile dintre oameni sunt în păstrarea tribunalului care se află în piaţă. Există şi alte legi, care se ocupă de relaţiile dintre tribunalul templului şi oameni. 9:100. Hoskiah a stabilit legile, iar Racob le-a cosemnat. Eu, Brigadan din Gulwa, leam păstrat, însă multe au rămas necunoscute. Acestea sunt legile lui Hoskiah.

9:101. Această afirmaţie nu se mai ştie unde era plasată: „Se hotărăşte ca fierul folosit la ardere să nu fie incandescent, iar orbirea să nu se facă prin contactul cu metalul, ci doar cu ajutorul căldurii, ca să nu fie totală".

CAPITOLUL X - CONSEMNĂRI - 4

10:1. Ei bine, chiar şi în zilele lui Hoskiah înregistrările nu erau complete, de aceea Hoskiah a pus să fie scrise toate aceste lucruri. Şi asta s-a făcut aşa cum a stabilit Kahadmos.

10:2. În Cartea lui Mithram stă scris: „Omul Adevărat are multe calităţi, iar una dintre cele mai importante este ataşamentul lui faţă de datoria pe care o are. Omul are o datorie vizavi de sufletul său, de Dumnezeul său, de cei ce sunt la guvernare şi de casa sa.

10:3. Cel slab fuge din luptă şi spune, „Vezi, mi-am făcut datoria; sunt viu". Omul Adevărat rămâne hotărât şi necruţător; vrăjmaşii lui sunt ca pleava în bătaia vântului; el este

© Biblioteca Spirituală

stăpânul vieţii. Datoria este zeiţa bărbăţiei şi ea cere să te jertfeşti pe deplin.

10:4. Zeiţa neîndurătoare spune, „Mori!”, iar Omul Adevărat merge înainte. Rândurile Stăpânilor Veşnici ai Vieţii se deschid, iar acesta îşi ia locul printre ei.

10:5. Datoria zice, „Gloria şi onoarea nu vor fi niciodată ale tale; soarta ta nefericită este să munceşti în gropile de cărămidă, astfel încât soţia ta şi copiii tăi să nu rabde de foame”. Omul Adevărat înfruntă munca cu dârzenie şi bucurie.

10:6. Cea mai de seamă calitate a bărbăţiei este curajul, iar cea mai importantă expresie a curajului este datoria. Datoria este pentru bărbat ceea ce este castitatea pentru femeie; este povara pe care bărbatul şi-o asumă de bunăvoie.

10:7. Hoskiah a zis, „Aceste lucruri trebuie adăugate la cele deja consemnate: Chiar şi fiarele sălbatice au o datorie, fiindcă datoria este slujnica vieţii. Toate lucrurile care au viaţă au o datorie, căci viaţa este prin sine însăşi o datorie. Când un om nu mai are niciun fel de obligaţii, înseamnă că a murit.

10:8. Cu cât rangul unui om este mai înalt, cu atât datoria lui este mai mare. Căpetenia Oamenilor trebuie să slujească mai bine decât pedestraşul. Oamenii mai importanţi au îndatoriri mai mari; cei mai puţin importanţi au îndatoriri mai mici. Oriunde există viaţă, acolo există şi pericol.

10:9. În Cartea lui Mithram stă scris: Omul Adevărat este generos în cuvânt şi faptă, şi în el nu există josnicie. Cel care dă cu o mână, ia cu cealaltă.

10:10. De asemenea, mai sunt scrise şi următoarele: „Toţi oamenii trebuie să caute să se ridice mai presus de bunurile lor. Căci dacă nu se ridică, se vor prăbuşi. Doar omul cunoaşte nemulţumirea şi caută să-şi amelioreze soarta, căci omul este modelat de nemulţumire”.

10:11. Hoskiah a mai adăugat la consemnări şi aceste cuvinte: „Ţintiţi cu săgeata mai presus de aşteptările voastre. Cel ce trimite săgeata către lună va trage mai departe decât acela care vrea să o trimită până în vârful copacului. Alegeţi-vă arcul după puterea voastră. Un arc puternic fără un om puternic nu este mai valoros decât un arc slab. Judecaţi oamenii după ţinta pe care o au, nu după arcul cu care trag. Cu un arc simplu îţi faci treaba, cu un arc frumos te făleşti. Cel mai puternic arc făurit vreodată este inutil în lipsa unei săgeţi”.

10:12. Hoskiah a zis, „Acestea sunt lucruri care sunt scrise, dar care s-au pierdut. Hai să le consemnăm din nou”: Succesul este copilul hărniciei şi al stăruinţei. El urmează paşii celui înţelept, la fel cum eşecul se ţine după cel nesăbuit. Oamenii pot să aleagă între succes şi o viaţă de huzur; pe amândouă nu le pot avea. A fi bătut, dar totuşi a nu te preda, aceasta este adevărata biruinţă.

10:13. Eşecul ne permite să apreciem cât de mare este succesul. Doar el dă valoare realizării, însă eşecul nu este real decât atunci când cineva îl acceptă”.

10:14. Acestea sunt lucrurile care au fost adăugate la consemnările existente, însă nu putem spune când anume, cu toate că Hoskiah a zis: „Spiritul curajului se bucură în libertate şi nu poate purta jugul robiei. El nu va accepta niciun stăpân care îi subjugă voinţa prin forţă. 10:15. Omul se poate supune în luptă celor care conduc şi astfel va deveni un om mai bun, pentru că adevărata slujire nu este robie. Niciodată să nu vă cereţi drepturile înainte de a le câştiga.

10:16. Omul este nevrednic de libertate dacă nu recunoaşte şi dreptul la libertate al celorlalţi. Omul liber este propriul guvernator, iar dominaţia lui este mai mai aspră decât a oricărui despot. Singurul om îndreptăţit să fie liber este acela care se conduce cu asprime şi înţelepciune.

10:17. Orice popor merge fie spre libertate, fie spre robie, căci este imposibil să rămână undeva la mijloc. Dacă oamenii liberi sunt slabi, aceştia vor fi cei mai mari inamici ai libertăţii. Marile evenimente nu produc eroi sau oameni laşi, ci doar îi fac vizibili pentru ochii oamenilor”.

10:18. Datorită lui Hoskiah au fost scrise şi aceste lucruri, pentru că a spus, „Şi acestea au fost consemnate odinioară, însă acum s-au pierdut din cauza degradării”: Calea răufăcătorului este aceea a nesomnului. Cei răi urmează un drum întunecat; aceştia merg pe el temându-se continuu să nu cadă.

© Biblioteca Spirituală

10:19. Răufăcătorul cade pradă propriilor fărădelegi. El este întemniţat de propria răutate. Răufăcătorul cade în capcana făurită de el însuşi; el fuge şi atunci când nimeni nu îl urmăreşte.

10:20. Pe bună dreptate s-a spus: Cei răi la inimă îi laudă pe aceia care săvârşesc fapte rele. Sunt mulţi cei care au gânduri rele, dar mai puţini cei care le pun în practică, căci mulţi dintre ei sunt laşi. Observaţi-l pe omul care vorbeşte mult despre faptele oamenilor răi; oare nu ar fi vrut să fie şi el printre ei, dar i-a lipsit curajul?".

10:21. Aceste lucruri au fost consemnate în documentele din vremea lui Racob, care sau pierdut: „Peste o sută de generaţii, bărbaţii vor fi mai puţin răi, căci aşa stă scris în Planurile lui Dumnezeu. După ce vor trece o mie de ani, femeile vor fi mai frumoase, căci aşa stă scris în Planurile lui Dumnezeu.

10:22. Va veni o zi când un mare popor se va ridica mai presus de toate celelalte, pentru a conduce toate popoarele de pe Pământ, iar acesta va supravieţui chiar şi în Ziua Marii Încercări. S-au scris multe despre acest popor, însă toate aceste lucruri s-au pierdut.

10:23. Pe măsură ce generaţiile se vor succeda, Pământul va deveni tot mai roditor, căci aşa stă scris în Planurile lui Dumnezeu.

10:24. Trupul Marelui Dumnezeu cuprinde tot ceea ce există, iar Spiritul Lui este în toate. Spiritul este desăvârşit, dar trupul este nedesăvârşit".

10:25. Hoskiah a spus: „Hai să consemnăm acum aceste lucruri, căci au fost scrise şi mai înainte". Nimeni nu va face ceva împotriva voinţei poporului. Nimeni nu va purta pică cuiva pe nedrept şi nu se va răzbuna singur şi nejustificat.

10:26. Aceste lucruri vor fi pedepsite: Dacă un bărbat ce nu a ajuns încă la vârsta de douăzeci de ani îşi ia o soţie; însă, poate avea o concubină. Dacă îşi dezveleşte trupul în public. Dacă se purifică în altă parte şi nu într-o apă curgătoare".

10:27. Datorită naşterii sale, Hoskiah nu a putut deveni guvernator al Fiilor Focului, însă a fost egal în rang cu guvernatorul din sfatul obştesc, căci a cârmuit tot acest ţinut.

10:28. Sfatul obştesc a făcut aceste legi şi le-a adăugat celor făcute de Hoskiah: „Un străin, fie el chiar şi barbar, poate deveni unul de-ai noştri dacă este susţinut de trei membri ai sfatului obştesc, însă nu va putea face parte din sfat, decât dacă luptă în război alături de noi. Acesta nu va deveni unul de-ai noştri decât după un an de când acest lucru a fost anunţat public, şi oricine va putea veni înaintea sfatului obştesc să-şi prezinte obiecţiile legate de acceptarea străinului.

10:29. Fiecărui om i se va atribui un loc în cadrul sfatului obştesc şi va putea vorbi atunci când îi va veni rândul, potrivit locului pe care îl ocupă. Niciun om nu are voie să îl întrerupă pe altul atunci când vorbeşte.

10:30. Nimeni nu va vorbi înainte să îi vină rândul şi orice om care a vorbit deja va putea vorbi din nou. Dacă cineva a vorbit de două ori şi mai doreşte să vorbească încă o dată, acela se va ridica şi va rămâne în tăcere. Dacă un om din cinci ridică mâna pentru el, va putea vorbi din nou, dar dacă acest lucru nu se întâmplă, se va aşeza la locul lui fără să vorbească. Dacă se ridică mai mulţi oameni în acelaşi timp, cei care ocupă locurile mai mici în rang se vor aşeza din nou. A treia oară, nimeni nu va vorbi despre altceva, decât despre ce a spus cineva care a vorbit după el, aşa că nu va putea vorbi despre un lucru nou. Nimeni nu va putea vorbi mai mult decât îi este permis.

10:31. Vechile reguli vor fi schimbate, astfel încât bărbaţii care fac parte din sfatul obştesc să aibă cel puţin douăzeci şi cinci de ani, iar cei trecuţi de şaizeci de ani să poată rămâne în continuare. Un bărbat care a luptat în războaie va avea un rang mai înalt decât acela care a intrat în sfat însă nu a luptat.

10:32. Dacă cineva adoarme în timpul unei întâlniri a sfatului, nu va mai fi primit o anumită perioadă de timp.

10:33. Nimeni nu va putea părăsi adunarea sfatului atunci când cineva este în picioare şi vorbeşte, iar dacă cineva iese afară, nimeni nu are voie să comenteze.

10:34. Nimeni nu are voie să scuipe sau să râdă prosteşte ori să facă zgomot la întrunirile sfatului. Nimeni nu are voie să şuşotească sau să vorbească, decât atunci când îi vine rândul.

© Biblioteca Spirituală

10:35. La întrunirile sfatului, nimeni nu are voie să insulte o altă persoană. Dacă cineva vrea să facă o acuzaţie sau să ridice o problemă, va trebui să vorbească atunci când îi vine rândul şi să solicite o perioadă de timp pentru ca acestea să fie dezbătute.

10:36. Iată care va fi jurământul străinului atunci când este admis: „Jur în faţa Dumnezeului Acestei Incinte că voi urma cu sârguinţă căile Sale şi mă voi supune poruncilor Sale. Jur să nu mă abat de la Cărarea Măreaţă. Jur să mă supun tuturor legilor şi să vă fiu loial în război şi în faţa terorii, chiar dacă voi fi torturat de barbari. Jur aceste lucruri pentru totdeauna".

CAPITOLUL XI - CONSEMNĂRI - 5

11:1. „Fiinţă Supremă şi Măreaţă, iluminează inimile celor din poporul meu şi fă-i să vadă poteca ce le stă în faţă. Permite-le să pătrundă înţelesul vieţii. Fă ca inimile lor să se teamă de responsabilitatea pe care o au în privinţa stării viitoare a sufletului lor. De aceea, ajută-i să dobândească un spirit smerit şi o inimă bună. Dă-le o străfulgerare a veşniciei acum când se află pe Pământ, ca să poată înţelege mai bine ce le stă înainte. Fă-i să poată intra în legătură cu izvorul înţelepciunii şi al Adevărului, şi lasă-i să se apropie de fântâna sfinţeniei şi să soarbă din apele sale. Ajută-i să judece corect şi călăuzeşte-le inimile, ca să se ţină bine de învăţăturile Maeştrilor noştri care au părăsit această lume. Fă-i să rămână neclintiţi în lumină şi arată-le falsitatea lucrurilor care strălucesc în întuneric. Fiinţă Supremă şi Măreaţă, când vor ajunge la capătul călătoriei lor, dă-le nemurirea, ca să trăiască în Regiunea Luminii Veşnice. Fii milostiv cu ei, fiindcă Tu poţi atenua răul care s-a întipărit în sufletele lor veşnice".

11:2. „Maeştrii noştri ne-au învăţat că sufletul omului este sămânţa unui spirit, şi că acesta a fost pus în pieptul unui animal. Fiinţă Supremă şi Măreaţă, trimite asupra poporului meu apele răcoritoare ale înţelepciunii şi compasiunii Tale, ca sămânţa din ei să fie hrănită şi să se trezească la viaţă în Ţinutul Luminii. Dacă sămânţa din trupul nostru se usucă sau este mâncată de animal, atunci suntem osândiţi la nimcnicia veşnică. Fă ca niciunul din poporul meu să nu păţească acest lucru, căci în Regiunea Luminii Veşnice aceşti oameni vor simţi lipsa şi a celui mai rău dintre ei".

11:3. „Fiinţă Supremă şi Măreaţă, care citeşti inimile oamenilor ca pe nişte suluri desfăşurate, ce aş putea să cer pentru mine însumi? Eu care, deşi sunt cel mai mare în rang, sunt mai prejos decât mulţi din poporul meu în ceea ce priveşte tăria sufletului. Eu sunt un războinic, nu un om care se roagă, aşa că nu ştiu dacă am trecere înaintea Ta".

11:4. „Într-adevăr, Fiinţă Supremă şi Măreaţă, în viaţa mea am provocat multă durere şi suferinţă. Povara bărbăţiei mele apasă greu pe umerii mei. Dar, Fiinţă Supremă şi Măreaţă, nu am jefuit niciodată văduva sau orfanul, şi nici nu i-am lovit pe cei meajutoraţi sau pe cei lipsiţi de apărare. Nu mi-am bătut joc de cel care suferă, nici nu am stat deoparte de frică atunci când răul a fost făcut. Nu am ucis pe nimeni, decât pe acei vrăjmaşi care m-ar fi omorât. Când am slujit pe cineva, l-am slujit bine. Nu am părăsit niciodată un prieten aflat la ananghie, nici nu am pângărit sfinţenia casei altui om. Totuşi, Fiinţă Supremă şi Măreaţă, am făcut multe lucruri pe care oamenii le osândesc şi de aceea nu ştiu dacă am trecere înaintea Ta. Însă indiferent de cum mă priveşti, nu mă considera nevrednic de a pleda cauza poporului meu".

11:5. „Nu m-am născut printre cei care sunt acum poporul meu. Nu sunt din sângele lor, şi odinioară m-am rugat Dumnezeului Părinţilor Mei aşa cum o făceau şi ei. Însă nu eşti Tu aceeaşi Fiinţă, indiferent ce nume ţi se dă? Tu eşti Fiinţa în faţa căreia spiritul meu se pleacă, eşti Susţinătorul tăriei sale. Numai Tu cunoşti frământarea inimii mele, fiindcă, întradevăr, eu nu ştiu ce este Adevărul. Nici nu mă aştept să ştiu, căci sunt nevrednic de o asemenea cunoaştere. Eu nu Te-am părăsit, ci doar am vrut să Te văd mai limpede şi să te slujesc mai bine. Când nu Te-am putut înţelege într-un loc, Te-am căutat în altul. Te-am căutat acolo unde era mai multă lumină. Printre tinerii de vârsta mea, păreai că eşti aproape; totuşi, nu te puteam înţelege, fiindcă ei voiau să te pună într-o cutie. Acum, deşi pari a fi mult mai departe, Te văd mult mai clar şi cunosc natura Ta".

© Biblioteca Spirituală

11:6. Fiinţă Supremă şi Măreaţă, nu pot spune, aşa cum fac alţii, că nu am îndoieli, căci, într-adevăr, sunt adesea sfâşiat de gânduri contradictorii. Nu mă îndoiesc de existenţa Ta, căci am avut privilegiul să văd cum Te manifeşti. Dar sunt plin de îndoieli în ceea ce priveşte relaţia mea cu Tine. În plus, mai sunt atât de multe lucruri pe care nu le pot înţelege; cu toate acestea, unii vin la mine ca să le ofer călăuzire. Când fac o greşeală care mă afectează doar pe mine nu mă plâng de consecinţe, dar dacă i-aş face pe alţii să greşească, inima mea sar rupe în bucăţi".

11:7. „Dumnezeul Inimii Mele şi Tatăl Sufletului Meu, priveşte spre mine cu bunăvoinţă, căci singur nu pot să ajung la Tine. Ilumineză-mă, ca să-i pot călăuzi şi pe alţii spre lumină. Nu mă tem de moarte şi distrugere, nici măcar de nimicnicia veşnică, însă mă tem că nu mă pot ridica la înălţimea sarcinii pe care o am. Fiinţă Supremă şi Măreaţă, dă-mi încredere şi tărie, căci nu cer nimic mai mult. Dacă pe acestea nu le pot găsi la Tine, atunci nu le pot găsi nicăieri. Călăuzeşte-mă, Fiinţă Supremă şi Măreaţă; ce trebuie să fac pentru poporul meu?".

11:8. Aceste lucruri nu au fost scrise pentru ochii oamenilor, dar oare cel ce le-a scris ar avea ceva împotrivă să fie consemnate pentru oameni dacă ar şti că în felul acesta poate adăuga chiar şi o fărâmă la depozitul de bunătate pe care-l au la dispoziţie oamenii de pe Pământ?

11:9. Când a trecut de vârsta de şaizeci de ani, Hoskiah l-a trimis pe Pelasi după restul Copiilor Luminii. Nu a venit niciunul, fiindcă au spus că nu se cade să călătorească până la marginea Pământului ca să trăiască printre barbari. Aceştia au spus, „Noi vom păstra lumina aici, deoarece acolo sigur se va stinge".

11:10. Totuşi, mai târziu au sosit patru corăbii, însă acestea au adus regulile lui Ashratem. Cu ele a venit Enos Husadim, unul dintre Fiii lui Dan, un om învăţat de pe versanţii muntelui, care se odihneşte în întuneric şi se înalţă până la hotarele luminii. El îl cunoştea pe Hoskiah de când era copil. A mai venit şi unul pe nume Zodak, care trăise în Twalus, aducând cu el toate cărţile Copiilor Luminii. Cu Zodak au venit mulţi oameni care cunoşteau misterele prelucrării metalelor, iar aceştia au adus cu ei lumina lui Amos. Când au venit, spiritul lui Hoskiah deja plecase să se întâlnească cu părinţii lui.

11:11. Înainte ca spiritul lui să prindă aripi, iată ce a scris Hoskiah pentru călăuzirea poporului său: „Oamenii mei de nădejde, se apropie vremea să plec în Marea Călătorie şi nu pot termina ceea ce mai aveam de făcut. Am neglijat un singur lucru, căci deşi am fost Păzitorul Consemnărilor, le-am dedicat mult prea puţin timp. Mulţumesc preoţilor pentru grija lor; am consemnat în scris multe legi necesare pentru acest ţinut. Erau cunoscute dinainte, însă nu fuseseră scrise pentru a fi văzute de ochii oamenilor. Acum, ele ajung la ureche fiecărui om. Întodeauna, principala mea preocupare a fost bunăstarea şi siguranţa voastră, dar eu sunt un războinic şi o căpetenie, nu un scrib sau unul care consemnează lucruri".

11:12. „Oamenii mei de nădejde, noi suntem puţini, iar barbarii din jurul nostru sunt mulţi. Pentru o vreme, aceştia sunt bine ţinuţi în frâu, căci Cladwigen ne vrea binele, iar fiii lui sunt prietenii noştri. Ne-am trudit să ridicăm o cetate, iar oamenii circulă liberi printre noi. Aici vin multe corăbii, fiecare la timpul cuvenit. Însă războinici puternici şi deloc prietenoşi, ne ameninţă dinspre nord-est, de aceea vigilenţa noastră nu trebuie să slăbească niciodată. Nu putem dormi în pace alături de barbari, aşa că trebuie să fim mereu atenţi. Pericolul stă deasupra noastră ca un bolovan pe versantul muntelui, iar siguranţa noastră este ca o pietricică în mâna unui copil. Barbarii nu uită că noi suntem străini în acest ţinut; şi nu suntem bineveniţi decât atâta vreme cât le suntem de folos".

11:13. „Însă, oamenii mei de nădejde, cu toate pericolele din jurul nostru, eu mă tem cel mai mult de pericolele din interior. Suntem, într-adevăr, puţini în comparaţie cu numărul barbarilor; dar devenim slabi din cauza faptului că ne certăm între noi. Cetatea noastră este un loc unde se vând şi se cumpără lucruri, un loc unde se schimbă produse. În afara ei, este o piaţă unde oamenii vin şi pleacă după cum doresc, unde cumpără şi vând fără nicio piedică.

Avem legi pentru cetate şi legi pentru piaţă. Printre noi sunt mulţi meşteşugari care dau barbarilor lucrurile pe care le fac în schimbul unor alimente. Avem o viaţă bună aici, dar este o viaţă pe care eu nu o înţeleg pe deplin. Noi am venit de departe, ca să ridicăm o cetate închinată luminii, unde lumina să fie păstrată. Dar este aceasta oare o astfel de cetate? Caută oamenii

© Biblioteca Spirituală

lumina ca să o venereze sau caută o viaţă îmbelşugată şi venerează bogăţia şi posesiunile?”.

11:14. „Când unii dintre noi am venit de pe Ţărmul Tristeţii am fost plini de cuvinte de laudă pentru faptul că am fost izbăviţi de la moarte, însă în mijlocul acestei rodnicii, o mare parte a recunoştinţei noastre s-a pierdut. De ce oamenii sunt întodeauna mai buni în faţa dezastrului şi în mijlocul lipsurilor, decât atunci când se află pe câmpurile verzi ale păcii şi belşugului? Nu este acesta un răspuns la întrebările multora, care vor să ştie de ce există durere şi suferinţă pe Pământ? De ce soarta oamenilor este să lupte şi să sufere, în loc să devină nişte oameni mai buni?”.

11:15. „Oamenii mei de nădejde, poate că ochii mei sunt înceţoşaţi şi nu mai văd bine lucrurile pe care le au în faţă, dar nu sunt orb în privinţa firii voastre. Deja femeile noastre se uită după barbari, iar atunci când femeile caută alţi bărbaţi decât cei din neamul lor, acesta este un semn de degenerare. Citesc ce este scris şi mă tem pentru viitor”.

11:16. „Mulţi oameni care sunt în lumină ca şi noi ni se vor alătura, aşa că braţele noastre vor fi mai puternice, iar credinţa noastră va fi întărită. (Comentariu: Cât de puţini au venit!). Totuşi, destinul nostru este legat de cel al barbarilor. Aceştia sunt oameni frumoşi, cinstiţi şi înzestraţi cu curaj; nu dispreţuiţi felul lor de a fi, ci aduceţi-i la lumină”.

11:17. „Cetatea noastră nu a fost întemeiată pentru a fi o piaţă, un loc în care să se schimbe doar lucruri pământeşti. Şi nici nu am venit aici ca nişte cuceritori, ci ca nişte oameni care caută adăpost”.

11:18. „Oamenii mei de nădejde, amintiţi-vă că drumul vieţii nu este neted, iar supravieţuirea nu este o potecă înierbată. Cel mai important lucru pentru orice popor care vrea să supravieţuiască este autodisciplina. Gândiţi-vă mai puţin la aur şi mai mult la fierul ce protejează aurul. De asemenea, amintiţi-vă aceste cuvinte din Cartea lui Mithram, «Sabia cea mai ascuţită nu este de niciun folos dacă nu este în mâna unui om curajos. Şi tot aşa, cel ce are aur îl poate păstra doar dacă îşi ţine arcul întins»”.

11:19. Restul cuvintelor lui Hoskiah pentru poporul său s-a pierdut.

CAPITOLUL XII - CONSEMNĂRI - 6

12:1. Înainte să plecăm din Droidesh, au fost aduse oi şi capre vii şi au fost atârnate de un copac aflat în locul unde se ţinea adunarea. Pe ramuri erau păsări viu colorate şi obiecte de aur şi argint, care fuseseră agăţate acolo. Erau şi parfumuri, uleiuri şi veşminte. Oamenii dansau în jurul copacului de care se sprijineau nişte lemne tăiate. Au venit apoi trei fecioare şi s-a aprins un foc ca ofrandă adusă pentru succes.

12:2. Am plecat spre Miazănoapte şi am ajuns la un ţărm pe care fuseseră trase numeroase corăbii şi unde nişte oameni înarmaţi, aşa cum nu mai văzusem până atunci, se certau între ei făcând un zgomot asurzitor.

12:3. Noi ne-am retras, fiindcă aceştia ne erau complet străini, însă au venit alţii prin spatele nostru şi am fost prinşi şi duşi în mijlocul lor, ajungând în faţa lui Albanik, Conducătorul Oamenilor Înarmaţi. S-au strâns cu toţii în jurul nostru, iar unii dintre ei cereau vărsare de sânge. Voiau să ne ia corăbiile şi posesiunile, însă conducătorul lor a spus, „Să mai aşteptăm până mâine, căci dacă va curge sânge acum, vor veni mereu străini în aceste locuri”.

12:4. În acea noapte, soţia lui Albanik i-a vorbit şi a zis, „Ar fi un lucru nesăbuit şi o faptă rea să îi ucideţi pe aceşti străini, căci sunt înţelepţi şi au multă învăţătură. De ce să distrugeţi ceva ce aţi putea folosi mai bine?”. Conducătorul i-a ascultat sfatul, fiindcă ştia că avea mulţi oameni răniţi şi nu era nimeni mai priceput decât noi care să aibă grijă de ei. Şi pentru că femeia era însărcinată, ni s-a cruţat viaţa şi ne-au fost înapoiate bunurile.

12:5. Comandantul căpeteniilor era un războinic care, în timp ce vâna, îl ucisese pe tatăl său şi de aceea fusese nevoit să fugă de pe pământurile sale. O luase cu el şi pe regină, pe care o capturase prin viclenie, însă noi nu ne temeam de el, deoarece Albanik ne privea cu ochi buni.

12:6. Printre războinicii care veniseră cu noi erau douăzeci de oameni din Ilopinos.

© Biblioteca Spirituală

Aceştia purtau coifuri de bronz, cu pene stacojii şi violete. Scuturile lor erau de bronz lucitor, de aceea străluceau ca soarele, şi aveau pe margini o bandă de metal călit. Aveau doi coţi şi jumătate lungime şi jumătate de cot lăţime. De asemenea, aveau suliţe din lemn fără noduri, cu o lungime de şase coţi, cu lame din metal dur, fixate cu nişte legături.

12:7. Săbiile lor erau din metal pur, cu duritate mare, prelucrat într-un mod minunat, având un cot şi jumătate în lungime şi trei degete în lăţime. Mânerul era din corn de animal legat de jur împrejur cu fire de aramă şi argint. Unii dintre aceştia erau înarmaţi cu suliţe de luptă şi săgeţi de aruncat. Aveau o săgeată ciudată, care în zbor se dădea peste cap, şi o alta care lovea dintr-o parte.

12:8. În bătălie, rămâneau pe loc, ca să reziste năvălirii vrăjmaşilor, dar nu erau buni să atace, fiindcă se mişcau cu greutate. Aveau cu ei sclavi şi şaizeci de slujitori; unii jefuiau pe câmpul de luptă, alţii prădau ţinutul, alţii găteau, alţii păzeau bagajele, iar alţii cărau poverile. Războinicii erau iscusiţi în luptă.

12:9. Timp de şapte zile, toate corăbiile au navigat împreună, şi după aceste şapte zile au ajuns la o insulă. Acolo era un loc al morţilor, căci totul era dezolant. În centrul insulei era un templu care se prăbuşise în interior, căci nu erau oameni care să îl întreţină. Căpeteniile şi şeful lor se duceau la templu şi aduceau jertfe zeilor lor, ale căror voci voiau să le audă.

12:10. Fiica lui Laben, armurierul, s-a ascuns în deschizătura din spatele focului şi le-a vorbit într-o limbă ciudată. Aceştia i-au auzit glasul şi au crezut că vine de la un zeu fantomă. Ea le-a vorbit despre ţinutul mamei ei, numit Belharia, şi le-a cerut să meargă acolo. Le-a spus să-i ia cu ei şi pe cei din poporul Bethedan, fiindcă aduc noroc şi sunt iubiţi de zei. Căpeteniile au ieşit din templu crezând că avuseseră o revelaţie.

12:11. Am navigat spre Apus într-o companie numeroasă şi nu ne-am temut de nimic, decât de vârtejuri, căci Oamenii Roşii care erau cu noi cunoşteau toate tainele apelor. Zile în şir am văzut numai marea, iar păsările trimise să găsească uscatul s-au întors înapoi.

12:12. Am ieşit printr-o strâmtoare în marea Râului cel Mare. Am trecut pe lângă ţinuturile aramei albe şi am mers spre Locul Oamenilor Pictaţi, unde am tras corăbiile şi le-am proptit cu nişte pari.

12:13. Printre luptători erau şi unii din Sparsia, a căror căpetenie era Korin, numit şi omul cu toporul, dar pe care noi l-am numit „cel viclean”. Aceştia s-au dus în pădure ca să vâneze, iar regele acelui loc a trimis oameni care să îi aducă la el, însă aceia au refuzat şi s-a dat o luptă zgomotoasă.

12:14. Garda care asigura paza conducătorului Oamenilor Pictaţi era alcătuită din arcaşi, iar unul a tras o săgeată spre Korin. Acesta s-a dat într-o parte, la adăpostul scutului, iar săgeata s-a înfipt în gâtul unui Om Pictat, care îl ameninţa cu o sabie. Acest lucru a declanşat o mare luptă între pădure şi mare, şi cu toate că fusese înconjurat de numeroşi duşmani, Korin şi-a croit drum printre ei. Bătălia era a lui, pentru că a înaintat prin pădure şi a năvălit asupra caselor Oamenilor Pictaţi.

12:15. Corăbiile s-au despărţit, iar cei care au dorit să ridice vulturul şi şarpele s-au dus în Belharia, în Portul Uriaşilor. Aceşti uriaşi, înalţi de şase coţi, au construit temple măreţe.

12:16. Corabia lui Korin a rămas cu noi, iar acesta i-a vânat, i-a scos din peşterile lor şi i-a ucis pe toţi, cu excepţia unei uriaşe. Aceasta a venit la noi, punându-se chezaşă pentru viaţa soţiei lui Albanik.

12:17. Am ajuns într-un golf; pe o parte se întindea o pădure, iar pe cealaltă parte o câmpie unde păşteau turme. Pentru oamenii acelui loc era vremea sărbătorii focurilor, iar aceştia organizau jocuri pe ţărm şi făceau întreceri pe pământurile despădurite din interior. În acest timp, nu erau dispuşi să lupte, aşa că întâlnirea noastră a fost paşnică. Purtau veşminte ţesute în două părţi şi legate la brâu cu piele. Aveau căciuli din piele, iar tunica care atârna pe ei era colorată în culori închise: albastru, verde şi maro. Picioarele le aveau învelite în piei de animal, legate în faţă cu curele. Aveau multe podoabe de aramă, dar puţin aur sau argint, cu toate că brăţările şi broşele lor străluceau ca argintul. Cunoşteau arta prelucrării aramei astfel încât să arate ca argintul sau aurul.

© Biblioteca Spirituală

12:18. Aceşti oameni aveau o mare sărbătoare înainte de începerea sezonului cald, în timpul căreia apărea zeul lor, Mago. În interiorul zeului erau spiritele oamenilor pe care zeul îi mâncase, şi se putea auzi cum acestea strigă din interior pentru a fi izbăvite de întuneric. Pentru că era sărbătoare, aceşti oameni au cerut-o pe uriaşă, şi aceasta le-a fost dată pe timpul cât urma să aibă loc sărbătoarea.

12:19. Nu cunoşteam firea acestor oameni şi când am văzut că vor să bem sânge, neam depărtat de ei. Căpetenia lor a trimis un mesager, iar Korin şi uriaşa s-au luptat între ei, însă uriaşa era mai puternică, aşa încât Korin a momit-o către marginea falezei. Korin îşi bătea joc de ea şi râdea văzând-o cât este de stângace, şi în felul acesta a păcălit-o să vină la marginea falezei şi să se năpustească spre el. Însă a trecut pe lângă el, iar acesta s-a dus în spatele ei şi a împins-o, astfel încât a căzut de acolo de sus pe o stâncă neagră aflată dedesubt şi şi-a rupt spatele. Stânca aceea neagră a fost spartă mai apoi şi a fost luată pentru a fi venerată.

12:20. În locul acela în care ajunsesem, stelele nemuritoare erau foarte sus. Toporul se odihneşte dimineaţa (n.t. probabil un grup de stele din constelaţia Orion, iar paznicul de la poarta cerului stă seara lângă cârma din răsărit (n.t. probabil constelaţia Pyxis). Şoimul (n.t. probabil constelaţia Aquila) rareori se vede clar. Acesta este ţinutul lui Dada.

12:21. Noi i-am avertizat, însă nu au ascultat. Ţineau post înainte de bătălie, un post sacru, ca să poată mânca apoi carnea de jertfă. Am îngropat sare sub podelele caselor lor, ca nimeni să nu mai locuiască vreodată acolo. Când s-au auzit sunetele de corn ce dădeau alarma şi au simţit ameninţarea, aceşti negociatori abili au dat fuga la noi. De frică, feţele le erau ude de sudoare şi le tremurau buzele. După ce pericolul a trecut, au ieşit cu piepturile umflate şi sau lăudat cu faptele lor. Şi au fost primii care au cerut o parte din pradă.

12:22. Korin a plecat să îi caute. A luat două corăbii, dar nu s-a întors la copiii săi. Conducătorul poate fi ispitit, însă şi cel mai neînsemnat om dintre aceia care îl urmează are o voinţă proprie, care nu trebuie călcată în picioare niciodată. Acum, când oamenii vor să spună că un lucru este imposibil, zic, „Unde este Korin?”.

CAPITOLUL XIII - CONSEMNĂRI - 7

13:1. În al douăzeci şi şaptelea an a venit Emos, care era un om învăţat, şi împreună cu el a venit şi Zadok, care era unul de-al nostru. A venit şi Mosu, fiul lui Shonthel, şi au mai venit şi alţii, cu patru corăbii mari. Keeta a venit cu o altă corabie.

13:2. Au fost bine primiţi, iar Keeta a înfiinţat un loc pentru învăţătură, şi mulţi au venit şi au stat în faţa lui. La moartea lui Keeta, cei pe care îi învăţase au spus, „Hai să consemnăm cunoaşterea maestrului nostru, să o adăugăm la celelalte însemnări, ca să nu se piardă”.

13:3. Noi, care suntem discipolii lui Keeta, care am fost binecuvântaţi de el şi purificaţi cu apă, vom fi ca unul singur. De azi înainte, ne vom spune aşa cum ne-a numit el, „Bartha Hedsha Hethed”. Înţelesul acestor cuvinte s-a pierdut.

13:4. Dumnezeu şi binele sunt unul şi acelaşi lucru. Dumnezeu nu este o persoană, ci Spiritul Suprem. El a făcut Pământul şi a creat bărbatul şi femeia, iar aceştia au trăit împreună într-un ţinut îndepărtat, unde totul era plăcut, chiar şi pădurile. Femeia l-a ispitit pe bărbat să mănânce ceva ce era parte din Dumnezeu, iar bărbatul a fost pedepsit, fiindcă el răspunde pentru femeie.

13:5. Ei au născut copii şi aceştia la rândul lor s-au înmulţit, astfel încât au umplut Pământul. Au construit cetăţi din piatră, au săpat canale ca să devieze apele şi au făcut lacuri. Erau iscusiţi în prelucrarea pietrei, a lemnului şi a fildeşului. Au făcut unelte din silex şi vase de lut în multe culori. Au ridicat temple închinate luminii solare şi s-au închinat printre numeroase coloane, însă în temple erau temple interioare, unde se cunoşteau lucruri mai măreţe.

13:6. În Ţinutul Aramei, care era Ţinutul Luminii Aurii, unul din doisprezece oameni era preot. Erau şi preotese, care aveau grijă de ei şi vegheau asupra elementelor sfinte din temple. Preoţii aveau capul acoperit cu pânză roşie, purtau mantii negre şi erau împodobiţi cu pene.

© Biblioteca Spirituală

Aveau inele de aur şi mărgele de argint, iar la brâu o spirală de pietre negre.

13:7. Între cei ce trăiau în cetate şi cei ce trăiau în afara ei se purta un război. Cei ce trăiau în cetate făureau tot felul de lucruri şi se îmbrăcau prin munca mâinilor lor. Cei ce trăiau în afara cetăţii erau vânători păroşi, înbrăcaţi în piei de animale sălbatice.

13:8. În afara cetăţii era un munte sfânt, iar preoţii locuiau în interiorul lui. Locuitorii cetăţii le aduceau ierburi şi fructe, precum şi pâine şi vin. Cei care nu locuiau în cetate le aduceau oi, capre şi animale vânate.

13:9. Oamenii din cetate iubeau bogăţia, aşa cum fac toţi cei ce locuiesc în cetăţi, şi erau mai puţin generoşi decât aceia care îşi dobândeau hrana cu forţa braţelor şi cu vânătoarea. Oamenii din cetate păstrau părţi din ceea ce trebuia dat preoţilor, aşa că erau priviţi de către aceştia cu mai puţină înţelegere. Când a venit ziua măreaţă a soarelui, iar Marele Preot a binecuvântat rodnicia, el nu s-a adresat locuitorilor cetăţii, ci doar vânătorilor şi păstorilor. În noaptea aceea, când cei care primiseră binecuvântările se bucurau la poalele muntelui, locuitorii cetăţii au năvălit asupra lor şi au ucis mulţi dintre ei. Acest lucru a provocat un mare război, în care au pierit mulţi oameni.

13:10. Bărbaţii au făcut altor bărbaţi ceea ce i-a împins firea lor să facă, însă au făcut prăpăd şi printre femei şi copii. Răul a luat amploare, până când pământul nu a mai putut să îl îndure şi a trebuit purificat. Prin urmare, a fost chemat dragonul răzbunător din abisul ceresc, iar acesta a lovit pământul cu foc şi tunete. Întregul ţinut s-a umplut de respiraţia lui fumegândă, iar oamenii s-au sufocat şi au murit.

13:11. Între cetate şi munte s-a căscat un hău, iar marea a năvălit şi a distrus cetatea. Văile munţilor s-au umplut de cadavre de oameni şi animale, precum şi de copaci.

13:12. Marele Preot şi încă şapte preoţi au supravieţuit. El i-a luat pe aceştia, împreună cu încă o sută zece bărbaţi, cu soţiile şi copiii lor, şi i-a dus în Labeth, un ţinut mărginit de abrupturi înalte, situat la marginea Marii Câmpii.

13:13. Aici, preoţii au căutat să conserve înţelepciunea şi cunoaşterea lor şi să le transmită copiilor, însă acestea au fost deformate şi înţelese greşit. Copiii nu au priceput ce este puterea care radiază din trupurile celor morţi, şi care îi poate îndruma pe cei vii. Nici noi nu înţelegem limpede aceste lucruri.

13:14. Preoţii, care veniseră din Ţinutul Aramei, puteau să-şi facă sufletul să plece din trup şi să se întoarcă înapoi, după bunul lor plac. Când oamenii ignoranţi au văzut că nişte trupuri aparent moarte se trezesc la viaţă atunci când sufletul s-a întors în ele, ei au crezut că acelaşi lucru se poate întâmpla şi cu cadavrele, dacă sunt ţinute suficient de mult timp. Iar această superstiţie s-a păstrat.

13:15. Mai târziu, când au părăsit ţinutul Labeth, oamenii credeau că dacă au grijă ca un cadavru să rămână întreg, sufletul nu se va duce să intre în Sfera Judecăţii. Atât de mare era această cunoaştere malefică şi această teamă de soartă, încât se foloseau de orice pentru a împiedica trupul să se dezmembreze şi să putrezească. Credeau probabil că până când sufletul va intra în sfera aflată deasupra Pământului, acesta va rămâne flexibil şi capabil să facă în aşa fel încât să contracareze efectele negative ale unei vieţi pline de răutate şi ignoranţă.

13:16. Şi mai târziu, lumina Adevărului s-a diminuat într-o asemenea măsură, încât abia mai putea fi văzută, însă printre cei mulţi existau întotdeauna câţiva, însă aceştia erau ascunşi în mulţime. Lumina celor puţini era un lucru preţios, păzit cu râvnă şi cu grijă. Oamenii îi cunoşteau pe cei mulţi, însă cei puţini rămâneau neştiuţi, comoara lor era în siguranţă. Zeii se înmulţeau, însă cei ce căutau adevărul îl puteau găsi oricând dacă deveneau nişte căutători sinceri şi sârguincioşi. Aşa cum era atunci, la fel este şi acum.

13:17. Odinioară, a apărut un popor din sângele regilor, şi acest popor a devenit mare şi bun. Lui i-a fost revelată lumina Adevărului şi s-a bucurat în lumină, dar în decurs de câteva generaţii, el a ajuns să creadă că lumina este ceva la care are dreptul să aspire, întrucât reprezintă moştenirea lui. Aşa încât poporul respectiv a devenit neglijent în păstrarea luminii; aceasta a fost ţinută într-un templu şubred şi neglijat. Au venit vânturile nenorocirilor, şi lumina s-a stins.

© Biblioteca Spirituală

13:18. Un alt popor s-a născut din sângele păstorilor voinici, şi în sânul lui s-a aprins făclia Adevărului. Şi aceşti oameni s-au bucurat de lumină timp de câteva generaţii şi au păstrat-o într-o casă de aur. Apoi, un rege puternic a tânjit după aurul acestei case şi a venit cu mulţi oameni înarmaţi, care i-au alungat pe paznici, împreună cu lumina pe care o păzeau. Paznicii au construit o casă din trestii pentru a pune lumina acolo, însă deoarece casa respectivă era atât de modestă, nu şi-au mai bătut capul să o păzească cu grijă. Şi atunci au venit nişte beţivi, care se clătinau ca nişte nave cu cârma ruptă, şi au făcut casa de trestii una cu pământul. Lumina din interior s-a transformat într-un foc arzător, care a distrus nu numai casa de trestii, ci şi pe cea de aur.

13:19. Şi tot aşa, a luat naştere un popor provenit din sclavi, iar aceştia au aprins un opaiţ de la Flacăra Veşnică, care aparţine tuturor oamenilor. Însă pentru că nu au acoperit cu nimic această lumină au fost orbiţi şi au crezut că ea este singura lumină care există. Aşa că au devenit aroganţi şi au început să îşi spună „Aleşii lui Dumnezeu". Însă alegerea au făcut-o ei, nu El. Deşi zeul lor era un zeu aflat deasupra Pământului, acela nu era Dumnezeul Omenirii, căci era doar slujitorul Spiritului Suprem, nu Spiritul Suprem însuşi.

13:20. Aşa se face că Copiii Luminii înţeleg că majoritatea oamenilor care caută lumina sunt ca nişte copii care se joacă cu jăraticul. După cum un om care a stat mult timp închis în întuneric este orbit de lumina soarelui, la fel şi cei mai mulţi oameni sunt orbiţi atunci când sunt aduşi în faţa Luminii Adevărului, chiar dacă aceasta este acoperită cu un văl gros. Prin urmare, oamenii pot fi scoşi din întuneric şi aduşi la lumină doar treptat-treptat.

13:21. Însă chiar şi Copiii Luminii s-au împărţit, şi astfel dintr-o singură instituţie au rezultat două. Instituţia din Răsărit pretinde că este adevărata apărătoare a înscrisurilor, însă acum avem cărţi care au fost scrise chiar înainte de acelea copiate de scribii lui Hoskiah. Noi nu suntem Copiii Luminii Mai Mici, căci cunoaştem misterele Luminii Tainice. Doar noi vom supravieţui, aici, în frigul din miazănoapte, căci Amos a scris: „Destinul nostru ne poartă spre un ţinut mult mai friguros, unde sămânţa noastră va fi pusă într-un sol ciudat. Va sta la sânul unui ţinut neîmblânzit, până când va fi trezită la viaţă de căldura dorinţelor oamenilor".

13:22. Keeta a propovăduit că asta înseamnă că noi nu trebuie să căutăm să răspândim sau să dăm la iveală lumina, ci trebuie să o păstrăm până la sfârşitul zilelor noastre. Prin urmare, cei care spun că trebuie să ne sporim puterea, ca să nu ne pierdem ca un bob de grâu în recolta bogată, se înşală. Aceştia vorbesc împotriva destinului nostru, care este scris şi nu poate fi schimbat.

13:23. Noi nu ştim nimic despre primul nostru conducător, care ne-a condus în Lumină, cu excepţia faptului că era un preot războinic iscusit în mânuirea suliţei şi că a trăit în vremuri de război. Numele lui nu a fost consemnat, fiindcă a spus, „Adevăraţii Maeştri trebuie cunoscuţi după lucrările lor, nu după numele pe care le au. Cei ce caută să iasă în evidenţă şi se preamăresc pentru a rămâne în memoria posterităţii au parte de o glorie deşartă". El a zis, „Eu nu sunt decât un depozit în care se ţine recolta. Grâul bun din interior provine de pe multe ogoare şi este rezultatul muncii multor oameni. Dacă aş spune că acest grâu este produs de mine, aş minţi. De aceea, pentru ca oamenii să nu îmi atribuie o măreţie care nu mi se cuvine, eu îmi ascund chipul şi îi las pe oameni să vadă ce vor ei".

13:24. În acele zile, Copiii Luminii erau căutaţi şi persecutaţi, şi nimeni nu îi cunoştea pe ceilalţi după nume, fiindcă cei care torturau îi aşteptau cu instrumentele pregătite. Mulţi au fost spânzuraţi pe malul râului, cu picioarele în sus, căci guvernatorul a spus, „*Aceşti oameni citesc cărţile cu susul în jos*". Pe femei le-au dus în casele plăcerilor, şi multe au murit din cauza acestei degradări.

13:25. Noi ştim că primul Conducător al Luminii a făcut parte din elita Egiptului, iar numele lui era săpat pe stâlpi de marmură. Însă pentru că a dus făclia Adevărului şi în alte ţinuturi, numele lui a fost şters din cronicile Egiptului. Acesta a ridicat o armată, însă a fost ca şi cum o capră ar ataca un taur sălbatic, aşa că a fost ucis în mlaştinile întinse de lângă Etiopia.

13:26. El a scris acea carte pe care o cunosc toţi, precum şi ***Cartea Riturilor şi Ceremoniilor***, pe care o cunosc numai cei aleşi. Însă nu el a scris cele trei cărţi aflate în *Urnele*

© Biblioteca Spirituală

Leului, pe care doar noi le cunoaştem, sau *Cartea Căii Secrete*. Se poate să fi scris *Cartea Instruirii pentru Copiii Cuvântului Scris*, care fac parte din rândul Copiilor Luminii.

Felul în care trebuie păstrată cartea se transmite din generaţie în generaţie. Cărţile reprezintă temelia noastră, scutul nostru, sabia noastră. Ele sunt promisiunea şi speranţa noastră, călăuza şi protecţia noastră.

13:27. Se spune că acum se întâmplă ceea ce se întâmpla şi în vremea părinţilor noştri, a părinţilor părinţilor noştri şi a generaţiilor care au existat înaintea lor, şi anume că oamenii ne fură cuvintele şi îşi aprind lămpile de la flacăra noastră. Se poate să fie aşa, însă noi am adunat seminţele florilor înţelepciunii de peste tot unde cresc şi le-am pus în grădina noastră. Aşa că de ce să le refuzăm celorlalţi ceea ce şi noi am luat? Nu stă scris că un singur om nu poate afla Adevărul, însă mai mulţi pot face asta dacă îl caută împreună? Aşadar, nu este oare Adevărul un bun al tuturor oamenilor, chiar dacă mulţi îl tratează cu dispreţ? Căci Adevărul nu este o băutură plăcută la gust.

13:28. Însă este la fel de adevărat că şi noi putem păstra numai pentru noi Adevărul pe care-l găsim. Dacă cineva caută aur brut şi îl găseşte, nu înseamnă că asta e totul, însă aurul este al lui. Şi, de asemenea, stă scris, „Aurul este o bogăţie care îţi ajunge o viaţă, însă Adevărul este o comoară pentru veşnicie. Aurul hrăneşte trupul, dar otrăveşte sufletul".

13:29. Ce preţuiesc oamenii mai mult în acest ţinut, aurul sau înţelepciunea? Oare nu lucrul pământesc pe care-l pot ţine în mână, şi nicidecum comoara pe care o pot adăposti în inimile lor? Lucrurile pe care le ţin în mână şi cele pe care le păstrează în inimă au fost deja cântărite cu Balanţa Sorţii, şi astfel destinul nostru este hotărât.

13:30. Mulţi de pe aici, care caută lumina, dar nu au mers suficient de departe, spun că aceasta nu este ceea ce şi-au dorit şi se întorc înapoi, renunţând la ceea ce au. Dar dacă cineva caută aur şi găseşte argint, îl va arunca? Mai bine o jumătate de felie de pâine decât să nu ai pâine deloc.

13:31. Dacă aurul ar fi la fel de mult ca arama, argintul ar fi mai valoros. Doar lucrurile greu de obţinut au valoare, şi ce poate fi mai greu de găsit decât Adevărul Veşnic, care trebuie căutat dincolo de hotarele Pământului? Aici se află doar începutul drumului; acest început trebuie să-l căutaţi. Orice călătorie are un început şi un sfârşit, şi nu puteţi înainta decât într-o singură direcţie. Dacă sunteţi descurajaţi, mângâiaţi-vă cu faptul că nu trebuie decât să descoperiţi începutul drumului. Apoi, odată ce l-aţi găsit, lăsaţi-vă paşii să vă poarte în direcţia cea bună. Călătoria este lungă, iar drumul este aspru şi plin de pietre, dar nu vă întoarceţi înainte de a ajunge la capătul primei etape; acolo o să vă încurajaţi, iar tăria voastră se va reînnoi.

13:32. Lumina noastră s-a aprins în ţinutul de unde ne tragem. Acolo au fost scrise multe cărţi, care s-au păstrat în patru locuri, aşa că noi am fost într-adevăr Copiii Cuvântului Scris. Existau pe atunci scribi şi cititori, funcţionari şi paznici. Erau şi slujitori, iar unii dintre ei slujeau în curţi.

13:33. În ţinutul de unde ne tragem au venit străini care au adus cu ei diferite practici, mult mai acceptabile. Aceştia au promis o cale mai uşoară; au făcut minuni înşelătoare, căci acestea sunt momelile care îi atrag pe ignoranţi. Mâinile lor au apăsat greu asupra noastră, iar noi ce altceva puteam arăta decât Adevărul îmbrăcat în hainele simplităţii pământeşti? Chiar şi stăpânitorii s-au întors împotriva tradiţiilor lor, iar dubla preoţie a Fiinţei Supreme a devenit coruptă şi pământească. Puţini mai erau dispuşi să accepte pericolele iniţierii; oamenii nu mai erau pregătiţi să accepte o viaţă de austeritate. Pe măsură ce sterilitatea spirituală se răspândea, practicile malefice au început să ia locul Misterelor Sacre. Aspiranţii acceptaţi în rândul frăţiei luminii erau din ce în ce mai puţini.

13:34. Această denumire, Copiii Luminii, atunci când este scrisă cu literele vechi, poate însemna şi Copiii Cuvântului Scris, iar acesta este un adevăr. Numai noi ne păstrăm secretele în felul acesta. Copiii Luminii şi-au urmat destinul şi şi-au abandonat altarele din ţinutul lor de baştină, ducându-se să locuiască printre străini, unde mulţi mâncau la o singură masă. Nu ştim ce s-a întâmplat cu cărţile lor, căci cele pe care noi le avem au fost rescrise. Ştim că după ce s-au împrăştiat, Copiii Cuvântului Scris au mers către Miazănoapte, însă nu cunoaştem amănunte

© Biblioteca Spirituală

despre călătoriile lor.

13:35. Ştim despre Lothan şi despre Kabel Kai, constructorul de case, care au navigat la marginea Pământului. Cu ei era şi scribul Raileb, ce cunoştea misterele ascunse. Aceştia au adunat manuscrisele din Kindia şi le-au luat cu ei în lunga lor călătorie pe mare, crezând că vor fi mai în siguranţă printre barbari decât printre aceia care voiau să le distrugă. Dacă barbarii urmau să le distrugă, ar fi făcut asta din ignoranţă, nu din răutate. Multe cărţi care au fost văzute de oamenii ignoranţi au fost distruse.

13:36. Ei ajuns la Ţărmul Tristeţii, care se află în Marea Vaporoasă, departe de Ţinutul Ceţurilor. Acolo erau copaci uriaşi, pe care creşteau copaci mai mici şi de care atârnau perdele de muşchi. În apropiere era o întindere de ape puţin adânci, aflată la Miazăzi de Insula Hawluge şi la Miazănoapte de Strâmtoarea Marină. Acolo se găseau perle verzi.

13:37. Mulţi au murit pe acel Ţărm al Tristeţii, căci era un loc blestemat, care provoca o boală nemiloasă. Hoskiah a venit cu Fiii Luminii şi i-a salvat, aşa că au venit în acest loc şi au construit o cetate. Guvernatorul ei a fost Labrun, fiul lui Koreb.

CAPITOLUL XIV - CONSEMNĂRI - 8

14:1. Sora lui Kabel Kai s-a născut în Casa lui Sothus, iar numele ei era Amarahiti. Au fost patru copii, iar unul dintre ei se află încă printre noi. Se spune că Amarahiti era o femeie cu chipul frumos.

14:2. În zilele când a fost construită cetatea, barbarii veneau şi umblau nestingheriţi printre noi. Mulţi veneau, dar stăteau şi priveau de la distanţă, căci nu înţelegeau felul nostru de a fi. Printre cei care au venit se afla şi Cluth, fiul lui Cladda şi fratele lui Cladwigen, iar acesta vorbea cu Amarahiti, în vremea când aceasta încă se afla în casa tatălui ei. În acele zile, ea stătea în locul numit Piatra Vorbitoare, care mai există şi astăzi, fiindcă se număra printre aceia care căutau să înveţe limba barbarilor.

14:3. În anotimpul recoltei, soţia fidelă a lui Cladda a fost lovită de o boală pe care nimeni din poporul ei nu a reuşit să o tămăduiască, nici măcar înţelepţii sau preoţii care erau suficient de capabili pentru astfel de lucruri. Prin urmare, Cluth a venit la Ramana, mama lui Amarahiti, care era cunoscută până departe pentru iscusinţa ei în privinţa plantelor. Amarahiti a venit cu Cluth, ca să tălmăcească spusele lui. Când Ramana a înţeles nevoile acestuia, ea şi cu Amarahiti s-au dus împreună cu el, luând cu ele şi doi bărbaţi înarmaţi, precum şi nişte bărbaţi din rândul barbarilor. Pacea lui Cladwigen mergea înaintea lor. Şi în seara zilei a doua au ajuns în locul unde zăcea soţia credincioasă a lui Cladda. Înţelepţii şi preoţii s-au dus printre oameni şi au cârtit împotriva femeilor, astfel încât oamenii au aruncat priviri întunecate spre Ramana.

14:4. Mama lui Amarahiti a purificat-o cu cenuşă pe femeia bolnavă şi a preparat o fiertură din ierburi şi scoarţă amară de frasin de râu. A stat apoi lângă soţia fidelă a lui Cladda, iar la ivirea dimineţii trupul ei bolnav nu mai ardea; şi nici nu mai era epuizat. Auzind acest lucru, preoţii barbarilor au spus că acolo nu este vorba de un lucru curat, ci de ceva malefic.

Au spus oamenilor că un diavol a fost eliberat printre ei, şi că au văzut cum aburii pe care-i lasă în urma lui s-au dus printre colibele lor. Când a venit noaptea şi s-a lăsat întunericul, printre barbari s-au auzit strigăte puternice, căci mulţi fuseseră cuprinşi de slăbiciune şi au început să vomite, însă aceasta era lucrarea preoţilor, nu a diavolului.

14:5. Barbarii aveau un mare respect pentru preoţi, aşa că soţia fidelă a lui Cladda a căutat să-i liniştească. Ea l-a chemat pe Marele Preot şi l-a întrebat ce trebuie făcut ca răul să plece şi să-i lase pe oameni în pace. Preotul i-a spus că dacă cele două femei vor fi izgonite, atunci răul lor şi diavolul vor pleca împreună cu ele. El i-a cerut să-i lase pe cei din poporul ei să o trateze aşa cum ştiu ei. Şi i-a spus că leacurile folosite de un alt popor nu pot tămădui bolile care-i afectează pe cei din poporul lor. Vrând să evite vrajba şi fiind deja pe jumătate vindecată, soţia fidelă a lui Cladda i-a spus că va face aşa cum doreşte.

14:6. Amarahiti şi mama ei au plecat împreună cu slujitorii lor şi cu oamenii înarmaţi

© Biblioteca Spirituală

care le însoţeau. În noaptea când au plecat, soţia fidelă a lui Cladda a murit, deoarece voma i s-a oprit în gât. Atunci, preoţii şi-au făcut auzit glasul printre barbari, cărora le-au spus să privească lucrarea diavolului care rămăsese printre ei. Le-a spus că acela nu a plecat şi nici nu va pleca până când nu se va sătura. Au vorbit în aşa fel, încât bărbaţii barbari au plecat în grabă şi s-au năpustit asupra femeilor şi asupra lui Cluth, care se pregătea să părăsească tabăra împreună cu oamenii înarmaţi. Când Cluth a auzit din gura celor veniţi cuvintele preoţilor s-a posomorât şi nu a ştiut ce să facă. Printre cei care veniseră, era un bărbat care i-a spus multe lucruri lui Cluth şi l-a învrăjbit împotriva femeilor noastre. Căci Cluth era barbar şi firea lui era ca şi a lor. (De aici lipsesc vreo trei sute cincizeci de cuvinte).

14:7. Şi de aici se reia: Amarahiti s-a întors către Cluth şi i-a spus că o adusese cu forţa până în acel loc îndepărtat şi fortificat. Şi că din cauza încăpăţânării lui, oamenii ei au murit, iar mama sa a fost rănită. I-a spus că deşi preoţii au cerut ca jertfă castitatea ei, după obiceiul poporului lor, ea fusese deja deja promisă unui bărbat din poporul său, şi mai degrabă ar prefera să moară decât să fie pângărită. L-a întrebat care ar fi plăcerea lui, şi dacă nu cumva ar fi chiar mai mică decât aceea pe care i-ar oferi-o o femeie în schimbul unui preţ, căci măcar femeia respectivă şi-ar dori să producă plăcere. Cât de măruntă ar fi plăcerea aceasta, în comparaţie cu plăcerea pe care o femeie o poate oferi cu adevărat. (Text ilizibil, apoi câteva rânduri lipsă). Cluth s-a dat într-o parte, cu mâinile...(Fragment lipsă). Preoţii au pregătit cuşca, iar Amarahiti a fost înşfăcată (lipsesc câteva cuvinte), dar ea stătea demnă şi plină de smerenie. Mama ei era undeva într-o parte şi privea la cele ce se petreceau (de aici lipseşte un fragment consistent).

14:8. Şi începe din nou: Cluth şedea deoparte, sprijinit de trunchiul unui copac, iar când aceia au adus-o la el, s-a ridicat. Abia putea să stea pe picioare, pentru că era plin de sânge şi slăbit. Amarahiti i-a spus că nicio femeie nu a văzut vreodată un bărbat mai curajos, dar atât de nesăbuit. Jos, la marginea apei, stătea Kabel Kai, iar bărbaţii care tăiaseră curelele construcţiei îi spălau rănile.

14:9. Bătrânul, care citise prevestirile şi divizase poporul, le-a cerut celor de lângă el să-l aducă pe Cluth pe malul râului. Când au ajuns aproape, Kabel Kai dispăruse în desişul pădurii. Oamenii lui Kelkilith au rămas pe partea cealaltă.

14:10. Au părăsit locul distrus şi i-au lăsat în urmă pe morţii îngropaţi, iar Amarahiti a rămas în paza preoţilor lui Cladwigen. Şi astfel, au ajuns în locul în care Cladwigen şi războinicii lui erau adunaţi pentru a-i întâmpina pe vrăjmaşi. Au fost primiţi cu bucurie, dar sau întristat pentru Kabel Kai, a cărui şiretenie i-a ajutat să iasă biruitori. Se temeau pentru el, gândindu-se că fusese prins de cei din poporul Wictas.

14:11. Cluth a fost ucis în bătălia împotriva celor din poporul Wictas şi a Bărbaţilor cu Cuţite Late, lângă vadul râului, într-un loc pe care barbarii îl numesc acum Cluthradrodwin. 14:12. Kabel Kai nu a fost prins, chiar dacă era rănit grav. Faţa lui fusese sfâşiată de loviturile buzduganului, şi de aceea carnea îi atârna. Era zdrobit şi avea umărul rupt de la buştenii care căzuseră peste el. Aşa că a rămas ascuns în pădure, în compania fiarelor sălbatice, căci înfăţişarea lui i-ar fi făcut pe oameni să se înfioreze.

14:13. Toamna, când frunzele au căzut din copaci, s-a apropiat de cetate şi de hotarul unde Amarahiti avea obiceiul să şadă pe malul râului. Pe timpul iernii, s-a îmbrăcat cu piei de animale, dar se mişca cu mare greutate.

14:14. Când a venit vremea sărbătorii pe care barbarii o ţineau în mijlocul iernii, oamenii din cetate s-au întâlnit cu aceştia pe un teren comun, în afara cetăţii şi în faţa pădurii.

S-au aprins focuri şi au avut loc ospăţuri şi orgii. Oamenii din cetate şi barbarii şi-au dat daruri unii altora. Era o privelişte... (de aici lipseşte o parte).

14:15. Din această cauză, Amarahiti era tristă şi s-a retras în nişte tufişuri aflate lângă râu. Cei doi câini de vânătoare erau lângă ea. Câinii l-au simţit pe Kabel Kai, căci acesta se apropiase, fiind atras de căldura şi veselia din locul unde se desfăşura ospăţul. Au sărit pe el bucuroşi, deoarece îl cunoşteau. Kabel Kai a vrut să fugă înapoi în pădure, însă Amarahiti l-a prins de mână. L-a privit, apoi s-a aruncat de gâtul lui cu lacrimi în ochi. L-a acoperit cu mantia ei din blană de iepure, iar când au venit cei doi slujitori ai ei, aceştia l-au dus într-un adăpost aflat

© Biblioteca Spirituală

lângă râu. (Lipsesc vreo cinci paragrafe).

14:16. Şi se continuă: Cei mai iscusiţi dintre ei în privinţa folosirii ierburilor. În primăvara acelui an s-au întors ca soţ şi soţie şi au fost primiţi cu un mare ospăţ. Şi au rămas în casa lui Kabel Kai.

14:17. Fortăreaţa lui Cluth a fost ridicată din nou de Kabel Kai, aşa cum promisese, iar fiii lui Cluth trăiesc acolo şi în aceste zile. Aceasta este aşezată pe un teren mai ridicat, care iese din ape, şi este înconjurată de un zid înalt făcut din buşteni.

14:18. Cetatea a fost înălţată şi împrejmuită cu două ziduri, iar spaţiul dintre ele a fost umplut cu pământ. Veneau acolo cu corăbiile oameni care aduceau pânze şi vase de lut, lucruri de metal, scoici şi mărgele. Barbarii plăteau mult pentru pânzele vopsite în stacojiu, deoarece culoarea lor albastră extrasă din copaci nu este atât de durabilă. Culoarea stacojiu se obţine doar în ţinutul Fiilor Focului, acolo unde un peşte alb devine stacojiu atunci când este expus la căldura soarelui. Oamenii spun că cei care aduc pânzele de culoare stacojie susţin că această culoare a fost descoperită astfel: Un om era la vânătoare cu câinele său, şi pe când mergeau pe plajă, câinele a prins un peşte cu gura şi l-a dus stăpânului său. Omul a văzut o pată stacojie pe botul câinelui şi a şters-o cu o bucată de cârpă. Când a văzut că culoarea nu se mai ia de pe cârpă s-a dus cu ea la un vopsitor, care a căutat acel lucru care o pătase.

14:19. Templul a fost construit în interiorul cetăţii, fiind înălţat pe buşteni. Lângă el se afla Locul de Instruire, şi chiar în faţa acestuia era Piaţa de Schimb. Astăzi, el este un sanctuar şi un centru pentru aceia care caută lumina. Acolo se păstrează însemnările Copiilor Luminii, care sunt Copiii Cuvântului Scris.

14:20. Însă în privinţa poporului, care reprezintă inima şi sufletul cetăţii, lucrurile nu stau deloc bine. O cetate nu trăieşte prin lemnul şi pietrele din care este clădită. Prin urmare, de la venirea lui Samor, a lui Barhedhoy şi a celor care îl urmează pe Ameth, noi, cei care suntem inima Copiilor Luminii, ne pregătim de plecare. (Lipsesc câteva cuvinte). Lângă apele râului Glaith, nu la mare distanţă, acolo unde putem fi doar noi înşine.

14:21. Primele cărţi le lăsăm în templu, în grija celor care le păzesc, dar am făcut alte cărţi, pe care le vom lua cu noi. În altă parte, le vom face în aşa fel încât să nu se mai degradeze. (Lipseşte o bucată). Pe aceasta v-o lăsăm vouă, căci avem o copie pe care o luăm cu noi, ca nu cumva să se piardă. Au fost scrise şi numele şi s-au pus şi peceţile.

CAPITOLUL XV - CARTEA LUI KADMIS

15:1. Din porunca stăpânului nostru Lodas, fiul lui Kadmis şi al lui Karla, şi prin mâna lui Orailuga, scribul născut din Hortheni. Aceste lucruri au fost consemnate în al optzeci şi şaptelea an al templului, care este al patrulea an din ciclul lui Balgren şi al nouălea an de la jurământul nostru.

15:2. Aşa cum omul se mişcă în aer, tot aşa şi Dumnezeu se mişcă în bunătate. Dumnezeu nu poate fi înţeles de către om, după cum nici omul spiritual nu poate fi înţeles de către omul muritor, pentru că Dumnezeu nu este o Fiinţă cu atribute omeneşti, ci El este Spiritul Suprem, aflat mai presus de toate spiritele. Aşa cum omul se află în vârful creaţiei materiale, aşa şi Spiritul Suprem reprezintă Unitatea Finală, aflată mai presus de sfera spirituală.

15:3. Începând din această zi, vom fi cunoscuţi ca Artizanii Spiritului Suprem, iar acest loc aflat pe apele râului Glaith, pe care noi îl numim Valea Trestiilor, şi pe care cei din jurul nostru îl cunosc sub denumirea de Carsteflan, va fi numit Forja Spiritului Suprem. 15:4. Limitele ţinutului care ne-a fost dat în dar sunt apele de dedesubt; acest teritoriu se întinde pe trei mii patruzeci de paşi mai sus şi pe o mie doisprezece paşi mai jos de piatra de hotar. În apă şi în toate sectoarele ei se poate pescui, se pot aduna trestii şi se pot tăia ierburi, până dincolo de malul ei îndepărtat.

15:5. Spre interiorul ţinutului în raport cu piatra de hotar, la patru mii nouăzeci de paşi, se află piatra pusă de Calraneh, care stă dreaptă, şi spre Răsărit de aceasta se găseşte un alt

© Biblioteca Spirituală

hotar; la două mii cinci sute de paşi de fiecare parte este aşezată câte o piatră uşor de recunoscut de către oricine. De la aceste pietre şi până la pietrele de hotar de pe malul apelor se întind nişte hotare spre Miazănoapte şi spre Miazăzi.

15:6. În interiorul acestor hotare, ţinutul va fi defrişat şi transformat în păşuni şi ogoare, şi tot acolo vor fi şi locuinţele noastre. În pădurea din jurul nostru vom putea aduna lemne şi vom putea vâna, iar porcii se vor hrăni pe acolo.

15:7. Casa Oamenilor va rămâne la fel ca şi înainte, însă nu vom mai fi divizaţi. Oamenii vor fi făcuţi să fie oameni, aşa cum au fost şi în trecut. Dacă un om este înaintat în vârstă şi nu are soţie şi copii, sau dacă are un fiu care este la casa lui, acel om va putea intra definitiv în Casa Oamenilor.

15:8. Nimeni nu trebuie să lipsească din Casa Oamenilor atunci când se cuvine să fie acolo, decât dacă primeşte o scutire din partea Stăpânului Casei sau dacă este imposibil pentru el să fie acolo în acel moment. Însă dacă nu va sluji atunci când îi vine rândul, va sluji dublu mai târziu, cu excepţia situaţiilor când este scutit de Stăpânul Casei.

15:9. Conducătorul din afara Casei Oamenilor va fi un bărbat ales de sfatul obştesc, alcătuit din patru bărbaţi care se vor reuni la amiază, cu o zi înainte de ajunul miezului iernii. Conducătorul şi sfatul obştesc vor guverna şi vor judeca în toate privinţele, însă nu vor avea dreptul să modifice aceste legi, care vor fi pentru noi ca o stâncă. Noi ne vom conduce vieţile după ele, le vom respecta şi le vom transmite celor care vin după noi. Acestea, împreună cu cuvintele Sfintei Scripturi, reprezintă sfeşnicul şi recipientul pentru Lumina muritoare a Adevărului care se află printre noi. Ele vor fi cinstite de către toţi aceia care umblă în lumină acum şi de aici înainte.

15:10. Acestea vor fi scrise pe foi de aramă, ca să nu se degradeze, şi vor fi aşezate în urnele sacre, împreună cu documentele noastre. Însă vor rămâne şi la noi şi vor fi mereu cu noi, dar scrise pe tăbliţe de lemn.

15:11. Vom păstra legile lui Hoskiah şi le vom respecta, aşa cum vom respecta şi pedepsele pe care le stabilesc. Deşi pedepsele pot fi schimbate de sfatul obştesc, astfel încât bărbaţii să fie bătuţi cu biciul, iar femeile cu curele de piele sau cu nuiele. Avem cu noi şi legile lui Amos, şi doar acestea pot fi egale cu legile lui Hoskiah. Toate celelalte legi vor fi inferioare din punct de vedere al importanţei lor. Acolo unde legile sunt în contradicţie, nu vor fi folosite unele împotriva celorlalte, ci legea mai nouă va avea însemnătatea cea mai mare, iar celelalte i se vor subordona.

15:12. Prevederile Vechii Legi, cea care nu este scrisă, vor fi păstrate doar dacă păstrarea lor a devenit o tradiţie la judecată. Nimeni să nu îşi construiască o locuinţă de cărămidă sau de piatră în aceste locuri, căci pentru oamenii în mijlocul cărora trăim aceasta ar fi o ofensă.

15:13. Dacă două legi se contrazic una pe alta, câştig de cauză va avea cea mai recentă, cu excepţia situaţiilor când este vorba de vreo lege a lui Amos sau a lui Hoskiah. Nimeni să nu modifice în folosul lui semnul de pe animalul altuia, căci acesta este un lucru nelegiuit. Cine va face aşa ceva va trebui să-l despăgubească dublu pe păgubaş, iar dacă va repeta fapta, va trebui să-l despăgubească întreit.

15:14. Niciunul dintre noi să nu venereze altfel decât în felul frăţiei noastre. Nimic nu trebuie adăugat la ritualurile noastre şi nimic nu trebuie scos din ele. Credinţele noastre vor fi protejate cu bărbăţie, fără ruşine şi din toate puterile noastre. Să nu fiţi cu inima slabă atunci când pericolul vă ameninţă, şi nici indiferenţi dacă sunteţi împovăraţi. Niciunul dintre noi nu va rămâne tăcut atunci când credinţele noastre sunt batjocorite sau pasiv în faţa vrăjmaşilor. Dacă cineva este laş şi nu va face aceste lucruri, acela nu va mai fi socotit unul de-al nostru.

15:15. Lucrările oamenilor sunt nedesăvârşite, şi niciun om nu a văzut vreodată Lumina Adevărului în puritatea ei absolută. Prin urmare, chiar dacă două lucruri consemnate în scrierile noastre par a fi contradictorii, dacă acestea nu pot fi conciliate printr-o înţelegere mai profundă, atunci se va da întâietate lucrului scris mai recent, cu condiţia să nu fie vorba de vreo eroare flagrantă. Să fiţi oameni de bună-credinţă, binevoitori şi cu simţul realităţii. Nimic din ce trece prin mâinile multor oameni nu rămâne necontaminat. Doar sinceritatea şi sârguinţa îi vor

© Biblioteca Spirituală

menţine puritatea. Însă odată ce aţi aflat un adevăr, apăraţi-l cu râvnă. În această sferă a falsităţii, agăţaţi-vă de toate lucrurile adevărate, aşa cum un om aruncat în mare de un râu învolburat se agaţă de un buştean.

15:16. Toţi oamenii prinşi ca urmare a unei fapte pe care au săvârşit-o, şi care încă nu au fost pedepsiţi sau aduşi în faţa sfatului obştesc, vor fi ţinuţi în cuşti, pe malurile râului. Cineva poate fi închis ca pedeapsă fie într-o cuşcă acoperită, fie într-una descoperită. Dacă cineva trebuie să moară, va putea fi ucis fie în ape curate, fie în ape necurate, după obiceiul popoarelor din jurul nostru. Nimeni nu va putea ucide ca formă de a face dreptate, făcând ca sângele cuiva să se scurgă din trup.

15:17. Dacă cineva moare şi îşi lasă soţia neprotejată, fratele acelui om trebuie să o ia în casa sa. Orice rudă neprotejată a cuiva, fie că este vorba de o rudă de sânge sau prin alianţă, va trebui luată în grijă de omul respectiv. Pentru că Regele Cerului s-a împerecheat cu Regina Cerului, Legea Veche nu interzice relaţia dintre frate şi soră.

15:18. Niciun bărbat să nu privească plin de dorinţă goliciunea vreunei rude de sânge sau prin alianţă, şi nicio femeie să nu îşi expună goliciunea în faţa altui bărbat decât soţul ei. Pedepsele vor consta fie în arderea cu fierul încins, fie în închiderea în cuşcă.

15:19. Toţi bărbaţii sunt obligaţi să înveţe să lupte şi să se apere cu toporul, cu arcul, cu lancea, cu sabia, cu suliţa sau cu praştia, şi toate armele care se ţin cu mâna vor fi ascuţite.

15:20. Toţi bărbaţii din mijlocul nostru trebuie să cunoască cuvintele Sfintei Scripturi, fie înţelegându-le, fie învăţându-le pe dinafară. Acestea trebuie săpate în inima omului, tot aşa cum sunt săpate şi în aramă sau în lemn.

15:21. Documentele vor fi scrise acum cu Literele Sacre, şi nu cu cele ale Fiilor Focului. Fiecare rând va fi scris cu literele Poporului celor Cinci Zei Roşii, care provin din semnele cereşti văzute de Maestrul Scrisului.

15:22. (*Aici urmau multe capitole, dar acestea s-au pierdut*).

CAPITOLUL XVI - RECONSTRUCŢIA LUI KADAIRATH

16:1. Maestrul stătea aşezat la masa lui, iar lângă el, adunaţi într-un semicerc, erau aceia pe care îi învăţa, şi le vorbea în felul acesta:

16:2. „Fraţii mei, iată legile vieţii şi legile făcute de om. Nicio lege, fie că vine de la Spiritul Suprem sau de la om, nu produce doar fericire şi apără de necaz. Aşa că, pentru a fi bună şi a avea valoare, o hotărâre sau o lege trebuie să producă mai multă mulţumire sau fericire decât neplăcere. De asemenea, trebuie să genereze mai puţine necazuri şi probleme decât produce fiindcă altfel ar însemna că este o lucrare malefică şi o dovadă a nesăbuinţei oamenilor”.

16:3. „Plăcerea nu vine niciodată într-o formă pură, şi nicio formă de bunătate pe care omul vrea să o promoveze nu este lipsită de anumite limitări. Cu toate acestea, nicio formă de bunătate nu este sterilă în producerea fericirii atunci când se află în mâinile celor conduşi de înţelepciune. Bucuria şi tristeţea, durerea şi plăcerea, succesul şi eşecul sunt toate nişte procese formatoare, care acţionează asupra spiritului şi caracterului omului. Termenii opuşi sunt cu toţii la fel de importanţi”.

16:4. Iată lucrurile pe care le propovăduia:

16:5. „Firea oamenilor este diferită, şi toţi tind să se învârtă în acele cercuri care corespund cu felul lor de a fi. Prin urmare, noi stabilim un standard, pe care nu toţi îl vor găsi acceptabil, aşa că numai cei a căror fire caută lucrurile cele mai bune se vor simţi bine în compania noastră”.

16:6. „Dacă sufletul unui bărbat sau al unei femei nu este dezvoltat şi disciplinat prin constrângerile impuse de legile spirituale şi materiale, nu se va putea ridica deasupra elementelor sale pământeşti. Aşa cum trupul pământesc trebuie păstrat în formă cu ajutorul disciplinei şi autocontrolului, căci prin lăcomie sau indiferenţă se îngraşă şi se şubrezeşte, tot aşa şi spiritul care controlează trupul trebuie să se înfrâneze”.

© Biblioteca Spirituală

16:7. „Orice lege, indiferent dacă se referă la sfera spirituală sau la sfera materială, suprimă ceva din firea omului, şi de aceea necesită un antrenament în privinţa înfrânării şi a îndurării. Însă nu este oare adevărat că deşi orice lege bună înfrânează ceva din interiorul bărbaţilor şi femeilor, ea înfrânează şi lucrurile rele şi nefolositoare? O lege este cu atât mai bună cu cât îi constrânge mai puţin pe bărbaţi şi pe femei şi înăbuşă mai mult lucrurile dăunătoare bunăstării lor. Toate legile sunt plătite din vistieria libertăţii; cu cât oamenii plătesc mai puţin, cu atât legea este mai bună".

16:8. „Legile stăpânilor lumeşti sunt menţinute prin forţa armelor, dar păstrarea legilor spirituale, mai înalte, poate fi asigurată doar prin iluminare şi înţelepciune. Cauzele aprecierilor greşite, tristeţii şi remuşcărilor provin cel mai adesea din încălcarea legilor spirituale, nu a celor lumeşti".

16:9. „Legile şi constrângerile morale sunt esenţiale pentru progresul şi bunăstarea omenirii. Când pasiunile se dezlănţuie, iar slăbiciunile nu sunt apărate de legi morale, apar diferite vicii şi perversiuni ce slăbesc vigoarea popoarelor. Atunci când se permite anormalităţii să stânjenească ceea ce este normal, poporul degenerează, rasa se contaminează, iar omenirea suferă un regres. Marea Lege impune omenirii să se perfecţioneze. Fiecare bărbat şi fiecare femeie trebuie să îşi păzească moştenirea şi să se ridice deasupra josniciilor pământeşti. Acesta este unul din scopurile vieţii. Viaţa se luptă cu omul, iar omul se luptă cu el însuşi".

16:10. „Înţelepţii de toate vârstele şi din toate ţinuturile au făcut legi care i-au împiedicat pe cei slabi şi anormali să îşi satisfacă poftele carnale şi dorinţele imorale. Dacă sar fi permis ca dorinţele lor necontrolate să le dirijeze acţiunile, atunci nu numai că cei slabi şi anormali s-ar distruge singuri, dar aceştia ar fi ca un cancer în trupul viu al omenirii". 16:11. Cărţile Sfinte ne spun că în firea omului există un simţ al ruşinii. Acest lucru este adevărat, iar omul poate cunoaşte şi ceea ce înseamnă decenţa şi faptul de a fi mândru că este om. De aceea, lui trebuie să i se spună că îşi poate îmbunătăţi condiţia prin dobândirea curăţeniei şi purităţii spirituale".

16:12. „Omul nu poate dobândi în mod firesc o astfel de cunoaştere, după cum nici păstorului nu i se înfăţişează de la sine păşunile cele bune. Cetatea de peste deal a fost întemeiată pe bunătate, căci ctitorii ei nu au fost nişte oameni care să găsească plăcere în răutate. Dar pe măsură ce anii au trecut, a devenit evident că în interiorul zidurilor sale lucrurile nu merg prea bine. Acum, din cauza apucăturilor locuitorilor ei, zilele cetăţii sunt numărate".

16:13. „Oamenii traversează marea cu corăbiile venind dintre Miazăzi, aducând cu ei lucruri mult căutate de oamenii care ne înconjoară, care merg în cetate pentru a da la schimb animalele pe care le-au prins sau pe care le-au crescut, ori lucrurile scoase din pământ.

Schimbul de produse are loc în târgul cetăţii, însă toate acestea sunt pentru plăcerile trupului, nu pentru satisfacţia sufletului".

16:14. „Însă oamenii vor fi mânaţi mereu de firea lor de a căuta şi a de dobândi lucruri care nu sunt menite să satisfacă poftele pământeşti. Este vorba de acele lucruri care încântă inimile oamenilor prin frumuseţea lor sau care le aduc bucurie şi mulţumire sufletească, ca şi de lucrurile care îi bucură pe cei dragi ori de acelea care îi inspiră pe oameni să facă fapte nobile. În pofida firii sale pământeşti, lucrurile cele mai căutate şi mai dorite de către om sunt acelea care trezesc puterile sufletului, şi nu puterile trupeşti. Când lucrurile vor sta altfel, atunci omenirea va regresa spre stadiul animalităţii.

16:15. *Aceste lucruri au fost rescrise în limba noastră prin regândirea textului de către Anewidowl*.

CAPITOLUL XVII - FRAGMENT DINTR-UN LEGĂMÂNT DE CĂSĂTORIE

17:1. Numele meu este Farsis, sunt din casa lui Golaith şi nu am soţie. Acestea sunt legămintele mele pentru Awerit din Glendargi:

17:2. „Aici, la lumina zilei, în faţa Spiritului Suprem şi a tuturor oamenilor, sub ochii tatălui meu Bealin şi ai mamei mele Goronway, te iau pe tine de soţie".

© Biblioteca Spirituală

17:3. „Cu tine mă voi consulta înainte să îmi iau o altă soţie, şi vei fi întotdeauna mai mare peste toate soţiile mele. Hrana şi îmbrăcămintea nu îţi vor lipsi niciodată, chiar dacă hrana poate fi nepreparată, iar pânza neţesută. Vei avea întotdeauna un acoperiş deasupra ta şi o armă pregătită să te apere. Voi fi mereu atent la nevoile tale şi mereu preocupat să trăieşti în bunăstare. Indiferent ce îmi va aduce norocul, voi împărţi cu tine şi cu copiii noştri".

17:4. „Te voi proteja în toţi anii vieţii mele şi te voi feri de toate nenorocirile, atât cât îmi va sta în putere. Dacă cineva te va insulta, mă va insulta pe mine şi pe toţi aceia din sângele meu. Începând din această zi, casa mea este casa ta. Ceea ce până acum era tatăl tău şi casa ta pentru tine, de acum încolo sunt eu şi casa mea"

17:5. „Dacă îndatoriri mai înalte mă vor lua de lângă tine, voi lua toate măsurile de precauţie pentru siguranţa şi bunăstarea ta. Dacă va fi să te părăsesc, ca urmare a dispariţiei afecţiunii mele sau a întunecării gândurilor, sau dacă voi încălca acest legământ şi îmi voi aduce în locul tău o altă femeie, atunci, dacă nu ai adus ocară asupra mea şi a casei mele săvârşind marea ticăloşie de care sunt capabile femeile, voi plăti casei tatălui tău dublul preţului miresei. De asemenea, îţi voi da jumătate din proprietăţile şi posesiunile pe care le avem ca soţ şi soţie. Fiecare copil va primi partea cuvenită din toate proprietăţile şi posesiunile mele, iar acest lucru va fi consemnat de mâinile slujitorilor regelui".

17:6. „Toate darurile de nuntă pe care le vei primi şi toate lucrurile pe care le vei aduce cu tine vor fi ale tale. Eu le voi păzi întotdeauna. Nu voi lua şi nu te voi lipsi de nimic din bunurile tale, decât dacă ai săvârşit acea ticăloşie care îmi spurcă casa şi îmi defăimează numele. Toate lucrurile pe care ni le va da tatăl tău vor fi ale noastre, după obiceiul marilor legi".

17:7. „Îţi accept neputinţele, le voi împărţi cu tine, iar copiii pe care îi naşti vor fi întotdeauna ai mei. Niciun bărbat nu te va ocărî sau maltrata vreodată fără ca mâna mea să se ridice împotriva lui. Niciun bărbat nu va pune vreodată mâinile pe tine în mod nejustificat, căci tu eşti a mea, acum şi pentru totdeauna".

17:8. „Nu voi neglija creşterea copiilor noştri, însă aceştia vor fi educaţi în conformitate cu lumina mea. Îţi poţi urma credinţa, aşa cum şi eu o urmez pe a mea, şi vom fi toleranţi unul cu celălalt".

17:9. Iată legămintele mele, mâna mea şi zălogul meu.

CAPITOLUL XVIII - AMENDAMENTELE LUI MASIBA

18:1. Acestea sunt modificările legitime încuviinţate de Masiba:

18:2. „Niciun bărbat şi nicio femeie nu are dreptul să deţină vreun sclav, şi nicio fecioară sau femeie nu trebuie să intre în casa altcuiva, decât dacă este casa unei soţii sau a unei slujitoare. De acum, legea nu mai permite ca cineva să aibă o concubină. Orice slujitoare se află sub protecţia stăpânului casei, şi acesta îi va asigura toate cele necesare la timp. Dacă se înfurie şi o loveşte, va plăti pentru asta aşa cum se cuvine, iar dacă o seduce, va da casei acesteia o treime din bunurile lui şi va putea fi judecat şi altfel, în conformitate cu legea".

18:3. „Dacă cineva loveşte sau vatămă în vreun fel un om pe care nu-l duce mintea, va fi pedepsit aspru, după lege. Legea permite numirea unor Gardieni care să fie protectorii văduvelor, orfanilor, nerozilor, bătuţilor de soartă şi a altora care le sunt încredinţaţi. Gardienii aceştia se pot ocupa personal de astfel de lucruri sau pot numi la rândul lor alţi gardieni. Proprietăţile şi posesiunile oricărei persoane pot fi lăsate în grija lor. Dacă Gardienii nu acţionează cu bună-credinţă, dacă înşală încrederea sau sunt neglijenţi, atunci vor trebui să plătească despăgubiri imediat, fiindcă altfel vor fi pedepsiţi".

18:4. „Dacă doi oameni se luptă fără arme, folosindu-se doar de mâini, fără lemne sau pietre, ci eventual cu beţe sau toiege, iar unul dintre ei este rănit, în aşa fel încât este nevoit să zacă la pat mai mult de trei zile, celălalt va trebui să plătească pentru timpul pierdut şi pentru însănătoşirea acestuia. Dacă cineva câştigă în mod necinstit, prefăcându-se că stă la pat şi că suferă tare, acela nu va păstra ce a câştigat, şi în plus va primi şi o pedeapsă. Dacă cineva se luptă

© Biblioteca Spirituală

având în mână un lemn sau o piatră, ori dacă contrar legii se foloseşte de arme, acela ca fi pedepsit cu severitate. Dacă un om înarmat îl atacă pe altul care nu are arme, acela va plăti despăgubiri însemnate şi va fi pedepsit cu asprime".

18:5. „Dacă nişte bărbaţi care se luptă vatămă o femeie însărcinată, în aşa fel încât îi provoacă suferinţă, sau dacă vreun bărbat provoacă vreo vătămare unei femei însărcinate, ce are ca rezultat moartea ei sau a copilului, acei oameni vor plăti cu viaţa lor pentru acest lucru. Dacă nu este sigur că o femeie a născut prematur un copil mort din vina cuiva, acel om nu va trebui să moară, dar va fi nevoit să plătească o despăgubire soţului femeii respective".

18:6. „După primirea pedepsei, viaţa unei femei adultere va fi în mâinile soţului ei. Dacă acela o răscumpără, va putea face cu ea ce va dori. Dar dacă o răscumpără şi nu mai vrea să aibă de a face cu ea, va putea să îi refuze statutul de soţie".

18:7. „Dacă o femeie se foloseşte de o substanţă ca să nu rămână însărcinată, soţul ei o poate pedepsi lovind-o cu biciul sau trăgându-i o bătaie, dar în aşa fel încât să nu-i dea sângele sau să o mutileze".

18:8. „Dacă o femeie prepară o substanţă care o împiedică să rămână însărcinată, sau dacă transportă substanţa respectivă ori o dă altei femei, va fi bătută cu nuiaua, ca şi mai înainte. Din acel moment, va fi bătută cu nuiaua trei zile la rând, şi va putea fi pusă să plătească şi despăgubiri. Dacă un bărbat prepară, dă sau transportă o astfel de substanţă, acela va fi pedepsit cu asprime".

18:9. „Dacă o femeie îşi provoacă un avort, aceea va fi închisă şi ţinută în izolare timp de o lună, iar din trei în trei zile i se vor aplica zece lovituri de nuiele. Cei care dau cuiva o poţiune cu care să omoare copilul nenăscut, vor fi pedepsiţi. Dacă este vorba de o femeie, aceea va îndura dublul pedepsei care se dă unei mame ce îşi omoară propriul copil nenăscut, şi, de asemenea, va putea fi pusă să plătească despăgubiri. Dacă este vorba de un bărbat, acela va fi pedepsit cu mult mai aspru".

18:10. „Dacă cineva otrăveşte un animal care aparţine altcuiva, acea persoană va plăti de trei ori valoarea animalului respectiv".

18:11. „Carnea de cal, veveriţă şi şobolan nu va fi mâncată. Bursucul este o creatură sacră pentru părinţii noştri, pentru că a contribuit la salvarea lor, aşa că nu va fi ucis".

18:12. „Când un copil ajunge în pragul maturităţii, iar organele sale sexuale devin active, va fi declarat bărbat după obiceiul străvechi. El va fi trecut peste pragul de piatră şi va fi întâmpinat ca în vechime, însă iată care este proclamaţia nouă: «Ştiu sigur ce sunt. Eu sunt sămânţa divină sădită într-un trup de carne. Eu aparţin celor ce umblă pe Cărarea Măreaţă a

Adevărului, iar locul meu este alături de ei. Sunt un bărbat care cunoaşte firea bărbaţilor şi voi face tot ce se aşteaptă de la un bărbat.

18:13. Datoria mea este să-i apăr întotdeauna pe aceia care umblă împreună cu mine şi să nu mă lepăd niciodată de credinţa mea. Voi rămâne statornic chiar dacă voi fi persecutat. Instrumentele celor care torturează nu-mi vor deschide gura. Mă angajez să convertesc cel puţin un om care să meargă pe calea luminii.

18:14. Datoria mea este să îmi iau o soţie şi să zămislesc copii care vor fi crescuţi în lumina Cărării Măreţe a Adevărului. Datoria mea este să îi întreţin din toate puterile mele şi să îi învăţ căile înţelepciunii.

18:15. Datoria mea este să învăţ un meşteşug. Voi fi blând cu animalele, cu plantele şi cu solul.

18:16. Nu voi vătăma cu intenţie nicio creatură sălbatică şi niciun copac. Datoria mea este să mă opun oricărei forme de dezordine şi de anarhie. Să învăţ care este scopul vieţii şi să încerc să înţeleg planul Spiritului Suprem, care a rânduit toate lucrurile. Ştiu că trebuie să îmi păstrez mereu gândurile pure, cuvintele să-mi fie bune şi blânde, iar faptele bărbăteşti.

18:17. Ştiu că există o cărare a răului. Este calea slăbiciunii şi a laşităţii, care duce la autodistrugere. Voi lupta împotriva tuturor formelor de răutate, oriunde le voi afla, căci ştiu că nu voi putea trece bărbăteşte prin viaţă fără să mă împotrivesc şi fără să mă lupt.

18:18. Ştiu că toţi oamenii se nasc muritori şi toţi trebuie să moară trupeşte, dar cred că

© Biblioteca Spirituală

eu sunt un suflet ce are potenţialul de a trăi veşnic. Dacă în timpul încercărilor acestei vieţi voi fi asaltat de îndoială, nu voi rămâne pasiv în faţa ei.

18:19. Promit să respect codul bărbăţiei şi să urmez potecile înţelepciunii. Gura mea va rosti întotdeauna adevărul, iar mâna mea va face numai fapte bune. Ştiu că nu este suficient doar să fac bine, ci trebuie să mă lupt cu răul. Datoria mea este aceea de a mă opune oamenilor răi şi lucrărilor lor, şi de a trăi în pace cu fraţii mei.

18:20. Datoria mea este să învăţ şi să înţeleg învăţăturile Sfintei Scripturi, ca lumina ei să mă ajute să îmi îndrum copiii. Voi susţine şi voi sprijini Frăţia în toate zilele vieţii mele şi voi prezenta învăţăturile ei şi altor oameni. Recunosc că doar prin exemplu personal voi putea fi un vrednic şi adevărat exponent al acestor învăţături.

18:21. Nu voi prigoni niciun om pentru credinţa lui, decât dacă o atacă pe a mea. Chiar şi atunci, îl voi trata cu toleranţă, până în momentul în care voi fi ameninţat. Nu voi fi niciodată de acord cu convertirea oamenilor cu forţa, chiar dacă este spre binele lor, căci acesta este un lucru rău. Singurele mele argumente vor fi propriul exemplu şi bunul simţ.

18:22. Credinţa pe care o am nu va rămâne închisă în gândurile mele, ci ea va fi ceva viu, ceva ce se va transpune în fapte. Aduc mulţumiri pentru faptul că ştiu că sunt un suflet viu, dar cunosc foarte bine marea răspundere pe care o am pentru viitorul fiinţei mele. Când voi pleca spre marele tărâm de dincolo, nu voi fi o ruşine pentru Pământ.

18:23. Când voi deveni tată, voi accepta responsabilitatea pentru faptele lor greşite, după cum va fi şi meritul meu atunci când aceştia vor da dovadă de bunătate. Nu voi căuta săi învinuiesc pe alţii pentru eşecurile mele. Voi fi mereu atent la lucrurile bune ale vieţii şi voi fi recunoscător pentru ele. Voi îndura nefericirea şi necazurile cu dârzenie, ridicându-mă deasupra lor ca un bărbat şi nu târându-mă în faţa lor ca un câine sub bâtul stăpânului său. Îndoielile, temerile, dorinţele nefireşti şi laşitatea pot să pândească în lungul cărării mele, ca nişte demoni ai pădurii, care ţin calea călătorilor, însă eu le voi birui.

18:24. Nu îmi voi ascunde dispreţul pentru cei ce săvârşesc lucruri rele şi pentru slujitorii răului, şi chiar dacă aceştia ocupă poziţii înalte, eu nu le voi acorda respect. Nu voi fi niciodată interesat de lucrurile rele.

18:25. Recunosc că sufletul şi trupul meu se luptă să-şi satisfacă propriile dorinţe. Ştiu că trupul moare câte puţin în fiecare zi, şi că se apropie zilnic de ţărmul întunecat. Aşadar, voi urma preceptele chibzuinţei, şi absolut fiecare zi va fi un pas înainte spre trezirea sufletului meu. Nu îmi voi pedepsi adevăratul meu sine de dragul satisfacerii unui trup stricăcios. 18:26. Voi trăi în lumina revelată de Sfânta Scriptură, Lumina Scrisă ce le-a fost dezvăluită Fraţilor Cărţii. Voi trăi ca un bărbat, îmi voi asuma îndatoririle şi obligaţiile ca un bărbat şi voi muri ca un bărbat»".

CAPITOLUL XIX - SCRISOAREA LUI MATA – FIUL LUI AGNER

19:1. Barbarul întreabă, „*Cine şi Ce este Spiritul Suprem?*". Tu să-i răspunzi aşa, „*Imaginează-ţi-L ca pe o Fiinţă aflată mai presus de zeul tău cel mai măreţ. Dacă te ajută să înţelegi, îl poţi privi pe Spiritul Suprem ca pe un Zeu al cărui chip se reflectă în tine. El este cel care umple Cerul şi Pământul cu puterea Lui, iar puterile Sale se manifestă prin intermediul forţelor elementale. El este acum ca şi la început, şi nici la sfârşit nu va fi diferit. El i-a făcut pe oameni învelind o sămânţă divină cu o structură pământească, căreia i-a insuflat aburul vieţii. El menţine ordinea în Ceruri şi stabilizează pământul în ape. Suflarea Lui este suflarea vieţii, şi El este cel care face să cadă ploaia şi să înverzească totul*". Spune-i barbarului, „*Priveşte în jurul tău şi o să-l vezi pe Dumnezeu reflectat ca într-o oglindă. Niciun muritor nu l-a putut vedea vreodată direct, însă reflexia lui poate fi văzută de toţi*".

19:2. Barbarul caută un zeu pe care să-l poată vedea, dar încearcă să-l faci să înţeleagă că acest lucru este imposibil, pentru că Dumnezeu este atât de măreţ, în timp ce omul este atât de mărunt. Altădată, ia-l pe barbar atunci când soarele străluceşte cu toată puterea lui, şi cere-i să-l privească. Va fi nevoit să recunoască că nu poate face acest lucru. Atunci, tu spune-i, „Vezi, tu nu

© Biblioteca Spirituală

poţi privi nici măcar scutul în spatele căruia se ascunde Haula, fiindcă este mult prea strălucitor. Însă acest zeu măreţ nu este decât o reflexie slabă şi îndepărtată a razelor care aduc puterea de la Spiritul Suprem. Deci cum ai putea spera să priveşti însăşi sursa puterii?".

19:3. Barbarii sunt încă copii, aşa că nu înţeleg aceste lucruri cu uşurinţă. De aceea, ar fi cel mai bine să fie învăţaţi prin intermediul unor povestiri simple, aşa cum li se spun şi copiilor, ca în felul acesta să fie aduşi la lumină încetul cu încetul. Credinţa în Spiritul Suprem nu este atât de importantă. Ignorantul dă dovadă de nesăbuinţă dacă încearcă să-i descopere natura. Este mult mai important ca oamenii să creadă în sufletele lor. Credinţa în orice zeu este inutilă dacă omul nu crede în nemurirea şi în divinitatea lui. Dacă ar exista vreun zeu de pe urma căruia omul să nu aibă niciun folos, atunci acesta ar face mai bine să-l ignore. Însă lucrurile nu stau aşa. Omul caută să se unească şi să fie în legătură cu Spiritul Suprem pentru a trage un folos. Omul are un destin bazat pe ceva ce este mai măreţ decât el însuşi, de aici nevoia lui de a căuta acel lucru.

19:4. Existenţa unei Fiinţe Supreme nu înseamnă doar să accepţi, să crezi sau să ignori. Credinţa nu poate fi un scop în sine, căci nimic nu există fără să aibă un scop. Simpla credinţă într-o Fiinţă Supremă nu este deajuns; trebuie să cunoaştem scopul sau intenţia Fiinţei. Dacă avem credinţa că această Fiinţă Supremă ne-a creat, indiferent cum anume, trebuie să căutăm să aflăm care este scopul pentru care am fost creaţi. Dacă am fost creaţi ca să slujim unui anumit scop, să facem ceva ce suntem meniţi a face, va trebui să acţionăm în consecinţă, fiindcă altfel îl vom nemulţumi pe Creatorul nostru. Oare olarul face un vas care nu are nicio întrebuinţare, sau fierarul ţine fierul fără să îl prelucreze? Doar acele lucruri care slujesc scopului pentru care au fost create sunt apreciate.

19:5. Prin urmare, noi, care suntem fraţi, am fost învăţaţi nu doar să credem într-o Fiinţă Supremă, ci şi în asemănarea noastră cu această Fiinţă. Spiritul Suprem nu este un străin aflat dincolo de orizontul nostru de cunoaştere; puterile Spiritului Suprem pătrund în fiecare fibră a trupurilor noastre.

19:6. Dacă avem dificultăţi atunci când ne aflăm printre barbari, nici aici dificultăţile nu sunt mai mici. Adevărul pe care-l avem nu numai că pare a avea un gust neplăcut, ci este şi greu de digerat. Oamenii caută mâncare mai gustoasă, chiar dacă este mai puţin hrănitoare, şi sunt puţini aceia care îi înlocuiesc pe fraţii care pleacă. Oare ne-ar fi mai de folos să prezentăm Adevărul ca pe o bere diluată cu apă şi miere?

19:7. Ameninţarea regelui barbar este un lucru în legătură cu care trebuie să fiţi sfătuiţi. Dacă veţi fi ameninţaţi cu alternativa de a muri sau de a încălca legile noastre, le puteţi încălca cu mintea, în limitele conştiinţei. Însă dacă vi se va cere să vă lepădaţi de tot ce ştiţi că este bun şi adevărat, să trădaţi tot ceea ce noi considerăm sacru, atunci va trebui să acceptaţi moartea de dragul sufletului vostru. Veţi fi informaţi despre aceste lucruri de către Kuin din Abalon, care vine mai târziu, aşa că vi se va răspunde doar la lucrurile despre care întrebaţi.

19:8. De dragul barbarilor, este poate mai bine să numiţi Spiritul Suprem, „Dumnezeu, Dumnezeul fără Nume". Acest lucru va rezolva câteva dificultăţi, iar dacă barbarii se consideră superiori deoarece îl limitează cu un nume, acceptaţi acest lucru şi rămâneţi liniştiţi.

19:9. Spuneţi barbarilor, „Aşa cum sufletul umple trupul omului, tot aşa şi Dumnezeu umple tărâmul Său. Aşa cum sufletul înconjoară şi conţine trupul, tot aşa face şi Dumnezeu cu creaţia Sa. Aşa cum sufletul vede, dar nu poate fi văzut, tot aşa şi Dumnezeu vede, fără să fie văzut. Aşa cum sufletul simte, tot aşa simte şi Dumnezeu. Aşa cum sufletul are grijă să hrănească trupul, tot aşa şi Dumnezeu revitalizează întreaga sa locuinţă. Aşa cum sufletul nu poate fi găsit în trupul omului, tot aşa şi locuinţa lui Dumnezeu este insondabilă. Niciun om nu poate cunoaşte locul unde se află sufletul său, şi niciun om nu poate cunoaşte locul unde se află Dumnezeu".

19:10. Barbarii făuresc idoli, ca să-l înţeleagă mai bine pe Dumnezeu. Dar oare noi suntem mai buni, când îl creăm asemenea nouă în gândurile noastre? Chiar dacă nu facem asta pentru că credem că este aşa, ci doar pentru a-L face mai uşor de înţeles.

19:11. Pe măsură ce înţelegerea cuiva în privinţa lui Dumnezeu creşte, Dumnezeu începe să se retragă; aşa că de-a lungul timpului, chiar dacă omul a început să-L înţeleagă mai bine pe Dumnezeu, El se menţine la aceeaşi distanţă. Noi, cei care trăim în lumina Spiritului Suprem, am

© Biblioteca Spirituală

ajuns la o cunoaştere mai profundă nu pentru că suntem nişte oameni mai buni, ci pentru că ne-am dedicat viaţa căutării Sale. Orice om care caută cu atenţie şi cu suficientă râvnă va găsi acel lucru pe care îl caută.

19:12. Restul acestei scrisori lipseşte, însă un mic fragment recuperat, în care se vorbeşte despre construcţii, face referire la Galheda. În altă parte, se spune că Galheda a rescris acest text.

CAPITOLUL XX - ÎNVĂŢĂTURILE LUI SADEK

20:1. Toţi oamenii din cadrul Frăţiei trebuie învăţaţi să trăiască după următoarele legi, care promovează disciplina spiritului:

20:2. Bărbaţii se vor abţine de la orice formă de răutate şi se vor ataşa de tot ceea ce este bun. Ei vor rosti Adevărul, vor fi adepţii probităţii morale şi vor ţine dreptatea în mâinile lor. Virtuţile sunt ca nişte toiege care îl vor ajuta pe om în lunga sa călătorie prin viaţă, către acea poartă unde sufletul său va ieşi la iveală.

20:3. Pe cărare sunt călăuze, indicatoare şi locuri de odihnă şi adăpost pentru cei osteniţi. Pe marginea drumului se găseşte hrană, iar pe cărări sunt multe lucruri ce urmează a fi descoperite. (Lipsesc vreo două paragrafe).

20:4. Maestrul îi va admite în cadrul Frăţiei pe toţi aceia care prin studiu sârguincios şi printr-o autodisciplină rigidă s-au centrat în ei înşişi. Aceştia vor deveni una cu cei ce urcă scările şi îşi vor găsi locul cuvenit.

20:5. Maestrul îi va instrui în Şcoala Luminii şi a Vieţii, revelându-le toate secretele naturii lor, precum şi felul în care sufletul se eliberează. Aici nu va fi nevoie de pedepse sau de recompense. Practicarea austerităţii doar de dragul ei nu va fi tolerată.

20:6. Oricine se înfăţişează Maestrului, fiind adus de cel care îl propune în faţa celor de care depinde acceptarea, va aduce cu el toată iscusinţa lui, toată cunoaşterea lui şi toate posesiunile lui. Acela va fi studiat aşa cum se cuvine, va fi cercetat şi i se vor pune întrebări înainte de a veni în faţa celor de care depinde acceptarea lui, însă acceptarea va veni abia după un an, timp în care va trebui să rămână aici.

20:7. Următoarele simboluri prezentate sunt Planul şi Legea, adică acele lucruri măreţe şi neschimbătoare, care sunt veşnice; acestea erau la fel şi în vremea primului nostru strămoş, aşa cum vor fi şi în vremea ultimului nostru descendent. (Lipseşte mult text).

20:8. Cel ce nu trăieşte după aceste legi nu va putea rămâne în cadrul Frăţiei. Omul care umblă în noroi murdăreşte nu doar podeaua lui, ci şi pragurile vecinilor săi. Dacă cineva nu umblă în curăţenie trupească şi în puritatea minţii, acela nu se va putea considera unul deal nostru, şi nimeni nu îl va numi frate.

20:9. Sufletul trebuie prelucrat cu ajutorul loviturilor puternice ale necazurilor şi tristeţii. El trebuie modelat cu blândeţe de către apele smereniei şi iubirii; trebuie să fie vânat de înţelegere şi răbdare. Acestea sunt lucrurile care îi dau o formă frumoasă şi armonioasă. Însă alte lucruri îl modelează în urâţenie; acestea sunt: falsitatea şi lăcomia, înşelăciunea şi invidia, cruzimea şi înfumurarea, împreună cu alte calităţi malefice.

20:10. Răsplata justă pentru cei ce urmează cărarea uşoară a indolenţei este faptul că vor fi osândiţi să trăiască în cotloanele ruşinii şi dezonoarei. În nefericirea singurătăţii sufletului se vor auzi gemete pline de tristeţe şi se vor vărsa lacrimi.

20:11. Aceste legi ale noastre nu sunt menite să asigure confortul şi liniştea omului, nici măcar în ceea ce priveşe trupul, ci ele sunt în folosul sufletului său veşnic. Aici, sufletul său va fi purificat şi trezit la viaţă de către apele puternice ale înţelepciunii, după care i se va insufla cea mai mare cantitate de Adevăr pe care o poate tolera. Cei care vor să tragă foloase de pe urma modul nostru de viaţă trebuie să îşi supună sufletul disciplinei noastre.

20:12. Omul a fost ridicat din pântecul Pământului pentru a fi stăpânul suprafeţei acestuia, însă aici, puterile existente se adună în două tabere care se înfruntă veşnic. Viaţa se opune morţii; apărătorii luminii îi provoacă la luptă pe apărătorii întunericului. Adevărul

© Biblioteca Spirituală

înfruntă falsitatea. Există un conducător al luminii şi un conducător al întunericului, o căpetenie a vieţii şi o căpetenie a morţii. Oştile răului se confruntă cu oştile celor drepţi.

20:13. La naştere, toţi sunt aruncaţi pe câmpul de luptă al vieţii şi se alătură oştirilor aşezate de o parte şi de alta. Orice om luptă împotriva falsităţii potrivit poziţiei pe care o ocupă în oştirea Adevărului. Omul este pus faţă în faţă cu un vrăjmaş din tabăra întunericului în funcţie de reputaţia pe care o are în ochii căpeteniei luminii.

20:14. Cei răi vor fi trimişi în faţa tăişului ascuţit al sabiei, însă binele va fi ţinut minte. Aşa a fost şi în primele zile, când strămoşii noştri au plecat din Kaburi şi l-au urmat pe Maestrul lor, care i-a călăuzit peste mări. Au navigat pe apele pe care nu era niciun drum, lepădându-se de viaţa uşoară şi de amăgirile care distrează ochiul.

20:15. Ticăloşi nu sunt doar aceia care fac răul în cunoştinţă de cauză. Om rău este şi acela care caută să justifice răutatea şi slăbiciunea altora. Focurile aprinse împotriva lor devin o flacără violentă, care înghite toate oştirile lor.

20:16. Acum, când ai fost înzestrat cu o viaţă nouă, deschide ochii şi priveşte cu înţelegere lucrările Spiritului Suprem. Urmează întotdeauna cărarea care ţi s-a arătat, aşa încât paşii tăi să te ducă spre desăvârşire.

20:17. Să nu te laşi pradă niciodată gândurilor murdare şi să nu priveşti în ochii poftelor trupeşti, căci aceste lucruri i-au făcut pe unii oameni măreţi să se rătăcească, şi mulţi dintre ce puternici au fost doborâţi. Fii curat în toate privinţele. Să nu profanezi niciodată templul omenesc culcându-te cu o femeie care este la scurgere. Fii curat atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară, la trup, la cuget, în cuvânt şi în faptă.

20:18. Cei de care ne-am despărţit săvârşeau asemenea lucruri. Şi în zadar aprindeau lămpile templelor lor, iar fumul de la altarele lor întunecare se împrăştia. Voi nu veţi fi precum aceia care umblă în întuneric. Deşi suntem asupriţi din toate părţile, acestea sunt chinurile facerii, care vestesc naşterea Marelui Maestru. Voi nu sunteţi ca aceia care vor fi tăiaţi şi îndepărtaţi din pomul vieţii, care vor cădea pe pământ şi se vor întoarce în nefiinţă. Voi vă veţi îngriji întotdeauna de bunăstarea fratelui vostru şi nu vă veţi amăgi aproapele.

20:19. Voi veţi trăi în comunităţi sfinte, căsătorindu-vă şi zămislind copii. Fiii voştri vor creşte ca nişte stejari puternici, iar fiicele voastre vor fi decente ca nişte violete. Fiii voştri vor purta sabie, iar fiicele voastre vor avea pe cap un văl ce va putea să le acopere faţa.

20:20. Aşa se va întâmpla şi cu aceia care sunt cu noi, dar au inima slabă în îndeplinirea obligaţiilor pe care le au. Aceştia sunt bărbaţi care se topesc în cuptor. Aici, noi nu practicăm disciplina şi austeritatea de dragul torturării inutile a trupului. Noi facem aceste lucruri de dragul sufletelor noastre, aşa cum se antrenează şi un luptător care vrea să îşi ţină muşchii în formă pentru bătălie, ca astfel să îşi apere viaţa.

20:21. Trebuie să se nască nouăzeci şi două de generaţii. Apoi, zeii amestecaţi cu oamenii vor purta o bătălie, şi va fi o mare vărsare de sânge în ziua aceea nefericită, când războiul se va purta într-un întuneric cu nuanţe roşii, în mijlocul unor explozii puternice. Aceasta este vremea despre care stă scris: „focul va ţâşni din inima unei pietre”.

20:22. Despre aceste lucruri s-a scris, aşa încât noi ne preocupăm doar de legile care guvernează Frăţia noastră. Locul vostru este aici, însă dacă veţi părăsi acest loc sigur, totul va cădea asupra capului vostru.

20:23. Cei ce susţin că dincolo de poarta morţii se află un loc de tortură, unde demonii îi chinuie pe cei răi într-un mod de nedescris, sunt călăuziţi de o lumină înşelătoare. Cu siguranţă că este un loc întunecat şi trist, bântuit de Spiritele Întunecate, însă acestea nu torturează cu ajutorul focului. Ele sunt acolo pentru că sunt malefice, iar tovărăşia lor este greu de îndurat.

20:24. Nu veniţi la noi având zei păgâni în inima voastră, chiar dacă aceştia se află în nişte cotloane ascunse şi închise. Purificaţi-vă la poartă de toate credinţele false.

20:25. Aici, toţi fraţii trebuie să practice în comun acele lucruri care conduc la realizarea sufletească deplină. Aici, Adevărul îi va lega unii de alţii. Vieţile noastre vor fi guvernate de smerenie, puritate şi dreptate. Inima şi ochiul nu se vor rătăci în căutarea lucrurilor nepotrivite şi indecente. Fiecare om va porunci sau se va supune în funcţie de rangul pe care îl are.

© Biblioteca Spirituală

20:26. Dacă se descoperă că cineva minte atunci când cere să fie admis, fie că o face în legătură cu trecutul, cu apartenenţa la un trib sau cu posesiunile sale, acela va trebui să se îndrepte prin muncă. Nu vor fi admişi nebuni, neghiobi, orbi, surzi sau muţi.

20:27. Dacă cineva loveşte pe altul cu rang mai înalt sau refuză să respecte indicaţiile care i se dau, atunci, dacă cel ce loveşte are şi el un anumit rang, va fi retrogradat şi obligat să îşi ispăşească greşeala prin muncă şi post. Dacă cineva loveşte pe altul de acelaşi rang fără a avea un motiv întemeiat, cel ce loveşte va fi retrogradat şi obligat să îşi ispăşească greşeala prin muncă. Dacă doi bărbaţi se luptă, atunci amândoi vor fi retrogradaţi.

20:28. Dacă cineva minte cu intenţia de a înşela, sau dacă vatămă pe cineva ori îi produce vreo supărare, atunci va trebui să îşi ispăşească greşeala prin muncă. Dacă cineva provoacă vreo pagubă cuiva sau tuturor celorlalţi, atunci va trebui să îşi ispăşească greşeala prin muncă. Dacă cineva se dezgoleşte în faţa cuiva din neatenţie, într-un mod necuviincios, acela va trebui să îşi ispăşească greşeala prin muncă.

20:29. Dacă cineva vorbeşte de altul pe la spate, va trebui să îşi ispăşească greşeala prin muncă, însă oricine poate acuza pe cineva faţă în faţă în prezenţa martorilor. Dacă cineva mustră pe altul la mânie, va trebui să îşi ispăşească greşeala prin muncă. Dacă cineva poartă pică cuiva şi face cunoscut acest lucru, va trebui să se scuze cu smerenie şi să îşi recunoască greşeala cu eleganţă.

20:30. Dacă cineva vorbeşte urât în prezenţa cuiva, atunci va trebui să îşi îndrepte greşeala prin muncă. Dacă cineva iroseşte metalul sau provoacă irosirea lui, va trebui să îşi ispăşească greşeala prin muncă. Dacă cineva face baie în apa folosită de altul sau într-o apă murdară, va trebui să îşi ispăşească greşeala prin muncă.

20:31. Din ceasul întunericului care începe în cea de-a şaptea zi şi până în ceasul întunericului care începe în prima zi va fi timp de odihnă şi de meditaţie. Acesta este un timp dedicat liniştii, comuniunii sufleteşti şi studiului sacru. Singura lucrare ce poate fi făcută este aceea de a asigura hrana animalelor, de a avea grijă de ele şi de a le acorda atenţia de care au nevoie. Se poate mânca, însă cel mai bine ar fi ca mâncarea să fie preparată în ziua anterioară. Se poate avea grijă de copaci şi de plante; sunt permise activităţile de relaxare şi fiecare se poate ocupa de sarcinile sale esenţiale. O sarcină esenţială este aceea care nu poate fi făcută în nicio altă zi sau care devine absolut necesară ca urmare a unor circumstanţe specifice. În ziua de odihnă, toată lumea trebuie să îşi cureţe hainele, iar pedepsirea copiilor va fi amânată până a doua zi de dimineaţă.

20:32. Preocuparea principală a unui bărbat trebuie să fie soţia sa şi copiii săi, precum şi toţi aceia asupra cărora trebuie să vegheze. Va trebui să aibă grijă să nu se preocupe de nevoile altcuiva, iar aceia să meargă flămânzi sau îmbrăcaţi necorespunzător. Dacă vreun lucru care aparţine cuiva sau tuturor se pierde, ori dacă este luat sau ascuns, astfel încât nu se poate şti în posesia cui este, acel lucru va deveni blestemat în mâinile posesorului său. Dacă ulterior va fi găsit în posesia cuiva, acea persoană va fi alungată din rândul Frăţiei, nu din cauza faptei pe care a săvârşit-o, ci din cauza blestemului.

20:33. Când se găseşte vreun lucru care nu are proprietar, acel lucru va fi dus în sanctuar şi va rămâne acolo o lună de zile. Dacă nimeni nu îl revendică, va fi restituit celui ce l-a găsit. Nimeni nu va lua nimic de la un străin, decât plata corectă care i se cuvine, şi nimeni nu trebuie să se întovărăşească cu un străin pentru a vinde sau a cumpăra.

20:34. Noi suntem conduşi de un sfat obştesc, iar acesta este alcătuit din doisprezece membri şi un maestru. În cadrul acestui sfat, va fi un sfat superior, alcătuit din cinci membri, şi unul inferior, alcătuit din şapte membri. Va exista şi un sfat mai restrâns, alcătuit din patru membri aleşi de sfatul obşesc, care se va ocupa cu judecare disputelor şi cu supravegherea aplicării pedepselor.

20:35. Sfatul superior îşi va numi un şef, care îi va conduce pe fraţi în grupuri de doisprezece. Sfatul inferior va numi un funcţionar care va răspunde în faţa lui. Toată lumea va trebui să se supună şefului şi funcţionarului, precum şi celor care le sunt superiori în ierarhie, dar se pot plânge sfatului inferior în legătură cu orice indicaţie care li se dă.

© Biblioteca Spirituală

20:36. (*Cea mai mare parte din acest text şi din capitolul care urmează s-a pierdut şi a fost dificil să stabilim locul fragmentelor sau să facem vreo ordonare anume. Este posibil să nu fi rămas decât a zecea parte din textul original*).

CAPITOLUL XXI - LEGILE LUI MALFIN

21:1. Fie ca sufletele voastre să fie iluminate de Lumina Centrală. Fie ca Spiritul Suprem să aibă grijă de voi, cei ce vă adunaţi între stâlpii cei falnici în clipele rânduite, aşa cum are grijă şi de treburile Sale lumeşti. Fie să vă păzească, aşa cum şi voi păziţi legile Lui. Fie să primiţi harul iluminării din centrul Cercului Sacru şi fie ca o fântână veşnică să vă stea la dispoziţie, din care sufletele voastre să poată să bea şi să se învioreze. Fie să primiţi darul regenerării veşnice.

21:2. Acestea sunt legile celor de afară, pe care trebuie să le respectaţi, căci pot fi adăugate în mod just la cele pe care deja le aveţi, căci binele nu ţine cont de origine. Ele se împart în două: cele care sunt numai ale voastre şi cele care guvernează viaţa celor din afară.

21:3. Cel care a fost martor la o tranzacţie şi depune mărturie mincinoasă în privinţa acestui lucru, astfel încât unul dintre oamenii de afară este păgubit, va fi legat şi dat pe mâna celor de afară. Dacă unul dintre cei de afară suferă o pagubă, cel care i-o provoacă va fi lipsit de drepturile lui şi va trebui să muncească în locul unde va fi închis, până când paguba va fi recuperată şi până când va plăti dublul pagubei sfatului obştesc. Însă nu va mai fi repus în drepturile sale.

21:4. Doar un om cu reputaţie bună, care nu are niciun interes în chestiunea care se judecă, va putea fi un martor adecvat. Dacă acceptă o plată, atunci nu va mai fi ascultat.

21:5. Niciun om care joacă jocuri de noroc sau care dă bani cu împrumut, care cumpără pentru a vinde sau care adună contribuţii sau taxe, nu poate împărţi dreptatea. Şi la fel este cazul şi cu cel în a cărui casă sunt tulburări sau care a fost condamnat în urma unei judecăţi.

21:6. Nimeni nu poate judeca o rudă, un prieten sau un duşman, decât dacă nu poate fi găsit un alt judecător. Nimeni nu poate să apară în faţa judecătorului dacă nu sunt prezenţi şi aceia care îi stau împotrivă, ca nu cumva să obţină vreo favoare. Cuvintele unui martor mincinos trebuie ignorate, cu excepţia situaţiilor când nu se poate demonstra că a minţit.

21:7. Dacă cineva se înfurie şi ridică vocea în faţa scaunului de judecată, sau dacă cineva se poartă necuviincios, chestiunea va fi amânată până dimineaţa. Când împarte dreptatea, judecătorul trebuie să îşi amintească că este mult mai grav dacă fură un om bogat, decât dacă fură un sărac. Aşa cum este mai grav dacă omul bine-crescut se comportă josnic, decât dacă cel needucat face acelaşi lucru. Şi este mai grav când omul puternic loveşte pe fără motiv, decât când cel slab loveşte la fel.

21:8. Dacă cineva, printr-un comportament violent, provoacă pagube în curtea cuiva sau răneşte pe cineva, acela va fi închis până când paguba va fi recuperată, iar sfatul obştesc va primi o plată echivalentă.

21:9. Toţi proprietarii de pământ trebuie să îşi împrejmuiască terenurile, căci dacă nu sunt împrejmuite, ori dacă îngrăditurile sunt rupte, nu va putea pretinde nicio despăgubire pentru pagubele provocate de animalele rătăcite; însă acelea trebuie alungate de acolo fără a le vătăma în vreun fel. Dacă cineva strică vreun gard sau vreo împrejmuire, acela va fi răspunzător pentru tot ce se întâmplă ca urmare a stricăciunii respective. Dacă cineva aduce prejudicii vreunei proprietăţi sau dacă răneşte vreun animal aparţinând celor de afară, acela va fi dat în mâinile lor.

21:10. Dacă cineva găseşte un animal care rătăceşte pe terenul lui poate să îl prindă şi să ceară despăgubiri pentru pagubele pe care le-a provocat.

21:11. Dacă cineva încalcă legile celor de afară, acela va fi dat în mâinile lor pentru a fi judecat după legile celor de afară. Nimeni nu va fi dat în mâinile celor de afară până când nu va fi ascultat de proprii judecători. Dacă cineva urmează să fie judecat de către cei de afară, acela va fi însoţit de un membru al sfatului obştesc.

© Biblioteca Spirituală

21:12. Dacă cineva scoate o armă într-o adunare de oameni, va trebui să predea arma oricui este mai mare în rang decât el. Dacă refuză să facă acest lucru, va fi prins şi adus înaintea judecătorilor pentru a fi pedepsit. Şi nu va putea să îşi recupereze arma, decât dacă va plăti valoarea acesteia. Dacă cineva ameninţă pe altul cu o armă, aceasta îi va fi luată şi nu va putea fi recuperată decât dată va plăti sfatului obştesc valoarea ei.

21:13. Bărbaţii sunt îndreptăţiţi să stea împreună cu soţiile lor, bărbaţii să stea împreună cu bărbaţii şi femeile să stea împreună cu femeile. O familie este îndreptăţită să aibă parte de intimitate.

21:14. Dacă cineva porunceşte cuiva care este în puterea lui să comită o faptă, va fi ca şi cum ar fi comis-o chiar el.

21:15. Dacă sunteţi în compania cuiva care este atacat de mai multe persoane care vor să-l prindă, să-l ucidă sau să-l vatăme pe nedrept, atunci să scoateţi arma în apărarea lui. Dacă cineva foloseşte limbajul sclavilor în prezenţa voastră, atunci să vă îndepărtaţi de el. A nu face nimic este un lucru rău, căci nimeni nu trebuie să rămână pasiv în faţa răului.

21:16. Bârfitorul şi cel ce ameninţă pot fi închişi până când vor repara răul pe care l-au făcut. Însă chiar dacă nu a făcut niciun rău, mincinosul este totuşi o persoană lipsită de onoare, iar pedeapsa lui va fi aceea că nu va mai fi crezut nici măcar atunci când va grăi adevărul.

21:17. Ipocriţii, care vorbesc cu două limbi, sunt nişte creaturi detestabile, care, asemenea şerpilor din iarbă, nu pot fi prinse cu mâna. Dacă vedeţi că unii au devenit ipocriţi, atunci să-i alungaţi, ca să îi înşele pe cei de afară.

21:18. Există pedepse prescrise pentru faptele rele, precum şi multe poveţe pentru a le preveni. Pedeapsa este doar o recunoaştere a eşecului. Faptele rele îşi au originea în eşecul înregistrat în lupta cu slăbiciunile, în eşecul educaţiei, în eşecul însuşirii învăţăturilor, în eşecul stabilirii unor reguli de conduită şi în eşecul respectării unei anumite discipline, indiferent dacă este autoimpusă ori a fost impusă de alţii. Când cineva vine în faţa judecătorilor pentru a fi pedepsit, prin osândirea lui aceia îşi vor exercita doar jumătate din îndatoriri. Însă trebuie să se întrebe în sinea lor, „Unde au eşuat oamenii în privinţa acestei persoane? A fost ea oare călăuzită corect sau greşit, şi noi nu avem nicio responsabilitate în ceea ce o priveşte?”. A pedepsi un răufăcător fără a căuta cauza faptelor sale denotă o justiţie ipocrită. Dacă cineva umblă în întuneric şi poticnindu-se cade într-o groapă, este oare vina lui? Dacă o lumină călăuzeşte greşit sau dacă este prea slabă pentru a-l împiedica pe un om să se poticnească, înseamnă că este lipsită de orice valoare. Prin urmare, dacă un frate cade într-o groapă de pe marginea drumului, purtătorii luminii nu pot fi scutiţi de vină.

21:19. Aceste lucruri sunt consmnate pentru voi, ca atunci când veţi fi liberi să nu fiţi lipsiţi de lege. Este sigur că ziua aceea va veni, la fel cum este sigur că soarele răsare. Să nu vă temeţi niciodată că numărul vostru se micşorează. Un om înţelept este mai bun decât o ceată de proşti, iar o bâtă de stejar solid este mai bună decât un stâlp de trestii.

21:20. Cel ce furnizează arme cuiva care le foloseşte pentru scopuri greşite nu este nici el lipsit de vină. Dacă ştie cum vor fi utilizate, atunci nu este mai puţin vinovat. Oricine posedă lucruri care au fost dobândite pe căi greşite nu este fără vină, iar dacă le ia, cu toate că ştie cum au fost obţinute, nu este mai puţin vinovat. Cineva care încă nu a ajuns la vârsta maturităţii nu poate fi la fel de vinovat în cazul unui jaf sau al unui comportament violent. La fel stau lucrurile şi când este vorba de un nătărău, de un nebun sau de o femeie.

21:21. Dacă cineva leagă pe altul în mod nelegiuit sau îl face pe acela să-şi piardă libertatea, atunci va trebui să compenseze răul făcut şi chiar va putea fi închis. Orice om are dreptul la solitudine şi intimitate, iar aceia care nu i le respectă nu sunt lipsiţi de vină. Dacă cineva distruge părul unei femei, acela va trebui să o despăgubească din plin.

21:22. Dacă cineva surprinde un hoţ în acţiune sau pe cineva care urmează să săvârşească o faptă nelegiuită şi ucide acea persoană sau o răneşte, pentru că opune rezistenţă, acela nu este un lucru rău. Dacă în încercarea sa de a-l prinde pe răufăcător este ucis sau rănit în mod nelegiuit, aceia care săvârşesc fapta vor purta întreaga vină. Dacă cineva surprinde o persoană care se poartă urât cu fiul său, cu fiica sa ori cu vreun alt copil, şi o ucide, atunci nu a

© Biblioteca Spirituală

săvârşit nimic rău. Dacă cineva ucide noaptea un hoţ sau o persoană care încearcă să îl vatăme, atunci nu a făcut nimic rău. Dacă cineva o găseşte pe soţia sa cu un alt bărbat în spatele uşilor zăvorâte şi îl ucide pe acela, atunci nu a făcut nimic rău. Dacă un bărbat săvârşeşte o fărădelege izvorâtă din poftele trupeşti, pentru care ar putea fi ucis în mod legitim, acela poate fi totuşi castrat, în loc să fie omorât. Dacă un bărbat atinge în vreun fel o fecioară, fără acordul ei, nu este fără vină.

21:23. Dacă doi se ceartă, iar unul dintre ei îndură insulta şi se dovedeşte a fi tolerant, celălalt va trebui să îl despăgubească. Un frate, un tată sau un fiu, care surprinde soţia unei rude săvârşind adulter sau ascunzându-se în spatele uşilor zăvorâte, va avea aceeaşi calitate ca şi soţul acelei femei.

21:24. Dacă un bărbat îl ucide pe un altul care l-a provocat la luptă cinstită, se consideră că a fost vorba de autoapărare. Vina pentru o faptă comisă la beţie nu este mai mică. Dacă cineva este atât de beat încât nu poate sta pe scaun, nu este fără vină.

21:25. Dacă cineva distruge un copac care aparţine celor de afară, şi care nu se găseşte pe un teren comun, va trebui să-i despăgubească pe cei de afară, plătindu-le valoarea lui. Dacă cineva distruge copacul altuia, va răspunde ca şi cum l-ar fi furat.

21:26. Bărbatul care este logodit cu o femeie şi care o surprinde săvârşind adulter sau că este închisă în spatele uşilor zăvorâte, va acţiona ca şi cum ar fi soţul ei. Dacă o găseşte într-un loc secret, se va comporta ca şi cum ar fi soţul ei. Dacă cineva ştie că o femeie nu este fecioară şi va permite ca un bărbat să se căsătorească cu ea ca şi cum ar fi, acel om va fi vinovat şi va putea fi chemat să îl despăgubească pe soţ.

21:27. Când face jurământul, bărbatul trebuie să îi promită tatălui logodnicei sale sau rudei care îi ţine locul, că o va întreţine şi o va proteja. Preţul miresei trebuie plătit cu şapte zile înainte de căsătorie, astfel încât tatăl să fie răsplătit pentru faptul că a crescut-o în aşa fel încât să aibă toate virtuţile femeieşti.

21:28. Căsătoria prin înşelăciune sau cu forţa nu este valabilă. Ea nu o leagă pe victimă, dar îl leagă pe partener în toate felurile, ca şi cum ar fi căsătorit. Dacă un bărbat se căsătoreşte cu o femeie prin viclenie, acela nu este nevinovat şi va trebui să plătească pentru răul făcut. Dacă un bărbat se căsătoreşte făcând uz de forţă, iar femeia a fost fecioară, acela va fi ca şi cum nu s-a căsătorit, însă femeia va avea asupra posesiunilor lui toate drepturile pe care le are o soţie.

21:29. Soţul o poate pedepsi pe soţie, fără a fi pedepsit de lege, pentru următoarele încălcări ale legii: Dacă vorbeşte cu bărbaţii după bunul plac atunci când soţul ei este plecat. Dacă rosteşte blesteme la adresa soţului ei ori a casei lui. Dacă vorbeşte tare, în aşa fel încât vocea ei se aude până la locuinţele altora. Dacă bârfeşte sau calomniază. Dacă este desfrânată sau dacă are un comportament indecent. Dacă îl vorbeşte de rău. Dacă este leneşă sau dacă îşi neglijează copiii.

21:30. O soţie nu este dată în întregime soţului, aşa că el trebuie să îi asigure toate lucrurile necesare pentru bunăstarea ei şi trebuie să o trateze cu afecţiune şi consideraţie. Trebuie să fie tolerant cu lipsurile ei şi să treacă cu vederea faptul că este fragilă, aşa cum este orice femeie. Bărbatul are datoria de a se asigura că o femeie adulteră îşi primeşte pedeapsa.

21:31. Dacă o soţie înnebuneşte, se îmbolnăveşte ori este rănită, aceasta nu va putea fi înlăturată, chiar dacă nu mai poate fi cu adevărat o soţie pentru soţul ei. Aceste lucuri fac parte din viaţă şi trebuie îndurate împreună.

21:32. Niciun bărbat nu trebuie să vadă goliciunea surorii sale. Toţi bărbaţii trebuie să se culce cu soţiile lor într-un loc ferit de ochii lumii. Nimeni nu trebuie să permită unui nebun, unei femei sau unui neghiob să ucidă un animal, însă femeia poate ucide o pasăre pentru hrană. Cel ce permite o asemenea faptă nu este fără vină.

21:33. Cine are capul murdar o să orbească. Cine are hainele murdare va înnebuni. Cine are trupul murdar o să aibă parte de dureri şi de boală.

21:34. Mâncaţi doar atât cât să umpleţi o treime din stomac. Beţi atât cât să umpleţi încă o treime şi lăsaţi restul gol. Mâncaţi doar atunci când vă este foame şi beţi doar atunci când vă este sete. Nu mâncaţi peste măsură şi nici nu dormiţi peste măsură, fiindcă rugina trupului e un

© Biblioteca Spirituală

lucru real.

21:35. Locul pentru treierat se va afla la cel puţin cincizeci de paşi distanţă de locuinţă. Un mormânt nu trebuie să se găsească la mai puţin de o sută de paşi, la fel şi un cadavru de animal, în timp ce o tăbăcărie nu va fi mai aproape de două sute de paşi. Grămada cu bălegar nu va fi la mai puţin de cincizeci de paşi, iar porcii trebuie să fie la cel puţin treizeci de paşi. Latrina trebuie să se găsească la mai puţin de douăzeci de paşi şi să fie ferită şi acoperită. Niciun animal nu trebuie să vină până lângă împrejmuirea casei, cu excepţia câinelui, pisicii, calului, vacii, caprei şi măgarului. Grajdul nu trebuie să fie în vecinătatea locuinţei. Grânele pentru hrană vor fi ţinute în pământ, dar cele pentru semănat vor fi ţinute la suprafaţă. Apa nu se va bea sub un acoperiş fără a fi puse în ea ierburi.

21:36. Acoperişurile nu trebuie făcute prin îndoirea trestiilor sub o şipcă, ci prin aşezarea lor pe un suport. Stâlpul din mijlocul casei trebuie să se ridice cu o treime peste traversă şi se poate sprijini direct pe ea sau poate fi fixat cu o piedică. Stâlpii exteriori nu vor fi legaţi, ci vor fi fixaţi cu ţăruşi. Zidurile interioare trebuie călăfătuite cu mușchi, nu cu iarbă sau scoarţă de copac. Acoperişul trebuie să depăşească zidul exterior cu o lungime de braţ, iar zidul nu trebuie lăsat netencuit pe dinafară. Fundaţia trebuie să fie adâncă de doi coţi şi să se ridice cu un cot deasupra pământului. Uşa trebuie să se deschidă fie în lateral, fie în sus, şi nu să stea atârnată. Obiectele care se agaţă pe pereţii din interior trebuie să fie din material ţesut sau din piele. Pe dinafară, pereţii vor fi acoperiţi cu beţe de *bethom*.

21:37. Pietrele nu trebuie presate în absenţa căldurii, iar părţile lor exterioare trebuie păstrate. În toate zilele când soarele nu îşi arată faţa trebuie arse ierburi ca ofrandă. Metalul ascuţit nu trebuie curăţat cu făină. Buşteanul de ofrandă trebuie ars la vremea cuvenită. 21:38. Un bărbat trebuie să îi înveţe pe fiii săi să înoate, să călărească şi să vâneze. Străinului nu i se va refuza ceva de mâncare şi un loc unde să doarmă la căderea nopţii, însă pe durata zilei nu va putea rămâne fără să muncească. Orice om care lucrează metalul va fi ca un frate. Oricine poate veni înaintea sfatului obştesc superior ca să-şi caute dreptatea.

21:39. La toate adunările, se vor asculta mai întâi părerile celor cu ranguri inferioare, ca nu cumva cuvintele lor să fie influenţate de cei mai învăţaţi. În ţinuturile celor de afară va trebui să respectaţi legile lor, însă veţi respecta în acelaşi timp şi legea voastră. Atunci când legile se contrazic, lăsaţi-vă călăuziţi de conştiinţa voastră, de datoria voastră şi de Sfânta Scriptură.

21:40. (*Nu acesta este sfârşitul, însă textul de pe ultimele trei foi de aramă este ilizibil. Nu poate fi transcris cuvânt cu cuvânt, ci poate fi redată doar semnificaţia lui*).

CAPITOLUL XXII - RECONSTRUIREA FRAGMENTELOR RECUPERATE – 1

22:1. Dacă cei ce s-au alăturat cauzei voastre ori s-au aliat cu voi vă trădează, să nu aveţi milă de ei. Trataţi-i în aşa fel încât soarta lor să fie un exemplu care să-i reţină pe ceilalţi să facă la fel. Nu vă alăturaţi cauzei cuiva despre care se ştie că este trădător sau nedemn de încredere.

22:2. Dacă unii au aceleaşi convingeri ca şi voi şi au suferit din cauza lor, aceia sunt fraţii voştri. Cei care luptă pentru progresul omenirii ori suferă pentru acest lucru sunt fraţii voştri. Nu trebuie să cedaţi în faţa ameninţărilor celor ce vor să vă lepădaţi de credinţa şi de idealurile voastre. Orice om care a luptat alături de voi în bătălie capătă o legătură de sânge cu voi şi devine precum o rudă a voastră.

22:3. Cu toate că luptaţi pentru cauza Adevărului şi dreptăţii, feriţi-vă să declanşaţi o vărsare de sânge şi nu faceţi niciodată acest lucru dacă aveţi la dispoziţie alte opţiuni, cu excepţia laşităţii şi capitulării. Totuşi, dacă sunteţi sigur că vrăjmaşul va ataca, sunteţi îndreptăţiţi să fiţi primii care loviţi. Voi daţi socoteală în faţa sufletului vostru. Odată ce v-aţi angajat în bătălie, puteţi ucide vrăjmaşul oriunde s-ar afla. Nu acceptaţi niciodată că sunteţi învinşi, şi nu vă supuneţi cu docilitate. Dacă în bătălie sorţii nu vă sunt favorabili, atunci retrageţi-vă pentru a lupta din nou. Un câine viu valorează mai mult decât un urs mort.

22:4. Nu vă luptaţi niciodată între voi, căci o astfel de vrajbă este mai rea decât vărsarea

de sânge în bătălie. Neînţelegerile şi disputele dintre voi trebuie soluţionate în mod paşnic şi just, aşa încât oamenii să nu se dezbine sau să se moleşească. Voi sunteţi Poporul Luminii, al Legii şi al Cărţii.

22:5. În locul captivităţii, bărbaţii şi femeile vor fi ţinuţi separat, căci acela este un loc al ispăşirii şi al răzbunării. Aceştia nu vor mai fi liberi; nici nu se vor mai bucura de drepturile oamenilor liberi. Vor munci potrivit sentinţei, dar se va ţine cont de munca lor. Fiecare om trebuie folosit în conformitate cu iscusinţa lui, şi nimeni nu trebuie ţinut nici măcar o zi în plus după ce a compensat răul făcut.

CAPITOLUL XXIII - RECONSTRUIREA FRAGMENTELOR RECUPERATE – 2

23:1. Acestea sunt vorbele judecătorilor, consemnate de scribii însărcinaţi cu legile, şi iată ce a rămas din aproape opt sute de enunţuri:

23:2. Ştim că indiferent ce face femeia, aceasta nu va fi îndepărtată de casa ei, căci acest lucru ar duce la alte fapte rele. Dacă cineva se leapădă de o soţie pentru faptele ei rele, ar fi bine să o lase să rămână sub acelaşi acoperiş, dar fără drepturile pe care le are o soţie.

23:3. Ştim că nu există doar femei nevrednice pentru a fi soţii, ci sunt şi bărbaţi nevrednici pentru a fi soţi. Dacă acestora li se dă dreptul să se căsătorească, cei care decid acest lucru vor fi vinovaţi pentru tot ce se va întâmpla ulterior. Prin urmare, se poate interzice ca un bărbat sau o femeie să se căsătorească.

23:4. Legea spune că adulterul este o faptă săvârşită de furiş, un act de înşelăciune şi trădare, aşa că dacă bărbatul şi femeia sunt prinşi în situaţia de a săvârşi adulter, va fi ca şi cum ar fi făcut acel lucru. Însă această prevedere poate duce la judecăţi greşite. Prin urmare, dacă nu sunt dovezi clare care să indice intenţia unui adulter şi singura vină a femeii este aceea că s-a dovedit a fi neglijentă, aceasta nu va fi tratată ca o femeie adulteră. Este mai bine ca bărbaţii să creadă în bunătatea firească a femeii decât să îşi imagineze altceva. Totuşi, dacă femeia se află într-o postură care nu lasă loc de îndoială, atunci soţul poate decide dacă o mai păstrează sau nu, însă trebuie să anunţe clar acest lucru. Dacă se leapădă de ea ca soţie, judecătorii vor decide dacă aceasta va rămâne sau dacă va pleca. Dacă va rămâne, va fi legată de soţul ei, însă nu va mai fi soţia lui.

23:5. Ştim că deşi adulterul este o faptă dezgustătoare, o înşelăciune însoţită de o iubire ipocrită, el ar putea fi totuşi împiedicat. Prin urmare, o femeie adulteră poate suferi o pedeapsă mai mică prin aceea că va rămâne în grija soţului ei, deşi va înceta să-i fie soţie, întrucât nu este vrednică de aşa ceva. De aceea, ea trebuie să rămână în casa acelui bărbat şi să i se supună. El trebuie să o întreţină, să o păzească şi să o împiedice să umble de colo-colo. Însă dacă aceasta umblă de colo-colo, el poate să o strunească după bunul lui plac. Dacă în timp ce este legată păcătuieşte trupeşte, cel care a fost soţul ei nu este lipsit de vină, căci ea este în grija lui. Aşa că cei trei vor primi pedeapsa care li se cuvine.

23:6. Ştim că atunci când bărbaţii se tem pentru siguranţa lor şi pentru sfinţenia soţiilor lor, aceştia sunt mai puţin înclinaţi să comită adulter cu soţiile altora. Prin urmare, dacă un bărbat căsătorit comite adulter, acela va trebui să dea jumătate din posesiunile sale soţului care a fost păgubit, iar soţia lui va trece în casa soţului păgubit; însă dacă nu are are nici locuinţă, nici pământ, va intra în stăpânirea soţului păgubit.

23:7. Ştim că minţile bărbaţilor sunt ca un labirint, de aceea drepturile căsătoriei trebuie să fie mai presus de toate celelalte şi să dureze veşnic. Toţi copiii care li se nasc unor oameni căsătoriţi sunt egali în drepturi. Moştenirea lor nu va fi micşorată, chiar dacă sunt copii din flori sau care provin dintr-un adulter sau dintr-un incest, deoarece greşeala nu a fost a lor. Aceşti copii trebuie primiţi cu milă, căci sunt neajutoraţi şi ei vor răsplătiţi prin iubirea şi devotamentul lor.

23:8. Ştim că nu este un lucru înţelept ca o fiică să fie dată de soţie unui adintre cei de afară, căci dacă soţul ei va muri, ea va fi dată fratelui sau tatălui acestuia. Aşadar, nicio femeie nu trebuie dată de nevastă celor de afară, decât dacă contractul de căsătorie este auzit de un

© Biblioteca Spirituală

membru al sfatului obştesc şi acela îl aprobă.

23:9. Ştim că aceste lucruri nu trebuie luate niciodată de la un bărbat, şi nici nu trebuie împărţite cu alţii: soţia lui, cu excepţia situaţiei când comite adulter; copiii lui, hainele lui, învelitoare lui, armele lui şi uneltele cu care îşi exercită meseria.

23:10. Ştim că nu mai este nevoie să interzicem consumul cărnii de porc în acest ţinut, căci carnea lui se poate mânca, însă carnea de cal nu trebuie mâncată, cu excepţia situaţiilor când altfel cineva ar muri de foame.

23:11. Ştim că sufletul pleacă cu ultima suflare şi că orice se întâmplă cu trupul, sufletul nu este afectat. Prin urmare, trupul poate fi îngropat sau ars, dar deasupra cadavrului sau a cenuşei nu trebuie să se ridice nicio movilă de pământ. Doar soţul şi soţia, părintele şi copilul sau fratele şi sora pot fi îngropaţi în acelaşi mormânt din cimitir. Nimeni nu poate fi îngropat în interiorul locuinţei sale.

CAPITOLUL XXIV - LTIMELE FOI DE METAL

24:1. Am adunat în recipiente toate cărţile ce mi-au fost date în grijă şi am făcut tot ce am fost instruit, iar lucrarea tatălui meu este acum completă. Metalul va rezista testului timpului, iar gravura este o minunată operă de artă.

24:2. Cele cinci cutii mari conţin o sută treizeci şi două de suluri şi cinci volume legate cu inele. În Cartea Mare a Egiptenilor sunt şaizeci şi două de mii patru sute optzeci şi trei de cuvinte, în *Cartea Mică a Egiptenilor* sunt optzeci şi una de mii şase sute douăzeci şi şase de cuvinte, dintre care opt mii nouă sute unsprezece sunt în Cartea Judecăţii Marelui Zeu, şase mii o sută treizeci şi patru în Consemnările Sacre şi şaisprezece mii cincizeci şi şase în Cartea Organizaţiei.

24:3. *Cartea Poţiunilor Magice* are şase mii opt sute zece cuvinte, şi aceasta a fost cel mai greu de transmis, fiindcă este o lucrare plină de mister şi de lucruri ascunse.

24:4. Cartea Cântecelor şi Cartea Creaţiei şi Distrugerii nu au fost lucrate de mâna mea, însă acestea sunt bine alcătuite şi nu vor pieri. Cartea Necazurilor a fost gravată sub ochii mei, însă în Marea Carte a Fiilor Focului sunt nişte cărţi care nu sunt rezultatul măiestriei mele. Am ajutat în unele locuri, gravând acele cuvinte care erau marcate.

24:5. *Cartea Învăţăturii Tainice* şi *Cartea Legilor* au fost reunite în *Marea Carte a Fiilor Focului*, aşa că şi ele vor putea dura veşnic.

24:6. Metalul este aşa cum şi-au dorit maeştrii noştri, făurit cu iscusinţă prin metodele tainice ale tribului nostru, de aceea nu va pieri niciodată. Semnele sunt gravate în aşa fel încât să să se vadă clar atunci când sunt la dreapta sursei de lumină.

24:7. Cutiile în care sunt ţinute cărţile sunt făcute dintr-un aliaj dur, compus din două metale, care au fost turnate la o temperatură mare, în aşa fel încât îmbinările cutiilor nu sunt vizibile. Când sunt închise şi pecetluite, apa nu poate intra.

24:8. Când veţi citi aceste lucruri în vremurile care vor veni să vă gândiţi la noi, cei care am făcut metalul nepieritor şi am săpat în el cuvintele cu grijă, cu multă trudă şi cu o asemenea iscusinţă, încât în anii cât aceste cărţi vor sta la păstrare, scrisul nu se va deteriora. Observaţi-le strălucirea şi miraţi-vă, căci nu-şi vor pierde luciul niciodată.

24:9. Noi suntem fiii Fiilor Focului, numiţi aşa deoarece focul le era necesar pentru prelucrarea metalului. Astăzi, numele pe care noi le dăm copiilor noştri au legătură cu focul şi cu fierăria, aşa cum era obiceiul şi odinioară, căci noi toţi aparţinem aceluiaşi foc.

24:10. Citiţi cu atenţie cuvintele sacre care sunt scrise, şi fie ca ele să devină un reper pentru o viaţă măreaţă.

24:11. Eu, Efantiglan şi tatăl meu am participat la făurirea acestor cărţi şi a recipientelor în care sunt păstrate. Cei care au pregătit amestecul de metal şi l-au prelucrat, precum şi cei care au gravat semnele sunt membri ai tribului nostru, iar lucrul este bine făcut şi va dura veşnic.

24:12. Malgwin a luat în primire oficial aceste cărţi înainte ca ele să fie încredinţate viitorului, iar numele care li s-a dat este acesta: Cartea Vieţii Pentru Cei Ce Sunt Vii.

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN (Cartea a V-a)
CARTEA MANUSCRISELOR

Oamenii uită de zilele Nimicitorului. Numai cei înţelepţi ştiu unde s-a dus şi că se va întoarce la vremea cuvenită.

CUPRINS

Capitolul I. - Manuscrisul lui Emod
Capitolul II. - Manuscrisul lui Kamushahre
Capitolul III. - Nimicitorul (Distrugătorul) – Partea I
Capitolul IV. - Nimicitorul (Distrugătorul) – Partea a II-a
Capitolul V. - Nimicitorul (Distrugătorul) – Partea a III-a
Capitolul VI. - Zilele întunecate
Capitolul VII. - Al 3-lea manuscris egiptean
Capitolul VIII. – Al 4-lea manuscris egiptean
Capitolul IX. - Jumătatea de manuscris a lui Jasop
Capitolul X. - Manuscrisul lui Kulok – Secţiunea 4
Capitolul XI. - Al 64-lea manuscris egiptean
Capitolul XII. - Al 87-lea manuscris
Capitolul XIII. - Al 93-lea manuscris
Capitolul XIV. - Al 96-lea manuscris
Capitolul XV. - Manuscrisul lui Kulok – Secţiunile 2 şi 3
Capitolul XVI. - Manuscrisul lui Horemaket
Capitolul XVII. - Manuscrisul lui Netertat
Capitolul XVIII. - Rugăciunea lui Hapu
Capitolul XIX. - Al 113-lea manuscris
Capitolul XX. - Comentariul călugărului Astorus
Capitolul XXI. - Lupta de noapte
Capitolul XXII. - Manuscrisul doamnei Nefermaket
Capitolul XXIII. - Al 122-lea manuscris
Capitolul XXIV. - Un manuscris egiptean timpuriu
Capitolul XXV. - Cântec de jertfă
Capitolul XXVI. - Manuscrisul lui Kabel – Secţiunea 1
Capitolul XXVII. - Manuscrisul fără nume şi fără număr
Capitolul XXVIII. - Două secţiuni ale unui manuscris fără nume
Capitolul XXIX. - Al 2-lea manuscris al lui Kison
Capitolul XXX. - Manuscrisul lui Panubis
Capitolul XXXI. - Manuscrisul lui Thotis
Capitolul XXXII. - Manuscrisul lui Harmotif
Capitolul XXXIII. - Manuscrisul anexat - 1
Capitolul XXXIV. - Manuscrisul anexat - 2

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - MANUSCRISUL LUI EMOD

1:1. Scrierile din vechime vorbesc despre lucruri ciudate şi despre evenimente măreţe ce s-au petrecut în vremea părinţilor noştri, care au trăit la începuturi. În *Cartea Veacurilor* se spune că toţi oamenii pot cunoaşte astfel de vremuri şi că zeii s-au născut în urma evenimentelor şi a lucrurilor care s-au petrecut la începuturi.

1:2. Prin curţi se spune că odinioară Cerul şi Pământul nu erau separate. Şi ecoul Adevărului se aude până acolo, pentru că Cerul şi Pământul sunt încă unite în fiinţa umană.

1:3. Stă scris că pe vremuri Dumnezeu umbla pe Pământ împreună cu omul şi locuia într-o peşteră situată deasupra unei grădini în care omul lucra. Însă Dumnezeu cuprinde tot ceea ce există şi El nu poate sta într-o peşteră. Ca să aflaţi Adevărul, căutaţi în Scrierile Sacre.

1:4. Se spune că femeia l-a mâniat pe Dumnezeu şi că Acesta s-a ridicat la cer, separând Cerul de bărbat din cauza dezgustului pe care îl simţea faţă de femeie. De asemenea, se mai spune că bărbatul l-a ofensat pe Dumnezeu fiindcă L-a imitat. Acestea sunt nişte poveşti scornite de om.

1:5. Aceasta nu este înţelepciune, fiindcă Scrierile Sacre dezvăluie Planurile lui Dumnezeu, şi ele nu sunt aşa cum le prezintă oamenii. Aşa se vorbeşte prin curtea exterioară, însă aceasta este cunoaşterea exoterică.

1:6. Oamenii vorbesc despre ţinutul lui Oben, de unde au venit. Însă din Oben nu s-au îndreptat direct către Miazăzi, ci mai întâi au venit în marele ţinut al lui Ramakui, care era înconjurat de ape.

1:7. În acele zile trăiau oameni puternici, şi Prima Carte vorbeşte despre ţinutul lor astfel: Locuinţele acestora se găseau în mlaştinile din care nu se ridica niciun munte, în ţinutul numeroaselor ape care curg uşor către mare. În lacurile puţin adânci, prin noroaie şi dincolo de Marea Câmpie a Trestiilor. În locurile împodobite cu copaci şi cu multe flori. Acolo unde copacii au bărbi şi ramuri ca nişte funii, care-i leagă unii de alţii, fiindcă solul nu îi poate susţine. Acolo unde fluturii sunt ca păsările, iar păianjenii cât distanţa dintre braţele întinse ale omului. Păsările cerului şi peştii din ape au culori orbitoare, care îi amăgesc pe oameni şi îi duc la pieire. Chiar şi insectele se hrănesc cu trupurile oamenilor. Acolo sunt şi mulţi elefanţi cu colţi curbaţi şi puternici.

1:8. Pilonii Tărâmului de Jos erau instabili. Într-o noapte magnifică a distrugerii, uscatul a căzut într-un abis şi s-a pierdut pentru totdeauna. A doua zi, când Pământul a devenit uşor, oamenii se priveau unul pe altul înnebuniţi.

1:9. Totul dispăruse. Oamenii se îmbrăcau cu piei de animale şi erau mâncaţi de fiarele sălbatice şi de alte jivine care scrâşneau din dinţi. O hoardă uriaşă de şobolani devora totul, aşa încât oamenii mureau de foame. Mâncătorii de creiere îi vânau pe oameni şi îi ucideau.

1:10. Copiii cutreierau pe terenurile netede ca nişte animale sălbatice, fiindcă bărbaţii şi femeile fuseseră loviţi de o boală care se transmitea şi copiilor. Era ceva ce le acoperea trupul, ceva ce se umfla şi apoi se spărgea, în timp ce burţile le erau arse pe dinăuntru. Toţi bărbaţii care aveau probleme cu sămânţa din ei şi toate femeile care aveau o scurgere de sânge au murit.

1:11. Copiii creşteau fără învăţătură, aşa că neavând niciun pic de cunoaştere erau lipsiţi de credinţă şi o apucau pe căi greşite. Şi s-au împărţit în funcţie de limba pe care o vorbeau.

1:12. Iată care este ţinutul de unde a venit omul; Cel Măreţ a venit din Ramakui, iar înţelepciunea a venit din Zaidor.

1:13. Oamenii care au venit cu Nadhi erau înţelepţi, cunoşteau mersul anotimpurilor şi înţelepciunea stelelor. Aceştia citeau Cartea Cerului cu multă înţelegere.

1:14. Îşi acopereau morţii cu lut şi îl întăreau, căci nu aveau obiceiul să-şi pună morţii în sicrie.

1:15. Cei care au venit împreună cu Cel Măreţ erau lucrători în piatră iscusiţi; ştiau să cioplească lemnul şi fildeşul. Marele Zeu era venerat cu lumini ciudate, în locuri de o linişte desăvârşită. Îi aduceau ofrande fiarei care doarme în adâncul mării, pe spatele căreia credeau că se sprijină Pământul. Fiindcă aveau credinţa că dacă aceasta se mişcă poate să distrugă uscatul.

© Biblioteca Spirituală

Unii credeau că vizuina ei se găseşte sub picioarele lor.

1:16. În Ramakui era o cetate măreaţă, cu drumuri şi canale navigabile, iar câmpurile erau mărginite de ziduri şi de şanţuri cu apă. În mijlocul ţinutului se găsea Muntele lui Dumnezeu, care era înalt şi cu vârful plat.

1:17. Cetatea avea ziduri din piatră şi era împodobită cu pietre roşii şi negre, cu cochilii albe şi cu pene. Ţinutul era acoperit cu pietre mari şi grele, verzi, negre şi maro, care formau un fel de mozaic. Erau pietre de *saka*, pe care oamenii le tăiau pentru a face podoabe, pietre care erau topite pentru a fi prelucrate cu iscusinţă.

1:18. Aceştia construiau ziduri din sticlă neagră, pe care le îmbinau cu sticlă topită cu ajutorul focului. Foloseau un foc ciudat din Tărâmul de Jos, aflat la mică distanţă faţă de ei, de unde se ridica şi un aer viciat de răsuflarea celor osândiţi.

1;19. Din sticla vitrificată, aceştia făceau un fel de oglinzi, cu ajutorul cărora vindecau bolile oamenilor. Îi purificau pe oameni cu un metal necunoscut şi alungau spiritele rele din ei cu ajutorul focului care curge.

1:20. Noi locuim într-un ţinut pe care trăiesc trei popoare, însă cei veniţi din Ramakui şi Zaidor erau cei mai puţin numeroşi. Oamenii din Zaidor au fost cei care au construit Paznicul Măreţ, care veghează veşnic, şi priveşte către locul unde se trezeşte Dumnezeu. În ziua în care nu va veni, se va auzi glasul Său.

1:21. În vremurile vechi, atunci când oamenii locuiau în interiorul pământului, a venit Cel Măreţ, al cărui nume este tainic. Fiul lui Hem, Fiul Soarelui, Căpetenia Paznicilor Misterelor, Stăpânul Riturilor şi al Cuvântului Vorbit. Judecător al Disputelor, Apărător al Morţilor, Tălmăcitor al Zeilor şi Tată al Pescarilor. Cel Măreţ a venit dinspre Apus, de dincolo de Mandi, îmbrăcat în haine ţesute din in negru şi având capul acoperit cu o pânză de culoare roşie.

1:22. Cine i-a învăţat pe oameni secretul scrierii şi numerele, precum şi felul în care se măsoară anii? Cine i-a învăţat să ţină socoteala zilelor şi lunilor, să citească semnificaţia norilor şi a luminilor nopţii?

1:23. Cine i-a învăţat cum să conserve trupurile? Şi că sufletul poate comunica cu cei vii şi că poate fi o uşă către Pământ?

1:24. Cine i-a învăţat că lumina este viaţă?

1:25. Cine a propovăduit cuvintele lui Dumnezeu, care le sunt spuse oamenilor şi ascund de ei lucrurile, dar care dezvăluie Adevărul celor care au înţelegere? Care vorbesc preoţilor, scribilor şi oamenilor în mod diferit, în funcţie de gradul lor de iluminare.

1:26. Cine le-a spus oamenilor că dincolo de ce este vizibil sunt lucrurile invizibile, că dincolo de ce este mic sunt lucrurile şi mai mici, că dincolo de ce este mare sunt lucrurile şi mai mari, şi că toate lucrurile sunt unite într-un singur tot?

1:27. Cine i-a învăţat cântecul stelelor, pe care acum nimeni nu-l mai ştie, şi cuvintele apelor, care s-au pierdut?

1:28. Cine i-a învăţat pe oameni să cultive grâu şi să toarcă, să facă cărămizi şi să cioplească piatra cu iscusinţă?

1:29. Cine i-a învăţat pe oameni ritualurile scoicilor de mare şi cum să citească misterele lor şi felul lor de a vorbi?

1:30. Cine le-a spus oamenilor despre firea lui Dumnezeu, pentru ca aceştia să-L cunoască, deşi în anii pe care i-a mai avut de trăit nu a reuşit să-i facă să înţeleagă? Cine a ascuns marile taine în povestiri simple, pe care să şi le poată aminti, şi în semne, ca să nu se piardă, ci să ajungă până la copiii copiilor lor?

1:31. Cine a adus Ochiul Sacru din ţinutul îndepărtat şi Piatra Luminii, făcută din apă, cu ajutorul căreia oamenii îl văd pe Dumnezeu, precum şi piatra de foc care adună lumina soarelui în faţa Marelui Altar?

1:32. El a murit asemenea oamenilor, cu toate că semăna cu un zeu. Apoi, oamenii l-au tăiat în bucăţi, astfel încât trupul lui să fertilizeze câmpurile, însă capul l-au păstrat, ca să le aducă înţelepciune. Oasele nu i le-au vopsit cu culoarea roşie, pentru că nu se asemănau cu ale celorlalţi.

© Biblioteca Spirituală

1:33. Acestea sunt cuvintele Scrierilor Sacre, consemnate după vechiul obicei. Lăsaţile aşa cum sunt, fiindcă ceea ce a fost consemnat rămâne cu voi.

1:34. În zilele nenorocirii, Piatra Luminii şi piatra de foc au fost furate, şi nimeni nu ştie unde se află acum, de aceea ţinutul este pustiu.

CAPITOLUL II - MANUSCRISUL LUI KAMUSHAHRE

2:1 În acest ţinut negru şi fertil trăiesc aceia care se închină soarelui şi care spun că acesta este cel mai măreţ şi mai generos dintre toţi zeii, că este Văzătorul Cerului şi Globul Slavei. Şi ei spun multe poveşti despre venirea Poporului Soarelui şi despre ţinutul din care aceştia au venit. Şi mai povestesc şi despre viaţa mizeră pe care o duceau înainte să fie conduşi de Cel Auriu.

2:2. El a venit în acest ţinut fertil. Acum, este un loc plăcut, cu multe cetăţi mari şi cu sate în care oamenii trăiesc mulţumiţi; aici este şi un râu mare şi lat, cu apă dulce, care se umflă şi scade în funcţie de anotimp. Mai sunt şi canale, unele pentru navigaţie, iar altele pentru a duce apele fertilizatoare către culturi, ierburi şi copaci. Pe păşunile verzi sunt turme de oi şi cirezi de vite

2:3. Nu a fost mereu aşa. În zilele de dinaintea venirii lui Harekta totul era sterp şi pustiu. Nimic nu separa pustietatea de mlaştinile acoperite cu trestii. Pe vremea aceea, nu erau nici vite, nici oi, iar pământul nu cunoscuse mână omului, aşa încât era nelucrat şi neirigat.

2:4. Terenurile nu erau cultivate, pentru că cei ce trăiau acolo nu ştiau nici cum să facă canale de irigaţie, nici cum să poruncească apei şi să o facă să curgă după voia lor. Nu existau cetăţi, iar oamenii locuiau în gropi săpate în pământ sau în crăpăturile stâncilor. Umblau goi sau se acopereau cu frunze sau scoarţă de copac, în timp ce noaptea se acopereau cu piei de animale sălbatice. Se luptau cu şacalul pentru mâncare şi smulgeau leşuri din gura leului. Scoteau rădăcini din pământ şi se hrăneau cu lucruri care creşteau în nămol. Nu aveau niciun stăpân şi nu era nimeni care să-i călăuzească. Nu aveau nicio obligaţie şi nicio îndatorire. Nimeni nu le vorbea despre felul în care trăiesc şi nimeni nu cunoştea calea Adevărului. În acele zile erau de-a dreptul neiluminaţi.

2:5. După aceea a venit slujitorul Soarelui, şi el este acela care i-a strâns pe oameni laolaltă şi a pus căpetenii peste ei. Şi tot el l-a pus pe Ramur rege peste întreg ţinutul. Şi el a arătat bărbatului şi femeii cum să trăiască mulţumiţi împreună, ca soţ şi soţie, şi i-a dat fiecăruia anumite sarcini.

2:6. Pe bărbaţi i-a instruit în cultivarea grânelor şi a ierburilor. I-a învăţat cum să are pământul şi cum să sape şanţuri şi canale pe care să le umple cu apă. El le-a arătat cum se comportă fiarele sălbatice. I-a învăţat pe oameni să prelucreze aurul şi argintul şi să facă vase de lut. I-a învăţat să taie şi să cioplească piatra ca să construiască temple şi cetăţi. Însă nu le-a spus cum să obţină inul şi cum să vopsească pânza din care se fac hainele ca să fie plăcută privirii. Nu i-a învăţat nici cum să facă cărămizi sau să lucreze arama.

2:7. Apoi, când a plecat, le-a cerut oamenilor să nu plângă, căci deşi el se ducea la tatăl său, soarele îi va adopta ca pe nişte copii şi astfel vor putea deveni cu toţii fiii soarelui. Astfel, mulţi au devenit fii şi slujitori ai soarelui, fiindcă au crezut ce au auzit, şi anume că soarele era tatăl lor şi că lumina bunătăţii veghea asupra întregului ţinut. Aceasta este lumina care susţine toate lucrurile vii, însă în interiorul ei este o lumină mai măreaţă, care susţine spiritul. Este acea lumină care iluminează inimile oamenilor. Există lumini mai mici, care călăuzesc oamenii atunci când îşi îndeplinesc treburile zilnice şi îi apără de rele, există lumini nevăzute, care îi influenţează pe oameni în bine sau în rău, şi există şi acea lumină Măreaţă, care alungă frigul şi îi încălzeşte pe oameni. Căldura pe care ea o dă coace recoltele omului şi îi sporeşte turmele şi cirezile.

2:8. Ea străbate cerurile de la un capăt la altul şi veghează asupra tuturor activităţilor pe care oamenii le desfăşoară pe Pământ; astfel, ajunge să cunoască nevoile tuturor oamenilor. Prin urmare, fiţi precum soarele, priviţi departe, fiţi prevăzători şi desfăşuraţi-vă activităţile zilnice în

© Biblioteca Spirituală

mod regulat.

2:9. Când călăuza şi căpetenia lor i-a părăsit, oamenii se considerau a fi copiii soarelui. Aceştia erau războinici şi au supus alte popoare în numele lui, aducându-le sub legea sa. Apoi i-au ridicat temple măreţe şi pentru o perioadă de timp acesta i-a înlocuit pe toţi ceilalţi zei pe care oamenii acestui ţinut îi născociseră în ignoranţa lor. Însă niciodată nu i-a luat locul Unicului şi Adevăratului Dumnezeu, căci Adevăratul Dumnezeu a rămas întotdeauna ascuns de ochii celor profani şi ignoranţi.

2:10. Apoi, unii dintre preoţii care urmau legea soarelui i-au furat spiritul şi l-au adus pe Pământ, pentru a însufleţi statuile şi idolii zeilor lor. Astfel, spiritul care dă viaţă tuturor zeilor mărunţi nu este altul decât unicul spirit ţinut în captivitate, pentru că nu există mai multe spirite, aşa cum cred oamenii.

2:11. Şi atunci au venit Cei Înţelepţi din Răsărit şi i-au făcut pe oameni să gândească altfel. Aceştia erau oameni care cunoşteau căile Cerului şi ei i-au întrebat pe oameni, „Oare spiritul soarelui este într-adevăr suprem? Nu trebuie să cugetăm mai mult la acest lucru? Gândiţi-vă la mişcările lui, nu sunt ele regulate, ca acelea pe care le face cineva care se duce şi vine? Se mişcă el oare liber, aşa cum poftеşte, sau este menţinut pe un anumit traseu, aşa cum este ţinut boul în jug sau cum este priponit măgarul care treieră grânele? Se ridică din Tărâmul de Jos după bunul lui plac şi coboară în peştera întunericului atunci când hotărâşte el? Nu seamănă traiectoria lui mai mult cu aceea a unei pietre aruncate de mâna omului? Nu este el mai degrabă ca o barcă controlată de voinţa omului, decât ca un zeu care se mişcă liber? Nu este ca un sclav dirijat de un stăpân?". Aceste vorbe au tulburat inimile oamenilor; unii au cugetat mult la ele, însă alţii, după cum e firea omenească, au cerut moartea celor care contestă adevărul acestor lucruri.

2:12. Însă, ca urmare a vorbelor rostite, venerarea zeilor mai vechi a început să crească în intensitate, fiindcă oamenii nu l-au uitat niciodată pe Sira, cel care fusese împreună cu ei încă dinainte de săparea primului canal cu apă. Acesta nu era un zeu al elitelor, ci al oamenilor de rând.

2:13. Acesta e un ţinut pe care trăiesc două grupuri de oameni, două popoare, două preoţii, două curente de înţelepciune şi două ierarhii de zei. Este un ţinut unde lumina Adevărului străluceşte puternic, deşi doar puţini o văd, fiindcă este ascunsă de ochii mulţimii. Este Ţinutul Zorilor Pământeşti.

CAPITOLUL III - NIMICITORUL (DISTRUGĂTORUL) – PARTEA I

3:1 Oamenii uită de zilele Nimicitorului. Numai cei înţelepţi ştiu unde s-a dus şi că se va întoarce la vremea cuvenită.

3:2. Acesta străbătea furios Cerurile în zilele mâniei, şi iată cum arăta: Era ca un nor de fum învăluit într-o lucire roşiatică şi nu-i puteai distinge nici membrele, nici articulaţiile. Gura îi era ca un abis din care ieşeau flăcări, fum şi cenuşă fierbinte.

3:3. Pe măsura trecerii veacurilor, asupra stelelor din Ceruri încep să acţioneze anumite legi. Starea lor se modifică; încep să se mişte şi să se agite, nu mai sunt statornice, iar pe cer apare o lumină imensă de culoare roşie.

3:4. Când va ploua cu sânge pe Pământ, o să-şi facă apariţia Nimicitorul; atunci munţii se vor deschide şi vor scuipa foc şi cenuşă. Copacii vor fi distruşi şi toate lucrurile vii vor fi înghiţite. Uscatul va sorbi apele, iar mările vor da în clocot.

3:5. Cerurile vor fi mistuite de o lumină roşie şi strălucitoare; faţa Pământului va căpăta culoarea aramei, şi va urma apoi o zi de întuneric. Se va ivi o lună nouă, care se va rupe şi va cădea.

3:6. Oamenii se vor împrăştia cuprinşi de nebunie. Vor auzi trâmbiţa şi strigătul de luptă al Nimicitorului şi vor căuta adăpost în Pământ. Groaza le va roade inimile, iar curajul îi va părăsi aşa cum se scurge apa dintr-un ulcior spart. Vor fi devoraţi de flăcările mâniei şi mistuiţi de

© Biblioteca Spirituală

răsuflarea Nimicitorului.

3:7. Aşa a fost în Zilele Mâniei Cereşti, care au trecut, şi tot aşa va fi şi în Zilele Osândei, atunci când se va întoarce. Vremurile când vine şi pleacă sunt cunoscute de către cei înţelepţi. Iată semnele şi timpurile care vor preceda întoarcerea Nimicitorului: În Apus, vor trece o sută zece generaţii, timp în care popoarele se vor înălţa şi se vor prăbuşi. Oamenii vor zbura prin văzduh ca păsările şi vor înota prin apă ca peştii. Vor vorbi despre pace unii cu alţii, dar ipocrizia şi înşelăciunea vor fi la ordinea zilei. Femeile vor fi ca bărbaţii, iar bărbaţii vor fi ca femeile; jucăriile bărbaţilor vor fi poftele trupeşti.

3:8. Se va ridica un popor de profeţi, care vor face cunoscute lucrurile pe care le-au aflat. O naţiune de legiuitori va stăpâni Pământul şi va trece apoi în neant. În cele patru colţuri ale Pământului se va vorbi despre pace, dar se va căuta războiul. Un popor al mărilor va fi mai mare decât toate celelalte, însă va fi asemenea unui măr găunos şi nu va rezista. Un popor de negustori îi va distruge pe oameni cu minunăţiile lor, însă va pieri şi el într-o bună zi. Atunci ce este sus se va lupta cu ce este jos, ce este la Miazănoapte cu ce este la Miazăzi, ce este la Răsărit cu ce este la Apus, iar lumina se va lupta cu întunericul. Oamenii vor fi împărţiţi în rase şi li se vor naşte copii care vor arăta ca nişte străini. Fratele se va lupta cu fratele, iar soţul cu soţia. Părinţii nu-şi vor mai învăţa fiii, iar fiii vor fi răzvrătiţi. Femeile vor deveni un bun comun al bărbaţilor şi nu vor mai fi privite cu respect.

3:9. Oamenii vor fi nemulţumiţi; nici nu vor mai şti ce-şi doresc, iar nesiguranţa şi îndoiala nu le vor da pace. Vor avea bogăţii mari, însă spiritul lor va fi sărac. Şi atunci, Cerurile se vor cutremura, iar Pământul se va mişca; oamenii vor tremura de frică, iar când groaza va pune stăpânire pe ei vor apărea şi Vestitorii Morţii. Aceştia vor veni tiptil, aşa cum vin hoţii de morminte; oamenii nu îi vor cunoaşte, ci se vor lăsa amăgiţi; ceasul Nimicitorului s-a apropiat.

3:10. În acele zile, oamenii vor avea înaintea lor Cartea cea Mare; înţelepciunea va fi dezvăluită; cei puţini vor fi puşi deoparte; este ceasul judecăţii. Cei neînfricaţi vor supravieţui; cei puternici nu vor fi nimiciţi.

3:11. Dumnezeule Măreţ al Tuturor Veacurilor, care eşti la fel pentru toţi, care stabileşti încercările prin care trebuie să treacă oamenii, fii milostiv cu copiii noştri în Zilele Osândei. Omul trebuie să sufere pentru a fi măreţ, dar nu-i grăbi progresul în mod excesiv. Când va veni marea vânturare pentru ca pleava să fie înlăturată, nu fi prea aspru cu oamenii de rând. Chiar şi fiul unui hoţ a devenit scribul tău.

CAPITOLUL IV - NIMICITORUL (DISTRUGĂTORUL) – PARTEA a II-a

4.1. O, Paznici ai Universului, care vegheaţi să nu vină Nimicitorul, cât timp va mai dura veghea voastră? O, oameni muritori, care aşteptaţi fără a înţelege, unde o să vă ascundeţi în Zilele Groaznice ale Osândei, când Cerurile vor fi sfâşiate, iar văzduhul se va rupe în două, în zilele când copiii vor încărunţi?

4:2. Iată ce se va vedea, aceasta este oroarea pe care o vor privi ochii voştri, aceasta este forma de distrugere care se va abate asupra voastră: Va fi un trup uriaş de foc, având un cap strălucitor, cu multe guri şi cu ochi schimbători. În gurile sale lipsite de formă se vor vedea nişte dinţi teribili, iar burta lui întunecată şi îngrozitoare va avea o sclipire roşie, datorită focurilor din interior. Chiar şi omul cel mai curajos va tremura şi va face pe el, căci acesta nu este lucru pe înţelesul oamenilor.

4:3. Va fi o formă vizibilă, care va cuprinde tot cerul şi va învălui Pământul, în ale cărei guri căscate vor arde focuri multicolore. Acestea vor coborî şi vor mătura ţinuturile, iar fălcile căscate vor înghiţi totul în calea lor. Cei mai buni luptători se vor lupta cu ea în zadar. Nişte colţi înspăimântători de gheaţă vor ieşi la iveală. Bolovani imenşi vor fi aruncaţi asupra oamenilor, care îi vor zdrobi şi îi vor transforma într-o pulbere roşie.

4:4. Şi în timp ce marile ape sărate se vor ridica în urma ei, iar torenţii clocotitori se vor revărsa peste faţa pământului, chiar şi eroii oamenilor vor fi cuprinşi de nebunie. Aşa cum

© Biblioteca Spirituală

moliile zboară grăbite şi pier în flacăra care arde, tot aşa şi oamenii aceştia vor alerga spre propria distrugere. Focurile care vor merge înainte vor mistui toate lucrările oamenilor, iar apele care vin după ele vor mătura tot ce a mai rămas. Roua morţii va cădea uşor, ca un covor cenuşiu, pe faţa pământului pustiit. Oamenii vor striga cuprinşi de nebunie: „O, indiferent ce este această Fiinţă, scapă-ne de teroarea ei şi apără-ne de roua cenuşie a morţii".

CAPITOLUL V - NIMICITORUL (DISTRUGĂTORUL) – PARTEA a III-a

5.1. În Egipt, Forma Morţii sau Nimicitorul s-a văzut din toate ţinuturile. Avea o culoare aprinsă şi strălucitoare; înfăţişarea îi era nestatornică. Se răsucea ca un mosor, era ca apa subterană ce se varsă gâlgâind într-un lac, şi toţi oamenii sunt de acord că era o privelişte de-a dreptul înspăimântătoare. Nu era o cometă uriaşă sau o stea rătăcitoare, ci mai degrabă o masă de foc arzător.

5:2. La înălţime, mişcările ei erau lente; ceva mai jos, se răsucea ca fumul şi rămânea aproape de soarele a cărui faţă era ascunsă. Avea o culoare sângerie, ce se schimba pe măsură ce înainta. Ivirea şi dispariţia ei provocau moarte şi distrugere. Mătura Pământul cu o ploaie de cenuşă gri şi aducea cu sine boli, foamete şi alte năpaste. Muşca pielea oamenilor şi a fiarelor sălbatice până când o acoperea cu răni.

5:3. Pământul se frământa şi tremura, dealurile şi munţii se mişcau şi se clătinau. Cerurile pline cu fum întunecat se aplecau spre Pământ şi la urechile oamenilor care mai trăiau ajungea un urlet grozav, purtat pe aripile vântului. Era strigătul Domnului Întunecat, al Stăpânului Groazei. Nori groşi de fum arzător mergeau înaintea lui şi cădea o grindină afurisită de pietre încinse şi cărbuni de foc. Forma Morţii tuna asurzitor în Ceruri şi slobozea fulgere strălucitoare. Apa din canale a început să curgă invers atunci când terenul s-a înclinat, iar copacii uriaşi erau aruncaţi de colo-colo şi se frângeau ca nişte rămurele. Atunci, peste pustietate s-a auzit un glas puternic, ca şi cum ar fi sunat zece mii de trâmbiţe, şi din răsuflarea sa arzătoare au izbucnit flăcări. Uscatul s-a cutremurat, iar munţii s-au topit. Chiar şi cerul răgea ca zece mii de lei aflaţi în agonie, în timp ce săgeţi luminoase de sânge se deplasau rapid pe faţa sa înainte şi înapoi. Pământul s-a umflat ca o pâine pe vatră.

5:4. Aceasta era înfăţişarea Formei Morţii, pe care o numim Nimicitorul, atunci când a apărut, în acele zile de mult apuse, în acele vremuri străvechi. Aşa este descrisă în vechile cronici, dintre care puţine s-au păstrat. Se spune că atunci când apare în Cerurile de deasupra, Pământul se despică din cauza căldurii aşa cum se crapă o nucă ţinută lângă foc. Flăcările ţâşnesc atunci la suprafaţă şi ţopăie ca nişte demoni arzători pe un sânge de culoare neagră. Toate apele de pe uscat se evaporă, păşunile şi ogoarele sunt mistuite de flăcări, iar copacii se transformă într-o cenuşă albă.

5:5. Forma Morţii seamănă cu o minge de foc ce împrăştie în urma sa scântei. Aceasta acoperă cam a cincea parte din cer şi trimite spre Pământ nişte degete care se mişcă precum şerpii. Înaintea ei, cerul pare speriat, aşa că se rupe şi se împrăştie. Amiaza nu este mai luminoasă decât noaptea. Apar tot felul de lucruri înspăimântătoare. Iată ce se spune despre Nimicitor în scrierile străvechi; citiţi-le cu o inimă solemnă, ştiind că Forma Morţii are vremea ei şi se va întoarce. Ar fi o nesăbuinţă să nu daţi atenţie acestor lucruri. Acum oamenii zic, „Aşa ceva nu se va întâmpla în zilele noastre". Fie ca Măreţul Dumnezeu de sus să facă ca acest lucru să fie adevărat. Însă de venit, cu siguranţă va veni, şi în conformitate cu natura sa, omul va fi nepregătit.

CAPITOLUL VI - ZILELE ÎNTUNECATE

6.1. Zilele întunecate au început cu ultima apariţie a Nimicitorului şi au fost prevestite de nişte semne ciudate apărute în ceruri. Oamenii erau tăcuţi şi umblau palizi la faţă.

6:2. Căpeteniile robilor care construiseră o cetate întru slava lui Thom au provocat

© Biblioteca Spirituală

tulburări, dar nimeni nu a ridicat mâna împotriva lor. Aceştia au prevestit nişte evenimente măreţe, despre care oamenii nu aveau habar şi despre care clarvăzătorii templului nu fuseseră înştiinţaţi.

6:3. În acele zile era o linişte de rău augur, iar oamenii aşteptau fără să ştie ce anume. Se simţea prezenţa unei ameninţări nevăzute şi inimile oamenilor erau cuprinse de spaimă. Nu se mai auzeau râsete, iar durerea şi jalea răsunau pretutindeni. Chiar şi glasurile copiilor fuseseră reduse la tăcere, şi aceştia nu se mai jucau împreună, ci stăteau liniştiţi.

6:4. Robii deveniseră îndrăzneţi şi obraznici, iar femeile erau bunul comun al tuturor bărbaţilor. Teama străbătea toate ţinuturile; femeile deveniseră sterpe din cauza fricii, căci nu puteau zămisli, iar cele care erau însărcinate lepădau copiii. Toţi oamenii se închiseseră în ei înşişi.

6:5. Zilele de linişte au fost urmate de o perioadă în care în Ceruri s-a auzit un zgomot strident de trâmbiţe, iar oamenii s-au înspăimântat ca animalele rămase fără păstor, ca măgarii care simt cum leii dau târcoale ţarcului în care se găsesc.

6:6. Oamenii vorbeau despre zeul robilor, iar cei nesăbuiţi spuneau, „Dacă am şti unde se află acest zeu, ne-am jertfi lui". Dar zeul robilor nu se găsea printre ei. Nu era nici în mlaştini sau în gropile de cărămidă. El se manifesta în Ceruri, ca să fie văzut de toată lumea, însă oamenii nu îl priveau cu înţelegere. Şi nici un zeu nu îi asculta, fiindcă toţi erau muţi din cauza ipocriziei oamenilor.

6:7. Morţii nu mai erau sfinţi, aşa că erau aruncaţi în ape. Cei deja îngropaţi erau neglijaţi şi mulţi dintre ei au ieşit la lumina zilei. Stăteau neprotejaţi în faţa mâinilor hoţilor. Cel care altădată trudea îndelung sub razele soarelui, purtând el însuşi jugul, acum avea boi. Cel care nu a cultivat nimic, acum avea magazia plină. Cel care altădată ducea o viaţă liniştită alături de copiii săi, acum tânjea după apă. Cel care odinioară stătea la soare cu nişte firimituri şi resturi, acum era ghiftuit; stătea întins la umbră cu burta plină.

6:8. Vitele erau lăsate în plata lor să rătăcească pe păşuni străine, iar oamenii nu mai ţineu cont de hotare şi ucideau animalele vecinilor lor. Nimeni nu mai avea nimic.

6:9. Însemnările publice erau aruncate şi distruse, aşa că nimeni nu mai ştia cine erau robii şi cine erau stăpânii. În disperarea lor, oamenii strigau către Faraon, însă acesta îşi astupase urechile şi se comporta ca un om surd.

6:10. Erau unii care spuneau cuvinte mincinoase Faraonului şi ai căror zei erau ostili ţinutului, de aceea oamenii le cereau sângele pentru a-i potoli setea. Însă nu aceşti preoţi străini au semănat vrajbă în acele locuri, căci unul era chiar din casa lui Faraon şi umbla nestingherit printre oameni.

6:11. Nori de fum şi praf întunecau cerul şi făceau ca apele în care cădeau să capete o nuanţă sângerie. Tot ţinutul era în agonie, râul era de culoarea sângelui, căci peste tot era numai sânge. Apa era spurcată şi stomacul oamenilor nu putea să o tolereze. Cei ce băuseră din râu vomitaseră, căci râul era contaminat.

6:12. Praful deschidea răni în pielea oamenilor şi a animalelor. Lucirea Nimicitorului umplea Pământul cu o lumină roşiatică. Paraziţii se înmulţeau şi umpleau aerul şi faţa Pământului cu lucruri dezgustătoare. Fiarele sălbatice, biciuite de nisipul şi cenuşa care cădeau, ieşeau din vizuinile lor şi se duceau pe câmpuri sau în peşteri ori pândeau locuinţele oamenilor. Toate animalele domestice scoteau sunete jalnice şi se auzeau pretutindeni strigătele oilor şi gemetele vitelor.

6:13. Copacii de pe întreg ţinutul au fost distruşi şi nu mai găseai nicio plantă şi nicio fructă. Faţa pământului era sfărâmată şi devastată de o grindină de pietre, care puneau la pământ tot ce le stătea în cale. Cădeau ca o ploaie torenţială fierbinte şi în urma lor curgea un şuvoi ciudat de foc.

6:14. Peştii din râuri au murit din cauza apelor contaminate; viermi, insecte şi reptile ieşeau din pământ într-un număr foarte mare. Rafale puternice de vânt aduceau roiuri de lăcuste ce acopereau cerul. Nimicitorul străbătea Cerurile şi sufla cenuşă pe faţa pământului. Întunericul unei nopţi prelungite acoperise totul cu o mantie neagră, care bloca orice rază de lumină. Nimeni

© Biblioteca Spirituală

nu ştia când este zi şi când este noapte, fiindcă soarele nu mai arunca nicio umbră.

6:15. Nu era acel întuneric negru şi curat al nopţii, ci un întuneric dens, în care oamenilor li se oprea răsuflarea în gât. Toţi gâfâiau prin norii încinşi de abur, care învăluiau întregul ţinut şi care stingeau toate lămpile şi toate focurile. Oamenii erau amorţiţi şi gemeau întinşi în paturile lor. Nu vorbeau unul cu altul şi nici nu se atingeau de mâncare, căci erau copleşiţi de disperare. Corăbiile erau smulse din locurile unde erau legate şi erau distruse de vârtejuri uriaşe. Erau vremuri de pierzanie.

6:16. Pământul s-a învârtit aşa cum se învârte lutul pe roata olarului. Toată întinderea lui s-a umplut de tunetul Nimicitorului din văzduh şi de ţipetele oamenilor. Peste tot se auzeau gemete şi bocete. Pământul şi-a vomitat morţii, aşa încât cadavrele au fost aruncate din locurile lor de odihnă, iar cei îmbălsămaţi au ajuns în văzul tuturor. Femeile însărcinate au avortat, iar bărbaţii nu au mai avut sămânţă.

6:17. Meşterul şi-a lăsat lucrarea neterminată, olarul şi-a abandonat roata, dulgherul şia lepădat uneltele, şi toţi au plecat să locuiască în mlaştini. Toate meşteşugurile au fost neglijate, iar robii îi ispiteau pe meşteri să plece.

6:18. Contribuţiile pentru Faraon nu putea fi adunate, căci nu mai era nici grâu, nici orz, nici gâscă, nici peşte. Faraonul nu mai putea să-şi revendice drepturile, pentru că ogoarele de grâu şi păşunile erau distruse. Cei din elita societăţii şi oamenii de rând se rugau laolaltă ca viaţa să se sfârşească şi ca vacarmul şi tunetul să nu le mai lovească urechile. Frica era tovarăşa oamenilor pe timp de zi, iar groaza era tovarăşa lor pe timp de noapte. Oamenii şi-au pierdut minţile şi au înnebunit, căci teama îi zăpăcise complet.

6:19. În noaptea cea mare a mâniei Nimicitorului, când furia lui a atins punctul culminant, a început să cadă o grindină de pietre, iar Pământul s-a umflat, deoarece durerea îi sfâşia măruntaiele. Porţi, coloane şi ziduri erau mistuite de foc, iar statuile zeilor erau răsturnate şi sparte. Oamenii fugeau din locuinţele lor îngroziţi şi erau ucişi de grindină. Cei care s-au adăpostit de grindină au fost înghiţiţi de Pământul care s-a căscat.

6:20. Locuinţele oamenilor s-au prăbuşit peste cei aflaţi înăuntru şi toată lumea era cuprinsă de panică, însă robii care trăiau printre trestii în nişte colibe, în locul unde se aflau gropile, au fost cruţaţi. Pământul ardea ca iasca; un om privea de pe acoperiş, şi atunci Cerurile au azvârlit mânie asupra lui şi l-au ucis.

6:21. Pământul se zvârcolea sub furia Nimicitorului, iar Egiptul gemea în agonie. S-a cutremurat, astfel încât templele şi palatele celor nobili au fost scoase din temeliile lor. Cei de viţă nobilă au pierit printre ruine, iar tăria ţinutului a fost zdruncinată. Chiar şi cel măreţ, întâiul născut al lui Faraon, a murit împreună cu cei nobili în mijlocul urgiei şi al pietrelor care cădeau. Copiii nobililor au fost alungaţi pe străzi, iar cei care nu au fost alungaţi au pierit în locuinţele lor.

6:22. Au fost nouă zile de întuneric şi confuzie, timp în care s-a dezlănţuit o furtună cum nu se mai văzuse niciodată. După ce a trecut, pretutindeni fraţii îşi îngropau fraţii. Oamenii s-au revoltat împotriva conducătorilor şi au fugit din cetăţi pentru a locui în corturi pe terenurile din jur.

6:23. Egiptul nu avea oameni de valoare care să facă faţă situaţiei. Poporul devenise slab din cauza fricii. Oamenii dădeau robilor aur, argint, aramă şi pietre de lapis lazuli şi de turcoaz, iar preoţilor le dădeau potire, urne şi podoabe. În mijlocul acestui haos, numai Faraonul rămăsese calm şi puternic. Femeile îşi arătau membrele şi îşi etalau farmecele feminine. Cele de viţă nobilă erau în zdrenţe, iar cele virtuoase erau batjocorite.

6:24. Robii cruţaţi de Nimicitor au părăsit ţinutul blestemat. Mergeau prin semiîntunericul zorilor, sub o mantie de cenuşă fină, lăsând în urma lor ogoarele pârjolite şi cetăţile distruse. Mulţi egipteni s-au alăturat grupului lor, căci erau conduşi de un om care avusese o funcţie înaltă, un preot al curţii interioare.

6:25. Focul s-a ridicat în văzduh, iar dogoarea lui a scăzut odată cu plecarea vrăjmaşilor Egiptului. Ţâşnise din pământ ca un izvor, iar acum atârna în cer ca o perdea.

6:26. Potrivit relatării lui Remwar, timp de şapte zile cei loviţi de năpastă au călătorit către ape. Au traversat ţinuturile frământate, în timp ce în jurul lor dealurile se topeau;

© Biblioteca Spirituală

deasupra, cerurile erau sfâşiate de fulgere. Groaza îi făcea să se grăbească, însă picioarele li se împleticeau, iar pustietatea îi ţinea captivi. Nu cunoşteau calea, căci nu aveau niciun reper după care să se orienteze.

6:27. S-au întors înainte să ajungă la Noshari şi s-au oprit la Shokoth, locul unde se găsesc carierele. Au trecut de râul Maha şi au mers pe valea Pikaroth, spre miazănoapte de Mara. Acolo, drumul le era blocat de ape, iar inimile lor s-au descurajat. Noaptea a fost una a fricii şi groazei, fiindcă văzduhul era plin de gemete, vânturile lumii de apoi fuseseră descătuşate, iar din pământ ieşeau flăcări. Le-au spus cuvinte grele celor care îi conduceau şi în acea noapte au practicat nişte ritualuri bizare în lungul ţărmului. Robii se certau între ei şi era multă violenţă.

6:28. Faraonul şi-a adunat armata şi i-a urmărit pe robi. După plecarea sa, au izbucnit revolte şi tulburări, fiindcă cetăţile erau jefuite. Legile au fost scoase afară din sălile de judecată şi călcate în picioare pe străzi. Magaziile şi depozitele de grâne au fost sparte şi prădate. Drumurile erau pline de apă şi nimeni nu putea să meargă pe ele. Pe marginea lor zăceau oameni morţi. Palatul fusese despicat, iar nobilii şi funcţionarii fugiseră, aşa încât nimeni nu mai avea autoritate să poruncească celorlalţi. Catastifele cu socoteli au fost distruse, locurile publice au fost dărâmate, iar legăturile de sânge au devenit neclare şi nu s-au mai ştiut.

6:29. Faraonul se grăbea plin de amărăciune, căci în urma lui nu era decât deznădejde şi moarte. Înaintea lui erau lucruri pe care nu le putea înţelege şi se temea, dar se ţinea bine şi stătea în faţa oştilor sale cu curaj. Voia să îi aducă înapoi pe robi, căci oamenii spuneau că magia lor este mai mare decât magia Egiptului.

6:30. Oastea lui Faraon i-a ajuns pe robi pe ţărmul apelor sărate, însă a fost ţinută departe de ei de o răsuflare de foc. Oştile au fost învăluite de un nor uriaş, care a întunecat cerul. Nu se vedea nimic, decât o lucire arzătoare şi fulgere necontenite, care sfâşiau învelişul noros de deasupra capetelor.

6:31. Din Răsărit s-a ivit un vârtej care a măturat locul în care oştile îşi ridicaseră tabăra. O furtună a urlat toată noaptea, iar în lumina roşiatică a zorilor pământul s-a cutremurat, apele s-au retras de pe ţărm şi s-au rostogolit în larg. A fost o linişte stranie; apoi, în întuneric, oamenii au văzut că apele se despicaseră, lăsând printre ele un culoar. Uscatul se ridicase, însă era tulburat şi tremura, iar calea nu era nici dreaptă, nici netedă. Apele aflate de o parte şi de alta arătau de parcă fuseseră răsucite într-un vas; numai terenul mlăştinos rămăsese nederanjat. Din trâmbiţa Nimicitorului a ieşit un sunet strident, care i-a asurzit pe oameni.

6:32. Disperaţi, robii continuau să aducă jertfe; bocetele lor se auzeau până departe. Însă în faţa acelei privelişti neobişnuite au ezitat şi au avut îndoieli, aşa că au rămas pentru o clipă liniştiţi şi tăcuţi. Apoi, totul a devenit un haos; au început să ţipe, unii se repezeau spre ape, în timp ce alţii fugeau înapoi, încercând să se îndepărteze de terenurile instabile. Şi atunci, în toată această tulburare, conducătorul lor, aflat într-o stare de extaz, i-a condus în mijlocul apelor. Totuşi, unii au fugit înapoi, spre oştile din spatele lor, în timp ce alţii au fugit în lungul ţărmurilor părăsite de ape.

6:33. Pe mare şi pe ţărm totul devenise stabil, însă în urma lor Pământul se cutremura, iar bolovanii se despicau cu un zgomot infernal. Mânia cerului se îndepărtase şi stătea acum între cele două grupuri de oameni.

6:34. Totuşi, oştile lui Faraon erau aliniate în ordine de bătaie; în pofida evenimentelor neobişnuite şi a urgiei care se dezlănţuise în jurul lor, rămăseseră ferme şi neînfricate. Chipurile aspre erau luminate slab de perdeaua de foc.

6:35. Apoi, urgia a trecut şi s-a lăsat liniştea; pe uscat totul era nemişcat, iar oastea lui Faraon sătea neclintită în lumina roşiatică. Şi atunci, cu un strigăt, căpeteniile au pornit-o înainte, iar oastea a venit după ei. Perdeaua de foc se răsucise şi luase forma unui nor întunecat, cu aspect de val, care s-a întins ca un acoperământ. Apele au fremătat, însă oastea ia urmat pe răufăcători dincolo de locul marelui vârtej. În mijlocul apelor, culoarul nu era atât de evident, iar pământul de dedesubt era instabil. Aici, în mijlocul apelor, Faraon s-a luptat cu robii aflaţi în urma grupului şi i-a biruit, fiind un mare măcel pe nisipuri, în mlaştină şi în apă. Atunci robii au strigat deznădăjduiţi, însă nimeni nu a ţinut cont de ţipetele pe care le scoteau.

© Biblioteca Spirituală

6:36. Au luat-o la fugă şi bunurile pe care le aveau s-au împrăştiat în urma lor, aşa încât drumul era mai uşor pentru ei decât pentru aceia care îi urmăreau.

6:37. Apoi, tăcerea a fost sfâşiată de un muget puternic şi din stâlpii înfăşuraţi ai norului mânia Nimicitorului a coborât asupra oştilor. Cerurile au vuit ca o mie de tunete, măruntaiele Pământului s-au despicat, iar Pământul a urlat în agnoie. Stâncile s-au despicat şi s-au prăbuşit. Terenul uscat a fost acoperit de ape şi valuri imense s-au spart de ţărm, măturându-le cu stâncile aduse din mare.

6:38. Talazul imens de stânci şi ape a nimicit carele egiptenilor care mergeau înaintea pedestraşilor. Carul lui Faraon a fost azvârlit în aer ca de o mână puternică şi s-a zdrobit în mijlocul apelor învolburate.

6:39. Veştile acestui dezastru au fost aduse de către Rageb, fiul lui Thomat, care s-a grăbit să o ia înaintea tuturor supravieţuitorilor din cauza arsurilor sale. El le-a relatat oamenilor că oştile fuseseră nimicite de furia vântului şi de potop. Căpeteniile muriseră, oamenii puternici căzuseră, aşa încât nu mai era nimeni care să conducă. În consecinţă, poporul s-a revoltat din cauza nenorocirilor care se abătuseră asupra lor. Laşii s-au strecurat afară din bârlogurile lor şi au venit să preia funcţiile înalte ale celor morţi. Femeile frumoase şi nobile, lipsite acum de protecţie, au devenit prada lor; cei mai mulţi dintre robi pieriseră înaintea oştii lui Faraon.

6:40. Pământul crăpat zăcea neajutorat, iar invadatorii au ieşit din întuneric ca nişte leşuri. Un popor străin s-a ridicat împotriva Egiptului şi nu a fost nimeni care să lupte, căci tăria şi curajul dispăruseră.

6:41. Invadatorii, conduşi de Alkenan, au ieşit din Ţinutul Zeilor, căci mânia Cerului le pustiise pământurile. Şi ei fuseseră loviţi de năpaste: reptile, furnici, semne prevestitoare şi un cutremur. Şi acolo exista tulburare, distrugere, dezordine şi foamete, deoarece suflarea cenuşie a Nimicitorului mătura pământul şi oprea respiraţia oamenilor.

6:42. Anturah a adunat războinicii care-i mai rămăseseră şi pe cei care mai erau în Egipt şi a plecat să se unească cu Copiii Întunericului, care ieşiseră din munţii aflaţi la răsărit trecând prin pustitetate şi pe la Yethnobis. Au năvălit din spatele norului cenuşiu asupra ţinutului lovit de urgie înainte să se ridice întunericul şi să se facă simţite vânturile purificatoare.

6:43. Rageb s-a dus împreună cu Faraonul şi i-a întâmpinat pe invadatori la Herosher, însă egiptenii aveau în piept inima rece. Curajul îi părăsise şi au fugit înainte de închierea luptei. Părăsiţi de zeii lor de sus şi de jos, cu locuinţele distruse, cu familiile împrăştiate, erau ca nişte oameni pe jumătate morţi. Inimile lor erau încă pline de spaimă şi de amintirea urgiei care îi lovise din Cer. Încă îi îngrozea amintirea priveliştii Nimicitorului şi nu ştiau ce să facă.

6:44. Faraon nu s-a întors în cetatea lui. Îşi pierduse moştenirea şi un demon pusese stăpânire pe el timp de mai multe zile. Femeile sale erau pângărite, iar moşiile îi fuseseră prădate. Copiii Întunericului au profanat templele cu berbeci şi cu femei violate, care erau înnebunite şi nu opuneau rezistenţă. Aceştia i-au făcut robi pe toţi cei care mai rămăseseră, bătrâni, tineri şi băieţi. Au asuprit poporul, şi s-au desfătat cu mutilări şi torturi.

6:45. Faraon a renunţat la orice speranţă şi a fugit în pustietate, dincolo de provincia în care se găsea lacul, undeva spre sud-vest. A dus o viaţă frumoasă printre nomazii deşertului şi a scris cărţi.

6:46. Vremurile bune au venit din nou, chiar şi sub stăpânirea invadatorilor, iar corăbiile au navigat în amonte. Aerul s-a purificat, răsuflarea Nimicitorului a trecut, iar ţinutul s-a umplut din nou de plante. Viaţa s-a reînnoit pe faţa întregului ţinut.

6:47. Kair le-a spus aceste lucuri Copiilor Luminii în zilele întunericului, după construirea cetăţii Rambudeth, înainte de moartea Faraonului Anked.

6:48. Ele au fost consemnate în scris în acest ţinut şi în limba noastră de către Leweddar, care a dorit să le păstreze. Aceste texte au ieşit la iveală de puţină vreme.

CAPITOLUL VII - AL TREILEA MANUSCRIS EGIPTEAN

7:1. Acesta este felul în care vor fi păstrate Cronicile Sacre, care sunt alcătuite din

© Biblioteca Spirituală

douăsprezece cărţi şi patru sute patruzeci şi două de suluri.

7:2. Se vor face patru copii şi fiecare dintre ele se va înfăşura pe un băţ de abanos. Fiecare va fi închisă într-o piele tăbăcită şi va fi legată cu un şnur de piele. Va fi pusă împreună cu diferite condimente într-o cutie de aramă, care va fi închisă într-o cutie de lemn, zăvorâtă şi acoperită cu catran.

7:3. În cele patru locuri stabilite se vor găsi patru recipiente cioplite, în care se vor păstra Chivoturile Măreţe. Acestea vor fi în grija Paznicilor din cele patru colţuri ale Pământului, şi nu se vor mai face alte copii decât în cazul în care se va distruge vreuna.

7:4. Nimic nu se va adăuga şi nimic nu se va înlătura din aceste cărţi, ci se va păstra exact ceea ce spun cărţile, iar semnele se vor număra potrivit uzanţelor scrisului.

CAPITOLUL VIII - AL PATRULEA MANUSCRIS EGIPTEAN

8:1. Omul îşi conduce viaţa după legile lui Dumnezeu şi după legile oamenilor. Legile oamenilor, care sunt pentru binele lor, trebuie respectate de Copiii Luminii, căci aceştia nu vor trăi doar pentru viaţa următoare.

8:2. Aceste legi, deşi sunt săpate în marmură şi puse pe pilonii eterni de la porţile templelor nu reprezintă altceva decât o diversiune pentru ochi şi un exerciţiu pentru limbă, dacă nu vor fi săpate şi pe tăbliţele inimilor voastre. Căci în felul acesta nu veţi greşi niciodată.

8:3. Omul nu se supune legilor pentru că ele reprezintă obiceiul ţinutului, ci pentru că sunt în consonanţă cu natura şi înclinaţiile sale. Adevărata natură a omului derivă din legea sfântă care există în interiorul lui şi care se află mai presus de edictele regilor.

8:4. Atunci când se dau legi şi decrete, principala preocupare trebuie să fie aceea ca omul să aibă intenţii bune. Dacă intenţiile lui sunt bune şi este sârguincios, i se pot ierta multe, însă dacă intenţionează să facă bine, dar este nechibzuit, atunci nu va mai fi privit cu atâta indulgenţă. Ţineţi minte, oamenii nu împart dreptatea, ci doar speră să o poată sluji. Doar Dumnezeu ştie cine este bun sau rău la suflet; prin urmare, numai El poată să împartă adevărata dreptate.

8:5. Iată legile după care omul îşi va conduce viaţa:

8:6. Bărbatul nu trebuie să aibă relaţii sexuale cu o fetiţă.

8:7. Un bărbat nu trebuie să îl jefuiască pe altul cu violenţă sau să prade ori să fure.

8:8. Un bărbat nu trebuie să ucidă în mod intenţionat.

8:9. Un bărbat nu trebuie să îl înşele pe altul sau să îl amăgească.

8:10. Un bărbat nu trebuie să rostească minciuni pentru a-l induce pe altul în eroare. 8:11. Un bărbat nu trebuie să ia mâncarea celui care a trudit, lipsindu-l astfel de roadele muncii sale.

8:12. Un bărbat nu trebuie să rostească cuvinte de blasfemie sau să folosească un limbaj necuviincios.

8:13. Un bărbat nu trebuie să încalce intimitatea altuia sau să tulbure liniştea casei sale.

8:14. Un bărbat nu trebuie să jefuiască ogoarele sau să distrugă păşunile.

8:15. Un bărbat nu trebuie să tragă cu urechea la ce vorbesc alţii.

8:16. Un bărbat nu trebuie să practice activităţi degradante.

8:17. Un bărbat nu trebuie să calomnieze pe nimeni.

8:18. Un bărbat nu trebuie să se culce cu soţia altui bărbat.

8:19. Un bărbat nu trebuie să îşi piardă onoarea.

8:20. Un bărbat nu trebuie să iasă din casă şi să se ducă la treburile sale nespălat.

8:21. Un bărbat nu trebuie să îi terorizeze pe cei lipsiţi de apărare sau să atace pe cineva fără motiv.

8:22. Un bărbat nu trebuie să încalce legile drepte ale ţinutului.

8:23. Un bărbat nu trebuie să provoace ceartă cu premeditare.

8:24. Un bărbat nu trebuie să facă femeile şi copiii să plângă de frică.

8:25. Un bărbat nu trebuie să comită fapte necurate.

© Biblioteca Spirituală

8:26. Un bărbat nu va face dreptate în mod pripit sau atunci când este mânios.
8:27. Un bărbat nu se va asocia în mod inutil cu laşi sau eunuci.
8:28. Un bărbat nu va murdări apele curgătoare.
8:29. Un bărbat nu va blestema lucrurile sfinte.
8:30. Un bărbat nu îşi va lepăda rudele şi nici nu îşi va lăsa copiii neprotejaţi.
8:31. Un bărbat nu va folosi ceva ce a aaprţinut altuia, după moartea acelui om.
8:32. Un bărbat nu se va culca cu o femeie însărcinată în ultimele trei luni de dinainte să nască.
8:33. Un bărbat nu îşi va ocărî părinţii.
8:34. Un bărbat nu va râde de cei necăjiţi.
8:35. Un bărbat nu îşi va dezveli goliciunea în faţa fecioarelor şi copiilor.
8:36. Un bărbat nu îi va chinui pe cei neajutoraţi şi nici nu-i va corupe pe cei tineri.
8:37. Un bărbat nu trebuie să se întovărăşească nu hoţii şi escrocii. 8:38. Un bărbat nu trebuie să adăpostească o persoană care a comis adulter.
8:39. Un bărbat nu trebuie să se transforme în proxenet, ca să exploateze poftele şi slăbiciunile altora sau să câştige de pe urma lor.
8:40. Un bărbat nu trebuie să ridice o prostituată deasupra condiţiei ei sociale.
8:41. Un bărbat nu trebuie să părăsească cărarea îndatoririlor sale, chiar dacă aceasta îl duce la moarte.
8:42. Un bărbat nu trebuie să se facă că nu vede răul.
8:43. Un bărbat nu trebuie să vorbească precum robii.
8:44. Un bărbat trebuie să rămână mereu bărbat. Şi va trebui să respecte toate aceste lucruri pentru că este bărbat. Dacă va încălca fie şi numai una dintre aceste legi, atunci să fie blestemat de trei ori.

CAPITOLUL IX - JUMĂTATEA DE MANUSCRIS A LUI JASOP

9:1. În ochii lui Dumnezeu, bărbat este acela care îndeplineşte standardele lui Dumnezeu, nu standardele oamenilor.
9:2. Un bărbat este tăcut şi calm; el stă ferm ca o stâncă în mijlocul apelor furioase. El îndură cu răbdare firea omului mâinos şi se stăpâneşte în prezenţa prostului.
9:3. Ia deciziile clar şi fără o pripeală nejustificată. El este pregătit pentru orice s-ar putea întâmpla şi ia în calcul atât succesul, cât şi eşecul.
9:4. Un bărbat îi judecă pe toţi oamenii la fel, având aceeaşi măsură, şi înţelege că fiecare acţionează în conformitate cu posibilităţile sale.
9:5. El este pregătit să răspundă la tărie cu tărie. Nu se eschivează atunci când are de a face cu oameni violenţi, nici nu îşi ţine în frâu mânia atunci când cauza este dreaptă.
9:6. Un bărbat îşi apără onoarea şi îi înfruntă pe aceia care vor să i-o ştirbească.
9:7. El este chibzuit şi prevăzător; nu se lasă amăgit cu uşurinţă. El cântăreşte totul în mintea lui şi trage concluzii pe bază de raţionamente.
9:8. Un bărbat îl primeşte pe străin cu ospitalitate şi politeţe. El oferă cu generozitate celor nevoiaşi şi uşurează povara celor apăsaţi.
9:9. El este vesel atunci când dă de greu, iar chipul lui nu este niciodată aspru sau posomorât.
9:10. Un bărbat nu-i linguşeşte niciodată pe superiorii săi şi nici nu-şi persecută subalternii. Nu este niciodată ipocrit sau laş.
9:11. Nu-şi bate joc de cei aflaţi în suferinţă, iar mâna lui este gata să îi ajute. Dacă vede nişte oameni răi că săvârşesc o fărădelege, nu se întoarce cu spatele.
9:12. Un bărbat este imparţial în tot ceea ce face. El este corect şi drept cu toţi oamenii.
9:13. El înţelege îndatoririle şi responsabilităţile unui bărbat şi le pune pe acestea înaintea bunăstării sale. Nu caută locurile plăcerii atunci când are o sarcină de îndeplinit.

© Biblioteca Spirituală

9:14. Un bărbat se împrieteneşte cu cei lipsiţi de prieteni şi oprimaţi. El îi sprijină pe cei nevoiaşi. Îi respectă pe cei bătrâni şi neputincioşi. Are grijă de ignoranţi şi îi apără de uneltirile oamenilor vicleni. Îi instruieşte pe cei lipsiţi de învăţătură.

9:15. El face pace atunci când pacea este necesară şi porneşte la luptă atunci când lupta este legitimă.

9:16. Un bărbat nu îşi trădează niciodată prietenul, şi nici nu îl evită atunci când îl loveşte necazul. Prietenia lui nu este ca puful scaieţilor, să fie împrăştiată de prima adiere a vânturilor potrivnice.

9:17. El veghează asupra dreptăţii şi se grăbeşte să îndrepte orice greşeală.

9:18. Un bărbat îşi recunoaşte ignoranţa şi îl primeşte cu bucurie pe învăţătorul său. El este mereu dornic să înveţe.

9:19. El dă pâine omului înfometat şi apă de băut celui însetat. El asigură un pat drumeţului şi oferă de mâncare celor loviţi de nenorociri.

9:20. Un bărbat nu îşi neglijează îndatoririle şi nici nu se eschivează de la obligaţiile pe care le are.

9:21. El este hotărât în faţa dificultăţilor. Nu este umilit atunci când e înfrânt şi nici intimidat de cei ce sunt mai puternici.

9:22. Un bărbat este blajin atunci când se află acasă şi viguros atunci când este pe ogor.

9:23. El este îngăduitor atunci când se joacă şi hotărât atunci când este la vânătoare. El nu provoacă dispute, dar nici nu le evită.

9:24. Un bărbat îşi aminteşte mereu că este un om matur. Un bărbat adevărat tratează femeia ca pe femeie.

CAPITOLUL X - MANUSCRISUL LUI KULOK – SECŢIUNEA 4

10:1. Aceste lucruri sunt rele şi trebuie interzise: Adulterul şi seducţia, căci ele degradează firea femeii. Minciuna şi înşelăciunea, căci veştejesc sufletul. Purtarea urâtă şi cuvintele obsecene, căci întinează trupul şi îl fac să devină nesănătos.

10:2. Trebuie să trăiţi după aceste legi:

10:3. Un bărbat nu trebuie să îşi dezgolească părţile intime în mod nejustificat în faţa altor bărbaţi sau a copiilor ori să le arate altei femei în afară de soţia sa. Dacă va face acest lucru, nu va scăpa nepedepsit.

10:4. O femeie nu trebuie să îşi expună goliciunea în faţa unui bărbat şi nici să apară dezbrăcată fără motiv în faţa altei femei. Dacă va face asta, va fi biciuită şi ţinută în izolare.

10:5. Un copil care poate să meargă nu va umbla dezbrăcat.

10:6. O fetiţă nu trebuie să îşi dezvelească părţile intime în faţa nimănui.

10:7. Nici mama, nici tata nu se vor dezbrăca înaintea copiilor lor, şi nici nu vor permite copiilor lor să îşi arate goliciunea. Dacă vor face aceste lucruri, vor fi pedepsiţi.

10:8. Dacă vreun bărbat va atinge pofticios părţile intime ale unei fetiţe, acela va fi însemnat, biciuit şi alungat imediat.

10:9. Dacă vreun bărbat se foloseşte de un copil pentru satisfacerea poftelor sale, va fi însemnat şi alungat imediat. Oricine foloseşte un animal pentru satisfacerea poftelor sale va fi alungat din popor, ca să fie nevoit să locuiască printre fiarele din pustietate.

10:11. Orice bărbat alungat din poporul său îşi va pierde toate bunurile, iar acestea vor intra în proprietatea celor pe care i-a vătămat sau i-a dezonorat.

CAPITOLUL XI - AL ŞAIZECI ŞI PATRULEA MANUSCRIS EGIPTEAN

11:1. Vocea poporului strigă pentru sângele celor învăţaţi, şi sângele acela să fie asupra capului lor. Este o vreme de necaz, este o vreme de suferinţă, este o vreme de restrişte.

11:2. Este noaptea neagră a ticăloşiei, când ignoranţa acoperă Pământul. Însă chiar dacă

© Biblioteca Spirituală

stâlpii Cerului cad, chiar dacă marele abis se deschide, Pământul nu se va sfârşi până când nu îşi va atinge scopul.

11:3. Acesta nu este un lucru nou, fiindcă întunericul ignoranţei a acoperit adesea zilele strălucitoare ale iluminării spirituale; însă noi, cei care trăim sub umbra întunericului, nu vedem altceva decât necazurile vremurilor noastre. Când corabia soarelui va rămâne ancorată, va veni şi ziua ce nu va mai fi urmată de întuneric.

11:4. Priviţi locurile de judecată, ele sunt pline de oameni meschini, şi picioare necurate se odihnesc pe tabureţi. Preoţii se îmbuibă de bogăţiile care sunt menite doar să conserve trupul, pe când cei ce vorbesc de conservarea sufletului sunt torturaţi.

11:5. Oamenii discută despre desfătările vieţii, dar cui îi pasă de viaţa veşnică a spiritului? Noi suntem ca hoiturile nevăzute încă de vulturi sau ca un mormânt care stă deschis în faţa jefuitorilor.

11:6. Învăţătura noastră este ca o lepră pentru noi, fiindcă viaţa omului care nu poate transmite cunoaşterea altuia este inutilă. Oamenii trăiesc ca să înveţe, dar şi ca să îi înveţe pe alţii. Cel care învaţă, dar nu îi învaţă pe alţii, ia totul şi nu dă nimic.

11:7. Priviri întunecate sunt aţintite asupra celor plini de înţelepciune străveche, iar oamenii îi apreciază pe aceia care săvârşesc fapte de înşelăciune. Apoi sunt aceia care au parte de preţuire pentru desfrânare. Când săvârşesc fapte scandaloase, oamenii spun, „Acesta a fost obiceiul părinţilor noştri şi al părinţilor părinţilor lor; aşa că de ce să nu ne fie permis, chiar dacă există Un Singur Dumnezeu? Însă raţionamentul lor este greşit, căci El nu poate scuza nicio faptă faptă murdară sau rea, fiindcă detestă purtarea necuviincioasă.

11:8. Oamenii spun, „Ochii noştri nu ne pot înşela, ochiul vede ceea ce este real; ceea ce vede ochiul nu poate fi ireal". Oameni nesăbuiţi, care nu ştiu cât de puţin vede ochiul! Realul este real prin sine însuşi, nici ochiul omului, nici înţelegerea lui nu îl fac să fie real sau ireal.

11:9. Credeţi că piatra este un lucru neschimbător sau că o stea este mereu o stea? Cine dintre voi, oameni ignoranţi, poate vedea legătura dintre o stea şi o piatră? Însă toate lucrurile sunt înrudite. Stelele care atârnă deasupra noastră nu sunt complet separate de inima omului.

11:10. Prin Lege, toate lucrurile sunt unite; ea le oferă stabilitate tuturor. Toate i se supun, chiar şi Măreţul Dumnezeu, pentru că nici El nu va nesocoti Legea Lui. Omul nu poate să o încalce, căci chiar şi atunci când face minuni sau când îi înşală pe alţii, el trebuie să se supună Legii.

11:11. Învăţătura noastră este transmiterea Legii, doar atât şi nimic altceva. Cel care caută să cunoască mari taine sau să studieze misterele ascunse trebuie mai întâi să treacă prin focul purificator al Legii. Fără a face asta este ca şi cum cineva ar încerca să ţină soarele în loc sau să arunce o plasă în jurul stelelor.

11:12. Iată locurile tainice ale Dumnezeului Măreţ. Acolo nu este nicio magie; acolo nu se fac minuni; acolo totul este liniştit şi firesc. Acolo domneşte tăcerea.

11:13. Marile temple vor trece. Tumultul şi ţipetele oamenilor vor lăsa locul tăcerii, iar locuinţele lor se vor transforma în ţărână. Însă locul tainic al Dumnezeului Măreţ va continua să existe şi să fie la fel de liniştit şi de firesc.

11:14. Staţi în mijlocul oamenilor; oare nu vi se pare că binele este slab şi că răul este puternic? Este adevărat, dar după zece generaţii, după o sută de generaţii de acum încolo pe pământ va fi mai mult bine, deoarece cu fiecare generaţie binele consumă răul.

11:15. Oamenii spun, „Există mulţi zei, prin urmare căruia trebuie să ne închinăm? Fiindcă noi nu ştim". Aceştia sunt zăpăciţi de propria prostie, căci este uşor să alegi. Trebuie să te închini la ceea ce îţi oferă linişte şi mulţumire interioară, deoarece iluminarea spirituală se găseşte în mai multe locuri.

11:16. Pilonii întregii înţelepciuni se pot număra pe degetele unei singure mâini. Omul trebuie să se preocupe doar de cinci lucruri. Ce este omul? De unde vine şi unde se duce? De ce există şi cum îşi poate dirija viaţa astfel încât să obţină tot ceea ce poate fi mai bun pentru el?

11:17. Pământul este la picioarele lui, iar Cerurile sunt deasupra. Dumnezeul Măreţ al tuturor zeilor sau zeii iluzorii ai oamenilor, visele, locuitorii Lumii de Dincolo, spiritele bune şi

© Biblioteca Spirituală

rele, precum şi toate lucrurile văzute şi nevăzute nu trebuie să îl preocupe pe om decât atunci când îl influenţează în bine sau rău. Ceea ce nu îl afectează pe om nu are nicio importanţă. Iată ce este înţelepciunea.

CAPITOLUL XII - AL OPTZECI ŞI ŞAPTELEA MANUSCRIS

12:1. Faptele noastre sunt ca puful de scaieţi spulberat de vânt. Nu ştim unde le va duce vântul întâmplării, dacă vor prinde rădăcini sau dacă vor dispărea ca şi cum nu ar fi existat niciodată. Lucrările noastre sunt precum construcţiile de noroi ridicate pe malurile râurilor; ele sunt măturate de apele care se revarsă. În viaţă, singurul lucru cert este schimbarea.

12:2. Oamenii fac planuri. Ei sunt nişte nimicuri, sunt precum cuvintele scrise pe ape sau precum poruncile date vânturilor. Înţelept este acela care cunoaşte Planurile lui Dumnezeu, căci lor li se supune întregul Pământ.

12:3. Oamenii strigă în faţa necazurilor vieţii, neştiind că numai prin nefericire îşi pot găsi sufletele. Ei spun, „De ce suntem asaltaţi de încercări şi necazuri?", deoarece nu pot înţelege conflictul. Ei zic, „De ce trebuie să căutăm şi să nu găsim niciodată?", neştiind că viaţa nu este altceva decât o căutare la capătul căreia omul nu-l poate descoperi decât pe om.

12:4. O, omule, priveşte bine pe Pământ. Nu vezi că prin natura lui el este un loc de trudă şi nu o grădină a plăcerii sau un loc pentru satisfacerea slăbiciunilor tale? Adevărul se găseşte în cartea vieţii, însă poate fi înţeles doar treptat. Căci ce om ar putea să îl primească pe tot odată şi să nu fie copleşit şi distrus?

12:5. În general, oamenii sunt ca nişte copii. Daţi oamenilor lucruri amăgitoare şi aceştia se vor bucura ca nişte copii. Arătaţi-le nişte lucruri amuzante şi vor fi încântaţi. Zeii fricii sunt veneraţi, însă Dumnezeul Măreţ, care alungă teama, este dispreţuit.

12:6. O, oameni nesăbuiţi; O, generaţie nebună! Îmi acopăr capul cu ţărână şi deplâng ignoranţa voastră. Cu bocete puternice jelesc prostia voastră. Însă drumul pe care l-aţi ales, laţi ales de bunăvoie. Scopurile voastre par a fi doar tihna şi huzurul.

12:7. Zeii iluzorii au temple minunate, preoţii lor sunt bine îmbrăcaţi şi îmbuibaţi. Însă Dumnezeul Măreţ al Adevărului nu are altceva decât o peşteră tainică. Slujitorii lui sunt îmbrăcaţi în zdrenţe şi au burţile goale.

12:8. Zeii poftei şi ai cruzimii au vistierii pline cu giuvaeruri, însă Dumnezeul Bunătăţii nu are nici măcar un ogor.

12:9. Oamenii se închină unor zei care asupresc şi îl ignoră pe Dumnezeul care eliberează. Ei oferă zeilor care iau şi îl dispreţuiesc pe Dumnezeul care dă. O, generaţie rătăcită!

12:10. O, oameni orbi şi ignoranţi, care se închină zeilor din piatră ai morţii şi îşi bat joc de Dumnezeul Vieţii! O, generaţie rătăcită, care ţine la sân lucrurile ce moştenesc stricăciunea şi dispreţuiesc lucrurile ce moştenesc veşnicia"

12:11. Fie ca Nimicitorul să vină precum vârtejul în pustietate. În ziua îngrozitoare a apariţiei sale, lucrările ignoranţei vor lăsa locul celor veşnice.

CAPITOLUL XIII - AL NOUĂZECI ŞI TREILEA MANUSCRIS

13:1. Un bărbat se fereşte de ispitirile femeii desfrânate, căci cuvintele ei sunt ca mierea, dar frumuseţea ei este pentru bărbaţi ceea ce este flacăra pentru molie. Pielea ei poate fi mai fină decât untelemnul, iar mângâierea ei mai delicată decât o pană, însă inima ei este dură şi purtarea ei este ruşinoasă.

13:2. Picioarele ei calcă pe drumurile bolii şi ale morţii, şi ea este o momeală a Mâncătorului Sufletelor. Paşii ei nu se îndreaptă spre potecile vesele ale vieţii, iar mâna ei îl duce pe cel încrezător spre nefericire şi singurătate.

13:3. Femeia desfrânată este cea mai mare pacoste pentru bărbat; ea rătăceşte şi este imprevizibilă. Cu toate că se îmbăiază în ape parfumate şi se unge cu substanţe dulci, că este

© Biblioteca Spirituală

fardată şi îmbrăcată cu haine fine de in, podoabele sale nu sunt altceva decât o crustă pe nisipuri mişcătoare. În sinea ei, această trădătoare a feminităţii este necurată şi întinată.

13:4. Ce altceva este dorinţa stârnită de frumuseţea ispititoare a femeii desfrânate decât un lucru izvorât din slăbiciune? Ochii ei provocatori vă pot trezi bărbăţia, buzele ei umede vă pot vorbi în limbajul simulat al iubirii, iar trupul ei mlădios vă poate accelera bătăile inimii. Dar care este valoarea unei prostituate? Nu mai mult decât o felie de pâine sau o măsură de porumb; însă preţul ei este sănătatea bărbatului. Omul nu poate pune mâna pe jeratic fără să se ardă.

13:5. Prostituata este nimicitoarea bărbăţiei. Ea ruinează sufletul, ea locuieşte în anticamera lucrurilor necurate, ea este slujitoarea lucrurilor dezgustătoare şi a bolii. Feminitatea unei prostituate este ca o haină de mătase pe spinarea unui porc.

13:6. Forţele prostituţiei sunt puternice, ele au slujitori în cetatea trupului bărbatului. Ele lovesc atunci când el este slab, îl jefuiesc şi îl distrug. Ele iau acel lucru care nu mai poate fi înlocuit.

13:7. Fugiţi de prostituate ca de lepră sau ca de aceia acoperiţi cu răni purulente. Nu lăsaţi murdăria prostituţiei să pătrundă în fortăreaţa trupului vostru. .

13:8 Un bărbat adevărat este vrednic de o soţie virtuoasă, curată la trup şi pură la cuget. Sănătatea ei îi va bucura inima; în mâinile ei, mulţumirea lui este sigură. Cu ea va găsi împlinirea şi bucuria.

13:9. Căsătoriţi-vă cu o femeie castă, ca să aveţi o soţie credincioasă şi să trăiţi în pace printre oameni. În călătoriile voastre să nu vă petreceţi nopţile în veghe şi îndoială.

13:10. Bucuraţi-vă şi mulţumiţi-vă cu iubirea soţiei tinereţii voastre, căci aceasta este sigură. Omul prost nesocoteşte iubirea dovedită şi pune preţ pe iubirea tenebroasă, care se topeşte în faţa necazurilor aşa cum ceaţa se risipeşte înaintea soarelui.

13:11. De-a lungul veacurilor, femeile frumoase şi nestatornice au fost şi vor fi cauza tristeţii şi distrugerii bărbatului.Să nu-l invidiaţi pe bărbatul care se bucură de o soţie frumoasă, căci este posibil ca aceasta să fie mâhnirea lui tainică. Cu mult mai mult de invidiat este acela a cărui soţie îi aduce mulţumire şi bucurie.

13:12. Cel ce găseşte o soţie bună este cu mult mai norocos decât acela care găseşte bogăţii. Cel ce tratează cu indiferenţă o soţie bună este ca acela care lasă deschisă uşa vistieriei sale.

13:13. Soţul care ţine în casă o femeie adulteră este slab şi ticălos, căci încurajează şi alte femei să comită adulter. El este egoist, căci se gândeşte doar la un singur bărbat şi nu la toţi bărbaţii. El acceptă iubirea de faţadă, iar slăbiciunea lui contribuie la nefericirea bărbaţilor mai buni.

13:14. Răul nu este mare atunci când un om flămând fură nişte pâine, şi este chiar mai mic atunci când fură pentru copiii lui înfometaţi. Cine comite adulter fură ceva ce nu-i aduce niciun folos şi făcând acest lucru abate nefericirea şi ruşinea asupra celor nevinovaţi.

13:15. Unde este bucuria celui care ţine o femeie la pieptul său, dar nu în linişte şi cu mulţumire, ci aşa cum face un hoţ? Iubirea clandestină este o iubire falsă, în cel mai bun caz este vorba de o iubire care se trădează pe ea însăşi.

13:16. Adesea, pâinea furată este cea mai gustoasă, iar apele ascunse sunt cele mai plăcute, dar sub mâna persoanei care comite adulter ce este plăcut se degradează, iar ce este pur devine întinat.

13:17. Nu stă scris în legi şi în natura omului că dacă un bărbat îşi prinde nevasta săvârşind adulter şi în mânia lui o ucide, atunci nu a păcătuit prea grav? Este de datoria bărbatului să îşi apere căminul, însă are o datorie şi mai mare, aceea de a apăra sfinţenia tuturor căminelor. Cel ce lasă adulterul nepedepsit înseamnă că îl acceptă şi îşi bate joc de lucrurile pe care un bărbat trebuie să le aprecieze şi să le cinstească.

13:18. Leul apără sfinţenia partenerei sale; şacalul este indiferent. Bărbatul se va comporta ca un bărbat; jigodia se va comporta ca o jigodie.

13:19. Fiul meu, va veni şi ziua în care inima ta va tânji după o femeie şi vei dori o soţie. Este bine să o alegi cu atenţie, să chibzuieşti bine, fără patimă şi fără poftă trupească. Cine este

© Biblioteca Spirituală

femeia care pretinde inima unui bărbat, a cărei iubire este soarele locuinţei sale şi în a cărei strălucire pură acela se va scălda cu încântare?

13:20. Ea este decentă şi vorbeşte pe un ton scăzut; o inocenţă feminină dulce înfloreşte pe obrazul său. Este harnică atunci când merge la muncă, iar mâna şi piciorul ei nu se depărtează de casa ei. Cerceteaz-o atunci când este în casa tatălui ei, fii atent la felul în care se poartă. Ea găseşte plăcere în lucrurile simple, pretenţiile ei sunt moderate şi are un coportament decent. Privirea ei reduce la tăcere desfrânarea. Se îmbracă îngrijit, iar podoabele ei nu sunt excesive. Vocea îi este scăzută; decenţa blândă şi vorba dulce sunt virtuţile de la care nu se abate niciodată. Pe de-o parte este chibzuită, iar pe de altă parte este pudică; este discretă şi cuviincioasă. În ochii ei se află lumina iubirii, iar zâmbetul ei este duios.

13:21. Virtutea ei copleşitoare încleştează gura bărbaţilor desfrânaţi, aşa încât aceştia sunt reduşi la tăcere. Când oamenii bârfesc pe afară, uşile urechilor ei sunt închise. Ea nu se bucură de nefericirea altora, şi nu are nicio plăcere să relateze faptele rele ale acelora.

13:22, Gândurile ei sunt un izvor de puritate; ea rămâne neîntinată de răutatea împroşcată de alţii. Când se căsătoreşte, locuinţa ei devine un loc al păcii pentru soţul ei şi o fântână de înţelepciune care potoleşte setea copiilor ei.

13:23. Bucuria ei este să aibă grijă de casă, iar faptul că are grijă bine este o încântare pentru soţul său. Ea modelează gândirea copiilor ei cu exemple, iar cuvintele care i se revarsă din gură sunt ascultate cu supunere. În plus, are un caracter puternic, căci dacă nu l-ar avea nu ar putea să fie cea care este. Tăria morală şi curajul nu sunt cele mai mici calităţi ale sale.

13:24. O, fericit este bărbatul care o numeşte soţie şi fericit este copilul care o numeşte mamă! Ea este cea mai mare bogăţie de pe Pământ, deşi de foarte multe ori este cea mai puţin preţuită.

CAPITOLUL XIV - AL NOUĂZECI ŞI ŞASELEA MANUSCRIS

14:1. Îmi este ruşine, pentru că trupuri goale sunt expuse privirilor indecente şi pofticioase. Privitorii râd prosteşte şi vorbesc urât.

14:2. Însă nu trupul gol este degradat, căci trupurile sunt frumoase. La început, Dumnezeu a dat formă trupului, ştiind că în zilele care vor veni Spiritul Său va locui în ele atunci când va intra în materia Pământului.

14:3. L-a modelat încet, cu grijă şi precauţie. Mâini iubitoare i-au dat o formă minunată, iar ziua când a devenit locuinţa unui suflet viu a devenit mai luminoasă. Dumnezeu a poruncit, „Respectaţi acest vas al spiritului veşnic viu, căci este un lucru măreţ şi delicat, prin care trebuie să intraţi în legătură unii cu alţii. Este realizarea mea supremă pe pământ”.

14:4. Prin urmare, chiar dacă trupul nu este cel mai important, el este un lucru măreţ, este un templu minunat, menit să fie locuinţa unui zeu. El poate vorbi, iar cuvintele îi permit să se întovărăşească cu alte suflete.

14:5. El reflectă în afară spiritul care locuieşte în el; zâmbetul, râsul, ochii, îl dau la iveală. Trupul este un lucru minunat, este cel mai măreţ dintre toate creaţiile materiale.

14:6. Bărbatul şi femeia se strâng în braţe şi se unesc; două trupuri şi două spirite se împreunează în căutarea altui slujitor al Spiritului Suprem. Nu poate exista o răspundere mai mare, căci sarcina lor este aceea de a găsi unul vrednic. Bărbatului şi femeii li s-a dat puterea de a crea, iar aceştia o pot folosi bine sau rău. Animalele nu ştiu ce fac; ele se împerechează într-o ignoranţă oarbă, impulsionată doar de dorinţă. Cu toate acestea, niciodată nu zămislesc creaturi nepotrivite pentru scopul lor. Bărbatul şi femeia, care posedă cunoaştere şi libertatea de a alege, nu se descurcă atât de bine deoarece, impulsionaţi de dorinţe vrednice de dispreţ, ei aleg într-un mod lipsit de înţelepciune. Unde sunt gândurile bărbaţilor atunci când se împerechează; se gândesc la ei sau la copiii lor?

14:7. Ceea ce îi face pe bărbat şi pe femeie să îşi uite îndatoririle, ceea ce stârneşte în ei dorinţe şi gânduri pe care nu le pot controla, nu este ceva bun; un asemenea lucru este un instrument al diavolului. De ce trebuie ca bărbaţii să-şi acopere trupul, iar femeile să îşi ascundă

© Biblioteca Spirituală

goliciunea? Nu pentru că trupurile goale sunt nişte lucruri de care trebuie să se ruşineze, ci din cauza ochilor privitorilor, care pot face ce vor din ele. Ochii creaţi de Dumnezeu văd frumuseţea, însă gândurile făurite de om o interpretează cu indecenţă. Dacă privirea ar fi plină de bunătate, atunci această frumuseţe ar fi bună, căci tot ce serveşte binele este un lucru bun.

14:8. Femeia simplă şi nepăsătoare îşi poate arăta farmecele tainice cu inocenţă, fiindcă nu poate vedea gândurile indecente ale bărbaţilor. Fapta ei rea constă în aceea că le alimentează lascivitatea şi gândurile rele. Tot ce face o femeie pentru a stimula bunătatea bărbaţilor reprezintă un lucru bun şi tot ce face pentru a-i îndepărta de bunătate reprezintă un lucru rău.

14:9. O, să ne schimbăm gândurile şi concepţiile, astfel încât sentimentele noastre să ne slujească şi nu să pună stăpânire pe noi! Să slujească cauza binelui, care este cauza omului, şi nu cauza răului, care înseamnă degradarea omului.

14:10. Să facem din trupurile noastre locuinţe sănătoase şi nu închisori viciate. Să ne purificăm gândurile, ca să ne călăuzească bine trupurile şi să le transforme în vehicule potrivite pentru călătoria noastră prin viaţă. Fie ca această minunată creaţie materială să fie locuită în mod corespunzător şi să fie iluminată pe dinăuntru de flacăra unui spirit pur.

CAPITOLUL XV - MANUSCRISUL LUI KULOK – SECŢIUNILE 2 ŞI 3

15.1. Iată ce scrie pe Tablele Soartei: Tot ce puteţi face la răsăritul soarelui, nu lăsaţi nefăcut până la apus.

15:2. Când construiţi, construiţi ca pentru veşnicie şi faima voastră se va duce până la cei măreţi, care stau în Palatele Veşnice.

15:3. Cel care v-a făcut un bine va fi mai dispus să vă mai facă unul, decât cel căruia voi i-aţi făcut un bine. Să nu vă aşteptaţi ca faptele oamenilor să fie logice sau să respecte dreptatea.

15:4. Sunt oameni care trăiesc doar pentru ei înşişi, iar sufletele lor sunt sufocate de vălul ucigător al egoismului. Nu există singurătate mai mare decât aceea a omului care trăieşte doar pentru sine. Acesta se uită în jurul lui şi zice, „Toţi oamenii caută să-mi facă rău. Toţi vor să fie mai presus decât mine". Pentru el, viaţa este o problemă, iar zilele lui sunt pline de zbucium. Un astfel de om spune, „Dacă mâine nu voi mânca?". Şi fură pe ascuns de la prietenul lui. În felul acesta, acumulează lucruri pe care nu le poate folosi.

15:5. Sufletul îi este chircit şi hidos, se uită urât, zilele îi sunt o povară, iar noaptea nu reuşeşte să doarmă. Se poartă asupru cu cei asupra cărora are putere, căci în sinea lui îşi dă seama de propria inferioritate şi de aceea nu are încredere în nimeni.

15:6. Iată ce scrie în a treia secţiune a Manuscrisului lui Kulok: Gândiţi-vă la omul mărunt, faptele lui sunt meschine şi este slugarnic, iar inima îi tremură în pieptul lui mic. Priviţi-l atunci când este în mulţime, cum priveşte de colo-colo. Şovăie în ceea ce are de făcut, iar calea lui nu este dreaptă.

15:7. Este pizmaş şi răzbunător. Se târăşte în ţărână ca un şarpe, mereu gata să lovească orbeşte în cei de deasupra lui, fără să ştie că ochii lor privesc cu mult dincolo de nivelul pe care el trăieşte şi că este nevăzut.

15:8. Cleveteşte şi flecăreşte ca o femeie leneşă, iar bărbaţii îl privesc de sus, căci felul său de a fi este acela al unei jumătăţi de bărbat. Josnicia lui îi irită pe toţi.

15:9. Locuinţa lui este un loc de supliciu, căci soţia îl dispreţuieşte, iar copii lui sunt plini de capricii. Nu are prieteni şi nimeni nu îl vizitează, decât dacă poate trage vreun folos de pe urma lui.

15:10. Îşi ocupă timpul cu lucruri mărunte, căci treburile mari îl copleşesc. Nu poate să înţeleagă faptele oamenilor măreţi şi de aceea le ia în râs.

15:11. Gândiţi-vă la omul vulgar, vocea lui este puternică, iar cuvintele sale sunt indecente. Râde ca măgarul, fără să înţeleagă. Limba îi zornăie în cap, face zgomot, dar spusele lui nu au nicio logică.

15:12. În ignoranţa lui se bagă în faţă, când din cauza calităţilor sale sărăcăcioase ar

© Biblioteca Spirituală

trebui să rămână în urmă. Limba omului vulgar îl trădează şi îl face să ajungă de batjocură. Tovarăşii săi sunt oamenii josnici şi ipocriţi.

15:13. Este jovial în mijlocul tristeţii şi vorbeşte tare când ceilalţi şoptesc. Este un om care se teme de tăcere; este un om care se teme de el însuşi. Nu înţelege inocenţa copiilor şi nu respectă decenţa femeilor. Este un om care trebuie lăsat în pace.

15:14. Gândiţi-vă la omul laş; mama lui nu este tristă atunci când lipseşte, pentru că îi este ruşine de chipul lui. Tatăl său îl evită, iar el devine tovarăşul ipocriţilor.

15:15. Soţia lui se teme de orice bărbat, iar gândurile ei se îndreaptă spre un bărbat mai bun. Copiii îi sunt batjocoriţi, iar tatăl lui este ocărât. Fiul lui trebuie să îşi croiască singur drum în viaţă, iar fiica lui nu inspiră respect. Pentru un laş, căsătoria este o faptă rea.

15:16. Acesta nu are prieteni, pentru că toţi oamenii îl ocolesc. Purtarea lui este ascunsă şi se furişează dintr-un loc în altul. Se poate lăuda că este curajos şi chiar poate înşela femeile prostuţe, însă pe dinăuntru este un fricos. Atunci când este pus la încercare de bărbaţi se vede că are lipsuri.

15:17. Gândiţi-vă la un om lipsit de valoare; acesta este neprevăzător şi risipitor. Îşi dă singur importanţă, dar nu înşală pe nimeni, decât pe el şi pe cei proşti. Orice om se poate înşela cel mai uşor pe el însuşi. Omul lipsit de valoare umblă prin piaţă ca să cumpere o piatră.

15:18. Fiind lipsit de merite, apelează la faptele strămoşilor lui ca să se dea mare. Dar la ce-i foloseşte unui orb faptul că tatăl său putea să vadă? Ce avantaj are analfabetul din faptul că tatăl său ştia să scrie? În ce fel ar putea spori prestigiul unui om lipsit de valoare dacă tatăl lui a avut o funcţie înaltă şi o bună reputaţie? Oare nu se înjoseşte astfel şi mai mult, fiindcă el este aşa cum este? Cel care se bazează pe reputaţia tatălui său nu are o reputaţie proprie.

15:19. Cel care îşi construieşte reputaţia pe spinarea altuia ridică o clădire fără temelie. Măgarul rămâne măgar, chiar dacă aparţine unui Faraon. Un om netrebnic face lucruri netrebnice. Moartea lui este o uşurare pentru Pământ.

15:20. Gândiţi-vă la omul onorabil; soţia lui este căsătorită pe de-a-ntregul şi nu este făcută de ruşine, fiind nevoită să ducă o viaţă dublă. Casa ei este bine hrănită, iar slujitorii sunt ascultători.

15:21. Acesta om îşi foloseşte tăria pentru a-i apăra pe cei slabi, iar mâna îi este grăbită ca să îndrepte o nedreptate. El îşi aduce aminte că cele mai mari nedreptăţi se fac în numele dreptăţii.

15:22. El nu permite oamenilor nevrednici şi celor ipocriţi să ocupe prin viclenie funcţii înalte. El caută să distrugă răutatea şi nu poate rămâne pasiv în prezenţa ei.

15:23. Copiii lui sunt cuminţi şi ascultători. Ogoarele sale sunt bine îngrijite, iar moşia lui este prosperă. Averile sale slujesc binele oamenilor şi promovează mulţumirea şi armonia. Bogăţiile sale nu sunt cheltuite în mod egoist sau prostesc.

15:24. Gândiţi-vă la omul curajos; soţia lui ţine capul sus, fiindcă este mândră de reputaţia ei. Ea nu se teme de privirile indecente ale bărbaţilor josnici, nici de zâmbetele batjocoritoare ale femeilor. 15:25. Omul curajos are mulţi prieteni şi oamenii apelează la el în vremuri de necaz. El este ca o stâncă în mijlocul apelor vijelioase. El este pavăza celor lipsiţi de apărare şi sabia celor slabi.

15:26. Mâna lui este sigură, iar gândurile îi sunt limpezi. El umblă printre oameni cu capul sus, căci nu se teme de nimeni. Oamenii inferiori se dau la o parte din faţa lui şi este urmărit de privirile admirative ale femeilor.

15:27. Gândiţi-vă la eunuc; se poartă precum femeile, dar este lipsit de farmecele lor. El întoarce pe dos stomacul bărbaţilor, iar femeile îi întorc spatele cu dezgust. Întotdeauna este tratat cu dispreţ. Se gudură şi se înjoseşte pentru a face pe placul adevăraţilor bărbaţi.

15:28. El este murdar pe dinăuntru şi mizeria pândeşte pe buzele sale; este gata mereu să jignească şi să arunce cu noroi. Are o inimă mică şi îi plac lucrurile dezgustătoare. Este o ruşine pentru bărbaţii adevăraţi, căci el este bărbat numai după trup. Gândurile sale spurcate îi modelează vorbele şi faptele, făcându-le să semene cu cele ale femeilor, iar asta face ca sufletul lui să fie viciat şi să devină o imagine a urâciunii. Cel ce nu este bărbat pe de-antregul nu este

© Biblioteca Spirituală

bărbat deloc. Cel ce se întovărăşeşte cu eunucii este şi el un eunuc.

CAPITOLUL XVI - MANUSCRISUL LUI HOREMAKET

16.1. Aceasta este revelaţia Celui Unic şi Atotslăvit, care a fost cu noi pe Pământ ca stăpân, iar acum sălăşluieşte în Locul Strălucirii Veşnice.

16:2. Eu sunt cum am fost, prietenul devotat al celor lipsiţi de prieteni, slujitorul celor care au stat la picioarele mele şi iubitorul tuturor. Eu trăiesc în strălucire şi într-o fericire fără sfârşit, în locul combinării, căci atunci când flacăra se uneşte cu flacăra nu mai există decât o singură flacără, iar atunci când apa se amestecă cu apa, acolo nu mai există decât o singură apă. Când toate se contopesc într-una singură, diferenţele dispar.

16:3. Ceea ce odinioară a fost greu, acum este uşor. Aşa cum odinioară eram în trup, acum sunt în duh. Tot ce-a fost impur odată, s-a curăţat; întunericul dureros al vieţii pământeşti nu mai există. Povara grea a limitării a dispărut; sunt liber.

16:4. Ochii amăgiţi acum văd limpede; limba amorţită s-a eliberat, iar urechile insensibile s-au deschis. Viaţa este un cântec nesfârşit de slavă. Neadevărurile propovăduite de trup nu mă mai ţin în sclavie. Lanţurile au căzut de pe membrele mele, iar legătura de pe ochi a fost îndepărtată.

16:5. Nu mai doresc lucruri pe care nu le-am agonisit, dar nici nu refuz să mă bucur de ceea ce am câştigat. Aflându-mă dincolo de domeniul simţurilor lumeşti, trecutul nu mai este un lanţ legat de gleznă.

16:6. Sunt îmbrăcat în adevărata mea formă neschimbătoare. Stau în Adevăr şi toţi mă pot vedea aşa cum sunt în realitate. Sunt statornic şi neschimbător, iar timpul nu mă transformă.

16:7. Îmi îndeplinesc sarcinile care îmi revin şi în mijlocul inactivităţii, eu sunt mereu activ. Nu sunt desprins de activităţile trupeşti, căci ceea ce m-a ţinut odinioară captiv a căpătat o formă infinit mai măreaţă.

16:8. Plăcerile care bucură inima rămân, iar nectarul înţelepciunii încă mă hrăneşte. Mă înfrupt din cunoaştere, iar căutarea continuă. Mă mişc nestingherit şi văd prin spaţiul nelimitat. Sunt ca un prizonier care a fost eliberat. Ceea ce voi nu vedeţi, eu văd, ceea ce este necunoscut pentru voi nu este necunoscut şi pentru mine. Eu cunosc natura firmamentului, care a venit de la Dumnezeu şi din care sunt alcătuite toate lucrurile. Eu cunosc natura forţei formatoare ce modelează necontenit noi forme din materia lipsită de formă.

16:9. Nu cunosc trecutul sau viitorul, dar nu sunt lipsit de ele, numai că toate sunt dizolvate în prezent. Într-adevăr, deocamdată nu am cunoscut veşnicia, căci aceasta rămâne încă dincolo de atingerea mea. Este acolo, puţin mai departe de orizontul meu. Este scopul ce poate fi atins, este sfârşitul călătoriei. Sunt liber de grijile lumeşti şi nu mai sunt legat de nevoile trupului. Sunt liber; Sunt pur.

16:10. Sunt întronat în slavă. Eu sunt Cel Care S-a Creat Singur, sunt Cel Născut, sunt Cel Slăvit, sunt Cel Biruitor.

16:11. Toate sunt în mine, iar Eu sunt în toate. Mă pot întinde cât zece mii de pământuri sau pot sălăşlui într-un fir de praf. Nu este niciun fel de aici şi acolo, departe este aproape şi aproape este departe. Mă pot mişca în materie, dar nu mă pot manifesta. Nu pot sfâşia vălul dintre materie şi spirit, însă pot să comunic de la suflet la suflet.

16:12. În jurul meu este o întindere infinită de spaţiu nemodelat cu care să lucrez, iar acesta este un loc al trudei necontenite şi al satisfacţiei. Stau pe ţărmul unei mări fără formă. Cuvintele pământeşti nu pot exprima realitatea, ele duc la neadevăr şi confuzie. Este ca şi cum ai încerca să torni Nilul printr-un pai.

16:13. Voi cereţi cuvinte care să vă călăuzească, iar Eu vă răspund astfel: Fiţi nemişcaţi, fiţi tăcuţi, rămâneţi în linişte, cu pace în inimă. Potoliţi valurile agitate ale gândurilor care vă asaltează şi prigoana dorinţelor necontrolate. Acolo, în acea linişte şi în acea tăcere, veţi fi o lumină strălucitoare, nemişcată, ca flacăra unei lumânări într-o noapte în care nu adie vântul.

© Biblioteca Spirituală

Aceasta este flacăra pură a sinelui vostru, lumina care vă călăuzeşte spre dumnezeire. Este mica lumină a înţelepciunii veşnice, care s-a aprins de la flacăra infinită a Adevărului.

16:14. Dintre toate lucrurile de pe Pământ, Adevărul este cel mai greu de găsit. Oamenii care nu au făcut niciun efort spun că îl posedă, însă el nu este pentru ei. Adevărul este răsplata supremă pentru aceia care au trecut cu succes un test aproape insuportabil. El nu este un premiu care se acordă la un concurs banal.

CAPITOLUL XVII - MANUSCRISUL LUI NETERTAT

17.1. Netertat, slujitorul vostru, preot la Templul Profetului Cerului din Nethom, a găsit această scriere atunci când era Deschizător de Uşi pentru Penekin. Este o scriere atât de veche, încât nu am găsit decât puţini oameni care să cunoască natura semnelor sale, iar aceştia erau slujitori ai *Kohar*-ului. Însă unul care s-a bucurat de pace la umbra Ta s-a apucat să le remodeleze cu plăcere, căci aşa cum focul se naşte din scânteie, tot aşa şi bucuriile vieţii sale s-au aprins datorită strălucirii chipului său.

17:2. Scrierile vechi vorbesc despre înţelepciunea străbunilor noştri, care este cufărul cu bogăţii al omului şi moştenirea zilelor noastre. Astfel, este scris:

17:3. Toate lucrurile de pe Pământ sunt alcătuite din două puteri aflate veşnic în mişcare, puterea mâinii drepte şi puterea mâinii stângi; prima predomină la bărbaţi, iar a doua la femei. Când ponderea lor este aproape egală, fiinţa nu este nici bărbat, nici femeie.

17:4. Spiritul Vieţii sălăşluieşte în aerul respirat de oameni şi el este împărţit cu animalele, cu copacii, cu târâtoarele, cu păsările, cu peştii, cu plantele şi cu iarba. El trezeşte la viaţă inimile oamenilor şi se răspândeşte în trup prin intermediul sângelui.

17:5. Omul doarme atunci când spiritul lui pleacă să bea din izvorul fiinţei sale. Aşa cum trupul muritor trebuie să se hrănească cu lucruri pământeşti, tot aşa şi spiritul trebuie săşi caute hrana în locul său de origine.

17:6. Atunci când omul doarme, spiritul lui pleacă, dar nu în întregime sau ca atunci când este iluminat. Când este chemat de Dumnezeu, sufletul merge în locul sentinţei, unde i se va stabili soarta. Acolo, pe malul râului subteran, cei buni sunt separaţi de cei răi, însă acela nu este un râu cu apă. În Dat, toate lucrurile sunt dezvăluite, iar râul este râul vieţii.

17:7. În exteriorul omului, între Dumnezeu şi Om, se găseşte o reflexie a lui Dumnezeu, pe care oamenii o numesc Natură. Aceasta poate fi tulburată de om şi deformată, aşa cum imaginile care se reflectă într-un lac limpede sunt tulburate atunci când arunci o piatră. Natura este în perfectă armonie cu nevoile mai măreţe ale oamenilor, cu dorinţele şi convingerile lor şi cu ceea ce merită. În acelaşi timp, ea este o forţă ce poate modifica condiţiile în care omul este pus la încercare. Ea este suflarea lui Dumnezeu exprimată în tot ceea ce este viu. Pentru Dumnezeu, ea este la fel cum este pânza pentru păianjen; sunt separaţi, însă de fapt sunt una.

17:8. Există un fir subţire, ce nu poate fi rupt, care la un capăt este fixat de Centrul spiritual, unde sălăşluieşte Fiinţa Veşnică, Cel Etern. Capătul celălalt este prins de materie, şi între cele două se află pânza creaţiei, ţesută de puterea formatoare a lui Dumnezeu dintr-un singur fir, alcătuit din substanţe invizibile.

17:9. Tot ceea ce noi cunoaştem ca muritori există în sfera noastră muritoare. Totul a fost compus la început din praf arzător, prima expresie a expiraţiei lui Dumnezeu, asupra căreia a acţionat puterea formatoare. Aşa cum părul creşte pe pielea capului, care este total diferită de păr; aşa cum copacul ţâşneşte din pământul care este total diferit de el; aşa cum păianjenul îşi ţese pânza şi apoi se retrage, tot aşa şi materia muritoare se naşte din substanţa spirituală nemuritoare. Aşa cum este umbra în raport cu obiectul care îi dă formă, tot aşa este şi materia în raport cu spiritul. Toate lucrurile sunt ţinute laolaltă de pânza pântecului spiritual. Tiparul este acolo, dar forma este aici.

17:10. Natura este Spiritul lui Dumnzeu manifestat în materie, este forma spirituală care caută să se exprime în materie. Ea este creatorul, mijloacele prin care se creează, precum şi lucrul creat, deşi toate aceste lucruri sunt într-o relaţie de subordonare. Spiritul nu este Natura.

© Biblioteca Spirituală

Spiritul este sursa tuturor conştiinţelor, este cel ce experimentează plăcerea şi durerea. Când spiritul omului este în contact cu natura, el simte condiţiile veşnic schimbătoare ale Naturii.

17:11. Cel care înţelege că tot ceea ce se întâmplă reprezintă lucrarea Naturii şi că Dumnezeu vegehază asupra felului în care ea lucrează, înţelege adevărul. Natura nu este niciodată statică, ea este veşnic în mişcare. Omul este o creatură legată de lucruri veşnic schimbătoare. În marea balanţă, el oscilează între vrăjmaşii eterni – binele şi răul.

17:12. La moarte, simţurile pier, însă amintirile lor persistă. Spiritul rătăceşte liber prin Ţinutul Dimineţii, cu toate convingerile, dorinţele şi amintirile sale intacte. Cel care se înalţă se trezeşte ca dintr-un somn scurt şi îşi dă seama că a ajuns în Locul Sentinţei; acolo îl aşteaptă un trup, la fel de material ca şi acela pe care l-a părăsit.

CAPITOLUL XVIII - RUGĂCIUNEA LUI HAPU

18.1. „O, Stăpâne al Înţelepciunii, am fost pus la pământ de boală şi am fost lovit de toate nenorocirile care se pot abate asupra unui muritor. Niciun preot, niciun profet, niciun înţelept nu mă poate izbăvi, prin purificări sau ritualuri, de marea mânie care a coborât asupra mea. M-am rugat, am adus jertfe, am cântat la procesiuni, am plătit tributul cuvenit şi nu am înşelat pe nimeni. Însă deşi am făcut numai lucruri bune, toţi oamenii mă evită din cauza prezenţei răului în jurul meu şi din cauza umbrei nenorocului care pluteşte deasupra mea. Oare mintea mea se înşală, oare lucrurile pe care oamenii le consideră bune sunt de fapt rele în lumina înţelegerii Tale măreţe?”.

18:2. „Ogoarele şi păşunile mele sunt ca o femeie fără bărbat, iar eu caut cu sârguinţă în inima mea ca să-mi dau seama unde am greşit ca să am parte de o astfel de soartă. Să fiu eu oare prada puterilor şi a cauzelor aflate dincolo de înţelegerea mea? O, Dumnezeul meu, ilumineză-mi inima cu înţelepciune, aşa cum pavăza Ta glorioasă ne luminează cărarea de-a lungul zilei. Eu caut răspuns, ca să pot înţelege, însă tăcerea îşi bate joc de mine. Vorbesc din firidele tainice ale inimii mele şi spun: cum să comunic cu Dumnezeu; unde să-L caut, ce jertfe ar putea accepta? Îi întreb şi pe ceilalţi, dar aceia nu ştiu; caut povaţă la cei înţelepţi, însă ei îmi vorbesc în şarade. Mi se spune că răutatea mea este bariera care ne separă, dar ce am făcut eu ca să Te supăr? Cum aş putea eu, un simplu muritor, să am un efect negativ asupra divinităţii supreme? Dacă în ignoranţa mea am făcut vreun lucru care în ochii Tăi este greşit, nu l-am făcut cu intenţie; a fost vorba de o iluzie, de o neglijenţă, de o toană proastă sau de o băutură tare. Cei slabi sunt induşi în eroare de către cei puternici; chiar şi când dorm, oamenii sunt împinşi spre păcat. Prin urmare, O, Puternicule, trece-mi cu vederea greşelile. Cum să te chem, O, Dumnezeul meu, eu, cel care Te-am slujit bine, care sunt mereu loial şi iubitor, care am rămas statornic chiar şi când am fost asuprit şi copleşit de necazuri?”.

18:3. „Eu am credinţă, cu toate că simt şi îndoială, dar nu sunt descurajat. Pot vedea că este nevoie de amândouă ca omul să progreseze, căci cel ce nu le are pe amândouă se poate înşela cu uşurinţă. Deşi niciodată nu mi s-a dat vreun semn, eu nu sunt deprimat, fiincă am cunoscut pe cineva care s-a bucurat de toată splendoarea vederii interioare şi de capacitatea de a comunica. Dar în ce privinţă suntem noi diferiţi în ochii Tăi? Caut în inima mea cu sinceritate şi nu găsesc niciun mare rău pe care să-l fi făcut altora. Orice mică răutate pe care am săvârşit-o a fost din cauza pripelii minţii înfierbântate, a băuturii tari sau a neglijenţei. Nu am făcut niciodată rău vreunei fiinţe în mod intenţionat”.

18:4. „Ce este acel lucru care există în om şi care trimite gândurile sale departe, ca să cerceteze necunoscutul? Cine este cel care a scăpărat scânteia vieţii şi i-a dat misiunea de a împânzi Pământul cu flacăra ei minunată? Condeiul este cel care aşterne aceste cuvinte, dar în spatele lui este mâna mea. În spatele mâinii este inima mea şi voinţa mea, iar în spatele lor este spiritul meu iubitor. Ce se află la celălalt capăt al lanţului care porneşte de la aceste cuvinte? Oare omul nu poate vedea că Tu eşti puterea care îi dirijează gândurile, fiindcă şi ele fac parte din Tine? Oare acest lucru se întâmplă deoarece interiorul nu poate vedea exteriorul, deşi

© Biblioteca Spirituală

exteriorul poate vedea interiorul? Sunt oare gândurile mele ca nişte fire încâlcite pe care nu le pot descurca? Deşi nu sunt scrib, scriu pentru că şi tatăl meu a scris, dar nu sunt un om învăţat. Oare lucrurile ascunse de mine sunt cunoscute de ceilalaţi oameni?"

18:5. „Indiferent cine dirijează gândurile omului, acestea nu sunt lipsite de îndoială. Se vede asta şi atunci când moare un om, pentru că unii spun că el continuă să existe, în timp ce alţii zic că nu mai există. O, Dumnezeul meu, care-i adevărul? Învaţă-mă; fă-mă să ştiu, ca să pot spune tuturor oamenilor. Există ceva înnăscut în om, care nu moare niciodată? Există în oameni o parte veşnică sau toţi sunt moştenitorii putreziciunii? Oamenii caută certitudini şi li se spune să aibă credinţă. Ei îşi doresc un Dumnezeu material, pe care să-l poată vedea, de aceea îşi fac idoli din lemn sau piatră. Oare acest lucru este chiar atât de rău? Oamenii au nevoie de o regulă de viaţă, ceva în care să creadă în mod absolut, ei vor sinceritate şi iubire".

18:6. „Nu Te pot învinovăţi, Dumnezeul meu, că ai întors spatele oamenilor, fiindcă ei au abandonat cărarea dreptăţii ce le-a fost arătată de către oamenii din vremurile străvechi. Adevărul nu mai este cu noi şi oamenii aleg cărările plăcute ale ignoranţei în locul celor mai austere şi mai folositoare. Pura închinare, care odinioară umplea acest ţinut şi îi călăuzea pe oameni, a căzut pradă celor lacomi şi ambiţioşi. Piatra ei unghiulară nu mai este viaţa riguroasă a slujirii pioase, care aduce cu sine revelaţia. Centrul ei nu mai este odaia întunecată a austerităţii, în care marile spirite caută lumina, ci fastul ceremoniilor elaborate, dar deşarte, şi al jertfelor zadarnice. Ritualurile sunt bine organizate, dar sterpe, căci au devenit doar o unealtă pervertită a preoţilor lipsiţi de scrupule. Templele s-au transformat în refugii pentru cei ce caută să evite încercările vieţii. Cum ar putea aceşti oameni să fie vreodată adevăraţi slujitori ai Dumnezeului meu? Unde poate găsi El slujitorii pe care nu-i găseşte printre ei? Eu văd şi înţeleg, dar, Dumnezeul meu, este greu pentru cineva ca mine care suferă să privească în faţă adevărul şi să nu simtă amărăciune. Oare şi eu, care nu am cerut să vin în acest loc al tristeţii, trebuie să sufăr pentru greşelile şi ignoranţa celorlalţi? Nu există o linie de separare între cei ce rămân loiali şi cei ce Te-au părăsit? Însă poate că totuşi înţeleg şi acest lucru, deoarece nu ni se spune oare că toţi suntem fraţi şi că ne ridicăm şi cădem împreună cu cei asemenea nouă?"

18:7. „Eu nu şterg cuvintele pe care le-am scris cu inima grea şi cu un spirit peste măsură de împovărat de durere şi nedumerire, căci prin ceţurile învăluitoare ale necazurilor eu percep o lumină slabă. Iată mesajul meu pentru cei care caută şi care ar putea fi aruncaţi în apele vijelioase ale deznădejdii şi disperării, contribuţia mea umilă la marea moştenire de înţelepciune: Dacă îl căutaţi pe Dumnezeu şi nu-L găsiţi, atunci vina este a oamenilor şi nu a lui Dumnezeu. Căci spiritul omului a zămislit ceva ce a astupat urechile omului veşnic din interior. Acesta este orbit de bandajele groase folosite la mumificare, constituite din ritualurile mormăite şi ceremoniile deşarte, şi este indus în eroare de ignoranţa şi ipocrizia preoţilor. Însă Dumnezeu este milostiv, căci cunoscându-i pe cei sortiţi la întuneric şi la o viaţă viitoare îngrozitoare, El revarsă asupra lor succesul şi norocul atâta timp cât sunt aici. Şi cunoscându-i pe cei sortiţi să trăiască printre Cei Slăviţi, El continuă să-i purifice şi să-i pună la încercare cu tristeţe şi necazuri, astfel încât slava lor să poată fi mai mare. Eu ştiu, căci atunci când mi-am declarat credinţa aşternând aceste lucruri, inima mea s-a umplut brusc de o lumină de nedescris, de o iluminare spirituală, aşa că acum cunosc dincolo de orice umbră de îndoială acele lucruri mai măreţe. Fiindcă şi eu sunt treaz".

CAPITOLUL XIX - AL O SUTĂ TREISPREZECELEA MANUSCRIS

19.1. Funia care înconjoară barca este uzată pe jumătate. Mânerul lecticii s-a rupt şi este legat. Cadrul uşii este crăpat şi acoperit cu tencuială. Fiul meu cară nisip la capetele drumurilor, iar fiica mea stă acasă. Eu rătăcesc obosit printr-o pustietate spirituală, chinuit de mirajele amăgitoare ale Adevărului. Nimic nu este întreg, nimic nu este aşa cum trebuie.

19:2. Purtarea omului este întotdeauna corectă în ochii lui, însă ei îl înşală, şi dacă nu este călăuzit de lege se va rătăci. Unde este legea astăzi? Este oare ea acolo unde ar trebui să fie,

© Biblioteca Spirituală

săpată în inimile vii ale oamenilor? Sau este ceva scris pe un pergament înfăşurat şi aruncat cât colo? Noi facem din vieţile noastre ceea ce vrem; destinul ne face să tânjim după ceva, iar acel ceva îl putem ţese într-o formă frumoasă şi folositoare sau îl putem irosi încâlcindu-l şi învălmăşindu-l. Unde sunt astăzi meşterii ţesători?

19:3. Înţeleptul este acela care se îmbăiază în apele înţelepciunii, prostul este cel ce se bălăceşte în noroi şi mizerie. Fântâna înţelepciunii nu este un loc public, din care poate bea oricine, fără nicio deosebire. Intrarea ei este zăvorâtă pentru cei cu gura mare, dar ea se deschide pentru a-i primi pe cei calmi şi liniştiţi. Unde sunt astăzi oamenii cu firea calmă şi liniştită?

19:4. Nu este nevoie de cuvinte înţelepte sau de fraze frumos ticluite pentru a-i informa pe oameni că lumina soarelui o întrece pe cea a lunii sau că cel care a trudit în arşiţa zilei nu va sta în pat fără să adoarmă. Există însă lucruri experimentate de puţini oameni, care sunt necunoscute celor mulţi, şi de aceea ele trebuie explicate. Acestea sunt lucrurile spirituale, dar unde sunt astăzi cei care le-au cunoscut şi le-au experimentat?

19:5. În prezent, oamenii caută să culeagă de unde n-au semănat; doresc să aibă mai mult, dar disprețuiesc efortul. Ei vor să profite de pe urma muncii altora, iar limbile neproductive se mişcă viguros, în timp ce mâinile iscusite sunt inactive. Oamenii trebuie să înveţe că din magazie nu se poate lua mai mult decât s-a depozitat. Unde sunt oamenii siguri pe ei, oamenii care vorbesc deschis, care ştiu ce spun, oamenii care existau altădată? Astăzi, dacă un măgar ar fi rege, oamenii ar rage.

19:6. Aceasta este ziua în care vorbele meşteşugite prosperă, dar ele sunt lipsite de substanţă; cad de pe buze şi se pierd în vânt. Cuvintele nopţii sunt îmbibate cu miere, însă când vin zorii ele se topesc odată cu roua dimineţii. Chiar şi cuvintele îndrăgostiţilor sunt plăcute pentru o zi; dar în ziua următoare se transformă în fiere amară. O, ce zile au existat odinioară, zile minunate, care acum au trecut, când cuvintele aveau substanţă şi un singur înţeles! Acum, zilele mele sunt lipsite de scop; se irosesc întinzând şi slăbind strunele lirei, iar cântecul pe care vreau să-l cânt rămâne mut în inima mea.

19:7. Eu nu caut să dobor răul, nu deplâng existenţa răutăţii. Acestea vor exista mereu, atâta timp cât omul rămâne muritor. Răutatea va prospera chiar şi în Casa lui Dumnezeu, căci nu a dat El legea care permite unei buruieni otrăvitoare să crească printre ierburile tămăduitoare? Eu nu caut vreo răsplată necuvenită şi nici nu consider că mi s-ar cuveni una datorită bunătăţii mele. Bunătatea este sămânţa pe care o sădim în solul vieţii muritoare de pe Pământ, pentru a secera mai apoi în lumina soarelui din Cer. Cu toate acestea, mi-ar face plăcere să am parte de o bucurie nediluată de tristeţe. Acum, chiar la fundul rarelor mele cupe cu bucurie stă drojdia tristeţii şi amărăciunii.

19:8. Nu am pregetat niciodată să vin în ajutorul săracilor şi al celor slabi. M-am supus mereu legilor lui Dumnezeul şi ale omului. Am cinstit mereu bunătatea în inima mea şi am citit necontenit Scrierile Sacre. Totuşi, nu am găsit niciodată acele lucruri care să se refere la bunăstarea muritorilor. Deoarece limba mea nu s-a răsucit pe la colţuri şi să se întoarcă iarăşi în gură, deoarece vorbele pe care le-am spus mi-au ieşit din inimă nediluate de vreun gând nelegiuit, deoarece i-am mustrat pe cei bogaţi pentru egoismul şi nechibzuinţa lor şi pentru activităţile lor deşarte şi lipsite de noimă, aceştia au devenit vrăjmaşii mei. Pentru că le-am cerut celor puternici să trăiască în conformitate cu legile pe care le susţin şi cu cuvintele sacre, am fost prins şi întemniţat. Când am protestat împotriva nedreptăţii ca să mă audă oamenii, am fost bătut cu nuiaua şi am fost însemnat pe piele ca unul care caută să distrugă stabilitatea ţinutului. Eu, cel care am încercat să fiu un exemplu de bunătate, să duc o viaţă dedicată Dumnezeului meu, să-i convertesc pe cei răi la dreptate, am fost declarat nelegiuit de lucrătorii răului. Cum vine asta, O, Dumnezeul meu? Se poate oare, ca spre nefericirea mea, să fi apreciat greşit valorile vieţii?

19:9. Eu, care am fost odinioară un om înstărit, acum sunt sărac; am fost lipsit de toate bunurile mele. I-am sprijinit pe cei oprimaţi să lupte împotriva celor puternici şi am întins o mână oamenilor simpli. Mi-am pus bogăţiile în balanţă, ca să compensez nedreptatea celor

© Biblioteca Spirituală

bogaţi. Care a fost răsplata mea din partea celor cărora le-am oferit ajutor şi sprijin? Oare nuşi bat ei joc de mine şi mă dispreţuiesc; nu îmi spun şi ei că sunt un prost? Mi se aruncă de milă nişte coji de pâine, dar nimeni nu mă numeşte prieten. Vorbesc oamenilor, dar ei încep să se agite şi îşi aduc aminte de nişte lucruri de care trebuie să se ocupe imediat. Când mă văd, oamenii grăbesc pasul şi se feresc din calea mea. Aşadar, a devenit oare bunătatea o năpastă pentru acest ţinut? Însă eu am căutat să îi întorc pe ceilalţi de la răutăţile lor şi să îi fac să înlocuiască faptele lor rele cu fapte bune. Am căutat să dau din nou valoare virtuţii, ca oamenii să o cinstească, nu doar ca pe un joc de cuvinte, ci ca pe o bogăţie păstrată în inimă. Însă oamenii râd de mine şi îmi spun, „Acestea sunt lucruri în care credem şi noi, însă nimeni nu le poate respecta în totalitate. Ele nu reprezintă viaţa reală şi numai un prost renunţă la realitate pentru o umbră".

19:10. Unde este locuinţa mea, nu este ea oare ocupată de unul care stoarce lacrimi de la văduve şi fură mâncarea orfanilor? Cel rău doarme pe un pat confortabil; cel drept îşi pune capul pe o piatră. Unde este mormântul meu? Nu-l aşteaptă el pe acela care calcă pe grumazul celor umili şi al cărui jug abia mai poate fi suportat de cei ce muncesc? Cel rău îşi contemplă sfârşitul cu mulţumire, căci îl aşteaptă un loc de onoare; oasele celui drept se vor amesteca cu cele ale câinilor şi vitelor.

19:11. Unde sunt slujitorii mei? Nu trudesc ei acum pentru unul care se poartă cu ei cu asprime, care se bucură văzând cum le curge sudoarea când muncesc? Cel rău stă pe scaune confortabile; se bălăceşte într-un belşug de lucruri bune. Cel drept stă pe vine în soarele arzător; se mulţumeşte cu câteva firimituri şi puţină apă.

19:12. Unde este soţia mea? Nu a fost aruncată în robie, nu este ea un obiect al abuzurilor şi distracţiilor? Nu este oare stăpânul ei un om care vorbeşte mult şi inutil, care îşi găseşte plăcerea în desfrânare? De câtă nefericire şi degradare are parte! Celui rău nu îi lipsesc desfătările şi serviciile oferite de femei; cel drept nu are parte nici măcar de un zâmbet de compasiune, de o mână care să-i atingă capul.

19:13. Unde sunt copiii mei, mângâierea şi consolarea unui bătrân? Oare nu muncesc ei cu amărăciune în suflet, răbdând dispreţul care a căzut asupra capului cărunt al tatălui lor cu o tărie morală de pe urma căreia nu câştigă nimic?

19:14. Cei răi îşi etalează bogăţiile şi îşi bat joc de copiii mei, zicând, „Toate acestea sunt ale noastre, ca să ne bucurăm de ele sau să le dăm altora după cum poftim, aşa că unde este răsplata voastră?". Cel drept nu are nici măcar o bucată de zdreanţă cu care să peticească veşmintele copiilor săi sau un dumicat cu care să le aline foamea.

19:15. Unde sunt averile mele, unde este moşia mea? Nu se bucură oare de ele cel avar şi înfumurat, omul şiret şi viclean, omul ipocrit şi amăgitor? Cei răi nu se gândesc la dreptate şi virtute; ei sunt îmbuibaţi şi îmbrăcaţi cu rafinament. Cel drept are doar o jumătate de veşmânt şi habar nu are ce va mai mânca. Este oare Pământul moştenirea celor răi sau a celor buni? Dacă pe Pământ bunătatea trebuie răspândită prin puterea exemplului, ce pot eu să fac? Dacă trebuie răspândită cu ajutorul cuvintelor, ce aş putea să spun mai mult? Dacă trebuie răspândită cu ajutorul armelor, poate un om neînarmat să lupte cu mulţimea?

19:16. Unde am greşit? Habar nu am, nu am niciun răspuns, cred, sper. Sunt un om bătrân copleşit de grijile unui om bătrân. Focurile tinereţii s-au stins, lăsând doar o cenuşă neplăcută. Când oamenii mă întreabă, eu le răspund: „Nu ştiu". Poate cineva să fie mai sincer?

* * * * * * * * * * * * * * * * * * *

19:17. Ramotip, fiul pe care Yagob l-a avut cu Ilipa, fiica lui Pasineu, Căpetenia Gărzii Regale, l-a găsit pe drumul spre Basiros, unde se ducea să se întâlnească cu soţia supremă. Ramotip l-a luat şi l-a dus la Templul Flăcării lui Nozab; ajunsese acasă. Numele lui Ramotip va fi slăvit veşnic; acolo nu se găsea nici aur, nici argint.

19:18. El a venit la locul de acostare şi a găsit prieteni. Doar doi din Casa Doamnei de Sycamore rămân neclintiţi pe drumul aspru şi înspăimântător. Aceştia sunt protejaţi de mantia

© Biblioteca Spirituală

ei ilustră, sunt ascunşi la umbra ei. Manuscrisul lui este pus printre manuscrisele care vor dura veşnic; chiar dacă este ca o picătură în apa Nilului, el este ca un monument comemorativ. Numele său este scris în Marele Manuscris.

19:19. Succesul lui a constat în eşec. Încercând să îi schimbe pe alţii, s-a schimbat pe el însuşi. Fiecare strădanie l-a modelat pentru slavă. Pământul este aşa cum trebuie să fie; nu poate fi schimbat, însă dacă un om vrea să se schimbe pe el însuşi pentru propriul folos, atunci trebuie să încerce mereu să îl schimbe.

19:20. Mesajul acestei scrieri nu se referă la zădărnicie, ci la speranţă. Niciun om nu şi-ar fi putut făuri mai bine viitorul.

19:21. De atunci a mai trecut ceva vreme, însă lucrurile rămân neschimbate; cei buni suferă, iar cei răi prosperă. A cui este vina? Evident că nu a lui Dumnezeu; omul a contribuit la această stare de lucruri. Tot ce s-a construit prin forţă va fi doborât prin forţă şi reconstruit. Cei buni au fost prea pasivi. Ridicaţi-vă din genunchi şi priviţi vrăjmaşul în faţă. Daţi o lovitură pentru Dumnezeu şi pentru cei buni.

CAPITOLUL XX - COMENTARIUL CĂLUGĂRULUI ASTORUS

20:1. Din zilele Celor din Vechime s-au auzit lamentările şi bocetele celor descurajaţi, iar aceştia întreabă vânturile, „*Unde am greşit, că ne rugăm la Dumnezeu şi nu primim niciun răspuns?*”. Ei îşi trâmbiţează bunătatea şi virtuţile şi pe urmă se întreabă de ce nu au fost răsplătiţi. Aşa că sunt nemulţumiţi şi nu ştiu unde să caute răspuns.

20:2. În generaţia aceasta a noastră, oamenii au fost jefuiţi de moşiile lor de nişte străini războinici, iar femeile lor au fost batjocorite de bărbaţi care au învăţat să mânuiască armele. Bunurile lor au fost vândute pentru a plăti plăcerile lumeşti ale celor ce se desfată cu lucruri de pe Pământ, iar familiile lor au fost obligate să satisfacă plăcerile trupeşti ale războinicilor desfrânaţi.

20:3. În groaznica lor disperare au căutat să îl învinuiască pe Dumnezeu, că nu îi loveşte pe răufăcători şi că aparent îi răsplăteşte pe cei ataşaţi de lume. Oare unde au greşit? Acest ecou răsună pe coridoarele veacurilor.

20:4. Aceia au greşit pentru că au lăsat în seama lui Dumnezeu lucrurile pe care ei, ca veghetori ai lui Dumnezeu pe Pământ, ar fi trebuit să le facă. Mulţimea oamenilor este cea care permite ca răul să prospere în mijlocul ei. Bocetele lor se ridică la Cer şi imploră oştirile să îi ajute, însă cu mult mai bine ar fi să invoce fermitatea şi dârzenia lor şi să ducă lupta cea bună, să facă să domnească binele şi dreptatea.

20:5. Tot ce este în neregulă cu lumea este din cauza oamenilor, aşa că dacă răul păşeşte pe Pământ, înseamnă că el este rezultatul atitudinii şi faptelor oamenilor. Prin urmare, oamenii sunt cei care trebuie să compenseze dezinteresul lor şi faptul că nu depun niciun efort. Dacă oamenii aleg să trăiască în nedreptate, atunci răufăcătorii vor fi cei răsplătiţi, însă aceasta nu este voinţa lui Dumenzeu, ci a omului.

20:6. Dacă oamenii se vaită şi sunt dezamăgiţi de felul în care se prezintă lucrurile, atunci mai degrabă trebuie să acţioneze decât să se roage. Nu vă rugaţi să primiţi ajutor divin, ci să aveţi un braţ puternic, o mânie dreaptă şi multă hotărâre. Evanghelia disperării este pentru cei slabi.

20:7. Dacă răul a fost impus cu sabia, este pentru că săbiile celor buni au fost puţine şi slabe. Cei care îi înfăţişază jalba lor Dumnezeului Măreţ, cerându-i ajutor, trebuie să se asigure că au făcut tot ce depinde de ei. La forţă trebuie să răspundă cu forţă, iar acolo unde numărul lor este mic, trebuie să se lupte pe ascuns, însă lupta trebuie să primeze. Aceasta este legea pe care au ignorat-o, aşa că pentru Cel Preînalt lamentările lor sunt ca o duhoare.

CAPITOLUL XXI - LUPTA DE NOAPTE

21:1. Omul agitat, cel puternic şi neînfricat, cel slab aflat în căutarea plăcerilor, copilul

© Biblioteca Spirituală

încăpăţânat al Mamei Pământ, este o creatură de câteva zile, care trebuie să trudească şi să sufere. Are multe griji şi trebuie să muncească. El se trezeşte pe Pământ ca o floare ce se deschide pentru a privi zorii; întâmpină viaţa aşa cum petalele care se desfac întâmpină răsăritul. Apoi, aşa cum floarea se ofileşte când apune soarele, tot aşa şi viaţa lui se scurge pe măsură ce se apropie vremea plecării sale. Vântul bate prin locurile pe unde el a hoinărit; apoi se duce şi nu-l mai cunoaşte. Nu mai rămâne nimic altceva decât o amintire efemeră, care se va îndepărta şi ea, apoi totul ia sfârşit. O fiinţă muritoare a trecut ca o umbră, zăbovind pentru o clipă în lumina vieţii. Un om a trecut ca umbra unui nor peste faţa Pământului şi abia dacă a lăsat câteva urme. O simplă mână de ţărână a fost ridicată de vânturile vieţii pentru a pluti vremelnic în aerul nemişcat al Pământului, ca apoi să cadă din nou în locul de unde a venit, în îmbrăţişarea mamei sale. Viaţa, efemeră ca o umbră, vine în zori şi pleacă odată cu întunericul serii. Ea este un lucru lipsit de substanţă, o umbră născută în lumina soarelui. Asemenea unei păsări, ea agită puţin praful, după care trece, iar praful rămâne inert, ca şi cum nu s-ar fi mişcat niciodată.

21:2. Gândiţi-vă de unde a venit omul. Locul lui de origine este ca o groapă de lut unde oamenii trudesc ca să scoată materia primă folosită de olar. O bucată de lut este desprinsă şi scoasă afară; ea vine din întunericul gropii la lumina zilei. La fel se naşte şi omul. Lutul este aruncat pe roată şi învârtit; roata este viaţa. Roata se învârte şi lutul moale capătă formă. Dacă forma este bună şi plăcută vederii va fi păstrată şi preţuită. Dacă forma nu este bună va fi dată deoparte, va fi lepădată şi nedorită, devenind un lucru inutil. Olarul este omul, iar lutul este sufletul lui. Roata este viaţa.

21:3. Viaţa omului muritor trece foarte repede. Chiar dacă se măsoară în zile şi ani, totuşi el trăieşte de la o clipă la alta şi nu ştie dacă mai are zile puţine sau multe pe care să le irosească sau să le folosească bine. Oare totul este inutil, totul este zadarnic? Oare viaţa, odată ce a trecut, poate să fie ca şi cum n-ar fi fost niciodată? Oare zilele omului nu sunt nimic altceva decât nişte adieri de vânt printre copaci sau nişte urme de peşti în apă?

21:4. Zilele omului sunt ca un vânt puternic ce împinge o corabie către port. Călătoria se va sfârşi curând; finalul este aproape. Omul ajunge la destinaţie slab şi ostenit, cu picioarele grele şi lipsit de puteri. Soarele apune; noaptea vine grăbită tiptil-tiptil, noaptea se adună în resturile zilei, iar călătorul căruia îi este dor de casă îşi găseşte pacea. Muncile zilei au luat sfârşit şi meşterii îşi pun jos uneltele şi pleacă unul câte unul, fiecare pe drumul lui, şi nimeni nu-i mai vede. Femeile cu pielea albă se retrag înăuntru; podoabele lor aurite rămân la intrare, privirile lor strălucitoare nu mai ademenesc pe nimeni. Întunericul care se îngroaşă umbreşte fereastra, iar obloanele protectoare se închid. Vântul nopţii caută uşa instabilă şi o face să tremure. Briza murmură printre zăbrele şi şopteşte pe la streşini. Înăuntru, totul este tăcut şi sigur, însă cei pe care i-a prins noaptea se agită prin întunericul de afară, care devine din ce în ce mai dens. Stăpâna şi slujnicele se retrag în locurile lor de odihnă. Bărbaţii moţăie lângă luminile de noapte, cu slujnicele lor în apropiere, având pleoapele grele şi acordând puţină atenţie îndatoririlor lor.

21:5. În afara locuinţei, întunericul gros se adună; freamătul vieţii s-a potolit. Mantia neagră se strânge în jurul călătorului cu picioarele ostenite, care se apropie de sfârşitul călătoriei ce-l duce la locuinţa sa veşnică. El soseşte şi intră prin porţile primitoare cu un mare oftat de uşurare. Îşi scoate veşmintele murdare de praf şi se cufundă în patul moale al uitării. Pribeagul este acasă. Capul obosit şi încărunţit şi-a găsit locul de odihnă.

21:6. Acum, flacăra care altădată ardea şi strălucea atât de puternic nu mai există. Lampa s-a stins, iar lumina ei mângâietoare a dispărut. Vasul de pământ cade pe podea; se sparge şi se împrăştie, şi odată cu trecerea zilelor se va întoarce în ţărâna din care a fost scos. Acel ceva care a fost aprins de o scânteie din flacăra veşnică s-a întors în locul în care a fost zămislit. Acel ceva care a fost ridicat din ţărână s-a întors în locul din care provine. Totul este ca şi cum nu ar fi fost niciodată.

21:7. Toţi cei ce sunt din acelaşi sânge se întorc în aceeaşi casă; fiul capricios şi fiica desfrânată sunt bine întâmpinaţi acolo, oricât de scurtă ar fi şederea lor. Cine dintre oameni ştie ce mişcă spiritele oamenilor; şi cine înţelege adevărata natură a venirii sale acasă?

21:8. Pentru un timp foarte scurt, omul este ridicat pe aripile vieţii aşa cum se avântă

© Biblioteca Spirituală

şoimul către soare. Apoi, zborul în văzduh se sfârşeşte; el coboară, îşi strânge aripile şi caută singurătatea şi tăcerea locului său de odihnă.

21:9. Toate lucrurile lumeşti au un sfârşit, şi toţi oamenii trebuie să vină în cele din urmă în locul stabilit. Niciunul nu are destul aur sau suficiente comori pentru a-şi cumpăra fie şi o zi. Nu există cale de întoarcere; este un loc de unde nu se mai poate pleca. Aici, regele şi robul sunt la fel. Aici, aceştia stau unul lângă altul şi nimeni nu poate spune cine a fost omul cu rang înalt şi cine a fost omul simplu. Lucrul care îi deosebeşte acum nu este unul pământesc, cu toate că acolo a fost dobândit.

21:10. Aşa cum apele se retrag de pe uscat în albii şi din albii în râu, care le va purta către marea cea mare şi verde, tot aşa şi omul se va scufunda în uitare şi nu va mai veni niciodată pe pământ ca el însuşi. El a plecat de pe Pământ pentru totdeauna, s-a dus înapoi în locul de unde a plecat, înapoi la căminul lui veşnic.

21:11. Eu tremur şi mă tem. Ce om nu are îndoieli? Ce om poate spune cu o convingere izvorâtă din cunoaştere, „Sunt sigur de acest lucru". Părinţii noştri din vechime şi Cei Născuţi de Două Ori erau convinşi, însă eu nu sunt decât un biet scrib care şi-a dedicat viaţa împlinirii credinţei sale. Nu am căutat şi nici nu am primit vreo răsplată semnificativă, însă am fost mulţumit. Probabil că această mulţumire m-a dus la pierzanie. Sunt ca un vas plin cu o băutură care nu îi aparţine sau ca un cufăr care conţine o comoară pe care nu o poate folosi.

21:12. Ce ochi pot vedea în întunericul din mormânt? Ce răsuflare agită ţărâna cea grea? Ce floare a iubirii înfloreşte acolo? Ce glas poate să răsune în acea tăcere? A existat oare vreo lucire care să lumineze întunericul apăsător? S-a ridicat vreodată vreo amintire care să înmoaie acel mediu rigid? Omul bătrân este dojenit de gândurile sale atunci când a lăsat în urmă siguranţa tinereţii. Tinereţea traversează valea însorită fără nicio grijă, însă bătrâneţea intră în peştera întunecată a îndoielii.

21:13. Ce fel de stele înconjoară bolta care stă deasupra? Ce tovarăş uşurează povara nopţii fără sfârşit? Ce şoaptă străpunge singurătatea întunecată? Câţi oameni adormiţi stau înfăşuraţi în tăcerea prăfoasă? Al cui glas îi va trezi şi în ce zi din viitor? Cu ce cuvinte de salut vor fi chemaţi? Eu nu pot şti aceste lucruri. Totuşi, caut prin vechile scrieri şi mă încurajez, căci cei ce le-au scris posedau o anumită cunoaştere. Erau lucruri pe care ei le ştiau, dar care în zilele noastre s-au pierdut. Adormiţii nu dorm, căci vremea lor a trecut, şi nu a fost socotită aşa cum oamenii socotesc zilele şi ceasurile; ei s-au trezit ca şi cum până atunci ar fi dormit. S-au trezit în ziua destinului lor, fie pentru un viitor de slavă luminoasă, fie pentru unul de ruşine deznădăjduită şi de lipsă a formei.

21:14. Nu pot adăuga nimic la scrierile măreţe pe care le am în păstrare, căci eu nu sunt altceva decât un instrument care scrie. În inima mea nu se ridică niciun fel de gânduri sublime, şi nu vreau să împărtăşesc altora lipsa mea de încredere. Slujesc cât de bine pot, ca un paznic şi un om care transmite înţelepciunea vremurilor vechi. Lucrez în locuri tainice şi ascund în pieptul meu o viaţă secretă. Aceasta este o epocă a nefericirii şi a rătăcirii, când corupţia păşeşte cu aroganţă prin întregul ţinut şi sufletul omului înoată precum un peşte întrun ocean al păcatului şi se bălăceşte precum un porc în mâlul mlaştinii poftelor trupeşti. Este o epocă în care sufletul este permanent în primejdie. În aceste vremuri de vicisitudine, lucrările bune, credinţa şi înţelepciunea spirituală nu au nicio valoare. Cei care îi educă şi îi călăuzesc pe oameni îi induc în eroare cu cuvinte amăgitoare şi cu o purtare plină de ipocrizie. Aceştia au inima coruptă, iar ochii lor sunt orbi la fărădelegile pe care le comit. Faptele pe care le săvârşesc în numele dreptăţii sunt ca nişte gunoaie care murdăresc apele limpezi. Bunătatea, care poate altădată înflorea în interior, se ofileşte, iar spiritele lor sunt ca nişte coji uscate şi zbârcite. Lăcomia celor cu rang înalt este fără limite, de aceea îi asupresc pe cei săraci mai mult decât aceştia pot îndura. Iau laptele de capră de la cei orfani şi confiscă măgarul văduvei că nu şi-a plătit datoria. În scrierile celor înţelepţi se spune; „Ce semeni, aia culegi", însă în zadar caut să constat acest adevăr în zilele noastre. Oare este un lucru mai presus de înţelegerea mea? Totuşi, eu trebuie să transmit nealterată comoara ce mi-a fost încredinţată. Îi las pe cei mai înţelepţi să înţeleagă ceea ce vor din aceste lucruri, care până acum s-au dovedit a fi o hrană săracă pentru un stomac gol şi

© Biblioteca Spirituală

o învelitoare rece pentru singurătatea nopţii. Cu toate acestea, ele mi-au oferit o minunată alinare, aşa că nu sunt nemângâiat. Din când în când să vă gândiţi şi la mine, acum când sunt ţărână, iar voi sunteţi aşa cum sunt eu în prezent. Dacă sunteţi mai înţelepţi şi aţi rezolvat aceste probleme care mă nedumeresc, să nu mă priviţi cu dispreţ, fiindcă eu sunt copilul epocii mele. Oricât de măruntă este ofranda mea, ea este tot ce pot să dau, pentru că mai mult nu sunt capabil.

21:15. Acum, când zilele i se împuţinează şi îşi aşteaptă destinul, slujitorul vostru vă salută.

CAPITOLUL XXII - MANUSCRISUL DOAMNEI NEFERMAKET

22:1. Cine ştie ce secrete şopteşte apelor vântul mângâietor al serii? Sau despre ce mistere discută marinarii regelui cu luna, atunci când trece pe cerurile nopţii. Ce cuvinte sunt în cântecul lăcustei şi cine aude cum vorbesc copacii? Viaţa este o vistierie de lucruri tainice. Cu atât de multe mistere şi cu atât de multă frumuseţe în jurul lor, oare de ce inimile oamenilor preferă lucrurile meschine?

22:2. Frumuseţea este a mea. Ea mă slujeşte ca o servitoare, dar mă şi limitează ca un paznic. Ce folos mi-a adus mie frumuseţea? Nu s-a dovedit ea a fi o prietenă de faţadă, o închisoare şi nu un palat? Oare mi-a umplut inima de bucurie sau mi-a umplut-o de tristeţe?

Eu sunt vândută ruşinii şi degradării, aşa cum o roabă este vândută pentru a deveni servitoare. Eu, care am sânge regal, care sunt egală în rang cu toate femeile de viţă nobilă născute în acest ţinut, sunt mai prejos decât o prostituată jalnică ce pândeşte pe străzile umbrite şi se vinde pentru o bucată de pâine. Ce sunt podoabele pe care le am pe frunte şi pe gât decât nişte simboluri ale ruşinii mele? Ce sunt brăţările de aur şi argint de pe mâinile şi picioarele mele decât nişte lanţuri ale umilinţei? Ce altceva sunt veşmintele fine care îmi învelesc trupul ruşinat decât nişte lucruri care îmi arată preţul? Într-adevăr, cu cât o femeie ocupă o poziţie mai înaltă, cu atât mai rău va cădea.

22:3. În copilăria mea luxoasă am fost încântarea preţioasă şi răsfăţată a ochilor tatălui meu, regina minoră a casei sale. Când am păşit pragul fecioriei, mari muzicieni au compus cântece sensibile la instrumentele lor minunate, cu corzi moi, prin care mi-au preamărit frumuseţea. Şi n-au spus ei despre mine, „Ea este floarea supremă a frumuseţii, esenţa fameculuifecioresc, reflexia frumuseţii desăvârşite?”. Care erau cuvintele cântecelor lor; oare nu acestea, „Ea este minunata încarnare a spiritului însufleţitor al iubirii inocente, care a fost trimis să locuiască pe Pământ, printre oameni, pentru a-i pune la încercare şi pentru a fi desfătarea sau osânda lor”? Ce s-a întâmplat astăzi cu toată această promisiune? M-am vândut pentru o uniune lipsită de iubire, care îmi îmbracă inima cu hainele ruşinii.

22:4. Pe dinafară sunt acoperită cu podoabe nepreţuite şi cu simboluri ale puterii, însă pe dinăuntru sunt spânzurată cu lanţurile degradante ale umilinţei feminine. Măcar să fi fost o femeie nesimţitoare, care să nu-şi dea seama de profunzimea propriei degradări! Niciun blestem nu poate fi mai mare pentru o femeie decât acela de a fi iubită doar pentru frumuseţea ei, cu excepţia celor care sunt doar frumoase şi atât. Însă chiar şi atunci, poate este mai bine ca o asemenea frumuseţe să îmbrace un lucru mort, care nu reacţionează. O, ce blestem să fii frumoasă, dar să nu fii iubită, să fii iubitoare, dar să nu fii iubită, să fii dornică, dar să nu fii dorită! Ce altceva sunt eu, decât un giuvaer al statului, o jucărie drăguţă care încântă privirea? O, adevărata iubire este să pui pe jar inima unui bărbat adevărat! Oare o femeie frumoasă poate cunoaşte vreodată iubirea adevărată? Poate să fie sigură de ea? Cum poate şti că este iubită pentru ea însăşi şi nu pentru frumuseţea ei?

22:5. Oamenii îmi spun, „Cum poate fi nemulţumită cea care are totul?”. Într-adevăr, sunt mai frumoasă decât cele mai multe dintre femei, am bogăţii nenumărate, sunt mai puternică şi am o poziţie socială mai înaltă decât toate celelalte. Sunt invidiată de toată lumea. Însă îmi lipseşte acel ceva pe care chiar şi cei mai săraci păstori îl pot avea. Aş schimba locul bucuroasă cu cea mai puţin importantă slujnică a mea, dacă ar fi iubită cu adevărat. Să fiu eu oare

© Biblioteca Spirituală

nemulţumită pe nedrept, că am atât de multe şi tânjesc după un singur lucru care îmi lipseşte? Nu mă judecaţi, decât dacă îmi puteţi citi inima şi dacă cunoaşteţi chinul unui depozit plin de afecţiune nedorită.

22:6. Nu spuneţi că cu o frumuseţe ca a mea aş putea avea pretenţii la inima oricărui bărbat. Căci oare aş putea să o cer cu demnitate? Aş putea să o iau cu sinceritate? Ce credeţi voi, că eu am nevoie de un bărbat sau de iubire? O îmbrăţişare moartă şi goală nu va fi de ajuns, eu nu sunt o căţea în călduri. Cum să degradez măreţia iubirii pentru a mă bucura de o plăcere trecătoare, căci în felul acesta aş fi nevrednică chiar de acel lucru după care inima mea tânjeşte. O, nefericito, care ai atât de multe, dar îţi lipseşte tot ceea ce-ţi doreşti! Tristă este soarta celei care, tânără fiind, trebuie să privească dincolo de mormânt ca să-şi vadă scopul!

22:7. Eu lucrez sub povara frumuseţii. Adesea am auzit această întrebare nerostită, „Poate oare o femeie atât de frumoasă să iubească vreodată cu adevărat sau dragostea ei este nestatornică precum capriciile unui fluture?". În inima mea sunt lacrimi, căci mă plâng pe mine însămi, „Poate oare o femeie frumoasă să cunoască iubirea adevărată? Da, poate, însă va fi vreodată sigură de ea? Mesenita nu era nici frumoasă, nici deşteaptă, însă nu s-a îndoit niciodată că este iubită cu adevărat şi nici nu a avut motive să se îndoiască. O, ce femeie norocoasă!

22:8. De ce se crede că femeile frumoase sunt capricioase şi că sunt ca nişte capcane unse cu miere, care îi ademenesc pe bărbaţi şi îi fac să sufere? De ce alte femei caută să fie ispititoare? Ce a spus Gilapi despre Meritari? Că este o ispititoare ce îşi etalează frumuseţea şi îi provoacă pe toţi bărbaţii să vină şi să ia acel lucru pe care orice femeie îl păzeşte cu străşnicie. Cât de greşit! O femeie cu adevărat frumoasă nici nu-şi etalează frumuseţea în faţa bărbaţilor, nici nu o foloseşte pentru a-i ispiti, căci în felul acesta ea se împuţinează. Frumuseţea, la fel care bogăţiile şi puterea, înseamnă o mare răspundere şi o mare povară, şi vai de femeia care nu are puterea să o ducă în spate. Dar spre deosebire de bogăţii şi putere, puţină pregătire şi puţină învăţătură îi pot fi de folos ca să-şi atingă scopul. Aşadar, de ce să o învinuim pe posesoarea ei când de fapt s-a folosit de ea în mod nechibzuit?

22:9. Oare bărbaţii care iubesc cu adevărat au parte vreodată de iubirea unei femei frumoase? Experienţa spune că nu. Dar, cu siguranţă, că datoria unui bărbat adevărat şi a unei iubiri adevărate trebuie să fie iubirea necontenită pentru o femeie frumoasă. O, dacă un bărbat m-ar putea iubi doar pentru mine însămi şi nu pentru minunata copertă care mă ascunde! Unui astfel de bărbat eu i-aş da o iubire nemuritoare, o iubire veşnică, căci aceasta nu ar depinde de trupul care se ofileşte şi piere. Acela ar câştiga singura iubire adevărată, iubirea care uneşte un spirit de un alt spirit. Ceea ce uneşte un trup de un alt trup nu este iubire, nu este nici măcar o imitaţie a acelei iubiri. În definitiv, ce altceva este frumuseţea decât o cutie de bijuterii care ascunde nestemata din interiorul ei? Dar, vai, adeseori cutia este goală, căci nestemata lipseşte, aşa încât frumuseţea este doar un lucru de faţadă şi nimic mai mult!

22:10. Surorile mele, să nu mă invidiaţi, căci pentru mine viaţa şi-a pierdut savoarea. Nu sunt nici mulţumită, nici fericită. Fie să am parte de un nou început şi lucrurile să fie altfel!

CAPITOLUL XXIII - AL O SUTĂ DOUĂZECI ŞI DOILEA MANUSCRIS

23:1. O, Egipt, pământ negru şi fertil înconjurat de câmpii roşii, ce ai făcut acum? Teai depărtat de lumină ca să rătăceşti în semi-întuneric. Te-ai ataşat de zei ce nu sunt altceva decât spirite ale oamenilor, care locuiesc în lemn şi piatră. Ce pot face aceştia pentru om?

23:2. Dumnezeul cel Măreţ şi Autocreat ţi-a dat tot ce ai. Oamenii din Apus nu te pot asupri, oamenii din Miazăzi nu-ţi pot face rău, iar oamenii din Răsărit nu îţi pot porunci. Locuitorii ţinuturilor de jos sunt în puterea ta.

23:3. Nu întoarce spatele adevăratului Dumnezeu; El este cel ce ţi-a dat podoaba apelor şi a ţinuturilor verzi. El te-a zidit în mijlocul apelor rodnice. El îţi trimite revărsările fertilizatoare la timpul lor, el îţi dă apele minunate şi pline cu peşti care te hrănesc, precum şi apele întunecate ce fertilizează păşunile şi pomii fructiferi. Tu nu eşti ca alte ţinuturi.

23:4. Hotarele tale se întind până la oamenii din Răsărit. A cui Mână le opreşte

© Biblioteca Spirituală

înaintarea? Hotarele tale sunt închise pentru oamenii sălbatici de dincolo de terenurile cultivate. A cui Mână îi ţine pe loc? Iar apele dinspre Miazănoapte nu sunt ele asemenea unui zid?

23:5. Să nu-L uiţi pe Dumnezeul din interiorul zeilor tăi; El este inima şi sufletul ţinutului. El te-a salvat de toate nenorocirile Celui Întunecat în zilele care au trecut. Slujitorul lui este marele luminător al zilei, pe care Dumnezeu ţi l-a dat ca să poţi trăi în lumina lui.

23:6. El ţi-a întunecat chipul, ca să nu fie sterp ca celelalte ţinuturi. El alungă norii de pe fruntea ta. Îi porunceşte vântului răcoros dinspre Miazănoapte să îţi mângâie obrajii. Întradevăr, eşti privilegiat printre popoare şi eşti ţinutul cel ales.

CAPITOLUL XXIV - UN MANUSCRIS EGIPTEAN TIMPURIU

24.1. Meşter al cuvintelor lui Dumnezeu şi învăţător al scrisului. Mare Scrib al Domnului tău, slujitor credincios al unui stăpân nobil. Fost Păstrător al Scrierilor Regale, al cărui străbunic a fost Vechilul Marelui Faraon. Adept al Celui Înţelept, a cărui înţelepciune şi bunătate revelează Esenţa Divină. Fiu al Maestrului Ceremoniilor Secrete, Căpitan de corabie în călătoria către Insulele din Mările Exterioare. Fie să trăieşti veşnic şi să fii sănătos şi prosper, şi fie ca viaţa să reverse asupra ta toate lucrurile ei bune! Fie ca Spiritul Protector să îşi întindă aripile asupra ta şi fie ca răsplata pe care o vei primi în lumea de apoi să fie peste aşteptările tale! Fie ca slujitorii tăi să care cu râvnă nisipul pentru ogoarele tale şi fie ca forma ta din Locul Nevăzut să fie cea a unui zeu. Şi pentru fraţii mei întru înţelepciune, care urmează Cărarea Secretă, fie ca drumul vostru să fie neted şi să vi se ridice jugul de pe gât! Fie să trăiţi veşnic în Palatele Cereşti!

24:2. În luna apelor mari, când oamenii încă jeleau plecarea tatălui Faraonului, iar marile porţi rămâneau zăvorâte pentru călători, corăbiile erau pregătite şi smolite, şi totul se făcea după porunca regelui. Numai cel ce ne dirija mişcările ştia care sunt pregătirile din interiorul pregătirilor.

24:3. Apoi, am fost transportat în locul de acostare într-un scaun înalt de abanos, încrustat cu aramă, ale cărui mânere din lemn de *chesenam* erau înfăşurate în piele de vacă. Şi am fost dus pe corabia care venise încărcată cu marfă din ţinutul Pontas: cozi de leu, piei de vacă, mirodenii, fildeş brut şi prelucrat, abanos, uleiuri şi vopesele. Din ţinutul Egiptului, aceasta lua aramă prelucrată, ulcioare, pânză de in şi podoabe pentru bărbaţi şi femei. Erau şi unelte pentru locuinţe, borcane cu cereale, bere, pietre şi diferite obiecte produse de meşteşugari.

24:4. M-am urcat la bord şi am fost întâmpinat aşa cum se cuvine, căci faima mea ajunsese acolo înainte să sosesc. Eu sunt un om care rezistă oricărui atac, care nu tremură atunci când se confruntă cu o criză şi care nu fuge din faţa vrăjmaşului. Braţul meu este viclean în luptă şi nu loveşte niciodată de două ori pentru a ucide.

24:5. Pe corabie erau oameni din Kadanas, un grup de bărbaţi cu o înfăţişare fioroasă şi plini de curaj. Vasul avea o lungime de o sută cincizeci de coţi fără zece şi o lăţime de cincizeci de coţi. Împreună cu noi erau o sută cincizeci de oameni ai mării. Cealaltă corabie care ne însoţea avea o lungime de o sută de coţi şi o lăţime de treizeci de coţi, şi pe ea erau nouăzeci de oameni ai mării. Am trecut de Kabas şi am navigat spre Akar, unde se află două porturi, pentru a aştepta veşti din partea lui Shumar. Am lăsat în urmă cetatea lipsită de apă, care stă sub stelele fără odihnă, şi am ajuns la Nasen, unde am rămas la posturile noastre timp de trei zile.

24:6. Marea s-a înălţat până sus; apele s-au ridicat mânioase. Ne-am îndreptat spre Miazănoapte şi nu am pierdut decât o singură navă, care s-a scufundat. Eu am biruit cu viclenie apele furioase, iar norii s-au dispersat datorită iscusinţei mele. După multe zile, am ajuns pe pământ în tihnă; nu am fost aruncaţi pe ţărm. Niciun om nu s-a apropiat de noi atunci când am bătut în pământ stâlpii de care ne-am legat corabia. Am ridicat temple şi nimeni nu ne-a contestat drepturile. Dumnezeul acelui loc l-a primit bine pe Dumnezeul nostru.

24:7. Apoi, am mers pe uscat în ţinutul Sedek, care se întinde dincolo de Takse, şi mam dus la stăpânul Torka, un egiptean, al doilea născut dintre cei doi gemeni măreţi care au condus poporul Mayga. Aici sunt munţi înalţi şi copaci uriaşi, iar noaptea se aude răgetul leilor.

24:8. Acelaşi stăpân Torka este cel al cărui tată, aflat acum în port, şi-a dus corabia la

© Biblioteca Spirituală

miazăzi de Pontas, spre Ofir, şi mai departe spre apus, dincolo de Kindia, până în ţinutul Bemer. El s-a întors după ce apele s-au ridicat de patru ori şi au scăzut de trei ori, iar tristeţea a lăsat loc bucuriei. Acesta s-a dus până la marginea marelui cerc, acolo unde se văd focurile Lumii de Dincolo şi unde oamenii sunt fraţii piticilor. El a fost acela care l-a adus cu el pe marele uriaş păros, care se odihneşte împreună cu Thosis.

24:9. Acum, stăpânul meu are vârsta de o sută zece ani. Dintre toţi oamenii lui, numai eu înţeleg cuvintele tainice ale zeilor şi căile secrete. Numai eu cunosc scrierea din interiorul scrierii. Numai eu cunosc natura Stăpânului Palatelor Cereşti. Prin urmare, cuvintele lui Dumnezeu ajung la voi prin mâna slujitorului Dumnezeului Măreţ, care este Paznicul Cărţii. Astfel, puteţi afla tot ce li s-a dezvăluit celor care au dormit în Casa Zeilor.

24:10. Păstraţi scrierile exact aşa cum sunt acum pentru copiii voştri şi pentru copiii copiilor voştri. Nimic nu este desăvârşit pe un Pământ nedesăvârşit, însă învăţătura care se revarsă din inima lui Dumnezeu şi ajunge la noi este cea mai apropiată de desăvârşire. Apele pure sunt murdărite chiar de vasul nedesăvârşit şi murdar care le adună.

24:11. Aşa cum e scris, tot aşa să fie copiat. Aşa cum e scris, aşa să se facă.

CAPITOLUL XXV - CÂNTEC DE JERTFĂ

25.1. Au venit la mormânt ca nişte jefuitori; au venit pe timp de noapte. Erau ca nişte hoţi care săvârşesc fapte rele profitând de întuneric. Au venit ca nişte creaturi ale nopţii ce se tem de lumină.

25:2. Pe Rasmus l-au ucis în anticameră; el a murit nu din cauza loviturilor pe care le-a primit din faţă, ci din cauza cuţitului pe care i l-a înfipt în spate majordomul. Oameni răi pândesc şi înăuntru şi afară. El a murit în floarea maturităţii sale, iar spiritul său nu a rămas neînsoţit în călătorie.

25:3. Pe Neferlehi au luat-o şi au dus-o cu ei. S-a dus mândră şi onestă să moară întrun loc murdar din cauza cârligelor groaznice ale torţionarilor. Marea ei frumuseţe va trăi pentru totdeauna în Palatele Veşnice. Aceasta va întrece strălucirea soarelui şi va învălui inima ca slava palidă a razei de lună.

25:4. Pe fiul lui Rasmus şi pe copiii lui i-au ucis şi i-au torturat, iar locuinţa lui au pângărit-o şi au lăsat-o în ruină. Au căutat în interiorul zidurilor ei locuinţa Dumnezeului Măreţ, dar nu au găsit-o. Cărămida şi piatra nu pot făuri o locuinţă pentru Dumnezeul Cel Adevărat, însă aceia erau nişte oameni orbi. Nu puteau vedea ceea ce se afla chiar în faţa ochilor lor.

25:5. Frumuseţea şi tăria au fost distruse. Iubirea care altădată împodobea Pământul, acum înfrumuseţează un loc mai măreţ. Pe Pământ, toate lucrurile trec; nu rămâne nimic altceva decât necontenita strădanie a Dumnezeului Măreţ, care veşnic transmută lucrurile lumeşti. În raport cu ea, noi suntem ceea ce sunt grăunţele de nisip pentru vârtejul care le ridică şi le aruncă în mijlocul furtunii.

25:6. Consemnările nu au fost dezvăluite celor ce lucrează păcatul. Ele au supravieţuit, călătoresc şi ajung la voi. Şi ajung la voi nu ca să puteţi trăi, ci ca să puteţi muri. Ele aduc sufletului slavă şi frumuseţe; cum altfel ar putea fi obţinute acestea decât prin suferinţă? Poate lutul să fie făcut frumos şi să nu aibă niciun fel de zgârieturi? Poate metalul să capete formă în absenţa focului?

25:7. Noi călătorim spre o lumină la care nu putem ajunge şi căzând într-o groapă întunecată o găsim pe fundul ei. Privim frumuseţea stelelor şi credem că sunt departe, şi când colo, iată, ele sunt în inimile noastre.

25:8. Omul nu s-a născut ca să se joace, ci ca să lucreze. Viaţa este un coş ce trebuie umplut cu hrană pentru viitor. Prostul îl umple cu lucruri inutile şi nesănătoase; omul înţelept îl umple cu lucruri importante.

25:9. Pământul este un loc al iluziei. Ceea ce pare material aici poate fi de fapt lipsit de substanţă. Ceea ce pare atrăgător aici poate să nu fie întru totul atrăgător. Ceea ce este de folos aici poate fi inutil în altă parte.

© Biblioteca Spirituală

25:10. Omul se naşte ca să trăiască, dar se naşte şi ca să moară. Este la fel de firesc pentru el să trăiască, cum este să şi moară. Moartea nu este mai grea decât naşterea, şi nici mai dificilă decât viaţa.

25:11. Ce-a fost mai bun pentru ziua de astăzi s-a dus; trebuie să ne consolăm singuri; mâine vom avea parte de ceva şi mai bun. Pământul va deveni mai bun sau va pieri. Oamenii progresează sau pier; aceasta este Legea.

25:12. Fie ca în momentul încercării voastre să găsiţi izvoarele veşnice ale tăriei şi curajul să curgă în sufletul vostru! Noi, fraţii voştri, mergem pe drumul ce ne-a fost hărăzit, şi nu ne vom mai întâlni niciodată sub aceeaşi înfăţişare.

25:13. Fie ca viitorul vostru printre izvoarele de lumină să fie plin de slavă şi de frumuseţe, şi fie să traversaţi marele golf al anilor veşnici într-o formă minunată şi cu un spirit minunat! Vă las în grija lui Panut; fie ca el să vă apere şi să vă ferească de rău!

CAPITOLUL XXVI - MANUSCRISUL LUI KABEL – SECŢIUNEA 1

26.1. Cuvintele Marelui Scrib al Universului, Laman, Paznic al Intrării pe Apă dinspre Ţinuturile Exterioare. Salutări Copiilor lui Laka din Kemwar, Păstrători ai Secretelor, înţelepţi în privinţa cuvintelor lui Dumenzeu. Fie ca zilele voastre să fie multe, prospere şi liniştite! Fie ca Marele Soare al Vieţii să vă umple anii cu vigoare! Fie să umblaţi mereu cu o inimă uşoară ca o pană, şi fie ca smochinul sălbatic să înflorească în nisipul din curtea voastră! Succes în călătoria voastră către Ţinutul lui Dumnezeu; Paznicul Călătorilor pe Nisip să vă protejeze pe cale!

26:2. Iată cuvintele lui Dumnezeu ce sunt scrise pe Portalul Tainic; ele au fost descoperite de unul care a dormit în templu şi care cunoaşte voia lui Dumnezeu. Chiar dacă sunt grele, ele sunt sănătoase:

26:3. „Copiii mei vor traversa pustiul şi marea, iar înţelepciunea mea va merge împreună cu ei. Vântoasele nu-i vor lovi şi nici nu vor fi mâncaţi de monştrii mării. Când toţi oamenii acestei generaţii şi copiii lor vor fi înfăşuraţi în bandaje şi aşezaţi în sicrie, copiii mei nu se vor opri".

26:4. „Ei vor ajunge într-un ţinut cu multe ape, unde aurul şi arama se găsesc din belşug. Acolo vor ridica un templu în cinstea lui Dumnezeu, vor prospera şi vor creşte. Femeile lor vor fi respectate de către creaturile apelor şi se vor bucura de noroc". 26:5. „Acestea sunt cuvintele pe care şi le vor aduce aminte şi le vor săpa în marmură la poarta templului. Acestea sunt cuvintele pe care le vor săpa ca să dureze veşnic:

26:6. „Faptele bune trebuie să le depăşească la număr pe cele rele atunci când vor fi aşezate în Marea Balanţă; altfel, spiritul va fi osândit la întuneric.

26:7. Pe Pământ, omul va trebui să se străduiască să devină desăvârşit, deşi nu va putea face acest lucru. Fie ca acesta să fie judecat după eforturile pe care le-a făcut!

26:8. Nu vă văicăriţi dacă prosperitatea vă părăseşte; ea pleacă de la cei buni, pentru că aceştia au trecut testul la care i-a supus.

26:9. Ziua Nimicitorului va mai veni, iar ţinutul va fi pustiit. Acesta va lovi din Cer atunci când va fi prosperitate şi pace, de aceea minţile oamenilor vor fi nedumerite. Va veni o vreme când oamenii se vor închina lucrărilor omeneşti şi vor spune, «Nimic nu este mai măreţ decât acestea». Când femeile vor fi precum bărbaţii şi bărbaţii precum femeile. Când inimile bărbaţilor vor fi tulburate şi toţi vor căuta plăcerea şi câştigul. Când meşterii vor fi ineficienţi, iar lucrătorii leneşi şi toţi oamenii vor căuta tihna şi confortul".

26:10. „Copiii mei, fiţi vigilenţi şi puternici. Fiţi gata pentru ziua următoarei încercări, când osânda va coborî din ceruri, iar omul va fi lovit cu o putere irezistibilă".

26:11. „Acestea sunt legile în care veţi găsi puterea de a supravieţui. În toate zilele necazurilor voastre să vi le amintiţi bine, căci ele vă vor ajuta să îndurați:

26:12. Niciun bărbat nu va mânca peste măsură şi nu va bea până când va începe să se împleticească.

26:13. Niciun bărbat nu-şi va pierde sămânţa în desfrânare.

© Biblioteca Spirituală

26:14. Niciun bărbat nu se va tăia şi nu va suge sânge aşa cum o fac oamenii din Răsărit.

26:15. Niciun bărbat nu va face cu un alt bărbat ceea ce face bărbatul cu femeia".

26:16. „Iată legile prin care copiii mei vor supravieţui. Ele nu sunt menite să asigure supravieţuirea tuturor oamenilor, fiindcă mulţi trebuie să piară:

26:7. Atunci când unii trebuie să moară ca ceilalţi să trăiască, cei slabi vor muri, iar cei puternici vor trăi.

26:18. Atunci când se pune problema cine să moară, un bărbat sau un copil ori o femeie sau un copil, copilul, dacă este instruit şi capabil să supravieţuiască, va trebui să trăiască. Copilului şi femeii trebuie să li se asigure toate cele necesare pentru a trăi, în timp ce bărbatul îşi va încerca şansele.

26:19. Când trebuie să se aleagă cine să moară, o femeie care are copil sau o femeie fără copil, cea care este mamă va trăi.

26:20. Când alegerea trebuie să se facă între o persoană tânără şi una bătrână, cea tânără va trăi, iar cea bătrână va muri. Dar dacă cea tânără este şubredă, iar cea bătrână este puternică, atunci va trăi cea bătrână.

26:21. Când trebuie să se aleagă cine să moară între un înţelept şi un prost, înţeleptul va trăi, iar prostul va muri. Dar cine va decide? Proştii se cred înţelepţi, iar înţelepţii nu au gura mare. Atunci unul dintre cei care trebuie să moară va decide cine va trăi.

26:22. Când dintr-o mulţime de oameni numai câţiva pot spera să trăiască, atunci meşterul va supravieţui în detrimentul celui lipsit de iscusinţă, iar o soţie va supravieţui în detrimentul unei fecioare.

26:23. Soţul va supravieţui în detrimentul unui războinic sau al unui bărbat care nu are soţie. Copilul capabil şi instruit va supravieţui părintelui său.

26:24. Scribul va supravieţui în detrimentul meşterului, iar sora va supravieţui fratelui.

26:25. Judecătorul va supravieţui preotului, iar omul învăţat celui lipsit de învăţătură.

26:26. Bărbatul nevătămat va supravieţui celui mutilat, iar femeia nevătămată va supravieţui celei mutilate. Cunoaşterea va supravieţui în detrimentul puterii, iar iscusinţa va supravieţui condiţiei fizice.

26:27. Bunătatea va supravieţui răutăţii, dar cine va judeca între ele? Fie ca cel mai înţelept şi mai bun cunoscător al scrierilor să decidă!

26:28. Bucuria va supravieţui tristeţii, iar cel ce este vesel va supravieţui celui cu chipul posomorât.

26:29. Iubirea va supravieţui urii, aşa că cei ce iubesc vor fi cruţaţi. Cel ce slujeşte mai bine va supravieţui celui ce slujeşte mai puţin, iar omul egoist nu trebuie să trăiască, iar cel neegoist să moară.

26:30. Femeia va supravieţui bărbatului, însă o femeie obişnuită nu va trăi, ca un meşter să moară. Cel ce slujeşte mai bine trebuie să trăiască

26:31. Omul puternic va supravieţui celui slab, însă prostul nu va trăi în detrimentul înţeleptului. Nici cel lipsit de iscusinţă nu va supravieţui celui iscusit. Unde există o şansă la viaţă, cel puternic va alege şansa şi va lăsa certitudinea celui slab.

26:32. Cel amabil va supravieţui celui egoist, însă cărămidarul nu va trăi în detrimentul scribului.

26:33. Toate lucrurile trebuie făcute cu acest scop, ca omul să trăiască, chiar dacă oamenii trebuie să moară. Dacă un preot zice, «Oare nu merit eu să trăiesc, pentru că sunt cel mai bun?», voi să îi spuneţi, «Nu eşti tu cel mai bine pregătit pentru a muri?»".

26:34. „Acestea sunt lucruri grele, dar nu le neglijaţi. Oamenii spun, «Hai să ne rugăm ca niciodată să nu fim nevoiţi să folosim sabia», însă ei nu o lasă să ruginească".

26:35. Când a fost aruncat pe un ţărm străin, Lucius a ales astfel: I-a lăsat să trăiască pe aceia care puteau sluji cel mai bine. I-a lăsat să trăiască pe aceia care aveau cea mai bună speranţă de viaţă. I-a lăsat să trăiască pe aceia pentru care viaţa era foarte promiţătoare.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XXVII - MANUSCRISUL FĂRĂ NUME ŞI FĂRĂ NUMĂR

27.1. O, tovarăşi de suferinţă, ridicaţi capul şi încetaţi cu văicăreala. Tristeţe şi nefericire, încercări şi necazuri, aceasta este soarta omului. Şi ele nu iau sfârşit, însă testul nu va fi mai presus de capacitatea voastră de a suporta.

27:2. Acesta a vorbit cu glasul unui zeu şi a spus, „Toţi aceia care se închină Dumnezeului Necunoscut trebuie judecaţi". Apoi, a fost voinţa zeului ca ei să fie duşi în pustietate, ca nimeni să nu îi vadă cum pier. Oare vine la noi ca prieten sau ca unul care ne va înfige cuţitul în spate? Ce ştim noi ce gândeşte el? Oare este cu noi, chiar dacă nu cunoaşte căile noastre? Precauţia trebuie să aibă prioritate, chibzuinţa trebuie să fie călăuza noastră.

27:3. Noaptea, glasul lui Dumnezeu a vorbit vântului din Apus prin coloanele de la gura Sa şi a spus, „Cu toate că nu este unul de-al nostru, totuşi ne slujeşte bine. Inima lui este uşoară ca o pană".

27:4. Chiar şi zeii cei mici au cântărit bine atunci când li s-a cerut să vorbească, şi i-au fost binevoitori. A găsit bunăvoinţă în locuri străine.

27:5. Încă nu a sosit ceasul ca veştile să fie strigate în mijlocul oamenilor. Nu fiţi peste măsură de nerăbdători; orice lucru nou are vremea lui. Multe generaţii vor mai trăi şi vor ajunge în ţărână înainte ca copilul zămislit acum să se nască. Hai să nu-l tulburăm acolo, în pântec.

27:6. Prin urmare, nu vă ocupaţi de acele lucruri care este mai bine să rămână nebăgate în seamă. Ridicaţi-vă, întăriţi-vă inima, mergeţi de la unul la altul, adunaţi-i pe Tovarăşii care Suferă şi aduceţi-i încoace.

27:7. Spuneţi-le, „Nu a sosit încă ceasul; aceasta nu este generaţia care va fi pusă la încercare. Uitaţi-vă la Paznicul Nopţii; oare îl vedeţi că şovăie pe drumul lui? Nu stă scris că el va fi vestitorul osândei care va veni? Şi atunci unde este semnul?".

27:8. Prin urmare, nu căutaţi să priviţi în mod excesiv spre destinul vostru din Lumea de Apoi. Amintiţi-vă că tot ce se găseşte acolo se află şi aici.

27:9. Noi suntem ca peştii care atunci când se bate apa fug spre locul îngrădit. Ochii oamenilor cunosc peştii, însă pentru peşti, oamenii rămân necunoscuţi; cu toate acestea, noi nu vom fi prinşi la capătul îngust.

27:10. Cineva vine să ne caute, dar noi nu suntem aici. Mâna lui se întinde peste Ţinuturile Roşii, dar noi nu suntem acolo. Ne caută primprejur, dar noi suntem înăuntru, iar când vine înăuntru, noi suntem afară.

27:11. Dincolo de marea de sânge se află moartea, aşa că mergeţi în aval, către Ţinutul Apelor şi duceţi Scripturile Sacre în ţinutul străinilor, chiar în Ţinutul Zilelor Lungi; acolo, ei vor primi Înţelecpiunea pe care Marele Popor o respinge.

27:12. Sfârşitul de aici este un început în altă parte. Moartea de aici este o naştere altundeva. Viaţa este o roată care are doar un simplu semn între naştere şi moarte.

27:13. Fie ca Marile Puteri Conducătoare să fie milostive cu voi şi fie ca drumul vostru să fie acoperit cu iarbă! Acesta este începutul, nu sfârşitul.

27:14. Rămas bun!

CAPITOLUL XXVIII - DOUĂ SECŢIUNI ALE UNUI MANUSCRIS FĂRĂ NUME

28.1. Rugaţi-vă Marilor Stăpâni ai Eternităţii, care stau acum în Palatele Veşnice aşa cum am stat şi noi odinioară. Sfânt pentru totdeauna fie numele Unicului Dumnezeu, căci numai Lui trebuie să ne închinăm şi numai pe El trebuie să îl slăvim.

28:2. Salutări, Tovarăşi de Suferinţă; fie care soarele să se ridice mereu plin de slavă deasupra ogoarelor voastre. Fie să vă bucuraţi aici de pace şi prosperitate şi să vă ridicaţi plini de măreţie la o viaţă frumoasă în Regiunea Luminii!

28:3. Fie ca slujitorii voştri să fie conştiincioşi, iar fiii voştri să fie drepţi! Fie ca femeile din casa voastră să fie mereu vrednice şi îngrijite, caste şi decente.

© Biblioteca Spirituală

28:4. Două generaţii au mers la judecată de când câinii sălbatici au venit grăbiţi noaptea şi au împrăştiat în vânt seminţele înţelepciunii.

28:5. Marele Ţinut nu va mai cunoaşte adevărata măreţie a înţelepciunii. Solul negru nu va mai hrăni sămânţa. Sămânţa va încolţi şi va da frunze în ţinuturi străine, printre oameni neobişnuiţi.

28:6. Destinul nostru se află spre Miazănoapte, căci aşa prezic Scrierile Sacre. Eu merg acolo împreună cu casa mea, la fel şi Jothan Sartisianul împreună cu casa lui. Merge şi fratele meu, Kabel, împreună cu fiica lui şi cu Karob şi Agab din casa lui Moshes.

28:7. O să mergem prin Kambusis şi pe apele râului Jabel, apoi vom traversa pustietatea şi ne vom îndrepta spre Munţii Vânturilor. Vom trece de ei şi vom călători spre Kindia, unde se găsesc pini.

28:8. Vom lua cu noi consemnările celor din Regiunea Răsăriteană şi pe cele ale Paznicilor. Niciunul dintre noi, care cunoaşte felul nostru de a fi, nu va fi obligat să meargă, şi nu îi vom judeca pe cei ce rămân. Cei care pleacă vor lua cu ei şi cele patru cufere cu suluri de pergament, precum şi Cărţile Înţelepciunii aflate în învelitorile lor.

28:9. Gândurile noastre se îndreaptă spre Semlis; fie să navigheze în pace, cu vânturi prielnice, şi să găsească slava veşnică şi frumuseţa în Lumea de Apoi.

28:10. Aceste lucruri au fost scrise de Thomes, scrib la Quartergate din Ephos, la porunca stăpânului său.

CAPITOLUL XXIX - AL DOILEA MANUSCRIS AL LUI KISON

29.1. Eu sunt Kison, fiul lui Nesubot şi al lui Nektorab, şi locuiesc în cetatea Hakarnak. Eu sunt cel care a adus Scrierile Sfinte din ţinutul mlaştinilor şi a adunat laolaltă oamenii care sunt Fiii Luminii.

29:2. Acum, înţelepciunea vremurilor vechi va fi sădită din nou în acest ţinut, chiar dacă stă afară în curte. Însă mulţi dintre cei care stau în spatele stâlpilor, ştiu cine dintre ei vede clar. Marile taine sunt ascunse bine, însă ele nu sunt necunoscute, şi va veni ziua în care pământul va scoate la lumină comorile.

29:3. Eu nu sunt unul care îşi acoperă urechile cu mâinile atunci când întunericul îi învăluie inima. Eu am ieşit din ţinutul unde eram în siguranţă şi am venit într-un loc în care toţi bărbaţii ar ridica cuţitul asupra mea dacă ochii le-ar fi deschişi.

29:4. Scrierile Sacre, ce conţin cuvinte care să-i călăuzească pe înţelepţi şi cunoaştere care să risipească puterile întunericului, au fost aduse pe spinarea măgarilor, în coşuri pentru orz. Nicio magie nu a fost mai puternică decât marile vrăji pe care eu le-am aruncat, aşa că aceste comori au rămas nevăzute.

29:5. Oamenii stau sub copaci şi dau din cap în mod solemn, desfăşurând suluri lungi şi citind lucruri care se evaporă în aer. Eu nu iau în derâdere cărţile, însă o lovitură de sabie poate distruge zece mii de litere aşternute de condei.

29:6. Cei cu funcţii înalte ne persecută, dar nu din cauza tuturor scrierilor, căci multe sunt comune, ci pentru că vrem să schimbăm ordinea lucrurilor. Pentru că vrem să schimbăm actuala stare de fapt. Şi, în plus, pentru că noi avem un Dumnezeu care nu deţine bunuri şi care nu este un Dumnezeu al celor bogaţi şi puternici. Cine profită de pe urma bogăţiilor şi moşiilor altor zei? Zeii sau preoţii? Aşadar, cum ar putea cei care profită să primească cu bucurie cuvintele lui Dumnezeu? Căci nu aceasta este firea omului, iar noi avem sarcina aproape imposibilă de a schimba firea oamenilor.

29:7. Noi susţinem că bogăţiile şi marile moşii atrag după ele şi responsabilităţi. Poate, aşadar, o astfel de doctrină să fie bine primită de către cei ce ocupă funcţii înalte în acest ţinut, când ei urmăresc doar să-şi satisfacă dorinţele şi să-şi dăruiască bogăţiile în schimbul plăcerilor? Prin urmare, fie vom vorbi deschis, şi atunci vom muri sau vom fi aruncaţi în robie, fie vom influenţa pe ascuns şi vom trăi. Mai poate un om mort să fie de folos sau un rob să se mişte liber printre oameni şi să le atingă spiritul?

© Biblioteca Spirituală

29:8. Mie îmi place să mă mişc şi sunt un om rezistent, care nu se descurajează aşa uşor. Eu sunt acela care a aprins din nou flacăra.

29:9. Am adus în siguranţă cele Patru Mari Cărţi, dintre care una este Cartea Cuvintelor Maeştrilor, iar alta este Cartea Faptelor Maeştrilor. Alta este Cartea Căilor Maeştrilor, iar alta este Cartea Trezirii la Viaţă în Lumina Zorilor. Împreună cu acestea mai erau Cartea Începutului şi Sfârşitului şi cele şaptezeci şi două de suluri de pergament. Nu s-a pierdut nimic.

29:10. Eu m-am întors. Am stat în faţa Mamei Regelui în Locul Măreţ, deşi nu m-am plecat, însă mi-am prezentat omagiile, căci dacă îmi pierdeam viaţa, totul era compromis. Am dus adevărul chiar şi la palat, şi nu a fost terfelit.

29:11. M-am întors la locuinţa mea aflată printre copaci şi am trăit sub Marea Vacă, lângă templul unde oamenii se închină la un Viţel de Aur. Eu îmi părăsesc sălaşul, iar ochii mei sunt orbi. Prin urmare, când Pământul este ca şi mort, eu îmi pregătesc cărţile şi oamenii vin şi se revigorează la răcoare. Însă oamenii care preferă cărţile şi cei care săvârşesc fapte nu sunt la fel, şi fiecare are o sarcină de îndeplinit; aşadar, ei nu trebuie să se dispreţuiască, ci trebuie să meargă unii lângă alţii, fiecare cărându-şi propria povară.

29:12. Acum eu mă pregătesc să mă duc în aval, în Locuinţa Luminii, ca înţelepciunea şi Adevărul să poată fi duse în locul cuvenit, sub stelele veşnice, şi să fie depozitate în siguranţă până când generaţiile de oameni vor progresa şi vor începe să vadă Lumina. Aşa că vom vedea aceste lucruri reflectate în generaţiile care vor veni.

29:13. Mă voi duce pe Aripile Soarelui în faţa alaiului Spărgătorului de Capete. Eu sunt recunoscut pentru faptul că am mâinile pure şi voi fi cu aceia care îl slujesc pe Cel Măreţ.

29:14. De acum încolo, numele meu va fi Hemnetar şi nu voi mai mânca nici peşte, nici fasole până când nu voi ajunge în locul ce mi-a fost hărăzit. Voi purta haine de in, iar sandalele mele vor fi făcute din iarbă, ca nimeni să nu îmi observe măreţia. Voi ascunde în inima mea lucruri mari, şi un frâu îmi va ţine mereu limba în loc.

29:15. Mă voi ruga printre cei cu inima goală, însă rugăciunile mele nu vor fi ca ale lor, ci vor fi asemenea celor înălţate în zilele părinţilor noştri, care mai întâi stăteau înfăşuraţi în tăcere timp de două ceasuri. Acum, vremurile s-au schimbat din cauza ipocriziei oamenilor.

29:16. Cu mine va merge Methemum, fratele meu, dar Nifanethrith va rămâne şi va avea grijă de tatăl nostru întru credinţă. Noi vom fi cu acela pe care oamenii îl numesc Nonpeka din cauza faptului că era nesăbuit atunci când se afla în casa tatălui său. Kenamun va fi cu noi ca supraveghetor şef.

29:17. În urma noastră lăsăm multă lume tristă, dar măreţia noastră nu va scădea, pentru că despre cei aflaţi departe oamenii gândesc numai lucruri bune.

29:18. Nofret, sunt trist că te părăsesc, dar nu sporesc oare marile iubiri datorită absenţei, pe când cele mici se diminuează? Despărţirea este un test al iubirii. Să lăsăm anii să vorbească şi să ne ilumineze. Oare am fost cinstiţi unul cu altul?

29:19. Fiul meu, micuţul meu nevăzut care dormi acum în întunericul mângâietor adunându-ţi puterile pentru efortul pe care-l vei depune, fie ca Dumnezeul Măreţ al Vieţii să adauge puterea Lui la puterea ta. Vei fi mare printre oameni, căci ai fost zămislit din iubire şi nu din poftele trupeşti.

29:20. În interiorul inimii mele tu rămâi ca un mister minunat. Sunt copleşit de teamă, căci acolo în tine este ceva inspirat de Dumnezeu. Acel ceva îţi dă puteri neobişnuite, astfel încât la timpul cuvenit să te lupţi pentru aer şi lumină. Vei fi un om curajos, căci astfel de copii li se nasc celor buni şi netemători. Tăria şi frumuseţea, curajul şi puritatea s-au împerecheat, ca tu să fii moştenitorul darurilor lor. Moştenirea ta a fost aleasă de cei care ţi-au dat viaţă.

29:21. Este soarta ta, fiule, ca copil născut din femeie, să te lupţi şi să înţelegi, să te agăţi de viaţă atunci când vei traversa în partea aceasta a portalului pământesc. Există puteri întunecate care vor vrea să te tragă înapoi, dar tu nu eşti pentru ele. O, fie ca Marea Lumină să fie mereu cu tine, asemenea focului unui străjer pe un drum singuratic; fie ca Stăpânii Formei să umble cu tine şi să te apere mereu de Cei Lipsiţi de Formă!

29:22. Când vei creşte, fie care gândurile tale să fie mereu iscoditoare! Fie să fii umplut cu

© Biblioteca Spirituală

vinul îmbătător al zeilor, darul care îi îndeamnă pe oameni să se aventureze în locuri străine în căutarea necunoscutului; care îi împinge să caute păşunile verzi de dincolo de deşert, zorii de dincolo de ţărmul mării şi lumina de dincolo de cercul întunericului!

29:23. Poate că soarta ta va fi nefericirea, însă nefericirea este cel mai mare învăţător. Ea este bine primită de bărbaţi, fiindcă le permite să-şi măsoare bărbăţia. Nefericirea îi împinge pe oameni să pornească în căutarea lui Dumnezeu şi a Adevărului, şi ea îi duce în sus, pe Marea Potecă.

29:24. Fie ca tu să cauţi mereu necunoscutul şi să te lupţi cu curaj cu lucrurile nevăzute! Fie ca starea ta de spirit să fie bună în timpul călătoriei tale prin acest loc, unde mulţi obosesc pe drum! Nu fi unul dintre aceia care urmează cărarea altor oameni, ci unul care merge pe o potecă pe care şi-a ales-o singur.

29:25. Să ai iubirea de viaţă ce li s-a dat oamenilor, ca să nu îţi pierzi viaţa, dar alungă teama de moarte, căci ea este un preţ mic pentru o viaţă trăită aşa cum se cuvine. Bucură-te că trăieşti, umblă în lumina soarelui şi evită locurile umbroase. Ţine minte, că deşi trebuie să te bucuri de viaţă la maximum, bucuria se subordonează datoriei.

29:26. Fii bărbat, fiul meu! Nu fi iute la mânie, căci un astfel de om rareori e scutit de necazuri, însă mânia cea justă îţi va face braţul puternic. Fii mai presus de josnicii şi de lăcomie, mai presus de mârşăvie şi înşelăciune.

29:27. Păstrează întotdeauna bucuria prieteniilor adevărate şi slujeşte-i bine pe prietenii tăi. Să nu-ţi trădezi niciodată prietenii sau să te foloseşti de ei în interes personal, ca să nu decazi ca om. Fii vesel în inima ta şi nu înceta niciodată să admiri minunăţiile vieţii. Să nu treacă nicio zi fără să vezi ceva nou, care să îţi îmbogăţească gândurile. Priveşte viaţa ca un om, nu ca un bou. Minunează-te de manifestările măreţe şi misterioase ale lui Dumnezeu, cum ar fi lumina soarelui şi tunetul, roua şi stelele, furtuna de nisip şi murmurul apelor. Ochii tăi să nu devină niciodată orbi la creşterea copacilor, la ridicarea apelor şi la revenirea recoltelor.

29:28. Inima să-ţi fie înfometată de cunoaştere, iar mâna ta să caute mereu să înveţe un meşteşug. Urăşte minciunile şi evită-i pe cei laşi; umblă cu bărbaţii şi învaţă ce este purtarea bărbătească. Ştiu că vei face ceea ce trebuie făcut, fiul meu, căci o pasăre nu zămisleşte un crab.

29:29. Eu trebuie să merg pe o cărare pe care tu nu vei putea să o urmezi mulţi ani. Plec, ruşinat de faptul că te las într-un mediu neprielnic pentru sângele tău, dar aşa trebuie să fie. Oare sălbăticia poate să ţină vulturul pe pământ sau apele pot să ţină în loc gâsca sălbatică? Nu; nici bărbatul adevărat nu poate fi prins în capcana poziţiei sale sociale şi a împrejurărilor. Plec, fiul meu, pentru că trebuie să plec; nu pot să zăbovesc.

29:30. Sărut frumoasa frunte a protectoarei tale nobile; va veni curând vremea despărţirii. Nu voi fi aici să te salut, să te întâmpin la primul tău plânset. Nu te voi cunoaşte înainte să plec. Vai de un tată nefericit, care nu poate da nimic copilului său neprotejat, în afară de o bucată de piatră şi nişte cuvinte scrise.

29:31. Aceste sunt cuvintele mele către tine, fiul meu. Trăieşte viaţa unui om, pe care dacă toţi ceilalţi oameni ar fi trăi-o, Însuşi Măreţul Dumnezeu ar sări din Cerul Său pentru a ura bun venit omenirii în Tărâmul Zeilor. Nu trăi aşa cum trăiesc alţi oameni, ci aşa cum ar trebui să trăiască.

29:32. Rămas bun, fiul meu; o dimineaţă bună şi senină! Fie ca Marile Aripi să te înfăşoare până când ne vom întâlni!

29:33. Vechiul meu prieten, ţie ţi-am lăsat o responsabilitate vrednică de onestitatea ta. Zilele faptelor tale au trecut, aşa că acum stai în pragul anilor de înţelepciune. Cei bătrâni trebuie să gândească, iar cei tineri trebuie să făptuiască, însă tinerii au nevoie de călăuzirea şi strunirea celor înaintaţi în vârstă. Bătrânii dau poveţe, iar tinerii acţionează. Tu ai îmbătrânit înţelept şi nu ai regrete; prin urmare, povaţa ta este de zece ori mai valoroasă. În plus, tu ai trăit aşa cum se cuvine, şi nu este oare bătrâneţea unui vultur mai bună decât tinereţea unei vrăbii?

29:34. Acum, la plecare, îţi dăruiesc două veşminte pentru tine şi unul pentru soţia ta. De acum încolo, ale mele vor fi acelea ale oamenilor cu mâna pură. Tu ştii lucrurile care sunt scrise în inima mea.

© Biblioteca Spirituală

* * * * * * * * * * * * * *

29:35. De la Kison, aflat în Ţinutul Cedrilor, prin mâna lui Katelis, către cei ce traversează apele mari şi verzi. De la Jamulus către Sopher, numit Străinul, pacea fie cu tine şi cu casa ta. Fie ca zeul tău să fie binecuvântat, aşa cum şi el binecuvântează. Te aşteaptă prosperitatea şi o călătorie sigură. Am aprins un foc pentru tine, iar fumul s-a ridicat drept în sus cu savoarea cărnii, iar inima mea se bucură că eşti protejat. Acum, îţi spun, rosteşte aceste cuvinte în mod limpede şi cu sinceritate. Să nu omiţi niciunul şi să nu adaugi nimic la ce s-a scris.

29:36. Nebutoret va merge cu voi în locul meu, căci el este ca un leu tânăr, pe când eu m-am îmbolnăvit de vierme. Este un ţinut cu oameni străini, care trăiesc într-un mod neobişnuit, unde bărbaţii urinează din picioare, iar femeile stând pe vine; unde fiii muncesc să-şi întreţină taţii, iar femeile nu sunt stăpânele gospodăriei.

29:37. Aceşti oameni nu respectă femeile. Dacă o violezi pe una, păcătuieşti împotriva tatălui ei şi a casei tatălui ei. Dacă violezi o femeie măritată, păcătuieşti împotriva soţului ei şi a casei soţului ei. Sunt oare bărbaţii mai buni cu astfel de legi? Dacă pământul nu este îngrijit de agricultor pot oare roadele seminţelor sădite să fie bune şi îmbelşugate?

29:38. Legea nu se respectă, iar nobilii se luptă unul cu altul. Anotimpurile vin şi se duc fără ca cineva să le ţină socoteala, iar recoltele nu sunt înregistrate. În locurile publice, mulţi oameni vorbesc, dar niciunul nu scrie. Vorba oamenilor este ca un murmurat ciudat.

29:39. Hoţii scapă nepedepsiţi, iar cei ce ucid îşi cumpără libertatea cu aur. Jefuitorii îşi cumpără soţii cu prăzile lor. Fiii nu îşi ascultă taţii, iar fiicele sunt îndărătnice. Prostituţia se practică şi în beneficiul celor cu funcţii înalte.

29:40. Este mai bine pentru voi că plecaţi, decât pentru mine că rămân, căci eu nu pot să merg nici înainte, nici înapoi. Nu sunt un om înţelept care dă poveţe, ci un om care se mişcă şi acţionează. Dar la ce este bună o smochină dacă un vierme sălăşluieşte în ea? Ulciorul spart nu merge la izvor.

29:41. Mergeţi în pace şi aveţi grijă de voi. Dacă călătoria pe mare nu va fi lină, consolaţi-vă, căci acest lucru va întări credinţa celor care şovăie. Mulţi se îndoiesc de existenţa lui Dumnezeu atunci când vremea este frumoasă, însă îşi recapătă repede credinţa când vânturile suflă, iar valurile se înalţă.

29:42. Luaţi-l pe Nebutoret, căci este bine să plece; el este vrednic pentru o astfel de aventură. El este unul dintre aceia care dacă au căzut peste bord, vor ieşi din apă cu un peşte în gură. Iar dacă ar cădea aur din cer, s-ar opri la picioarele sale.

29:43. Eu am rescris textele cuprinse în patru părţi; dacă nu este bine, nu am putut face mai mult, deoarece lipseau paragrafe întregi, iar literele sunt ciudate.

CAPITOLUL XXX - MANUSCRISUL LUI PANUBIS

30:1. Către tine, Ohsirahes, de la slujitorul tău, Panubis; fie ca Unicul Dumnezeu să îţi dea viaţă lungă şi mulţumire sufletească. Fie ca Nebetnif să fie bucuria ta veşnică! Fie ca vrajba să plece din faţa umbrei tale!

30:2. Slujitorul tău scrie cu greu, căci are inima chircită, şi puţini sunt aceia în care poate avea încredere atunci când este vorba de chestiuni importante. Având în vedere evenimentele care se petrec în acest ţinut, puţine sunt cuvintele de încurajare ce pot fi scrise. Lucrurile nu se schimbă în bine; de la an la an se înrăutăţesc.

30:3. Scrierile sacre sunt cu noi, însă cei care ar trebui să le păstreze în suflet le privesc cu dispreţ. Doar puţini mai umblă în lumina lor, şi în tot ţinutul calea corectă a vieţii este evitată. Poteca dreptăţii este disprețuită; astăzi, ea este dincolo de putinţa oamenilor. Chiar aici, în mijlocul ţinutului, sunt tulburări. Este cu mult mai bine să trăieşti la marginea lacului, unde nu ajung decât valurile mai puternice, şi chiar şi acestea se simt ca o unduire slabă.

30:4. Oamenii strigă în gura mare cu inimile triste, fiindcă vieţile lor sunt date peste cap.

© Biblioteca Spirituală

Instituţiile lor nu mai sunt respectate şi oamenii caută să-şi asigure mijloacele de subzistenţă asemenea unor câini sălbatici. Mulţumirea şi încrederea au plecat; pacea s-a dus, iar speranţă nu mai există. Dimineţile vin, iar oamenii se trezesc şi le întâmpină cu dorinţa unei schimbări, dar nădejdea dispare odată cu ceaţa dimineţii, iar soarele apune lăsându-i deznădăjduiţi. Slujitorul tău este plin de grijă; el este împovărat de tristeţe, dar se adaptează la vremurile care sunt. Însă ar fi mult mai bine dacă s-ar afla la o distanţă de multe zile de mers.

30:5. Poverile zilei de ieri rămân; la ele se adaugă cele ale zilei de azi. Cele ale zilei de mâine deja atârnă şi ele greu. Slujitorul tău începe să obosească, dar continuă să care poverile fără să şovăie.

30:6. Oamenii amuţesc; ei nu vorbesc despre pacostea care afectează ţinutul. Inimile lor sunt tulburate, însă rămân tăcuţi. În ţinut au intrat zei străini, cum nu s-au mai văzut vreodată, care sunt zei ai mâhnirii şi jafului.

30:7. Tăria discretă ascunsă în inima ţinutului, spiritul vieţii sale, taina Unicului Dumnezeu, nu a fost de ajuns. Oamenii nu au putut să reziste sub loviturile nenorocului; nenorocirile i-au copleşit; voinţa şi spiritul lor sunt slabe. Pe tot cuprinsul ţinutului, numai cei Devotaţi lui Dumnezeu rămân neclintiţi şi plini de curaj. Însă răutatea acoperă ţinutul asemenea apelor care se revarsă.

30:8. Pentru bărbaţi, acesta este ceasul încercării. Acum trebuie să îşi dovedească tăria, dar ei sunt slabi şi de aceea dau greş şi se prăbuşesc. Cei care ar trebui să fie hotărâţi şi neclintiţi, pentru a menţine ordinea lucrurilor, sunt slabi şi inima lor tremură. Sunt neputincioşi, pentru că răutatea le-a mâncat bărbăţia. Asemenea tuturor oamenilor, caută şi ei calea cea uşoară. Dorinţa lor este să trăiască în tihnă şi confort, fără să fie deranjaţi de vremuri. Puţin le pasă că măreţia a plecat din acest ţinut.

30:9. Nenorocirile îi asaltează pe oameni din toate părţile, le mănâncă zilele. Dimineaţa deschid ochii şi văd suferinţa de care vor avea parte ziua întreagă. Bogatul îl jefuieşte pe sărac, cel puternic îl asupreşte pe cel slab. Fecioara lipsită de apărare este sedusă, văduva este violată, iar orfanul este pângărit. Pofta şi lăcomia fac ravagii în întregul ţinut. Este o vreme de încercare a inimii.

30:10. Oamenii spun poveşti ciudate şi este greu să rămâi tăcut atunci când minciuna păşeşte cu aroganţă peste tot. În aceste vremuri, prostul şi ignorantul îşi pleacă urechea la toate neadevărurile. Cum ar putea cel înţelept să îi răspundă omului ignorant, atâta timp cât înţepeciunea este ridiculizată, iar Adevărul este persecutat? Cine demască prostia şi ticăloşiile celor puternici se alege cu nişte bastoane pe spinare, care îl vor face să sufere foarte mult timp. Urechile stăpânitorilor sunt surde la cuvintele de înţelepciune; uşile inimilor lor sunt zăvorâte împotriva Adevărului. A răspunde cu înţelepciune sau a da o povaţă bună din cărţile înţelepciunii înseamnă să-ţi atragi batjocura. Oamenii nu se mai închină la Templul lui Saboyet.

30:11. Slujitorul nu se mai achită cu loialitate de îndatoririle pe care le are faţă de stăpânul său, iar acele treburi unde este nevoie de mai multe braţe sunt abandonate. Oamenii nu mai trudesc cu inimile vesele, nu mai muncesc împreună. Oamenii sunt ţinuţi pe loc de propria neputinţă, sunt înlănţuiţi de propriile temeri. Au devenit timizi şi fricoşi.

30:12. Nici sălile de judecată nu mai sunt sacre; sentinţele care se dau sunt călcate în picioare de oamenii ignoranţi. Chiar şi lucrurile care hrănesc spiritul slujesc acum pentru satisfacerea nevoilor burţii. Înregistrările sunt falsificate, aşa încât nimeni nu mai poate deosebi adevărul de minciună. Nu se mai ţine evidenţa recoltelor, de aceea grânele devin proprietatea oricui. Cel care minte cu uşurinţă dobândeşte ce e mai bun; cel care înşală se alege cu cele mai multe lucruri. Oamenii ignoranţi au venit la putere prin minciună şi înşelătorie. Nimeni nu îşi ridică mâna sau glasul împotriva lor, de aceea purtarea le este admirată şi imitată. Adevărul este batjocorit, iar dreptatea este ticăloşită.

30:13. Omul se teme de fratele său ca de un duşman şi de fiul său ca de un trădător. Îşi ară ogorul cu scutul şi sabia lângă el. Oamenii ies din casă echipaţi ca pentru război, dar în aceste zile le este negat chiar şi dreptul de a se apăra bărbăteşte. Dacă un bărbat este ucis lângă fratele său, acela va fugi ca să rămână teafăr. Dacă o femeie este violată, cei care văd se întorc cu spatele.

© Biblioteca Spirituală

Ţipetele fecioarei ajung la nişte urechi surde.

30:14. Lăncierii se adună în grupuri, dar valorile după care se conduc nu sunt dreptatea şi Adevărul. Arcaşii sunt vigilenţi şi îşi slobozesc săgeţile care vibrează. Oamenii sângeroşi exultă, căci este vremea lor. Dacă cineva cu o funcţie înaltă nu este păzit, va fi ucis, iar dacă este bogat, va fi jefuit. Dacă o femeie de viţă nobilă nu are parte de protecţie, deoarece nu are rude şi nici aur, aceasta va deveni prostituată. Chiar şi bărbaţii care nu sunt bărbaţi îşi au locul lor în aceste zile. O, de-aş putea să călătoresc într-un ţinut aflat la marginea Pământului!

30:15. Cei lipsiţi de proprietăţi şi pământuri ajung stăpânii oamenilor, iar străinii devin stăpâni de sclavi şi de slujitori. Aceştia stârnesc vrajbă printre oameni şi spun, „Acest lucru se întâmplă deoarece noi suntem protejaţi de zeii puterii; voi de cine sunteţi apăraţi?". Poporul nu ştie că puterea zeilor este susţinută de evlavia oamenilor şi că ea provine din tăria şi bunătatea celor care li se închină. Când un popor îşi părăseşte zeul, şi acel zeu va părăsi poporul.

30:16. Eu sunt un om instruit şi ştiu că aceasta este vremea în care nenorocirile se intensifică, însă inima mea este neliniştită. Vor înţelege oamenii acest lucru? Se vor ridica ei pentru a da piept cu provocările sau vor merge pe cărarea lucrurilor uşoare, acea cărare frumoasă plină de flori şi miresme? Este oare acesta Ţinutul Conducătorilor, în care se va vor înălţa Templul Adevărului şi Scara Cerului? O, de-aş putea vedea aceste lucruri prin uşa zilelor nenăscute!

30:17. În ţinuturile roşii au pătruns arcaşi străini, care jefuiesc poporul. Aceştia sunt oameni care se bucură când văd suferinţă. Sunt oameni cărora le place să distrugă; dărâmă, dar nu construiesc. Drumurile sunt astupate, iar canalele de apă sunt descoperite. Meşterul nu mai se mai preocupă de meşteşugul lui, căci ceea ce făureşte îi este luat. Cel care seceră nu are parte de grâne, pe când cel ce nu are plug are magazia plină. Recoltele nu sunt contabilizate, iar cel care nu trudeşte mănâncă la seceriş împreună cu cel care a lucrat. Omul lipsit de vite mănâncă carne, pe când cel ce le creşte mănâncă plante. Apele se revarsă peste pământuri şi se retrag, dar nimeni nu ară şi nu seamănă, căci oamenii spun, „Nu ştim ce o să se întâmple mâine, şi cine ştie cine va secera aici unde noi am arat şi am semănat?".

30:18. Scribul este lovit şi moare pe scăunelul său. Scrierile lui devin un mister şi sunt călcate în picioare cu dispreţ. Rodul a numeroase zile de trudă ajunge în foc, înţelepciunea şi cunoaşterea multor generaţii devin combustibil pentru focul nimicitor.

30:19. Ţesătorul şi-a abandonat războiul, iar jefuitorii stau la pândă să îi deposedeze pe oameni de veşmintele lor. Paznicii depozitelor zac întinşi în faţa uşilor, iar depozitele sunt goale. Cărbunele a dispărut din ţinut, iar barcagii şi-au părăsit rampele. Sclavii rătăcesc fără stăpâni, iar copiii hoinăresc, cerşind pâine.

30:20. Oamenii nu mai navighează către Miazănoapte şi nu mai există lemn de cedru pentru cei care au plecat. Aurul şi argintul s-au întors în pământ; la fel şi arama. Corăbiile care pleacă nu se mai întorc. Persoana neînarmată sau lipsită de apărare devine jucăria bărbaţilor violenţi.

30:21. Jefuitorii devin stăpâni, iar cei ce guvernau odinioară şi erau bogaţi, acum umblă în zdrenţe. Cuferele din lemn de abanos sunt sparte, iar mobila frumoasă este distrusă şi arsă. Nimeni nu mai are vase ori lucruri din metal. Nicio uşă nu mai este închisă şi nicio locuinţă nu mai are parte de siguranţă. Misterele templelor au fost duse de acolo.

30:22. Aceasta este starea în care se găseşte ţinutul în care trăieşte slujitorul tău; este un ţinut al tristeţii, este o vreme a nenorocirii. Când Thumis a venit la mine cu scrisoarea ta, inima mi s-a umplut de bucurie, fiindcă mi-a spus că ai găsit un loc de acostare sigur. Inima mea a vorbit spiritului meu şi i-a spus, „Se mai găseşte oare în acest ţinut vreunul ca el, care a judecat imparţial, care nu s-a lăsat mituit, care a rămas neclintit de partea Adevărului, care l-a scăpat pe omul simplu de prigoana celor puternici şi l-a scos pe omul smerit din mâna dură a celui arogant? Nu, astfel de oameni nu mai slujesc în acest ţinut".

30:23. Eu sunt un om instruit, prin urmare ştiu că viaţa fiecărui om are o anumită durată, iar această cunoaştere îmi insuflă curaj. Ştiu că spiritul se va întoarce acolo de unde a venit. În fiecare noapte, sufletul meu se duce pe păşunile spiritului şi acolo se hrăneşte şi se

© Biblioteca Spirituală

reîmprospătează la izvorul veşniciei. Mă trezesc cu puterile reînnoite, pentru a face faţă încercărilor fiecărei zile.

30:24. Ţi-am făcut cunoscută starea ţinutului şi, prin urmare, îţi cer să iei în grija ta Obiectele şi Scrierile Sacre, care acum sunt păzite aici. În fiecare zi, sarcina noastră este tot mai grea, căci ne este frică de oamenii cu două feţe care se află printre noi. De asemenea, slujitorul tău nu posedă cunoaşterea şi înţelepciunea ta, şi se teme din cauza incapacităţii sale de a face faţă situaţiei. Acum, lucrurile păzite pot fi transportate la tine, chiar dacă acest lucru este greu şi periculos, dar dacă vom tergiversa acest lucru, nimic nu va mai putea părăsi ţinutul.

30:25. Aici lucrurile nu se pot schimba în bine. Dacă îi vei cere slujitorului tău să îşi îndeplinească sarcina în continuare, el nu-ţi poate răspunde decât că apele revărsate au ajuns deja la baza zidurilor. Cei ce ne sunt ostili se adună în jurul nostru; poate fi împiedicat Opiwat să ajungă la locuinţa sa ori Ree să nu coboare?

30:26. Prin urmare, acestea vor pleca degrabă împreună cu Thumis, care are mijloacele de a traversa ţinutul. Acesta cunoaşte drumurile şi apele; depunerile de nisip nu îl pot împiedica să plece.

30:27. Las toate lucrurile în mâinile tale. Fie ca tristeţea să nu te ajungă! Fie să trăieşti veşnic într-o formă luminoasă şi desăvârşită! Slujitorul tău nădăjduieşte să te vadă, dar se supune voinţei stăpânului său.

CAPITOLUL XXXI - MANUSCRISUL LUI THOTIS

31:1. Aceste scrieri sunt dedicate Dumnezeului Măreţ şi Etern. Fie ca ele să dăinuiască veşnic printre lucrurile care vor supravieţui, pentru a-l sluji pe om! Fie ca acestea să fie o lecţie iluminatoare şi un avertisment pentru adepţi, căci acum ţinutul este umbrit de o noapte neagră a ignoranţei şi de o mare frică. Slujitorul tău se pleacă în faţa voinţei Tale, O, Dumnezeule Măreţ, care eşti plin de bunăvoinţă cu cei ce te slujesc cu intenţii neprihănite.

31:2. Noi, cei care îţi rămânem loiali, Te slăvim nu numai cu simple cuvinte, căci vremea ipocriziei a trecut, ci prin gândurile noastre cele mai tainice şi prin faptele noastre. Noi de aducem aminte de Tine atunci când soarele răsare dimineaţa întru slava Ta şi atunci când apune în pacea Ta. Învaţă-ne că este o bucurie să fim slujitorii Tăi. Ţine-ne sub apripile Tale protectoare.

31:3. Spirit Măreţ, care ai făcut Nilul să curgă, această apă mare ce niciodată nu oboseşte şi nu se opreşte din drumul ei. Mişcarea lui este veşnică, ca şi aceea a vântului. Fie ca curentul vieţii mele să fie umplut până la refuz de apele dreptăţii. Slăbeşte lanţurile răutăţii mele, care mă ţin prizonier. Nu permite ca strunele lăutei mele să se rupă atunci când cânt, şi fă în aşa fel încât lucrările mele să nu rămână neterminate. Deşi oamenii mă aclamă pentru un lucru mai măreţ decât tot ce s-a făcut până acum, acesta nu va fi monumentul meu comemorativ. Timpul îmi va devora numele, însă fă ca după trezirea mea să mai apuc multe dimineţi, ca să pot duce la bun sfârşit sarcina ce mi-a fost încredinţată. Îndepărtează temerile care mă pândesc în singurătate. Taie legăturile suferinţei, care mă ţin legat. Lasă spiritul meu să rătăcească liber. Noi, cei ce rămânem loiali, cunoaştem legile Tale şi Marea Lege, care este la fel de neclintită ca şi munţii nemuririi. În zilele ce vor veni îţi vor fi cântate cântece minunate, aşa cum ţi-au fost cântate şi în vremurile străvechi.

31:4. Preoţii nu mai pot fi ţinuţi în frâu de Umotif şi suntem ameninţaţi de zile întunecate. Este o vreme în care prevestirile sunt sumbre, chiar dacă este pace pretutindeni în Kahemu. Oamenii cu funcţii înalte au ajuns într-un asemenea hal, încât frumuseţea Adevărului trebuie ascunsă de ei, ca nu cumva să îi profaneze puritatea. La adăpostul mantiei sale, chiar şi cei întăriţi de viziunile pe care le-au avut în Odăile Veşnice sunt în pericol să aibă parte de multe lucruri rele. Aceştia vor spune în sinea lor: pentru că sunt o Fiinţă purificată, voi fi în siguranţă. Pot despica apele întunecate ale răului aşa cum fac şi păsările mării, care apoi de ridică, iar răutatea va cădea de pe mine aşa cum se scurge apa de pe spatele păsării care se avântă spre cer. Aşa este astăzi şi aşa a fost şi în zilele de demult, căci astfel de lucruri sunt scrise în vechea formă

© Biblioteca Spirituală

pe un sul de pergament descoperit la Honew.

31:5. Primul ţinut de pe Pământ locuit de om nu a fost Kahemu, ci un ţinut aflat dincolo de apele sărate. Acolo a venit Spiritul Nemuritor din Cer, sub forma Celui Strălucitor, care şi-a părăsit locul său mai luminos pentru a locui împreună cu fiarele în regatul inferior al durerii. Şi într-un mod tainic, acesta s-a încarnat ca om; cum, nu ştim, însă a dat naştere omenirii. Acest lucru nu s-a petrecut aşa cum relatează poveştile destinate celor ignoranţi.

31:6. În realitate, nimeni nu cunoaşte Vechea Patrie sau locul unde s-a aflat; există poveşti, însă acestea se contrazic. Cei Nouă Închinători spun că a fost spre Miazăzi, în timp ce preoţii învăţaţi nu au o părere comună; unii zic că a fost în Apus, acolo unde soarele dispare, pe când alţii spun că a fost în partea de Răsărit, acolo unde soarele se ridică. Spre Miazăzi sunt munţi înalţi şi păduri, monştri şi oameni acoperiţi cu păr. Aici, vânturile se formează în interiorul Pământului şi ies de acolo printr-o peşteră neagră. Este un loc al haosului, unde apa, solul şi aerul nu sunt separate; nu este posibil ca Vechea Patrie să fi fost acolo. În partea stângă este o regiune sălbatică întinsă, ţinutul lui Amua; Vechea Patrie nu putea să dea naştere unora ca aceştia. În partea dreaptă este câmpia sălbatică a mâncătorilor de oameni, care se întinde până departe, la hotarele Vechiului Kahemu; acest ţinut a fost la fel de neroditor şi în vremurile străvechi. Spre Miazănoapte faţă de ţinutul sălbatic trăiesc oamenii diformi şi piticii. Cum s-ar fi putut găsi aici păşunile fertile şi ogoarele bine udate de râul ceresc, unde oamenii trăiau în pace şi mulţumire sufletească? Vechea Patrie nu a fost niciodată acolo şi nici, aşa cum spun unii, în apele de dincolo, care fierb la marginea lor. Dincolo de râul cel lat a existat odinioară un tărâm binecuvântat cu toate bogăţiile necesare oamenilor. Acolo se găsea cetatea Meru, înconjurată de multe ziduri, însă nu acela a fost ţinutul naşterii noastre. Spre Miazănoapte îşi are reşedinţa vântul cel rece, însă dincolo de ţinuturile care mărginesc apele sărate se găsesc ciclopii şi uriaşii cu părul alb şi cu ochii albi. Aici, stâncile şi pietrele sunt alcătuite din marmura cea mai albă, iar pomii au fructe de culoare albă; de atâta albeaţă, oamenii orbesc de tineri, fiindcă şi iarba este albă. Mai în faţă se află ţinutul Hosugia, un loc absolut neroditor, unde pomii nu fac niciodată fructe, iar culturile nu se coc. Cum ar fi putut Vechea Patrie să se afle în această direcţie?

31:7. În cărţile vechi se spune că Vechea Patrie era condusă de Regina Luminii, care era mai mare peste toţi. Povestirile templului spun că zeii inferiori au venit să trăiască printre muritori pe vremea când în Kelathi domnea Stăpâna Strălucirii, şi că aceştia au fost adăpostiţi în temple, unde erau slujiţi de preoţi. Se spune că în temple s-au înfiinţat locuri de învăţătură, însă puţini au primit cunoaşterea ezoterică. Se considera, pe bună dreptate, că aceasta ar reprezenta un pericol pentru cei lipsiţi de înţelepciune, de aceea trebuia protejată. Nu aceasta este povestea din Cartea Începuturilor? Se spune că Kelathi făcea parte din ţinutul Kahemu, dar oare nu ar fi putut fi vorba de un ţinut cu o denumire similară, aflat în afara ţinutul Pontas, dincolo de Godsland?

31:8. Nu se zice că ambele ţinuturi au fost devorate de foc şi apă? În Cartea Începuturilor se spune: Generaţiile au trecut şi s-a adunat multă cunoaştere şi multă înţelepciune, care s-au păstrat pure. Aceasta a fost moştenirea omenirii, însă cu toate că omul învăţase cum să păstreze în suflet lumina Adevărului şi cum să o folosească cu înţelepciune, totuşi, şi atunci ca şi acum, preoţii falşi au prosperat. Aceştia au încurajat dorinţele carnale ale oamenilor neevoluaţi şi au exploatat slăbiciunile celor ignoranţi. Nedreptatea lor a făcut să se acumuleze multă răutate în Tărâmul de Jos, iar aceasta s-a proiectat în materia Pământului, aşa încât puterile care o susţineau au devenit stabile. Din această cauză, toată partea dinspre miazăzi a Vechiului Ţinut a fost înghiţită de ape.

31:9. Calamitatea s-a petrecut din cauza ascensiunii răului. Ritualurile care îi invocau pe morţi erau frecvente în rândul celor ignoranţi, care aveau o minte carnală, pe când cei ce mergeau neclintiţi pe drumul mai dificil al dezvoltării spirituale îşi aţintiseră ochii asupra luminii pe care o vedeau în faţă, ignorând capcanele aflate la picioarele lor. Şi atunci era ca şi acum; vor fi oamenii capabili să înveţe vreodată?

31:10. Iată cum s-a produs dezastrul, aşa cum este el descris în Cartea Începuturilor: Erau crăpături în pământ, din care aburii răutăţii ieşeau şi se împrăştiau ca o ceaţă; aceasta îi

© Biblioteca Spirituală

învăuia pe oameni ca o mantie, după care se întindea şi acoperea întregul ţinut. Oamenii nu mai vorbeau nimic, căci frica îi amuţise. Pământul se cutremura sub picioarele lor şi din el ţâşneau limbi mari de foc. Întregul ţinut fusese înălţat şi se legăna ca un val al oceanului. În timp ce se ridica şi cădea, gemea şi se clătina, focurile care îşi croiau drum în adâncuri au ieşit la suprafaţă şi s-au unit cu fulgerele care cădeau din cer.

31:11. Ţinutul era învăluit de un nor negru şi gros de fum, iar oamenii se sufocau din cauza prafului. Soarele ce zăbovea la orizont abia se mai vedea din cauza norului, părând un ghem roşu de foc. Imediat ce a apus, ţinutul a fost învăluit de un întuneric dens, cu nuanţe cenuşii, luminat doar de fulgerele puternice. Apele au izbit cu putere pământul şi l-au măturat complet. Câmpiile şi cetăţile au fost acoperite, iar în jurul munţilor s-au format ţărmuri noi. Apele au continuat să crească până când au acoperit tot ce mişca şi trăia, căci pământul se scufundase. Numai vârfurile munţilor rămăseseră desupra şuvoiului care năvălea. Vârtejurile aduceau vânturi reci, care risipeau praful şi rămăşiţele. Se formau bancuri de nisip, iar vârful unui munte rămăsese deschis şi scuipa aburi vătămători. Ţinutul blestemat a fost sfâşiat o noapte întreagă, iar partea lui dinspre miazăzi s-a scufundat pentru totdeauna.

31:12. Un om înţelept a scris, Acela nu a fost lanţul muntos Kelathi sau bătrânul Ramakui. Acela a fost ţinutul scăldat de apele verzi, unde soarele apunea dincolo de Keftu, în apropiere de ţinuturile Henbua.

31:13. Apoi se spune: Ei au venit prin mlaştini şi au traversat munţii sălbatici, trecând dincolo de deşerturile de piatră, într-un nou ţinut, numit Anketa. Acolo creştea marele pom al vieţii, care era cunoscut chiar şi în zilele părinţilor noştri. Acesta este un copac ciudat, cum nu mai este altul, deşi în zilele părinţilor noştri era neroditor şi înconjurat de flăcări. Acum ştim că pomul vieţii creştea în Taleus, care se găseşte dincolo de Pontas, în Ţinutul Zorilor. Prin urmare, nu este posibil ca Vechea Patrie să fi fost acolo? Căci nu s-a scufundat toată regiunea. 31:14. Se spune: Oamenii au ieşit din ţinuturile devastate. În spatele lor, uscatul s-a scufundat, iar Pământul s-a cutremurat, munţii s-au despicat şi s-au prăbuşit. Acolo unde altădată fusese o vale, acum se înălţa un multe. Aerul era plin de fum şi din cer cădeau stânci fierbinţi. Oamenii se înecau din cauza pucioasei. Vânturi puternice urlau ca şi cum ar fi fost o mie de câini sălbatici nepământeni. Au lăsat totul în urmă şi au traversat teritoriile sălbatice până când au ajuns în Ţinutul Refugiaţilor. Nu era Kahemu numit odinioară de unii oameni Ţinutul Refugiaţilor? Aşadar, originea Vechii Patrii nu este cunoscută. Se spune că atunci când oamenii au venit din Vechiul Ţinut, stelele veşnice se aflau acolo unde Pământul se uneşte cu Cerul, dar nimeni nu ştie câte generaţii s-au perindat de atunci.

31:15. Astfel, nu este imposibil să descoperim unde se afla Vechea Patrie. Prin urmare, există speranţă, iar oamenii nu trebuie să dispere, căci secretul poate fi redescoperit. Când Lucrurile Sacre se vor odihni din nou în Vechiul Ţinut, acolo de unde au venit, zilele de tulburare vor lua sfârşit, iar oamenii vor trăi din nou în pace. Oamenii se duc să caute drumul; încă nu este totul pierdut.

31:16. Acum, Marea Casă a Locurilor Tainice se află în Kahemu. Ea este construită astfel încât să reziste veşnic şi se ridică viguroasă spre Cer, deasupra capetelor oamenilor. Este acoperită cu pietre albe; special pentru ea s-a tăiat piatra albă de Rehakom, iar în partea superioară este acoperită cu aramă. Dar nu este arama oamenilor, ci arama lui Dumnezeu. Înăuntrul ei se găseşte Pântecul Renaşterii, care este folosit de Cei Născuţi de Două ori şi de Cei Iluminaţi. Oamenii intră prin porţile ei ca să moară şi să se trezească din nou la viaţă, sub formă de zei. Lângă ea se înalţă Templul Celor Strălucitori, susţinut de mulţi stâlpi şi înconjurat de ziduri. Aici se află Marele Portal al Intrării în Viaţă, iar deasupra lui, pe o piatră mare, se pot vedea aceste cuvinte:

31:17. De la Copiii lui Dumnezeu pentru Copiii Oamenilor. Iată, noi v-am găsit în robia trupurilor muritoare şi v-am dat darul vieţii veşnice.

31:18. Fraţii mei, acestea sunt zilele nenorocirii, şi nimeni nu ştie la ce va duce vrajba care sfâşie ţinutul. Timp de multe generaţii, acesta a fost un tărâm al păcii, un ţinut binecuvântat cu de toate, însă acum oamenii au abătut asupra lui răul. Cei ce s-au dus să îl salveze s-ar putea

© Biblioteca Spirituală

să nu se mai întoarcă şi astfel nu se va schimba nimic. Prin urmare, vă spun, pregătiţi-vă să plecaţi de aici, aşa cum este scris. Duceţi la loc sigur acele lucruri care sunt mai preţioase decât viaţa. Deasupra vieţii şi a ţării se află Dumnezeu. El este mai presus de viaţă şi de glie.

CAPITOLUL XXXII - MANUSCRISUL LUI HARMOTIF

32:1. Odidef din Onekhefu a găsit multe manuscrise din vremurile vechi. Inspectorul Templelor a descoperit scrieri din zilele Celor Înţelepţi, multe lucruri din trecut, precum şi cuvintele rostite de Stăpânii *Kohar*-ului. Ei au pus să fie copiate şi puse în locurile unde sunt ţinute înregistrările. Unele au fost ascunse de ochii oamenilor. Au fost căutate scrierile dedicate numelui Dumnezeului Măreţ. Nekat, un scrib din Yano, le-a copiat; acestea au ieşit din mâinile sale. Nu s-au pierdut şi vor exista chiar şi atunci când el şi fiii lui şi fiii fiilor lui se vor odihni în Tărâmul Dimineţii. El va locui în pace în Amentuth.

32:2. Vindecătorul trebuie să cunoască traseele Veghetorilor. El trebuie să ştie care sunt perioadele lor, când vin şi când se duc. El trebuie să cunoască secretul Stăpânului Formelor şi calea pe care merge Călăuza Sufletelor. El trebuie să ştie cine sunt Proprietarii Formelor şi cine sunt Cei Lipsiţi de Formă.

32:3. El trebuie să le cunoască locuinţa. El trebuie să ştie drumul şi care sunt cele patru modalităţi de a intra. El trebuie să cunoască natura dublei puteri. El trebuie să fie un maestru al extragerii spiritului. El trebuie să cunoască omul exterior şi lucrurile care curg peste acesta. El trebuie să cunoască omul interior şi substanţele cu care este umplut. El trebuie să cunoască inima şi muşchii care pornesc din ea şi controlează toate acţiunile trupullui.

32:4. Acestea sunt cuvintele care trebuie să ajungă la urechile vindecătorului. Iată lucrurile care sunt scrise în inima lui. Vindecătorul stă pe un tron al tăcerii. Vindecătorul absoarbe durerea celor bolnavi prin urechile sale. Dacă cineva îşi deschide inima în faţa unui vindecător, atunci limba habar nu va avea ce au auzit urechile. Odaia cea mai ascunsă este deschisă pentru omul tăcut. Inima vindecătorului nu se îngâmfă ca urmare a cunoaşterii pe care o posedă. El vorbeşte cu omul simplu ca şi cum acela ar fi un înţelept. Cuvintele vindecătorului sunt ca nişte ierburi tămăduitoare. Vindecătorul se poartă în aşa fel încât atunci când ochii bolnavilor îl privesc, aceia sunt deja pe jumătate vindecaţi. Ochii vindecătorului văd prin trup. Atunci când a stat în faţa maestrului său, el a învăţat să îndure pedepsele pentru eşecurile sale, aşa că acum este îndreptăţit să îl mustre şi el pe altul pentru eşecurile lui. Limba vindecătorului este înmuiată în miere, nu în înşelăciune. Dacă Adevărul agravează suferinţa, atunci îl poate ascunde, însă niciodată nu va face acest lucru fără un scop precis şi fără o grijă deosebită.

32:5. Vindecătorul nu se teme de zeul aflat deasupra stelelor. El nu dă înapoi în faţa morţii. Este un om deosebit de înţelept. Cunoaşte natura zeilor inferiori. Zeii inferiori sunt mădularele şi atributele Dumnezeului Măreţ şi ei reprezintă membrele Sale. El nu va căuta să învie morţii, nu va căuta să vorbească cu ei, şi se află mai presus de tentaţiile aurului. El cunoaşte legile Dumnezeului Măreţ, care vor fi de-a pururi. Acestea sunt fixe şi neschimbătoare şi niciodată nu vor da greş atunci când le vine ceasul. Vindecătorul cunoaşte cum se măsoară timpul şi cum se succed zilele.

32:6. Când respiraţia vitală, dată de Dumnezeu, este oprită de demoni, trupul începe să se agite şi să se înfierbânte. Demonii tulbură inima şi scot din trup apa care conţine viaţa. Activitatea demonilor trebuie oprită, de aceea vor fi adormiţi cu o băutură specială. Trupul trebuie răcit, căci demonii fierbinţelii sunt alungaţi de răcoare. Ei vor intra într-un vas de lut, care apoi va putea fi încălzit şi distrus. Dacă un om este ucis în bătălie sau dacă trupul este străpuns, demonii vor pătrunde înăuntru prin sânge. Trupul este deschis, iar ei intră pe acolo. Respiraţia se opreşte. Simţurile externe nu mai funcţionează. Spiritul pleacă, însă amintirile sale sunt păstrate intacte de către spiritul său geamăn, cu care se va uni. Acela locuieşte într-o altă sferă. Este un loc al împlinirii, asemănător cu Pământul. Vindecătorul nu trebuie să stânjenească plecarea spiritului odată ce respiraţia a părăsit trupul. Nu trebuie să îl lege.

32:7. Spiritul nu se duce în Ţinutul Dimineţii treaz. El se deşteaptă acolo ca dintr-un

© Biblioteca Spirituală

somn. Şi nu se uneşte cu spiritul său geamăn până când nu este judecat pe baza culorilor sale. După ce se va uni cu el, toate lucrurile de acolo vor părea asemănătoare celor de aici. În faţa celui înălţat vor apărea toate speranţele şi dorinţele pe care le-a avut odinioară. Zeii pe care i-a venerat prind formă. Aceştia apar în faţa celui înălţat.

32:8. Închinarea la zei inferiori şi ciudaţi nu este oprită, fiindcă ajută la purificarea inimii. Inima se însănătoşeşte. Cuvintele rostite în faţa unor idoli care nu pot auzi nu se pierd. Ele sunt auzite de Urechile Măreţe, pe care omul nu şi le poate imagina. Dumnezeul Măreţ a făcut zece raze de lumină, care se împrăştie din ceaţa Sa. Fiecare străluceşte sub forma puterii pe care gândurile Sale i-au atribuit-o. Acestea se revarsă pretutindeni şi fac parte din toate lucurile. Vindecătorul este înţelept dacă ştie să stăpânească razele.

32:9. Un om este melancolic. Asta nu înseamnă că un demon şi-a făcut locuinţa în trupul lui. Nu este vorba despre o boală a trupului. Vedeţi dacă pământul lui suferă. Priviţi recoltele, au fost compromise? Dacă soţia unui bărbat este infidelă, culturile sale nu vor creşte. Dacă sora lui este necăsătorită şi desfrânată, atunci turmele sale vor fi sterpe. Pomii din grădina sa nu vor rodi. Porumbul şi grâul nu vor da recolte bogate. Dacă fiica unui bărbat este necăsătorită şi desfrânată, păsările şi animalele sale vor începe să piară. Omul se va simţi deprimat. Ochii lui îşi vor pierde strălucirea. Remediul nu se află în om. Trupul lui nu este bolnav, niciun demon nu sălăşluieşte în el. Vindecarea depinde de fiica lui. Omul trebuie să o însemneze cu fierul încins în foc. Semnele trebuie să fie sub formă de dungi. Ea trebuie să spună cum îl cheamă pe cel care a pângărit-o. Prin necurăţenia ei şi-a îmbolnăvit tatăl. Această necurăţenie este invizibilă ca aerul şi îi afectează păsările şi animalele. Ca să fie pusă la încercare i se dă să bea o băutură preparată din fiere de câine, suc de aloe şi cenuşă de corn de capră, în concentraţie de o parte la cinci părţi de apă. Dacă vomită răul, înseamnă că s-a purificat. Dacă nu există nimic rău, nu va ieşi nimic. Atunci va face o reprezentare a omului care a făcut-o să fie impură. Acela a adus răul în ea. Va arde apoi acea reprezentare în focul purificator. Cenuşă se vor face şi toate gândurile şi dorurile sale referitoare la el. Acum s-a eliberat de rău.

32:10. O femeie cunoaşte o altă femeie adulteră, dar ţine acest lucru ascuns în inima ei. Nu o denunţă. Rudele ei de parte bărbătească se duc la război sau la vânătoare. Acestea vor muri sau vor fi rănite. Cunoaşterea ascunsă în inima ei devine ca un ghimpe înfipt în carne.

Începe să putrezească, este lucrarea răului. Aşa cum carnea putredă emană un miros de imoralitate, şi pe măsură ce se descompune putoarea se împrăştie şi mai mult, tot aşa şi cunoaşterea tăinuită a răului face să putrezească esenţele subtile. Răul se revarsă în afară şi întrucât sângele caută sânge, va ajunge în sângele unui om aflat sub presiune. Această femeie trebuie arsă cu fierul încins şi însemnată sub formă de benzi, apoi trebuie purificată. De asemenea, va trebui să o denunţe pe femeia adulteră, care va fi pedepsită, după care, asemenea unei femei desfrânate, va fi purificată cu apa fecioarelor. Pentru a salva sângele cuiva care nu a făcut niciun rău va trebui vărsat sângele unui om vinovat. Vindecătorul nu pedepseşte şi nici nu caută pe cineva care merită să fie pedepsit. Arta vindecătorului este aceea de a tămădui.

32:11. Oamenii suferă de inimă; ei devin trişti. Păsările, animalele şi culturile lor sunt lovite, dar sursa răului nu este în femei. Răul se află în ei înşişi. Casa le este în neorânduială; gândurile lor sunt confuze. Spun ceva, dar gândesc altceva. Nimeni nu se înţelege cu ei. Încep să se înfierbânte. Nu trebuie să mai trăiască expuşi vântului de miazănoapte. Trebuie să muncească pentru altcineva sau să se apuce să înveţe un meşteşug. Mai bine o viaţă lungă în sărăcie decât o viaţă scurtă dar plină de bogăţii şi griji.

32:12. Un om are dureri şi este nevoie să-i fie tăiată carnea pentru a se îndepărta demonul din locuinţa lui ori să-i fie puse la un loc oasele care s-au rupt. În acel moment, trebuie să i se scoată spiritul. I se poate da să bea băutura care provoacă somnul; tu decizi. Vei mişca *gabulik*-ul prin faţa ochilor săi. Îi vei scoate afară spiritul. Vei plimba mâinile în jos pe deasupra trupului său, răspândind puterea spiritului tău. Vocea ta îi va da instrucţiuni. Puterea spiritului tău va intra în el; ochii i se vor închide, deşi lucrul acesta nu se întâmplă mereu. Puterea îi va pătrunde în trup. Va închide toate uşile dintre spiritul şi trupul său. Trupul său va respira; va trăi, dar va fi precum un mort, căci spiritul i-a fost chemat în afară. Vei aşeza pe el Ochiul lui

© Biblioteca Spirituală

Hora. Acesta îl va ţintui; nu va putea să se mişte; va fi bine fixat. Îi vei vorbi şi îl vei întreba ceva ce nu ştie. El va răspunde. Dacă spiritul lui a ieşit în afară, atunci va şti acel lucru pe care în mod obişnuit nu-l ştie. Poţi să-i spui că va dormi somnul de dincolo de somn. Poţi să-i spui că nu îl doare nimic şi că uşile dintre trup şi spirit sunt închise. Ochii lui nu văd, pielea lui nu simte, carnea lui este moale. Poţi pătrunde în trupul lui cu un instrument. Dacă are un loc unde s-a cuibărit vreun demon, îl vei străpunge. Vei scoate demonul afară odată cu lichidul. Acesta fuge. Locul demonului se prăbuşeşte în el însuşi. Îl vei închide cu o vergea de aramă încinsă în foc. Acum este purificat. Uneşti bucăţile de carne şi le legi. Acoperi cu un *satish* pe care l-ai fiert mult timp. Laşi omul înfăşurat cu Ochiul lui Hora. Îi spui când să se trezească. Tu iei toate hotărârile. Nu se va trezi ca Osireh, decât dacă aceasta este voia lui Osireh.

32:13. Un om este chinuit de un demon care şi-a făcut sălaş în străfundul trupului său. Nu poate fi găsit. Omul vorbeşte incoerent; nu-şi poate controla limba. Gândurile sale sunt învăluite în umbre. Inima îi bate repede; sudoarea îi curge pe trup. Nu-şi găseşte liniştea atunci când vrea să doarmă. Mâinile îi tremură. Îl doare capul. Nu poate să mănânce. Prin cap îi trec multe gânduri, însă nu ştie ce să facă. Va trebui să-i scoţi afară spiritul. Îl vei aşeza în odăile tăcerii. Îl vei acoperi cu arome vindecătoare. Uşile dintre spiritul şi trupul său sunt închise. Vei pune pe el Ochiul lui Hora. El doarme în Ochiul lui Hora. Acesta umple fiecare gol al trupului său. Caută demonul. Distruge demonul în locuinţa lui. Demonul nu este scos afară. Tu vorbeşti cu spiritul omului; este în pace, este liniştit? Tu dcizi când vine vremea să îl trezeşti. Acesta este un somn vindecător. Tu, vindecătorul, eşti maestrul somnului. Dintre toate lucrurile care vindecă, cel mai eficient este somnul.

32:14. Discipolul întreabă, „Ce este somnul?”. Este reînnoirea energiei spirituale. Spiritul se întoarce la sursa lui, la sursa fiinţei sale. Trupul se scufundă în somn. Spiritul poate fi chemat cu uşurinţă. El nu este departe. Unui om îi lipseşte somnul; nu poate dormi şi de aceea se îmbolnăveşte. Trupul îi este greu şi abia păşeşte. Îi lipseşte vigoarea; nu-şi poate aduna gândurile. Membrele îl dor, însă nu are o boală anume. Nu poate spune de ce suferă. Perna lui este un loc de tortură, iar patul un tărâm de gânduri sălbatice. Lucrurile mărunte şi efemere îi par a fi nişte munţi. Tu decizi. Dacă este vorba doar de un lucru din afara lui, ceva legat de casa lui sau de munca lui, atunci o băutură calmantă este suficientă. Fă ca spiritul să îşi recapete forţele în mod natural şi vigoarea lui se va reînnoi; va fi din nou în stare bună. Dacă boala vine din interior, de la ceva ce a pătruns acolo, atunci remediul va fi somnul vindecător.

32:15. Un om se teme de demonul nopţii. Îi este frică să doarmă, ca nu cumva să fie luat în stăpânire de demonul nopţii, aşa că se refugiază în boală ca într-o locuinţă construită cu cărămizile fricii. Acesta a deschis o fereastră care dă spre Locul Groazei. Va trebui curăţat, va fi purificat cu ajutorul tămâiei. Poate mânca atunci când Veghetorul cerului răsare, dar nu când apune. Când se lasă noaptea, trebuie să danseze în jurul locuinţei sale până oboseşte. Va face baie cu apă caldă pentru a se purifica. Păcatele vor cădea de pe el şi nu-l vor mai atrage pe demonul întunericului. Acesta nu se va mai ridica din Locuinţa lui Întunecată pentru a-l bântui.

32:16. Un om are o umflătură purulentă. Are o rană. Aceasta este necurată şi se îngălbeneşte. Apoi începe să se înnegrească. Răul se află sub coajă. Se prepară o soluţie concentrată de sare, care apoi se încălzeşte. Se spală cu ea umflătura şi rana. Coaja se înmoaie; apoi este îndepărtată. Se şterge puroiul care a ieşit. Se pisează frunze de *homu*; se stropesc cu pucioasă. Se aşază pe rană şi se leagă cu o cârpă. Dacă este vorba de o rană mare sau de una suferită în bătălie, trebuie curăţată cu apă în care s-a ţinut lemn de *liskin*. Dacă va face viermi, iar aceştia mistuie răul şi negreala, pot fi lăsaţi. Dacă este carne vie, dar curată, aceasta trebuie acoperită, ca nu cumva să intre lucruri necurate, iar deasupra trebuie pus al şaselea simbol. Este bine ca rana să stea dezvelită şi să fie expusă la soare.

32:17. Un om s-a ars. Pielea s-a acoperit cu băşici; din acestea iese apă. Pielea e mistuită; acolo e carne vie. Nu s-a înnegrit. Carnea este moale. Arsura se spală cu apă rece şi este stropită cu apă de *sesumen*. Nu se leagă. Dacă o rană nu se vindecă, dacă o arsură nu se vindecă, atunci trebuie să iei pulbere uscată de *luba*; pulberea se pune în apă. Rămâne galbenă, însă dacă o laşi deoparte se înroşeşte; după aceea poţi să o foloseşti, dar să nu o ţii asupra ta.

© Biblioteca Spirituală

32:18. O femeie dă naştere unui copil. Un bărbat are o febră mare. Se încinge apă pe pietre şi se toarnă peste pomul vieţii. Se lasă la macerat timp de două nopţi, după care se bea de multe ori din ea. Aceasta stă la baza multor lucruri, aşa că poate fi păstrată.

32:19. Se pisează pomul vieţii până când devine o pastă. O încheietură se umflă şi este dureroasă. Se aplică pasta, care se lipeşte, dar nu se leagă cu nimic. Rectul devine un loc al răului şi sângerează. Răul provoacă neplăcere. Se iau patru măsuri de pastă de pomul vieţii. O măsură de pastă de seminţe de mac. O măsură de ulei de *sufan*. Ulei de lună, două măsuri.

32:20. Un om devine inert din cauza grăsimii; trupul îi este învelit în grăsime. Omul este bolnav. Trupul îi este astupat cu grăsime, aşa cum se astupă canalele acvatice cu nisip şi mâl. Grăsimea este inamicul care devorează bunăstarea omului. Îi sufocă trupul, la fel cum algele sufocă un canal navigabil. Cel care este gras umblă ca un om care cară mereu cu el un sac cu nisip. Îi vor fi curăţate intestinele în fiecare zi. I se va da puţină apă. Va trebui să parcurgă distanţe mari în arşiţa zilei şi să facă baie într-o apă care să nu-l răcorească. În aerul mai rece al dimineţii se va săpa o groapă puţin adâncă, care se va lăsa atâta timp cât soarele urcă pe cer. Când soarele începe să coboare, omul gras va fi aşezat în groapă. Va fi acoperit cu nisip, lăsându-i-se afară doar capul. Va rămâne acolo pe toată durata amiezii. Seara, va mânca doar puţin. Va face acest lucru de multe ori. Nu va mânca lucruri îmbibate cu apă sau care se umflă şi sunt grele. Va mânca doar plante sau fructe moi, dar să nu fie zemoase.

32:21. Va trebui să înveţe să danseze şi să îşi mişte corpul, astfel încât sufletul şi trupul să fie în armonie. Va trebui să mănânce şi să vorbească cu moderaţie. Un om flămând dă la iveală ticăloşia altora, însă la fel face şi un om îmbuibat. Omul flămând nu-şi chinuie trupul fiindcă aşa vrea el, însă omul care se îndoapă îşi face singur rău.

32:22. Niciodată să nu uiţi atunci când eşti bolnav să îl chemi la tine pe Dumnezeu, căci vei vedea că El vine şi este plin de compasiune. Când puterea Lui te învăluie, boala este biruită.

32:23. Egiptenii erau înţelepţi, dar căile lor nu se asemănau cu ale noastre. Remediile vindecătorilor lor erau bune pentru ei, nu pentru noi, fiindcă trupurile noastre, hrănindu-se diferit, sunt diferite în privinţa umorilor. Substanţele vindecătoare trebuie căutate doar în mediul în care se mişcă trupul. Lucrurilor care provin din alt ţinut le lipseşte armonia esenţială. Prin urmare, toate reţetele consemnate în acest sul lung de pergament vor fi omise.

Materialul nostru este limitat, iar acesta nu este un tratat de medicină. Acest manuscris a fost printre cele care s-au adăugat.

CAPITOLUL XXXIII - MANUSCRISUL ANEXAT - 1

33:1. O, cetate măreaţă, O, inima Egiptului, locuinţele tale sunt dărâmate, iar altarele tale sacre stau îngropate sub nisipul timpului. Ţărâna veacurilor te învăluie, aşa cum cel mort este înfăşurat în mormântul său. Templele tale stau încă în picioare şi răsună, dar altarele solemne sunt tăcute. Ele au devenit locuinţa câinilor sălbatici şi a scorpionilor, iar drumurile tale sunt deschise răutăţii.

33:2. Iată, în zilele de mult apuse care s-au prăbuşit în ţărână, a venit un vârtej, iar pământul a răsuflat mânios şi aţi suferit arsuri. Răufăcătorii au fost măturaţi de ape, iar ticăloşii au fost înghiţiţi de focuri. Zilele anilor s-au împuţinat, iar durata tuturor lucrurilor a suferit modificări. Anotimpurile au fost date peste cap, aşa încât sămânţa putrezea în sol, iar lăstarii verzi nu mai ieşeau să întâmpine lumina zilei. Mugurii viţei de vie se ofileau, iar pământul zăcea mort sub giulgiul său cenuşiu. Luna şi-a schimbat modul de deplasare, iar soarele şi-a stabilit o nouă traiectorie, aşa că oamenii nu mai ştiau unde se află şi erau cu toţii nefericiţi. Stelele înotau într-o direcţie nouă, iar ordinea lucrurilor se schimbase. Totuşi, O, Egipt, chiar şi din acele zile ale năpastei tu ai ieşit întreg, cu spiritul intact şi cu inima nezdruncinată. Ce s-a întâmplat cu tine, O, ţara mea?

33:3. Plâng, O, ţinut al Egiptului, plâng pentru lucrurile care s-au dus. Plâng pentru spiritul tău, care acum a plecat. Plâng pentru zeii trădaţi, plâng pentru Dumnezeul Măreţ care se

© Biblioteca Spirituală

află mai presus de ei şi pe care tu abia dacă l-ai cunoscut. Plâng pentru distrugerea ta. Plâng pentru toată frumuseţea şi gloria ta, care s-au prefăcut în ţărână. Voi plânge veşnic şi voi dormi mereu. Spiritul tău a plecat, viaţa ţi s-a stins, ţi-ai pierdut vigoarea; au rămas numai cadavre goale pe dinăuntru. Generaţiile care vor mai călca pe acest Pământ nu vor mai şti nimic despre tine. Nu vor mai vedea decât un lucru mort, uscat şi mumificat. Nu vor putea cunoaşte viaţa plină de iubire care te anima odinioară şi te umplea de slavă. O, Fiu al lui Kebew, iartă-i pe oamenii acestui ţinut pentru felul în care se poartă. Dezvăluie-ţi măreţia slujindu-i pe aceia care nu mai umblă în lumina învăţăturii tale, aşa cum i-ai slujit şi pe părinţii lor în zilele care au apus.

33:4. O, ţara mea, în ce te-ai transformat? Ai părăsit advărata cărare a credinţei tale şi te-ai aventurat pe poteci străine. Eşti năucită şi orbită de lucruri care tulbură simţurile şi ai ajuns ca o corabie fără vâsle, ce pluteşte în derivă. Ai abandonat spiritul care te-a inspirat şi ai căutat satisfacţie printre lucrurile neînsufleţite care aparţin Pământului. Ai dispreţuit disciplina strictă necesară pentru a câştiga mâna iubirii şi ai păşit pe poteca bine bătătorită a plăcerilor trupeşti. Ai ajuns să te comporţi ca o prostituată, iar această depravare te-a dus la ruină. Nu te mai desfată misterul luminos al stelelor de deasupra; găseşti plăcere în gunoiul de sub picioarele tale. O, aceasta este soarta pe care şi-a ales-o ţara mea!

33:5. Mă duc, pentru că trebuie să mă duc. Plec, pentru că aşa îmi dictează destinul meu. Când patria se prăbuşeşte în jurul tău ca un palat construit pe o fundaţie de noroi, atunci nu mai trebuie să eziţi. Un singur om nu poate provoca o revărsare cu mâna. Când casa ţi se prăbuşeşte este vremea să cauţi o alta. Poate că popoarele, ca şi oamenii, îmbătrânesc şi se degradază. Ţinutul meu este bătrân; au trecut o sută douăzeci de generaţii de când Osireh le-a adus oamenilor lumina. Stelele şi-au schimbat poziţia de patru ori, iar soarele şi-a modificat traseul de două ori. Nimicitorul a lovit Pământul de două ori, iar Cerurile s-au deschis şi s-au închis de trei ori. Uscatul a fost măturat de ape de două ori.

33:6. Soarta omului care pleacă în exil este tristă, însă în felul acesta îi voi scuti pe alţii să mă vadă nefericit. Voi lăsa o cronică care să-i călăuzească şi acea cunoaşterea necesară care să le sporească înţelepciunea atât cât vor trăi. Fie ca glasul meu, care rosteşte aceste avertismente, să răsune în urechile tuturor oamenilor; fie să ajungă până în ţinuturile străine de dincolo de mări, chiar şi până în Hownibut. Ascultaţi glasul meu, luaţi aminte la strigătul meu; ţineţi cont de avertismentul meu, ca nu cumva să fiţi şi voi osândiţi de destin; ca nu cumva să fiţi şi voi loviţi şi doborâţi de sabia necazurilor. Patria mea, ţinutul pe care-l ştiam, nu mai există; trăieşte, da, însă doar aşa cum trăieşte o floare când este smulsă şi se usucă, aşa cum trăieşte un fruct, care este cules şi pus la păstrare, sau aşa cum trăieşte omul după ce a fost îmbălsămat.

33:7. Despre zilele lui Nun nu cunoaştem nimic. Înainte de începerea creaţiei exista o singură fiinţă, Tată/Mamă, iar din aceasta au luat naştere Gemenii cereşti. Din aceştia s-au născut trei, iar cei trei au devenit mai mulţi. Astfel, chiar şi la început, legea divină a rânduit ca fratele şi sora să se poată căsători între ei. Din primii Gemeni Divini s-au născut toţi aceia al căror destin a făcut să fie căsătoriţi veşnic. Căci al lor a fost dreptul divin de a avea parte de o iubire eternă, de o iubire pe care muritorii nu o cunosc, dar la care trebuie să aspire dacă vor să devină mai mult decât muritori. Această iubire este Lumina Vieţii, Soarele Spiritului.

33:8. Divinitatea Originară este cunoscută de oameni sub mai multe nume, iar în Egipt numele sale sunt ascunse în alte nume. Cei Aleşi o numesc Meşterul Creator, însă oamenii obişnuiţi, bărbaţi şi femei, o numesc în alte feluri. De asemenea, unii spun „El”, în timp ce alţii spun „Ea”; nu are nicio importanţă, pentru că acestea nu sunt nimic altceva decât cuvinte şi distincţii făcute de oamenii muritori. Sfera lui Dumnezeu este Cerul; acolo se află adevărata locuinţă a esenţei Spiritului Său. Există Cerul de deasupra, care este Cerul Înalt, şi Cerul de dedesubt, care este reflexia Cerului Înalt. Adevăratul Centru al lui Dumnezeu este în Newit.

33:9. Meşterul Creator a separat Cerul de Pământ. A pus în mişcare soarele şi Stelele şi a dus Pământul departe de ele. Înţelepciunea Lui a închis-o în inimile oamenilor, acolo unde doarme şi acum. Cerul se roteşte zilnic ca un soţ care adună hrană pentru soţia lui, în timp ce Pământul are îndatoririle unei soţii, care hrăneşte şi are grijă de tot ce a născut. Oare nu planeta Pământ este aceea care a dat naştere tuturor formelor de viaţă cunoscute de om? Nu le hrăneşte

© Biblioteca Spirituală

ea la sânul ei? Cerul şi Pământul rămân în această unire deoarece le face plăcere să fie împreună. Fără Pământ, cum ar putea să crească iarba, care este substanţa de bază a vieţii, cum ar putea pomii să rodească şi florile să înflorească? Fără Pământ, ce ar putea produce apa şi căldura care vin din Cer?

33:10. Dumnezeu a făcut ca bărbatul şi femeia să se dorească unul pe altul, astfel încât prin unirea lor omenirea să se perpetueze. De asemenea, în orice formă de viaţă El a pus dorinţa pentru o altă parte, cu care este compatibilă. Astfel, viaţa se multiplică şi dăinuie. Pământul şi toate formele de viaţă de pe el sunt orientate spre acelaşi final, spre acelaşi scop, acela de a-i fi de folos omului şi de a-i permite să progreseze. Dacă nu l-ar avea pe om ca obiectiv, Pământul ar fi inutil, n-ar avea scop, ar exista în zadar. Chiar şi ziua şi noaptea, lumina şi întunericul, au grijă de om şi îl ajută să progreseze.

33:11. În zilele de început, Egiptul era mărginit spre Apus de apele verzi şi amare. Acolo se întindea ţinutul Nilar, unde oamenii învăţau să înfăşoare în bandaje trupurile moarte, astfel încât spiritele legate de pământ ale celor plecaţi să nu le deranjeze. În acest loc se găsea cetatea Merow, de unde au venit oamenii puternici care s-au luptat cu uriaşii din vremurile de altădată. Spre miazănoapte se afla intrarea în Regatul Întunericului de Sub Pământ. Portalul este ascuns în spatele unui văl de aer amestecat cu apă şi este învăluită cu o mantie de nori groşi, prin care ochii cu greu pot vedea. Podeaua este acoperită cu apă, însă nu atât de adâncă încât să nu se vadă fundul ei sumbru şi pietros, dar totuşi oamenii au nevoie de o barcă. Ambele părţi ale intrării sunt flancate de stânci gigantice, din care se ridică stâlpi uriaşi, care sunt lipiţi unul de altul, astfel încât nu este loc printre ei. Totul este acoperit de o stâncă imensă, mai mare decât oricare alta tăiată de mâini omeneşti, iar aceasta are forma unui şezut de om. Intrarea se găseşte într-o regiune rece, în care întunericul durează mult timp şi unde Viţelul lui Dumnezeu îşi manifestă nemulţumirea. Ei bine, spre Apus faţă de Egipt, totul este sterp şi nisipos, cu excepţia ţinutului din Miazănoapte, care este locuinţa oamenilor sălbatici ce locuiesc în scobiturile pământului.

33:12. Din afara Ţinutului lui Dumnezeu, de undeva dinspre Răsărit, a venit Osireh, care era plin de Spiritul lui Dumnezeu şi care a fost primul Locţiitor al lui Dumnezeu pe Pământ. Cu adevărat a fost un zeu care a umblat printre oameni, un adevărat Fiu al lui Dumnezeu. El a învăţat, datorită faptului că a comunicat cu inima lui Dumnezeu, ceea ce fiinţele inferioare pot spera să înveţe doar printr-o îndelungată contemplare a Scrierilor Sacre. Totuşi, el a spus, „Nu toţi pot spera să vadă; acesta nu este un lucru care depinde de om. Însă chiar şi acela care doar aude şi are credinţă în inima lui, care se străduieşte să facă binele, care se conformează învăţăturilor şi care este cu noi poate ajunge la slava unui spirit trezit. Chiar şi el se va împărtăşi din fericita moştenire a omului drept. Eu, care am călătorit până la Izvorul de Foc, am aprins acolo o torţă şi m-am întors pentru a vă mângâia cu lumina ei. Aşa că nu mai este nevoie să călătoriţi şi voi pe drumul lung şi obositor ca să vedeţi Adevărul".

33:13. În Cartea *Purtătorilor Luminii* stă scris: Dumnezeu vorbeşte cu Osireh, „*Ai măsurat cuvintele Mele în comuniunea tăcută cu Sinele Meu? S-a risipit întunericul iluziilor lumeşti datorită luminii tale interioare?*". Osireh spune, „*Prin harul comunicării ce mi s-a permis eu am văzut lumina Adevărului, aşa că toate iluziile întunericului s-au dus. Nu mai am îndoieli. Credinţa mea s-a adeverit, acum este fermă. Eu sunt cel neclintit. Eu grăiesc Adevărul. Voi face voia Ta*". Osireh vorbeşte oamenilor, „În tăcerea şi solitudinea marii peşteri, eu am auzit cum mi se spun aceste cuvinte de slavă, care mi-au umplut sufletul de teamă şi uimire. Printr-o lucrare minunată, am auzit în tăcerea sacră aceste cuvinte. Am cunoscut misterele vieţii. Îmi voi aminti mereu lucrurile care mi-au fost săpate în suflet cu litere de foc. Când am ieşit afară şi am vorbit cu oamenii, limba mea dansa în extaz". Acestea sunt lucrurile care sunt scrise.

33:14. Mai târziu, Osireh s-a dus în Locul Înalt şi Sacru şi acolo a învăţat regulile pentru bunăstarea omului. I s-au dat legile pentru păzirea Misterelor Sacre şi i s-au arătat şi lucrările Marii Legi. Când a coborât, i-a ales pe cei mai buni dintre aceia aflaţi în jurul lui şi a numit un Consiliu al Luminii, care avea douăzeci şi patru de membri.

33:15. Iată ce cuvinte le-a spus pe ţărmul Mării Morţii: „Aceste lucruri nu trebuie explicate nimănui, decât acelora care posedă înţelegere şi au mintea iluminată. Poteca Căii

© Biblioteca Spirituală

Adevărate va fi lungă şi anevoioasă, iar încercările şi necazurile ei vor fi multe şi aspre. Nu este un loc pentru cei cu inima slabă, iar cei cu limba mieroasă sau cei ipocriţi nu au ce căuta acolo. Însă pelerinii nu vor lipsi niciodată, căci vor fi mereu căutători ai Adevărului şi luptători pentru Bunătate. Cu toate acestea, să nu luaţi prea uşor aceste lucruri; cântăriţi bine aceste cuvinte şi nu subestimaţi pericolele drumului pe care îl aveţi în faţă. Luaţi bine aminte la avertismentele mele".

33:16. „Poteca Căii Adevărate este presărată cu pietrele ascuţite ale suferinţei şi amărăciunii. Trupul muritor va fi sfâşiat de ghimpii ascuţiţi ai durerii şi necazurilor. Aşa că este bine să îi alegeţi cu mare grijă şi discreţie pe aceia care aspiră să călătorească pe Calea Adevărată. Să nu treceţi niciodată cu vederea sacrificiile pe care va trebui să le faceţi". Acestea sunt cuvintele rostite de Osireh.

33:17. În *Cartea Purtătorilor Luminii* stă scris: Osireh le spune celor aflaţi în jurul lui, „Printre purtătorii de lumină eu sunt cel dintâi. Eu am fost instruit de Dumnezeul Măreţ, eu sunt cel ce deţine cunoaşterea referitoare la construirea primului Templu al Misterelor. Dintre toţi cei aflaţi acum pe Pământ, numai eu deţin cheia Misterelor Sacre. Eu cunosc secretul lucrurilor din vremurile trecute, al lucrurilor care sunt şi al celor care vor veni. Procesul naşterii înfăşoară sufletul omului într-o mantie de inconştienţă; el aruncă spiritul într-o stare de somnolenţă. Sinele real al omului se află în interiorul lui, dar este asemenea unui mort aflat în mormânt. Toate puterile spirituale măreţe sunt închise înăuntru şi se află în stare latentă, chiar dacă locuinţa muritoare are o formă perfectă. Calea Adevărată este drumul spre libertate; ea este procesul de trezire a spiritului şi cheia conştiinţei spirituale de sine. Ea descuie uşa şi dezvăluie lumina. Ea alungă orice îndoială şi dă acces la viaţa veşnică. Omul se descoperă pe sine însuşi. Aceasta este Calea Adevărată".

33:18. Dumnezeu îi spune lui Osireh, „Priveşte ţinutul din faţa ta, este un pământ ales pentru păzirea Misterelor Sacre. Din pântecul lui va ieşi Copilul Adevărului, care va muri şi se va naşte din nou pentru a-i călăuzi pe oameni în strădania lor pentru a dobândi slava. În Ziua naşterii sale, Pământul va fi în suferinţă şi nu va şti acest lucru, aşa că nu va deschide braţele ca să-l primească pe Copilul pe care nimeni nu-l va cunoaşte şi care chiar va fi disprețuit şi batjocorit. Totuşi, în ziua aceea va apărea balsamul care va vindeca cicatricele omenirii. În ziua aceea, când oamenii vor fi uitat calea dreptăţii şi vor fi întors spatele Adevărului, lumina va veni la ei". Acestea au fost cuvintele spuse de Dumnezeu.

33:19. Când Osireh a venit în Egipt, oamenii erau sălbatici şi lipsiţi de învăţătură; trăiau în colibe şi în gropi şi îşi căutau hrana în ţinuturile sălbatice din jurul lor. El i-a adunat laolaltă şi le-a dat legi care să îi călăuzească; i-a învăţat să cultive şi să secere grânele, să facă canale şi şanţuri cu apă, să construiască locuinţe pentru vii şi morţi. Zeii oamenilor erau periculoşi şi inspirau teama; nu se puteau apropia de ei decât aceia care erau familiarizaţi cu felul lor de a fi. Numai aceia puteau interpreta semnele şi prevestirile, pe care le primeau foarte rar în acele zile. Osireh nu a interzis poporului aceşti zei, însă i-a schimbat pe oameni aşa cum timpul schimbă copacii. Însă şi Osireh s-a schimbat în inimile oamenilor, de aceea el este aşa cum l-au făcut ei.

33:20. Înainte de venirea lui Osireh, bărbaţii şi femeile locuiau separat, iar bărbaţii se duceau la ce femeie voiau. Dar femeile întreţineau focurile atunci când bărbaţii rătăceau de colo-colo, cu toate că în acele zile nu pângăreau nicioadată pământul altuia cu picioarele lor. Osireh i-a adunat laolaltă şi i-a învăţat legile căsătoriei, totuşi a permis ca bărbaţii şi femeile să locuiască separat dacă aşa voiau, însă acum niciun bărbat nu se mai culca cu vreo femeie care nu era soţia lui.

33:21. Osireh i-a învăţat să facă pâine din grâul cultivat şi secerat. Se mânca la sărbătorile revărsărilor de ape, cu sare şi cu miere. Fiindcă Osireh cunoştea natura sării, care este parte din trupul omului, şi natura mierii, care este din Cer. Sarea se găseşte în apele sărate care spală ţărmurile îndepărtate ale Ţinutului Munţilor de Sare. Oamenii care au navigat departe au văzut munţi înalţi acoperiţi cu sare. Aceştia se situează sub stelele fixe, care licăresc cu o lumină ciudată. Mierea vine din Cer, pe calea aerului, şi este adunată de albine. Odinioară, Pământul era învăluit de un nor uriaş, iar în acele zile mierea cădea pe pământ ca bruma, servind ca hrană

© Biblioteca Spirituală

omului şi animalelor atunci când vegetaţia ierboasă se usca.

33:22. După ce Osireh i-a adunat pe oameni laolaltă, aşa încât locuiau în pace în acel ţinut, aceştia l-au întrebat dacă cunoaşte înfăţişarea zeilor lor, pe care niciunul dintre ei nu îi văzuse vreodată. Prin urmare, el le-a făurit nişte idoli. A construit cetăţi de apărare şi a cultivat pământul. A pus să se ridice temple, iar oamenii au aşezat acolo idolii pe care îi făcuse Osireh. Înfăţişarea acelor idoli era pe placul poporului, aşa încât oamenii se bucurau în inimile lor. Apoi, acei idoli au intrat în trupurile lor de lemn şi de piatră.

33:23. Însă Osireh era trist; inima lui era grea când se gândea la oameni, deoarece le cunoştea firea şi ştia cât sunt de ignoranţi. Prin urmare, a numit un guvernator care să păzească poporul, unul care cunoştea Adevărul, care era Iluminat şi care era cel mai capabil dintre Cei Născuţi de Două Ori. Unul care să fie un canal mereu deschis către Dumnezeu, astfel încât un potop de energie spirituală să inunde ţinutul şi să poată prospera. Osireh a dat ţinutul pe mâna Celui Numit, împreună cu toate apele dintre hotarele sale, cu toate întinderile ierboase, cu toate vitele şi păşunile, cu toate animalele care rătăceau prin regiunile sălbatice şi cu toate lucrurile care zburau sau se târau pe pământ.

33:24. Cel Numit era Regele, Faraonul, Lumina lui Dumnezeu pe Pământ, Locţiitorul lui Dumnezeu în Raport cu Oamenii. Pe acesta, Osireh l-a înzestrat cu esenţa spiritului care se revarsă de la Dumnezeu şi cu puterea care se înalţă până la Dumnezeire. Acesta era legătura cu Dumnezeu, puntea dintre Dumnezeu şi om. Sarcina lui era aceea de a-i face pe oameni săL cunoască pe Dumnezeu şi să fie conştienţi de El, dar şi aceea de a păstra spiritualitatea specială cu care fusese înzestrată partea aleasă a poporului. Numai el avea autoritatea de a permite construirea sau întreţinerea locurilor de închinare, şi tot el era cel ce controla felul în care se desfăşurau ceremoniile. Numai el putea da poruncă să se sape şanţuri şi canale cu apă, să se delimiteze terenurile şi să se ridice oştile la luptă. El veghea ca toată hrana să fie strânsă şi depozitată, ca toţi oamenii să fie hrăniţi şi ca înmormântările să se facă aşa cum se cuvine. El trebuia să fie canalul suprem de legătură cu Dumnezeu. Trebuia ca el şi toţi aceia care ieşeau din sămânţa lui să fie nişte Scări de Lumină. Osireh a fost acela care a rânduit ca trupurile celor umpluţi cu esenţa vitalizantă a spiritului să fie păstrate, pentru ca puterile lor să fie legate de Pământ pentru binele lui.

33:25. Iată ce era Faraonul, un zeu mai prejos de zei şi un om mai presus de oameni. Era legat de legile vremurilor străvechi şi trebuia să pună mereu Adevărul mai presus de minciună. Era canalul de legătură între Dumnezeu şi om, iar sarcina lui era aceea de a-l revela pe Dumnezeu oamenilor. Familia Faraonului era aleasă de Sfatul Luminii. În acele zile, doar puţine familii erau alese, iar unii dintre membrii lor erau educaţi cu atenţie, astfel încât să fie eliminate toate trăsăturile ce lăsau de dorit. Scopul era acela de a forma bărbaţi şi femei desăvârşiţi în privinţa bunătăţii, care este însuşirea supremă. Iată calităţile vizate de această educaţie înaltă: datoria şi responsabilitatea, obligaţia faţă de oameni, demnitatea, corectitudinea şi bunăvoinţa. Aceşti oameni erau o familie, o rasă aparte, educată cu scopul de a guverna cu bunătate. Fiecare moment al vieţii lor urma să fie dedicat progresului spiritual al omenirii. Ei erau învăţaţi să îi privească pe oameni ca pe proprii copii, care trebuie păziţi, îndrumaţi şi inspiraţi de cele mai minunate exemple. Familia Faraonului trebuia să aibă o aspiraţie înaltă, să ţintească spre culmea bunătăţii şi a spiritualităţii. În timp ce oamenii obşnuiţi munceau sub guvernarea lor, întrega viaţă a familiilor regale trebuia dedicată slujirii bunătăţii, elevării omenirii, apărării justiţiei şi punerii ei în practică.

33:26. Iniţial, lucrurile au decurs perfect, însă pe Pământ echilibrul este fragil între chemarea divină şi demonii trupeşti. Undeva, de-a lungul veacurilor, barajul spiritualităţii s-a fisurat şi ceea ce până atunci fusese păstrat cu grijă s-a revărsat. Divinitatea, spiritualitatea din sânge s-a diluat şi a slăbit, iar când bunătatea s-a diminuat, opusul ei a început să îşi croiască drum. Ce a devenit astăzi această minunată instituţie, acest măreţ Faraon? Un clopot care zdrăngăne, o cochilie goală, o morişcă învârtită de vânt. Acesta nu mai este stăpân pe timpul lui; zilele sale aparţin altora, iar orele nopţilor sale sunt controlate. El urmează un ceremonial superficial şi inutil; practică ritualuri lipsite de conţinut. Mănâncă aşa cum i se spune şi se

© Biblioteca Spirituală

îmbăiază la răsăritul şi apusul soarelui, nu pentru că-i face plăcere, ci pentru că aşa trebuie. Ce slavă este asta? O, ce a fost altădată; O, ce vremuri minunate au fost în trecut! Ce s-a întâmplat cu slăvita inspiraţie spirituală? Acolo unde altădată exista un scop, acum există prostie; acolo unde era o fiinţă sacră, acum este o marionetă manevrată de marionete. Unde altădată era o revelaţie sacră, acum sunt exemple moarte. Totul s-a dus, totul este ţărână, totul este suferinţă!

33:27. Ei bine, acest Osireh despre care vorbesc, a fost ridicat de popor la rangul de zeu, fiindcă Cei Născuţi de Două Ori, care sunt înţelepţi, au permis acest lucru. Că îl numim om sau zeu este un lucru mai puţin important, deoarece hotarul care-i separă pe oameni de zei nu este de netrecut. Oamenii mici vor dezbate pe marginea înţelesului cuvintelor, însă ar face mai bine să se străduiască să descopere Adevărul. Osireh a fost mereu păstrat ca într-un altar în inima oamenilor obişnuiţi, care au crezut în nemurire încă de la început. Şi nu atât ignoranţa lor ascundea lumina Adevărului, cât mai degrabă acea structură creată de ipocrizie şi fast, de avariţie şi ambiţie. De-a lungul veacurilor, această credinţă în nemurire s-a păstrat în viziunea oficială, însă aceasta susţinea că doar câţiva oameni pot spera la nemurire, şi asta numai ca urmare a eforturilor celorlalţi. În zilele primilor Faraoni lucrurile stăteau altfel. Nemurirea era răsplata tuturor oamenilor, chiar dacă aceasta nu se putea realiza decât colectiv şi sub conducerea şi îndrumarea regelui. Cu toate acestea, nemurirea oamenilor obişnuiţi şi nemurirea Celor Născuţi de Două Ori nu erau la fel.

33:28. Osireh nu a venit într-un ţinut cu regi puternici şi cetăţi măreţe, ci într-un ţinut al oamenilor ignoranţi şi neiluminaţi. A venit împreună cu şapte străini dintr-un ţinut situat mult spre Răsărit faţă de Marea Morţii, un pământ nu atât de vechi ca Egiptul, dar care era de multă vreme mort şi uitat. Când a venit, Osireh a găsit în lungul râului două popoare puternice, Poporul Roh şi Poporul Haru, iar Haru era din trupul lui Atem. Aceste două neamuri se războiau de multă vreme, însă Osireh a făcut pace între ele şi le-a unit într-un singur popor. Apoi, i-a învăţat pe oameni să trăiască în pace şi prosperitate.

33:29. Când aceştia au început să-şi construiască locuinţe şi să cultive plante, au început să fie atacaţi de oameni care ieşeau din ţinuturile sălbatice. Aceştia făceau parte dintrun popor condus de femei, şi deşi bărbaţii erau mici de statură, femeile care conduceau erau înalte şi slabe. Singurele lor arme erau acelea care puteau fi aruncate de departe, însă aveau scuturi făcute din piele şi împletite în aşa fel încât tot ce venea către ei rămânea prins în ele. Oamenii care ieşeau din pustietate şi din regiunile sălbatice de acolo erau puternici şi păroşi.

33:30. Regina acestor oameni nu era la fel ca celelalte femei, căci era plăcută la vedere şi se pricepea bine la vânătoare. Era mai frumoasă decât celelalte femei, chiar mai frumoasă decât femeile din Egipt, care sunt mai atrăgătoare decât toate femeile. Numele ei era Neth, şi nu ştiu pe nimeni care să fi avut habar cine era tatăl ei. Probabil că această femeie era o Nemuritoare, care era acolo dintotdeauna, deşi nu pot să cred că există asemenea fiinţe. Însă chiar şi în aceste zile, dincolo de munţi trăieşte un popor a cărui durată de viaţă este de trei ori mai mare comparativ cu a altor oameni.

33:31. Nu este nevoie să descriu felul în care Osireh s-a dus să o cunoască pe Neth şi cum cu arcul său, primul arc care a fost văzut în ţara Egiptului, a reuşit să o învingă într-o întrecere. Acest lucru poate fi aflat din poveştile spuse oamenilor, fiindcă toate conţin un sâmbure de adevăr. Eu nu voi pierde vremea ca să spun aceste poveşti; ele pot fi găsite în alte părţi. Arcul pe care Osireh i l-a dat lui Neth ca zălog este la fel ca acela pe care oamenii încă jură şi fac promisiuni.

33:32. Osireh nu a luat-o imediat de nevastă pe Neth, iar acest lucru este puţin înţeles, însă în acele vremuri aşa ceva nu era posibil. La început, el a adoptat-o ca soră, potrivit obiceiului. Mai târziu, oamenii au numit-o Esita, însă este vorba de aceeaşi femeie pe care astăzi oamenii o numesc Esitis. Acest nume se referă la aceeaşi persoană, însă în limba popoarelor din lungul bătrânului râu el a devenit Ness. Mai târziu, numele s-a schimbat în Nesit, care în limba veche înseamnă Cea Care se Numea Ness. Apoi, s-a luat hotărârea ca Osireh să se căsătorească cu sora sa, iar Esit l-a născut pe Hori, un copil de parte bărbătească. El este cel de la care îşi iau titlul regii Egiptului, chiar şi în aceste zile, fiindcă acesta a fost primul Faraon adevărat, chiar dacă

© Biblioteca Spirituală

mulţi nu sunt de acord cu această opinie.

33:33. Oamenii lipsiţi de înţelegere vor spune că eu scriu despre muritori, nu despre zei, iar acest lucru este şi adevărat şi fals. Adevărul este că nu există nişte regiuni fixe ale zeilor, spiritelor şi muritorilor, care să fie separate una de alta; nici aceste entităţi nu sunt în întregime separate şi diferite. Nu există un hotar impenetrabil între muritori, spirite şi zei; însă nici nu trebuie să înţelegem că muritorii ajung la rangul de zei doar prin propriile eforturi. Zeii sunt aleşi de către oameni; oamenii sunt aceia care îi ridică la rangul de zei pentru folosul oamenilor. Dacă aceştia aleg în mod înţelept vor fi binecuvântaţi, dar dacă aleg în mod nechibzuit, atunci totul va cădea asupra capetelor lor. Zeii vor fi exact aşa cum şi-i imaginează oamenii; acest lucru cu greu mai poate fi înţeles în aceste zile. Închinarea la astfel de zei nu este în sine nici bună, nici rea, căci acest lucru depinde strict de scopurile sale. Dacă scopul este binele, dacă închinarea este spre folosul spiritual al omului, ea călăuzeşte în direcţia corectă. Dacă nu acesta este scopul ori dacă scopul lipseşte sau este steril, atunci în cel mai bun caz este vorba de o fantomă înşelătoare; însă în cel mai rău caz, ea devine un instrument al răului. Când un om încetează să mai creadă în zeul său, vina nu este a niciunuia dintre ei, pentru că fiecare l-a trădat pe celălalt. Omul nu-l mai slujeşte pe zeu, iar zeul nu-l mai slujeşte pe om. Niciunul nu câştigă, ci ambii pierd. Un om fără zeu nu mai este nici liber, nici întreg; viaţa lui este incompletă, îi lipseşte ceva vital pentru existenţa sa. Când, dintr-un anumit motiv, un zeu îşi pierde adoratorii, el nu mai este un zeu deplin, ci devine un zeu fără legături, un zeu sălbatic sau un spirit rătăcitor, care îşi păstrează anumite puteri, dar nu se mai poate măsura cu zeii de acelaşi rang. Aşadar, aceasta este natura zeilor, care nu sunt altceva decât fiinţe muritoare ce au avansat pe calea spre dumnezeire mai mult decât alţi muritori care i-au ales pe ei ca reprezentanţi şi conducători în sfera cerească. Dar dacă vreţi să trăiţi în Adevăr, să nu-i confundaţi niciodată pe zei cu Dumnezeu, căci zeii sunt doar cu o treaptă mai sus pe scara ce duce de la om la Dumnezeu.

33:34. Mai există încă un templu adevărat al lui Esitis, însă oamenii din aceste zile nu îl cunosc, cu toate că mulţi îşi declară în mod ipocrit credinţa în ea. Adevăratul templu este ascuns în spatele unui faţade false, pentru a fi protejat. Încă este dedicat înnobilării oamenilor; încă susţine virginitatea fecioarelor sale şi le îndrumă spre puritate şi inocenţă. Încă este o lumină strălucitoare în întunericul care se adună. Încă adăposteşte flacăra spiritualităţii, care în zilele ce vor veni va aprinde focul care va mistui răul şi îi va curăţa pe oameni de răutate. În aceste zile, preoţimea este coruptă, iar templele sunt nişte locuri malefice, unde răutatea sporeşte, deoarece este înfăptuită în numele sfinţeniei.

33:35. Esitis şi-a părăsit poporul, iar Setis, fratele ei, a stăpânit peste Poporul Deşerturilor de Nisip; mai târziu, el a dobândit putere asupra multor oameni care făceau parte din Poporul Râului. Acesta era măreţ printre oameni; îi conducea în conformitate cu felul de a fi al bărbaţilor, cărora le place calea uşoară, pe drumul cel larg, adorat de gloata care merge pe el fără să gândească. Nu are rost să repovestim aici faptele lui Osireh şi ale lui Setis. Nici să relatăm felul în care Osireh a fost trădat de fratele său de sânge, pe care nu-l suspecta de trădare, şi a fost ucis la Nadit, în Tawara. Acest lucru s-a întâmplat după ce el şi oamenii lui au fost ademeniţi acolo şi angrenaţi într-o luptă. Cu toate că a fost o mare vărsare de sânge, Osireh încă credea în loialitatea oamenilor, însă a fost înşelat. Trupul lui a fost dezmembrat şi împrăştiat, aşa încât nimeni să nu se poată închina la templul lui, însă chiar acest lucru a făcut ca în cuprinsul ţinutului să se răspândească bunătatea. Când trupul i-a fost pus laolaltă, spiritul lui s-a ridicat măreţ deasupra tuturor spiritelor. Mai târziu, Setis a fost ucis de Hori, iar acum îi aşteaptă pe oameni în Sălile Zorilor şi le porunceşte să stea liniştiţi şi să se odihnească. Şi Hori îi aşteaptă pe oameni acolo, însă el spune, „Ridică-te, O, Tu, Fiinţă Slăvită; mişcă-te şi fii activă, fiindcă eşti renăscută”.

33:36. Hori era toiagul tatălui său, dar nu a putut să îi facă pe oameni să umble pe calea luminii, de aceea lor le-a fost luată lumina. El chiar i-a îndemnat să-şi schimbe purtarea, însă aceia şi-au astupat urechile ca să nu-i mai audă glasul, aşa încât cuvintele lui s-au pierdut în vânt. În Cartea Purtătorilor Luminii scrie despre strădaniile sale. Hori a adus o pace durabilă ţinuturilor de apă şi nisip, iar oamenilor care trăiau acolo le-a asigurat prosperitate şi o viaţă

© Biblioteca Spirituală

lungă. A lor era bogăţia apelor, dar cu toate acestea nu luau aminte la cuvintele sale de iluminare; au respins chemarea la austeritate şi disciplina spirituală. Aşa se face că el a adus înaintea lui Sfatul Celor Douăzeci şi Patru şi a spus, „Duceţi-vă; grăbiţi-vă cât puteţi. Trimiteţi oameni în tot ţinutul, chiar până la Cele Trei Popoare, şi avertizaţi-i să nu atragă asupra capului lor mânia Dumnezeului Măreţ, a Celui care este Ochiul Zorilor. Spuneţi-le:

„Părăsiţi căile răului, întoarceţi-vă de pe drumurile răutăţii, pe care rătăciţi, şi dărâmaţi templele zeilor falşi, care v-au indus în eroare. Ştergeţi complet numele lor din inimile voastre şi din locurile unde sunt săpate. Dacă vă astupaţi urechile să nu auziţi cuvintele mele şi dacă nu veţi face aceste lucruri, atunci mânia Dumnezeului Măreţ se va abate cu siguranţă asupra voastră şi veţi fi pedepsiţi prin intermediul apelor”.

33:37. Aşa a vorbit Hori, dar cuvintele lui au fost precum sământa care cade pe un sol neudat. În loc de plante, au răsărit tot felul de buruieni, care au sufocat lăstarii tineri ai seminţei bune chiar înainte ca aceştia să iasă la lumina zilei. Atunci, el a strigat către Dumnezeul care Ilumineză, „O, Dumnezeule Măreţ, am eşuat lamentabil în privinţa sarcinii mele, căci oamenii continuă să umble cu încăpăţânare pe calea răului. Picioarele lor fug de

Adevăr. Oamenii săvârşesc tot felul de fapte rele, iar poftele lor sunt nestăpânite. Cetăţile sunt înecate în răutate, ele sunt locuri unde oamenii practică tot felul de urâciuni. În loc să fie nişte locuinţe ale slavei, trupurile oamenilor au devenit sălaşul feluritelor lucruri rele. O, Dumnezeul meu, unde am greşit, ce pot să-ţi spun, ce pot să fac? Fă-mă să înţeleg, O, Dumnezeule!”.

33:38. Spiritul lui Dumnezeu a răspuns la strigătul lui Hori în această manieră, „Fiul meu, nu lua asupra ta vina pentru păcatul acestor oameni stricaţi. Lasă-i să fiarbă în zeama răutăţii lor, pe care şi-au pregătit-o singuri, căci există o limită până la care nu este nevoie ca supraveghetorii Mei să se deplaseze. Lasă-i pe cei răi şi ia-i lângă tine pe cei câţiva aleşi, căci aşa va fi întotdeauna. Mulţi vor plânge la porţi, dar puţini vor intra. Abandonează-i pe cei rătăciţi şi lasă-i cu templele lor false, fiindcă va veni şi ziua când toate acestea vor deveni o ţărână spulberată de vânt. Însă chiar şi atunci, cuvintele Adevărului vor rămâne printre oameni. Du-te, ai grijă de cei puţini şi leapădă-te de gloată. Ascunde Misterele Sacre în locuri unde este puţin probabil să fie căutate. Alege-i cu grijă pe aceia care gândesc la fel ca tine. Un acoperiş se sprijină mai bine pe câţiva stâlpi solizi, decât pe mulţi care se clatină. Totuşi, nu e departe ziua când mulţi îşi vor pleca urechea la cuvintele de înţelepciune, căci dacă urechile lor vor fi astupate vor fi pierduţi. Cei în direcţia cărora îţi vei înclina capul vor fi măturaţi din faţa privirii tale şi vor deveni nişte spirite pierdute şi neliniştite”.

33:39. Hori a făcut tot ce i-a poruncit Dumnezeu, iar când în cele din urmă s-a întins în braţele Marii Mirese a ştiut că temelia Templului Adevărului era bună şi bine aşezată. În Cartea Purtătorilor Luminii este consemnată Rugăciunea lui Hori:

33:40. „O, Dumnezeule Veşnic Tânăr al Lucrurilor Care Îmbătrânesc, O, Tu, Cel Neschimbat în Mijlocul Schimbării, nu pot spera ca cuvintele mele umile să îţi facă cunoscută mulţumirea care se ridică în inima mea, asemenea unui izvor veşnic. Tu mi-ai adus alinare atunci când m-am simţit părăsit; tu ai venit ca o lumină mângâietoare în întunericul spiritului meu. Tu m-ai împins înainte atunci când pustietatea m-a copleşit şi mi-ai îndrumat paşii atunci când picioarele mi s-au încâlcit în haosul apelor. Când vrăjmaşii mei au tăbărât asupra oamenilor ca să-i devoreze, tu i-ai împrăştiat pe duşmani ca şi cum ar fi fost nişte măgări înspăimântaţi care fug din faţa unui leu. Poporul meu l-ai făcut poporul Tău”.

33:41. „Tu ne-ai preferat pe noi în detrimentul altora şi ne-ai făcut cunoscute legile Tale, ca nu cumva să nu avem parte de călăuzire pe cale. Tu ne-ai învăţat să interpretăm legile Tale, ca să putem face voia Ta. Tu ne-ai revelat hotarele dintre lumină şi întuneric, dintre înţelepciune şi ignoranţă; dintre spirit şi ceea ce este muritor, dintre sacru şi profan. Tu i-ai pus deoparte pe cei credincioşi şi ne-ai arătat care ne sunt îndatoririle şi obligaţiile”.

33:42. „O, Dumnezeul nostru, fă ca zilele care ne-au fost date să fie zile de pace şi belşug. Arată-ne mai limpede cărarea purităţii, ca să nu cădem în abisul păcatului. În valea ispitei, ajută-ne să nu ne abatem de la poteca dreptăţii, iar în pustietatea răutăţii, nu ne lăsa să ne rătăcim”.

© Biblioteca Spirituală

33:43. „Înzestrează-ne cu înţelepciune şi iscusinţă, căci dacă există nişte lucruri în întregime lumeşti, aflate la îndemâna omului şi care merită a fi dobândite, nu sunt acestea iscusinţa şi cunoaşterea? Dintre toate lucrurile din afara Cerului, acestea sunt cele mai vrednice de laudă. Chiar dacă ele nu ţin de spirit, Tu fă în aşa fel încât să ni le dai, O, Dumnezeule, fiindcă Tu eşti izvorul întregii cunoaşteri".

33:44. „Când ne rătăcim, aşa cum li se întâmplă adesea oamenilor, nu lăsa ca forţa care ne aduce înapoi pe cale să ne lovească atât de tare. Noi ne recunoaştem slăbiciunile cu smerenie şi eşecurile noastre cu pocăinţă. Când ne rătăcim, Tu adu-ne înapoi în lumina Legilor Tale, ca să nu fim înghiţiţi de întunericul ignoranţei".

33:45. „Treci cu vederea faptele noastre rele, iartă-ne păcatele, izbăveşte-ne de consecinţele fărădelegilor noastre. Dă-ne ceea ce ne va fi de folos din punct de vedere spiritual, indiferent care sunt acele lucruri. Învaţă-ne, O, Dumnezeule, să acceptăm cu resemnare lucrările minunate ale voinţei Tale. A Ta este slava veşnică. A Ta este sfinţenia; prin urmare, noi Te slăvim cu supunere. Noi, slujitorii tăi, ne cunoaştem îndatoririle. Noi, copiii Tăi, Te iubim şi îţi suntem loiali".

33:46. Hori a murit în felul cunoscut şi a fost îngropat cu mari onoruri. Nu există nicio relatare a faptelor sale. Apoi a fost pace în toate ţinuturile din lungul Nilului şi mulţumirea a domnit pretutindeni. Mulţi regi măreţi au trăit şi au stăpânit, aşa că treptat-treptat Lumina Adevărului a fost din nou revelată oamenilor. Ea nu întârzie niciodată să apară atunci când oamenii sunt merituoşi. Nu este aceasta o dovadă suficientă a îndurării lui Dumnezeu?

CAPITOLUL XXXIV - MANUSCRISUL ANEXAT - 2

34:1. Aceste lucruri sunt scrise pe un sul găsit în templul lui Athorhara, care este în proprietatea lui Neyti, o femeie liberă din Pibes:

34:2. Apoi a fost pace în întregul ţinut, iar cele două preoţii trăiau laolaltă într-un spirit de toleranţă; dar, iată, a venit şi ziua în care inimile oamenilor s-au întors spre gâlcevă. Atunci ţinutul s-a rupt în două, iar forţele Coroanei Trestiilor Roşii au început să se lupte cu cele ale Coroanei Nufărului Alb. Ceţurile negre ale ignoranţei au coborât din nou să învăluie inimile oamenilor. Templele sacre ale Adevărului s-au închis din nou, iar cei ce slujeau Adevărul s-au retras în spatele vălului şi s-au ascuns de ochii celor care l-ar fi putut profana. Întregul ţinut a fost sfâşiat din amonte până în aval; de la un hotar la altul al Egiptului era numai vrajbă.

34:3. A venit apoi unul care era puternic printre oameni şi care cunoştea şi Adevărul, iar acesta a văzut răutatea oamenilor. Era un Proclamat, căci dacă nu eşti un astfel de om nu ai nicio valoare printre cei aleşi. El şi-a purtat sabia printre oamenii care se luptau, iar în zilele lui a biruit puterea lui Manthetrop. Spiritul lui Hori, care luase ţinutul de la Namah, şi cel al lui Minis, care îl unificase, erau împreună cu el. Apoi, ţinuturile din Miazănoapte şi cele din Miazăzi au fost date în mâinile regelui, iar acestea au devenit o singură ţară. S-au unit, chiar dacă au rămas două teritorii. Erau la fel ca şi înainte. Totuşi, gloata s-a hotărât să urmeze căile celor mulţi, aşa că lumina Adevărului a fost acoperită de praful ridicat de picioarele lor care dansau. Chiar dacă pacea şi belşugul domneau peste tot, dreptatea nu a stat în preajma tronului regilor care au urmat. Aceştia au guvernat ca regi, dar zilele stăpânirii lor au fost întunecate şi triste pentru adepţii Adevărului, fiindcă numărul lor a scăzut, iar faptele lor s-au împuţinat. Erau risipiţi prin tot ţinutul. Şi încă o dată, ca şi cu alte ocazii din trecut, Preînaltul Slujitor al Misterelor Sacre, care deţinea cheia, a poruncit ca sfintele temple să fie închise. Şi s-a făcut asta ca nu cumva unele lucruri care aparţin Marilor Secrete să intre în posesia gloatei nevrednice, care le-ar fi profanat. Şi, aşa cum s-a mai întâmplat de multe ori, Marea Lumină s-a îndepărtat din nou de oameni.

34:4. A venit apoi anul marii revărsări a apelor, cu toate că unii spun că evenimentul sa petrecut înaintea acelor zile, când mările sărate din Răsărit s-au ridicat şi au acoperit pământul. Oamenii fuseseră avertizaţi dinainte, căci zilele anului se scurtaseră, iar cele cinci zile care se adaugă acum la zilele anului sunt zilele pline de amărăciune ale schimbării lucrurilor. Se spune

© Biblioteca Spirituală

că cu şapte zile înainte de venirea apelor, soarele a apărut într-un alt cadran al cerului, însă acest lucru este greu de crezut, căci soarele rămâne întodeauna fix. Navigatorii regelui cu siguranţă că plecaseră spre locuri străine în acea perioadă de haos al apelor, poate din cauza faptului să soarele îşi schimbase traseul pe bolta cerească.

34:5. Regii veneau şi plecau spre locurile lor. Îi slujeau pe oameni în conformitate cu lumina ce le fusese revelată. Cei mai mulţi cunoşteau doar Adevărul voalat, însă în timpurile vechi erau regi mai buni decât în vremurile recente. Au existat multe generaţii de oameni care au umblat cu înţelepciune, iar printre acestea s-a numărat şi generaţia Primului Mare Maestru, cel care a înfiinţat Frăţia Aleşilor Luminii. În acele zile, oamenii au învăţat ritualurile ce trebuia practicate în fiecare zi, dar nu li s-a vorbit şi despre înţelepciunea interioară. Totuşi, acelea au fost nişte zile ale înţelepciunii, iscusinţei şi cunoaşterii, însă cunoaşterea spiritului încă lâncezea, iar Sfintele Taine au rămas ascunse. De fapt, ele n-au fost revelate niciodată unei mulţimi de oameni, căci mulţimea nu s-a dovedit niciodată vrednică de acest lucru.

34:6. Oamenii spun că înţelepciunea nu le-a fost de niciun folos celor înţelepţi, fiindcă aceia s-au întors în ţărână de multă vreme. Şi oare n-au plecat ei spre tărâmul de unde nu te mai poţi întoarce, spre locul acela despre care nu se ştie sigur dacă există sau nu? Unde sunt monumentele lor funerare? Unde sunt templele lor? Li se pot vedea măcar mormintele?

34:7. Şi mai vorbesc între ei, aşa cum vor vorbi mereu toţi aceia care sunt amăgiţi de firea lor muritoare, „*Viaţa omului este scurtă şi nesigură; singura certitudine în viaţă este apropierea morţii. Ce urmează după aceea, nimeni nu poate spune; căci nu se cunoaşte niciun om care să fi ieşit din mormânt. Noi suntem copiii întâmplării şi nenorocului, şi după o scurtă perioadă de timp vom fi ca şi cum n-am fost niciodată. Trupurile noastre vor deveni rigide şi se vor face ţărână, iar focul inimilor noastre se va stinge şi se va transforma în cenuşă. Umbra noastră va pluti în căutarea zilei, însă va fi dusă de vânt, iar pe măsură ce apele vor veni şi vor pleca, numele noastre se vor şterge pe vecie din minţile oamenilor. Realizările omului vor dispărea aşa cum trece umbra pe nisip, iar viaţa lui se va risipi ca roua dimineţii, ce se evaporă în căldura soarelui care răsare. Ce altceva sunt zilele omului decât umbra unei umbre, pentru că va ajunge la un sfârşit de unde nu mai există întoarcere. El iese pe o uşă care se închide imediat, aşa încât nu mai poate reveni*”.

34:8. Aceştia spun, „Haideţi, aşadar, să ne bucurăm; haideţi să lăsăm deoparte faţa lungă a învăţării şi chipul melancolic al disciplinei. Haideţi să ne bucurăm de lucrurile bune ale vieţii, care sunt peste tot în jurul nostru. Haideţi să nu ne gândim la un viitor nesigur; la ce bun să facem asta? Haideţi să mâncăm şi să bem până la refuz, haideţi să permitem trupurilor noastre să se desfete în toate felurile. Haideţi să nu lăsăm să treacă pe lângă noi vreo plăcere sau vreo bucurie, ci indiferent ce ne iese în cale să facem în aşa fel încât să profităm din plin. Haideţi să întoarcem spatele tuturor doctrinelor referitoare la spirit, căci acestea ne interzic atât de multe. Haideţi să dăm frâu liber tuturor simţurilor şi sentimentelor noastre, şi haideţi să fim nişte slujitori ai plăcerii. Să nu ne pese de cei săraci şi neajutoraţi, căci ce folos am putea avea din acest lucru? Ce motiv am avea să ne temem de ei când noi suntem puternici? Lăsaţio pe văduvă să plângă singură, căci ce rost are să ne tulbure nefericirea ei? Haideţi să evităm povara celor bătrâni şi neputincioşi. Haideţi să ne folosim de puterea noastră pentru a dobândi tot ceea ce ne este necesar pentru bunăstarea noastră. Fie ca puterea noastră să facă legea şi să stabilească drepturile. Haideţi să preţuim doar tăria şi puterea, bogăţiile şi poziţia socială, şi să-i lăsăm pe cei slabi să supravieţuiască cum pot. Poate că, în generozitatea noastră, le vom da nişte firimituri sau câteva lucruri de care noi nu avem nevoie. Haideţi să nu mai acceptăm criticile şi obiecţiile lor; au ei oare mai multe săbii decât noi? Ce rost are să ne temem de un Dumnezeu pe care ei nu îl pot arăta?”.

34:9. Iată ce vorbesc oamenii în aceste zile, şi chiar dacă nu spun aceste lucruri pe faţă, le ascund în inimile lor. Aceasta e legea şi după ea îşi conduc viaţa, indiferent că o afirmă în faţa oamenilor sau o ascund de ruşine. Viaţa lor, alcătuită din anii care trec, nu le poate da un răspuns, pentru că răspunsul este ascuns în viaţa veacurilor. Aurul nu poate fi găsit pe marginea drumului.

34:10. Totuşi, înţelepciunea părinţilor noştri le-a folosit, indiferent ce se spune pe străzi

© Biblioteca Spirituală

în zilele acestea. Aceştia au lăsat într-adevăr un monument funerar vrednic de cinste, iar templele lor nu lipsesc. Cuvintele înţelepte pe care le-au rostit nu au fost acoperite de ţărână, nici nu au fost purtate pe aripile vântului. În ceea ce îi priveşte pe Cei Iluminaţi, care au umblat printre oameni şi i-au încurajat încă din zilele când zeii erau în mijlocul poporului, numele lor s-au păstrat, chiar dacă ei au pierit. Aceştia nici nu şi-au făcut morminte de piatră şi monumente funerare de metal, nici nu le-au dorit. Nu au putut să lase bunuri moştenire copiilor lor; unii nici măcar nu au avut vreun moştenitor. Moştenitorii lor sunt aceia care le studiază scrierile, căci ei au lăsat comori de înţelepciune. Întru pomenirea lor au lăsat cuvintele care le-au ieşit din gură şi care se păstrează încă vii în vorbele pe care oamenii le rostesc. Moştenirea pe care ei au lăsat-o este reprezentată de Cărţile Înţelepciunii, cu ajutorul cărora au făcut din trestia firavă o armă puternică. Unde sunt astăzi cei asemenea lor?

Oamenii îşi bat joc de realizările trecutului, de măreţia care s-a dus, dar nu sunt oare acestea nişte realizări măreţe, pe care ei nu pot spera să le imite? Dacă oamenii s-au ridicat astăzi atât de mult, oare ei sunt cei care au construit scara sau aceasta a fost ridicată prin munca celor care au pierit demult? Căci nu a fost aşezată prima treaptă în vremurile străvechi? Oare prima treaptă este cea mai puţin importantă? Este fundaţia mai slabă decât suprastructura, chiar decât suprastructura de astăzi? Da, oamenii măreţi, posesori ai unei mari înţelepciuni, au pierit; au fost uitaţi; însă prin măreţia operelor lor ei continuă să fie slăviţi, iar spiritul lor încă se mişcă printre noi. Corzile pe care le-au atins încă reverberează în inimile noastre.

34:11. Unde sunt astăzi stăpânii şi regii pe care acest ţinut i-a cunoscut odinioară? Unde sunt dregătorii care au fost odată? Astăzi, mita se strecoară în spatele scaunelor de judecată, corupţia pândeşte din dreapta, iar sperjurul ameninţă din stânga. Unde este revărsarea de cuvinte minunate prin care este numit un magistrat? Ce altceva au devenit aceste discursuri nobile decât o bălmăjeală lipsită de noimă? Şi nu ar trebui oare să fie nişte lucruri minunate, capabile să mişte inimile oamenilor cu mesajul lor inspirator şi plin de speranţă atunci când se ajunge în faţa actului final al justiţiei? Fie ca acestea să rămână consemnate pentru vecie:

34:12. „Cel cu mâinile pure iese în faţă. Rosteşte cuvintele care au venit din Templul lui Mant. Cei cu piei de panteră poartă simbolurile autorităţii. Se spun aceste cuvinte. Tu eşti slujitorul veşnic fidel al Adevărului, cel smerit care îi cere îndrumare. Tu nu eşti stăpânul justiţiei, ci unul care caută mereu, cu smerenie şi perseverenţă, şi care se roagă ca Adevărul să-i binecuvânteze deciziile. De acum încolo, tu eşti unul ale cărui cuvinte sunt încărcate de autoritate, ai cărui ochi văd fără niciun fel de prejudecăţi şi ale cărui urechi sunt închise pentru orice formă de intoleranţă. Gândurile tale sunt curate şi limpezi, inima ta este pură. Este lipsită de răutate, iar un verdict răzbunător reprezintă pentru tine o urâciune. Mantia înţelepciunii stă pe umerii tăi, iar roba învăţăturii este veşmântul tău. Limba ta este slujitoarea Adevărului şi sabia dreptăţii. Gura ta este un templu al onoarei şi o peşteră a ispăşirii. Inima ta este un templu al purităţii şi un depozit de judecăţi înţelepte provenite din trecut”.

34:13. „Dreptatea va fi întotdeauna legea ta şi lumina ta călăuzitoare; ea te va face să ocupi chiar şi scaunul dregătorului care stă în faţa mamei regelui. Oriunde mergi, probitatea va fi cea care te va conduce. Vei mânui sabia dreptăţii fără teamă; o vei purta în faţa tuturor oamenilor. O vei folosi fără discriminare, împotriva celor bogaţi şi puternici sau împotriva celor săraci şi umili. Îi vei doborî pe toţi negustorii de minciuni, pe toţi amăgitorii cu limba despicată, pe toţi aceia care depun mărturie falsă ori care încalcă legile date de rege. Fă ca răutatea să se ducă pe pustie!”.

34:14. „Dreptatea nu este mai puţin importantă decât măsura, ci este lucrul care o umple până la refuz. Ea depăşeşte hotarele cerinţelor muritorilor. Ea durează veşnic şi nu-i este refuzată nici celui din mormânt. Ea îi umple spiritul celui care depune mărturie. Ea este lumina cea mare. Nu este un lucru care se vinde şi se cumpără. Dreptatea nu se dă la schimb”.

34:15. „Fii mereu deasupra oricărui preţ. Fii demn de măreţia pe care o oglindeşti pe Pământ şi rămâi deasupra lucrurilor lumeşti. Nu fi ca barcagiul care cere plată înainte să îşi îndeplinească munca, care nu îl poartă pe apă decât pe omul care plăteşte. Fii ca soarele, a cărui strălucire caută fiecare ungher şi fiecare văgăună, revârsând lumina în ascunzişul lor întunecat.

© Biblioteca Spirituală

Fii unul care străluceşte printre oameni pentru a le lumina zilele. Răspândeşte dreptatea şi cinstea peste cele două ţinuturi, aşa cum lumina soarelui răspândeşte lumina şi căldura. Acoperă pământul cu bunătate, aşa cum apele care se revarsă îl acoperă şi îl fac să devină fertil. Umple pământul cu tărie, aşa cum vântul de miazănoapte îl umple de mulţumire".

34:16. „Păzeşte-ţi inima, aşa cum un tată îşi păzeşte fiica, cum o mamă îşi păzeşte copilul, fiindcă ea este cetatea integrităţii tale. Fii vigilent în privinţa faptelor tale, pentru că ochii oamenilor sunt aţintiţi mereu asupra ta, iar viaţa pe care o duci nu este doar a ta. Tu eşti modelul pe care oamenii îl vor imita, şi toată lumea se uită la tine. Vântul care bate va trage cu urechea la ferestrele tale şi va răspândi pretutindeni cele aflate. Apele curgătoare de lângă uşa ta vor trage cu ochiul şi vor împrăştia în tot ţinutul ceea ce au văzut. Funcţia ta te face să fii un pilon de sprijin pentru guvernanţi; dacă pilonii sunt mâncaţi, acoperişul se prăbuşeşte. Responsabilităţile îţi vor umple viaţa de griji; drumul pe care mergi este pietros şi plin de gropi şi de spini. Cupa pe care o vei bea va fi mai mult amară decât dulce".

34:17. „Deşi vei judeca toţi oamenii imparţial, să nu te împingă râvna să înclini balanţa în favoarea celor săraci şi lipsiţi de apărare, tocmai pentru faptul că sunt aşa cum sunt. Datoria ta este să te asiguri că toate lucrurile se fac în conformitate cu legile date de rege, aşa cum s-au făcut şi înainte. Tu nu eşti suficient de înţelept să dai deoparte vechea înţelepciune. Fiecare om trebuie tratat ca şi cum nu l-ai cunoaşte şi ar sta dezbrăcat în faţa ta. Fă în aşa fel încât cel căruia i se permite să intre în curtea ta să fie tratat la fel ca cel ce rămâne dincolo de poartă şi ca deciziile tale să fie date în aşa fel încât să nu te intereseze dacă ele sunt bune sau rele pentru cineva anume".

34:18. Iată ce cuvinte se rosteau atunci când un funcţionar era împuternicit să facă dreptate. În alte vremuri, asemenea cuvinte erau respectate şi însuşite, pe când acum sunt ignorate. Acum justiţia este îngropată într-un mormânt al lucrurilor care au fost odată şi este înfăşurată ca o mumie în bandajele formalismului. Ea este doar o aplicare imparţială şi nemiloasă a legilor scrise, în loc să reprezinte o corectare a nedreptăţilor. Unde s-a dus gloria sa? Toată justiţia este lipsită de viaţă, este moartă. Mâinile care călăuzesc sunt moarte; mâinile care guvernează sunt moarte.

34:19. Oamenii pot întreba în zilele ce vor veni, cum s-a ajuns ca flacăra gloriei să moară în Egipt, cum s-a dus de râpă toată măreţia lui? Cum se face că un om care a urcat atât de sus nu mai poate urca în continuare? Însă cauza nu este simplă, pentru că seminţele degenerării se găsesc în stare latentă în fiecare popor, în fiecare om. Cum e omul, aşa e şi poporul. Aceste seminţe sunt ca buruienile care răsar atunci când ogoarele cultivate sunt neglijate, atunci când sunt tratate cu indiferenţă. Atât pentru oameni, cât şi pentru popoare, drumul spre măreţie este unul aspru şi pietros. Măreţia este un dar ce poate fi păstrat numai printr-un efort constant; când omul nu mai vrea să depună efort, măreţia dispare. Măreţia şi slava vor rămâne doar în locuinţele celor vrednici. Acestea pleacă atunci când nu mai sunt tratate ca nişte oaspeţi de vază. Ce reprezintă astăzi Justiţia şi Adevărul? Nu mai sunt decât nişte cuvinte spuse din vârful buzelor, însă odinioară ele erau o flacără nestinsă ce ardea în inimile oamenilor. Ce mai rămâne din onoare atunci când oamenii încep să o privească doar ca pe un simbol lipsit de conţinut? Ea devine ca o liră în mâinile unui om cu băşici la degete sau ca un flaut la care cântă un om cu buzele râioase. Instrumentele muzicale rămân, dar unde sunt instrumentiştii? Iar fără instrumentişti, unde sunt melodiile?

34:20. În ţara Egiptului, perioadele când a domnit dreptatea au venit şi au plecat asemenea valurilor care trec peste un lac liniştit. Au existat perioade de măreţie materială, valuri cu o durată mai mare, însă acestea nu au coincis cu valurile dreptăţii. De-a lungul vremurilor au existat două forme de venerare, fiecare având mai multe variaţii, şi anume cea a elitelor şi cea a poporului. Ei bine, timp de multe generaţii acestea au fost amestecate. Venerarea Dumnezeului Măreţ şi cunoaşterea Misterelor Sacre, care erau ţinute ascunse de către Cei Iluminaţi şi Cei Născuţi de Două Ori, se aflau în spatele ambelor forme, însă erau acoperite cu un văl. Căci unde în altă parte pot fi ascunse mai bine aceste lucruri?

34:21. Casa Locurilor Tainice a fost înfiinţată cu cincizeci de generaţii înaintea domniei

© Biblioteca Spirituală

Celui Puternic, adică a Faraonului, iar în acele zile Dumnezeul Măreţ era cunoscut de oameni şi li s-a revelat chiar şi mai târziu. Însă cu douăzeci de generaţii înainte ca nelegiuiţii din poporul Amuleka să năvălească ca lăcustele asupra ţării, a avut loc o mare tulburare. Acest fapt este consemnat în manuscrisul lui Kabitkant, fiul lui Nemerath, care a fost copiat după o scriere veche, care la rândul ei a fost copiată după o alta, ce se găsea în proprietatea templului din Pinhamur. Acolo se spune aşa, „Cele două puteri gemene s-au împletit şi forţa lor a crescut din ce în ce mai mult. Aşa cum apele sunt strânse în spatele unui zăgaz pentru a putea fi folosite, tot aşa şi puterile unite s-au transformat într-un rezervor de energie. Era un depozit de energie ciudată. Gândurile lui Setshra erau fixate mereu asupra lui însuşi, şi iată, a venit şi ziua când a crezut că este în posesia cheii secrete, a cheii care poate deschide camera interioară a Misterelor Sacre. Însă a făcut şi el aceeaşi greşeală pe care au făcut-o toţi oamenii asemenea lui de-a lungul veacurilor, şi anume nu şi-a dat seama că nu era vrednic să fie admis la Misterele Interioare. Căci cu toate că se putea amăgi pe el însuşi şi pe ceilalţi, nu îi putea amăgi şi pe Paznicii Interiori. Este adevărat că unii dintre aceia care fuseseră admişi în odaia exterioară, în loc să păstreze discreţia, s-au apucat să vorbească cu nepăsare la urechile unor oameni care nu fuseseră admişi. Aşa se întâmplă mereu atunci când bunătatea nu este prigonită, căci bunătatea înfloreşte cel mai bine în pământul steril al intoleranţei şi nedreptăţii. În orice caz, în felul acesta au fost semănate seminţele vrajbei şi suferinţei. Atunci, Setshra a ticluit un plan prin care să li se permită celor mulţi să ia parte la Misterele Sacre, care până atunci erau păstrate doar pentru cei mai vrednici dintre oameni. Aşa că a adunat mai mulţi adepţi cărora le-a promis că dacă îi vor fi devotaţi, atunci vor putea intra în posesia cunoaşterii lucrurilor sacre, care până atunci le fusese refuzată. El i-a numit pe cei care îl urmau Iluminaţii Zeilor. În mod firesc, o astfel de nebunie nu putea să aibă decât un singur rezultat, căci experienţa anilor a arătat că lucrurile sacre nu pot fi dezvăluite profanilor. Nu numai că lucrurile revelate vor fi dispreţuite de către cei ignoranţi, aşa cum fac porcii care calcă în picioare perlele pentru a se îndopa cu o mână de excremente, însă mulţimea, în păcătoşenia ei, va distruge frumuseţea delicată a Misterelor Tainice. Şi aşa cum caprele mănâncă frumoasele carpete de pe pereţi, atât de minunat lucrate, aceşti oameni vor hotărî că lucrurile grosiere cu care au fost obişnuiţi le oferă satisfacţii mult mai mari”.

34:22. „Noile învăţături au devenit din ce în ce mai puternice şi s-au răspândit în întregul ţinut; propovăduitorii lor mergeau din cetate în cetate şi câştigau adepţi peste tot. Mulţimea este întotdeauna puternică; prin urmare, cel care o controlează, indiferent prin ce mijloace, este el însuşi un om puternic. Aşa se face că în cele din urmă Setshra a putut să conteste autoritatea Celor Născuţi de Două Ori. Această autoritate a fost întotdeauna vulnerabilă, întrucât ea caută să se impună prin înţelepciune şi bunătate, nu prin putere şi viclenie. Însă o asemenea conducere nu poate avea succes decât atunci când înţelepciunea şi bunătatea guvernează asupra celor înţelepţi şi buni; totuşi, astfel de vremuri s-ar putea să nu vină niciodată”.

34:23. „*Adepţii lui Setshra nu au putut decoperi secretele superioare, însă le-au învăţat pe cele inferioare şi le-au pus în slujba scopurilor lor. Aşa a apărut închinarea la spiritele întunecate, o practică dezgustătoare şi nocivă, care a pervertit gândurile oamenilor şi i-a îndepărtat de calea spiritualităţii. Aşa că au început să rătăcească pe tot felul de drumuri lăturalnice ciudate şi degradate. Şi din cauza acestor josnicii lumeşti, inimile li s-au împietrit, ceea ce i-a făcut să se revolte şi să ceară în gura mare sângele celor drepţi*”.

34:24. „Ei bine, Setshra a început să intre în graţiile regelui şi a vărsat în inima Majestăţii sale un potop de venin învelit în vorbe frumoase, căci Setshra era cel mai isusit la vorbă din întregul ţinut. Apoi, în temple au fost ridicate alte altare; au apărut noi forme de venerare, care tolerau slăbiciunile oamenilor. Locurile ascunse ale Celor Iluminaţi au fost profanate cu răutate, iar camerele tainice ale Celor Născuţi de Două Ori au fost pângărite cu ritualuri malefice. Prin urmare, Cei Iluminaţi şi Cei Născuţi de Două Ori s-au ascuns de privirile şi de cunoaşterea oamenilor. Pentru ei, soarele urma să răsară din nou, însă niciunul nu ar fi crezut că acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată în Egipt. Da, urma să răsară, dar într-un ţinut străin, unde oamenii sunt cu totul altfel şi oarecum de neînţeles pentru cei din zilele noastre. Vor fi ei oare un popor asemenea nouă? O, ţara mea, cunoscându-te pe tine, ce ciudate mi se par celelalte ţinuturi!

© Biblioteca Spirituală

Departe de tine voi fi ca un peşte pe uscat”.

34:25. „În templele dedicate diferiţilor zei, formele de venerare au fost schimbate întrun mod subtil, pentru a servi altui scop. Slujitorii Celor Întunecaţi puteau face minuni în faţa norodului, însă acele minuni erau lucrări înşelătoare. Ei revelau misterele, însă nu erau misterele cele mai sacre; acelea nu au fost cunoscute niciodată de vreun om care ar fi putut să le trădeze. Gândurile oamenilor fuseseră otrăvite. Au fost introduse tot felul de ritualuri care urmăreau satisfacerea poftelor carnale. Se dădeau răspunsuri simple şi satisfăcătoare, care să satisfacă inimile oamenilor, şi li se promiteau recompense de tot felul. Dacă plăteau, erau asiguraţi că le vor fi iertate şi păcatele cele mai grele. Este bine că urechile zeilor tăcuţi nu auzeau, căci altfel ar fi fost asurziţi de zgomotul rugăciunilor înălţate pentru tot felul de lucruri minore. Slujitorii Celor Întunecaţi nu-i lăsau nici măcar pe morţi să se odihnească în pace, ci căutau să-i satisfacă pe cei vii cu cuvinte de dincolo de mormânt. În locuri întunecate se aducea ca jertfă chiar şi sânge omenesc, în timp ce în alte locuri, mult mai groaznice, erau torturaţi oameni, şi chiar şi copii, da, pentru plăcerea unora. Aşa ajung oamenii atunci când balanţa înclină în defavoarea dreptăţii”.

34:26. „Oştile Celor Întunecaţi erau iscusite în bătălie şi îi alungau pe toţi aceia care le stăteau împotrivă. Forţele binelui erau împrăştiate. Altarele sacre ce stăteau în faţa perdelei Adevărului erau jefuite. Podoabele frumoase şi vasele sacre au fost luate şi profanate de mâini păcătoase. Cei Iluminaţi şi Cei Născuţi de Două Ori au fost vânaţi ca nişte animale. Au fost ucişi şi îngropaţi în pământ, ca nişte câini. Locurile lor de odihnă nu au fost marcate, aşa că nimeni nu le îngrijeşte”.

34:27. „Căpetenia Luminii a strigat, «O, Dumnezeule Măreţ, ce pot să fac; cum pot fi salvaţi slujitorii tăi? Ce putem face împotriva celor care au profanat sfintele Tale altare? Ce pot face eu ca să întorc înapoi apele revărsate ale nedreptăţii şi să domolesc vânturile sălbatice ale răutăţii? Cum poate fi ridicat norul negru al ignoranţei? Care va fi răsplata dreaptă a celor care i-au ucis pe cei fideli Ţie?». Glasul care s-a auzit prin Spiritul lui Dumnezeu a spus: «Nu vă preocupaţi de cei care v-au prigonit, lăsaţi-i să urmeze calea pe care şi-au ales-o. Răzbunarea este a Mea; Eu voi măsura la vremea cuvenită. Dreptatea nu doarme şi nu uită niciodată; cei răi îşi vor lua plata lor. În Sala Fără Ascunzişuri ultimul cuvânt îl va avea dreptatea”.

34:28. Conducătorul luminii şi toţi aceia care erau împreună cu el au fugit în ţinutul de dincolo de Shari şi au construit acolo Templul din Stâncă, care se găseşte vizavi de Shina. În acest ţinut, forţele Celor Întunecaţi au fost respinse; totuşi, unii dintre cei care erau credincioşi l-au implorat pe Dumnezeu să îi salveze. Aşa a fost întotdeauna, aceasta este firea omului, ca atunci când este tulburat să strige către Dumnezeu cu toată amărăciunea inimii sale, iar cei care s-au lepădat de Dumnezeu în zilele lor bune acum aşteaptă ca El să îşi întoarcă faţa spre ei. Şi aceasta este firea lui Dumnezeu, să le audă chemarea şi să vină la ei, dacă acest lucru este spre folosul lor, ceea ce totuşi se întâmplă foarte rar. Marile temple din ţara Egiptului au fost părăsite de Iluminaţi şi au fost abandonate de Adevăr. Ele au devenit locuri ale întunericului. Au rămas ca nişte lămpi fără flacără, ca nişte ogoare fără culturi, ca nişte fântâni fără apă”.

34:29. Generaţia acelor zile s-a întors în ţărână, dar spiritul lor s-a ridicat şi s-a dus în Sălile Veşnice, pentru a sta în faţa Celui de Care nu Poţi Scăpa. Atunci, în generaţia lui Pahopha, numele lui Osireh a început să fie cunoscut în întreg ţinutul şi timp de douăsprezece generaţii a continuat să crească în măreţie. Poporul Upuru a plecat; au venit cei din poporul Ameluka. Zece generaţii au intrat în Locuinţele lor Veşnice, după care a venit Tathomasis, care a făcut ca numele Egiptului să devină cunoscut pretutindeni. Însă nici el nu a reuşit să oprească degradarea, având în această privinţă aceeaşi putere ca şi cel mai neînsemnat dintre sclavi. Apoi, a venit rândul lui Nabihaton să domnească în ţara Egiptului.

34:30. Când era copil şi încă era alăptat, tânăra femeie care avea grijă de el în timpul nopţii şi-a făcut poftele cu un bărbat şi nu a avut grijă se se purifice. Prin urmare, atunci când s-a întors şi a venit lângă prinţul care dormea, a spart zidul de protecţie care înconjura locul lui de odihnă. Astfel, Cel Fără Formă a venit din bârlogul lui aflat lângă lacul în flăcări şi a intrat în dormitor. Femeia, care era în starea în care era, nu l-a putut vedea, deoarece era un lucru

© Biblioteca Spirituală

curgător şi lipsit de formă ce se răspândea în întuneric şi se furişa pe podea. Avea un nas ca un flaut în mijlocul unei feţe răsucite înapoi, ca toate arătările de teapa lui. S-a ridicat cu gura sa îngrozitoare ca să sărute copilul adormit, iar acesta a fost cuprins de boală.

34:31. De dimineaţă, trupul copilului era mistuit de un foc interior ce fusese aprins în noaptea precedentă, iar suflarea vieţii se lupta cu demonul care intrase în corp. În acele zile, trăia un mare vindecător pe nume...(n.t. numele lipseşte din text), iar acela a scos demonul cu lucruri de putere şi a domolit focul cu comprese cu apă. Niciunul dintre marii vindecători nu reuşise să alunge demonul, însă Mahu a făcut acest lucru.

34:32. Poate că e bine să relatăm pe larg depre acest Faraon, nu din punct de vedere istoric, căci nu am competenţa necesară pentru o astfel de consemnare, ci ca să arătăm ce se poate întâmpla atunci când cei nepricepuţi caută să reveleze lumina. Şi ca să dăm la iveală pericolele ce pot să însoţească o astfel de nebunie.

34:33. Nabihaton a început să guverneze când era încă foarte tânăr, şi cu toate că se spune că a murit în strânsoarea unui demon, cu sângele curgându-i din gură, cealaltă versiune, care spune că a murit ca un rătăcitor fără mormânt pare mai plauzibilă, căci aşa scrie pe Tablele lui Amon.

34:34. În zilele tatălui său, Cei Iluminaţi îşi recăpătaseră puterea în ţara Egiptului, cu toate că rămăseseră o forţă ascunsă, iar faptele lor erau tainice. Cu toate acestea, preoţimea, care la vremea respectivă era puternică, îi cunoştea, însă aceştia nu erau priviţi cu ochi buni. În acele zile, Iluminaţii erau acuzaţi că instigă poporul împotriva celor puternici şi că au încercat să tulbure ţara pentru a schimba ceea ce a fost dintotdeauna. Prin urmare, cei care îl cunoşteau pe Dumnezeul Măreţ se retrăseseră în pustietate. Nu se ştia nici cum îi cheamă, nici cum arată.

34:35. Mama lui Nabihaton a fost Towi, o Aleasă. În acele zile încă mai erau patru ranguri ale celor loiali: Cei Născuţi de Două Ori, Cei Iluminaţi, Cei Aleşi şi Cei ce Trăiesc în Lumină. Cei ce Trăiesc în Lumină erau împărţiţi în Căutătorii Luminii şi Lucrătorii în Lumină. Şi atunci era cum este şi acum. Soţia Faraonului, deşi de sânge nobil, era doar pe jumătate egipteancă; obiceiurile ei erau ciudate. Mama lui îl învăţase căile luminii înainte să ajungă la maturitate. Ea i-a dezvăluit multe dintre secretele luminii, probabil fără a avea competenţa necesară, însă acest lucru nu poate fi cunoscut. Totuşi, deoarece Căpetenia Luminii din Egipt fusese alungată departe de Faraon, regii s-au numărat printre Cei Iluminaţi numai în vremurile străvechi; doar în zilele adevăratei măreţii, zile care au devenit de mult ţărână şi au fost uitate în acest ţinut. Cu toate acestea, noi am sperat întotdeauna. Regii crescuţi pentru a face bine şi familiile cultivate pentru a păstra spiritualitatea au balansat între cele două influenţe, cea a oamenilor inspiraţi şi spirituali, pe de-o parte, şi cea a oamenilor ataşaţi de lume, pe de altă parte. Condiţiile de pe Pământ fiind aşa cum sunt şi scopul Pământului fiind cel care este era prea devreme ca binele să triumfe, pentru că oamenii erau încă la începutul dezvoltării lor. Iată de ce forţele binelui ajung să fie nedumerite; pentru că ele se aşteaptă la o victorie uşoară. Totuşi, deşi pisălogul pisează încet, el zdrobeşte ceva la fiecare lovitură.

34:36. Soţia lui Faraon a fost aceea care l-a influenţat să dezvăluie câteva dintre misterele care, din vremurile despre care am vorbit, fuseseră complet retrase şi ascunse cu mare grijă. Astfel, deşi forţele răului puseseră stăpânire pe ţară ele nu descoperiseră Templul Interior al Misterelor Sacre. Acele mistere pe care le descoperiseră s-au dovedit a avea pentru ei puţină valoare, iar în curând au fost atât de mult deformate şi pervertite, încât au devenit nefolositoare. Marele secret referitor la străpungerea barierei dintre cele două sfere, cea a lucrurilor pieritoare şi cea a spiritului, a fost ascuns definitiv. Dacă nu s-ar fi reuşit acest lucru, el ar fi fost protejat chiar de pericolele pe care le presupune.

34:37. De fapt, cu toate că se spune că Misterele Secrete au fost dezvăluite, acest lucru nu s-a întâmplat. Tot ce s-a întâmplat a fost că Faraonul a folosit cunoaşterea pe care o avea pentru a încerca să ofere poporului o mai bună cunoaştere a căii luminii, care este Adevărata Cale. Şi după cum se întâmplă întotdeauna, el a ascuns strălucirea mistuitoare a Adevărului sub un văl, lăsând să se vadă doar o sclipire care să lumineze calea, care să fie ca o făclie. Chiar şi Nabihaton vedea Adevărul neclar, fiindcă deşi a încercat, nu a reuşit să treacă testele Celor Iluminaţi.

© Biblioteca Spirituală

Probabil să din această cauză s-a îndepărtat de cei fideli. Oare câţi dintre aceia care descoperă ce presupune cunoaşterea Adevărului nu încep să şovăie pe cale?

34:38. Faraonul, Cel Măreţ din Egipt, avea un trup tulburat şi cădea în transe necontrolate, care nu produceau nicio viziune. Acest lucru se întâmpla deoarece în astfel de momente spiritul lui se retrăgea, permiţând astfel unuia dintre Cei Întunecaţi să îi ia locul. Şi atunci cădea la pământ şi începea să facă spume la gură. Aşa că în astfel de momente trebuia ţinut departe de ochii oamenilor, ca aceştia să nu fie cuprinşi de teama că demonii vor devasta ţinutul şi îi vor vlăgui fertilitatea. Însă nu toate lucrurile puteau fi ascunse de popor, căci Faraonul trăia ca un peşte în heleşteul din grădină. Aşadar, oamenii au aflat despre gravitatea suferinţei lui şi s-au îndepărtat de el; cu toate acestea, nu era vorba de ceva atât de rău cum cleveteau oamenii în piaţă. Acest Faraon avea mulţi duşmani puternici cu ranguri înalte; poveştile sunt mult exagerate. Unii, necunoscând interiorul vasului, au spus despre el că este chiar lumina bunătăţii. Probabil adevărul este acela că în interiorul lui balanţa înclina repede când spre bine, când spre rău. Însă dacă ar fi fost puse în balanţă amândouă s-ar fi văzut că răul nu atârnă mai greu decât în cazul acelora care au pe un taler mai puţin rău, dar şi mai puţin bine pe talerul celălalt.

34:39. Fiul lui Nabihaton, care fusese conceput în păcat, a fost ucis în bătălie; prin urmare, când i-a venit vremea, fiul mai tânăr, născut şi el tot în păcat, a devenit regele Egiptului. Cât încă era tânăr, a devenit adeptul noilor ritualuri ale misterelor, pe care tatăl său le instituise ca o imitaţie a Misterelor Dumnezeului Tainic. Însă aceste ritualuri noi erau la rândul lor ascunse într-o formă nouă de venerare inventată de Nabihaton. În esenţă, acestea nu erau nişte lucruri rele, însă se dădea prea multă importanţă ritualului, care era inutil, şi ceremonialului, care era lipsit de scop. Deşi noile mistere urmăreau să dezvolte spiritul, şi chiar îl puteau trezi, ele nu reuşeau să meargă mai departe. Ajungeau într-un punct mort. Capătul drumului era Pragul Macabru, pentru că dincolo de el nu puteau să treacă. În ceea ce-i priveşte pe cei fideli, instituirea unei noi forme de venerare avea prea puţină importanţă pentru poziţia lor în cadrul ţării, însă aceştia au încercat să-l atragă pe tânărul prinţ în turma lor, căci tatăl lui, regele, fusese exclus din ea din cauza vieţii pe care a dus-o.

34:40. Mă întorc la momentul când tatăl lui Nabihaton, un om de mare valoare şi mult iubit de popor, a devenit neputincios din cauza unei răni care l-a necăjit la bătrâneţe. Atunci, regina lui, nobila Towi, preoteasă a celor fideli, l-a îndemnat să trimită după prinţul Nabihaton, deşi nu aşa îl chema la vremea respectivă, pentru a deveni toiagul lui şi a prelua o parte din povară. În felul acesta, se spera că tronul Egiptului va fi ocupat tot de unul dintre cei fideli, un scop pentru atingerea căruia aceştia lucraseră îndelung.

34:41. Fără îndoială că Cei Iluminaţi şi Cei Aleşi din rândul celor fideli au jucat un anumit rol în introducerea unei noi forme de venerare, însă, din nefericire, ei nu s-au ridicat la înălţimea oportunităţilor oferite de vremurile lor. Acesta este un exemplu care ne arată că este fatal să ai prea multă preocupare pentru spiritualitate şi prea puţin interes şi implicare în problemele lumeşti. Lecţia ce trebuie învăţată de aici, căci de aceea am spus această poveste, este că întotdeauna trebuie menţinut un echilibru între spiritualitate şi existenţa pământească. Oricât de măreţ ar fi scopul pe care-l ni l-am propus, trebuie să rămânem mereu cu picioarele pe pământ. Indiferent spre ce se îndreaptă privirea, ochii oamenilor nu trebuie să fie orbiţi şi să nu mai vadă gropile care le stau în faţă. A spune, aşa cum au făcut mulţi, că noua formă de venerare s-a ciocnit cu vechea formă de venerare a lui Amon, este adevărat doar în parte. Cei fideli şi-au pus speranţele în amândouă şi ei ar fi putut reprezenta o forţă care să le reconcilieze, chiar dacă erau puţini şi nu mai posedau atâta putere. Între majoritatea preoţilor de rang inferior şi a adepţilor celor două forme de credinţă exista o opoziţie făţişă şi chiar vrajbă. În timp ce flacăra lui Aton (n.t. poate Amon?) se micşora, soarele noii forme de venerare se înălţa tot mai mult. Doar popularitatea Reginei Towi, înţelepciunea şi intuiţia ei, precum şi simbolurile regale îl menţineau pe tânărul prinţ la dreapta regelui în pofida ostilităţii preoţilor lui Amon. Dacă acesta ar fi urmat cu râvnă Poteca Adevăratei Căi, totul ar fi fost bine. Dar poate că nu a înţeles-o, iar acest lucru este foarte probabil. Este posibil ca intenţiile tânărului să fi fost bune, însă o intenţie

© Biblioteca Spirituală

bună nu este de ajuns. Intenţia bună este anulată de lipsa înţelepciunii şi a cunoaşterii, aşa că ea se tulbură dacă nu este susţinută prin dovezi şi fapte. Nu este suficient ca cineva să spună celorlalţi cum trebuie să trăiască, dacă el însuşi nu trăieşte în lumina acelor principii. Prea adesea oamenii au încercat să îi călăuzească pe alţii pe o cărare pe care ei înşişi ezită să meargă. Iar această ipocrizie nu este una dintre cele mai mici.

34:42. După moartea tatălui, tânărul rege Nabihaton a guvernat împreună cu mama sa; împărţeau acelaşi tron şi aceleaşi simboluri, însă el se purta într-o manieră deloc potrivită pentru un fiu. Nu-l interesau femeile nobile, cu sânge regal; preocupările lui nu erau acelea ale unui Faraon, iar acest lucru a făcut ca inimile opozanţilor lui să se umple de speranţă. Se izolase în felul acesta şi de cei fideli, care ar fi fost suporterii lui cei mai înfocaţi, chiar dacă loialitatea lor se datora reginei.

34:43. Oamenii au început să se simtă tulburaţi şi stânjeniţi văzând că nu intenţionează să se căsătorească, iar acest lucru a făcut ca pe străzi şi prin târguri să se răspândească zvonuri ciudate. De asemenea, nobilii din jurul lui, dregătorii de la curte, prinţii şi guvernatorii ţării sau neliniştit văzând că este interesat de Stăpâna Cântăreţelor de la Templul lui Amon din Victoria. Şi cei fideli s-au îngrijorat, deoarece în interiorul acelui templu se afla unul dintre altarele lor secrete. Acesta ar fi putut să fie punctul de cotitură pentru cei fideli din Egipt, în cazul în care regele ar fi fost altfel decât era, întrucât printre ei se găseau şi câteva prinţese cu sânge regal. Însă aşa cum stăteau lucrurile, cei fideli au fost priviţi cu ostilitate.

34:44. Noua formă de venerare introdusă de acest Faraon era destul de simplă. Pe dinafară, avea toate simbolurile şi se bucura de toate ceremonialurile iubite de popor, dar avea şi suficientă substanţă încât să îi atragă şi pe cei cu înclinaţii spirituale. Ar fi putut să devină o poartă spre Poteca Adevăratei Căi, o altă lumină care să-i călăuzească pe oameni pe drumul către portul de îmbarcare pentru Adevăr. În spatele simbolurilor şi al ceremonialului, Faraonul se închina Spiritului din spatele Soarelui, Spiritul Luminii şi al Vieţii, care era privit ca un membru pe deplin conştient al puterii ce se revarsă din Dumnezeul Măreţ aflat în Spatele Tuturor Lucrurilor. Însă regele îşi întrerupsese instruirea la jumătate, fapt pentru care nu vedea drumul clar. Fără îndoială că avea o dorinţă sinceră de a aduce poporului Adevărata lumină, însă nu era suficient de înţelept pentru a cunoaşte în primul rând faptul că lumina nu poate fi adusă decât de acela în care ea arde cu putere, şi în al doilea rând că mulţimea nu poate fi expusă la strălucirea sa puternică fără să aibă de suferit. Dacă regele ar fi renunţat la răutatea lui, ar fi putut deveni cu adevărat un conducător măreţ, o lumină statornică în faţa ochilor oamenilor, o călăuză care să ducă poporul spre o nouă eră. Însă acesta înclina când de o parte când de alta a balanţei.

34:45. Nabihaton cunoştea suficiente lucruri despre Misterele Sacre ca să-şi dea seama că pentru a putea deschide măcar prima uşă va avea nevoie de un loc nou pentru închinare, un loc necontaminat de concentrarea anterioară a puterilor gemene. Prin urmare, şi-a mutat curtea într-un alt oraş, în care exista un templu dedicat făţiş Noii Lumini, căreia el îi făcuse altar în faţa Locului Flăcării. Era un sanctuar al celor pe care el îi numea „Cei ce Trezesc Spiritul Luminii”. Aşa a apărut expresia, „Lumina din lumina aflată în spatele luminii”, care este folosită chiar şi în zilele noastre. Preoţii lui Amon au fost puşi să plătească pentru noul oraş până când au sărăcit.

34:46. Regele avea un fiu cu Stăpâna Cântăreţelor, iar destinul acestuia era să ajungă măreţ, însă măreţia lui nu putea fi percepută de ochii oamenilor. Mai târziu, când acest fiu a fost exilat şi nevoit să rătăcească prin locuri străine, mama lui s-a aruncat în braţele lui Sebuk, însă aceasta este o chestiune care nu-şi are locul aici. Totuşi, odată cu mutarea casei regelui în noul oraş puterea acestuia a început să slăbească; popoarele aflate sub stăpânirea celor două coroane s-au învrăjbit între ele. Stăpânii au început să se agite din cauza revoltelor care izbucniseră în coloniile aflate la Răsărit. Erau vremuri tulburi, pentru că puterea era dispersată. Însă acum, din cauza acestei ticăloşii a lui Faraon, toată protecţia de care se bucura datorită sângelui său, care rămăsese încă puternică, în pofida faptului că trecuseră multe generaţii, s-a risipit. Din această cauză, ţara suferea, iar oamenii erau agitaţi.

34:47. Apoi, s-a întâmplat că unii dintre cei fideli aflaţi în oraşul vechii reşedinţe, nu în cel nou despre care am spus, au intrat în legătură cu ochii şi urechile regelui, aşa încât Faraonul a

© Biblioteca Spirituală

fost sfătuit să îşi ia o soţie. Doar aşa putea fi stăvilită rumoarea poporului, astfel încât inimile oamenilor să-şi găsească liniştea. De aceea, la momentul oportun, printr-o mişcare vicleană, Marele Preot al Luminii Vizibile a adus-o înaintea Faraonului pe tânăra prinţesă care în limba noastră se numeşte Nefare. Aceasta era o fecioară de la templu, fiica unui rege, şi era devotată în ascuns Dumnezeului Măreţ.

34:48. Faraonul a lut-o de soţie, însă i-a arătat puţină afecţiune, cu toate că nu era lipsită de frumuseţe, chiar dacă era vorba de o frumuseţe ce nu aparţinea acestui ţinut. Totuşi, în ochii lumii, căsătoria părea suficient de reuşită, cu toate că afecţiunea etalată în public părea cam exagerată. Însă regina, care era mai fragilă decât femeile egiptene, nu putea zămisli decât fete. Mai este şi un alt motiv pentru acest lucru, dar nu se cuvine să-l abordăm aici. Este o chestiune între femei. Lucrurile nu erau aşa cum păreau a fi, iar Nefare îl dispreţuia pe rege în inima ei din cauza viciului său ascuns.

34:49. Am pomenit de acel fiu al regelui care a supravieţuit; acesta s-a născut într-o atmosferă sumbră, iar profeţia din momentul naşterii sale a fost de rău augur, însă acest lucru îl cunoaşteau doar puţini. Unii dintre aceia care se opuneau noii forme de venerare proclamată de rege foloseau această cunoaştere în interes personal. De asemenea, am mai făcut referire şi la un alt fiu, pe care l-a avut cu Stăpâna Cântăreţelor, care avea în faţa lui un cu totul alt destin.

34:50. Fiul pe care Stăpâna Cântăreţelor i l-a născut lui Faraon era nobil şi datorită condiţiei ei sociale. Nu îi spun numele, întrucât şi acum ar putea fi folosit cu intenţii rele, deoarece este un nume de putere. Nu o să-i dezvălui nici titlurile, ci o să-l numesc „*Maestrul*”, pentru că asta a şi fost.

34:51. Când s-a născut Maestrul, Faraonul a fost indiferent în privinţa lui, cu toate că prin natura sângelui său nu era ocolit de pericol. Povestea răpirii sale din grădina templului de către preoţii lui Amon şi felul în care a fost salvat de un sirian aflat în slujba lui Nefare, care s-a deghizat într-o negustoare de mirodenii, şi de către Seltis, Şeful unei Frăţii, sunt lucruri cunoscute şi nu mai este nevoie să le relatăm. Totuşi, deşi este adevărat că copilul a fost urcat pe o corabie, el nu a fost dus în ţinuturile poporului Henbew. Şi nu a fost crescut în casa Şefului Frăţiei. Copilul a fost lăsat la Templul Grandios al lui Anthor, unde apele dulci se sărută cu cele amare, după care a fost adus înapoi în Oraşul Orizontului Zorilor. Mai târziu, atât copilul, cât şi mama au fost luaţi în familia regală, căci cele două femei erau prietene de mult timp, chiar de dinainte ca Nefare să devină regină. Însă Faraonul nu ştia că copilul de parte bărbătească din casa lui Nefare era al lui, fiindcă se născocise o poveste care relata că fiul Stăpânei Cântăreţelor este mort. Astfel, Maestrul a crescut şi a mers pe calea Adevărului chiar la umbra casei regale.

34:52. Ei bine, pe măsură ce anii se duceau în ţărână, ţara Egiptului s-a fărâmiţat şi a început să se prăbuşească. Nefare, care era o adeptă a luminii pure, nu putea locui împreună cu Faraonul, deoarece viaţa pe care el o ducea era o urâciune săvârşită împotriva purităţii. Ea era o fidelă, cu toate că dezgustul pe care-l simţea trebuie să o fi ispitit să devină altceva. Regina a plecat împreună cu casa ei îl al cincisprezecelea an al domniei lui Nabihaton. Ulterior, cei care-i lingeau picioarele Faraonului au scornit că este o femeie uşoară şi desfrânată. Spuneau că este o femeie adulteră şi ca dovadă invocau frumuseţea ei. Însă aceasta era o minciună, aşa cum tot minciună ar fi ca cineva să spună că toate femeile frumoase sunt uşoare şi desfrânate. Într-adevăr, aceste femei ar putea fi asaltate de mari tentaţii, însă dacă li se împotrivesc nu devin ele măreţe? Şi nu ajung să fie nu doar frumoase, ci şi nişte adevărate inspiratoare ale bărbaţilor? Cu siguranţă că Faraonul era anormal, căci numai un bărbat anormal putea trata o asemenea femeie în felul acesta. Nefare a căutat adăpost în Lebados, unde se găsea un templu secret al Dumnezeului Măreţ, şi s-a dedicat unei vieţi virtuoase. Împreună cu ea a plecat şi Maestrul, care atunci era aproape de vârsta maturităţii, însă mama lui adevărată nu i-a însoţit.

34:53. În afara templului din Lebados, sub un sicomor, trăia un om cu trei ochi, pe nume Hepoa, unul care putea cunoaşte viitorul şi care avea darul clarvederii, însă era bătrân şi neputincios. Într-o zi, întâmplarea a făcut ca Maestrul să treacă pe acolo chiar când nişte tineri îşi băteau joc de el şi îi puneau nisip în cap. În acel moment, inima Maestrului s-a umplut de mânie, aşa că a luat de jos toiagul lui Hepoa şi l-a pus pe spinarea tinerilor, alungându-i de acolo.

© Biblioteca Spirituală

După ce i-a pus pe fugă, l-a ajutat pe bătrân, după care s-a întors în oraş şi i-a adus nişte mâncare, pe care bătrânul a mâncat-o şi a fost mulţumit. Apoi, Maestrul a stat la picioarele lui

Hepoa şi i-a ascultat cuvintele, căci erau cuvinte de înţelepciune şi Adevăr. Hepoa era unul dintre aceia care cunoşteau misterele Dumnezeului Măreţ şi secretele locurilor tainice, întrucât era un Născut de Două Ori. Astfel, Maestrul a devenit toiagul bătrânului. A venit apoi şi ziua când cei doi au călătorit într-un loc secret aflat în pustietate, astfel încât Maestrul să se poată apropia de prag.

34:54. După plecarea lui Nefare, viciul a distrus tot ce era bun în Nabihaton, iar odăile inimii sale stăteau deschise şi neprotejate. Atunci Cel Întunecat a intrat în el şi l-a dus în locurile sterpe din pustietate. Se spune că, „Faraonul fugea prin pustietate scoţând nişte strigăte groaznice şi urlând ca un câine, încât de teamă toţi l-au părăsit". Aşa se face că Nabihaton a dat peste Hepoa şi peste Maestru atunci când stăteau la umbra unei stânci în arşiţa zilei, iar limba regelui era neagră din cauza focului Celui Întunecat care pusese stăpânire pe el.

34:55. Hepoa a stins focul din interiorul regelui şi l-a alungat pe Cel Întunecat, aşa încât regele s-a însănătoşit. Apoi, s-au dus toţi trei în locul unde îşi aveau tabăra oamenii Faraonului, iar regele călărea pe un măgar. Când regele s-a îmbrăcat din nou în veşmintele sale regale şi s-a încins la mijloc cu simbolurile puterii, i-a dat lui Hepoa un loc de cinste, iar Maestrul a locuit la poarta Faraonului.

34:56. În interiorul Oraşului Orizontului Zorilor se afla Templul Răsăritului Soarelui, în care Nabihaton oficiase ca Mare Preot, însă după ce s-a întors cu Hepoa, el a construit un templu rezidenţial în susul râului, pe care l-a numit „Binecuvântarea Soarelui". Însă unii oameni l-au numit „Templul Binecuvântării Luminii". Acesta avea trei incinte, dintre care una se numea „Amintirea lui Nefare" şi era un loc dedicat virtuţilor femeieşti. Acolo a fost sfinţită să slujească fiica lui, pe care o avea cu Nefare, o fecioară pe nume Meriten. Într-un manuscris păstrat la templul dedicat Fecioarelor Martir ale Castităţii, care se află în Nomin, oraşul Răutăţii Uitate, există o descriere a acestei fecioare. Şi se spune aşa, „Stăteam la poarta numită «Vistieria Vieţii», lângă un stâlp pe care se aflau săpate aceste cuvinte: «Când ochii văd, urechile aud şi nasul miroase, spiritul primeşte aceste impresii pe care le înţelege». Şi iată că am văzut-o pe tânăra fiică a regelui. Nu era nici înaltă, nici grasă, şi avea picioarele alcătuite frumos. Avea bucle lungi, dar îşi ţinea părul legat la spate şi era unsă cu uleiuri plăcut mirositoare. A trecut prin apropiere şi am remarcat că veşmintele ei răspândeau un parfum delicat. Avea ochi mari şi gene neobişnuit de lungi. Privirea îi era blândă şi reţinută, iar înfăţişarea îi era modestă. Pielea îi era mai deschisă la culoare decât arama albicioasă de Ashkent; părea asemenea preţiosului ou de struţ şi era catifelată precum uleiul cel mai fin. Nasul îi era poate ceva mai mare, însă era frumos şi delicat. Avea o gură mică, cu buze cărnoase, care te puneau pe jar cu promisiunea lor ascunsă. Pe cap avea o podoabă de aur în formă de cerc, iar la gât un colier de aur cu pietre albastre. Era îmbrăcată într-un veşmânt curat de in fin, care sus şi jos avea un tiv cu albastru şi roşu. În rest, era împodobit cu broderii din fir de aur. Pe braţe avea brăţări de aramă lucioasă împletite cu aur şi argint. Tocmai ieşise din păduricea sacră, iar roua strălucitoare a dimineţii încă îi scălda partea de jos a mantiei. Într-o mână ţinea două clopote mici din aramă, iar în cealaltă un mic ciocan din aur".

34:57. Iată cum era fiica regelui. Totuşi, printre toţi nobilii de pe cuprinsul terenurilor fertile care se întindeau în lungul Nilului ca un şirag, nu era niciun bărbat care să o iubească cu adevărat. Sigur, mulţi o doreau, dar cine dintre aceştia putea să spună că o doreşte doar pentru ea însăşi, când era admirată de atâţia bărbaţi? Aşa că s-ar fi dus în patul conjugal fără să fie iubită aşa cum trebuie iubită o femeie, ca un pion într-un joc de putere, ca o jertfă pe altarul ambiţiei, ca o roabă cumpărată de cineva pentru a intra în graţiile stăpânului. Oare soarta ei n-ar fi fost mai bună dacă ar fi fost fiica unui păstor? Sau fiica unui meşter? Să se fi putut bucura de sărutarea soarelui fierbinte şi de mângâierea brizei răcoroase. Ar fi putut fi iubită şi dorită pentru ea însăşi. Însă nu asta era soarta ei; putea avea orice, mai puţin acest lucru.

34:58. După ce Meriten a fost sfinţită, ochii lui Nabihaton au început să o privească pofticioşi, dar ca să-i facem dreptate trebuie să spunem că el nu trebuie judecat după aceleaşi

© Biblioteca Spirituală

standarde ca alţi oameni. El era Faraonul Egiptului, care, potrivit unei tradiţii din vremuri imemoriale, era mai presus de păcat. Fără îndoială că în acea perioadă era posedat de un demon sau de unul dintre Cei Întunecaţi, care pusese stăpânire pe inima lui. De asemenea, el fusese educat în conformitate cu un cod care permitea iubirea şi căsătoria între membrii aceleiaşi familii, fiindcă se considera că sfinţenia sângelui regal şi puritatea lui trebuie păstrate. Aşa că în pofida poftelor sale nefireşti, pe care nu avea puterea să le controleze şi să le biruie, este neîndoielnic că a putut simţi o profundă afecţiune. Căci avea şi el o percepţie neobişnuit de puternică, şi poate chiar copleşitoare, a frumuseţii, după cum reiese din scrierile sale care încă se mai păstrează, cu toate că au mai rămas puţine, şi chiar şi acestea sunt mereu în primejdie. În orice caz, gândurile sale necurate au izbucnit necontrolat şi s-a culcat într-un mod nelegiuit cu fiica sa. Şi nu l-a interesat câtuşi de puţin să ascundă acest lucru, de aceea a eliminat numele lui Nefare din tot oraşul şi a pus în loc numele lui Meriten.

34:59. Poate că cea mai bună indicaţie asupra stării sale mintale este cuprinsă în rugăciunea pe care a compus-o pentru ceremonia ce urma să aibă loc cu ocazia sărbătorii noul an, când urmau să se aducă ofrande: „Prin această libaţie, noi Te sfinţim pe Tine, Dumnezeule Măreţ al Bunătăţii de Aur. Pe altarul Tău aducem ca ofrande unt, turte de orz, carne proaspătă, de la animale curate, pâine neagră şi miere în trei nuanţe. Vărsăm înaintea Ta două tipuri de bere şi vin închis la culoare. Deschidem gura şi Te lăudăm pe Tine, Cel Veşnic care Veghează Asupra Cerului şi Pământului. Şi facem acest lucru nu numai pentru noi, ci şi pentru morţii care au fost sfinţiţi. Venim cu smerenie înaintea Ta; îţi aducem smeriţi ofrandele noastre sărăcăcioase şi primim cu smerenie darurile sfinte, care ne ajută să supravieţuim de la o zi la alta, şi chiar şi acele daruri mai măreţe, care se află dincolo de înţelegerea noastră. Îţi mulţumim pentru pacea care bucură întregul ţinut. Fă-ne să înţelegem legile Tale, pe care noi nu le putem pricepe. Priveşte la noi cu bunăvoinţă atunci când greşim. Ajută-ne să putem face voia Ta. O, Stăpână a Frumuseţii, care ieşi din locul Tău de veghe. O, Stăpână a Protecţiei, care ieşi însoţită de fecioarele ce Te slujesc, vorbeşte în favoarea mea cu simplitate şi cu o inimă pură. O, Fecioară Devotată, fii purtătoarea mea de cuvânt în altarul interior. O, Tu, Cea Sfinţită, fii urechea mea în faţa poporului meu. Fie ca bunătatea Ta să strălucească asupra noastră, aşa cum slava de sus străluceşte asupra Pământului. O, linişteşte orice mânie care se ridică în Inima Slăvită a Căldurii. Eu nu cunosc toată slăbiciunea şi toată răutatea inimii mele, întrucât fiind muritor sunt orb şi neputincios. Nu cunosc toate poftele necurate care au pus stăpânire pe mine, întrucât fiind muritor sunt orb şi neputincios. Am căutat ajutor, dar nu l-am primit, am plâns, dar nu a fost nimeni care să mă mângâie. Noaptea am strigat după sprijin, dar nu a răspuns nimeni. Eu, care sunt măreţ, am mai puţin decât puţinul. O, Stăpână a Frumuseţii, mijloceşte pentru mine în puritate şi devotament”. Niciun Faraon nu mai rostise vreodată o astfel de rugăciune în faţa poporului, de aceea oamenii murmurau şi spuneau că regele a fost părăsit de divinitate.

34:60. Nabihaton, Faraonul Egiptului, era un amestec ciudat de bunătate şi răutate, ambele duse până la extrem. Nu ştiu ce formă va avea el atunci când se va afla în locul unde spiritul îşi arată adevărata înfăţişare. Învăţătura pe care am primit-o ne spune că bunătatea nu poate şterge complet efectele răutăţii. Însă cât de mare era vina regelui? Câte lucruri pot fi puse pe seama cusururilor sale şi câte pe seama demonilor din mădularele lui? Câte pot fi atribuite Celor Întunecaţi care îl posedau? Aceste chestiuni nu pot fi judecate de muritori. Ele pot fi înţelese aşa cum se cuvine doar de un Judecător Superior, de un Infailibil Cititor al Inimilor.

34:61. Cu toate că era un lucru acceptat că rudele Faraonului se pot căsători între ele, orice uniune între părinte şi copil era interzisă cu desăvârşire. Această lege din vremuri străvechi încă era în vigoare, însă legea care spunea că oricărui om de sânge nobil care suferă de o neputinţă cauzată de demoni sau care este posedat de un Întunecat trebuie să i se dea băutura morţii, fusese desfiinţată. Acest fapt ne arată cum îşi face răul apariţia atunci când sunt desfiinţate legile vechi şi de încredere, care au fost date de înţelepţii din trecut. Căci este o prostie să renunţi în mod necugetat la ceea ce s-a dovedit a fi de folos.

34:62. Ei bine, când Faraon s-a apropiat de Meriten într-un mod atât de vicios, oamenii au început să cârtească, dar niciunul dintre ei nu a îndrăznit să facă mai mult, având în vedere

© Biblioteca Spirituală

faptul că nu acesta este obiceiul ţinutului. Towi, cea măreaţă şi bună, care căzuse o singură dată în greşeală, nu mai era acolo ca să îl strunească. Însă probabil că nu ar fi putut face nimic, fiindcă el era Faraonul. Însă când a aflat Hepoa, s-a dus în pustietate şi a postit acolo timp de şapte zile. După aceea, s-a întors şi a obţinut o audienţă la Nabihaton.

34:63. Hepoa s-a dus în faţa lui Faraon, şi acolo, în mijlocul curţii sale, l-a dat în vileag. Iată cuvintele care au ieşit din gura lui Hepoa, aşa cum au fost ele aşternute de scribul care era de faţă; „O, Faraonule măreţ şi puternic, acolo unde odinioară era furtună, acum adie o briză delicată. Acolo unde stătea altădată un păstor sârguincios, acum stă un muzicant care cântă fără niciun scop. Ţara nu mai este aşa cum era şi niciun om nu mai este mulţumit în locuinţa lui. Vântul din miazănoapte nu mai intră în acest ţinut, căci este mâncat de vântul dinspre miazăzi. O mână grea apasă pe inimile oamenilor, iar membrele lor sunt amorţite; sunt lipsiţi de vlagă şi nu se mai mişcă aşa cum o făceau. Din ce cauză se petrece acest lucru, întreabă oamenii, iar eu le răspund cinstit, este din cauza faptului că puterea protectoare a plecat din sângele Faraonului, ca urmare a faptelor imorale din acest palat. Aceasta este o vreme de necaz. Aceste lucruri pe care le-am rostit în faţa ochilor şi urechilor Faraonului se spun şi dincolo de porţile acestui palat. Însă nu îmi stă în fire să nu le aduc la cunoştinţa Faraonului. Unde este cel măreţ, care pune binele în locul răului? Unde este cel care înlocuieşte nedreptatea cu dreptatea, care aude plânsetul oamenilor simpli? Cine face ca dreptate să domnească în ţară? Unde este El? Mă uit, dar mă uit în zadar. Văd doar unul care a pângărit comorile protectoare şi gloria Egiptului cu purtarea lui imorală. Văd doar unul care a întinat râul curat cu murdăria răului, care s-a lăsat pradă celor mai mari josnicii. Asta văd, aşa cum văd toţi oamenii, însă eu văd mai mult. Eu văd un Egipt de care s-a ales praful. Văd cum năpastele şi moartea păşesc cu aroganţă pe străzi. Văd cum apele fertile şi negre se retrag. Văd cum solul negru este acoperit de nisip. Văd bărbaţi cu feţe aprige, care vin dinspre Răsărit şi îneacă pământul în sânge. Văd că se repetă lucrurile groaznice din trecut. Văd cum mâhnirea se răspândeşte pretutindeni. Vai de tine, Faraon măreţ; vai de ţara Egiptului! Bunătatea moare sub piciorul triumfător al răului. Virtutea este trădată şi lăsată pe seama mâinilor murdare ale plăcerii dezgustătoare, iar strigătul ei de disperare este în zadar, căci nimeni nu îi sare în ajutor. Viciul umblă nestingherit prin oraşe, iar faptele rele se văd la tot pasul. Nefericite sunt aceste zile şi blestemaţi sunt cei ce le îndură. Ce ascunde lumina măreaţă ce străluceşte în acest palat, misterele sacre sau păcatele sacre?”. Atunci, Faraonul a întins mâna ca să-i astupe gura lui Hepoa, şi i-a astupat-o. A fost dus afară şi biciuit pe spinare, după care a fost băgat într-o închisoare.

34:64. Evenimentele care au urmat nu sunt clare, fiindcă nimeni nu ştie adevărul, deoarece erau vremuri tulburi. Probabil că Meriten s-a otrăvit şi a murit, după cum se cuvenea. Nu se ştie unde se află mormântul ei, căci nu a fost îngropată cu onoruri. Unii spun că aceeaşi otravă l-a omorât şi pe rege, alţii susţin că a murit din cauza unui Demon Întunecat, care i s-a cuibărit în inimă. Se pare că otrava nu a fost una rapidă, fiindcă în timp ce Meriten murea în odaia ei, regele a făcut o promisiunea solemnă, însă apoi s-a prăbuşit la pământ, cu sângele curgându-i din gură. Şi spiritul i s-a ridicat în gât. De aceea, se pare că n-au fost ucişi cu aceeaşi cupă de otravă. Este puţin probabil ca Meriten să fi murit de mâna altcuiva, cu toate că unii cred acest lucru.

34:65. Unii spun că regele a murit după ce a fost dus în odaia lui, alţi zic că şi-a revenit, însă adevărul nu se cunoaşte, pentru că semnalul fusese dat, iar oamenii ieşiseră pe străzi. Noua formă de venerare, care oricum era rodul bulbului Adevărului, a murit aşa cum moare tulpina cepei. Însă ca şi în cazul cepei, bulbul a rămas. Această formă nouă de venerare nu era primită rău în ţara Egiptului şi ar fi supravieţuit, dacă fondatorul ei nu ar fi dus o viaţă de desfrâu. Ostilitatea preoţilor celorlalte forme de venerare nu ar fi fost de ajuns să-i stingă lumina. Ea s-a prăbuşit din cauza viermelui care se afla chiar în mijlocul florii. Întemeierea unei noi forme de venerare şi a unei noi credinţe presupune ca fondatorul lor să aibă inima şi mâinile curate.

34:66. Indiferent ce s-a întâmplat, Nabihaton nu a fost pus niciodată în mormântul pe care şi-l pregătise. Unii spun că din cauza faptului că fusese blestemat de Hepoa, însă mă îndoiesc de acest lucru. Am cunoştinţă despre un asemenea blestem, dar nu cred că Hepoa l-ar fi

© Biblioteca Spirituală

folosit. Alţii spun că Faraonul a fost ars împreună cu soţia lui, dar cine cunoaşte numele femeii în al cărei mormânt se zice că a fost pus? Totuşi, eu cred că este mult mai probabil să fi devenit un rătăcitor fără mormânt, ceea ce nu este chiar atât de ciudat dacă luăm în considerare tot ce a făcut. După cum s-a spus, nu este ceva incredibil că până şi un Faraon a avut parte de o astfel de soartă, fiindcă lucrul acesta este în conformitate cu legile din vechime. Următorul Faraon s-a căsătorit cu fiica lui, care fusese zămislită în păcat, şi de aceea a murit când încă era tânăr.

34:67. Datorită evenimentelor petrecute în ţară în timpul scurtei domnii a următorului Faraon, evenimente care au purificat-o, profeţiile lui Hepoa au fost evitate. Apoi, a venit un conducător plin de măreţie, în zilele căruia pacea şi prosperitatea au revenit în ţară. Iată ce s-a scris despre această perioadă: „O, popor, veseleşte-te, căci asupra întregii ţări a coborât bucuria. Ne-a fost dat un rege drept şi magnific, cu adevărat merituos în ochii Celor Măreţi.

Apele cresc şi scad cu moderaţie; zilele sunt lungi şi îmbelşugate. Ceasurile nopţii sunt egale şi odihnitoare. Luna îşi menţine ciclul, iar corabia soarelui merge pe un drum drept. Făclia luminoasă a cerului arde în mod constant, iar stelele îşi păstrează poziţia. Oamenii trebuie săşi dovedească din nou bunătatea pentru a putea guverna şi a deţine funcţii oficiale. Totul este bine în ţară". Ah, dacă s-ar putea spune acest lucru şi pentru prezent!

34:68. Despre Nemertean, soţia lui Cupola, oamenii spun că a înfiinţat Ordinul Surorilor Păcatului, însă acest lucru nu este adevărat; ei au înţeles greşit scrierile. Lucrurile scrise nu sunt citite în mod corespunzător. Scrierile oamenilor sunt ca nişte pluguri ce nu pot să tragă o brazdă dreaptă. La naştere, fiecare este dublu şi are un spirit dublu. Nemertean a fost cea mai virtuoasă dintre femei, dar cu siguranţă că nicio femeie nu a stârnit vreodată atâta răutate în inimile surorilor sale.

34:69. Odinioară, oamenii spuneau că regele este păstorul tuturor şi că în el nu se află niciun pic de răutate. Că oricât de neînsemnat este omul aflat în nevoie, el îi dedică timp ca să-i facă dreptate. Dacă părinţii noştri ar fi cunoscut firea oamenilor ce urmau să fie regi sau dacă regii din vechime ar fi putut prevedea ce va urma, fiii lor ar fi fost ucişi, chiar dacă erau nişte seminţe ale divinităţii. Însă poate că noi le facem o nedreptate conducătorilor noştri, fiindcă atunci când guvernanţii sunt netrebnici, s-ar putea ca poporul să merite acest lucru, deoarece oamenii au decăzut, s-au înrăit şi au devenit apatici. Atunci când vă bârfiţi conducătorii faceţi bine şi citiţi şi inimile oamenilor.

34:70. Conducătorul bun nu trebuie să spună minciuni; el trebuie să se ridice la înălţimea responsabilităţilor pe care le are. Trebuie să cântărească bine cuvintele înainte să le rostească, căci acestea trebuie să fie ca aurul, nu ca puful de ciulini. Trebuie să fie atent la judecăţile pe care le face, fiindcă judecata de apoi se apropie. Şi mai presus de toate, trebuie să fie un exemplu pentru toţi. Grădinarul răului îşi udă pământul cu înşelăciune şi cultivă minciuni. Stăpânul bun trebuie să fie mai presus de orice faptă meschină; el trebuie să fie tată pentru orfan şi soţ pentru văduvă. Un adevărat conducător al poporului nu trebuie să fie mânat de avariţie sau de lucruri mărunte. El trebuie să fie un om cu o viziune largă. Trebuie să fie asemenea apelor ce se revarsă şi fertilizează pământul. Trebuie să judece repede şi bine în privinţa acelora care merită pedepsiţi. O, unde doarme astăzi acest om? În care generaţie o să apară?

34:71. (*Nu se cunoaşte sfârşitul acestui manuscris, care nu este unul dintre acelea păstrate în marele cufăr, ci a fost adăugat în zilele când acestea au trebuit puse la păstrare*).

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN (Cartea a VI-a)
”CARTEA PRECEPTELOR ŞI ÎNVĂŢĂTURILOR MORALE”

Iată învăţăturile şi mărturiile referitoare la viaţă, care sunt adevărate călăuze către portalurile Palatelor Măreţe ale Veşniciei. Acesta este un cod de comportament şi o scriere care ne învaţă cum să ne trăim viaţa în conformitate cu recomandările Celor Nobili. Este povestea vieţii, ce conţine o revelaţie a secretelor şi misterelor Tărâmurilor Nevăzute şi ale Pământului. Ea ne prezintă semnificaţia şi scopul care guvernează toate lucrurile.

CUPRINS

Capitolul I. - Introducere
Capitolul II. - Natura dumnezeului adevărat
Capitolul III. - Natura sufletului omenesc
Capitolul IV. - Viaţa
Capitolul V. - Omul
Capitolul VI. - Bărbatul adevărat
Capitolul VII. - Bărbatul becisnic
Capitolul VIII. - Atitudinea bărbatului adevărat – 1. Faţă de cei săraci şi slabi
Capitolul IX. - Atitudinea bărbatului adevărat – 2. Faţă de cei bogaţi
Capitolul X. - Atitudinea bărbatului adevărat – 3. Faţă de slujitori
Capitolul XI. - Atitudinea bărbatului adevărat – 4. Faţă de superiori
Capitolul XII. - Atitudinea bărbatului adevărat – 5. Faţă de răufăcători
Capitolul XIII. - Bărbatul nestatornic
Capitolul XIV. - Bărbatul josnic
Capitolul XV. - Femeile

© Biblioteca Spirituală

Capitolul XVI. - Alegerea soţiei
Capitolul XVII. - Trupul fizic
Capitolul XVIII. - Omul – Cochilia exterioară
Capitolul XIX. - Omul – Esenţa veşnică
Capitolul XX. - Înţelepciunea
Capitolul XXI. - Curajul
Capitolul XXII. - Mulţumirea
Capitolul XXIII. - Sârguinţa
Capitolul XXIV. - Munca
Capitolul XXV. - Reputaţia
Capitolul XXVI. - Ambiţia
Capitolul XXVII. - Cinstea
Capitolul XXVIII. - Dărnicia
Capitolul XXIX. - Voioşia
Capitolul XXX. - Discreţia
Capitolul XXXI. - Cumpătarea
Capitolul XXXII. - Conducerea
Capitolul XXXIII. - Demnitatea
Capitolul XXXIV. - Adevărul
Capitolul XXXV. - Necazurile
Capitolul XXXVI. - Bucuria şi tristeţea
Capitolul XXXVII. - Compasiunea
Capitolul XXXVIII. - Lăcomia
Capitolul XXXIX. - Vanitatea
Capitolul XL. - Invidia
Capitolul XLI. - Furia
Capitolul XLII. - Minciuna şi înşelăciunea
Capitolul XLIII. - Ipocrizia
Capitolul XLIV. - Clevetirea
Capitolul XLV. - Prietenia
Capitolul XLVI. - Vorbirea
Capitolul XLVII. - Pălăvrăgeala
Capitolul XLVIII. - Conduita
Capitolul XLIX. - Funcţionarii
Capitolul L. - Legile oamenilor
Capitolul LI. - Obligaţiile sociale
Capitolul LII. - Mâncarea şi băutura
Capitolul LIII. - Căminul familial
Capitolul LIV. - Relaţiile familiale – Fiul
Capitolul LV. - Relaţiile familiale – Tata
Capitolul LVI. - Relaţiile familiale – Mama
Capitolul LVII. - Relaţiile familiale – Fratele
Capitolul LVIII. - Relaţiile familiale – Fica
Capitolul LIX. - Relaţiile familiale – Soţia
Capitolul LX. - Secretele feminităţii
Capitolul LXI. - Rugăciunea
Capitolul LXII. - Moartea
Capitolul LXIII. - Încheiere

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - INTRODUCERE

1:1. Învăţătura este comoara tuturor veacurilor şi ea va rămâne nealterată până la sfârşitul timpului. Prin urmare, lăsaţi tumultul vieţii să se potolească şi primiţi în tăcere şi cu pioşenie aceste învăţături din vremurile străvechi.

1:2. Iată învăţăturile şi mărturiile referitoare la viaţă, care sunt adevărate călăuze către portalurile Palatelor Măreţe ale Veşniciei. Acesta este un cod de comportament şi o scriere care ne învaţă cum să ne trăim viaţa în conformitate cu recomandările Celor Nobili. Este povestea vieţii, ce conţine o revelaţie a secretelor şi misterelor Tărâmurilor Nevăzute şi ale Pământului. Ea ne prezintă semnificaţia şi scopul care guvernează toate lucrurile.

1:3. Aici sunt luminile călăuzitoare ale cugetului, care îi vor permite omului să urmeze calea cea dreaptă pe marea cea mare a vieţii şi să evite răul. Dacă o va urma cu fidelitate, aceasta îl va duce într-un port unde va fi în siguranţă.

1:4. Ea îi va permite să judece aşa cum se cuvine şi să dea un răspuns adecvat celui care îi vorbeşte sau îl provoacă. Păstrând aceste lucruri în inimă, omul va impune respect semenilor săi şi va fi izbăvit din jugul la care trag oamenii obişnuiţi.

1:5. Ceea ce ne rezervă veşnicia nu va rămâne ascuns de el, iar viaţa nu îşi va tăinui misterul înaintea lui. Iată, aici găseşti înţelepciunea şi cunoaşterea care ţi se dau, astfel încât la timpul potrivit toţi locuitorii pământului să poată trăi în lumina lor. Aici sunt vechile învăţături, care vor servi ca toiag pentru oamenii simpli şi ca un paznic pentru cei tineri.

1:6. Oriunde străluceşte soarele şi bate vântul; oriunde există un ochi care vede limpede sau o ureche care ascultă cu înţelegere; oriunde se găseşte o minte care să primească şi să asimileze, acolo trebuie făcut cunoscut acest mod minunat de a trăi, iar preceptele Adevărului trebuie cinstite şi respectate.

1:7. Acest text a fost scris pentru cei aleşi de către Maestrul Misterelor, care altădată a fost Supraveghetor al Recoltelor şi Scrib al Birurilor. Paznic al Mormintelor şi Susţinător al Legilor Regale, Iubit al Zeilor Superiori şi al celor inferiori. Păstrător al Secretelor Dumnezeului Preaînalt, Stăpân Inferior al Festivităţilor şi Mare Scrib al Scrierilor Sacre. Cel născut în casa unui dumnezeu fals, pe care l-a respins, Distribuitor al Seminţelor de Orz şi Maestru al Marelui Sanctuar. Căpetenia Clarvăzătorilor şi Paznicul Marilor Mistere. Veghetor la Sfintele Altare şi Apărător al Ţinutului Lacustru şi al Porţilor. Inspector al Curţii Fiinţei Sacre, Paznic al Cronicilor Secrete şi Slujitor al Tempului Tainic, Mesager al Dumnezeului Adevărat. Al treilea fiu născut al unui tată iluminat, Judecător al unui oraş important. Fiul unei femei blânde, care cânta din sistru şi era stăpâna cântăreţelor din Templul Dumnezeului Dual. Cel al cărui nume este acum şters prin puterea legilor de necontestat, dar care odinioară era un om nobil al acestei ţări, a cărui moşie se păstrează chiar şi în zilele noastre.

1:8. Copiii mei, ascultaţi vocea învăţăturii şi plecaţi-vă urechea cu bunăvoinţă la discursul de înţelepciune. În felul acesta, vorbele ce vă vor ieşi din gură vor fi ferme înaintea oamenilor, iar poruncile voastre vor fi respectate ca nişte legi. Nu vă lăsaţi mintea să rătăcească, astfel încât să vă distragă atenţia. Păstraţi aceste lucruri în inima voastră ca pe un Sigiliu Regal sau ca şi cum ar fi săpate în marmură.

1:9. A vă lepăda de cuvintele izvorâte din experienţă, care i-au călăuzit pe Bătrâni, este un lucru nesăbuit şi o invitaţie adresată nenorocirilor. Prin urmare, scufundaţi-vă în scrierile trecutului aşa cum vă scufundaţi într-o apă răcoroasă în arşiţa zilei, iar spiritul vostru se va împrospăta şi se va întări. Ele vor fi o vâslă stabilizatoare, care va permite corăbiei dorinţei inimii voastre să îşi schimbe cursul şi să înfrunte vânturile potrivnice fără a se răsturna.

1:10. Când adversarul va trimite o furtună de cuvinte spre sistemul vostru de apărare, acestea se vor rupe aşa cum se rupe sabia când loveşte scutul, iar gura voastră va fi pregătită să contraatace. Trăiţi-vă viaţa în conformitate cu aceste învăţături şi veţi fi bine apăraţi atunci când evenimentele nefericite vă vor pune la încercare.

1:11. Copiii mei, eu vă dau această comoară a trecutului, această înţelepciune pe care oamenii au acumulat-o. Cuvintele şi afirmaţiile au fost alese cu grijă; s-a făcut o selecţie a

© Biblioteca Spirituală

lucrărilor de înţelepciune şi s-au ales cu atenţie unele pasaje din Scrierile Tainice, şi toate au acestea au fost consemnate cu multă strădanie sufletească, căutând permanent inspiraţia oferită de Dumnezeul Măreţ. Nu s-a adăugat nimic la învăţăturile vechi, nicio rostire necunoscută, niciun cuvânt străin. Nimic care să nu fi fost pe buzele şi în inimile strămoşilor noştri. Am rescris ceea ce a fost consemnat în zilele lor, fiindcă Adevărul şi Înţelepciunea reprezintă ţărmul la care trebuie să acosteze de la primul până la ultimul om, generaţie după generaţie, până la final. Aş vrea să pot prinde ceva din necunoscut ca să vă ofer, însă eu sunt doar un canal ce duce apele răcoroase ale înţelepciunii de la marele iaz al Adevărului până la pământurile uscate ale celor lipsiţi de învăţătură.

CAPITOLUL II - NATURA DUMNEZEULUI ADEVĂRAT

2:1. Există doar un singur Dumnezeu, Dumnezeul Preaînalt, Arhitectul, Creatorul şi Stăpânul Pământului, Stăpânul Tărâmurilor Luminii şi Întunericului. Veşnic, Atotputernic şi aflat dincolo de înţelegerea oamenilor. Locuitorul Măreţ din Eterna Tăcere Prolifică, Cel Nevăzut, Cel Necunoscut.

2:2. El a creat omul printr-o singură poruncă şi a permis să fie făuriţi şi zeii. El este Sursa a tot ceea ce există, este Tatăl Taţilor, Mama Mamelor, Cel care a fost înaintea soarelui. Soarele nu este Dumnezeu, ci a fost creat de El, iar strălucirea lui dă Pământului lumină şi viaţă. El îi încălzeşte pe cei bătrâni şi însufleţeşte copilul din pântecul mamei. El hrăneşte sământa şi o face să încolţească. El este unealta Dumnezeului Preaînalt, cuptorul Său în care se află focul vieţii. Soarele pleacă noaptea de la oameni, dar Dumnezeul Adevărat este mereu cu ei. Omul nu umblă niciodată singur; el nu rămâne neînsoţit.

2:3. Lăudaţi-L doar pe acest Dumnezeu, Cel Autocreat, Făcătorul Cerului şi al Pământului, Întemeietorul Împărăţiilor Luminii şi Întunericului, ale Apelor şi Munţilor. Pe Acela care este mai presus de toate, care este Izvorul din care curge toată înţelepciunea; doar El trebuie adorat; doar Lui trebuie să îi mulţumim; doar pe El trebuie să-L cinstim şi să-L slăvim. El este cel care a desfăcut larg cupola măreaţă a Cerului şi a fixat stelele pe cortina neagră a nopţii. Degetul Lui este acela care rânduieşte şi menţine neschimbată traiectoria luminilor nopţii.

2:4. El ţine marile ape în limitele lor şi pune frâu ploilor aduse de furtuni. El acoperă faţa Pământului cu o mantie de verdeaţă. El inundă ţinuturile cu apele vieţii. Mâna Lui mătură cerurile, iar oamenii sunt uimiţi; Pământul se cutremură, iar popoarele se prăbuşesc. Cei răi tremură înaintea manifestărilor Sale şi sunt mistuiţi de focul Său.

2:5. Răufăcătorul se simte ameţit şi cade lovit de săgeţile fulgerului Său. Tunetele Sale sfâşie acoperişul Cerului, iar Pământul geme în durerile facerii. El, Dumnezeul Măreţ, este cel ce biruieşte armatele cu molime sau care dă unui singur om stăpânire peste mii de oameni. La porunca Lui, mările vor năvăli pe Pământ sau munţii vor scuipa focuri distrugătoare.

2:6. Lungimea vieţii omului este hotărâtă de Dumnezeul Preaînalt din Vechime, prin a cărui voinţă se desfăşoară toate treburile zilnice. Toate lucrurile îşi au începutul şi sfârşitul în Dumnezeu. Puterea Lui nu poate fi înăbuşită. Cunoaşterea Lui este înţelepciunea veşniciei. Puterea Lui se întinde până la infinit.

2:7. Locuinţa Lui este situată în centrul universului, iar El cuprinde toate universurile mari şi mici. Suflarea Lui susţine viaţa în multiplele ei ipostaze, iar gândul Lui face ca toate lucrurile să-şi păstreze forma. El stabileşte traiectoriile stelelor. El porunceşte vânturilor, iar acestea îi răspund cu cântecul lor. Mările întinse îl slăvesc cu murmurul lor. El pune în mişcare tăcerile din vidul spaţiului, unde Inima Veşnică stă şi doarme. Ordinea şi frumuseţea sunt făurite de mâinile Sale.

2:8. Glasul Lui vorbeşte din tăcerile nisipoase. El şopteşte în brizele răcoroase. Vuieşte în vârtejul de vânt. Murmură în apele curgătoare. Oftează în vârful copacilor, iar oamenii îi aud glasul, dar nu îl înţeleg.

2:9. Omul visează şi spune că aceasta este realitatea. El vede doar umbra, fiindcă lumina îl

© Biblioteca Spirituală

orbeşte. El cugetă şi se înşală. Alcătuirea Dumnezeului Adevărat şi natura Sa nu pot fi înţelese în lumina raţiunii, căci acest Dumnezeu, care cunoaşte toate lucrurile fără a gândi, nu se foloseşte de raţiune.

2:10. Nu mai există nimeni asemenea acestui Unic Dumnezeu în toată slava Lui. Cine este suficient de puternic ca să îi stea împotrivă? Cine se poate opune voinţei Sale? Cine poate avea tăria Lui? Cine mai are o asemenea înţelepciune? Cine se poate compara cu El în privinţa bunătăţii?

2:11. Prin puterea gândurilor sale se nasc multe împărăţii dincolo de Pământ. El le creează doar prin puterea cuvântului Său de nerostit. El stăpâneşte asupra creaturilor Sale cu o înţelepciune infinită şi le dirijează destinele cu ajutorul unor legi imutabile. Voinţa Lui controlează forţele din interiorul oamenilor, şi El este acela pe care ei îl caută fără să ştie. Aşa cum trupul, atunci când este înfometat, simte nevoia de a mânca, iar atunci când este însetat simte nevoia de a bea, tot aşa şi spiritul omului simte nevoia de a-L căuta pe Dumnezeu.

2:12. Legile Sale guvernează Pământul şi Cerurile de deasupra. Toate lucrurile de acolo ocupă un anumit loc şi au un anumit scop, iar natura lor este în conformitate cu Legea Sa. Căile Sale sunt enigmatice, ele transcend înţelegerea oamenilor. Gândurile Sale sunt un mister pe care oamenii nu îl pot pătrunde, căci ele sunt învăluite şi ascunse de înţelegerea muritorilor.

2:13. Cei mulţi nu îi pot vedea chipul. Puţini sunt acei oameni care înţeleg de ce a aşezat pe drumul ce duce spre Locul Slavei pietrele ascuţite ale durerii şi suferinţei. Sau de ce în viaţă trebuie să ne luptăm să străbatem pădurea cu ghimpi a lucrurilor care ne stau împotrivă.

2:14. Însă Dumnezeu cunoaşte purtarea oamenilor, căci creatorul ştie întotdeauna ce a creat, însă asta nu înseamnă că şi creaturile îl pot cunoaşte pe creatorul lor. Aşadar, O, omule, aminteşte-şi că inima ta stă dezvelită în faţa privirii Sale şi că El îţi vede toate gândurile. Nicio faptă nu rămâne vreodată neconsemnată.

2:15. Nimeni nu-i poate vedea locuinţa, căci El locuieşte în tăcerea profundă a sferei exterioare. Căutaţi-L în ordinea din Natură şi vedeţi care este planul Lui în această direcţie. Căutaţi-L printre stele care se mişcă şi veţi înţelege grandoarea proiectului Său. Căutaţi spiritul nemanifestat în obiectele manifestate.

2:16. Slava Lui este vestită în Ceruri; soarele îi reflectă splendoarea; luna este martora păcii Sale. Rodnicia sa se răspândeşte pe faţa pământului, iar apele sunt pline de belşugul Său. Pământul se înclină în faţa voinţei Sale sau se rupe la porunca Sa. Omul poate să meargă de bunăvoie în direcţia indicată sau poate fi obligat să o facă. Umblaţi în lumina Legii şi nu pe potecile celor care o încalcă, fiindcă legile Dumnezeului Preaînalt sunt imuabile şi nu pot fi încălcate, fiindcă cel care face asta este pedepsit. Faptele rele şi gândurile păcătoase ale omului rămân înscrise definitiv pe tablele veşnice ale sufletului său nemuritor.

2:17. El este Creatorul, după chipul şi asemănarea căruia aţi fost făuriţi. Legile Sale sunt acelea care au rânduit bunurile pe care le aveţi acum pe Pământ şi situaţiile cu care vă confruntaţi. Puterea intelectului vostru este promisiunea Lui de dumnezeire, iar trupul vostru minunat este lucrarea mâinilor Sale. Sufletul Lui comunică cu sufletul vostru, iar conştiinţa pe care o împarte cu voi este sursa vieţii voastre.

2:18. În ochii Lui, toţi oamenii sunt egali, iar El îi judecă după faptul că sunt oameni, nu după averile pe care le au. Cei bogaţi şi cei săraci, cei nobili şi cei umili, cei înţelepţi şi cei simpli, primesc răsplata cuvenită în funcţie de lucrările pe care le fac. De la ei se aşteaptă rezultate pe măsura posibilităţilor lor; de la unii mult, de la alţii puţin. Doar ceea ce serveşte scopului Dumnezeului Măreţ are însemnătate în ochii Lui.

2:19. El a dat Legea datorită căreia soarele străluceşte la fel şi peste cei buni, şi peste cei răi. El trimite ploaie în mod egal şi peste cei prevăzători, şi peste cei neprevăzători. Săgeţile nefericirii îi lovesc fără deosebire şi pe cei vrednici, şi pe cei nevrednici. Doar marii înţelepţi pot înţelege de ce se întâmplă toate aceste lucruri. Pentru majoritatea oamenilor, aceasta este o situaţie ce trebuie acceptată cu seninătate, căci lor le este suficient să ştie că aparenta indiferenţă a universului urmăreşte un anumit scop.

2:20. Adevăratul Dumnezeu nici nu răsplăteşte, nici nu pedepseşte, căci El a instituit

© Biblioteca Spirituală

Legea prin care fiecare om îşi hotărăşte soarta. Viitorul destin şi viitoarele circumstanţe ale sufletului se modelează în trupul pământesc. Când, în ceasul eliberării, sufletul îşi ia zborul, părăsind recipientul său pământesc alcătuit din carne, el capătă forma modelată de dorinţele sale. În acea zi minunată a judecăţii, cei răi vor fi amorfi şi respingători, pe când cei drepţi vor înainta învăluiţi în frumuseţe.

2:21. Prin urmare, respectaţi aşa cum se cuvine Legea lui Dumnezeu; umblaţi pe căile Lui şi plecaţi-vă înaintea hotărârilor Sale. Voi sunteţi puşi pe Pământ pentru ca scopul Lui să poată fi atins. Aşadar, nu luptaţi împotriva voinţei Lui, nici nu vă răzvrătiţi împotriva legilor Sale, ca să nu atrageţi pieirea asupra capului vostru. Nu Dumnezeu îl nimiceşte pe acela care calcă Legea Lui, ci acela se va nimici singur. În cele din urmă, fiecare om îşi va decide soarta şi de aceea va fi răsplătit sau pedepsit în conformitate cu Legea.

2:22. Salutare Creatorului, Dătătorului Pâinii, Dumnezeului Destinelor, Dumnezeului Măreţ al Tunetului şi Focului, Cel care vuieşte deasupra Pământului. Cel Tăcut, care merge alături de vii, nevăzut şi nemanifestat. Dumnezeul Tată, Dumnezeul Mamă, Dumnezeul

Mângâierii şi Conflictului, Luptătorul Puternic cu piatra. Fiinţa Glorioasă, Stăpânul Vieţii şi al Luminii, Dumnezeul dumnezeilor, Prinţul Eterintăţii. Stăpânul Infernului, Împăratul Tărâmului Apusean. Lumina Veşniciei, Lumina Vieţii.

2:23. Iată care sunt numele Lui în conformitate cu natura pe care o are, ca să puteţi şti cine este Dumnezeul Adevărat; El este Izvorul Tuturor Lucrurilor. Puterea Lui este nelimitată, iar Mintea Lui este nesfârşită. El are înţelepciunea veşniciei, iar mantia Măreţiei Sale învăluie toată omenirea.

2:24. El stă pe tron în centrul universului, iar razele divine, care se revarsă din prezenţa Sa, menţin stabile toate formele. El îşi mişcă degetul pe cerurile nopţii, iar stelele dansează în lungul cărărilor lor. El merge pe aripile vântului şi ţine laolaltă toate împărăţiile Cerului şi Pământului.

2:25. Ordinea şi frumuseţea merg pe urmele Lui, şi toate lucrurile se supun indicaţiilor pe care le dă cu mâna. Chipul frumuseţii priveşte din lucrările Sale, iar glasul înţelepciunii vorbeşte din creaţia Sa, chiar dacă abia se aude din cauza barierelor impuse de limitările pământeşti. Gloria şi măreţia reprezintă mantia Sa; dreptatea şi mila îi împodobesc trupul. Iubirea şi bunăvoinţa îi acoperă capul, iar virtuţile sunt scaunul pe care îşi ţine picioarele.

2:26. Nu vă preocupaţi de forma Lui, căci ea este dincolo de înţelegerea voastră. Nu vă îmbulziţi atunci când vă aflaţi în mulţimea celor care i se închină. Nu rostiţi cuvintele scrierilor Sale în mod nesăbuit. Nu murmuraţi laudele pe care i le aduceţi. Nu staţi în faţa altarului Său afişând o smerenie ipocrită. Aveţi grijă să-L slujiţi şi fiţi plini de bună-cuviinţă în locurile Sale. Amintiţi-vă de El întotdeauna.

2:27. El este mereu cu voi, în mijlocul oamenilor şi în tăcerea odăii voastre de odihnă. Suflarea Lui dă viaţă nenumăratelor făpturi, iar voia Lui face ca toate lucrurile să îşi păstreze forma care li s-a dat.

2:28. Supuneţi-vă poruncilor Sale; ţineţi cont de legile pe care le-a făcut, fiindcă ele sunt conforme cu nevoile voastre. Toate lucrurile sunt făcute spre folosul omului şi toate lucrurile care vă influenţează viaţa sunt în conformitate cu îndrumările Sale, astfel încât sufletul din voi să se poată bucura, de la o etapă la alta, de o creştere permanentă şi minunată. Aşa încât atunci când teaca stânjenitoare a cărnii muritoare va fi lepădată, el să poată avea parte de o compensaţie justă şi cuvenită, în conformitate cu Legea cea Mare, pe măsura gândurilor şi faptelor sale de pe Pământ.

2:29. Unde este acest Dumnezeu ciudat al nostru, întrebaţi voi, şi este bine că faceţi acest lucru, căci dacă vreţi să fiţi fericiţi pe Pământ, atunci trebuie să cunoaşteţi căile Lui. El nu este un Dumnezeu vizibil. El s-a ascuns, deoarece cunoaşte bine firea oamenilor. Dacă ar fi acum în mijlocul oamenilor şi s-ar arăta lor, cei slabi se vor gudura pe lângă El, cei ipocriţi îl vor urma, iar răufăcătorii vor merge în urma Lui, vestindu-şi în gura mare nevinovăţia. Aşa că dacă ar fi aici, cum ar putea fi puşi la încercare cei slabi, cum ar putea fi descoperiţi ipocriţii şi cum ar putea fi daţi în vileag răufăcătorii?

© Biblioteca Spirituală

2:30. Dumnezeul nostru este ascuns pentru ca oamenii să fie puşi la încercare şi să se vadă ce sunt ei cu adevărat. Dacă El s-ar revela ochilor şi înţelegerii oamenilor, Pământul şi viaţa nu ar mai avea niciun scop. El se ascunde pentru a descoperi inimile oamenilor.

2:31. Nu se afirmă în Planurile lui Dumnezeu că incertitudinea este o stare pământească esenţială? Totuşi, puteţi să cunoaşteţi acest lucru, şi anume că dacă sunteţi vrednici, şi foarte puţini sunt, există o metodă prin care puteţi privi în spatele vălului, şi în felul acesta nu veţi mai umbla în nesiguranţă.

2:32. Însă pentru majoritatea oamenilor, Dumnezeul Nedescoperit nu este vizibil. Nu există niciun idol făurit de mâna omului care să semene cu El, aşa că El stă în întuneric în spatele marelui alcov care se află dincolo de templul din Locul Flăcării. Totuşi, El se face cunoscut în feluri subtile, căci pentru cei cu adevărat spirituali nu poate rămâne nemanifestat, aşa cum nici un râu nu poate rămâne ascuns, fiindcă erodează pământul care îl acoperă. La fel va ţâşni şi Dumnezeu din mijlocul lucrurilor materiale şi, distrugându-le soliditatea, va străluci în faţa căutătorului sincer.

2:33. Acesta nu este un Dumnezeu Nou, ci este Cel Mai Vechi Dumnezeu al Tuturor Lucrurilor, Tatăl Tuturor Veacurilor, Cel Vechi de altădată. El nu are nevoie de niciun templu care să îi pună în evidenţă slava şi de nicio jertfă care să-i dea putere. O fire veselă este mai de dorit pentru acest Dumnezeu decât ofrandele de aur şi argint ale omului posomorât sau decât boul de jertfă al omului vulgar. El îl preferă pe omul care îi întinde o mână binevoitoare aproapelui său, în detrimentul celui care îi aduce o comoară.

2:34. Un cuvânt de încurajare spus omului aflat la necaz este mai preţios pentru Dumnezeul nostru decât laudele răsunătoare care i se aduc în templul Său. El nu ia totul, ca apoi să rămână mut. Nu are nevoie de daruri fără niciun scop sau de jerfte inutile. Ce-i poate da omul ca să-i sporească slava? Ce lucru făurit de om îi poate fi de folos Unicului Dumnezeu, care doar prin puterea gândului poate crea un univers?

2:35. Lucraţi pentru Dumnezeul nostru, şi el va lucra pentru voi. El îl ţine bine minte pe omul care lucrează în favoarea Lui. Cel ce munceşte în folosul altora lucrează pentru Dumnezeul Măreţ. Cel ce face Pământul mai bun lucrează pentru tot pentru El.

2:36. Scopul pelerinajului omului pe Pământ este slăvirea omului, nu slăvirea lui Dumnezeu, care este Cel Atotslăvit. Aşa este scris în planurile lui Dumnezeu.

2:37. Adevăratele temple ale lui Dumnezeu nu sunt clădirile din piatră şi cărămidă. Există locuri liniştite în inimile şi în casele voastre, unde puteţi asculta trezirea sufletului vostru atunci când acesta intră în legătură conştientă cu El. Închinarea la El este munca voastră printre oameni. Laudele pe care i le aduceţi reprezintă cântecul inimii voastre. Adorarea Lui este bucuria vieţii voastre.

2:38. Menţineţi printre bărbaţi şi femei pacea Misteriosului Dumnezeu şi ordinea impusă de Legea Sa. Căci aceştia reprezintă turmele şi cirezile sale, şi din mijlocul lor va ridica păstori. El a făcut ca Pământul să fie un loc de muncă pentru om, nu o grădină a plăcerilor; aşadar, după ce vă îndepliniţi sarcina, fiţi voi cei care daţi tonul la cântec.

2:39. El este Puternicul Dumnezeu, Cel Fără Nume, pe care îl venerau părinţii voştri. El a împrăştiat întunericul de deasupra apelor şi a separat haosul. El este cel care a ridicat norul şi care a făcut ca suflarea vieţii să pătrundă în nările oamenilor.

2:40. Oamenii au ieşit din mădularele Sale şi au fost făcuţi după asemănarea Lui. Ca să se poată hrăni, El le-a dat fructele şi legumele, animalele, păsările de curte şi peştii.

2:41. El şi-a înfrânt duşmanii, da, i-a nimicit chiar şi pe copiii Săi.

2:42. El a înfăşurat grâul, şi iată că acesta a devenit hrana oamenilor. El a sfăşiat în bucăţi Nimicitorul în vremurile vechi. El a făcut lumina zilei pentru bucuria omului şi întunericul pentru odihna lui. Oamenii strigă la El atunci când sunt disperaţi, iar El suferă împreună cu ei.

2:43. El trimite o căpetenie ca să-i întărească pe cei şubrezi şi un comandant pentru cei slabi.

2:44. El i-a înzestrat pe oameni cu puterea vorbirii şi le-a împodobit limbajul cu cuvinte frumoase, astfel încât măreţia să răsune pe întregul Pământ. El a iluminat mintea omului cu

© Biblioteca Spirituală

gânduri minunate, pentru a putea înfrunta evenimentele neplăcute. El i-a dat curajul să biruie spaimele nopţii şi să le risipească pe cele care îl ameninţă în timpul zilei.

2:45. El este un Dumnezeu al dreptăţii şi bunăvoinţei, fiindcă împarte pedepse, chiar dacă acest lucru nu este întotdeauna evident, aşa cum oamenii îi pedepsesc pe oameni, iar uneori aşa cum un om îşi pedepseşte fiul din cauza fratelui său.

2:46. Nimeni nu poate fi mai măreţ decât Dumnezeul Adevărat, căci chiar dacă nu are nume, El cunoaşte toate numele.

2:47. Nu fi reticent să te închini, căci acesta este privilegiul celor înţelepţi şi de viţă nobilă. Regele şi nobilii vin la templu cu râvnă, dar omul prost şi jefuitorul de morminte nu au niciun Dumnezeu.

2:48. Închinarea nu-i aduce niciun folos lui Dumnezeu, căci El nu are nevoie de nimic. Scopul ei este ca omul să profite, nu Dumnezeu. Ea satisface o nevoie a omului, nu a lui Dumnezeu. Nimic din ce poate face omul nu va adăuga ceva la slava lui Dumnezeu. Omul nui poate da nimic lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu are deja toate lucrurile.

2:49. Acestea sunt învăţăturile Celor Înţelepţi, cărora li se cuvine toată cinstea şi tot respectul. Plecaţi-vă urechea şi ascultaţi cu o minte receptivă. Consemnaţi aceste lucruri pentru generaţiile viitoare, ca nu cumva să se facă ţărână împreună cu locuinţele voastre.

2:50. Prin urmare, scrieţi-le, iar după ce le scrieţi faceţi-le cunoscute.

CAPITOLUL III - NATURA SUFLETULUI OMENESC

3:1. Dumnezeul Unic este mai măreţ decât tot ceea ce există, dar sub El, mai măreţ decât tot ce există pe Pământ, este sufletul omului. Acesta nu este izolat de Divinitatea de deasupra, nici de muritorii care se află sub el, căci el este ca un pod între acestea două. El reprezintă legătura dintre Dumnezeu şi om, dintre ceea ce este nemuritor şi ceea ce este muritor.

3:2. Nu există nimic care să fie izolat sau care să poată fi izolat de toate celelalte lucruri. Există o legătură între Pământ şi Ţinutul de Slavă, o legătură între praf şi stele. De la Dumnezeul Preaînalt şi până la firul de praf se întinde un lanţ continuu, ce nu poate fi rupt.

3:3. Omul este separat de toate celelalte creaturi prin faptul că el ştie că există moarte şi descompunere. Dacă omul este nemuritor, atunci aceasta este povara nemuririi sale; însă dacă este muritor, atunci este mai blestemat decât toate fiarele sălbatice, fiindcă acestea nu sunt îngrozite de osânda care se apropie.

3:4. A fost pus oare omul deasupra animalelor doar pentru a se confrunta cu propria nimicnicie? Să fie oare superioritatea lui un motiv de teamă ? Aşa ceva nu este posibil, deoarece viaţa se îndreaptă întotdeauna către progres şi nu poate fi întoarsă din drumul ei.

3:5. Măgarul nu cunoaşte valoarea hranei, chiar dacă are burta plină. Pentru el, ieri, azi şi mâine sunt la fel. Leul nu ştie nimic despre descompunere, de care va avea parte într-o bună zi, şi nici boul nu trăieşte cu gândul că va fi sacrificat. Carnea nu poate să gândească, iar oasele nu pot să judece.

3:6. Ceva nevăzut animă lutul inert al fiinţei voastre. La materialul pământesc al trupului vostru s-a adăugat ceva ce nu poate fi atins. Nu vă gândiţi doar la sinele vostru material, şi nici nu spuneţi „Inima mea este suverană". Căci în interiorul trupului vostru se află sufletul, care activează gândirea şi inima, şi nu este oare cel ce ocupă locuinţa cu mult mai important decât materialele din care a fost construită?

3:7 Priviţi un cadavru; vedeţi? Este lipsit de viaţă, ceva care era acolo s-a dus, nu mai are suflet.

3:8. Sufletul vostru este Stăpânul Trupului; nu lăsaţi trupul să se revolte, nici să îşi afirme dominaţia, fiindcă aceasta nu poate fi benefică. Permiteţi-i sufletului nu doar să dea viaţă, ci să şi stăpânească şi să călăuzească trupul; violenţa şi excesele trebuie ţinute în frâu.

3:9. Sufletul se desfată cu mirosuri plăcute şi cunoaşte parfumurile Pământului cu ajutorul nasului. El se bucură de delicatesele de pe masă şi le gustă prin intermediul limbii.

© Biblioteca Spirituală

Mâncarea hrăneşte trupul, însă trupul nu găseşte nicio plăcere în actul de a mânca, pentru că cel ce se bucură de mâncare este sufletul.

3:10. Ochii sunt nişte santinele care veghează, nişte lumini care merg pe cărare înaintea voastră, aşa cum tipsiile cu jeratic merg înaintea caravanei. Totuşi, nu ei sunt cei care văd, deoarece nu sunt altceva decât nişte instrumente cu care privim; nu au o conştiinţă proprie. Sufletul din interior este acela care interpretează mesajele pe care ei le trimit.

3:11. Dintre toate creaturile, numai omul este capabil să roşească, căci dintre toate lucrurile vii doar el are un suflet care poate simţi ruşinea. Faptul că omul are un suflet este dincolo de orice îndoială; este adevărul cel mai evident dintre toate. Nu căutaţi să vă adânciţi în mod nejustificat în tainele sale, ci faceţi în aşa fel încât să îl armonizaţi cu trupul. Intraţi în contact cu el şi treziţi-i potenţialităţile.

3:12. Intelectul, raţiunea, voinţa şi înţelegerea nu reprezintă sufletul. Acestea sunt manifestări ale existenţei sale, atributele activităţii sale, dar ele nu sunt sufletul. Stimulaţi sufletul prin contactul cu acele lucruri la care reacţionează. Cunoaşteţi-l prin manifestările sale şi înţelegeţi-l prin facultăţile sale.

3:13. El rămâne nemuritor şi indestructibil de-a lungul tuturor veacurilor. Splendoarea lui se reflectă în faptele nobile, iar slava lui în lucrările de artă şi în meşteşuguri. El va supravieţui dezintegrării trupului vostru. El nu a fost creat prin trezirea la viaţă a cărnii, şi nici nu a fost zămislit în pântec. Sămânţa lui a existat înaintea trupului şi a precedat apariţia inimii gânditoare. Dumnezeul Măreţ sădeşte seminţele sufleteşti în carnea pământească la fel cum omul sădeşte seminţele de orz în ogoarele cu solul închis la culoare.

3:14. Sufletul este al vostru şi trebuie să îl modelaţi; prin bunătate, el poate fi făcut strălucitor, prin virtute poate fi înfrumuseţat, iar prin iubire poate fi glorificat. Viciile şi pasiunile îl deformează groaznic, iar josnicia şi ura îl urâţesc.

3:15. El are o valoare uriaşă şi trebuie îngrijit cu cea mai mare atenţie, căci este sinele vostru adevărat, realitatea care este în voi. El este pentru voi ca o piatră neprelucrată pe care trebuie să o tăiaţi şi să o modelaţi aşa cum vreţi; dar ţineţi minte, că forma pe care i-o daţi nu se poate schimba aşa uşor şi într-o zi va fi dezvăluită în faţa ochilor veşniciei, chiar dacă acum pe Pământ ea este învelită în carne.

3:16. Dorinţa sufletului nu poate fi ţinută sub control; chiar dacă se află la marginea Pământului, sufletul o va găsi, iar dacă se află dincolo de stele, va ajunge la ea. Sufletul călătoreşte mereu; aşa cum cel ce străbate pustietatea duce dorul apei, tot aşa şi sufletul tânjeşte după cunoaştere.

3:17. Zeii din Miazănoapte şi din Miazăzi asigură hrană trupului omenesc, dar Dumnezeul Tuturor Veacurilor este Acela care asigură hrană sufletului. Aşa cum trupul are nevoie de anumite alimente care să-l hrănească, tot aşa are şi sufletul. Aşa cum trupul se împutinează atunci când îi lipseşte hrana adecvată, tot aşa se întâmplă şi cu sufletul.

3:18. De-a lungul timpului, omul muritor îşi poate uita experienţele, însă în suflet ele rămân pentru totdeauna. Sufletul este un vânător, iar prada lui este Adevărul. Armele pe care le foloseşte la vânătoare sunt gândirea şi experienţa.

3:19. Anii răufăcătorului şi ai celui ce umblă în păcat lasă pe chipul sufletului mai multe riduri şi cicatrice decât pe chipul trupului.

3:20. Sufletul nu este născut, şi nici nu se cunoaşte pe sine însuşi ca suflet. Scopul călătoriei lui pământeşti este acela de a deveni conştient de sine însuşi şi de a dobândi capacitatea de a-şi continua existenţa în Tărâmul de Dincolo de Apus. Aşadar, cum ar putea să vină în viaţa pământească cu aceste lucruri? Căci dacă le-ar poseda deja, atunci viaţa şi Pământul nu ar mai avea niciun scop.

3:21. Sufletul din interiorul trupului nu are consistenţă şi el este veşnic, pe când trupul se schimbă şi piere. Omul nu-şi poate percepe sufletul, deoarece simţurile lui sunt orientate spre exterior, spre lucrurile pământeşti, cu care intră în contact. De aceea, numai cei mai dezvoltaţi dintre oameni pot lăsa în afară lucrurile din jurul lor şi îşi pot întoarce simţurile către interior, pentru a-şi percepe sufletul.

© Biblioteca Spirituală

3:22. Sufletul priveşte în afară prin intermediul ochilor şi vede tot ce este în exterior, dar niciun lucru aflat în exerior nu poate privi prin ochi şi să vadă sufletul, chiar dacă starea sufletului se reflectă în ei. Ochiul care nu are un suflet în spatele lui nu vede nimic.

3:23. Cei pământeşti şi nestatornici caută doar plăcerile exterioare şi satisfacţiile trupeşti. Ei cad în capcana neîncrederii în existenţa sufletului, iar Legea stabileşte că neîncrederea indică lipsa efortului.

3:24. Oamenii înţelepţi, care cunosc natura lucrurilor nemuritoare, nu caută ceva stabil aici, printre lucrurile nestatornice.

3:25. Există ceva prin care cunoaştem alcătuirea lucrurilor, prin care gustăm, mirosim şi auzim, prin care experimentăm blândeţea şi durerea iubirii, prin care percepem frumuseţea naturii şi prin care apreciem măreţia sacrificiului de sine; ei bine, prin acel ceva noi căpătăm şi convingerea că în interiorul nostru există ceva nemuritor.

3:26. Aşa că atunci când omul îşi dă seama că sufletul din el este acela prin care cunoaşte şi experimentează toate lucrurile din jurul său, asta înseamnă că a făcut un pas mare către nemurirea conştientă.

3:27. Când sufletul se desprinde de trup, ce mai rămâne? Nimeni nu trăieşte cu aerul pe care-l respiră. Este vorba de ceva mai mult; sufletul este cel care dă viaţă.

3:28. Aşa cum acelaşi foc care vine pe Pământ se manifestă diferit într-un loc sau altul, potrivit naturii lucrurilor pe care le mistuie, tot aşa şi Sufletul Unic care animă sufletele oamenilor se diferenţiază în funcţie de natura învelişului său.

3:29. Aşa cum acelaşi aer trece prin mai multe instrumente şi se modifică în funcţie de natura instrumentelor, tot aşa şi Esenţa Unică din sufletele oamenilor se modifică în funcţie de modul său de utilizare.

3:30. Aceeaşi apă se află în toate lucrurile, deşi în fiecare dintre ele este diferită. La fel se întâmplă şi cu Marele Suflet şi cu sufletele oamenilor. Omul înţelept, care este conştient de sufletul din interiorul lui, va intra în legătură cu el şi nu-i va neglija niciodată nevoile. Căci dacă un om nu îşi poate trezi sufletul înainte ca trupul lui să se desfacă în bucăţi, după aceea nu-l va mai putea trezi, aşa că acesta se va reîntoarce la apele Mării Magnifice a Sufletului.

3:31. Scopul Pământului şi al vieţii pământeşti este trezirea sufletelor oamenilor. Condiţiile de pe Pământ nu pot servi altui scop.

3:32. Bucuraţi-vă de faptul că ştiţi sigur că sufletul vostru este indestructibil, însă această bucurie trebuie însoţită de amintirea faptului că voi sunteţi cei responsabili pentru starea în care se află.

3:33. Omul a ieşit gol din pântecul mamei sale şi tot gol se va întoarce în pântecul Pământului. El nu vine pe Pământ cu nicio posesiune, şi nici nu va lua nimic de aici. Totuşi, nu pleacă exact aşa cum a venit, căci deşi bogăţiile şi moşiile sale, titlurile şi chiar veşmintele pe care le are sunt lăsate în urmă, dacă a trăit în mod înţelept, va lua cu el un suflet mai bogat în înţelepciune şi mai bine îmbrăcat în frumuseţe. Omul va ajunge la Marele Portal îmbrăcat în slavă sau înveşmântat în răutate.

3:34. În copilul nou-născut se află sămânţa delicată a sufletului care doarme; aceasta se va dezvolta, va fi modelată şi îşi va schimba aspectul de-a lungul existenţei sale pământeşti. Omul este cel care îi dă formă, iar această formă va fi aidoma cu ceea ce este el în interior; apoi, când va fi dezbrăcat de învelişul lui trupesc exterior, omul se va vedea pe sine însuşi, şi va avea în faţă ceva minunat sau ceva respingător.

3:35. Aşa că forma aceea care se va modela în interiorul trupului şi care este asemenea felului de a fi al omului va ieşi la iveală la vremea cuvenită ca spirit.

3:36. Aşa este scris în Cărţile Secrete ale Înţelepciunii, care sunt revelate celor puţini. Trupul este un pântec, viaţa se referă la zilele zămislirii, iar moartea este naşterea sufletului.

Nu stă scris că unii vor naşte monştri şi lucruri îngrozitoare, iar unii vor naşte dumnezei? Aceste cuvinte nu sunt mai presus de înţelegerea oamenilor.

3:37. Pontas a învăţat poporul că fiecare om este propria lui mamă, însă a fost aruncat la crocodili, ca să fie mâncat. Copiii nu pot pricepe nici măcar jumătăţile de adevăr, aşa că trebuie

© Biblioteca Spirituală

conduşi către înţelegere cu ajutorul poveştilor.

CAPITOLUL IV - VIAŢA

4:1. Intraţi în legătură cu sufletul din interiorul vostru şi veţi vedea cât de minunat sunteţi alcătuiţi. Meditaţi îndelung asupra naturii voastre, contemplaţi puterile pe care le aveţi. Analizaţi-vă nevoile şi dorinţele; în felul acesta, veţi găsi drumul corect prin viaţă, precum şi o călăuză care să vă îndrume paşii.

4:2. Aşa cum unirea căldurii cu iasca produce foc, tot aşa şi unirea sufletului cu trupul determină viaţa omului.

4:3. Nimic nu este constant în viaţă, cu excepţia înţelepciunii, cunoaşterii şi iscusinţei. Viaţa vine şi se duce, asemenea fluxului şi refluxului, iar soarta oamenilor se schimbă aşa cum creşte şi descreşte luna. Bogaţii ajung săraci, iar săracii ajung bogaţi. Cei puternici devin slabi, iar cei slabi devin puternici. Acolo unde ieri curgea un râu, acum este doar praf, pentru că apele răcoroase s-au mutat în altă parte. Lacurile din anotimpul trecut au secat, iar digurile s-au transformat în gropi. Norocul le zâmbeşte celor neprevăzători, iar nenorocirea îi loveşte pe cei vrednici. Oamenii se nasc chipeşi sau urâţi, bogaţi sau săraci, moştenesc o viaţă tihnită sau o viaţă zbuciumată.

4:4. Iată ce este înţelepciunea; acceptaţi natura lucrurilor şi luaţi-le aşa cum sunt, căci ele corespund Planurilor lui Dumnezeu şi sunt în conformitate cu Legea. Însă nu le acceptaţi cu resemnare, ca pe o povară pe care trebuie să o purtaţi, ci ca pe o provocare la întrecere. Omul trebuie să se ridice şi să înfrunte viaţa, fiindcă altfel va fi biruit; şi acest lucru care face parte tot din Lege. Când drumul pare lung şi povara grea, amintiţi-vă că negustorul cel mai curajos cară povara cea mai mare.

4:5. În viaţă, nimic nu e statornic, ci totul este mişcare şi transformare. Aşadar, este bine să construiţi viaţa pe temelia unor lucruri ce nu pot fi îndepărtate cu uşurinţă. Acestea sunt înţelepciunea, iscusinţa şi cunoaşterea, care odată ce le-aţi dobândit nu vă mai pot fi luate, aşa cum puteţi pierde aurul pe care l-aţi adunat şi bunurile la care ţineţi atunci când norocul vostru în viaţă vine şi se duce. Aurul şi argintul sunt nişte pietre ce nu pot fi mâncate, însă înţelepciunea este hrana zeilor. Iscusinţa şi cunoaşterea fac diferenţa între boul care trage în jug şi plugarul care îl mână cu un bici.

4:6. Nu vă temeţi de simţămintele care agită inima, căci acolo se află cele mai mari comori ale vieţii. Gustaţi mierea lor amară şi cu toate că pe măsură ce le consumaţi vă consumaţi şi voi, ceva va rămâne, iar acel ceva va fi al vostru pentru totdeauna. Viaţa ajunge la maturitate şi se coace datorită comorilor care îndurerează inima, căci fără ele, sufletul nu sar putea dezvolta.

4:7. Cu unii oameni viaţa este generoasă, cu alţii este zgârcită, însă indiferent dacă parcurgeţi etapele vieţii ca om de vază ori ca un amărât, viaţa voastră nu va fi nici fericită în întregime, nici nefericită în întregime.

4:8. Indiferent dacă viaţa este îngăduitoare sau severă cu voi, dacă vă răsplăteşte sau vă pedepseşte, amintiţi-vă că hotărârile sale derivă dintr-o înţelepciune infinită şi din prevederile Legii, care sunt drepte, chiar dacă nu le puteţi înţelege. Prin urmare, atunci când viaţa nu vă tratează într-un mod prea plăcut, acceptaţi acest lucru nu ca nişte creaturi stupide, ci spuneţi, *„Oare ce-am făcut ca să primesc o asemenea răsplată?*".

4:9. Hotărârile vieţii şi desfăşurarea evenimentelor sunt de aşa natură, încât cel care duce o viaţă bună va avea parte de prosperitate, pe când cel care duce o viaţă rea va avea parte de necazuri. Oare nu se văd aceste lucruri în viaţa oamenilor? Dacă nu se văd, înseamnă că poporul suferă de o boală de natură morală.

4:10. Călătoriţi pe drumul vieţii potrivit abilităţilor voastre, şi piciorul vostru va găsi întotdeauna locul unde trebuie să păşească. Nu vă grăbiţi, ci cumpăniţi bine fiecare acţiune. Acela care călătoreşte încet călătoreşte cel mai bine, iar alergătorul care nu se grăbeşte în mod excesiv îşi atinge scopul.

© Biblioteca Spirituală

4:11. Aşa cum este roua pentru iarbă, mierea pentru albină, vântul de miazănoapte pentru corb şi amurgul pentru bufniţă, tot aşa este şi viaţa pentru spiritul omului.

4:12. Nu gândiţi, aşa cum fac oamenii becisnici, că nimic nu este mai preţios decât viaţa, dar nici cum fac pustnicii, care zic că trebuie să vă lepădaţi de ea. Nu o iubiţi pentru ea însăşi ori pentru lucrurile pe care le puteţi obţine de la ea, ci pentru ceea ce puteţi face cu ajutorul ei.

4:13. Nu uitaţi că viaţa are un singur scop, un singur final şi un singur obiectiv, iar acesta este trezirea sufletelor oamenilor. Toate lucrurile de pe Pământ susţin acest scop. Fără complicaţiile şi problemele sale, fără luptă şi fără vrajbă, fără inegalităţi şi nedreptăţi, Pământul nu ar putea niciodată să dezvolte sufletul în aşa fel încât să-l pregătească pentru destinul său. Acesta este răspunsul la ghicitoarea veche de când lumea. Dacă totul ar fi bine pe Pământ, omul nu ar mai avea ce să facă; însă în lume există suficiente lucruri cu care să se ocupe de-a lungul multor generaţii. Când oamenii vor fi desăvârşiţi, atunci ei îşi vor fi atins scopul, iar Pământul va deveni şi el desăvârşit.

4:14. Bogăţiile nu pot cumpăra viaţa, nici aurul nu poate fi dat la schimb pentru timpul irosit. Prin urmare, folosiţi viitorul care v-a rămas, astfel încât să dobândiţi cel mai mare folos de pe urma lui. Nu vă plângeţi că v-aţi născut şi nici nu vă doriţi ca viaţa să plece, căci ea are un scop şi o semnificaţie, chiar şi pentru cei nefericiţi, aşa cum sunteţi voi, fiindcă Legea nu poate fi evitată.

4:15. Indiferent care vă este averea sau cât de mult aţi decăzut, voi încă aveţi în mâna dreaptă puterea de a face bine, iar în mâna stângă puterea de a face rău.

4:16. Ar veni oare peştele la momeală dacă ar şti că în ea stă ascuns cârligul sau ar trece leul pe deasupra gropii dacă ar vedea ţepuşele de pe fundul ei? Nu, şi nici omul n-ar vrea să trăiască dacă sufletul ar pieri odată cu trupul. Fiindcă dacă ar fi fost aşa, un Dumnezeu drept nici nu l-ar mai fi creat, iar Dumnezeul Adevărat este drept.

4:17. Viaţa este a voastră; că nu aţi cerut-o este puţin important, căci nu puteaţi să alegeţi. Prin urmare, acceptaţi cu inimă bună ceea ce vi s-a dat şi trageţi toate foloasele de pe urma situaţiei în care vă aflaţi.

4:18. Aceste foloase sunt însemnate, dar dacă ar fi vizibile cu uşurinţă, atunci viaţa ar fi acceptată cu mulţumire şi oamenii i-ar îndura toate necazurile; însă dacă oamenii ar şti dinainte ce-i aşteaptă, viaţa ar deveni inutilă şi nu şi-ar mai atinge scopul. Aşadar, numai prin eforturi teribile va putea omul să cunoască veşnicia sufletului său.

4:19. Viaţa trebuie trăită de la început până la sfârşit. Alergaţi în cursa vieţii încetişor, fiindcă traseul este lung, iar alergătorul care ajunge primul la capăt este acela care şi-a conservat puterea pe prima porţiune.

4:20. Nu fiţi tulburaţi sau copleşiţi atunci când nefericirea vă însoţeşte pe traseu. Nu vă descurajaţi atunci când ritmul este rapid, şi nici nu vă daţi bătuţi în faţa obstacolelor. Acceptaţi provocările nenorocirilor cu bună dispoziţie, căci ceea ce este flacăra pentru ceară sau cuptorul pentru aramă, aceea este şi nenorocirea pentru suflet.

4:21. Fiecare lovitură dureroasă ce se abate asupra sufletului este menită să-l călească. Metalul care îndură cel mai mult focul în cuptor este cel mai bun din punct de vedere calitativ.

4:22. Cugetaţi bine la problemele zilei de mâine, dar nu le permiteţi să vă împovăreze excesiv, căci problemele aflate în pântecul viitorului s-ar putea să nu se nască.

4:23. Chiar dacă poteca vieţii este denivelată, plecarea nu este întotdeauna dificilă. Mergeţi pe ea aşa cum o găsiţi, dar aveţi grijă atunci când este netedă, căci răul vă întinde o cursă. Pericolul pândeşte acolo unde vă aşteptaţi cel mai puţin.

4:24. Când călătoriţi fără posesiuni sunteţi lipsiţi de griji, însă atunci când căraţi cu voi multe bunuri, veţi atrage atenţia oamenilor răi.

4:25. Cel care doarme neacoperit poate să doamă fără nicio grijă, dar dacă este acoperit cu o mantie, atunci ar trebui să ţină un ochi deschis.

4:26. Să ştiţi că viaţa este lipsită de importanţă dacă nu este trăită aşa cum se cuvine. O moarte nobilă este mai bună decât o viaţă irosită. Cel ce renunţă la o viaţă de răutate în schimbul unei morţi nobile demonstrează că se îndreaptă, iar balanţa va fi reechilibrată. De aceea, scopul

© Biblioteca Spirituală

vieţii voastre trebuie să fie acela de a trăi atât cât trebuie, nu atât cât puteţi.

4:27. Însă dacă viaţa voastră este mai de preţ decât moartea, atunci datoria voastră este să o păstraţi. Dacă slujiţi mai bine trăind, atunci trăiţi; dar dacă moartea voastră îi slujeşte mai bine pe cei vii, atunci nu vă eschivaţi, ci fiţi plini de curaj.

4:28. Dacă vă daţi viaţa în folosul altora, atunci să v-o daţi pe un preţ cât mai bun, fiindcă Legea a rânduit că nimeni nu trebuie să renunţe la viaţa sa cu uşurinţă.

4:29. Durata vieţii omului nu este nici mare, nici mică, ci este de ajuns pentru atingerea scopului. Orice foloase vrea omul să obţină pentru sufletul său, le poate obţine pe durata vieţii sale. O viaţă este suficientă să modeleze sufletul şi să-l facă să devină deosebit de luminos sau deosebit de groaznic la vedere.

4:30. La ce-ar servi o viaţă lungă? Ticăloşii vor găsi în ea prilejul de a face şi mai mult rău, egoiştii ar avea mai mult timp să-i rănească pe alţii, iar avarii ar putea să strângă mai multe lucruri nefolositoare. Cei leneşi s-ar bucura, căci ar avea mai mult timp să lâncezească, şi din această cauză povara celor harnici ar fi cu mult mai mare.

4:31. Cei buni ar putea spune, „Atunci nouă de ce nu ni se prelungeşte viaţa şi nu ni se dau mai mulţi ani?". Oare nu-şi dau seama că lucrarea pe care au făcut-o pe parcursul vieţii lor a fost suficientă şi că nu mai este nevoie de ei pe aici? Dacă au slujit bine pe Pământ, aceştia pot aspira la slujbe de nivel superior în Regiunile Luminii, căci oportunitatea de a sluji nu dispare în momentul morţii.

4:32. La ce bun să trăiţi mai mult, ca să faceţi lucrurile pe care nu le-aţi făcut sau ca să repetaţi lucrurile pe care deja le-aţi făcut? Ceea ce nu aţi putut face va fi făcut de alţii, şi oare nu îşi pierd oamenii plăcerea atunci când fac aceleaşi lucruri? Aţi vrea să vă sporiţi cunoaşterea sau iscusinţa? Păi cine o să vă înveţe mai mult decât se poate învăţa pe Pământ? Sau unde pe Pământ veţi putea, ca prin disciplina pe care o practicaţi, să ajungeţi dincolo de desăvârşire? Cel care vrea să progreseze trebuie să meargă într-un loc de instruire superior. Lucrările făcute pe Pământ vor dispărea, dar roadele muncii omului pe Pământ vor fi culese în altă parte.

4:33. Viaţa fiecărui om trebuie să lase urme pe Pământ şi fiecare trebuie să plece mai bun după ce a trăit. Nu plângeţi după posibilităţile pe care le-aţi avut, căci posibilităţile nu dispar atunci când omul moare. Faceţi tot ce puteţi mai bine aici şi veţi face mai bine în altă parte. Fiţi înţelepţi aici şi veţi fi mai înţelepţi în altă parte.

4:34. Succesul lumesc nu reprezintă măsura realizării omului, căci un lucru câştigat aici poate să însemne un lucru pierdut în altă parte. O pierdere lumească poate să însemne un câştig spiritual; balnţa este întotdeauna dreaptă.

4:35. Când veţi fi bătrâni şi veţi spune, „Vai, ce scurtă este viaţa", gândiţi-vă la felul în care v-aţi bătut joc de ea şi aţi irosit-o în tinereţe; aşa că nu primiţi de fapt răsplata care vi se cuvine? Amintiţi-vă că potecile spre o bătrâneţe plăcută se aleg în tinereţe. Acestea sunt potecile smereniei, cumpătării, curăţeniei sufleteşti şi virtuţii.

4:36. Gândiţi-vă la cruzimea conducătorilor, la lăcomia celor bogaţi şi la încăpăţânarea celor puternici. Dacă aceştia cuteză să înrobească Pământul şi să îi facă pe oameni nefericiţi, ştiind că se pot buucura de roadele asupririi lor doar un număr mic de ani, ce n-ar face ei dacă viaţa lor s-ar dubla sau dacă ar fi nemuritori?

4:37. Prin urmare, Dumnezeul Măreţ, în înţelepciunea Sa, a rânduit viaţa omului aşa cum este. De aceea, dacă voi consideraţi că e scurtă, de ce o irosiţi şi vă bateţi joc de zilele preţioase? Oare nu chiverniseala este cea care-l face pe om bogat, şi nu belşugul?

4:38. Omul înţelept îşi trăieşte viaţa pe deplin şi este mereu conştient că trăieşte. Prostul începe mereu să trăiască, iar cel slab încearcă să uite de viaţă refugiindu-se în confort. Cei ce trăiesc pe jumătate deja au murit pe jumătate.

4:39. Trăiţi cu pasiune şi curaj, căci trebuie să vă bucuraţi de viaţă şi să o savuraţi din plin. Mai bine o zi vultur, decât un an gâscă.

4:40. Ce este viaţa, ca omul să caute să şi-o prelungească? Nu este ea doar o continuă evitare a capcanelor, o luptă cu deziluziile, o serie de evenimene neplăcute şi o urmărire a umbrelor care nu se lasă prinse? Ea începe în ignoranţă, continuă în vrajbă şi îngrijorare şi se

© Biblioteca Spirituală

sfârşeşte în tristeţe şi durere. Este ca o zi călduroasă, iar moartea vine precum răcoarea nopţii.

4:41. Nu se îngrămădesc necazurile vieţii unele peste altele asemenea pietrelor unei piramide? Nu se bazează speranţele noastre doar pe posibilităţi, iar aşteptările noastre nu se dovedesc a fi neverosimile?

4:42. Proştii se tem ca oamenii şi speră ca zeii. Legaţi de firea lor muritoare, aceştia doresc să obţină nemurirea. Însă viaţa veşnică este răsplata celor care duc o viaţă bună pe Pământ, fără să fie tentaţi de nemurire. Aşadar, premiul nu este niciodată dezvăluit, iar viaţa îl menţine pe om într-o stare de îndoială şi nesiguranţă. Poate avea nădejde, dar certitudine, niciodată.

4:43. Viaţa pe unii îi ridică, iar pe alţii îi doboară. Ea nu oferă întotdeauna o soartă bună celor vrednici, iar celor nevrednici nu le dă ceea ce merită. Îi ridică pe oameni ca să îi pună la încercare, şi tot din această cauză îi şi doboară. Omul care descoperă o comoară de aur este pus la încercare, la fel cum este pus şi cel lovit de orbire. Fiecare este testat acolo unde este slab, nu acolo unde este puternic. Răsplata pentru cei vrednici nu este aici; nici pedeapsa pentru cei răi nu este aici. Dacă recompensele şi pedepsele juste ale oamenilor ar fi cunoscute, drumul prin viaţă ar fi prea evident şi nu şi-ar putea atinge scopul lui măreţ. De aceea, întotdeauna trebuie să existe stimulul îndoielii şi nesiguranţei.

4:44. Unii oameni se nasc pentru a conduce, iar alţii pentru a sluji, însă nu toţi conducătorii pot să conducă şi nici toţi slujitorii să se supună. Aşadar, dacă nu puteţi conduce, învăţaţi să fiţi supuşi, iar dacă nu vă puteţi supune, deveniţi nişte oameni mai buni, ca să puteţi fi înălţaţi la rangul de conducători.

4:45. Înţelepciunea se hrăneşte cu ceea ce este în afară, însă ea creşte dinăuntru. Noi nu trăim datorită luminii marelui disc solar de deasupra, ci datorită luminii soarelui răcoros din interiorul nostru.

4:46. Experienţele amare, necazurile şi eşecurile vieţii sunt semnele care vă arată că aţi fost nepăsători. Cine le-a abătut asupra capului vostru? Învăţătura singură nu vă poate oferi cunoaşterea, după cum nici cărţile nu vă pot da înţelepciune. Discipolul stă la picioarele maestrului său şi capătă cunoaştere, iar scribul citeşte cărţile oamenilor. Însă cu mult mai înţelept este acela care stă sub stele şi contemplă universul sau care citeşte din Marea Carte a lui Dumnezeu, ce se află peste tot în jurul lui.

4:47. Viaţa bună este aceea în care visurile şi idealurile tinereţii se realizează la bătrâneţe, însă viaţa în sine este maestrul care îi testează pe oameni în aceste privinţe, şi puţini sunt cei care trec probele.

4:48. Viaţa nu este de pe Pământ, chiar dacă apare acolo. La moarte, ea nu rămâne împreună cu trupul, căci însoţeşte sufletul în călătoria pe care o face dincolo de Portalul Întunecat. Moartea este doar încheierea asocierii vieţii cu trupul muritor. Ultima respiraţie de pe Pământ este un rămas bun.

4:49. Viaţa pleacă de pe Pământ; ea trece prin Portalul Morţii şi se duce în existenţa de dincolo.

4:50. Viaţa există ca atare în ambele sfere, însă viaţa de pe Pământ este nestatornică. Viaţa este ca o fată care dansează.

CAPITOLUL V - OMUL

5:1. Gândiţi-vă la voi, copiii mei, şi meditaţi la motivul pentru care existaţi şi la scopul pentru care aţi luat fiinţă. Contemplaţi-vă puterile, analizaţi circumstanţele, descoperiţi care vă sunt îndatoririle de neevitat şi faceţi faţă obligaţiilor ce vă revin pe Pământ.

5:2. Purtaţi-vă poverile cu bucurie, fiindcă acestea nu sunt impuse la întâmplare. Unicul Dumnezeu v-a dat o sarcină grea, însă aceasta nu este mai presus de puterile voastre. Ţineţi minte că fiecare necaz, oricât de mare şi oricât de inutil ar părea, slujeşte unui scop şi are o finalitate.

© Biblioteca Spirituală

5:3. O, omule, tu eşti încântarea şi întristarea Dumnezeului tău; ţie ţi s-a făcut o mare favoare, căci ai fost pus deoparte şi ai fost ridicat mai presus decât toate celelalte creaturi. El te-a înzestrat cu raţiune, ca să îţi menţii supremaţia. Ţi-a dat facultatea vorbirii, ca înţelepciunea să se acumuleze de la o generaţie la alta. Ţi-a dat o minte înflăcărată, ca să poată percepe frumuseţea şi măreţia. A rânduit Legea care îţi guvernează viaţa şi ţi-a ajustat firea în aşa fel încât să fie pe măsura îndatoririlor tale şi a destinului tău.

5:4. Fiecare om este o lucrare individuală a lui Dumnezeu; mintea lui este un fragment din voinţa Sa; Suflarea lui Dumnezeu îi dă viaţă.

5:5. Unicul Dumnezeu v-a modelat aşa cum a modelat şi fiarele de pe câmpuri şi din pădure. V-a făcut la urmă şi v-a pus în vârful creaţiei. Vi s-a dat putere şi autoritate asupra a tot ceea ce există. Voi aţi devenit superiori creaturilor pădurii şi ale câmpului, şi jugul vostru este asupra lor.

5:6. Fiţi conştienţi de voi înşivă, fiindcă voi sunteţi mândria lui Dumnezeu şi rodul dorinţei Lui; nimic mai măreţ nu va mai fi creat pe Pământ. Voi sunteţi vasul care conţine esenţa divinităţii, iar acesta a fost făurit din lutul materiei. Priviţi, aveţi în voi chiar şi natura lui Dumnezeu şi vă împărtăşiţi din substanţa Lui.

5:7. Aşadar, ţineţi minte că voi sunteţi superiori; fiţi mândri şi păstraţi-vă demnitatea ce decurge din poziţia pe care o aveţi şi nu vă coborâţi la niciun lucru meschin sau degradant.

5:8. Copiii mei, ţineţi minte că orice om, indiferent din ce popor face parte şi ce avere are, este om; prin urmare, să nu înjosiţi pe nimeni, căci chiar şi cel mai neînsemnat dintre oameni este candidat la dumnezeire.

5:9. Omul poate să fie orice vrea; Legea nu îi limitează realizările potenţiale. Ţintiţi către lună, nu către vârful copacilor, căci nu este niciun lucru pe care să nu-l puteţi atinge.

5:10. Dacă Dumnezeu ar apărea pe Pământ şi s-ar arăta omului, iar acesta ar arunca cu suliţa în El, Dumnezeu nu l-ar trăzni cu mânie, ci i-ar admira îndrăzneala. Aceasta este atitudinea lui Dumnezeu faţă de om. Astfel, dacă Dumnezeu l-a creat, se cuvine oare ca omul să se gudure pe lângă El cu o atitudine slugarnică?

5:11. Omul are puterea de a judeca şi de a lua decizii. Un tată înţelept deleagă răspunderea copiilor săi, de aceea Dumnezeu nu intervine în mod excesiv în treburile oamenilor.

5:12. Omul este stăpânul creaţiei şi moştenitorul dumnezeirii. El se poate avânta spre cele mai mari înălţimi, dar poate şi să cadă în abisurile cele mai adânci. Niciun om nu este bun pe de-a-ntregul şi niciun om nu este rău pe de-a-ntregul. Talerele balanţei nu coboară niciodată până jos.

5:13. Omul nu poate obţine niciun lucru dezirabil pe Pământ sau în Regiunile Luminii, decât dacă depune efort. Nimeni nu poate să prevadă viitorul ori să ştie ce încercări a pregătit pentru el Dumnezeu cel Înţelept.

5:14. O, omule, bagă bine de seamă. Să nu uiţi niciodată că scopul tău este dumenezirea, dar nu te lăuda cu asemănarea ta cu Dumnezeu, căci pe urmele tale calcă o fiară, iar sufletul tău este pus într-un înveliş animal. Tu locuieşti sub umbra întunecată a norului ignoranţei muritorilor. Tu trăieşti în amurgul stării de vis; eşti amăgit de simţurile tale; visezi şi crezi că aceasta este realitatea; gândeşti şi îţi este teamă. Dar să ştii că toate lucrurile sunt în Dumnezeu, iar înţelepciunea Lui se situează dincolo de limitele raţiunii. El a pus temeliile Adevărului şi Realităţii pentru veşnicie.

5:15. Copiii mei, omul nu este alcătuit doar din carne şi oase, ci în el mai există ceva, ceva cu mult mai măreţ decât şi-ar putea imagina în prezent. Vulturul se avântă în văzduh fără să ştie că nu peste multă vreme va coborî pe Pământ şi nu se va mai ridica. Leul nu dă atenţie viermilor care îl vor mânca, iar boul nu ştie că va fi tăiat. Măgarul nu ştie la ce foloseşte hrana, cu toate că dinţii lui mestecă iarba şi plantele ierboase.

5:16. Omului simplu i se adaugă ceva care îl ridică deasupra animalelor; în trupul său există un lucru aparte; acesta este sufletul. Nu vedeţi că substanţa muritoare a trupului nu mai este atât de perfectă odată ce sufletul a plecat? Acum va putrezi şi se va descompune, dar acest lucru nu se petrece tocmai pentru că spiritul nu mai este acolo? Spiritul imaterial s-a dus; oare

© Biblioteca Spirituală

unde a zburat?

5:17. Spiritul pleacă, luând cu el viaţa şi conştiinţa. Acel ceva care a venit din locuinţa spiritului s-a întors acolo. Ceea ce Dumnezeu a dat din El însuşi s-a întors la Sursă.

5:18. Omul, vasul cu dumnezeire şi animalitate, s-a spart în două la atingerea morţii, aşa că fiecare element se întoarce în locul de unde provine.

5:19. Omul este cel mai măreţ dintre fiare şi cel mai umil dintre zei. Omul este câmpul de luptă dintre animalitate şi dumnezeire.

CAPITOLUL VI - BĂRBATUL ADEVĂRAT

6:1. Omul nu este împărţit doar în neamuri, popoare, triburi şi religii, ci în linii mari este el însuşi împărţit în două. În toate neamurile şi în toate popoarele există două tipuri de bărbaţi, Bărbatul Adevărat şi bărbatul becisnic. Cei ce nu aparţin integral unuia dintre cele două tipuri tind fie spre natura Bărbatului Adevărat, fie spre cea a bărbatului becisnic.

6:2. Gândiţi-vă la Bărbatul Adevărat, cel care caută să atingă dumnezeirea. El este omul în care eforturile lui Dumnezeu au fost încununate de succes. El este alesul lui Dumnezeu. El este precum un pom sădit într-un sol negru, care înfloreşte în linişte şi produce vara de două ori mai multe fructe. Roadele sale desfată gura şi umplu stomacul de satisfacţie. Sub coroana lui, cei obosiţi găsesc un adăpost plăcut împotriva căldurii. La umbra lui, oamenii găsesc pace şi mulţumire.

6:3. Bărbatul becisnic este precum un pom ale cărui frunze se ofilesc din cauza căldurii soarelui de vară. Ale cărui fructe nu ajung niciodată la maturitate, deoarece cad la pământ înainte să se coacă şi sunt călcate în picioare. Oamenii îl evită şi îi pun toporul la trunchi.

6:4. O, tu, Bărbatule Adevărat, plin de calmul puterii, tu eşti adevăratul chip al lui Dumnezeu pe Pământ. A ta este viaţa nobilă, iar răsplata ta aici va fi un trup mereu tânăr.

Când va veni vremea şi vei face marea călătorie spre apus, atunci sufletul tău se va înălţa spre tărâmul misterios de dincolo şi va căpăta o strălucire de nedescris.

6:5. Iată probitatea Bărbatului Adevărat. Nu este el tatăl orfanului şi soţul văduvei?

Fratele celor oropsiţi şi protectorul celor fără părinţi? Prietenul celor lipsiţi de prieteni şi binefăcătorul sărmanilor?

6:6. Nu este greu să dai celor nevoiaşi ori să-i ajuţi pe cei slabi atunci când sunt aproape. Însă Bărbatul Adevărat nu lucrează în aceste limite strâmte, căci el îşi întinde mâna până la cei aflaţi departe.

6:7. Priviţi-l printre cei aflaţi în necaz; vorbeşte cu compasiune şi ascultă cu înţelegere. Priviţi-l printre cei umili, câtă răbdare are şi cât este de amabil.

6:8. Asemenea oameni se detaşează printre ceilalţi nu doar datorită calităţilor lor, ci şi datorită respectului pe care ceilalţi se simt obligaţi să li-l acorde.

6:9. Un om măreţ nu este mai puţin măreţ dacă zace învins în ţărână. Bărbatul Adevărat acceptă şi victoria şi înfrângerea, fiindcă le consideră a fi o provocare pentru curajul lui.

6:10. Bărbatul Adevărat este măreţ deoarece are calităţi remarcabile, iubeşte Adevărul şi dreptatea şi urăşte josnicia şi înşelăciunea.

6:11. Cu toate că oamenii măreţi declanşează evenimente extraordinare, aşa cum şi evenimentele extraordinare au nevoie de oameni măreţi, totuşi ei nu sunt întotdeauna favorizaţi de soartă. Faptele lor nu au parte mereu de succes şi ovaţii, dar nu este atât de important dacă se ridică sau se prăbuşesc, ci cum se ridică şi cum se prăbuşesc. Nu faptele îl fac pe om măreţ, ci ceea ce intenţionează să realizeze.

6:12. Oamenii măreţi nu au parte de monumente comemorative dacă acţiunile lor au fost nepopulare sau dacă nu au fost încununate de succes. În umbra oricărui om măreţ, care are parte de un monument comemorativ, stau mii de oameni măreţi care au rămas necunoscuţi şi nu au avut parte de onoruri.

6:13. Bărbatul Adevărat nu este perturbat de capriciile vieţii. El nu se eschivează din faţa necazurilor şi nici nu se relaxează atunci când îi zâmbeşte norocul. Când nenorocirea coboară

© Biblioteca Spirituală

asupra sa şi când speranţele şi visurile i se sfărâmă, el nu se lamentează cu voce tare, ci continuă să-şi îndeplinească în tăcere sarcinile zilnice.

6:14. Dacă soarta îi este favorabilă, el îşi adună puterile şi nu se lasă copleşit, deoarece ştie că adesea este mai greu pentru om să facă faţă belşugului pe care i-l oferă soarta, decât să îndure necazurile.

6:15. Spiritul Bărbatului Adevărat nu se pleacă în faţa loviturilor nenorocului, indiferent cât de dureroase sunt. Calmul lui îi deviază săgeţile, iar tăria lui morală îl apără de atacurile acestuia. El nu-şi abandonează niciodată cuprins de disperare scutul de veselie şi sabia curajului.

6:16. Mulţumirea lui nu depinde de capriciile soartei, de aceea el nu este doborât de indiferenţa ei. Asemenea instrumentului de măsură din metal, el rămâne neschimbător în faţa oricăror forţe care acţionează asupra lui; însă bărbatul becisnic oscilează mereu în sus şi în jos, asemenea talerelor unei balanţe.

6:17. Bărbatul Adevărat stă în faţa adversităţilor ca o stâncă înaintea mărilor agitate; rămâne ferm în mijlocul tulburării şi nu se lasă cuprins de furie, ci îşi păstrează calmul şi tăria. Mintea lui făureşte planuri măreţe, iar spiritul lui se desfată cu punerea lor în practică. Ideile sale se dezvoltă; ele nu se nasc niciodată moarte, şi nici nu se ofilesc înainte să ajungă la maturitate.

6:18. Exemplele oamenilor măreţi strălucesc în faţa lui ca vedeniile din timpul nopţii, iar faptele lor de odinioară îl însoţesc pe durata zilei. Dragostea sa înaltă pentru viaţă îi înflăcărează spiritul din el. Se străduieşte să găsească urmele şi este nerăbdător să-şi urmeze calea.

6:19. El se ridică mai presus de stânca care i se opune şi o sparge în două, aşa cum fac copacii tineri. El este ca un stejar falnic, care se se înalţă deasupra tufişurilor aflate în întuneric şi îşi ridică ramurile spre slava de deasupra.

6:20. El are compasiune pentru orb; îl ajută pe cel şchiop şi îi păzeşte pe cei schilozi şi nenorociţi de batjocura oamenilor nevrednici.

6:21. Se poartă cu demnitatea cuvenită; rămâne neclintit în faţa năpastelor. Înşelăciunea şi ipocrizia le-a lăsat mult sub el; este tăcut şi încrezător şi are curajul să spună adevărul. Gândurile inimii sale se vădesc în vorbele care îi ies din gură şi orice lucru promite este ca şi făcut.

6:22. Bărbatul Adevărat este acela care serveşte scopului lui Dumnezeu şi îi pune în practică planul. Datorită lui, toţi oamenii se bucură de ceea ce sunt şi fiecare îşi poartă omul carnal ca pe o povară.

6:23. Coroana bărbăţiei glorioase este pe capul său; mantia curajului îi acoperă umerii; el se deosebeşte de ceilalţi prin gloria şi fala naturii sale umane.

6:24. El preţuieşte feminitatea şi visurile bărbaţilor; el este stăpânul Pământului şi domnul creaţiei. Bărbatului nu i se cere nimic altceva pe Pământ decât să fie un Bărbat Adevărat. Acesta este un obiectiv suficient de bun, dar destul de greu de atins.

6:25. Natura umană este o stare de libertate, dar bastionul ei este în spiritul omului. Trupul poate fi ţinut cu forţa în sclavie, însă spiritul nu poate fi înlănţuit. Cel care este aruncat în temniţa cea mai de jos poate fi mai liber decât acela care umblă pe deasupra cu un spirit supus care îl ţine în robie. Slugărnicia este marca celor slabi.

6:26. Nu judecaţi niciodată un om după averea lui sau după situaţia în care se află, ci acceptaţi-l ca om în funcţie de caracterul lui omenesc. Cel care este om se poartă ca un om, chiar dacă este vrăjmaşul vostru, dar cel care este o jumătate de om se poartă ca atare, chiar dacă este de partea voastră. Căci dacă vrăjmaşul vostru ar fi un om de nimic, atunci ar putea să se prefacă că vă este prieten, şi în felul acesta v-ar putea distruge prin trădare. Este bine să nu uitaţi niciodată că unii prieteni v-ar fi duşmani dacă ar fi nişte oameni adevăraţi. Prin urmare, măsura omeniei unui prieten poate fi de asemenea şi măsura sincerităţii sale.

6:27. Bărbatul Adevărat nu înjoseşte şi nu umileşte natura umană a unui vrăjmaş învins, căci făcând acest lucru îşi arată propria josnicie. Este bine să ţineţi minte că cel ce luptă împotriva voastră face acest lucru din perspectiva propriului adevăr, iar Adevărul nu este un pion în bătălie.

6:28. Bărbatul Adevărat este viguros, tenace şi curajos. El este blând cu femeile şi aspru

© Biblioteca Spirituală

cu bărbaţii. El se disciplinează în conformitate cu codul bărbăţiei. Este generos şi primitor. Este vigilent şi îndrăzneţ. Confortul, lipsa de cumpătare şi plăcerile fără măsură sunt apanajul oamenilor slabi. Bărbaţii Adevăraţi se luptă, dau piept cu necazurile şi sunt stăpâni pe ei înşişi.

6:29. Bărbatul Adevărat este un om adevărat şi nicio putere din afara lui nu îi poate anula natura umană. El este integru şi puternic şi are un mare respect faţă de sine însuşi. El este un om de acţiune, nu un pierde-vară. Purtarea lui este blândă şi discretă; este chibzuit în privinţa tuturor lucrurilor, şi la aceste calităţi se mai adaugă mărinimia, bunătatea şi dicreţia.

6:30. Să nu vorbiţi ca o moară stricată, fiindcă tăcerea interioară este ca o stâncă de care se sparg valurile mâniei aduse de furtună; pripeala dă buzna în zadar.

6:31. Este cu mult mai uşor ca cineva să fie un bărbat becisnic decât un Bărbat Adevărat. Dacă Pământul ar fi mai puţin aspru sau condiţiile de viaţă mai puţin austere, omul s-ar distruge în faţa altarului zeiţei pasivităţii. Doar Bărbaţii Adevăraţi pot distruge în siguranţă pădurile dese şi pustietăţile Pământului pentru a face din ele grădini, dar oare cei ce vor moşteni aceste grădini vor fi Bărbaţi Adevăraţi? Legea stabileşte că trebuie să fie, fiindcă altfel natura sălbatică îşi va lua înapoi ceea ce îi aparţine.

6:32. Cel care vrea să trăiască într-o grădină trebuie să muncească în soare şi să îmblânzească pământul. Cel care se mulţumeşte să trăiască în sălbăticie poate să stea şi să doarmă la umbră, însă va fi doar un sclav al vieţii.

6:33. Bărbatul Adevărat se deosebeşte de toţi ceilalţi; el îşi ţine capul sus şi calcă apăsat. Are o ţinută demnă, chipul îi este calm, mâna sigură, iar inima liniştită. El mătură din calea lui toate obstacolele; îşi continuă drumul chiar dacă toţi demonii coşmarurilor şi toate puterile întunericului caută să îl împiedice. Unde este acela care îi poate aduna laolaltă pe toţi Bărbaţii Adevăraţi, ca să-i facă cârmuitorii oamenilor, astfel încât Pământul să aibă parte de glorie şi măreţie?

CAPITOLUL VII - BĂRBATUL BECISNIC

7:1. Povara Bărbatului Adevărat şi ruşinea Pământului este bărbatul becisnic. Acesta zădărniceşte Planul lui Dumnezeu şi îi degradează pe oameni. Omul carnal este hain la inimă, căci răutatea se lipeşte uşor de oameni. Este mai uşor să fii rău decât să fii bun; este mai uşor să fii slab decât să fii puternic; bărbatul becisnic este acela care alege poteca uşoară.

7:2. Sufletul bărbatului becisnic este învelit într-o foiţă subţire şi şerpuitoare de ură, iar stricăciunea îi mănâncă spiritul. El este batjocoritor, fiindcă batjocura este o revărsare a otrăvii care se produce în inimile mici. Bărbatul Adevărat mai degrabă ar vrea să aibă parte de ură decât de batjocură, căci ura aparţine bărbaţilor, în timp ce batjocura este apanajul celor laşi.

7:3. Bărbatul becisnic îi linguşeşte pe cei bogaţi şi puternici, însă pe cei slabi îi asupreşte, şi se desfată făcând rău văduvelor şi celor lipsiţi de apărare. El nu poate arăta respect pentru nimeni mai mare decât el însuşi, fiindcă toţi oamenii îi sunt superiori. Prin urmare, arată un respect ipocrit doar atunci când acest lucru este în favoarea lui.

7:4. El se ploconeşte în faţa celor puternici şi îşi impune voinţa asupra celor neajutoraţi. Îşi pleacă capul în ţărână înaintea celor puternici, dar piciorul lui apasă cu putere pe gâtul celor umili. Bunătatea şi datoria se află mai presus de înţelegerea lui, deoarece răul din firea lui îi întinează spiritul şi îl face incapabil de fapte vrednice sau de servicii nobile.

7:5. Bărbatul becisnic este acela în care răul distruge binele. În Bărbatul Adevărat, bunătatea învinge răul.

7:6. În ceasul pericolului, bărbatul becisnic tremură de frică, spiritul său slab cade în depresie, iar gândurile sale sunt tulburi, aşa că acţionează ca şi cum ar fi ameţit. În ziua când îl loveşte nenorocirea se scufundă în mocirla laşităţii şi este copleşit de mlaştina neagră a disperării. Lăsaţi-l în voia sorţii, căci altfel vă va trage şi pe voi în jos şi vă va distruge.

7:7. Tocmai teama pe care o simte omul laş este cea care atrage atenţia nenorocirilor şi îl expune pe acesta la pericol. Din cauza faptului că tremură de frică în faţa sărăciei, acesta se lasă pradă josniciei, iar pentru că rabdă insultele cu docilitate se expune atacurilor. El profită de pe

© Biblioteca Spirituală

urma nenorocirilor care îi lovesc pe cei slabi şi lipsiţi de apărare, căci hienele se hrănesc cu hoiturile lăsate în urmă de lei. Pe unde trece, lasă în urma lui doar distrugere, căci este mai uşor să distrugi decât să construieşti.

7:8. Nimeni nu are respect pentru el sau pentru averile pe care le are, iar soţia lui este deschisă la privirile bărbaţilor adulteri şi la glumele răutăcioase ale surorilor sale. Bărbatul becisnic nu este doar slab la trup, ci şi la spirit. Dar nici tăria trupească nu ar face din el un Bărbat Adevărat, fiindcă natura umană aparţine spiritului, nu cărnii.

7:9. Un bărbatul becisnic poate să se căsătorească chiar şi cu o femeie de rând, care a mai avut cinci sute de soţi, fiindcă spiritul lui slugarnic se desfată atunci când se înjoseşte.

7:10. Omenirea este împărţită în două: Bărbaţi Adevăraţi şi bărbaţi becisnici. Voi trebuie să optaţi pentru una dintre aceste categorii, căci aceştia nu se vor împăca niciodată.

CAPITOLUL VIII - ATITUDINEA BĂRBATULUI ADEVĂRAT

1. FAŢĂ DE CEI SĂRACI ŞI SLABI

8:1. Daţi o mână de ajutor celor bătrâni şi deschideţi-vă punga pentru cei săraci. Păziţivă de ispita de a-i jefui pe cei neajutoraţi şi de a-i trata cu asprime pe cei nevoiaşi.

8:2. Dacă sunteţi lipsiţi de compasiune, este bine să vă amintiţi că astăzi un om este bogat, iar altul sărac; totuşi, după un an de zile, cel bogat poate lucra într-un grajd, iar cel sărac poate fi îmbrăcat în haine fine de in. Aşa înclină balanţa vieţii, de aceea este un lucru înţelept să-i priviţi pe toţi oamenii la fel.

8:3. Ajutaţi-l pe omul care trece prin situaţii dificile, căci oricine poate să cadă în groapa nenorocirii. Nu agresaţi pe nimeni doar pentru că este slab, şi nici nu profitaţi de necazul lui. Umpleţi-i stomacul cu pâine şi băutură. Puneţi-i la dispoziţie un loc unde să-şi pună capul. Priviţi-l cu veselie şi lăsaţi să curgă de pe buzele voastre doar cuvinte de încurajare.

8:4. Evaluaţi în mod cinstit hotarele moşiei văduvei. Terenul în care nu intră plugul este un bun pe care omul îl risipeşte în viaţă.

8:5. Nu râdeţi de vorbirea stângace a unui om simplu. Frazele minunate ale celor bogaţi pot fi doar nişte lucruri lipsite de conţinut. Sinceritatea nu prea se înveşmântează cu fineţuri. Este mai important ce are omul în cap şi în inimă decât cuvintele frumoase care curg de pe buzele sale.

8:6. Omul sincer este domol la vorbă, îşi caută cuvintele şi este tulburat, dar ochiul său este ager. Omul viclean este iute la vorbă, căci mintea lui este ascuţită, deoarece o foloseşte în mod constant.

8:7. Dumnezeul Just îşi apleacă grabnic urechea la strigătele oamenilor de rând. Aşadar, rugăciunea omului sărac este mai puternică decât armele ascuţite, chiar dacă acel om este lipsit de însemnătate printre semenii lui şi nu ştie să vorbească frumos.

8:8. Dacă vedeţi un om bătrân care se împleticeşte din cauza unei băuturi tari, oferiţi-i braţul vostru, astfel încât ocara lui să devină mai mică. Trataţi-i cu respect pe cei în vârstă în prezenţa copiilor lor. Nu staţi aşezaţi atunci când un om bătrân stă în picioare sau când cei slabi şi nefericiţi nu au unde să şadă.

8:9. Orice om puternic care îi jefuieşte pe cei slabi trebuie să devină vrăjmaşul vostru. Dar să nu îl duşmăniţi pe ascuns, căci în acest fel veţi ajunge nişte ipocriţi. Dacă vedeţi o nedreptate, nu o ascundeţi în inima voastră, ci strigaţi-o de pe acoperişul caselor.

8:10. Chiar dacă vă pierdeţi viaţa ori irosiţi averile copiilor voştri, să nu aveţi de a face cu jefuitorul celor slabi şi cu asupritorul celor neajutoraţi. Căci acela nu este vrednic de averea lui şi este drept să îi fie luată.

8:11. Bărbatul Adevărat este protectorul celor neajutoraţi şi sfătuitorul ignoranţilor, fiindcă întotdeauna vor exista oameni care să facă abuz de putere şi să îi oprime. Aceştia îl vor prăda pe cel sărac, îl vor asupri pe cel nenorocit, îl vor exploata pe cel neajutorat şi vor seduce fecioara din casa tatălui ei. Ei împovărează Pământul, dar Omul Real ştie cum să îi trateze, căci va mânui sabia răzbunării în numele Dumnezeului Preaînalt, aşa că justiţia nu va plânge în afara

© Biblioteca Spirituală

curţii de judecată.

8:12. Omenia are povara ei de responsabilităţi. Ea nu este un costum de in fin, ci o cămaşă de zale.

CAPITOLUL IX - ATITUDINEA BĂRBATULUI ADEVĂRAT
2. FAŢĂ DE CEI BOGAŢI

9:1. Dacă Dumnezeu v-a înzestrat cu bogăţii, atunci priviţi-le cu plăcere, căci posibilitatea de a face fapte bune se află în mâinile voastre.

9:2. Nu este suficient ca omul bogat să dea celor săraci ori să uşureze necazul celor aflaţi în nevoi. Cel care, după ce a primit din belşug de la Dumnezeu, împarte cu zgârcenie celor săraci, nu face altceva decât să-şi liniştească conştiinţa, însă nu umblă cu a devărat împreună cu Dumnezeu.

9:3. Este de datoria omului bogat să îşi pună bogăţiile în balanţă şi să se îngrijească ca binele să atârne mai greu decât răul.

9:4. Este de datoria omului puternic să se alăture forţelor binelui în bătălia împotriva răului. El trebuie să îi apere pe cei săraci de exploatatori şi să îi protejeze pe cei slabi pentru a nu fi asupriţi de tirani.

9:5. Nu este atât de important să daţi omului sărac, cât mai degrabă să îndepărtaţi cauza sărăciei lui. A-l ajuta pe cel slab este un lucru bun, însă mult mai important este să-l atacaţi pe asupritorul lui.

9:6. Legea stabileşte că nu există doi oameni care să aibă aceeaşi soartă. Dacă lucrurile ar sta altfel, atunci Pământul nu şi-ar putea atinge scopul. Însă cel care are bogăţii, care este puternic sau chipeş, cel care este inteligent şi iscusit, trebuie să ţină minte că el are aceste lucruri în condiţiile Legii. Aşa că el trebuie să contribuie la bunăstarea oamenilor pe măsura bunurilor pe care le-a primit, căci Evaluatorii vor face un bilanţ strict atunci când va ajunge în Palatul Înfricoşător.

9:7. Niciun om nu este posesorul absolut al averilor sau terenurilor, fiindcă perioada cât le are în proprietate este limitată. Mai degrabă, el este administratorul bogăţiilor pe care le are la dispoziţie, aşa că trebuie să le privească în consecinţă.

9:8. Uitaţi-vă la omul merituos şi veţi vedea că nu rămâne nerăsplătit. Încurajaţi-l pe meşter şi promovaţi lucrările bune. Faceţi în aşa fel încât bogăţiile voastre să îi slujească pe toţi oamenii şi nu să se irosească pe plăceri egoiste.

9:9. Căutaţi-i pe aceia care provoacă sărăcie şi suferinţă şi puneţi bogăţiile voastre în balanţă ca să scăpaţi de ei. Nu aşteptaţi ca viaţa să vă răsplătească sau să vă ofere pace ori plăcere. Cei puternici vor fi vrăjmaşii voştri, şi până şi aceia pe care-i slujiţi vă vor trăda. Nu veţi fi ovaţionat, ba chiar veţi fi luat de prost, dar sufletul vostru trebuie să rămână neclintit.

9:10. Omul bogat nu este ticălos din cauza bogăţiilor sale, căci prin ele însele acestea nu pot să facă pe cineva bun sau rău. Statutul unui om este dat de felul în care se foloseşte de aceste bogăţii.

9:11. Nu trăiţi într-un confort prea mare, şi duceţi o viaţă pe măsura posibilităţilor voastre. Nu pregetaţi să dobândiţi învăţătură şi lucruri frumoase. Evitaţi să vă daţi în spectacol şi să stârniţi interesul oamenilor, pentru că acestea sunt proptelele omului carnal.

9:12. Bogăţiile care vă depăşesc nevoile modeste sunt inutile pentru bunăstarea voastră. Voi veţi fi judecaţi după felul în care folosiţi surplusul.

9:13. Simpla posesie a bogăţiilor vă aduce puţin folos; important este să ştiţi ce să faceţi cu ele. Nu aşteptaţi până când oamenii vor veni să vă caute compasiunea; găsiţi-i voi primii şi ajutaţi-i, fără să aşteptaţi laude sau foloase.

9:14. Nu permiteţi ca generozitatea voastră să fie stânjenită de bogăţiile pe care le aveţi; bucuraţi-vă că sunteţi în posesia lor, deoarece dacă le folosiţi pentru a face bine atunci plăcerea voastră este fără pată. Însă acela care strânge bogăţii mai mari decât are nevoie şi nu le dă o întrebuinţare bună îşi înfăşoară sufletul cu bandajele morţii.

© Biblioteca Spirituală

9:15. Dacă sunteţi bogaţi, nu vă umflaţi în pene datorită averilor voastre, iar dacă sunteţi săraci, nu fiţi descurajaţi, căci Dumnezeu, în bunătatea Lui, împarte fericirea tuturor.

9:16. Dacă sunteţi bogaţi şi puternici nu vă bazaţi pe prietenii voştri, fiindcă aceştia nu au fost puşi la încercare. Poate oare vreun om cu titlu şi poziţie socială să fie sigur că este iubit şi respectat pentru el însuşi? Dar dacă omul sărac are parte de apreciere, el este fericit, deoarece ştie sigur că acest lucru i se datorează numai lui, aşa că este împăcat.

9:17. Posesiunile şi poziţia socială atrag prietenii aşa cum mierea atrage albinele, însă necazurile sunt cele care îi vântură. Oamenii încearcă aurul ca să-i vadă valoarea, iar aurul la rândul lui pune la încercare vrednicia oamenilor.

9:18. Cine adună bogăţii doar de dragul lor îşi întinează sufletul, însă dacă le foloseşte în beneficiul celorlalţi, atunci sufletul lui devine frumos. Priviţi chipul celui nefericit şi închipuiţi-vă spaima întunecată pe care o reflectă, şi priviţi chipul omului binevoitor; nu vedeţi cât este de luminos?

9:19. Dacă omul vine pe Pământ ca să înveţe valorile eterne, el este nevoit să le priceapă cu ajutorul valorilor lumeşti. Contrastul dintre bogăţie şi sărăcie îşi atinge scopul.

CAPITOLUL X - ATITUDINEA BĂRBATULUI ADEVĂRAT
3. FAŢĂ DE SLUJITORI

10:1. Fiţi drepţi cu slujitorul vostru dacă vreţi să vă slujească cu credinţă, iar dacă vă este supus, daţi-i porunci rezonabile.

10:2. Da, spiritul bărbăţiei se află şi în robi, însă în cei fricoşi doarme. O asprime excesivă faţă de slujitorii voştri îi poate face să se teamă de voi, dar nu veţi avea parte niciodată de iubirea şi respectul lor.

10:3. Îndulciţi reproşurile cu bunătate şi temperaţi autoritatea cu ajutorul raţiunii. În acest fel, slujitorii voştri vor lucra cu plăcere, iar voi veţi avea mult mai mult de câştigat.

10:4. Omul motivat de recunoştinţă slujeşte mai bine. Respectul este urmat întotdeauna de loialitate.

10:5. Nimeni nu ştie ce se pregăteşte în pântecul viitorului sau ce nenorociri pândesc la umbra zilelor ce vor veni. Când asupra omului se vor abate zile rele, slujitorul de încredere va fi acela care îl va susţine. Când servitorii sunt plini de nemulţumire, nenorocirile sunt aproape.

10:6. Dacă nu răsplătiţi loialitatea şi sârguinţa, înseamnă că nu meritaţi să fiţi slujiţi cu credinţă.

10:7. Nu abateţi pe nimeni de la îndatoririle sale, fiindcă acesta este un lucru vrednic de dispreţ. Nu faceţi ca un servitor să nu mai fie loial stăpânului său, căci acela va deveni un om de nimic.

10:8. Un stăpân care tratează rău un slujitor credincios este o persoană nevrednică, şi indiferent de titlurile şi averile sale, el este de aceeaşi teapă cu hoţii de rând.

CAPITOLUL XI – ATITUDINEA BĂRBATULUI ADEVĂRAT
4. FAŢĂ DE SUPERIORI

11:1. Starea de supunere are multe avantaje, fiindcă îl scapă pe om de grija de a lua decizii. Cel ce slujeşte cu credinţă poate să nu simtă nicio ruşine în faptul că este slujitor. Servitorul loial umblă prin mulţime cu capul sus.

11:2. Fiţi recunoscători pentru încrederea pe care stăpânul vostru o are în voi, ca această încredere să crească şi să deveniţi şi mai importanţi. Timpul şi munca pentru care el plăteşte îi aparţin, aşa că dacă vă achitaţi cu indiferenţă de sarcinile voastre îi aduceţi un prejudiciu.

11:3. Stăpâniţi-vă limba atunci când îi răspundeţi celui care este şeful vostru. Nu-l bârfiţi de ascuns, căci aceasta este o purtare plină de laşitate. Nu-i ocărâţi pe aceia care sunt mai mari decât voi, căci în felul acesta recunoaşteţi că nu puteţi ajunge niciodată asemenea lor.

© Biblioteca Spirituală

11:4. Nu vătămaţi niciodată mâna care vă apără şi nu subminaţi stâlpii acoperişului de deasupra voastră.

11:5. Fiţi chibzuiţi atunci când faceţi afirmaţii şi nu lăsaţi niciodată ca vorbele cuiva să cadă asupra voastră ca un laţ, astfel încât să trebuiască să daţi un răspuns care să îl dezlege.

11:6. Sfătuiţi-vă cu superiorii voştri într-un mod agreabil şi în liniște, recunoscând statutul vostru de subordonaţi. Aveţi grijă să nu-i stârniţi împotriva voastră. Purtaţi-vă tot timpul ca niște bărbaţi, căci slujirea nu atrage după sine slugărnicia.

11:7. Poziţia unui om în cadrul unei comunităţi nu indică statutul său în viaţă. Chiar dacă guvernatorul pare a fi nobil datorită funcţiei pe care o ocupă şi titlurilor sale, el poate fi la fel de feroce şi lacom ca un crocodil sacru.

11:8. Când sunteţi în prezenţa superiorului vostru, nu insistaţi şi nu vorbiţi cu voce tare, căci în felul acesta nu veţi fi priviţi cu bunăvoinţă. Chiar dacă şeful vostru v-a umilit, voi continuaţi să rămâneţi reţinuţi şi să vă purtaţi cu demnitate, şi nu vă pierdeţi nicidecum cu firea.

11:9. Nu răspundeţi niciodată unui om care se află într-o poziţie de autoritate atunci când sunteţi mânioşi, ci retrageţi-vă în liniște din faţa lui. Răspundeţi cu blândeţe atunci când rosteşte cuvinte care dor, căci în felul acesta se va potoli, iar voi veţi da dovadă de înfrânare şi stăpânire de sine.

11:10. Răspunsurile care îi provoacă pe cei ce deţin autoritatea vor deveni niște nuiele pe spinarea voastră şi niște bâte care vă vor lovi până veţi cădea la pământ. Mânia superiorilor voştri se va răsfrânge nefavorabil asupra treburilor voastre.

11:11. Cel ce rămâne tăcut atunci când este provocat face un lucru bun, însă dacă este provocat prea mult, atunci este momentul să acţioneze, pentru că nici tăcerile, nici cuvintele nu mai sunt de folos.

11:12. Cel ce slujeşte în liniște slujeşte cel mai bine. Servitorul de încredere este acela care îşi ţine limba în frâu. Limba care se agită îşi are rădăcinile într-o inimă care tremură.

11:13. Îndepliniţi-vă sarcina în tăcere; răsplata este respectul vostru de sine, ştiind că este bine făcută.

11:14. Este mai greu să fii eficient decât ineficient, aşa că ineficienţa este semnul bărbaţilor becisnici.

11:15. Calităţile Bărbatului Adevărat sunt loialitatea şi sârguinţa. Bărbatul becisnic este iresponsabil şi leneş.

11:16. Poteca datoriei este dificilă şi plină de obstacole, de aceea ea este evitată de bărbaţii becisnici, fiindcă aceştia preferă calea uşoară.

11:17. Bărbatul Adevărat îşi găseşte plăcerea în meşteşugul său, însă bărbatul becisnic se desfată într-o nesăbuinţă neproductivă.

CAPITOLUL XII – ATITUDINEA BĂRBATULUI ADEVĂRAT
5. FAŢĂ DE RĂUFĂCĂTORI

12:1. Abandonaţi-i pe răufăcători şi pe cei ce încurajează nedreptatea pe malul râului, ca să fie înghiţiţi de apele care se revarsă; astfel, felul lor de a fi nu va duce la dezbinarea poporului. Lăsaţi-i să fie luaţi de demonul furtunii din mijlocul apelor umflate.

12:2. Cel ce încalcă legea şi cel ce lucrează răutatea trebuie alungaţi din popor, ca acesta să rămână sănătos. Vânzătorii de mizerii şi curvarii trebuie întâmpinaţi de braţele puternice ale Bărbaţilor Adevăraţi. Ziua însăşi se va ridica şi îi va acuza pentru păcatele lor abominabile, iar noaptea îi va scuipa afară.

12:3. Fiii răutăţii spun, „Hai, dă-ne mâna pe ascuns; hai să-l atragem în capacană pe cel neprevăzător, astfel încât bunurile lui să intre în posesia noastră. Hai să-l lovim pe la spate şi să-i lăsăm cadavrul în şanţ”; sau „Hai să intrăm în posesia aurului pe care îl are prin viclenie şi astfel să ne îmbogăţim”; sau „Hai, vino alături de noi, ca prin eforturile noastre comune să ajungem bogaţi”. Însă voi să nu o porniţi pe acelaşi drum împreună cu ei, căci aceştia vor să verse sânge,

© Biblioteca Spirituală

însă pentru asta vor plăti şi ei cu sângele lor.

12:4. Mânia Bărbaţilor Adevăraţi şi a Bărbaţilor Integri împotriva răufăcătorilor şi lucrătorilor răului este precum o pală fierbinte de vânt care precedă furtuna de nisip, aşa că în faţa ei puterea răufăcătorilor se micşorează şi dispare.

12:5. Răufăcătorul devine robul propriei ticăloşii; prin urmare, faceţi ceea ce este drept, căci în felul acesta spiritul vostru va rămâne liber.

12:6. Nu este suficient ca Bărbatul Adevărat să întoarcă spatele răutăţii. El este luptătorul lui Dumnezeu, iar datoria sa este să combată răul oriunde îl întâlneşte.

12:7. Cel care vede un răufăcător acţionând şi păstrează tăcerea devine complicele lui. Cel care rămâne inactiv în prezenţa răului îl încuviinţează. Cine nu se opune unui lucru din toate puterile, îl încurajează.

12:8. Clevetitorii trebuie alungaţi, căci purtarea lor este rea. Curvarii şi seducătorii trebuie să simtă braţele puternice ale Bărbaţilor Adevăraţi şi să-şi regrete faptele. Hoţii şi trişorii vor fi izgoniţi, iar ucigaşul trebuie să moară. Persoanele adultere şi cele care provoacă suferinţă nu trebuie să scape nepedepsite, dar nu uitaţi nici de cauza care-i determină să urmeze potecile viciului. Căci este oare corect să fie tăiată mâna pentru a pedepsi inima?

12:9. Bărbaţii becisnici încurajează viciile din cauza răutăţii lor. Bărbaţii Adevăraţi le alungă datorită tăriei pe care o au.

12:10. Ceea ce-i este de folos omului este bun şi se potriveşte cu Planul lui Dumnezeu; ceea ce este împotriva fericirii omului este rău. Însă cine dintre oameni este suficient de înţelept ca să ştie ce este bun şi ce este rău? Aşadar, săpaţi aceste scrieri despre înţelepciune în inima voastră, astfel încât niciodată să nu fiţi lipsiţi de călăuză atunci când ajungeţi pe aleile întunecate ale confuziei.

CAPITOLUL XIII - BĂRBATUL NESTATORNIC

13:1. Există un om care se află situat între Bărbatul Adevărat şi bărbatul becisnic; acesta este bărbatul nestatornic. El şovăie şi este nehotărât; în gândire dă dovadă de slăbiciune femeiească; îşi frânge mâinile în faţa dezastrului şi nu face nicio mişcare.

13:2. Stăpâniţi-vă şi fiţi bărbaţi. Chiar dacă acum aveţi un trup care este cuprins de slăbiciune, sufletul din interior are o rezervă de tărie. Faceţi apel la ea şi vă va sluji bine.

13:3. Uitaţi de lucrurile la care sunteţi puternici, căci acestea nu au nevoie de atenţia voastră. Gândiţi-vă la slăbiciunile şi eşecurile voastre şi conştientizaţi-le permanent. Păziţi-vă de slăbiciunea ezitării, căci este mai bine să luaţi o decizie proastă decât să nu luaţi nicio decizie. Păziţi-vă de nehotărâre; este mai bine să mergeţi pe o potecă greşită decât să nu o porniţi niciodată la drum.

13:4. Ce puteţi chema în ajutorul vostru împotriva acestor vrăjmaşi acoperiţi cu un văl cenuşiu; oare nu puterea hotărârii şi a fermităţii?

13:5. Bărbatul nestatornic ştie că este schimbător, că este asemenea pufului de scaieţi, o jucărie a vântului, dar nu cunoaşte motivul. Cu toate că ştie că scapă de el însuşi, nu înţelege cum face asta. O, omule ca un puf de scaieţi, fii ferm; urmează cu hotărâre calea cea bună. Astfel, când vor învăţa că se pot baza pe tine, ochii oamenilor te vor privi cu respect.

13:6. Stabileşte-ţi un cod propriu de comportament şi respectă-l întotdeauna. Nu trăda niciodată principiile pe care tu le-ai stabilit, căci în felul acesta vei găsi calea fermităţii. Cel care nu are reguli pe care să le respecte este ca o corabie fără cârmă sau ca o trăsură fără vizitiu.

13:7. Suprimă dorinţele care se ridică pentru a te domina. Renunţă la îndemnurile care te îndreaptă spre nefericire şi astfel pacea ce se va instaura înăuntrul tău nu va fi tulburată de nelinişte şi dezamăgire.

13:8. Bărbatul nestatornic împrăştie îngrijorare şi zbucium, care îi mănâncă spiritul, aşa cum câinele împrăştie păduchi. Niciunul dintre aceia care se află în tovărăşia lui nu se bucură de linişte şi mulţumire.

© Biblioteca Spirituală

13:9. Cel care nu are niciun cod după care să trăiască este ca o giruetă care îşi schimbă poziţia odată cu direcţia vântului. Astăzi iubeşte, iar mâine urăşte, astăzi susţine una, iar mâine susţine alta, şi nici el nu ştie de ce îşi schimbă părerea. Acum este fierbinte, acum este rece; nu este niciodată constant şi nimeni nu poate avea încrede în el.

13:10. Astăzi e arogant, iar mâine slugarnic, însă acest fapt decurge din slăbiciunea firii sale, căci cel care este arogant fără a avea putere va fi slugarnic atunci când nimeni nu îi pretinde aşa ceva.

13:11. Ce este viaţa pentru un astfel de om, decât o umbră pe nisip? Înainte de amiază este vesel, iar după amiază este în culmea tristeţii. Acum se înalţă pe aripile extazului, pentru ca în scurt timp să se scufunde în adâncul disperării. Acum râde, acum oftează. Intră pe uşă hotărât, dar înăuntru devine neputincios. Nu ştie niciodată ce este sau ce poate să devină în scurt timp. Poate fi oare ridicată vreo construcţie de mulţumire pe o fundaţie atât de instabilă?

Nesăbuită este femeia care se căsătoreşte cu un bărbat nestatornic, căci viitorul ei este nesigur.

CAPITOLUL XIV - BĂRBATUL JOSNIC

14:1. Bărbatul josnic este acela care are un comportament lipsit de bărbăţie; el are slăbiciuni femeieşti, mult amplificate, deşi nu dispune şi de virtuţile femeilor. El caută întotdeauna nod în papură celor înţelepţi şi celor buni.

14:2. Generozitatea şi compasiunea îi lipsesc; el vântură praful magaziei sale pentru a recupera câteva grăunţe murdare. Inima bărbatului josnic este precum nisipul pustiului ce înghite toate florile frumoase care cad, fără a da nimic în schimb.

14:3. Acela care se ridică nerăbdător ca să-şi aroge meritele pentru o acţiune încununată de succes şi care aruncă vina asupra altcuiva dacă lucrurile merg prost, nu este doar josnic, ci şi becisnic şi ipocrit.

14:4. Nimic nu este mai rău decât un bărbat josnic care are bogăţii şi moşii, căci acesta pune poveri mari pe spinarea servitorilor săi şi scoate grăsime din sudoarea sprâncenelor lor.

14:5. El este lipsit de compasiune şi sentimente, iar ruina fratelui său nu îi provoacă tristeţe. Se bucură chiar şi de moartea tatălui său, dacă acest lucru îi sporeşte averea; însă pentru că bărbatul josnic este ipocrit, el va fi acela care va jeli cel mai tare.

14:6. Sufletul lui este prins în montura deformată a avariţiei, şi nici chiar durererea şi suferinţa nu produc vreo impresie asupra lui. Dar ce reprezintă nefericirea provocată de sărăcie în comparaţie cu soarta care îl aşteaptă dincolo de Portalul Întunecat?

14:7. Când animalele care pasc sunt hrănite, acestea îşi manifestă plăcerea şi chiar îşi arată mulţumirea, însă doar omul are capacitatea de a-şi arăta recunoştinţa. Aşadar, bărbatul josnic îşi neagă propria natură, căci adevărata recunoştinţă este mai presus de el însuşi, cu toate că face paradă de ea cu orice ocazie.

14:8. Omul cu inima largă se bucură şi este recunoscător pentru folosul pe care l-a primit şi caută în tot chipul să-l răsplătească pe binefăcătorul său. Însă dacă acest lucru este mai presus de puterile sale, el va păstra veşnic fapta în inima lui. Bărbatul josnic uită repede, căci obligaţia apasă prea greu asupra spiritului său mărunt.

14:9. Inima lui meschină chiar invidiază posibilitatea binefăcătorului său de a da, şi de aceea acceptă binefacerea cu o nemulţumire interioară. Deşi este generos cu zâmbetele ipocrite şi cu cuvintele frumoase, privirea lui strălucitoare ascunde întunericul pizmaş al inimii lui.

14:10. Bărbatul josnic şi lăudărosul pot părea incompatibili, însă omul este o creatură cu multe faţete. Inima josnică şi avară şi gura cea mai lăudăroasă împart adesea acelaşi trup. Gura care vorbeşte mult are cele mai puţine motive să se agite, aşa că oare ce încearcă ea să ascundă?

14:11. Bărbatul josnic este laş şi îi place să-i facă să sufere pe cei neajutoraţi. Hiena sfâşie animalele moarte pe care dacă ar trăi nu ar îndrăzni să le înfrunte, însă câinele de vânătoare atunci când le-a prins cu dinţii nu le mai dă drumul. Doar laşii găsesc plăcere în a-i schilodi pe cei neajutoraţi, care sunt în puterea lor.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XV - FEMEILE

15:1. Există două categorii de femei: soţii sau potenţiale soţii şi femei pentru plăceri. Cele din prima categorie sunt menie a fi partenerele bărbaţilor, tovarăşele şi mângâietoarele lor, mamele copiilor lor şi zeiţele inimilor lor. Cele din a doua categorie sunt partenerele lor pentru plăcerile carnale; aceştia cochetează cu ele, apoi le dau deoparte, şi acestea se duc în braţele altor bărbaţi, care nu simt nimic pentru ele.

15:2. Fiecare femeie hotărăşte din ce categorie vrea să facă parte şi acela este drumul pe care şi l-a ales. Să nu confundaţi niciodată cele două tipuri de femei, ca să nu vă umpleţi inima de tristeţe şi regret. Natura lucrurilor stabileşte că femeile fac parte din aceste două categorii, aşa că fiecare femeie trebuie tratată în funcţie de categoria din care a hotărât să facă parte.

15:3. Ce fel de femeie este aceea fără familie? Poate doar una care a fost alungată sau care a fugit din cauza faptelor sale rele.

15:4. Evitaţi-o pe femeia cântăreaţă, a cărei purtare este frivolă; ea este frumoasă, însă frumuseţea ei este ca mierea din vas, atrage multe muşte, iar acestea o întinează.

15:5. Păziţi-vă de şiretlicurile femeii dintr-o ţară străină, despre care nu se ştie din ce oraş şi din ce familie vine. Care este poporul ei? Care este purtarea ei? Din ce cauză a fugit? Că mama sa avea grijă de ea sau ca tatăl ei o supraveghea? Aşa cum i-a lăsat pe ei trişti, tot aşa va pleca şi de la voi. Sau fuge de reputaţia ei?

15:6. Când sentimentele unei femei desfrânate se tocesc, aşa cum se toceşte lama unui topor de prea multă utilizare, ea încetează să mai producă plăcere. Astfel, aceasta devine precum o cană plină, care trece de la unul la altul. Apoi fuge din locul unde este cunoscută şi îi atrage în cursă pe străini, iar cel ce nu pune întrebări o ia în familia lui şi bea drojdia care rămâne pe fund.

15:7. Evitaţi femeia care vă flatează şi vă amăgeşte cu cuvintele ei. Fugiţi de aceea care se leapădă de legământul făcut de femeie cu Dumnezeul Creator şi care aruncă cu uşurinţă comorile femeieşti în faţa bărbaţilor. Mâna ei vă îndrumă pe poteca tristeţii; îmbrăţişarea ei vă face sufletul să se simtă pustiu. Ea distruge visurile bărbatului; ea este asemenea unui trântor; este o trădătoare a feminităţii.

15:8. Un bărbat poate fi distrus de îmbrăţişare necurată a femeii depravate. Femeia uşoară stă şi aşteaptă să sugă fericirea unei familii; din cauza faptului că a eşuat în a avea un cămin se desfată cu ruinarea altuia.

15:9. Niciun bărbat nu trebuie să-şi spurce casa culcându-se cu o astfel de femeie. Bărbaţii nu dispreţuiesc un hoţ care fură pentru că-i este foame, însă toţi bărbaţii îl dispreţuiesc pe cel ce săvârşeşte adulter, care ia ce nu-i aparţine pentru a-şi satisface poftele.

15:10. Dacă comiteţi adulter, atunci pregătiţi-vă să fugiţi, căci bărbaţii se vor ridica împotriva voastră. Căci dacă nu-l vor ocărî pe cel ce săvârşeşte adulter şi nu-şi vor ridica braţele împotriva lui, acest lucru înseamnă că poporul s-a degradat şi că toţi bărbaţii trebuie să aibă grijă de femeile lor. Dacă bărbaţii nu-l pedepsesc pe cel ce săvârşeşte adulter, atunci înseamnă că încurajează şi seducerea propriilor femei. În ţara oamenilor carnali, bărbatul adulter vânează după bunul plac, căci cine îi stă împotrivă? Nu este scris că „Lucrul nepedepsit este ca şi iertat?”.

15:11. Cel ce acceptă supus ca o femeie din familia lui să fie sedusă este un om laş şi lipsit de voinţă, care nu merită să poarte mantia bărbăţiei.

15:12. Cel care întoarce capul ca să nu vadă că soţia altui bărbat a fost sedusă îi încurajează pe cei ce comit adulter şi le legitimează locul printre oameni.

15:13. Toţi bărbaţii care sunt cu adevărat bărbaţi sunt grijulii cu sfinţenia vetrei şi căminului lor, iar mânia dreaptă a unui soţ înşelat îi va nimici pe cei vinovaţi. A lui este ziua răzbunării, şi niciun fel de daruri nu-l vor domoli.

15:14. Bărbatul care refuză să lovească în apărarea căminului său şi a onoarei sale este un laş şi un om de nimic. Bărbaţii sunt dezgustaţi când îl văd, iar femeile îl dispreţuiesc.

15:15. Cel care suferă apărând sfinţenia feminităţii suferă în slujba lui Dumnezeu, care a făcut-o pe femeie Paznicul Portalului Vieţii. În ţara Bărbaţilor Adevăraţi ea stăpâneşte ca o zeiţă

© Biblioteca Spirituală

a inimii, a vetrei şi a căminului.

15:16. Când o femeie al cărui soţ este plecat îşi etalează frumuseţea şi vă încurajează să o vizitaţi; când face în aşa fel încât să nu exite niciun martor şi se pregăteşte să vă prindă în mrejele ei, acela este ceasul în care bărbăţia voastră este pusă la încercare. Plecaţi din casa ei, căci ea este un loc al răului. Cel care spurcă căminul altuia nu trebuie să se supere dacă şi al lui va fi spurcat.

15:17. Nu stă în firea unui Bărbat Adevărat să pângărească casa altuia atunci când acela este plecat; doar bărbaţii becisnici se furişează pentru a-şi satisface poftele trupeşti pe terenul altuia.

15:18. Dacă sunteţi loviţi de nenoroc şi lipsiţi de înţelepciune să iubiţi soţia altui bărbat, atunci nu degradaţi acea iubire vorbind despre ea pe la colţuri întunecate, ca nişte javre. Fiţi bărbaţi şi duceţi-vă la soţul ei şi lăsaţi lucrurile să se desfăşoare în voia lor.

15:19. Dacă vreţi să fiţi bine primiţi în casa în care obişnuiţi să vă duceţi, trataţi-le întodeauna cu rezervă pe femei. În felul acesta, nu veţi fi priviţi cu reproş de către gazdă, ci aceasta va avea încredere în voi. Dacă are fiice, omul va spune în sinea lui, „Unui astfel de bărbat i-ar putea fi încredinţată averea fiicelor mele, căci este circumspect şi se dovedeşte a fi un om de onoare".

15:20. Dacă un bărbat este nechibzuit şi le cântăreşte din priviri pe femei, gazda se va simţi ofensată, căci femeile din familia sa nu sunt indecente.

15:21. Nu fiţi orbiţi numai de frumuseţe. Un copac frumos cu flori vesele rareori dă o recoltă bogată. Aşa cum focul este frumos şi util atunci când este ţinut în vatră, dar devine distrugător atunci când se dezlănţuie, tot aşa este şi frumuseţea femeii dacă nu este ţinută în frâu de virtute.

15:22. Frumuseţea unei femei caste inspiră bărbatul către măreţie şi realizări deosebite, de aceea el poate să se bucure de ea, însă frumuseţea unei prostituate îl împinge pe potecile nechibzuinţei, unde se va risipi.

15:23. Bărbaţii se vor strădui şi vor face lucruri extraordinare pentru a-şi satisface dorinţa, însă vor înceta orice efort atunci când vor vedea frumuseţea la picioarele lor.

15:24. Frumuseţea feminină a fost rânduită cu scopul de a-l inspira pe bărbat, şi dintre toate lucrurile, ea este cel mai minunat stimulent pentru realizări deosebite. Prin urmare, secretele femeii nu trebuie dezvăluite prea uşor.

15:25. Păcatul prostituatei este acela că acţionează împotriva inspiraţiei provocate de feminitate. Viciul ei este faptul că este ieftină.

15:26. Plăcerile oferite de prostituată sunt de natură trupească şi durează doar pentru o clipă, după care trec în nefiinţă ca un vis. Ce aţi dat voi pentru ele? Căci ele nu sunt altceva decât o pagubă pentru bărbaţi.

15:27. Vigoarea care-l poartă pe bărbat spre lucruri măreţe poate deveni şi o armă în mâinile răului, însă arma rămâne ascunsă şi se dezvăluie doar atunci când ajunge în mâna unei femei desfrânate.

15:28. Prostituata îşi pune capcanele; aţele plasei sunt moi şi mlădioase; bărbatul becisnic este prins cu uşurinţă şi chiar şi bărbaţii mai buni sunt amăgiţi şi cad în plasa ei.

Sufletul bărbatului se învineţeşte, iar puterea feminităţii slăbeşte.

15:29. Momeala femeii desfrânate poate fi văzută de la distanţă; este atractivă şi ispititoare; cârligul este bine ascuns. Privirea ei este îndrăzneaţă, ea caută să atragă atenţia bărbaţilor şi să-i ademenească. Farmecele ei sunt la vedere, căci doar are multă experienţă, nu-i aşa?

15:30. Membrele ei sunt catifelate şi bine proporţionate; veşmintele ei sunt deschise şi provocatoare; ochii ei vorbesc în tăcere despre plăceri ascunse; pieptul ei invită la mângâieri pline de poftă. Zâmbetul ei înmoaie inima, iar limba ei aprinde focul dorinţei. Fineţea cu care vorbeşte biruie orice reţinere, iar purtarea ei delicată închide ochii înţelepciunii.

15:31. Ea cunoaşte felul de a fi al bărbaţilor şi slăbiciunile lor şi este bine antrenată în a le satisface trupurile. Ea ştie dinainte că va avea succes, căci victimele ei nu sunt puţine. Ea

© Biblioteca Spirituală

satisface poftele trupului, dar în ce fel slujeşte spiritul? Ce face ea cu cele mai minunate visuri ale bărbatului referitoare la feminitate?

15:32. Fugiţi de ispitele ei şi astupaţi-vă urechile, ca să nu auziţi vorbele mincinoase cu care vă dezmiardă, căci acestea sunt deja uzate, fiindcă au fost folosite pe o mulţime de bărbaţi. Dacă daţi atenţie privirilor ei galeşe sau dacă ascultaţi cuvintele blânde care i se revarsă de pe buze, dacă vă abandonaţi în braţele ei care vă cuprind cu căldură, atunci înseamnă că vă jertfiţi bărbăţia pe altarul poftelor.

15:33. Dacă vă orbeşte, ca şi cum v-ar vrăji, când vi se vor deschide ochii veţi şti ce înseamnă ruşinea. Desfrânata aduce cu ea sărăcia şi delăsarea; nefericirea şi remuşcare vor fi soarta voastră.

15:34. Bărbăţia voastră se va risipi şi vă veţi simţi vlăguiţi; trupul vostru, răsfăţat în lux şi trândăveală, îşi va pierde vigoarea, membrele vă vor slăbi, iar sănătatea vă va părăsi. Strălucirea puterii şi bucuria de a trăi vor dispărea. Nu vor mai exista braţe tandre care să vă ţină sau ochi care să vă privească tandru. Nu va mai fi nimeni care să vă asculte necazurile cu înţelegere, fiindcă aţi ales să mergeţi pe calea curvarilor. Femeile delicate se vor retrage din prezenţa voastră şi nu veţi putea stoarce nimic din inima unei desfrânate, fiindcă doar trupul ei este moale.

15:35. Prin urmare, fiţi înţelepţi atunci când aveţi de a face cu femeile, iar a fi înţelepţi înseamnă a fi chibzuiţi şi puternici. Respingeţi ceea ce vi se pune în faţă, căci de acele lucruri s-au mai bucurat mulţi bărbaţi. Căutaţi doar ceea ce este aproape de neatins, căci lucrul acela va fi doar al vostru.

15:36. Fiţi înţelepţi şi evitaţi ispitele dulci ale desfrânatei şi îndemurile senzuale ale prostituatei, şi nu permiteţi ca inima voastră să cadă în capcană ispitită de mirajul feeric al iubirii.

15:37. Femeia ieftină va avea multe oferte de argint, însă niciuna de aur.

15:38. Bărbatul are multe dălţi cu care să-şi modeleze sufletul nemuritor, însă niciuna dintre ele nu este atât de ascuţită precum e dalta dură a dorinţei. Aşadar, păziţi-vă, ca nu cumva în floarea tinereţii voastre să cădeţi pradă ispitelor femeii desfrânate, care vă va degrada bărbăţia cu mişcările ruşinoase pe care le va face pentru desfătarea voastră. 15:39. Aceasta vă va momi cu minciuni dulci, ce ascund amăreala care-i devorează sufletul. Farmecele ei sunt amăgitoare; ele vă vor orbi şi vă vor amorţi sentimentele. Beţi din fântâna cu apă murdară, dacă nu aveţi ce face, însă după aceea nu veţi mai putea să scăpaţi niciodată de murdăria ei şi nici nu veţi mai putea să vă bucuraţi de apele limpezi ale iubirii, care sunt atât de răcoritoare.

15:40. Cât de ştearsă este desfrânata pe lângă femeia castă, care este îmbrăcată într-un veşmânt de virtute strălucitoare şi de puritate impunătoare! Care prin slava ei pune în umbră strălucirea stelelor nopţii; căci influenţa ei benefică este una dintre cele mai mari puteri lumeşti. Ea făureşte destinele bărbaţilor prin puritatea şi cuminţenia ei, iar ciocanul pe care-l ţine în mână loveşte dalta pentru a crea o formă minunată.

15:41. Femeia castă este blândă şi delicată, modestă şi bună; privirea ei face ca toate inimile să bată mai repede, cu excepţia celor care sunt împietrite, iar atingerea ei domoleşte furtunile care s-au abătut asupra celor tulburaţi. Ochii ei strălucesc cu inocenţă feminină şi este înveşmântată în simplitate şi adevăr. Sărutările ei unice sunt dulci ca strugurele proaspăt cules şi răcorit de rouă, iar respiraţia care iese de pe buzele ei este ca o briză blândă, caldă şi parfumată.

15:42. Închideţi uşile spiritului vostru în faţa atacurilor distrugătoare ale pasiunilor care vă desfigurează şi deschideţi-vă inima către iubirea plină de tandreţe. Flacăra ei pură şi blândă va inspira sufletul să se ridice spre slavă şi îl va modela cu blândeţe, dându-i minunata formă a desăvârşirii.

CAPITOLUL XVI - ALEGEREA SOŢIEI

16:1. Stă în natura lucrurilor ca bărbatul să-şi ia o soţie, iar Legea stabileşte că orice femeie are nevoie de un bărbat. Însă nu orice lemn este bun pentru a face din el o săgeată, şi nu

© Biblioteca Spirituală

orice femeie este potrivită pentru a fi soţie.

16:2. Cercetaţi-le cu atenţie pe femeile cu care faceţi cunoştinţă. Nu alegeţi pripit, nici nu vă hotărâţi brusc, căci de alegerea bună pe care o faceţi va depinde întreaga voastră mulţumire şi bucurie viitoare, precum şi bunăstarea copiilor voştri.

16:3. Nu alegeţi numai după chip şi după aspect, fiindcă acestea vor trece, chiar dacă frumuseţea chipului şi proporţionalitatea trupului nu trebuie neglijate.

16:4. Studiaţi-o pe aleasa voastră şi gândiţi-vă la ea atunci când sunteţi singuri. Dacă mintea ei este ocupată cu hainele şi podoabele, dacă râde prea mult şi vorbeşte prea tare, dacă iubeşte plăcerile şi îi priveşte cu îndrăzneală pe bărbaţi, dacă purtarea ei este grosolană şi buzele ei rostesc lucruri necuviincioase, atunci, chiar dacă este frumoasă ca soarele şi are un trup desăvârşit, să fugiţi de ea şi să vă împotriviţi farmecelor ei. Alungaţi din minte fantasmele ispititoare ale imaginaţiei.

16:5. Trupul vostru se poate simţi atras de ea, dar veţi avea parte de mâhnire. Dacă trupul ei vă cheamă, iar inima voastră zice, „*Nu*", atunci fugiţi din faţa ei şi evitaţi să o mai întâlniţi. Bărbatul înţelept o alege pe soţia sa cu inima, însă bărbatul becisnic o alege cu trupul.

16:6. Când găsiţi o fecioară care vă poate fi o tovarăşă convenabilă, care are o inimă loială şi statornică, un spirit sensibil, care este miloasă şi gingaşă, care are o minte rafinată şi se poartă cuviincios; care este inteligentă şi veselă şi care, pe lângă toate acestea, este plină de viaţă, atunci puneţi mâna pe ea, căci, într-adevăr, aceasta este vrednică să vă fie soţie. Ea va fi chibzuită şi cumpătată, o mamă potrivită pentru copiii voştri, şi mai presus de toate veţi avea o comoară nepreţuită. Cel care alege o mamă bună pentru copiii săi va avea parte de mulţumire şi bucurie din partea soţiei sale.

16:7. Nu o judecaţi pe aleasa voastră doar după ce credeţi voi despre ea, căci ochii voştri sunt tulburi, iar mintea vă este confuză. Judecaţi-o după părerile altor bărbaţi; este ea căutată de aceştia pentru a le fi soţie sau este una pe care o doresc doar pentru plăcerile lor?

16:8. Cel mai mare dar pe care viaţa i-l poate face unui bărbat este o soţie bună. Prin urmare, fiţi sârguincioşi şi chibzuiţi atunci când căutaţi, căci o soţie bună nu se găseşte pe toate drumurile.

16:9. Atunci când căutaţi o soţie potrivită veţi avea mulţi rivali, căci cu toate că bărbaţii şi femeile sunt în număr aproape egal, multe femei sunt nepotrivite. Fiţi plini de râvnă, ca să nu ajungeţi, spre nefericirea voastră, să alegeţi doar dintre acelea care au fost refuzate de alţi bărbaţi.

16:10. Doar un prost ia de soţie o femeie uşoară, căci aceasta are preţul ei şi este la dispoziţia tuturor; sau o femeie bleagă, care poate fi luată de orice bărbat.

16:11. Însă chiar şi acestea, atunci când farmecele lor încep să se ofilească, vor căuta un soţ pentru la bătrâneţe, şi pentru că le lipseşte farmecul virtuţii, vor întinde capcane pentru cei neprevăzători. Şi îşi vor găsi prada printre bărbaţii becisnici, cărora nu le pasă de virtuţile soţiilor lor, căci acestora le place să se umilească şi să se înjosească.

16:12. Cel mai mărinimos bărbat este acela care se căsătoreşte cu o femeie uşoară, fiindcă o împarte cu mulţi alţii.

16:13. Când găsiţi o femeie bună, să aveţi grijă de ea ca de cea mai mare comoară; faceţi în aşa fel încât bunătatea şi respectul vostru să pună stăpânire pe inima ei. Ea este stăpâna căminului vostru, aşa că trataţi-o cum se cuvine, astfel încât slujitorii să i se supună, iar străinii să o privească cu umilinţă. Dacă un bărbat nu o tratează cu respect pe soţia sa, de ce s-ar supăra văzând că şi alţi bărbaţi o tratează la fel?

16:14. Şi fiindcă participă întotdeauna la frământările voastre şi vă ajută să vă purtaţi poverile, să nu-i refuzaţi dreptul de a lua parte şi la lucrurile plăcute. Să-i fiţi credincioşi, pentru că ea este mama copiilor voştri.

16:15. Cel ce bea apă din fântâna proprie ştie că aceasta este curată. Cel ce scoate apă de la el din fântână ştie că este pură.

16:16. În vremuri de suferinţă şi durere, când soţia voastră este bolnavă sau suferă în durerile facerii, alinaţi-o cu cuvinte tandre şi cu o privire blândă. O privire plină de milă şi un

© Biblioteca Spirituală

gest de înţelegere din partea voastră îi va atenua amărăciunea şi va fi mai de folos decât atenţia multor vindecători.

16:17. Gândiţi-vă la delicateţea feminităţii ei şi la fragilitatea trupului ei. Mângâiaţi-o atunci când suferă şi răbdaţi-i boala. Chemaţi înţelepciunea şi înţelegerea în ajutorul vostru, căci într-o căsnicie dacă unul este înţelept, ambii sunt fericiţi.

16:18. Nu vă căsătoriţi prea tineri, căci nu veţi avea suficientă experienţă ca să vă educaţi fiul; dar nici prea bătrâni, fiindcă nu veţi mai avea răbdare. Şi în căsătorie, ca în toate lucrurile, există o perioadă optimă.

16:19. Cel care îşi alege soţia în mod pripit va regreta şi se va căi pe îndelete de-a lungul anilor.

16:20. Povaţa soţiei este înţeleaptă şi este direcţionată în folosul vostru, însă povaţa unei femei oarecare are în vedere propriile ei interese.

16:21. Iubiţi-vă soţia pe deplin, aşa cum vă dictează inima, şi în mod corect, aşa cum rânduiesc legile oamenilor. Hrăniţi-o şi puneţi un veşmânt pe spatele ei; puneţi-i la dispoziţie untdelemn cu care să se ungă şi şuviţe de păr cu care să se împodobească. Aveţi grijă să fie mulţumită şi nu-i daţi motiv să se agite sau să se tulbure. Fiţi blânzi cu ea, deoarece ea este pentru voi un ogor fertil.

16:22. Nu vă certaţi cu ea, fiindcă femeile sunt sensibile şi inima lor se chircește în faţa forţei. Dacă sunteţi aspri, ea se va închide în sinea ei. Faceţi în aşa fel încât căminul vostru să fie un loc vesel.

16:23. O soţie harnică valorează mai mult decât o comoară; ea îi dă soţului ei linişte şi bucurie, însă o soţie şlampătă aduce în locuinţă nemulţumirea.

16:24. Soţul unei femei desfrânate trăieşte într-un bârlog de suspiciune. Nu există neliniște mai mare decât aceea a unui soţ care se află departe de soţia lui necredincioasă.

16:25. Un bărbat îşi iubeşte mama şi tatăl, surorile şi fraţii, toată viaţa lui, însă pe aceştia nu i-a ales el. Prin urmare, cât de mult ar trebui să o iubească pe soţia pe care a ales-o chiar el? Sau judecata bărbatului este mai puţin înţeleaptă decât aceea a sorţii?

16:26. Nimic nu vă va aduce vreodată o plăcere şi o bucurie mai mare decât o soţie bună sau o nefericire mai mare decât o soţie rea. Însă dintre toate lucrurile pe care omul le face, care au influenţă asupra vieţii sale şi a viitorului său, el este cel mai lipsit de înţelepciune atunci când îşi alege soţia.

16:27. Fiţi grijulii, căci un soţ care nu este grijuliu îşi pregăteşte propria trădare.

16:28. Există două tipuri de femei, *femei adevărate* şi *femei uşoare*. Femeia uşoară este o parteneră potrivită pentru bărbatul becisnic, în timp ce femeia adevărată este o parteneră potrivită pentru Bărbatul Adevărat. Dar hotărârile vieţii sunt de aşa natură, încât femeile uşoare doresc ca soţi Bărbaţi Adevăraţi, în timp ce bărbaţii becisnici le seduc pe femeile adevărate. Aşadar, Bărbatul Adevărat trebuie să fie suficient de înţelept ca să cunoască diferenţa dintre o femeie uşoară şi o femeie adevărată, iar o femeie adevărată trebuie să cunoască diferenţa dintre un Bărbat Adevărat şi un bărbat becisnic.

16:29. A şti şi a recunoaşte tipurile de bărbaţi şi femei nu reprezintă doar primul pas spre mulţumirea sufletească, ci şi o datorie pe care o are omul dacă vrea să rămână sănătos.

Când linia de separaţie nu mai este clară, popoarele decad.

16:30. Este relativ uşor să găseşti o soţie, dar este dificil să găseşti una bună.

16:31. Căsătoria este ca plasa unui pescar, intri uşor în ea, dar este greu să ieşi.

16:32. Niciun bărbat nu mai este la fel după căsătorie. Fie că bucuriile i se dublează, iar mâhnirea i se înjumătăţeşte, fie că bucuriile i se înjumătăţesc, iar mâhnirea i se dublează.

CAPITOLUL XVII - TRUPUL FIZIC

17:1. Copiii mei, contemplaţi natura trupului vostru. Roadele câmpului constituie carnea, iar pietrele Pământului alcătuiesc scheletul.

17:2. Cât de minunat sunteţi creaţi, cât de precisă şi desăvârşită este locuinţa voastră

© Biblioteca Spirituală

pământească. Cine altcineva ar fi putut să-i rânduiască natura, decât Fiinţa Cea Mai Măreaţă? Cine altcineva ar fi putut să o proiecteze, dacă nu Maestrul Arhitect?

17:3. Dintre toate creaturile, numai voi staţi în picioare, ca să vă puteţi bucura şi să puteţi admira lucrările minunate ale Creatorului vostru. Aşadar, bucuraţi-vă de forma pe care o aveţi, de trupul vostru şi de puterile voastre.

17:4. Bucuraţi-vă de conştiinţa voastră, care vă permite să experimentaţi, şi de sufletul vostru veşnic, cu ajutorul căruia cunoaşteţi. În voi se află calităţile unui zeu şi acestea sunt la dispoziţia voastră dacă vreţi să faceţi apel la ele.

17:5. Fiţi blânzi cu trupul, care este vehiculul pelerinajului vostru şi carul de război al cuceririlor voastre. Păstraţi-l sănătos şi puternic, ca să vă puteţi bucura din plin de viaţă. Trupul nu a fost făcut pentru a fi neglijat; de fapt, Legea a rânduit ca cei care-şi neglijează trupul să fie pedepsiţi. Un trup slăbit din cauza destrăbălării şi umflat din cauza unui trai îndestulat reprezintă o scârbă pentru Dumnezeul Vieţii.

17:6. Pe Pământ, trupul este la fel de important ca şi sufletul. Menţineţi-l curat şi sănătos, ca să poată sluji aşa cum se cuvine scopului sufletului. Dacă sunteţi binecuvântaţi cu o sănătate bună, atunci vă puteţi apropia foarte mult de o fericire desăvârşită de Pământ.

17:7. Dacă vreţi să fiţi sănătoşi chiar şi la bătrâneţe, evitaţi ispitele destrăbălării şi lipsei de cumpătare. Farmecele acestea, care aparţin femeii destrăbălate şi prostituatei, nu sunt atât de uşor de ocolit.

17:8. Atunci când vă pune în faţă tot felul de bunătăţi, când vinul scânteiază în cupe, când vă face cu zâmbetele ei dulci să lăsaţi deoparte orice grijă, înseamnă că pericolul pândeşte, şi de aceea ar fi bine să chemaţi în ajutorul vostru chibzuinţa. Căci dacă veţi da atenţie vorbelor dulci ale ispititoarei, atunci veţi fi amăgiţi şi trădaţi.

17:9. Fugiţi de umbrarul prostituatei; chipul ei este frumos, la fel şi trupul, însă inima îi este putredă. Pe dinafară se dă cu parfumuri plăcut mirositoare, dar înăuntru este un miros de putreziciune.

17:10. Bucuriile amăgitoare pe care vi le promite sunt porţile prin care intraţi pe drumul nebuniei, iar plăcerile ei sunt cauzatoare de boală şi moarte. Uitaţi-vă cine stă la masa femeii desfrânate; aruncaţi-vă privirea asupra oaspeţilor ei şi cercetaţi-i pe aceia care au cedat farmecelor sale şi pe care i-a dus în ispită. Nu sunt ei palizi şi plăpânzi; nu sunt nişte bărbaţi becisnici, cărora le lipseşte spiritul masculinităţii?

17:11. Fugiţi de înşelăciunea feminităţii mincinoase, de mesele îmbelşugate şi de bucatele lăcomiei! Duceţi-vă şi căutaţi tovărăşia Bărbaţilor Adevăraţi. Nu sunt aceştia oneşti, curajoşi şi activi? Ei sunt înconjuraţi de o aură de vigoare; ei vibrează de cântecul vitalităţii. Braţele lor sunt musculoase şi puternice, iar munca este pentru ei o joacă de copil.

17:12. Aceştia vorbesc cu bărbăţie; ei cunosc slăbiciunile curvarilor şi râd de gingăşia bărbaţilor travestiţi în femei. Pasiunile lor sunt ţinute sub control, iar obiceiurile rele nu le întinează spiritul. Se desfată cu moderaţie, aşa că bucuria lor este de durată. Orele lor de odihnă sunt puţine, însă dorm adânc. Au inima liniştită şi trupul puternic. Gândesc repede şi sunt bine făcuţi. Aceştia sunt bărbaţi şi fii de bărbaţi.

17:13. Bucură-te, O, bărbate, de tăria şi curăţenia trupului tău şi nu te ruşina de natura ta. Trăieşte în pace şi mulţumire, căci turtele de făină amestecată cu apă mâncate cu o inimă mulţumită sunt mai bune pentru trup decât bucatele alese mâncate cu ceartă şi duşmănie.

17:14. Nu te obişnui să zaci întins în pat, atunci când zorii îşi arată frumuseţea, căci nimeni nu este sănătos dacă nu cunoaşte zorii.

17:15. Aminteşte-ţi că bucatele de pe masă, care te îmbie, depăşesc nevoile trupului tău.

17:16. Nu te îngrijora gândindu-te la problemele zilei, şi nici nu fi preocupat excesiv de familia şi averea ta. Lucrurile se întâmplă; dezastrul sau puterea vin aşa după cum rânduieşte Dumnezeu. Urmează-ţi propriile impulsuri, iar dacă planurile tale dau greş, mergi înainte liniştit. Fă tot ce poţi şi fii împăcat că nu poţi face mai mult.

17:17. Fă ca inima să-ţi fie liniştită în trup, şi atunci trupul tău nu va cunoaşte boala. El este camera de oaspeţi a sufletului; nu-ţi lăsa sufletul să locuiască în mizerie.

© Biblioteca Spirituală

17:18. Dumnezeu a stabilit Legile şi rânduielile care guvernează purtarea omului, precum şi legile care guvernează natura. Faptele nefireşti atrag după sine nenorociri, iar gândurile nefireşti precedă bolile nefireşti.

17:19. Sufletul din trupul omului este ca un cuceritor într-o ţară străină. Legile învingătorului sunt în contradicţie cu legile celor învinşi, însă pentru ca şi unii şi alţii să trăiască împreună în armonie trebuie respectată legea mai mare.

17:20. Evitaţi să vă faceţi vinovaţi de viclenie şi laşitate, ca să puteţi umbla cu capul sus şi ochii fermi.

17:21. Este păcat ca un bărbat care nu poate cunoaşte femeia să caute ajutor din partea şarpelui.

17:22. Nasul vostru este mereu gata să savureze dulceaţa parfumului, iar gura voastră se desfată cu bunătăţile de pe masă. Ochiul vostru este mereu pregătit să vadă frumuseţea. Dar ţineţi minte că parfumurile nu persistă mult timp în nări, iar bunătăţile distrug pofta pe care o stârnesc. Frumuseţea văzută prea des încetează să mai facă inima să tresalte.

17:23. Regula este ca în toate lucrurile să fiţi cumpătaţi; întoarceţi spatele purtării lipsite de bărbăţie, urmaţi poteca curăţeniei şi feriţi-vă de traiul uşor şi de nedreptate. Urmaţi aceste reguli şi dormiţi adânc; când sunteţi treji, petreceţi-vă timpul în pace.

17:24. Bucuraţi-vă de viaţă; luaţi orice vă dă cu veselie. Când vă dă satisfacţii, fiţi satisfăcuţi; când vă pune la încercare, ridicaţi-vă deasupra încercării, iar când vă loveşte necazul, întâmpinaţi-l ca nişte adevăraţi bărbaţi.

CAPITOLUL XVIII - OMUL – COCHILIA EXTERIOARĂ

18:1. Adoraţi-vă trupul; aveţi grijă de el; păstraţi-l bine, pentru că el este locuinţa sufletului. Oare un asemenea stăpân nu este vrednic de o locuinţă bine întreţinută? Este păcat să vă ocărâţi sau să vă chinuiţi trupul, căci în felul acesta profanaţi cel mai minunat templu de pe Pământ.

18:2. Aşa cum pământul trebuie pregătit pentru orz şi lutul trebuie frământat pentru roată, tot aşa şi trupul trebuie pregătit pentru a-şi împlini scopul.

18:3. Aşa cum cârmaciul conduce corabia şi cum agricultorul deviază apele, tot aşa şi spiritul vostru trebuie să poruncească trupului. Căci lasă oare cârmaciul corabia să preia controlul sau agricultorul zice apelor, „Mergeţi pe drumul vostru”?

18:4. Lasaţi-vă sufletul să vă conducă trupul fără a avea parte de împotrivire, căci dacă există revoltă, atunci veţi fi divizaţi.

18:5. Sănătatea este reflectarea armoniei dintre suflet şi trup. 18:5. Cu ce mirosiţi voi, cu nasul? Păi nu vedeţi că şi un cadavru are nasul intact? Şi ce, ochiul vede atunci când spiritul pleacă? Trupul fără suflet este ca o vâslă fără vâslaş, ca o pânză fără vânt, ca un arc fără arcaş sau ca o locuinţă fără locatar.

18:6. O, omule, care eşti în acelaşi timp şi zeu şi animal, priveşte-te şi vezi ce eşti tu cu adevărat. Nu spune, „Eu nu sunt aşa sau nu sunt pe dincolo”; fii rezonabil şi vezi Adevărul. Ţi-a fost dată limba şi puterea vorbirii; foloseşte aceste puteri care te deosebesc de animal pentru a-i învăţa pe copiii tăi înţelepciunea şi pentru a descoperi tu însuţi cărarea adevărului.

CAPITOLUL XIX - OMUL – ESENŢA VEŞNICĂ

19:1. Aşa cum sicomorul impunător stă ascuns într-o sămânţă mică, tot aşa şi sufletul vostru stă ascuns în trup. Ceea ce este solul negru pentru seminţele care sunt puse în el pentru a ieşi la lumina minunată a zilei, acelaşi lucru este şi această viaţă pentru viaţa de dincolo de mormânt.

19:2. Ceea ce este sănătatea pentru trup, acelaşi lucru este şi conştiinţa pentru suflet. Dacă trupul este bolnav, se va degrada; dacă sufletul este tulburat, acolo va fi neliniște.

© Biblioteca Spirituală

19:3. Faptul că omul este un suflet care locuieşte într-un trup este cel mai evident adevăr. Nu căutaţi să înţelegeţi prea bine acest lucru, deoarece înţelegerea este o calitate a sufletului, iar acesta trebuie mai întâi trezit.

19:4. Este oare luna diferită atunci când stă ascunsă în spatele unui nor? Este ulciorul diferit dacă este îngropat în nisip? Aşa cum aceste lucruri rămân neschimbate chiar dacă nu le vedem, tot aşa se întâmplă şi cu sufletul, chiar dacă este ascuns în trupul unui nebun. Dacă o coardă a lăutei se rupe, chiar şi cel mai mare muzician va cânta fals. Astfel, deficienţa arătată de un nebun este cauzată de imperfecţiunile intrumentului material al manifestării lui pământeşti; prin urmare, nu este vorba de spiritul aflat în spatele lui.

19:5. Sufletul vostru a venit în trup ca o foaie nouă de pergament la un manuscris; foaia este curată şi gata de a fi folosită, însă ceea ce veţi scrie pe ea va rămâne înregistrat pentru totdeauna.

19:6. Sufletul vostru este ca un bloc de marmură proaspăt tăiat, pe care fiecare gând şi fiecare faptă lasă o urmă. Este precum lutul proaspăt aruncat pe roata olarului.

19:7. Voi înşivă sunteţi meşterii care daţi formă sufletului vostru, voi sunteţi artiştii care stabilesc modelul. Este el un lucru de o frumuseţe veselă, izvorât din bunătate, sau un lucru întunecat şi groaznic la privit, pentru că este deformat de vicii şi răutate? Puneţi aceste întrebări spiritului vostru, căci numai el ştie ce se ascunde în interior.

19:8. Nu este ceva rău să vă hrăniţi trupul şi să-l îngriijţi, dar băgaţi de seamă să nu vă neglijaţi sufletul. Trupul vine, creşte şi se descompune, însă sufletul rămâne pentru totdeauna. Prin urmare, aveţi grijă de sufletul vostru veşnic, fiindcă el este sinele vostru adevărat.

19:9. Aşa cum este un vas de alabastru în mâinile unui copilaş şi aşa cum este un brici în mâinile unui nebun, tot aşa este şi sufletul în mâinile unui om iresponsabil.

CAPITOLUL XX – ÎNŢELEPCIUNEA

20:1. Primul pas ca să deveniţi înţelepţi este acela de a vă recunoaştea mărimea ignoranţei. Gândiţi-vă la cantitatea enormă de cunoaştere care vă lipseşte, dar nu o neglijaţi deloc pe cea pe care o aveţi. Ca şi frumuseţea femeii, şi aceasta este bine să fie afişată într-un veşmânt simplu, pentru că firea retrasă şi ţinuta nepretenţioasă sunt cele mai importante calităţi pentru a deveni înţelept.

20:2. Ţineţi minte că oamenii se nasc egali în privinţa ignoranţei, şi nimeni, oricât de mare i-ar fi averea, nu poate avea acces la cunoaştere. Adevărata înţelepciune nu provine din cărţi şi învăţătură, ci din observare şi studiu.

20:3. Scribul învăţat cunoaşte o mie de cărţi, dar ce ştie el despre felul de a fi al lăcustei? Cunoaşterea îi aduce unui grădinar mai multă bucurie decât unui judecător. Viaţa celui care hoinăreşte prin sălbăticie nu depinde de cunoaşterea din cărţi, ci de cât de bine cunoaşte modurile de manifestare ale naturii.

20:4.Dacă vrei să nu pari prost în ochii celorlalţi, atunci renunţă la dorinţa de a te da înţelept cu învăţătura pe care ai dobândit-o. Dacă pari înţelept printre proşti, atunci o să pari prost printre înţelepţi.

20:5. Omul înţelept vorbeşte arareori şi fiecare cuvânt al său este o nestemată. Prostul revarsă un şuvoi de cuvinte, dar toate sunt doar zgură. Cuvintele rostite cu calm şi sinceritate sunt poleite cu Adevăr.

20:6. Omul înţelept rămâne surd la laudele care i se aduc; el nu-şi cunoaşte valoarea şi este ultimul care-şi dă seama cât de mari sunt realizările sale.

20:7. Nimeni nu este suficient de înţelept ca să-şi cunoască propria nebunie înainte ca aceasta să se dezlănţuie, însă omul înţelept nu pierde nimic, deoarece eşecul devine călăuza lui spre succes.

20:8. Omul este măreţ doar dacă este înţelept; el va reuşi în viaţă cu ajutorul cunoaşterii pe care o are. Progresul şi puterea sunt apanajul celor înţelepţi; soarta proştilor este să rămână

© Biblioteca Spirituală

într-o stare de servitute. Aceia care ocolesc căile înţelepciunii sunt proprii lor vrăjmaşi.

20:9. Urmaţi-i pe părinţii voştri din vremurile vechi, căci a lor era înţelepciunea lui Dumnezeu, care este măsura experienţei omului.

20:10. Dacă acum înţelepciunea nu este respectată aşa cum se cuvine, pierderea este a omului, nu a înţelepciunii. Înţelepciunea strigă în exteriorul palatului şi al bordeiului. Ea se poate auzi pe străzi şi în locurile de adunare. Glasul ei spune, „O, proştilor şi fiilor de proşti, cât o să vă mai desfătaţi cu prostia voastră?". Dar proştii îşi găsesc plăcerea în prostia lor, iar plăcerea celor slabi este în slăbiciunea lor, aşa că toţi aceştia disprețuiesc vocea înţelepciunii.

20:11. Lăsaţi-l pe prost să mănânce din pomul lui; această hrană nu-i va fi de folos în vremuri de restriște. Când furtuna va mătura faţa pământului, lăsând prăpăd în urma ei, proştii vor fi înghiţiţi, iar Pământul va fi ca şi cum aceştia n-ar fi existat niciodată.

20:12. Viaţa este de aşa natură că prostul nu eşuează întotdeauna, şi nici omul înţelept nu are mereu succes. Totuşi, eşecul va fi întotdeuna însoţitorul celor proşti, pe când succesul va fi însoţitorul celor înţelepţi. Dar cum se măsoară oare succesul şi eşecul pământesc în regiunile superioare Pământului?

20:13. Înţelepciunea este hrana sufletului. Omul înţelept îşi hrăneşte sufletul, iar acesta devine mai frumos şi mai puternic. Prostul îşi înfometează sufletul, aşa că acesta se stafideşte şi este deformat de slăbiciune.

20:14. Cel care a crescut în înţelepciune va acţiona întotdeauna la porunca înţelepciunii. Unora le-a fost dată capacitatea de a absorbi înţelepciunea aşa cum nisipul absoarbe apa. Dacă acesta este darul vostru de la Dumnezeu, atunci nu-l strângeţi la pieptul vostru, aşa cum ar face omul meschin. Împărtăşiţi-l cu toţi aceia care sunt mai puţin înţelepţi deoarece cunosc mai puţin, şi nu-l ascundeţi de cei înţelepţi, fiindcă aceştia îl vor spori.

20:15. Omul înţelept este mai puţin îngâmfat decât prostul. Are multe îndoieli şi se răzgândeşte, căci pe măsură ce creşte înţelepciunea, cunoaşterea suferă schimbări.

20:16. Prostul se încăpăţânează să creadă ceea ce vrea; îndoiala nu-i tulbură liniştea. El cunoaşte toate lucrurile, cu excepţia propriei ignoranţe. Omul înţelept este conştient de imperfecţiunile sale şi se străduieşte permanent să se prefecţioneaze. Prostul îşi enumeră mereu micile lui talente şi este mulţumit. El se laudă cu realizările sale în chestiuni lipsite de importanţă.

20:17. Puful de scaieţi pluteşte pe apă ca toată lumea să-l vadă, însă o piatră preţioasă cade la fund. Aşa şi prostul, îşi strigă în vânt calităţile, în timp ce omul înţelept le ţine ascunse în el însuşi. Gâsca depune oul când este liniştită, iar păunul îşi desface coada când stă nemişcat. Balta liniştită şi adâncă ascunde peştele cel mare, iar vaca odihnită dă laptele cel mai bun. În acelaşi fel stau lucrurile şi cu omul tăcut, care în sinea lui dă naştere unui izvor de putere din care oamenii inferiori pot să bea, ca să se răcorească şi să prindă curaj.

20:18. Inima prostului tresare la o speranţă deşartă, însă omul înţelept nu-i dă nicio atenţie. Proştii se ceartă unii cu alţii, dar oamenii înţelepţi cad de acord în linişte.

20:19. Lăsaţi raţiunea să vă stăpânească toate dorinţele şi nu permiteţi speranţelor voastre să treacă dincolo de limitele posibilului. În felul acesta, şansele de succes vor atârna în favoarea voastră în balanţa sorţii, iar inima nu vă va fi copleşită de dezamăgire.

20:20. Omul înţelept nu are nevoie de povaţă, iar prostul nu o acceptă. Mustraţi-i pe proşti şi o să le deveniţi antipatici; mustraţi-i pe înţelepţi şi vor avea o părere bună despre voi. Prostul crede că procedează bine, el îşi justifică faptele în gura mare. Omul înţelept îşi cunoaşte limitele şi caută sfatul altora, iar dacă acesta este bun, ce contează cine i l-a dat? Acceptaţi povaţa care vă este de folos, chiar dacă nu este atât de plăcută.

20:21. Omul care este propriul său doctor în curând nu va mai fi pacient. Povaţa este bună sau proastă, indiferent de cine o dă. O povaţă bună poate ieşi din gura unui prost, iar o povaţă proastă din gura unui înţelept. Însă înţeleptul ţine întotdeauna cont de o povaţă bună, pe când prostul o dă deoparte. Prostul crede ce vrea el. Dar niciodată să nu disprețuiţi părerile altora sau să le condamnaţi pentru că sunt diferite de ale voastre. Nu s-ar putea oare ca voi să fiţi aceia care greşesc?

© Biblioteca Spirituală

20:22. Omul care se consideră înţelept nu crede nimic până când nu i se dovedeşte, însă omul înţelept crede că totul este posibil până când i se dovedeşte că nu e aşa.

20:23. Cei mai înţelepţi dintre oameni pot face şi lucruri prosteşti, însă orice spune şi face un prost nu este nesăbuit.

20:24. Înţelepciunea se ocupă doar de lucrurile care pot fi cunoscute. În cazul problemelor care nu pot fi cunoscute niciodată, cea mai bună înţelepciune este ignoranţa.

20:25. Înţelepciunea nu poate intra într-o inimă ale cărei porţi sunt zăvorâte cu prejudecăţi, şi nici nu poate pătrunde într-un trup plin de răutate. Puterile spiritului intră în om ca şi cum ar fi nişte oaspeţi; ele nu vin neinvitate şi nici nu rămân dacă nu sunt bine primite.

20:26. Înţelepciunea este rodul experienţei trecute, care se păstrează pentru viitor. Ea poate să nu fie gustoasă, dar este hrănitoare şi nu poate fi neglijată, deoarece consecinţele vor fi groaznice.

20:27. Locuinţa omului înţelept este un sanctuar împotriva disperării, o fortăreaţă care îl apără de forţele nemulţumirii. Prezenţa lui este ca o rază de soare ce alungă întunericul, iar buzele sale sunt ca uşile unei vistierii; când se deschid, de acolo ies numai nestemate.

CAPITOLUL XXI - CURAJUL

21:1. Pericolele, nenorocirile, lupta, dezamăgirea şi durerea reprezintă mai mult sau mai puţin soarta oricărui om. Prin urmare, se cuvine ca toţi să se înarmeze cu curaj şi tărie morală, ca să îndure cu aşa cum se cuvine partea care i s-a atribuit din povara omenirii.

21:2. Aşa cum măgarul abia se mişcă şi trudeşte sub povara pe care o duce, suferind de căldură şi sete şi înfruntând pericolele şi nisipurile arzătoare ale pustietăţii fără să şovăie, tot aşa şi omul trebuie să se folosească de curajul său şi de tăria sa morală pentru a face faţă pericolelor vieţii, care îi stau în cale.

21:3. Omul fricos ascultă plânsul trupului său; membrele îi tremură şi îl cuprinde teama. În inima lui mică nu este loc pentru curaj şi îndrăzneală.

21:4. Omul curajos îi aparţine lui Dumnezeu. El îşi ascultă inima; chipul îi este îndrăzneţ, iar lovitura îi este sigură. Privirea lui cruntă şi planurile îndrăzneţe îi copleşesc pe duşmani. Adversarul trece în proprietatea lui; soţia lui umblă pe afară cu încredere şi doarme bine.

21:5. Omul curajos nu este niciodată robul schimbării sau al şansei. Plăcerile şi satisfacţia lui nu depind de capriciile sorţii nestatornice; zâmbetele şi chipul ei încruntat nu-l tulbură, pentru că este vigilent şi pregătit să facă faţă oricărui lucru care îi iese în cale.

21:6. Aşa este un om curajos. Chiar dacă este mic de statură, iar trupul îi este plăpând, spiritul său îl situează mai presus de ceilalţi. Curajul unui om căruia îi lipseşte tăria sau a unuia care este dezavantajat este mai mare decât al unui om puternic care atacă acelaşi adversar.

21:7. Curajul este calitatea cea mai importantă a unui bărbat, fiindcă în lipsa lui, toţi ceilalţi ar fi în pericol.

21:8. Omul căruia îi lipseşte curajul nu are nimic. Aşadar, dacă cineva este tată şi îşi jefuieşte fiul de exemplul bărbăţiei, înseamnă că l-a înşelat şi şi-a bătut joc de dreptul lui din naştere de a cunoaşte ce este curajul adevărat.

21:9. Curajul şi bărbăţia trec de la tată la fiu prin învăţătură şi exemplu personal. Pe acestea, orice bărbat le poate oferi, şi chiar dacă este cel mai sărac şi mai lipsit de valoare, faptul că le transmite fiului său îi permite să lase moştenire ceva mai important decât bogăţiile.

21:10. Curaj, bărbăţie şi înţelepciune; niciun bărbat nu poate pretinde mai mult, căci la acestea se vor adăuga la timpul potrivit toate lucrurile dezirabile.

21:11. Curajul este o calitate a spiritului, nu a trupului. Activitatea lui îşi pune amprenta asupra sufletului, căci acolo se înregistrează şi orice faptă de laşitate. Curajul este marca Bărbatului Adevărat; timiditatea este marca bărbaţilor efeminaţi şi a celor becisnici.

21:12. Curajul nu înseamnă absenţa fricii, ci biruirea ei. Frica îi cuprinde deopotrivă şi pe cei curajoşi şi pe cei laşi. Cel mai mare curaj este acela când omul luptă cu dârzenie şi voie bună

© Biblioteca Spirituală

pentru o cauză pierdută. Totuşi, este lipsit de înţelepciune să vă înspăimântaţi cu temeri nefondate sau să vă împovăraţi cu născocirile imaginaţiei, căci aceste lucruri sunt doar nişte fantasme nesănătoase ale mlaştinii care vrea să vă tragă la fund şi să vă distrugă.

CAPITOLUL XXII- MULŢUMIREA

22:1. Legea este imuabilă; ea stabileşte circumstanţele care înconjoară periplul vostru pe Pământ. Totuşi, ea a hotărât că prin natura lucrurilor este posibil ca toate dorinţele rezonabile, toate strădaniile cinstite şi toate nevoile fireşti să fie satisfăcute cu succes.

22:2. Certitudine nu poate exista niciodată, căci certitudinea, atunci când se referă la asemenea lucruri, este împotriva Legii.

22:3. Omul sărac zice, „O, ce bine ar fi să am bogăţii, ca să pot scăpa de griji!". Omul bogat spune, „O, ce bine ar fi să pot renunţa la responsabilităţile mele şi să pot trăi în tihnă".

2:4. Omul sărac nu poate înţelege grijile şi neliniştea celor bogaţi, căci el nu ştie nimic despre problemele şi complicaţiile puterii; plictiseala nu face parte din experienţele sale, aşa că el îşi plânge soarta. El vede bucurie pe chipul celorlalţi, dar nu le poate vedea suferinţele ascunse. Îi invidiază pe aceia care au funcţii şi averi, dar nu le poate înţelege responsabilităţile. Invidiază tihna omului bogat şi faptul că este relaxat, însă nu poate cunoaşte tumultul efervescent din pieptul acestuia. Mulţumirea nu este dată de avere, iar pacea sufletească nu este dată de putere.

22:5. Dacă vă număraţi printre cei săraci, staţi liniştiţi, deoarece aveţi multe motive pentru a fi recunoscători. Ce, nu puteţi sta la masă cu mintea tăcută, netulburaţi de trăncăneala linguşitorilor şi ipocriţilor? Sunteţi cumva deranjaţi de cerinţele oamenilor nevoiaşi? Dumicatul din gură nu are gust bun? În stomacul celor bogaţi el ar fi ca o piatră.

22:6. Sarcina pe care o aveţi de îndeplinit în timpul zilei aduce cu ea un somn sănătos, iar dacă patul vă este tare, nu uitaţi că multe capete neliniştite dorm pe puf.

22:7. Bucuria şi mulţumirea vin de undeva din interiorul omului, nu de la lucrurile din afară. Solitudinea este un chin pentru o inimă neliniştită, dar pentru una mulţumită este un balsam.

22:8. Omul care se mulţumeşte cu puţin este înţelept. Cel care nu doreşte mai mult decât ceea ce este necesar va avea întotdeauna destul; grijile lui vor fi puţine.

22:9. Bogăţiile nu aduc pace sufletului. Cea mai mare bogăţie este o inimă mulţumită.

22:10. Dobândirea bogăţiilor nu este o nenorocire; moştenirea averilor nu este un dezastru pentru omul înţelept, căci acesta le va folosi în mod chibzuit şi cumpătat.

22:11. Omul poate să soarbă din cupa bucuriei, dar din cauza firii sale muritoare nu va putea s-o golească.

22:12. Mulţumirea este scopul vieţii, dar mai întâi omul trebuie să alerge în cursă. Nimeni nu poate primi cununa de învingător până când nu se ajunge la sfârşitul cursei şi până când omul nu-şi ocupă locul printre concurenţii aflaţi în Palatele Veşniciei.

22:13. Ce-şi poate dori mai mult omul, decât să aibă o parcelă de teren arabil, o bucată de pajişte, o pădurice de sicomori, o soţie fidelă şi mulţi fii?

22:14. Însă grâul este năpădit de neghină, iar păşunile de buruieni. Florile se ofilesc dacă nu sunt udate, iar ca să găseşti o soţie bună trebuie să fii plin de râvnă. Nimic nu se obţine fără efort şi nimic nu poate fi perfect pe Pământ, căci aceasta este Legea.

22:15. Prin urmare, fiţi mulţumiţi dacă poverile voastre sunt suportabile şi dacă tristeţea vă este echilibrată de bucurie. Trăiţi la maximum ziua de azi; nu oftaţi pentru ziua de mâine, căci va veni; nu regretaţi ziua de ieri, pentru că este moartă.

22:16. Nemulţumirea activă impulsionează realizarea spirituală, dar nemulţumirea pasivă trebuie îndepărtată ca o umflătură malignă, deoarece diminuează plăcerile oamenilor.

22:17. Ţineţi minte că în călătoria voastră plăcerea este o tovarăşă, nu o călăuză.

22:18. Legea stabileşte că poporul care pune plăcerea înainte datoriei, tihna înaintea

© Biblioteca Spirituală

efortului şi pacea înaintea onoarei va cădea în mâinile altui popor.

22:19. Mulţumirea este o stare a minţii, nu un scop, însă acela care este mulţumit cu orice nu merită nimic.

22:20. A da viaţă este o bucurie; a lua viaţa cuiva înseamnă a renunţa la mulţumire. Cel care are mulţi copii are multe bucurii, însă cel care ia viaţa altui om nu se va bucura de mulţumire.

CAPITOLUL XXIII - SÂRGUINŢA

23:1. Zilele care au trecut s-au dus pentru totdeauna, iar cele ce dorm în pântecul viitorului nu pot fi văzute de voi în starea voastră actuală. Prin urmare, este bine să vă preocupaţi numai de prezent, uitând trecutul şi neavând aşteptări prea mari de la viitor.

23:2. Numai prezentul este al vostru, iar ceea ce vă rezervă viitorul va fi în conformitate cu Legea; aşadar, nu puteţi şti ce vă vor aduce zilele care nu s-au născut încă. În ceea ce priveşte starea voastră viitoare, care depinde de Lege, ea este făurită de gândurile şi faptele voastre din prezent.

23:3. Lenea este mama sărăciei, pe când pe cel harnic şi plin de râvnă îl aşteaptă prosperitatea şi succesul.

23:4. Nu irosiţi primele ore ale zilei. Slujiţi-vă stăpânul cu sârguinţă şi răsplata voastră va fi promovarea. Omul de acţiune se trezeşte de dimineaţă ca să se apuce de treabă. Nu neglijaţi treburile zilei, nici nu le umpleţi cu visuri deşarte de mărire, căci în felul acesta vă hrăniţi cu aer, în timp ce pâinea voastră este mâncată de altcineva.

23:5. Cine este acela care dobândeşte averi sau ajunge la putere sau este respectat de oameni sau este chemat la întrunirile convocate de rege? Nu este oare omul care se trezeşte devreme şi se culcă târziu? Acesta îşi exersează mintea şi o umple de cunoaştere, îşi antrenează trupul, astfel încât plesneşte de sănătate.

23:6. Doar omul care trudeşte îşi poate justifica existenţa, însă acela care nu poartă nicio povară şi nu produce nimic de valoare mai bine ar dispărea.

23:7. Cel leneş şi neprevăzător stârneşte ceartă în locuinţa lui şi îi distruge temelia. El este o povară pentru el însuşi, iar ziua îi trece deosebit de greu. Totul depinde de el, însă nu ştie ce să facă; lenea lui cântăreşte mai mult decât orice trudă.

23:8. Anii vieţii trec ca umbra unui nor călător, fără a lăsa pe Pământ vreo urmă de aducere aminte. Trupul lui se îngraşă din cauza lipsei de mişcare; boala pândeşte în apropiere. Vrea să acţioneze, însă nu are puterea de a se mişca. Este închis într-un nor de lâncezeală, iar gândurile îi sunt tulburate. Nu poate să se ocupe de nimic şi rătăceşte fără niciun scop, asemenea apei care se revarsă dintr-un canal deteriorat.

23:9. Locuinţa lui este în dezordine şi strigă, „Vai, m-a lovit nenorocirea”. Familia îl lasă în voia lui, iar el spune, „Vedeţi, sunt părăsit”. Este îngropat până la gât în ruinele vieţii sale, dar nu are puterea de a ieşi de sub ele. Ruşinea şi remuşcarea îl vor însoţi în mormânt.

23:10. Ca în toate lucrurile, există un echilibru între muncă şi repaos. Omul care trudeşte cât e ziua de lungă nu cunoaşte niciun moment de relaxare, iar acela care se lasă pradă plăcerilor devine peste măsură de molatec şi nu dobândeşte niciodată posesiuni.

23:11. Uitaţi-vă la barcagiu; o parte din timp se odihneşte pe mal, în timp ce altul îi ia locul la prăjină.

23:12. Nu este nevoie să vă suprasolicitaţi; o viaţă lejeră şi una inactivă nu înseamnă unul şi acelaşi lucru. Ocupaţi-vă doar de treburile voastre; guvernatorul ştie cum să conducă. 23:13. Urmăriţi perfecţiunea în tot ceea ce faceţi, căci încă nu s-au stabilit limitele meşteşugurilor. Căutaţi întotdeauna să ajungeţi la un nivel neatins anterior.

23:14. Străduiţi-vă mereu să fiţi cei mai buni în ceea ce faceţi şi nu vă irosiţi energia pentru a invidia realizările altora. Străduiţi-vă mereu să vă îmbunătăţiţi calităţile, astfel încât să vă luaţi locul printre maeştrii meşteşugului vostru.

23:15. Nu căutaţi să triumfaţi asupra rivalilor voştri prin mijloace necinstite, ci biruiţi-i

© Biblioteca Spirituală

doar prin superioritatea voastră. Astfel, chiar dacă veţi eşua, lovitura va fi atenuată de faptul că v-aţi păstrat onoarea.

23:16. Succesul este bun şi de dorit, însă în sine el joacă un rol minor în dezvoltarea sufletului. Contează doar felul în care succesul sau eşecul îşi pun amprenta asupra voastră.

23:17. Analizaţi cu atenţie motivele pentru care alţii au succes; ceea ce realizează ei nu este mai presus de puterile voastre. Nu fiţi dintre aceia care nu se minunează când alţii mişcă munţii, dar cred că ei nu pot căra nici măcar o pietricică.

23:18. Sârguinţa va fi întotdeauna răsplătită de un stăpân înţelept.

CAPITOLUL XXIV - MUNCA

24:1. Pe Pământ, toţi oamenii trebuie să trudească, nu pentru că sunt născuţi să fie robi, ci pentru că sunt moştenitorii lui Dumnezeu şi trebuie să lucreze în via Lui.

24:2. Chiar dacă un om se naşte bogat şi nobil, dacă nu contribuie la viaţă în conformitate cu poziţia pe care o are în societate, acesta va fi socotit nevrednic în ochii lui

Dumnezeu. Chiar dacă un om este mare proprietar de pământuri şi are mulţi slujitori, asta nu înseamnă că îşi aduce contribuţia la viaţă.

24:3. Leneşul este un spectator care priveşte parada vieţii; el doar se uită, deşi viaţa are nevoie de luptători. Locul lui nu este printre acei oameni care înaintează spre regiunile necunoscute ale viitorului, către destinul care-i aşteaptă în Palatele Veşniciei.

24:4. Leneşul devine doar un simplu individ care merge în spatele oştirii, un pierdevară în tovărăşia acelor viteji care poartă pe umeri poverile pe drumul către moştenirea glorioasă a omului.

24:5. Toată munca este în zadar dacă este lipsită de scop, iar munca nu trebuie să urmărească întreţinerea trupului, ci satisfacerea sufletului. Omul care munceşte cu vervă îşi arată iubirea faţă de viaţă.

24:6. Ţesătorul trebuie să insufle firelor ceva din el însuşi, astfel încât să dea pânzei ceva din natura sa. Constructorul trebuie să pună fundaţia cu grijă şi sârguinţă şi să ridice casa cu deosebită atenţie, ca şi cum ar urma să fie locuinţa lui.

24:7. Agricultorul trebuie să are pământul cu o grijă iubitoare şi să semene sămânţa cu blândeţe, ca şi cum roadele acelea ar fi pentru copiii lui.

24:8. Meşteşugarul trebuie să impregneze cu spiritul lui lucrurile pe care le face, căci toţi aceia care lucrează cu mâinile trebuie să-şi pună pecetea pe ele.

24:9. Dacă trudiţi fără a avea satisfacţie, dacă lucraţi în scârbă, urmând o rutină monotonă, atunci ar fi mai bine să nu mai lucraţi deloc. O bucată de pâine coaptă cu indiferenţă cade greu la stomac. Dacă o casă este construită fără grijă, aceasta va deveni o locuinţă în care va domni tulburarea.

24:10. Faceţi binele ori de câte ori puteţi; lucraţi cât mai temeinic şi bucuria vă va umple inima. Pe Pământ, soarta voastră este mai degrabă truda decât revelaţia; speculaţiile în privinţa lucrurilor divine nu trebuie să treacă dincolo de limitele inimii voastre.

24:11. Nu toată munca este sănătoasă. Cel ce munceşte cu jumătate de inimă sau este neglijent în meşteşugul lui sădeşte în natură imperfecţiunea. Un astfel de om trişează, iar truda lui eminte un lucru nevăzut, care, asemenea unui abur otrăvitor, îi amorţeşte spiritul.

24:12. Nu lăsaţi niciodată ca vreo pasiune să vă devoreze substanţa sau să devină prea costisitoare, ca nu cumva chinul plăţii să fie mai mare decât plăcerea pe care o aduce. Viaţa omului trebuie să fie un amestec sănătos de obligaţii esenţiale, la care să se adauge în cantităţi moderate odihna înviorătoare şi plăcerea.

24:13. Totuşi, odihna, pentru a fi benefică, trebuie folosită cu înţelepciune, iar omul nu trebuie să-i ignore capcanele. Este bine să ţineţi minte că odihna nu înseamnă lene, care este doar o pierdere de timp.

24:14. Atunci când vă bucuraţi de odihnă, evitaţi toate vizitele împovărătoare şi inutile.

© Biblioteca Spirituală

Evitaţi ovaţiile mulţimii schimbătoare, care se gudură pe lângă cei renumiţi şi faimoşi, fiindcă aceste ovaţii sunt lipsite de substanţă. Ele sunt o cunună făcută din vânt.

24:15. Nu faceţi excese în privinţa odihnei şi plăcerii, şi ţineţi minte că plăcerile repetate de prea multe ori devin plictisitoare. Lăsaţi-le să fie sănătoase şi înviorătoare, dar nu le acordaţi prea mult timp, şi nici nu le lăsaţi să vă acapareze întreaga viaţă.

24:16. Omul vesel munceşte cu sârguinţă pentru a-şi îndeplini sarcina care i-a fost atribuită, însă pentru omul trist truda este ca un drog care-l detaşează de nefericirea din lăuntrul lui. Munca este o activitate firească numai atunci când este întreprinsă pentru a asigura necesităţile oamenilor sau pentru a le oferi satisfacţie. Sclav nu este întotdeauna doar acela care este legat.

24:17. Cunoaşterea şi iscusinţa pe care oamenii le dobândesc pentru a-şi însuşi un meşteşug sunt suficiente pentru a le asigura nevoile zilnice, dar oare nu este cunoaşterea care-i izbăveşte din jugul vieţii cea mai mare realizare a lor?

CAPITOLUL XXV - REPUTAŢIA

25:1. Bogăţiile pot trece de la unul la altul; iscusinţa şi cunoaştere pot fi transmise, însă reputaţia unui om este asemenea naturii sale, îi aparţine doar lui însuşi.

25:2. Prin urmare, reputaţia este bunul vostru inalienabil. Dacă aveţi grijă de ea aşa cum se cuvine, vă va purta prin viaţă la fel cum un cal iute îl poartă pe călăreţul lui peste nisipurile grosiere ale pustietăţii. Însă dacă o neglijaţi, aşa cum omul nechibzuit îşi neglijează soţia, atunci să nu vă plângeţi dacă ceea ce vă desfată va începe să vă provoace o tristeţe pe care veţi fi nevoiţi s-o îndurați tot restul zilelor voastre.

25:3. Când corabia prosperităţii se va scufunda şi veţi fi aruncaţi în marea falimentului, atunci buna voastră reputaţie, dacă aţi avut grijă de ea, va fi funia de care vă veţi agăţa pentru a vă salva viaţa.

25:4. Când veţi fi asaltaţi de dificultăţi, atunci înseamnă că este cazul să fiţi atenţi, ca nu cumva reputaţia voastră să fie terfelită; căci nu este dificil să-ţi păstrezi reputaţia dacă nu este pusă la încercare de întâmplările nefericite.

25:5. Reputaţia unui om care nu a fost pus la încercare de lucruri potrivnice este ca iscusinţa unui alergător care nu a participat la nicio cursă. Ea este ca lemnul care nu a fost uscat corespunzător sau ca lutul nears în cuptor.

25:6. Când omul are parte de prosperitate, reputaţia bună are puţină valoare, dar în zilele de restrişte ea este un lucru nepreţuit. Un nume bun este mai valoros decât aurul.

25:7. Nimeni nu poate aprecia valoarea reputaţiei sale până când nu rămâne numai cu ea.

25:8. Bogăţia poate veni la un om şi poate pleca din nou, căci viaţa este inconsecventă. Vremurile bune alternează cu vremurile proaste, căci roata norocului se învârte neîncetat. Prietenii vin şi pleacă în funcţie de interesele lor.

25:9. Doar reputaţia rămâne singurul vostru susţinător, şi ea nu va pleca decât atunci când vreţi voi. Însă odată plecată, nu se mai întoarce, căci fuge iute de la acela care o tratează cu superficialitate. Aşadar, păziţi-vă reputaţia la fel de bine cum vă păziţi fiica.

25:10. Hoţul care vă fură bunurile ia doar lucruri care pot fi înlocuite, însă defăimătorul care vă fură reputaţia fură ceea ce nu vă poate fi dat înapoi, dar ceea ce face nu-i este de niciun folos. Ce este mai preţios pentru voi, reputaţia sau bunurile voastre? Dacă bunurile sunt mai preţioase, înseamnă că nu aveţi încredere în reputaţia voastră, şi poate numai voi ştiţi de ce.

25:11. O reputaţie bună se dobândeşte făcând anumite lucruri şi evitând să faceţi altele. Reputaţia este vâsla stabilizatoare a bărcii care vă poartă peste apele furtunoase ale vieţii.

25:12. Bărbatul Adevărat îşi preţuieşte reputaţia la fel de mult cum îşi preţuieşte şi viaţa, iar dacă cineva rosteşte ceva sau acţionează împotriva ei, atunci o apără. El este vigilent, ca nu cumva să fie împroşcată cu noroi de către bârfitori, şi ştie cum să se comporte cu aceştia.

25:13. Bărbatului becisnic nu-i pasă de reputaţia lui, nici de cea a soţiei lui, căci natura lui sucită se bucură în taină atunci când se înjoseşte în faţa celorlalţi oameni. Cine se numără printre

© Biblioteca Spirituală

cei mai josnici oameni are şi un avantaj, acela că nu-i mai este teamă că va cădea.

25:14. Doar Bărbatul Adevărat poate avea o reputaţie bună, deoarece păstrarea ei implică o luptă continuă împotriva ispitei.

25:15. O reputaţie bună, care nu este pusă la încercare de necazuri sau care nu este testată în focurile ispitei, are o valoare medie. Ea este ca lutul neatins de foc sau ca o cărămidă care nu a fost arsă la soare.

25:16. Pe măsură ce trupul îşi pierde vigoarea şi spiritul tăria morală în locuinţa luxului, reputaţia îşi pierde şi ea valoarea pe poteca prosperităţii.

25:17. Omul lipsit total de reputaţie rămâne un necunoscut, căci cel ce are cel puţin o cunoştinţă are şi o reputaţie, fie ea bună sau rea.

25:18. Dacă v-aţi născut în afara unei familii, iar mama voastră n-a avut soţ atunci când v-a dat viaţă, şi de aceea oamenii spun lucruri urâte, care vă fac să suferiţi; sau dacă soţia voastră este o floare ofilită ori fiica voastră este pentru bărbaţi ca un şoarece pentru pisică, ţineţi capul sus şi nu vă simţiţi mici din cauza gândurilor nerostite ale oamenilor. Niciun om vrednic de numele lui nu o să vă osândească pentru slăbiciunile altora; căci nu puteţi fi osândiţi decât pentru lucruri pe care le-aţi neglijat.

25:19. Trebuie să aveţi o bună reputaţie înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor, însă mai presus de toate, căutaţi ca aceasta să nu se bazeze exclusiv pe merite lumeşti.

CAPITOLUL XXVI - AMBIŢIA

26:1. Sicomorul cu frunze mari şi numeroase şi cu multe ramuri, care acum se ridică spre Cer, a fost odinioară o sămânţă mică ascunsă în pântecul întunecat al Pământului. Şi totuşi, cât de mari sunt limitările sale comparativ cu cele ale omului! Aşadar, încercaţi întotdeauna să excelaţi în tot ceea ce faceţi şi căutaţi să atingeţi un scop mai înalt decât acela de a vă bucura de bunăstare.

26:2. Să nu lăsaţi pe nimeni să vă întrească în bunătate şi să nu invidiaţi pe nimeni pentru calităţile sale, căci lucrul acesta nu vă serveşte la nimic. Mai degrabă căutaţi să vă dezvoltaţi calităţile proprii, dar fiţi cumpătaţi şi ascundeţi în inima voastră dorinţele pe care le aveţi, fiindcă acestea vor da roade la timpul potrivit.

26:3. Nu căutaţi niciodată să vă puneţi planurile în practică prin mijloace necinstite sau să trageţi pe cineva în jos ca să vă puteţi ridica deasupra lui. Urmăriţi să vă atingeţi scopul doar în virtutea superiorităţii voastre, iar dacă succesul vă ocoleşte, măcar onoarea va merge alături de voi.

26:4. Căutarea succesului nu este nici ceva nevrednic, nici ceva nefiresc, întrucât omul s-a născut ca să se lupte. Bărbatul Adevărat se ridică la înălţimea provocărilor vieţii şi se înalţă deasupra oricărui lucru care îi stă împotrivă, la fel cum palmierul se înalţă deasupra tufişurilor. El se ridică deasupra tuturor meschinăriilor Pământului; şi asemenea unui vultur, pluteşte pe aripile libertăţii, având ochii aţintiţi asupra strălucirii soarelui.

26:5. Singurul lucru care se opune iubirii este ambiţia. Fiţi stăpâni pe voi şi veţi putea stăpâni şi pământul, însă cea mai bună modalitate de a avea succes este să urmaţi poveţele pe care le daţi altora.

26:6. Indiferent care este situaţia voastră, căutaţi s-o îmbunătăţiţi. Chiar şi peştii cei mai mici visează să devină balene. Nimeni nu ştie ce poate să facă până când nu încearcă, însă doar un prost se va strădui să depăşească limitele naturii sale. Indiferent ce se întâmplă, căci viitorul este de nepătruns, întâmpinaţi succesul ca un om din Răsărit şi eşecul ca un om din Miazănoapte. Nu vă temeţi dacă prima dată o să cădeţi, căci prăbuşit este doar acela care nu se mai poate ridica; dar dacă veţi reuşi, atunci să fiţi viglenţi, deoarece prosperitatea, ca şi sărăcia, îl poate distruge pe om. Amintiţi-vă mereu că succesul este rodul efortului, iar realizările sunt copiii sârguinţei.

26:7. Majoritatea oamenilor pot face faţă destul de bine necazurilor, dar dacă vreţi să testaţi pe cineva cu adevărat, atunci daţi-i puterea.

© Biblioteca Spirituală

26:8. Alegeţi-vă chemarea potrivit aptitudinilor voastre; nu există doi oameni egali în privinţa aptitudinilor şi fiecare este bun la ceva la care altcineva nu este. Nu vă temeţi să începeţi, căci gloria omului vine din îndrăzneala de a începe; asta pentru că întotdeauna începutul unei lucrări este cel mai dificil.

26:9. Cel care nu are aptitudini sau ale cărui aptitudini sunt lipsite de importanţă poate totuşi şi el să prospere dacă se întovărăşeşte cu un om măreţ. Un strop de apă este nesemnificativ şi în arşiţa soarelui se evaporă, dar oare ar dispărea vreodată dacă s-ar uni cu un lac?

26:10. Dacă vă apucaţi de o chestiune importantă, asiguraţi-vă sprijinul unui prieten devotat. Nu se poate face nimic fără ajutor; chiar şi când daţi foc la o mirişte aveţi nevoie de ajutorul vântului.

26:11. Preţul succesului este sârguinţa şi efortul necontenit, căci deşi aurul se poate topi complet, dacă lăsaţi să se stingă focul se va întări din nou.

26:12. Nu căutaţi să trăiţi la umbra cuiva pentru că are avere sau titluri; mai bine oamenii ar fi scutiţi de acestea. Ce, voi judecaţi măgarul după căpăstru?

26:13. Fiţi mereu gata să recunoaşteţi un avantaj şi nu vă grăbiţi să răzbunaţi un lucru rău; în felul acesta, veţi avea parte mai mult de foloase decât de pagube.

26:14. Izvorul ambiţiei există în pieptul oricărui om, dar nu la toţi curge. La unii este ţinut în loc de înfrânare, iar la alţii de teamă. Alţii nu pot înfrunta cerinţele sale, iar unii consideră că drumul este prea greu. Bărbaţii becisnici renunţă la luptă chiar înainte să înceapă.

CAPITOLUL XXVII – CINSTEA

27:1. Cinstea este o virtute a Bărbatului Adevărat, pentru că el este cinstit în tot ceea ce face şi, nu în ultimul rând, în raport cu el însuşi. Cel mai necinstit este omul care se înşală pe sine însuşi, şi aceasta este cea mai răspândită formă de înşelăciune.

27:2. Chiar şi bărbatul becisnic, dacă este cinstit cu el însuşi, face un pas către bărbăţie.

27:3. Copiii mei, ţineţi minte că cinstea va fi răsplătită întotdeauna, chiar dacă acest lucru nu este atât de evident. De fapt, această neclaritate este necesară pentru marele plan al evoluţiei lucrurilor. Gândul acesta aduce mângâiere inimii unui om bătrân în aceste zile nefericite, când cinstea a ajuns o nestemată ce nu mai poate fi prelucrată.

27:4. Faptele şirete, făcute pe furiş, pot fi ascunse bine de alţii, însă ele îşi pun o amprentă nefastă asupra sufletului. Dacă persoana este necinstită, sufletul ei nu este plăcut la privit.

27:5. Mai bine ca omul să fie un cerşetor care umblă cu Dumnezeu în austeritatea cinstei, decât un un bogătan care stă într-o locuinţă luxoasă şi care are privirea împietrită şi sufletul temător.

27:6. Nu toţi oamenii săraci sunt cinstiţi şi nu toţi oamenii bogaţi sunt escroci; nu sărăcia şi bogăţia stabilesc limitele. Mai degrabă ar trebui ca lucrurile să stea în felul acesta: ca oamenii cinstiţi să dobândească bogăţii, iar cei necinstiţi să fie săraci. Însă aceasta este o provocare la înălţimea căreia omul nu se poate ridica încă.

27:7. Niciodată nu deposedaţi pe cineva de pământ prin mijloace necinstite. Când faceţi schimb de produse cu cineva, fiţi cumpătaţi când vă tocmiţi şi nu profitaţi de pe urma ignoranţei persoanei respective pentru a câştiga de pe urma ei.

27:8. Nu faceţi ca balanţa să se încline mai mult folosind greutăţi contrafăcute sau schimbând reperele, ca nu cumva în ziua reglării conturilor să fiţi prinşi de maimuţa care stă în spatele Marii Balanţe.

27:9. Cinstea şi mita nu se împacă una cu alta. Afacerile cinstite nu vă vor face de ruşine înaintea oamenilor; mita se dă întotdeauna pe ascuns, fiind ca un pact între două jigodii.

27:10. Omul cinstit câştigă aprecierea celorlalţi, iar a fi stimat de oameni este un lucru mai bun decât bogăţiile înghesuite în vistierie. Însă cinstea aparţine inimii şi nu este întotdeauna atât de evidentă; numai spiritele cunosc intenţia. Motivele scrise în inima omului sunt adesea citite greşit.

© Biblioteca Spirituală

27:11. Un scrib sau un funcţionar n-ar trebui să se lase mituit ca să şteargă ceva din registre sau să adauge ceva ce nu se află acolo, fiindcă aşa ceva reprezintă o urâciune. El trebuie să scrie doar ce este adevărat, căci mâna care ţine condeiul va deveni gura adevărului.

27:12. Este rău pentru popor dacă există necinste printre oamenii de rând, dar este un dezastru atunci când cei cu funcţii înalte sunt necinstiţi.

27:13. Ţăranul fură cu pumnul, stăpânul fură cu grămada, dar este mai bine ca mâinile să nu fie pline, ci curate.

27:14. Cinstea nu este răsplătită în mod necesar aici pe Pământ. Adevărata răsplată a cinstei este întărirea insesizabilă a sufletului.

27:15. Bărbaţii Adevăraţi sunt cinstiţi pur şi simplu; aceasta este natura lor. Bărbaţii becisnici sunt cinstiţi cu ipocrizie, fiindcă vor să aibă parte de avantajele pe care le aduce reputaţia de a fi cinstiţi. Însă singurul care nu poate fi înşelat este spiritul.

27:16. Este uşor să fii cinstit atunci când ai parte de prosperitate, însă adevărata cinste a omului se vede atunci când are parte de necazuri şi nenorociri. Acesta este unul dintre motivele pentru care viaţa omului este copleşită de nenorociri, căci ele nu sunt trimise la întâmplare.

27:17. Legea stabileşte că cinstea nu va servi întotdeauna cel mai bine interesele oamenilor de pe Pământ. Acest lucru nu se întâmplă din cauza faptului că cineva a fost pus la încercare şi s-a dovedit a fi necinstit, pentru că cinstea şi-a atins scopul; încercarea a urmărit să stabilească dacă omul este cinstit de dragul sufletului său. De asemenea, Legea rânduieşte că dacă cineva nu este cinstit pe Pământ, atunci sufletul său va purta pentru totdeauna cicatricele faptului că este necinstit.

CAPITOLUL XXVIII – DĂRNICIA

28:1. Este un lucru rău să daţi doar celor care merită. Priviţi pomul din vie, orzul de pe ogorul arat, vaca de pe păşune sau păsările de curte din ţarcurile lor. Nu trăiesc ele doar pentru a da, căci acesta este felul lor de a sluji viaţa?

28:2. Nu merită şi aproapele vostru să-i acordaţi atenţie, indiferent de poziţia lui socială, deoarece călătoriţi împreună prin viaţă? Nu este el tovarăşul vostru pe Pământ, fratele vostru întru Dumnezeu? Nimeni nu este vrednic să judece greşelile altora, decât dacă şi el a fost ispitit în acelaşi fel. Este relativ uşor să vedeţi păcatele altor oameni; oricine poate să facă lucrul acesta, pentru că este mai uşor să staţi şi să-i judecaţi pe alţii, însă doar omul superior îşi poate vedea propriile păcate.

28:3. Omul care nu merită absolut nimic este acela care nu are nicio nevoie. Însă toţi oamenii sunt tovarăşi în călătoria lor prin viaţă; unii sunt tovarăşi buni, alţii sunt tovarăşi răi; unii sunt curajoşi, alţii sunt fricoşi; unii bâjbâie şi cad; alţii îşi croiesc drum înainte, dar sunt cu toţii împreună. Prin urmare, să nu-i părăsiţi niciodată pe tovarăşii voştri de călătorie atunci când dau de necaz, întrucât undeva, pe parcursul drumului, veţi avea şi voi nevoie de ajutor.

28:4. Oamenii săraci, oamenii de rând, au şi ei mândrie şi demnitate; prin urmare, s-ar putea să fie mai uşor pentru voi să oferiţi decât pentru ei să primească. Pomenile pe care le daţi vă pot face să străluciţi pe dinăuntru, însă în acelaşi timp ele pot răni inima celor care le primesc.

28:5. Când daţi ceva, gândiţi-vă bine, voi sunteţi cei care daţi? Nu este mai corect să spunem că viaţa este cea care dă vieţii, că are loc un transfer de la un paznic al vieţii la altul? Ce altceva sunteţi voi decât nişte instrumente, nişte martori, nişte agenţi ai tranzacţiei?

28:6. Voi sunteţi datori vieţii, căci nu este ea cea care v-a dat tot ce aveţi? Dacă printre oameni ar exista vreunul care nu a primit nimic de la viaţă, atunci lăsaţi-l pe el să fie acela care nu vrea să dea.

28:7. Cel care dă în mod corect este omul care după ce a dat nu-şi mai aduce aminte de darul lui. Însă cel care primeşte, dacă este vrednic, nu va uita niciodată.

28:8. Inima unui om darnic este ca o apă fertilizatoare, care se revarsă şi face să apară pe faţa pământului roade, ierburi şi flori. Ea îmbracă viaţa cu frumuseţe şi bucură inimile oamenilor.

© Biblioteca Spirituală

28:9. Omul darnic poartă în inima lui un izvor veşnic de bunăvoinţă, din care curg apele bunătăţii, ce hrănesc grădinile iubirii şi respectului. El dă o mână de ajutor celor nevoiaşi, el priveşte cu compasiune starea în care se află oamenii săraci şi cei bătrâni şi le aduce lucruri care să uşureze povara zilelor lor.

CAPITOLUL XXIX - VOIOŞIA

29:1. De unde vine tristeţea? Nu din lucrurile exterioare, ci dintr-un vierme aflat în inimă. Ea nu are o existenţă de sine stătătoare, ci se înfruptă din slăbiciunea spiritului vostru.

29:2. Întotdeauna va exista tristeţe, fiindcă Legea spune că ea este esenţială pentru călirea sufletului, însă tristeţea este unul dintre vrăjmaşii care trebuie biruiţi şi aruncaţi afară. Ea nu este ceva ce trebuie acceptat cu resemnare. Lucrul cel mai bun pe care putem să-l facem este să ne ridicăm deasupra ei.

29:3. Prin urmare, lasă-ţi chipul să strălucească de voioşie, căci o faţă veselă va aduce lumină chiar şi în vieţile celor împovăraţi şi bucurie chiar şi celor mai necăjiţi. Un chip trist, care indică o inimă posomorâtă, va ucide până şi veselia celor tineri.

29:4. Nu mergeţi niciodată printre oameni cu o faţă tristă, căci aceasta va fi repede uitată. Oamenilor nu le pasă de chipurile întunecate, însă pe cele plăcute şi le vor aminti cu uşurinţă.

29:5. Atunci când un om care a intrat zâmbind în magazia de unde se distribuie orzul iese afară încruntat, acesta îşi arată nemulţumirea, iar cei care îşi aşteaptă rândul îl condamnă pe supraveghetor pentru faptul că socoteşte greşit. Însă cei care au de-a face cu oameni înţelepţi au chipuri vesele.

29:6. Deşi talentele voastre sunt de aşa natură încât nu puteţi părea măreţi în prezenţa altora, totuşi vă puteţi apropia de măreţie devenind plăcuţi şi agreabili. Este uşor ca un om să pară măreţ atunci când este măreţ, dar este greu ca cineva să pară plăcut şi agreabil atunci când nu este aşa.

29:7. Aerul trist al descurajării viciază aerul pur al vieţii. Angoasa din inima omului becisnic îi sporeşte nefericirea. Dacă pierde un ac este ca şi cum ar fi pierdut o avere. Mintea lui este împovărată cu nimicuri şi de aceea nu poate acorda atenţia cuvenită chestiunilor importante. Inima omului voios nu se întristează din cauza unor lucruri minore, aşa că este liberă să se ocupe de ceea ce este cu adevărat important.

29:8. Tristeţea, jalea şi deznădejdea apasă pe umerii bărbatului becisnic. Acestea îi secătuiesc puterile, voinţa şi bărbăţia.

29:9. Tristeţea şi necazurile reprezintă soarta tuturor oamenilor, însă povara le este uşurată dacă le poartă cu voioşie. Când sunteţi loviţi de nenorocire este bine să vă gândiţi, „Este oare acesta un lucru rău şi fără niciun scop?”.

29:10. Inima deznădăjduită invită înăuntru laşitatea şi josnicia; ea lasă să pătrundă în ea lucrurile inferioare. Inima voioasă nu are loc pentru asemenea lucruri.

29:11. Nu vă lăsaţi induşi în eroare de masca pietăţii, care ascunde inima tristă a omului melancolic. Chipul celui bun cu adevărat, ca şi înfăţişarea omului înţelept, străluceşte datorită veseliei sufletului său. Nici cea mai mare tristeţe şi cea mai copleşitoare nenorocire nu pot să facă să-i dispară strălucirea.

29:12. În mijlocul necazurilor şi tristeţii, lucrurile care altădată umpleau inima de bucurie nu dispar în totalitate. Şi atunci de ce să fie acestea oferite ca jertfă pe altarul tristeţii? Nu este oare prea exagerată o astfel de tristeţe? Nu este această jertfă inutilă şi neproductivă?

29:13. Îngrijorarea şi tristeţea nu uşurează niciodată povara suferinţei, şi nici nu modifică situaţia existentă. Doar voioşia, răbdarea şi tăria morală uşurează această povară şi îi atenuează loviturile.

29:14. Omul trist îşi îmbrăţişează nefericirea în singurătate, precum avarul care îşi adună aurul, deoarece nu suportă să o lase să plece. Ea i-a umplut viaţa, căci nu are prieteni, fiindcă aceştia au fugit şi l-au lăsat să se bucure de tristeţea lui dragă.

29:15. Tristeţea nu este copilul cugetului; ea nu ştie ce este raţiunea; ea respinge ofertele

© Biblioteca Spirituală

de prietenie şi manifestările de compasiune; ea caută doar tovărăşia acelora care au compasiune pentru ea. Cauza nu este importantă, pentru că tristeţea este un scop în sine. Eliminaţi cauza şi veţi vedea că tristeţea va rămâne. Tristeţea este o stare interioară, nu rezultatul unor împrejurări externe.

29:16. Care sunt cauzele tuturor formelor de tristeţe? Oare nu actul de a trăi şi schimbările care se produc? Şi atunci, nu înseamnă că tristeţea este inutilă? De viaţă nu puteţi scăpa, iar celelalte lucruri şi situaţii nu se schimbă ele permanent? Căci aceasta este Legea.

29:17. Aşadar, omul, care a fost creat în conformitate cu Legea şi se supune Legii, trebuie să-i accepte deciziile. Viaţa lui este guvernată de rânduielile ei, şi de acestea nu poate scăpa. Căci oricât de mult ai lovi cu capul un munte, el va continua să rămână neclintit.

29:18. Acceptaţi cu voioşie acele lucruri care nu pot fi afectate de tristeţe; în felul acesta, povara ei se va uşura. Soarele străluceşte mai tare pentru omul voios.

29:19. O singură tristeţe este vrednică de milă; o singură tristeţe stârneşte inima; o singură tristeţe este extraordinar de profundă şi doar o singură tristeţe este într-adevăr reală. Aceea este tristeţea inimii voioase.

29:20. Dacă ştiţi că tristeţea şi necazul vă vor ieşi în cale, deoarece ele sunt o parte a tiparului vieţii, atunci veţi fi înţelepţi dacă vă veţi pregăti să daţi piept cu ele; dar este un lucru lipsit de înţelepciune să le căutaţi voi înşivă. Uneltele cu ajutorul cărora viaţa ne încearcă nu sunt niciodată departe de noi.

29:21. Dacă sunteţi ignoranţi în privinţa Legii, să nu vă plângeţi de ea. Mai bine căutaţi să înţelegeţi natura Legii, căci în felul acesta veţi înţelege ce este viaţa. Cel care înţelege Legea ştie de ce tiparul vieţii este cel care este, de ce este un model de lumini şi umbre.

29:22. Legea este neschimbătoare şi implacabilă, şi numai un prost vorbeşte împotriva a ceva ce nu poate fi schimbat. Omul nu va găsi niciodată mulţumirea până când nu va învăţa să accepte Legea aşa cum a fost ea stabilită. Ea guvernează întregul Pământ, precum şi viaţa lui; a trăi în armonie cu ea înseamnă a trăi în pace.

29:23. Dacă în slăbiciunea şi nestatornicia voastră credeţi că povara Legii este intolerabilă, toate văicărelile şi gemetele voastre nu vor uşura povara; nu se va întâmpla nimic, ci doar vă veţi spori suferinţa. Legea nu face nicio concesie slăbiciunilor oamenilor.

29:24. Firea omului este în conformitate cu Legea, de aceea este un lucru nefiresc ca cineva să se revolte împotriva ei; căci în felul acesta omul nu poate obţine nimic. Tot ce obţine este ca în el să se adune nemulţumirea. Nu este mai bine să trăiască în pace cu starea naturală a lucrurilor decât să se simtă sfâşiat în sinea lui din cauza revoltei sale zadarnice?

29:25. Nu stă în natura voastră să răbdaţi loviturile necazurilor fără a suferi, dar stă în natura voastră şi este de datoria voastră să le înfruntaţi ca nişte bărbaţi.

29:26. Tristeţea de dragul tristeţii îi răpeşte omului bărbăţia, iar omul care suferă nu este pregătit să se apuce de lucruri măreţe.

29:27. Prin urmare, aveţi grijă să nu vă provocaţi singuri vreo boală sau să vă pierdeţi aptitudinile lăsându-vă pradă slăbiciunilor spiritului, căci acestea nu duc la nimic bun. Există pe Pământ suficientă tristeţe reală şi suficientă suferinţă adevărată, care au un scop bine definit.

29:28. Pentru omul voios viaţa este o plăcere, dar pentru cel trist ea este o povară. Un chip voios este întotdeauna binevenit, un spirit voios uşurează povara multor oameni, iar un suflet voios nu este niciodată separat de Dumnezeu.

CAPITOLUL XXX - DISCREŢIA

30:1. Prevederea şi precauţia nu sunt înrudite cu laşitatea; chiar şi furnicile mărşăluiesc înarmate. Este înţelept să traversaţi curtea înainte să întărâtaţi taurul şi să învăţaţi să înotaţi înainte să clătinaţi barca.

30:2. Nu vă duceţi într-o adunare de bărbaţi dacă aveţi chef de scandal, iar ei sunt puşi pe ceartă. Evitaţi să faceţi ce face mulţimea, căci barca se scufundă dacă în ea se urcă prea mulţi

© Biblioteca Spirituală

oameni.

30:3. Cuţitele ascuţite sunt luate degrabă în mână de către aceia care se opun intrării cuiva nepoftit. Este imprudent să căutaţi să intraţi în alt mod decât cu invitaţie şi la momentul potrivit.

30:4. Înaine să deschideţi gura în prezenţa altora faceţi-vă ordine în gânduri, iar atunci când vorbiţi cântăriţi cu grijă cuvintele şi fiţi cumpătaţi atunci când le rostiţi, căci odată rostite ele prind aripi şi nu le mai puteţi lua înapoi. Fiţi rezervaţi, deoarece dacă le spuneţi tuturor ce vreţi să faceţi, lucrurile vă vor scăpa din mână.

30:5. Înainte să întreprindeţi ceva, analizaţi contextul fiecărei acţiuni şi rezultatul pe care îl poate avea. Este o nebunie să deschideţi gura sau să faceţi un anumit lucru până când nu aţi cântărit bine consecinţele. În felul acesta, dezonoarea nu vă va umbri niciodată cărarea, iar ruşinea nu va intra pe uşa locuinţei voastre. Dacă vă veţi conduce paşii cu discreţie nu veţi cunoaşte remuşcarea şi nici nu veţi fi apăsaţi de tristeţe pentru faptele pe care le-aţi săvârşit.

30:6. Fie ca chibzuinţa să vă însoţească întotdeauna; glasul ei rosteşte cuvinte de înţelepciune, iar mâna ei vă va călăuzi mereu şi vă va purta în siguranţă pe cărările binelui. Ea vă va păzi de loviturile nenorocirilor şi vă va proteja de vânturile necazurilor.

30:7. Aplecaţi-vă urechea la sfaturile ei chibzuite şi scrieţi-le pe tablele inimii voastre. Ea este mama tuturor virtuţilor şi apărătoarea mulţumirii sufleteşti.

30:8. Nu acceptaţi nicio favoare din partea omului impulsiv şi niciun folos din partea celui orgolios. Aceştia nu caută altceva decât să-şi satisfacă sentimentele egoiste; motivul lor este vanitatea, iar scopul lor este înfumurarea.

30:9. Dicreţia, chibzuinţa şi sârguinţa nu garantează succcesul, căci acest lucru este contrar Legii. Cel ce slujeşte scopului vieţii nu are parte în mod inevitabil de succes lumesc.

30:10. Refuzaţi favorurile mercenarilor, pentru că veţi fi prinşi în ele ca într-o plasă din care nu veţi putea scăpa aşa uşor.

30:11. Nu vă grăbiţi niciodată să obţineţi ceea ce este avantajos; omul chibzuit se grăbeşte încet. Nu creaţi niciodată premisele care vor distruge un avantaj sau o oportunitate.

30.12. Ceea ce se dobândeşte în grabă se va pierde repede, însă ceea ce se câştigă pe îndelete se va păstra. Şi să nu uitaţi că bunurile şi aurul, ca şi armele de război, trebuie mânuite cu grijă.

30:13. Cântăriţi în inima voastră tot ceea ce faceţi şi nu vă croiţi drum cu ajutorul limbii. Chiar dacă limba omului este precum cârma unei corăbii, aşa cum se spune în scrierile mai noi, tot inima este cea care stă de strajă la arcuri.

30:14. Un om chibzuit ţine ceea ce ştie în spatele limbii sale, însă limba prostului îi arată prostia. Omul care vorbeşte fără să gândească va fi dus de limba sa pe drumuri greşite; el va fi prins în plasa cuvintelor sale nesăbuite.

30:15. Judecaţi-i pe toţi oamenii cu discreţie şi reţinere, fără grabă şi fără prejudecăţi. Nu judecaţi pe nimeni după ce se bârfeşte prin târg, ci după felul în care vi se înfăţişează vouă. Iar faptul că un om este popular în târg nu îl recomandă cu nimic.

30:16. Fiţi chibzuiţi în relaţiile voastre cu oamenii, ca să puteţi fi respectaţi pentru onestitatea voastră. Întoarceţi-vă plugul la marginea ogorului şi nu trageţi nicio brazdă dincolo de hotarul altuia. Nu lăsaţi vitele să se abată de pe păşunile voastre.

30:17. Mai bine o măsură de pământ care este a voastră, decât o mie de măsuri dobândite prin necinste şi înşelăciune.

30:18. Este o vreme să fiţi curajoşi şi o vreme să fiţi discreţi. Prin urmare, grăbiţi-vă să dobândiţi cunoaşterea şi să ştiţi să le deosebiţi, căci doar aceia care fac acest lucru vor trăi în pace şi prosperitate.

30:19. Proştii dau buzna în mlaştini şi pier, dar înţelepţii păşesc cu grijă şi reuşesc să treacă prin ele. Numai un prost va sta sub un zid aplecat.

30:20. Fiţi curajoşi şi precauţi, nu curajoşi şi imprudenţi, căci prostia poate să ducă de râpă chiar şi cele mai curajoase fapte.

30:21. Cea mai mare calitate a omului, aceea care îl deosebeşte de fiarele câmpului şi ale

© Biblioteca Spirituală

pădurii, cel mai periculos şi mai neliniştitor dar al lui Dumnezeu, este liberul arbitru; totuşi, acesta reprezintă promisiunea de aur a Dumnezeirii. Prin urmare, să vă analizaţi întotdeauna faptele cu atenţie şi să le cântăriţi cu chibzuinţă, ca şi cum aţi fi o călăuză. Căci aşa cum vârtejul de vânt ridică nisipul şi îl aruncă asupra muncii oamenilor, tot aşa şi glasul iresponsabil al gloatei copleşeşte raţiunea celor care îi ascultă vorbele fără să gândească.

30:22. Căutaţi adevărata semnificaţie din spatele cuvintelor care se revarsă de pe buze; vedeţi dacă în inima vorbitorului se află Adevărul sau doar o umbră a lui. Fie ca viaţa voastră să fie guvernată de raţiune şi experienţă, în aşa fel încât dacă eşuaţi, să nu daţi nimănui socoteală în afară de vouă înşivă.

CAPITOLUL XXXI - CUMPĂTAREA

31:1. Niciodată să nu căutaţi să trăiţi dincolo de hotarele condiţiei voastre sociale şi niciodată să nu vă împingeţi organismul până la limită, căci lucrurile care vă lipsesc la tinereţe vă vor oferi mângâiere la bătrâneţe.

31:2. Să nu lăsaţi niciodată prosperitatea să vă facă orbi la farmecele chibzuinţei, fiindcă acela care se complace în plăcerile nefolositoare ale vieţii va ajunge să sufere în cele din urmă din cauza lipsei lucrurilor necesare.

31:3. Fiţi tot timpul prudenţi; două săgeţi care vibrează sunt mai bune decât una singură, iar trei sunt şi mai bune.

31:4. Există o mare diferenţă între omul cumpătat şi cel avar. Atunci când iubirea de bogăţii şi bunuri depăşeşte limitele moderaţiei, aceasta devine ca o bubă a cugetului. Ea otrăveşte toate trăirile bune, sugrumă simţul onestităţii, sufocă virtutea şi ucide iubirea şi afecţiunea.

31:5. Avarul ar fi în stare să dea farmecele soţiei sale în schimbul aurului; ar fi capabil să-şi folosească copiii ca robi; şi-ar lăsa părinţii să moară de foame şi nu şi-ar deschide cămara. El sacrifică liniştea tuturor pentru lăcomia sa; nici măcar la propria linişte nu se gândeşte, deoarece căutând să-şi satisfacă lăcomia el îşi sacrifică orice bucurie şi orice mulţumire.

CAPITOLUL XXXII - CONDUCEREA

32:1. Dacă sunteţi chemaţi să fiţi conducători ai oamenilor, atunci treceţi la realizarea planurilor voastre, porunciţi şi aveţi grijă ca deciziile voastre să fie puse în practică imediat.

Faceţi în aşa fel încât gândurile dimineţii să devină faptele serii şi nu lăsaţi niciodată să apună soarele peste ceea ce puteaţi să faceţi când a răsărit.

32:2. Gândiţi-vă la zilele care încă nu s-au născut şi nu sacrificaţi viitorul pentru ziua de azi. Să nu vă duceţi niciodată la culcare având ca tovarăş de pat nehotărârea. Problemele nerezolvate cad greu la stomac în timpul vegherilor nopţii.

32:3. Dacă vreţi să fiţi respectaţi în calitatea voastră de conducători, atunci feriţi-vă de avariţie, căci aceasta va alunga încredea pe care alţii o au în voi, iar siguranţa de sine nu poate exista în compania ei. Avariţia este un lucru rău, care îi face chiar şi pe părinţi să săvârşească ticăloşii împotriva copiilor lor.

32:4. Dacă aveţi tărie trupească, nu vă lăudaţi cu ea, fiindcă oamenii sunt conduşi de cei cu spiritul puternic. Calităţile unui conducător şi cele ale unui stăpân nu sunt aceleaşi.

32:5. Să vă faceţi respectaţi prin purtarea voastră cuviincioasă şi prin faptul că vorbiţi deschis. Cel cu gura mare nu invită la respect, ci la amuzament pe la spate. Nu porunciţi, ci mai degrabă călăuziţi. Dacă vreţi să aveţi parte de glorie sau dacă vă place să-i lăudaţi pe alţii, ridicaţi-vă din ţărâna omului muritor de rând şi fixaţi-vă privirea pe cerul înstelat.

32:6. Ţineţi minte că un conducător conduce, şi că este uşor să-l conduci pe om, dar este greu să-i dai porunci.

32:7. Păstraţi-vă întotdeauna stăpânirea de sine. Focurile fanatismului ard cu putere şi

© Biblioteca Spirituală

mistuie raţiunea; prin urmare, răcoriţi gândurile înfierbântate, care ard într-o inimă pătinaşă. Omul care merge încet va găsi calea cea mai uşoară.

32:8. Să nu fiţi aroganţi datorită funcţiei voastre, căci omul cu inimă mare se smereşte cu uşurinţă. Însă omul arogant, oricât de puternic ar fi, este mai puţin puternic din cauza aroganţei.

32:9. Odată ce aţi început o acţiune, dacă procedaţi cu înţelpciune, duceţi-o până la capăt, fiindcă cel ce struneşte calul în mijlocul săriturii sigur va cădea.

32:10. Conducerea este privilegiul Bărbatului Adevărat, căci un bărbat becisnic nu poate conduce decât alţi bărbaţi becisnici. Comanda poate să-i revină sau să-i fie dată şi unui bărbat becisnic, însă acest lucru nu se întâmplă datorită calităţilor sale, aşa că acesta va conduce prin asuprire.

32:11. Cel ce conduce la victorie este măreţ, dar cel ce conduce în vreme de înfrângere este şi mai măreţ.

32:12. Cununa conducerii nu este succesul, pentru că Legea stabileşte că cele mai mari eforturi pot fi încununate de eşec.

CAPITOLUL XXXIII – DEMNITATEA

33:1. Demnitatea, atât la necaz, cât şi la noroc, este marca Bărbatului Adevărat. Ţineţivă capul sus şi umblaţi cu o ţinută demnă, astfel încât toţi să-şi dea seama că sunteţi bărbaţi adevăraţi. Căci oamenii servili îşi dau la iveală laşitatea prin ţinuta pe care o au şi prin modul în care se comportă.

33:2. Atunci când furtuna mâniei spulberă autocontrolul oamenilor inferiori, care se lasă purtaţi de temperamentul lor, voi să rămâneţi calmi printre ei, aşa cum stă stânca în faţa asalturilor mării învolburate.

33:3. Adevărata demnitate, nu acea faţadă falsă afişată de ipocriţi, reprezintă manifestarea exterioară a tăriei interioare, iar Bărbaţii Adevăraţi sunt demni întotdeauna. Ea este cea care-l deosebeşte pe prinţ de slujitor şi pe omul curajos de cel fricos şi laş.

33:4. Demnitatea nu este nici o mândrie falsă, nici o faţadă falsă care ascunde o fire arogantă; ea este ţinuta firească a omului încrezător.

33:5. Femeile trebuie să-şi amintească mereu de pudoarea specifică feminităţii şi să nu treacă niciodată de hotarele discreţiei şi bunei-cuviinţe, aşa cum şi bărbatul trebuie să se poarte cu demnitate, pentru că-şi cunoaşte bărbăţia şi este mândru de ea.

33:6. Dacă păstraţi o ţinută demnă atunci când daţi de necaz sau când alţii vă dispreţuiesc părerile şi convingerile, prin acest lucru vă arătaţi măreţia. A rămâne demni atunci când sunteţi batjocoriţi sau deprimaţi înseamnă a vă umili duşmanii.

CAPITOLUL XXXIV - ADEVĂRUL

34:1. Adevărul nu este o calitate a Pământului, ci o infuzie venită din Regiunile Înalte aflate în spatele vălului, unde Adevărul se manifestă în puritate. Aici, pe Pământ, lucrurile nu dezvăluie ochiului adevărata lor natură, căci lucrurile pe care le vedem cu ochii sunt aşa cum le văd ochii, nu aşa cum sunt ele în realitate şi în Adevăr. Ochiul descifrează realitatea într-un mod imperfect.

34:2. Ca să atingă Adevărul, omul trebuie să caute dincolo de Pământ şi de el însuşi. Căci deşi va rămâne legat de Pământ, el va putea să vadă lumina Adevărului, însă doar slab şi ca o reflectare a sursei aflate la mare distanţă.

34:3. Cu toate acestea, căutarea Adevărului trebuie să fie unul dintre scopurile principale ale vieţii. Prin urmare, planeta Pământ, învăţătoarea noastră înţeleaptă, îi arată omului natura amăgirii şi o aşază peste tot în jurul lui, ca el să-i studieze modul de manifestare şi să-i înveţe tertipurile. Este un joc în care omul încearcă să descopere ce este realitatea, însă până acum nu prea a reuşit s-o înţeleagă. Pentru că drumul spre Adevăr trece prin pădurea deasă a iluziei şi

© Biblioteca Spirituală

traversează marile pustietăţi ale amăgirii.

34:4. Descifraţi secretele unei pietre şi poate veţi descoperi o stea; deschideţi un trup de apă şi poate veţi descoperi o inimă de foc.

34:5. Oare nu spuneau oamenii din vechime că ochii noştri ne înşală în privinţa tuturor lucrurilor şi că doar Marele Ochi poate percepe toate lucrurile în Adevăr?

34:6. Zeităţile din vremurile vechi, care trăiau dincolo de munţii cei înalţi, spuneau că omul nu este o fiinţă solidă, ci el este asemenea unui vârtej în mijlocul unei mări aflate în mişcare. Acestea vedeau Pământul ca pe o mişcare în interiorul unei mişcări, ca pe o viaţă în interiorul unei vieţi, şi nu era oare înţelepciunea lor mai mare decât a noastră?

34:7. Pământul creşte în înţelepciune de la o generaţie la alta, dar nu toată această înţelepciune este transmisă posterităţii. Unele lucruri se pierd, iar altele se câştigă.

34:8. Poate oare ochiul din alcovul roşu să vadă lucrurile pe care le vede ochiul muritor al omului sau la fereastra Adevărului lucrurile sunt diferite?

34:9. Adevărul şi desăvârşirea sunt unite într-un singur tot, dar niciunul dintre aceste elemente nu este pur pe Pământ. Însă cu toate că oamenii vor să vadă Adevărul, atunci când el stă înaintea lor ei nu îl văd, căci sticla colorată a iluziei ascunde Adevărul mai mult decât orice altceva.

34:10. Adevărul este paharnicul Dumnezeului Adevărat şi el toarnă o cupă plină celor care respectă legile Sale. În viaţă, vine un moment în care oamenii simt o chemare de a fi martori ai Adevărului, atât cât îl pot vedea.

34:11. Omul care se agaţă de Adevăr va dobândi avere şi poziţie socială, căci este un om vrednic.

34:12. Adevărul nu poate fi stabilit pe baza argumentelor oamenilor; prin urmare, el nu trebuie judecat pe baza argumentelor lor, ci argumentele lor trebuie privite în lumina Adevărului, aşa cum este el revelat şi cunoscut. Să nu spuneţi că Adevărul va fi cunoscut odată cu trecerea timpului sau că dacă mulţi oameni cred în ceva anume acel lucru este adevărat.

34:13. Cel mai bun Adevăr la care oamenii pot avea acces vreodată este Adevărul aparent, deoarece Adevărul adevărat nu poate fi dezvăluit oamenilor de pe Pământ. Şi acum, dacă ne gândim la Adevăr şi la minciună, nu par acestea la fel în cazul lucrurilor aflate mai presus de înţelegerea noastră? Prin urmare, cum altfel am putea decide între ele decât cu ajutorul şoaptelor conştiinţei noastre?

34:14. Opinia generală este cea mai neînsemnată dovadă a Adevărului, căci oamenii în general sunt ignoranţi. De aceea şi Legea stabileşte că mediul în care trăieşte omul, precum şi situaţiile prin care trece, conduc mai mult la decepţie decât la Adevăr.

34:15. Căutaţi Adevărul, pentru că el este cel mai măreţ dintre lucrurile pe care omul poate să le priceapă. Dumnezeu este dincolo de înţelegere, dar Adevărul nu; şi doar el este calea spre împlinirea destinului fiecărui om. A progresa în viaţă înseamnă a descoperi Adevărul, dar este oare omul capabil să înţeleagă prezenţa lui măreaţă? Aşa cum bufniţa este orbită de strălucirea soarelui, tot aşa şi omul este orbit de chipul dezvelit al Adevărului maiestuos.

34:16. Adesea, Adevărul este învăluit în amăgire sau este viciat de atingerea odioasă a ipocriziei. Adevărul fără cinste este ca un copac fără frunze. Adevărul deformat are un chip mai înspăimântător decât orice grozăvie pe care v-aţi putea-o imagina, şi chiar şi inima inocentă tremură înaintea lui.

34:17. O, Adevăr maiestuos, ce ticăloşie se săvârşeşte în numele Tău minunat! Cât de mult suferi în gura ipocriţilor şi amăgitorilor, care înfăşoară un grăunte de Adevăr în pânza unei mari minciuni!

34:18. Ceea ce seamănă cu Adevărul în întunericul din bârlogul şarpelui poate arăta total diferit la lumina zilei.

34:19. Adevărul, cel mai bun susţinător, este în acelaşi timp şi o flacără purificatoare, care adesea ne face să suferim mai mult decât minciuna, pentru că altfel sufletul ar primi o lovitură nefastă.

34:20. Bărbatul becisnic şi omul nevrednic spun, „Ce treabă am eu cu Adevărul, care mult

© Biblioteca Spirituală

prea frecvent stârneşte mânie şi necazuri; nu este oare mai bun cuvântul blând, care te face să fii apreciat?".

34:21. Să nu spuneţi, „Cum putem deosebi adevărul de minciună dacă Adevărul nu este de pe Pământ?". Voi veţi avea parte de suficient adevăr atunci când veţi găsi acel ceva care vă va călăuzi în mod just.

34:22. Adevărul este veşnic şi neschimbător. Primul Adevăr, care a fost la început, va dura până la sfârşit; nimic nu-i poate fi adăugat şi nimic nu-i poate fi luat. El poate fi văzut din multe părţi şi poate părea diferit, însă aceste diferenţe sunt doar în ochii privitorilor. Adevărul însuşi este invariabil şi nu suferă modificări.

34:23. Adevărul nu ţine de om şi nici nu este de pe Pământ. El aparţine doar lui Dumnezeu, iar atunci când omul va vedea Adevărul în puritatea lui, îl va vedea pe Dumnezeu.

34:24. Marile adevăruri reprezintă hrana sufletului, iar sufletele mari moştenesc veşnicia.

34:25. Umblaţi întotdeauna împreună cu Adevărul, căci cu toate că el se va retragea atunci când vă veţi apropia, deoarece nu poate fi debândit pe Pământ, asta înseamnă totuşi că vă îndreptaţi în direcţia cea bună.

34:26. Adevărul se află la sfârşitul viitorului; când toate lucrurile vor ajunge la final, acolo va fi Adevărul.

34:27. Doar Adevărul îi poate elibera pe oameni. Va veni şi ziua în care omului i se va putea vorbi deschis despre natura lui reală şi despre destinul său, iar în ziua aceea spiritul său va răspunde şi îşi va arăta slava, aşa cum mugurele unei flori se desface la lumina soarelui. În ziua aceea, el va înţelege că provocarea numită „moarte" este doar un punct de plecare către o sferă mai înaltă de activitate. Atunci va înţelege ce este el cu adevărat şi ce trebuie să devină pentru a-şi împlini destinul.

CAPITOLUL XXXV - NECAZURILE

35:1. Necazurile şi supărările, asemenea fierarului, modelează atunci când lovesc. Ele reprezintă nişte provocări pe poteca Adevărului, care îi pun la încercare pe cei care aspiră la dumnezeire.

35:2. Necazurile măsoară virtutea femeilor şi curajul bărbaţilor. Aşa cum aurul se încearcă cu acid, tot aşa şi oamenii sunt încercaţi cu ajutorul necazurilor. Aşa cum focul călеşte metalul, tot aşa şi oamenii sunt modelaţi de loviturile sorţii potrivnice.

35:3. Necazurile şi supărările trebuie aşteptate, fiindcă acestea sunt necesare pentru pregătirea omului. Prin urmare, nu nu vă lăsaţi cuprinşi de amărăciune atunci când sunteţi aspru pedepsiţi de Unicul Dumnezeu. Un tată care nu-şi pedepseşte copiii înseamnă că nu este interesat de fericirea lor.

35:4. Priviţi-l pe omul care nu a fost lovit niciodată de greutăţi şi necazuri. Este moale ca o oală ce nu a fost arsă în foc; ca un lemn netratat, acesta se îndoaie când este apăsat. Bine a spus Haratif că necazurile dezvăluie măreţia, pe când prosperitatea o ascunde.

35:5. Năpastele pândesc şi sunt mereu pe urmele omului; merg în urma lui, indiferent pe unde o apucă. Ele lovesc în întuneric, asemenea celor ce stau în aşteptarea drumeţului, şi bântuie locurile în care domnesc pacea şi prosperitatea. Omul înţelept este mereu pregătit să le întâmpine; în saloanele plăcerii, el are cu el o sabie.

35:6. Tristeţea, suferinţa şi necazurile care-i asaltează pe oameni nu sunt trimise în mod intenţionat; ele sunt nişte necesităţi ale existenţei, fără de care sufletul adormit nu ar putea să se trezească. În dezvoltarea lui, el are nevoie de ele; aşadar, nu este o prostie şi o speranţă deşartă să aşteptaţi miracole care să vă protejeze, astfel încât să nu trageţi niciun folos din aceste experienţe? Este oare rezonabil să aşteptaţi să fiţi scutiţi de lucrurile pe care aţi venit să le experimentaţi? Prin urmare, acceptaţi cu bunăvoinţă ceea ce vă oferă viaţa, căci ea se conformează Legii. Nu este mai bine să îndураţi cu bărbăţie lucrurile care sunt inevitabile?

35:7. Balanţa nu este niciodată total dezechilibrată; o pierdere este socotită a fi o nenorocire, iar un câştig reprezintă o experienţă. Se ia bucuria de la trup şi se adaugă tărie la

© Biblioteca Spirituală

suflet.

35:8. Nu este uşor să rezişti cu bine sub loviturile necazurilor, dar şi mai greu este să-ţi menţii echililbrul când eşti ispitit de prosperitate. Bărbaţii adevăraţi nu se prăbuşesc atunci când sunt loviţi de necaz, însă în braţele moi ale prosperităţii mulţi îşi vor abandona vigoarea şi bărbăţia.

35:9. Cine dintre oamenii muritori poate evalua natura necazurilor? Ce nenorocire mai mare îl poate lovi pe om, decât moartea? Însă dacă i s-ar da nişte viziuni măreţe, atunci ar primi-o aşa cum cineva primeşte o moştenire.

35:10. Necazurile fac oamenilor mai mult bine decât rău; şi acestea nu sunt cele mai puţin importante dintre lucrurile care i-au făcut să devină măreţi.

35:11. Necazurile acţionează potrivit Legii. Ele sunt ca focul care întăreşte oala de lut sau ca ciocanul care căleşte metalul. Ele îi separă pe cei slabi de cei puternici şi pe cei vrednici de cei nevrednici. Ele sunt tocila care ascute sabia curajului. Ele sunt pieptenele care dă luciu hainelor virtuţii.

35:12. Omul este copilul nefericirii; cei care nu au cunoscut niciodată nenorocirea s-au dus. Pământul nu-l asupreşte pe om în zadar, aşa cum susţin bărbaţii becisnici; rolul lui este să-l intruiască şi să-l facă să evolueze, şi cum ar putea fi făcut acest lucru fără pedeapsă? Este o vreme pentru instruire şi o vreme pentru joacă. Pământul are grijă să avem parte de amândouă şi nu este aspru peste măsură. Viaţa oferă cu mult mai multă plăcere decât durere, şi cu mult mai multă bucurie decât tristeţe. Cel ce vrea numai să se joace şi să nu muncească deloc nu-şi are locul pe Pământ. Rareori instruirea este numai plăcere, iar învăţătura nu este separată de pedeapsă.

35:13. Lucrurile se schimbă; timpul merge doar înainte; nimic nu rămâne statornic, căci aceasta este Legea; prin urmare, nu vă plângeţi soarta din această cauză. Dacă povara ar fi prea mare pentru umerii voştri, atunci nu v-aţi găsi aici. Criticarea Legii este o prostie zadarnică, aşa că aţi face mai bine să vă armonizaţi cu ea. Totul se schimbă; cu cât un lucru este mai măreţ, cu atât este mai expus schimbării. Dacă firea voastră este de aşa natură încât nu vă puteţi supune Legii, atunci înseamnă că vă număraţi printre cei mai nefericiţi oameni, căci nu faceţi altceva decât să vă sporiţi povara în mod inutil.

CAPITOLUL XXXVI - BUCURIA ŞI TRISTEŢEA

36:1. Dacă nu ar fi întunericul, nu am putea cunoaşte lumina; dacă nu ar fi tristeţea, nu am putea cunoaşte niciodată bucuria.

36:2. Tristeţea sapă în suflet o magazie în care pot fi depozitate lucrurile care aparţin spiritului. Cu cât tristeţea sapă mai adânc, cu atât această magazie va putea conţine mai multe lucruri de felul acesta. Tristeţea sapă fântâna din care sunt scoase apele răcoritoare ale compasiunii şi înţelegerii; cu cât este mai adâncă fântâna, cu atât apa din ea va fi mai pură.

36:3. Oare metalul cel mai fin nu este el modelat în cea mai cumplită flacără, iar lemnul cel mai bun nu este acela care a fost expus cel mai mult la vânturile care îl întăresc? La ce este bună o oală care nu a trecut prin foc sau o cărămidă care nu a fost arsă la soare?

36:4. Când mâhnirea pune stăpânire pe inima voastră, cercetaţi-o cu atenţie; nu cumva suferiţi după vreun lucru care până acum v-a produs plăcere? Omul şi aşa are parte de suficientă tristeţe, ca să fie pus la încercare şi să se călească, aşa că ar fi o prostie să sporiţi această tristeţe prin văicărelile voastre inutile.

36:5. Bucuria şi tristeţea sunt tovarăşe inseparabile; una o dă la iveală pe cealaltă. Ele intră în viaţa voastră împreună şi vor rămâne întotdeauna cu voi. Şi atunci când una vă stă alături, cealaltă doarme.

36:6. Voi oscilaţi în balanţă între bucurie şi tristeţe, şi mişcare acesteia nu se va opri decât atunci când veţi rămâne nişte trupuri lipsite de conţinut. Atâta timp cât viaţa va pune în balanţă schimbările ce se petrec în fiinţa voastră, talerul bucuriei şi cel al tristeţii vor continua să urce şi să coboare.

© Biblioteca Spirituală

36:7. Nu lăsaţi nici bucuria, nici tristeţea să atârne prea greu în balanţă, căci niciuna dintre ele nu trebuie să se îndepărteze prea mult de starea de echilibru, ca nu cumva talerele să se dezechilibreze definitiv.

36:8. Intraţi cu precauţie în locuinţa bucuriei, căci acolo înăuntru se serveşte o băutură îmbătătoare, care poate scoate la lumină nebunia şi demonii răului. Prima datorie a omului este să se cunoască pe sine însuşi şi să reflecteze asupra destinului său, să devină conştient de sufletul său. Însă el nu poate face acest lucru în casa plăcerilor şi în braţele bucuriei; prin urmare, nu-i aşa că a fost un lucru înţelept ca omului să-i fie dată tristeţea?

36:9. Evitaţi locuinţa tristeţii, căci acolo binele se transformă în rău, iar bocetele de auto-compătimire întristează noaptea cea grea. Ceaţa lacrimilor venite din interior face ca florile care îmbracă grădina vieţii să se ofilească. Este mai bine să nu vă rătăciţi în niciuna dintre aceste locuinţe, ci să mergeţi pe poteca moderaţiei, care trece printre ele.

36:10. Atâta timp cât omul umblă pe Pământ, tristeţea va fi mereu pe urmele sale şi se va apropia de el neinvitată, aşa că nu o încurajaţi cu judecăţile voastre greşite.

36:11. Omul, prin gândurile şi faptele sale, ţine uşa deschisă pentru tristeţe, însă locuinţa lui atrage rareori bucuria ca oaspete. Plăcerile trebuie cumpărate, pe când suferinţa vine neinvitată.

36:12. Aşa cum omul este mai puţin conştient de o sănătate perfectă decât de cea mai mică boală, tot aşa şi cea mai mare bucurie îl mişcă mai puţin decât cea mai măruntă tristeţe. Omul este sclavul durerii şi jucăria plăcerii.

36:13. Cel care este trist înainte să apară tristeţea este trist doar de dragul tristeţii; un astfel de om iubeşte tristeţea, căci aceasta, ca şi durerea, poate oferi plăcere celor anormali.

6:14. Cel care caută plăcerea printre lucrurile nestatornice şi lipsite de substanţă nu poate avea parte decât de o bucurie vagă. Când se dă foc paielor, acestea se aprind imediat, însă focul se stinge repede, pe când lemnul tare arde mult timp, iar căldura lui durează.

36:15. Loviturile tristeţii, care întăresc spiritul pe cale, astfel încât să poată merge înainte, până la păşunile verzi ale mulţumirii sufleteşti, sunt mai bune pentru om decât farmecele moi ale plăcerii. Căci acestea din urmă sug seva din inima lui, iar omul devine incapabil să îndure suferinţa. Iar forma confuză a bucuriei îl admeneşte adesea pe om în mlaştina regretelor ori îl aruncă în balta disperării.

CAPITOLUL XXXVII - COMPASIUNEA

37:1. Aşa cum mâinile blânde ale soarelui împrăştie flori vesele pe faţa pământului şi aşa cum apele care se revarsă aduc o recoltă bogată, tot aşa un chip zâmbitor şi o mână întinsă cu compasiune umplu inima până la refuz.

37:2. Omul lipsit de compasiune nu merită niciodată să aibă parte de ea, dar totuşi nu vă împietriţi inima faţă de acesta. Lacrimile blânde ale compasiunii sunt precum picăturile strălucitoare de rouă, care îmbracă pustietatea aspră cu ghirlande lucitoare.

37:3. Fie ca urechea voastră să fie mereu atentă la plânsetul celor nevoiaşi, iar braţul vostru să fie întotdeauna gata să-i ajute pe cei lipsiţi de apărare. Fie ca triseteţea celui inocent care suferă să nu rămână niciodată nebăgată de seamă.

37:4. Când văduva şi orfanul vă cer ajutorul în tăcere, privindu-vă cu ochii plini de o suferinţă mută, deschideţi porţile compasiunii din inima voastră. Revărsaţi ajutorul voastru asupra celor care nu găsesc pe nimeni mai puternic decât voi ca să îi ajute.

37:5. Cel care întoarce spatele zdrenţelor celor săraci şi ignoră obrazul palid al celor înfometaţi aplică sufletului său sensibil nişte lovituri paralizante. Şi atunci ne mai mirăm că acesta devine mort şi insensibil, că nu mai simte şi nu mai reacţionează? Dacă nu pentru alt motiv, aveţi compasiune măcar pentru voi înşivă, căci compasiunea vă modelează fiinţa şi vă face să aveţi parte de slavă veşnică.

37:6. Dacă un singur om geme nefericit în locuinţele sărăciei sau dacă un singur cap cu părul alb rămâne plecat de suferinţă şi cere ajutor, cum mai puteţi să vă urmaţi drumul fără a fi

© Biblioteca Spirituală

mişcaţi de compasiune? Cum mai puteţi să vă irosiţi timpul şi fiinţa în plăceri care nu vă aduc niciun folos? Voi, cei care vă bucuraţi de plăceri deşarte fără să vă pese, în timp ce alţii sunt în nevoi şi în suferinţă, veţi ajunge într-o bună zi să vă mâncaţi propria inimă în pustiul întunecat din peşterea tenebroasă, bântuiţi de amărăciune şi regrete.

CAPITOLUL XXXVIII - LĂCOMIA

38:1. Nu fiţi avari pentru a dobândi mai multe bogăţii. Nu vă umpleţi inima cu iubire pentru posesiunile altuia, şi nici nu vă folosiţi de ceea ce îi aparţine, decât dacă aveţi acordul lui în acest sens.

38:2. Avariţia transformă un prieten bun într-un duşman înverşunat; ea îl goneşte pe slujitor de la stăpânul său. Ea intervine între soţ şi soţie şi îşi înstrăinează tatăl de fiu. Ea păzeşte magazia răului şi îl întovărăşeşte pe om pe drumul viciului.

38:3. Atunci când se împarte o proprietate, ţineţi-vă lăcomia în frâu şi luaţi doar ceea ce vi se cuvine. Păziţi-vă ca nu cumva lăcomia să vă întunece gândurile şi să nu mai puteţi vedea limpede ceea ce este într-adevăr al vostru şi ceea ce aparţine altuia.

38:4. Un bărbat care în familia lui este lacom şi apucător este ca un vierme într-un măr bun; împrăştie putreziciunea peste tot. Smochina viermănoasă strică întreaga recoltă.

38:5. Lăcomia va aduna bunuri pământeşti, chiar şi averi, dar va deforma sufletul. Iar sufletul unui om lacom nu este plăcut la vedere.

38:6. Bunurile unui om lacom nu sunt niciodată în siguranţă, fiindcă avariţia lui va distruge ceea ce lăcomia a acumulat.

38:7. Lăcomia este o otravă pentru inimă şi ea contaminează şi distruge binele care se află în om. Calităţile care construiesc virtutea – cinstea, datoria şi afecţiunea – se ofilesc şi mor atunci când sunt atinse de răsuflarea ei rece.

38:8. Avariaţia sapă groapa celor mulţi care i se închină, căci aceştia intră în mormintele lor încă de tineri; însă lăcomia este mai bine cunoscută sub denumirea de viciul anilor care trec.

38:9. Bogăţiile îi slujesc pe cei înţelepţi, dar îi stăpânesc pe cei avari şi slabi. Prostul este robul bogăţiilor sale; acestea nu îl slujesc. Omul lacom le are aşa cum bolnavul are temperatură; ele îl chinuie şi nu poate să se odihnească. Dormitorul lui nu este un loc al păcii, iar locul unde îşi pune capul nu-l lasă să doarmă. Acesta se chinuie, visând că este păgubit şi că hoţii au chipuri de demoni.

38:10. La ce folosesc aurul şi argintul dacă bogăţiile produc atât de multă răutate? Nu au deposedat ele nenumărate femei de virtutea lor? Metalele pe care Dumnezeul Măreţ le-a aşezat în sânul Pământului, ca să-l slujească pe om, au ajuns să pună stăpânire pe el, însă vina nu este a metalelor, căci acestea sunt în esenţă neutre.

38:11. Nu se găsesc ele în cantităţi mari la oamenii cei mai răi, şi nu sunt preţuite peste măsură de bărbaţii becisnici, care cred că acestea pot înlocui puterea pe care nu o au? 38:12. Omului sărac îi lipsesc multe lucruri, însă avarul se leapădă de tot ce îi este de folos.

38:13. Nu vă aşteptaţi ca omul avar să fie amabil, căci cum poate fi el amabil cu altcineva când lăcomia lui îl face să fie atât de crud cu sine însuşi? Cum poate răspunde acesta la afecţiune când sentimentele lui sunt înfăşurate în lucruri lipsite de simţire?

38:.14. Cum este cancerul pentru trup, tot aşa este şi avariţia pentru suflet. Lăcomia este împărătească în ţara celor cu inima mică. Lăcomia a sedus tot atât de multe femei ca şi cuvintele delicate.

38:15. A fi econom şi prevăzător este firesc şi este bine, însă avariţia este o perversiune nefirească a acestor virtuţi, de aceea ea este un lucru rău.

38:16. Primul lucru bun pe care-l poate face un avar este să moară, iar moartea lui este primul folos pe care acesta îl aduce oamenilor. A te căsători cu un bărbat avar este ca şi cum ai trăi într-o locuinţă lipsită de mobilă.

38:17. În vremurile vechi, când oamenii locuiau sub soare dincolo de munţi, oamenii nu erau avari, şi cu toate acestea aveau parte atât de bogăţii, cât şi de mulţumire sufletească. Deci

© Biblioteca Spirituală

dacă viaţa lor era îmbelşugată şi fericită, atunci ce s-a întâmplat cu oamenii? Poate că au fost schimbaţi de acele lucruri pe care le posedau. Şi dacă aşa stau lucrurile, ce putem face noi pentru a fi mai înţelepţi?

38:18. Pontas a spus că aceia cărora le lipsea mulţumirea şi confortul, prosperitatea şi abundenţa, au moştenit pământurile celor care se bucurau de ele, iar aceasta poate fi o lege inferioară. În această privinţă, scrierile rămân tăcute.

CAPITOLUL XXXIX - VANITATEA

39:1. Priviţi-l pe omul violent şi cercetaţi-l pe cel vanitos. Aceştia sunt îmbrăcaţi în straie bătătoare la ochi, căci dorinţa lor este aceea de a atrage atenţia oamenilor. Ei caută locurile de adunare şi se simt bine în mijlocul mulţimii, pentru că singuri nu atrag prea mulţi tovarăşi.

39:2. Omul vanitos dispreţuieşte înţelepciunea şi cunoaşterea; decenţa şi discreţia îi sunt străine. El îşi asupreşte subordonaţii şi este obraznic cu superiorii săi, care, la rândul lor, privesc amuzaţi la slăbiciunea lui.

39:3. Acesta dispreţuieşte judecata altora şi respinge poveţele prietenilor săi; el se bazează doar pe propriile opinii şi se simte confuz. Urmăreşte bule care se sparg la atingerea lui şi îi calcă în picioare pe oameni, ca să se facă respectat.

39:4. Are o imaginaţie înflăcărată, dar care nu este altceva decât o umbră mare şi lipsită de substanţă, un lucru pe care nimeni nu-l vede, cu excepţia lui. Se desfată adulându-i pe alţii; nu-i pasă decât de bunăstarea lui.

39:5. Este slăvit şi aclamat de mulţime, dar ce altceva este el decât o oglindă a vanităţii şi o spumă la suprafaţa slăbiciunii sale? Mulţimea este capricioasă şi nestatornică, iar gloata este o adunătură de proşti. Omul înţelept şi Bărbatul Adevărat nu se coboară la nivelul unor astfel de oameni.

39:6. Priviţi-l pe omul vanitos; din gura lui ipocrită se revarsă un şuvoi de cuvinte nesincere; el ştie că cuvintele bălmăjite de cei ignoranţi nu sunt nici ele mai bune, dar cu toate acestea le linge aşa cum un câine însetat pleoscăie cu limba într-o apă murdară. El înghite laudele care îi sunt aduse cu lăcomia unui porc, însă linguşitorul vine şi îl mănâncă pe loc.

39:7. Să nu vă asemănaţi cu aceşti oameni care sunt ca puful de păpădie, ca o băşică umplută cu aer. Nu vă umflaţi în pene datorită cunoaşterii voastre şi nici nu fiţi vanitoşi pentru că oamenii se simt atraşi de voi. Cum sunteţi voi pe dinăuntru? Sunteţi nişte bufoni cu chipul vopsit sau nişte canalii fără mască? Puneţi-vă aceste întrebări în spiritul vostru atunci când staţi în tăcere.

39:8. Ţineţi minte că cel ce iubeşte laudele rareori le merită şi că pentru acesta viaţa nu este altceva decât umbra unui vis. Lucrurile care sunt importante se află dincolo de atingerea sa, pentru că un astfel de om nu poate vedea mai departe de propria reflexie şi este orbit de strălucirea ei nefolositoare.

39:9. Dacă aţi fost umili şi aţi ajuns măreţi sau dacă aţi fost săraci şi aţi dobândit averi, să nu uitaţi cum eraţi în zilele care au trecut. Nu vă puneţi întreaga încredere şi nici întreaga nădejde în lucrurile care, în definitiv, au venit ca un dar de la Dumnezeu. Nu veţi putea să fiţi superiori niciunui alt om dacă acesta se află în situaţia în care aţi fost şi voi odinioară. Căci oare voi v-aţi ridicat datorită curajului şi bunătăţii voastre?

39:10. Purtaţi-vă în conformitate cu poziţia voastră socială, iar dacă veţi ajunge în funcţii înalte să vă purtaţi cu demnitatea cuvenită. Ţineţi minte că acela care are o părere prea bună despre el atunci când nu este cazul, îi înjoseşte şi îi insultă pe ceilalţi.

39:11. Ascultaţi povaţa celor care sunt în măsură să v-o dea, iar dacă nu este pe gustul vostru, ţineţi minte că povaţa nu este niciodată pe placul celor care au cea mai mare nevoie de ea. Cât trăiţi, faceţi binele, indiferent ce spun oamenii despre voi, fiindcă cei răi şi slabi sunt întotdeauna invidioşi pe cei puternici şi buni.

39:12. Nu vă lăudaţi niciodată în gura mare, ca să nu atrageţi asupra capului vostru dispreţul oamenilor superiori. Să nu minimalizaţi niciodată faptele altuia, deoarece în felul

© Biblioteca Spirituală

acesta vă arătaţi inferioritatea. Vanitatea nu înşală pe nimeni, decât pe cei vanitoşi, iar aceştia vor cădea ca o băşică umplută cu aer atunci când este înţepată cu ghimpele ridicolului. Omul vanitos este orb în privinţa defectelor sale, de aceea alţii le văd mult mai limpede decât el.

CAPITOLUL XL - INVIDIA

40:1. Inima omului invidios este amară ca fierea. Gura lui scuipă venin, iar succesul vecinilor lui îi face noaptea mai lungă.

40:2. Viermii urii şi invidiei îi mănâncă inima, iar sufletul îi este murdar şi putred. Pe chipul său se reflectă palid frica pe care o simte.

40:3. Spiritul lui nu găseşte niciun motiv de bucurie atunci când altul are noroc. Inima lui, în loc să se bucure, se chirceşte şi simte colţii amărăciunii cum se înfig în ea, în timp ce sufletul se zvârcoleşte într-o agonie care îl deformează.

40:4. Nicio flacără de bunătate nu încălzeşte spiritul omului invidios, aşa că acesta piere într-un frig mohorât. Invidiosul stă singur, înconjurat de un nor de răutate şi invidie care îi deformează sufletul; pentru gândurile sale otrăvite, norocul altuia pare a fi un lucru rău.

40:5.El îi urăşte pe cei care îl depăşesc şi se înconjoară cu un zid de răutate, aşa încât se separă de lucrurile bune de pe Pământ. Inima lui mică unelteşte la prăbuşirea altora, însă până la urmă cade el singur în groapa pe care a săpat-o.

40:6. Este mereu în alertă, ca să se păzească de rele şi ticăloşii, căci acestea nu sunt niciodată departe de el. Şi chiar îl copleşesc, fapt pentru care spiritul lui se zbate în mările învolburate.

40:7. Brizele liniştitoare ale bunătăţii nu-i mângâie niciodată spiritul, iar acesta lâncezeşte în el ca un lucru trist şi slab. Şi pentru că lui îi lipseşte bunătatea, crede că toţi ceilalţi sunt ca el, de aceea interpretează în mod greşit toate faptele lor.

40:8. Toţi oamenii îl detestă, iar într-o bună zi aceştia îl vor alunga din mijlocul lor. Când vom vedea şi noi acea zi?

40:9. Invidia, răutatea şi ura sunt gangrena sufletului. Invidia înseamnă că inima îşi recunoaşte micimea.

CAPITOLUL XLI - FURIA

41:1. Omul cu mintea înfierbântată nu poate să se stăpânească; el îşi arată slăbiciunea în faţa tuturor. Îşi strigă furia, iar glasul lui se avântă până la cerurile nepăsătoare.

41:2. Se sfâşie singur şi îşi osteneşte trupul. Se dezlănţuie ca un foc distrugător printre trestii, ce dă naştere unor flăcări puternice, după care dispare; rămâne doar cenuşa înnegrită. Bărbatul Adevărat zâmbeşte văzând această zădărnicie şi îşi urmează drumul în linişte.

41:3. Întoarceţi-i spatele omului furios, lăsaţi-l în voia lui, să se mistuie singur. Focul care-i arde în trup îl va transforma într-un nimic. Furia nu este altceva decât masca unui om slab şi înspăimântat.

41:4. O rudă a omului furios este omul nesăbuit. Să nu vă întovărăşiţi niciodată cu el, căci veţi ajunge să-i căraţi povara.

41:5. În furia lui, vârtejul de vânt doboară copacii şi distruge ogoarele. În zguduirile lui, cutremurul despică pământul şi nimiceşte lucrările oamenilor. Aşa este şi omul cu capul înfierbântat, care se agită şi tulbură pacea celor din jurul său.

41:6. Cugetaţi la propria răbdare şi toleranţă; a fost testată vreodată starea voastră de spirit în focurile provocării? Voi v-aţi ferit de furia zadarnică a omului inferior, dar v-aţi gândit cum aţi fi reacţionat dacă aţi fi fost în locul lui? Fie ca izbucnirea lui deşartă să fie un avertisment de care să vă aduceţi aminte în acele clipe când o să vă fie pusă la încercare firea.

41:7. Rămâneţi pasivi atunci când apele pasiunii încep să se agite în interiorul vostru. Căpitanul înţelept nu părăseşte portul dacă furtuna este violentă.

© Biblioteca Spirituală

41:8. Rămâneţi calmi atunci când sunteţi provocaţi cu obrăznicie şi refuzaţi să vă lăsaţi momiţi de o insultă. Dacă pedepsiţi pe cineva, ar fi bine să faceţi acest lucru fără să vă mâniaţi, deoarece mânia nu este necesară. Sabia scoasă de un om furios e pe jumătate mânuită de vrăjmaşul său.

41:9. Furia este un semn de slăbiciune, căci ea indică lipsa de stăpânire. Este un defect al bărbaţilor becisnici; Bărbaţii Adevăraţi pot să rămână calmi indiferent de împrejurări, dar dacă sunt provocaţi la maximum şi legăturile mâniei se rup, atunci ar fi mai bine să plecaţi imediat din preajma lor.

41:10. Dacă focurile mâniei se ridică fierbinţi să vă mistuie inima, duceţi-vă să le stingeţi în apele liniştite ale singurătăţii. Problema respectivă poate fi rezolvată într-o zi mai bună.

41:11. Un om obraznic poate provoca un bărbat becisnic, făcându-l să se consume singur în cuvinte de foc, dar omul înţelept nu se aprinde, ci doar îşi arată dispreţul.

41:12. Apele furiei se umflă şi curg năvalnic în munţii slăbiciunii şi nebuniei, însă mai apoi se varsă în mările remuşcărilor şi regretelor.

41:13. Lasaţi-l în pace pe cel ce doreşte să-şi sleiască puterile fiind furios, întrucât mânia este la fel de nefolositoare ca şi valurile mării pentru o corabie atunci când nu bate vântul. Omul mânios călăreşte un cal nărăvaş, iar acesta îl va duce la pieire.

CAPITOLUL XLII - MINCIUNA ŞI ÎNŞELĂCIUNEA

42:1. Evitaţi-l pe mincinos; daţi-vă la o parte din calea lui, dar nu vă temeţi de el, pentru că minciuna este arma laşităţii. O minte mincinoasă dezvăluie o inimă fricoasă.

42:2. Minciunile şi înşelăciunea sunt marfa oamenilor slabi şi a celor laşi, de aceea este mai bine să-i evitaţi, ca să nu vă contaminaţi de la produsele lor spurcate. Deoarece carnea putredă viciază aerul curat.

42:3. Lăsaţi-l pe mincinos să stea ghemuit în plasa lui de minciuni, pe care a întins-o pentru cei neatenţi. Dispreţuiţi comportamentul lui schimbător, deoarece faţa îi este curajoasă, se arată încrezător şi cuvintele lui sunt apăsate, însă pe dinăuntru inima lui tremură, iar spiritul îi este acoperit de o mantie de teamă.

42:4. Minciuna şi calomnia, armele dispreţuite şi respinse de Bărbaţii Adevăraţi, au o mare importanţă în arsenalul bărbaţilor becisnici. Limba mincinosului este o lopată cu care se sapă groapa în care cad cei inocenţi.

42:5. Cel care se împrieteneşte cu un mincinos este lipsit de înţelepciune, căci a te împrieteni cu omul făţarnic este ca şi cum ai locui într-o casă construită pe un teren mlăştinos.

42:6. Dumnezeu îi întoarce spatele negustorului de minciuni, iar cel ce urăşte pe ascuns este pentru El o scârbă. Dacă cineva vă spune că are o ură ascunsă în inima lui, să vă depărtaţi de el ca de un ciumat.

42:7. Să nu spuneţi şi să nu faceţi nimic care ar putea da impresia că vorbele rostite de mincinos sunt adevărate. Să nu vă angajaţi în nicio acţiune care îi susţine afirmaţiile. Lăsaţi-l să-şi vândă mărfurile oamenilor becisnici şi proşti.

42:8. Tăcerea poate să mintă la fel ca vorbirea. Inima poate să mintă la fel ca gura. Există fapte mincinoase şi există vorbe mincinoase.

42:9. Mincinosul este trădat atât de fapte, cât şi de vorbe, căci faptele îi sunt pline de laşitate, dar cuvintele îi sunt îndrăzneţe.

42:10. Mincinosul caută să se înşele singur şi să-i înşele şi pe alţii, pentru că el ştie cine este el cu adevărat; se urăşte şi pe sine însuşi, vrând în felul acesta să se simtă diferit. Şi îi amăgeşte pe alţii, dar se amăgeşte şi pe sine însuşi.

42:11. Omul care minte nu este niciodată pe deplin fericit, pentru că trăieşte permanent cu teama că va fi dat în vileag. Dispreţuiţi-l, pentru că nu este vrednic ca cineva să-l urască.

42:12. Omul care înşală pune o cursă chiar în pragul casei sale; evitaţi-i locuinţa ca şi cum ar fi o gaură de scorpion. Dacă un om vă înşală o dată, va face acest lucru din nou.

42:13. Dispreţuiţi linguşeala, căci un om adevărat trebuie să fie mai presus de astfel de

© Biblioteca Spirituală

lucruri. Linguşeala este slujitoarea înşelăciunii şi copilul ipocriziei.

42:14. Faceţi în aşa fel încât relaţiile voastre cu oamenii să fie directe şi deschise; să nu aveţi nicio treabă cu făţarnicii. Mincinosul este ca şarpele, nu poate urma o cărare dreaptă.

42:15. Spiritul celui laş tremură atunci când umblă pe căile înşelăciunii. Teama şi slugărnicia dau naştere minciunilor, aşa cum murdăria produce viermi, iar cel ce se lasă în voia lor merită dispreţuit. Chiar dacă înşelătorul reuşeşte să-i prostească pe toţi, el nu îşi poate amăgi propriul suflet, şi nici nu poate scăpa de reproşurile necontenite. Dacă ar putea să vadă grozăviile pe care le făureşte, s-ar da înapoi din faţa hidoşeniei lor.

42:16. Înşelătorul este ca un măr care pare sănătos pe dinafară, dar pe dedesubt este putred şi plin de viermi. Asemenea mincinosului, el are inima şi ţinuta unui sclav, căci pe dinăuntru nu este liber.

42:17. Prin urmare, dacă slăbiciunea vă ispiteşte să evitaţi povara bărbăţiei şi să vă uşuraţi viaţa recurgând la minciuni şi înşelăciune, daţi de-o parte toate aceste ispite. Păstraţivă curajul şi cruţaţi-vă sufletul. Înşelăciunea poate aduce câştig, iar minciunile vă pot oferi un răgaz, însă preţul este mare, căci asta ar însemna să vă stigmatizaţi sufletul pentru vecie.

42:18. Falsitatea, ca şi boala, creşte dintr-o sămânţă mică, dar odată ce aţi sădit-o, nu mai poate fi smulsă cu uşurinţă. Ce folos că aveţi un trup sănătos dacă spiritul din lăuntrul său este mâncat de un caracter urât şi de o purtare josnică?

42:19. Buzele unui bărbat castrat sunt pline de viclenie, deoarece lipsa bărbăţiei îl face să adopte felul de a fi al femeilor. Bărbăţia nu înseamnă doar cultivarea curajului, ci şi ţinerea sub control a purtării femeieşti.

42:20. O limbă alunecoasă îi poate înşela pe mulţi, dar înţeleptul va fi păzit de chibzuinţa lui. Orice om este cunoscut de tovarăşii săi. Cel ce locuieşte pe un morman de bălegar va mirosi urât într-o grădină parfumată.

CAPITOLUL XLIII – IPOCRIZIA

43:1. O rudă a mincinosului este omul ipocrit; buzele îi sunt ca mierea de curmal, dar limba lui seamănă cu un pumnal otrăvit. Asemenea păianjenului, sărută ca să ucidă. Are coada arcuită ca un scorpion gata să lovească sau se trage în spate ca un crocodil care se pregăteşte să atace violent. Din gură îi ies cuvinte plăcute, dar acul veninos este ascuns la spate. El este ca un şarpe care continuă să fie veninos, deşi are spatele rupt; dacă îţi este milă de el şi vrei să-l ridici, te vei alege cu o muşcătură mortală.

43:2. Să nu aveţi de-a face cu ipocritul, căci acesta vă vorbeşte frumos în faţă, dar imediat ce vă întoarceţi ridică mâna ca să vă lovească. Părerile lui sunt secrete, deoarece dacă judecăţile pe care le face sunt greşite, nu are curajul să le apere.

43:3. Omul care spune că este prietenul tuturor, nu este prietenul nimănui, ci doar un ipocrit. Standardele unei prietenii sunt atât de înalte, încât prietenii cuiva se numără pe degete, iar cel mai adesea pe degetele unei singure mâini.

43:4. Important este ceea ce face un om, nu ceea ce simte, gândeşte sau crede. Ipocritul crede ceva şi face altceva; faptele lui nu corespund cu ceea ce crede. Când spune Adevărul, un astfel de om se simte stingherit, dar când minciunile i se revarsă de pe buze ochiul lui nu clipeşte.

43:5. Ipocritul se va afla mereu printre oameni, căci acolo unde aceştia se strâng laolaltă se află şi unii care sunt mai presus de ceilalţi. Printre cei de rang inferior se află şi aceia care practică arta întunecată a ipocriziei şi înşelăciunii, cu scopul de a se ridica la nivelul celor mai buni decât ei. Însă ipocritul şi amăgitorul nu poate face acest lucru niciodată; el nu va putea deveni un Bărbat Adevărat, oricât de mult ar încerca, aşa că firea lui va rămâne pentru totdeauna aceea a unui bărbat becisnic.

43:6. Aşadar, dacă vreţi să fiţi nişte Bărbaţi Adevăraţi, feriţi-vă de ipocrizie în toate formele ei; dispreţuiţi-l şi evitaţi-l pe amăgitor, şi nu umblaţi pe căile lui. Fie ca gura voastră să

© Biblioteca Spirituală

spună lucrurile pe şleau şi să aducă la lumină ceea ce se află în inima voastră.

43:7. Faceţi în aşa fel încât planurile şi faptele voastre să vină din inimă, căci dacă nu urmaţi îndemnurile sale, atunci sunteţi nişte ipocriţi. Dacă lăudaţi făţiş pe cineva sau dacă sunteţi de acord cu argumentele sale ca să-i obţineţi favorurile şi nu pentru că acestea au un ecou în inima voastră, înseamnă că sunteţi ipocriţi.

43:8. Dacă spuneţi ceva unui om, dar acţionaţi exact pe dos atunci când sunteţi în compania altcuiva, sunteţi ipocriţi. Păstraţi în inimă farmecele simple ale Adevărului şi nu vă lepădaţi de el, căci chiar dacă nu vă va răsplăti în mod evident, aşa cum fac oamenii, vă va oferi totuşi nişte lucruri inestimabile.

43:9. Dacă staţi în templu aşa cum stă un credincios, dar inima voastră nu este acolo, sunteţi ipocriţi. Dacă numiţi pe cineva „prieten", dar nu faceţi niciun sacrificiu pentru el şi nu îl sprijiniţi la nevoie, sunteţi ipocriţi.

43:10. Dacă urmaţi cauza altuia, dar nu de dragul ei, ci ca să vă atingeţi scopurile, şi dacă nu spuneţi acest lucru în faţa tuturor oamenilor, atunci sunteţi ipocriţi.

43:11. Dacă cunoaşteţi pe vreunul care face parte din frăţia celor cu limba alunecoasă, daţi-l în vileag, ca oamenii să-l cunoască şi să se ferească de şiretlicurile lui. Dacă acesta nu reprezintă un pericol iminent, este suficient să-l ignoraţi şi să vă arătaţi sentimentele prin felul vostru de a vă purta.

43:12. Bărbatul Adevărat este mai presus de căile ipocriziei, căci acestea cresc din rădăcinile josniciei şi avariţiei, fiind nişte buruieni ale unui spirit pustiu. El dispreţuieşte falsitatea omului ipocrit, care îşi jertfeşte bărbăţia pe altarul înşelăciunii.

43:13. Inima ipocritului nu poate fi înţeleasă niciodată; cuvintele sale sunt îmbrăcate în straiele Adevărului, însă scopul lor este acela de a amăgi.

43:14. El râde când este trist şi plânge când este bucuros; nimeni nu îi cunoaşte inima, iar cuvintele lui nu pot fi tălmăcite. Ceea ce are negru în inimă devine alb pe buzele lui, iar ceea ce are alb în inimă devine negru.

43:15. Lucrează în locuri întunecate, asemenea unei cârtiţe, şi se simte în siguranţă. Trudeşe cu râvnă printre gunoaie, dar se crede curat. Însă atunci când eforturile pe care le face îl scot la lumină, oamenii îl văd aşa cum este şi îl lovesc cu picioarele ca să-l dea la o parte din calea lor.

43:16. Zilele lui sunt pline cu fapte de viclenie, iar timpul şi-l ocupă plănuind cum să amăgească, însă noaptea nu se simte în siguranţă, iar somnul binefăcător nu se lipeşte de el, pentru că spiritul din interior nu-şi poate găsi odihna.

43:17. Dar va veni şi ziua în care veşmintele în care se deghizează se vor sfâşia şi toată lumea va vedea ce este pe dinăuntru. Oamenii care au fost înşelaţi îşi vor ascunde nesăbuinţa batjocorindu-l, şi toţi îi vor întoarce spatele plini de dispreţ. Chiar şi ipocriţii întorc spatele unui ipocrit, deoarece aceştia se înşală unii pe alţii şi nu îşi pot fi loiali unul altuia. Ipocritul şi înşelătorul refuză să accepte că este aşa, întrucât nu-şi poate privi spiritul în faţă.

43:18. Siguranţa unui ipocrit constă în faptul că se înşală pe sine însuşi, dar zidurile amăgirii cad atunci când sunt atinse de pana Adevărului.

43:19. Ipocritul îi urăşte pe toţi oamenii, căci el ştie că atunci când fortăreaţa falsităţii sale va fi străpunsă, aceştia îl vor târî afară şi îl vor arăta aşa cum este el cu adevărat. Bârlogul ipocritului şi amăgitorului miroase frumos, asemenea unei grădini cu o mie de bucurii, însă atunci când este atins de pana Adevărului devine o mlaştină împuţită.

43:20. Dacă vă rugaţi din obişnuinţă, dacă daţi de pomană ca să fiţi lăudaţi sau dacă faceţi binele doar de dragul de a fi ovaţionaţi, atunci sunteţi nişte ipocriţi.

43:21. Ipocritul, mininosul şi înşelătorul sunt fraţi, şi toţi aceştia nu fac altceva decât să-şi denatureze sufletele. Adevărul poate să le iasă din gură, însă de obicei doar cu scopul de a servi ca momeală.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XLIV - CLEVETIREA

44:1. Cuvântul răutăcios al clevetitorului este precum o săgeată otrăvită, este mai iute la distrugere decât un vârtej de vânt. Clevetitorul doboară lucrările bune ale oamenilor cu furtuna răsuflării sale malefice; răutatea lui subminează liniştea familiilor, iar limba lui construieşte temple de înşelăciune.

44:2. Gura clevetitorului este ca o hazna din care nu iese nimic altceva decât mirosuri urâte. Limba bârfitorului este ca un vierme; răspândeşte putreziciune acolo unde altădată totul era sănătos. Ea clocește mizeria cu care se hrăneşte. Murdăria dă naştere murdăriei, şi deşi se plâng de existenţa ei, clevetitorul şi bârfitorul îşi umplu burţile cu ea.

44:3. Cuvintele care se revarsă de pe buzele clevetitorului sunt nişte viespi care caută să facă rău şi să distrugă. Acesta este tatăl minciunilor, slujitorul răului; el este barcagiul malefic despre care au vorbit părinţii noştri.

44:4. Alungaţi-l pe clevetitor din mijlocul vostru, căci gândurile lui bântuie prin ceţurile locurilor întunecate, de unde aduc ingredientele necazurilor şi durerii. Limba lui este biciul care loveşte spinarea fină a Adevărului binevoitor. Căci chiar dacă am spăla de zece ori rufele într-o apă murdară, cum ar putea acestea să iasă curate?

44:5. Vorbele lui sunt aspre, iar limba îi este otrăvită; el este puiul javrei, şi de aceea ar trebui să locuiască pe o grămadă de gunoi. Este gelos pe mulţumirea şi fericirea altora, pentru că el nu le poate cunoaşte. Prin urmare, provoacă vrajbă şi întristare în rândul acestora, având astfel parte de o plăcere bolnavă.

44:6. Să nu permiteţi niciodată unui calomniator sau bârfitor să vă întâmpine ca pe un prieten, ca nu cumva să pierdeţi aprecierea vecinilor voştri. Evitaţi-l pe fiul lui, căci un copac putred nu face fructe sănătoase.

44:7. Limba nestăvilită a bârfitorului caută neplăcerile şi le face cunoscute peste tot. Dacă nu le găseşte, le inventează, deoarece pentru el acestea sunt nişte lucruri folositoare. Trataţi-l ca pe un vierme aflat sub picioarele voastre, iar vorbele lui să fie ca un bâzâit de muscă la ureche.

44:8. Veninul rămâne puternic numai până la moartea şarpelui, însă veninul care picură de pe buzele clevetitorului persistă mult timp după ce Pământul a fost uşurat de povara sa. Îndreptaţi mânia voastră justificată împotriva tuturor oamenilor răi, fiindcă există o limită dincolo de care răutatea nu mai poate fi suportată. Aşa că cel pizmaş şi slobod la gură va fugi de voi ca un câine râios dinaintea ocărilor.

44:9. Aţi fost, aşadar, preveniţi în legătură cu frăţia celor slobozi la gură. Aveţi grijă şi păziţi-vă necontenit, căci o gură nestăpânită vorbeşte vrute şi nevrute. Gura omului care a băut o băutură tare este ca un cal cu zăbala în dinţi. Fiţi atenţi când vorbiţi despre cineva care nu este de faţă, ca să nu-i faceţi o nedreptate, căci rareori dreptatea este de partea celui care lipseşte.

44:10. Nu trageţi cu urechea pe la uşi, şi nici nu ascultaţi ce se discută la adunarea sfatului ca să spuneţi pe străzi. Ce auziţi în casa cuiva să nu dezvăluiţi în casa altuia.

CAPITOLUL XLV - PRIETENIA

45:1. Omul fără prieteni trebuie evitat, pentru că este un om cusurgiu. Căci orice om trebuie să aibă un prieten, dar nu mai mulţi decât poate număra pe degete.

45:2. Cel care este un prieten bun nu va duce niciodată lipsă de prieteni, dar cel care crede că are mulţi prieteni, de fapt nu are niciunul. Nu există singurătate mai mare decât aceea a unui om care trăieşte doar pentru sine însuşi, însă este cu mult mai bine să fii singur decât să te afli într-o companie proastă.

45:3. Să nu faceţi lucruri josnice sau să înşelaţi în numele prieteniei. Cel ce profită de o prietenie şi îşi păgubeşte prietenul este nevrednic de prietenie şi trebuie ca oamenii să afle lucrul acesta.

45:4. Cine îl numeşte pe altul „prieten”, dar pe ascuns nu-l poate suferi, sau care îl vorbeşte de rău faţă de altcineva, este un ipocrit şi merită dispreţuit. Un prieten nu este un

© Biblioteca Spirituală

tovarăş de o zi, nici o cunoştinţă de o lună. Prieteniile se pot face când lucrurile merg bine, dar ele sunt puse la încercare în vremuri de necaz, când oamenii sunt la ananghie. Prietenii sunt pentru vremurile grele, nu pentru cele bune. Niciun om vrednic nu-şi va părăsi prietenul atunci când acela dă de necaz. Prietenia nu ia sfârşit când oamenii se ceartă, nici atunci când unul dintre ei greşeşte. Acestea sunt momentele în care prietenia este pusă la încercare.

45:5. Nu vă împrieteniţi cu cel care spune vorbe rele sau care se poartă urât. Nu vă risipiţi lucrurile bune pe un om pe care l-aţi cunoscut de puţină vreme. Tovărăşia omului înţelept sau a celui mulţumit sufleteşte, chiar dacă acela se află în închisoare, este mai bună decât cea a omului repezit şi nesăbuit care v-a nedreptăţit, căci chiar dacă voi l-aţi iertat în inima voastră, el se va simţi întotdeauna stingher atunci când sunteţi împreună.

45:6. Ca să vă păstraţi prietenii, aveţi grijă să nu le datoraţi nimic şi să nu le împrumutaţi nimic. Judecaţi-vă prietenii după suferinţa şi tristeţea lor, nu după lacrimile pe care le varsă, nici după gemetele lor, pentru că cele mai mari necazuri trec dincolo de aceste manifestări exterioare.

45:7. Omul bogat sau cel cu funcţie înaltă nu are niciun prieten, decât dacă l-a cunoscut înainte să dobândească averile sau să ajungă o persoană importantă. Prieten este acela care a fost pus la încercare în vreme de necaz, căci aceasta este piatra de încercare a prieteniei.

45:8. Cel care spune, „Eu am mulţi prieteni", este un prost, pentru că prietenii adevăraţi sunt mai rari decât piatra de Lapis Lazuli în pustietate. Prietenul fals, prietenul ipocrit şi prietenul de vreme bună sunt mult mai numeroşi decât prietenii adevăraţi.

45:9. Prietenii cei mai puţin devotaţi par adesea a fi cei mai buni. Prietenul fals pare de multe ori a fi cel mai de dorit. Prietenul de faţadă este uşor de găsit, dar cel ce va rămâne şi atunci când sunteţi la ananghie este mai greu de găsit decât o platoşă de bronz.

45:10. Omul care are prieteni posedă averi nepreţuite. Omul care are bogăţii, dar nu are prieteni, este cu adevărat sărac. Să nu spuneţi, „Dacă aş fi bogat, aş avea prieteni"; cum puteţi şti acest lucru?

45:11. Prieten nu este acela care aprobă ceea ce spuneţi; nu este acela care vă vizitează frecvent; nu este acela care vă înalţă imnuri de laudă, nici acela care conversează în mod plăcut sau care vă aduce daruri.

45:12. Prieten este acela care vă încurajează când daţi de necaz, care vă întinde mâna când sunteţi la pământ, care vă stă alături când oamenii vă evită şi care închide gura vrăjmaşilor voştri atunci când nu sunteţi de faţă.

45:13. Cel care vă susţine în prezenţa adversarilor voştri este un prieten bun, dar cel care vă ia apărarea atunci când nu sunteţi acolo este un prieten şi mai bun.

45:14. Cel care vă ajută să obţineţi victoria este vrednic de numele de prieten, dar cel care rămâne de partea voastră şi atunci când sunteţi înfrânţi vă este prieten mai presus de orice îndoială.

CAPITOLUL XLVI - VORBIREA

46:1. Vorbirea este cel mai sociabil atribut al omului. Ea îl ridică pe om deasupra animalului şi îl face capabil să-şi dezvăluie inima prietenului său.

46:2. Faceţi în aşa fel încât să deveniţi maeştri în vorbire, iar la concursurile de cuvinte să ieşiţi victorioşi. Maestrul este iscusit la vorbă, pe când slujitorul este stângaci. Rangul înalt şi iscusinţa în vorbire sunt tovarăşi inevitabili, dar pentru un om pripit sau iresponsabil, darul unei guri de aur este ca o sabie ascuţită în mâinile unui nebun.

46:3. Limba este cea mai puternică armă, iar vorba frumoasă câştigă mai multe bătălii decât încleştarea de pe câmpul de luptă. Este adevărat însă şi faptul că fără vorbire ar exista mai puţină vrajbă.

46:4. Ca să vorbiţi bine, trebuie să vorbiţi cinstit şi din inimă. O limbă necinstită este ca un trădător aflat în interiorul cetăţii, care vă va vinde. O limbă inconsecventă vă va duce pe poteci ocolite, şi în felul acesta o să vă rătăciţi.

© Biblioteca Spirituală

46:5. Dacă spuneţi ceva într-un loc şi în altul vă contraziceţi, nu veţi mai fi doriţi în niciunul. Mărturiile voastre trebuie să fie consecvente peste tot şi întotdeauna.

46:6. Vorbiţi încet şi la obiect; conservaţi-vă vorbele; omul becsinic bălmăjeşte întruna şi iroseşte cuvintele; nu fiţi ca el. Vorbiţi cu fermitate şi la obiect, vorbiţi cu har şi fără răutate sau duşmănie.

46:7. Alegeţi-vă cu grijă cuvintele, căci dacă rostiţi fără să cugetaţi unul care poate avea două înţelesuri, iar acesta va fi repetat în altă parte, oamenii se pot întoarce împotriva voastră. Limba i-a doborât şi i-a ruinat pe mulţi.

46;8. Limba a construit închisori pentru mulţi oameni. Cuvintele numeroase dărâmă porţile mulţumirii sufleteşti şi pe acolo pătrunde regretul, însă tăcerea nu va trăda niciodată mulţumirea. Tăcând, sunteţi în siguranţă; gura închisă apără pacea sufletească.

46:9. Dacă sunteţi acuzaţi de un mincinos, daţi-i un răspuns ferm, amintindu-vă că acesta este şi un om laş. Iar falsitatea lui îl va face să se îndepărteze.

46:10. Vorbirea frumoasă nu se revarsă doar din locurile de învăţătură, şi nici nu este privilegiul celor înţelepţi. Ea poate fi întâlnită atât la bărbaţii care cară apă, cât şi la femeile care stau lângă piatra de moară. Cuvintele nu sunt suficiente, chiar dacă sunt din belşug; ele trebuie să alcătuiască un şirag armonios şi fermecător.

46:11. Conversaţi cu omul ignorant, ca şi cu cel înţelept, fiindcă înţelepciunea nu este numai în posesia celor înţelepţi. Însă un doctor învaţă de la cei bolnavi sau de la cei sănătoşi?

46:12. Dacă întâlniţi pe cineva care este mai iscusit în vorbire decât voi, nu vă apucaţi să-i contestaţi cuvintele. Arătaţi-vă chibzuinţa rămânând în linişte şi amintiţi-vă că, de multe ori, tăcerea este mai folositoare decât un şuvoi de cuvinte. În plus, dacă veţi rămâne tăcuţi, oamenii vă vor aprecia şi mai mult şi vor zice, „Dacă ai fi vorbit, l-ai fi biruit, şi tot raţionamentul lui s-ar fi dus de râpă”. Sunt momente când trebuie să vorbiţi şi momente când trebuie să rămâneţi tăcuţi; înţelepţi sunt aceia care ştiu când s-o facă. Cel ce vorbeşte fără a avea argumente se încurcă, dar dacă rămâne tăcut, oamenii pot zice, „Ar fi avut multe lucruri de spus”.

46:13. Nu vorbiţi până când nu cunoaşteţi pe deplin chestiunea, astfel încât să o puteţi explica chiar şi celui care ştie mai mult. Când este vorba despre lucruri dragi inimii voastre, să nu vă temeţi că veţi rămâne fără cuvinte, căci chiar dacă inima vi se va frânge, gura va vorbi cu multă convingere. Chiar şi un mut scoate un sunet atunci când este lovit cu piciorul.

46:14. Când nu aveţi nimic de spus, nu spuneţi nimic. Niciodată să nu biciuiţi aerul cu limba voastră. Cel ce vorbeşte doar de dragul de a-şi auzi propria voce este un om nesăbuit, căci în afară de el nu-l va mai asculta nimeni.

46:15. Pentru Bărbatul Adevărat aplauzele sunt un stimulent, dar pentru cel becisnic ele sunt un scop în sine. Este mai bine să fiţi ovaţionaţi în inimă, decât printr-o revărsare de aplauze zgomotoase. O gură mare dă la iveală o inimă ignorantă.

46:16. Omul guraliv distruge o conversaţie instructivă, deoarece este copleşit şi măturat de şuvoiul lui de cuvinte. Urechea oboseşte ascultând şi adoarme. Chiar şi umila găină este mai productivă decât omul guraliv, căci ea întâi depune oul şi apoi cotcodăceşte.

46:17. O mare revărsare de cuvinte este urmată de regrete şi de o inimă neliniştită, dar pe malul lacului tăcerii, omul este liniştit şi se află în siguranţă.

46:18. Cel ce nu gândeşte dă frâu liber gurii sale slobode; vorbirea lui galopează fără niciun control, aşa că omul respectiv se va zdrobi de obstacolele de prostie ridicate de cuvintele sale.

46:19. Faceţi din înţelepciune o santinelă care să străjuiască deschiderea gurii voastre, astfel încât niciun demon alcătuit din cuvinte să nu poată scăpa şi să vă distrugă liniştea. Dacă vorbiţi cu o căpetenie, alegeţi-vă cuvintele cu grijă; dacă o să-i placă povaţa voastră, îşi va aduce aminte de voi atunci când alţii vor căuta să obţină un rang mai înalt.

46:20. Să nu mărturisiţi niciodată strâmb în faţa judecătorilor sau să vorbiţi în aşa fel încât cuvintele voastre să fie înţelese greşit. Dacă aproapele vostru va ajunge să stea legat în lanţuri în închisoare din cauza limbii voastre nesupuse, umbra lui va bântui odaia în care dormiţi.

© Biblioteca Spirituală

46:21. Cuvintele frumoase nu-şi găsesc locul pe buzele celui nesăbuit, ci pe cele ale guvernatorului. O minciună spusă de un om de rând este mai puţin gravă decât una rostită de un om cu avere şi poziţie socială.

46:22. Chiar şi un prost, dacă-şi ţine gura, poate părea înţelept. Martorul care vorbeşte rar vorbeşte cu fermitate şi spune Adevărul. Cel ce vorbeşte precipitat îşi conduce limba spre minciună. Limba precaută lustruieşte Adevărul, iar felul în care alege cuvintele o fereşte de greşeală.

46:23. Evitaţi vorbirea indecentă a oamenilor ignoranţi, căci aceasta este o consolare a robilor, aşa cum minciuna este refugiul celor slugarnici. Niciodată nu trebuie să-i împroşcaţi cu cuvinte jignitoare pe cei ce vă stârnesc mânia, pentru că acestea se vor întoarce asupra voastră ca un ecou.

46:24. Deveniţi meşteri ai cuvintelor, astfel încât limba voastră să poată da naştere unor lucruri minunate şi puternice, care îi vor pune în încurcătură pe adversarii voştri şi vă vor ridica pe cele mai înalte culmi ale elocvenţei, situându-vă deasupra mulţimii.

CAPITOLUL XLVII - PĂLĂVRĂGEALA

47:1. Evitaţi-l pe omul palavragiu şi guraliv, căci acesta face zgomot ca să-şi ascundă propria goliciune sufletească. Stăpânul lui este omul tăcut. Lăsaţi-l pe cel cu gura slobodă să stea printre femei.

47:2. Omul zgomotos este o persoană slabă, care se teme să stea faţă în faţă cu el însuşi în singurătate. Indiferent dacă vine sau pleacă, acesta continuă să trăncănească. Vorbele sale sunt puţin importante, de aceea urechile obosesc.

47:3. El flecăreşte şi îşi întoarce locuinţa cu susul în jos; şi face la fel şi cu locuinţele altora. Limba îi zornăie în gură şi lucrează din zori până în amurg, dar nu produce nimic, căci nu face altceva decât să arunce cuvinte în vânt.

47:4. Bărbaţii pălăvrăgesc mai puţin decât femeile, dar un bărbat palavragiu este de zece ori mai rău decât o femeie care flecăreşte. Cu toate acestea, copacul tremurător se numeşte „*limba femeii*".

47:5. Voi să nu fiţi ca cel cu gura slobodă, căci un cal fără căpăstru e greu de controlat. Nu plecaţi urechea la poveşti legate de treburile aproapelui voastru; nu aveţi altceva mai bun de care să vă ocupaţi? Nu plecaţi urechea la nimic altceva decât la ceea ce se află în sfera voastră de interes. Nu repetaţi cuvintele altuia, decât dacă acest lucru vă serveşte la ceva.

47:6. Nu vă lăsaţi gura să răspândească tot felul de veşti, decât dacă acestea sunt bune, căci pe cele rele trebuie să le păstraţi în sinea voastră. Omului i s-a dat o singură gură şi două urechi ca să asculte dublu faţă de cât vorbeşte. Urechile trebuie să asculte vorbele rostite, inima trebuie să separe binele de rău, iar gura trebuie să rostească doar ceea ce este benefic.

47:7. Limba se mişcă cel mai mult atunci când mâinile sunt în repaos; ea lucrează cel mai intens atunci când trupul stă nemişcat.

47:8. Din gura unui palavragiu nu ies decât cuvinte goale, ce lovesc aerul cu aripile lor deşarte. Cel care-şi pleacă urechea la prostiile lui îl încurajează să vorbească fără rost şi astfel îşi biciuie singur spinarea.

47:9. Urechile unui palavragiu sunt închise pentru vorbăria lui goală; dacă nu ar face aşa, ar trebui să-şi pună capul în gura unui crocodil.

47:10. Dacă daţi cu piciorul într-un ulcior plin, acesta va rămâne nemişcat şi nu va scoate niciun sunet; dar dacă loviţi unul gol, veţi vedea că face zgomot.

47:11. Acela care vorbeşte cel mai mult, face cel mai puţin; treburile sunt făcute de oamenii care tac. Palavragiul nu este altceva decât o pacoste; limba lui zornăitoare omoară urechile, iar buzele lui bolborosesc şi îi înţeapă pe cei din jur.

47:12. Vorbirea plăcută şi conversaţia instructivă sunt bune, dar bârfa şi pălăvrăgeala sunt rele.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XLVIII – CONDUITA

48:1. Fiţi demni atunci când vă aflaţi în prezenţa oamenilor inferiori. Dacă sunteţi printre oamenii de rând, să nu vorbiţi mai presus de înţelegerea lor. Nu contează dacă vă simţiţi sau nu în largul vostru atunci când sunteţi împreună cu ei, ci important este ca ei să se simtă în largul lor împreună cu voi; căci nu e puţin lucru să faci un om de rând să se simtă în largul lui.

48:2. Nu vă lăudaţi tot timpul, fiindcă lăudărosul stârneşte indignarea celorlalţi.

48:3. Nu vă duceţi în casa cuiva fără a fi invitaţi. Să nu intraţi niciodată atunci când omul nu este acolo, decât dacă acest lucru este în interesul lui. Să nu vă comportaţi cu femeile din familia lui în aşa fel încât să fiţi suspectaţi că aveţi anumite interese.

48:4. Bunele maniere sunt marca Bărbatului Adevărat, iar secretul bunelor maniere este tăria inimii şi încrederea în sine. Comportamentul galant şi cuvintele blânde au tăiat stânci mai dure decât loviturile aspre.

48:5. Să nu întrerupeţi niciodată pe cineva care vorbeşte, şi nici să nu-i anticipaţi cuvintele. Întotdeauna să ezitaţi atunci când răspundeţi, iar dacă discuţia se aprinde, puneţi-i capăt sau duceţi-vă în drumul vostru. Un om chibzuit îşi cunoaşte limitele.

48:6. Când sunteţi în prezenţa superiorului vostru, vorbiţi cu prudenţă, însă vorbiţi deschis, simplu şi cu siguranţă în glas. Staţi drept, cu mâinile pe lângă corp sau odihnindu-se în faţa voastră, şi fiţi calmi şi serioşi. Nu vă lăsaţi provocaţi de nimic, astfel încât să daţi un răspuns pripit.

48:7 Dacă sunteţi oaspete, mâncaţi cu moderaţie, dar să nu mâncaţi niciodată atunci când altul stă nemâncat. Acceptaţi cu graţie ceea ce vi se pune pe masă, iar dacă sunt bucate care vă plac, dar pe care ceilalţi le desconsideră, abţineţi-vă să le mâncaţi. Indiferent ce mâncăruri vi se pun înainte, să nu le dispreţuiţi niciodată, decât dacă conşiinţa voastră vă opreşte să le mâncaţi.

48:8. Să nu staţi jos dacă cineva mai mare în rang decât voi stă în picioare. Să nu staţi jos dacă un om mai slab decât voi stă în picioare. Nu acceptaţi nicio masă dacă superiorul vostru nu are una unde să stea.

48:9. Nu vă uitaţi la ce face vecinul vostru în casa lui. Este teritoriul lui, iar ceea ce face acolo îl priveşte numai pe el. Atunci când vă uitaţi, furaţi de fapt ceva din intimitatea lui; acest lucru este destul de rău, dar este o ticăloşie să divulgaţi şi altora ce aţi văzut.

48:10. Când vă întâlniţi cu un prieten, salutaţi-l din toată inima; când vă întâlniţi cu un cunoscut, salutaţi-l cu căldură, dar cu mai multă reţinere.

48:11. Niciodată să nu atingeţi femeile din casa altuia sau să vorbiţi cu ele într-un mod intim. Trataţi-le aşa cum v-aţi dori să fie tratare şi femeile din casa voastră. Dacă pentru voi respectul acordat femeilor nu este important, ţineţi minte că bărbaţii mai buni cred cu totul altceva, aşa că este bine să le trataţi în consecinţă.

48:12. Faceţi toate lucrurile aşa cum se cade şi cum este decent. Nu uitaţi de obligaţiile comportamentului bărbătesc, şi nici nu vă neglijaţi responsabilităţile familiale. Gândiţi-vă din când în când şi la aceia care se odihnesc în sânul muntelui.

48:13. Este bine ca omul să acorde atenţia cuvenită trupului său atunci când nu mai are nevoie de el, fiindcă nu trebuie să murdărească Pământul cu putreziciune. Dacă a fost dăruit cu sensibilitate, pentru a canaliza binele, să nu respingeţi cinstea pe care oamenii vor să i-o arate.

48:14. Pregătiţi-vă un mormânt pe versantul muntelui, acolo unde trupul vostru poate să rămână ascuns. Nu neglijaţi să faceţi acest lucru cât încă sunteţi sănătoşi şi puternici, căci toate celelalte activităţi trebuie să se subordoneze acestui scop. În felul acesta, vă veţi lua locul printre cei din vechime, care se odihnesc în siguranţă în peşterile lor.

48:15. Nu lăsaţi acest lucru în seama altora, ca să nu se abată nenorocirea asupra vaostră din cauza neglijenţei lor. Nimeni nu are un interes atât de mare pentru ritualurile finale, aşa cum aveţi voi înşivă; prin urmare, fiţi chibzuiţi şi grijulii; faceţi aceste lucruri pentru voi.

48:16. Când umbra morţii vă va chema spre Portalul Întunecat, să nu scânciţi la vederea ei. La momentul potrivit, ea vine la toţi şi îi ia cu ea pe tineri şi pe bătrâni. Sunteţi pregătiţi să o întâmpinaţi, aşa că de ce v-aţi teme?

© Biblioteca Spirituală

48:17. Întotdeuna, indiferent de împrejurări, arătaţi-vă bărbăţia, curajul şi tăria morală. Fiţi un exemplu pentru ceilalţi prin faptul că vă străduiţi mereu să atingeţi limitele posibilităţilor voastre, astfel încât moştenirea pe care o lăsaţi generaţiilor viitoare să fie aceea ca ele să devină din ce în ce mai bune pe măsura scurgerii veacurilor.

CAPITOLUL XLIX - FUNCŢIONARII

49:1. Să fiţi în relaţii bune cu funcţionarul administrativ din ţinutul vostru. Nu-i daţi niciun motiv să vă supravegheze activităţile. Serviţi-l cu băuturi răcoritoare atunci când vine la voi acasă şi vorbiţi-i cinstit despre toate lucrurile care îl privesc.

49:2. Dacă vă trimite într-o misiune, consideraţi că este vorba de o chestiune confidenţială, de ceva ce ştiţi numai voi. Nu vorbiţi cu nimeni despre ea, ca să nu se ducă vorba că sunteţi un bărbat făcut din lut nears în cuptor.

49:3. Dacă soarta va rândui să fiţi ridicaţi la rangul de guvernatori peste oameni, gândiţi-vă mai degrabă la încrederea care se pune în voi decât la importanţa funcţiei voastre.

49:4. Priviţi purtarea oamenilor; vă ovaţionează atunci când intraţi în oraş sau atunci când îl părăsiţi?

49:5. Este de datoria voastră să stabiliţi o direcţie absolut corectă şi să o urmaţi până când administraţia voastră se va apropia cât mai mult posibil de perfecţiune. Faceţi în aşa fel încât bunătatea din zilele voastre să rămână o amintire veşnică.

49:6. Fiţi răbdători şi amabili; niciodată să nu vorbiţi aspru sau cu iritare în glas, datorită funcţiei pe care o aveţi, căci aceasta este o dovadă de laşitate. Ascultaţi plângerea petiţionarului cu sârguinţă şi atenţie; nu vă lăsaţi gândurile să rătăcească aiurea; pentru el, aceasta este o chestiune importantă. Dacă atenţia voastră este doar un paravan fals, înseamnă că sunteţi ipocriţi, iar ipocrizia este cu atât mai mare cu cât şi rangul este mai înalt. Ascultaţi-l cu răbdare şi nu opriţi revărsare vorbelor sale până când nu şi-a golit inima şi nu a terminat tot ce avea de spus.

49:7. Dacă decizia este dreaptă, un om rezonabil va accepta cu eleganţă respingerea cererii sale, cu condiţia să fi fost ascultat aşa cum se cuvine. Când în faţa voastră vin doi oameni, nu înclinaţi balanţa în favoarea vreunuia dintre ei; voi trebuie doar să ţineţi balanţa şi să-i lăsaţi pe ei să pună greutăţile.

49:8. Nu daţi motive ca oamenii să spună, „De ce i s-a dat puterea acestui om, dacă nu ştie să o folosească?”. Dacă voi nu puteţi să vă achitaţi de sarcina voastră importantă, cum îl puteţi osândi pe acela care nu a reuşit să se achite de una inferioară?

49:9. Dacă sunteţi trimişi într-un oraş unde sunt tulburări şi oamenii sunt revoltaţi, ca să puneţi capăt vrajbei şi să-i căutaţi cauza, purtaţi-vă cu atenţie cu mulţimea, căci poate există motive de nemulţumire. Vedeţi cum stau lucrurile şi nu fiţi nedrept sau părtinitor. Nu fiţi de partea celor puternici, ci trageţi concluziile cu indiferenţă. Mai întâi, puneţi lucrurile la punct şi abia apoi judecaţi.

49:10. Întâia voastră datorie este faţă de dreptate, iar aceasta nu trebuie aservită puterii sau interesului vreunui om. Guvernatorul care ţine cont de poziţia socială a oamenilor şi întoarce spatele dreptăţii este un ticălos.

49:11. Dreptatea este mai presus de regi şi de conducători. Nu judecătorul făureşte justiţia, căci aceasta nu este de pe Pământ; el este doar slujitorul ei şi cel care o pune în practică. Legiuitorii fac legi, dar nu pot face dreptate; ei doar se străduiesc să se apropie de ea. Nu a zis glasul lui Dumnezeu, *„Să nu lăsaţi nicio instituţie lumească să pretindă că ea este izvorul dreptăţii?*” Ce pot face cei mai buni oameni este să se apropie cât mai mult posibil de dreptate, fiindcă pe Pământ nimeni nu poate să ajungă la puritatea şi desăvârşirea ei.

49:12. Voi, cei care sunteţi funcţionari, trebuie să purtaţi cu graţie şi demnitate povara dregătoriei voastre. Nu vă îngâmfaţi din cauza ei, căci este ea oare rezultatul eforturilor voastre sau ale părintelui vostru? Cine v-a trimis la învăţătură? Oare voi aţi făcut acest lucru? Fiţi răbdători cu omul sărac, căci are puţine lucruri pe Pământ care să-i ofere mângâiere; faceţi în

© Biblioteca Spirituală

aşa fel încât interpretarea pe care o daţi dreptăţii să-i lumineze zilele. Să nu fiţi grosolani cu omul incoerent, căci asta arată că sunteţi nevrednici. Nu faceţi niciodată necazuri oamenilor de rând, pentru că aceştia au deja o povară pe care o duc.

49:13. Braţul vostru să fie gata mereu să-i păzească pe cei lipsiţi de apărare; uşuraţi situaţia celor nevoiaşi şi nu întoarceţi spatele nefericirii celui înfometat. Dacă respingeţi un om înfometat, iar acesta fură ca să-şi satisfacă nevoile pântecului, cum aţi putea să-l judecaţi voi, care sunteţi bine hrăniţi?

49:14. Funcţionarul bun sprijină cu o mână legile ţinutului, iar cu cealaltă mână sprijină văduvele şi orfanii. El îi apară pe cei bătuţi de soartă de oamenii becisnici care le stau împotrivă.

49:15. El interpretează legile fără a ţine cont de averea sau titlurile oamenilor; în prezenţa lui, toţi oamenii au drepturi egale. El protejează toate lucrurile pe care oamenii le apreciază; are milă de cei umili şi apăsaţi, iar mâna lui cade cu asprime pe răufăcători.

49:16. Nu este suficient ca răufăcătorul să fie pedepsit; trebuie să vedeţi şi din ce cauză a săvârşit fapta. Dacă a săvârşit-o cu voie sau fără voie ori forţat de împrejurări. Pedeapsa nu trebuie aplicată în mod egal tuturor oamenilor.

49:17. Nu există o scârbă mai mare decât un funcţionar corupt, iar regele care îl susţine este nevrednic să stăpânească.

49:18. Judecătorul bun este slujitorul justiţiei, nu al regelui, căci adesea apar situaţii când nu poate sluji în două părţi. Acelea sunt momentele când îi este pus la încercare curajul.

49:19. Cea mai înaltă formă de justiţie de pe Pământ este repararea nedreptăţii omeneşti, dar unde este funcţionarul capabil să facă acest lucru?

CAPITOLUL L - LEGILE OAMENILOR

50:1. Legile oamenilor sunt formulate pompos, ca să nu li se vadă neajunsurile. Ele ascund în interiorul lor seminţele nedreptăţii; totuşi, acestea nu trebuie dispreţuite, căci cu toate limitările lor, reuşesc să se ridice la un nivel înalt. Dar voi să nu vă lăsaţi orbiţi de ele, ci să le priviţi în mod realist, ca pe o limită a perfecţiunii ce poate fi atinsă de om.

50:2. Legile omeneşti nu vor elimina niciodată răufăcătorii, căci multe fărădelegi sunt favorizate de imperfecţiunile legilor, iar multe altele de numărul mare de legi menite să le descurajeze. Răufăcătorii sunt creaţi de legi.

50:3. O nelegiuire săvârşită de legiuitori este mai gravă decât zece răufăcători ce scapă de pedepsele cuvenite pentru faptele lor. Când cei ce conduc sunt aspri sau îngâmfaţi, ori slabi şi josnici, poporul geme sub povara grea a legilor care nu se respectă.

50:4. Cel care-i promite unui răufăcător că îl va scăpa de răzbunare sau că îi va îndulci pedeapsa dacă îşi mărturiseşte vina este lipsit de înţelepciune, dar dacă mai târziu, după ce a primit mărturisirea, îşi încalcă cuvântul dat, înseamnă că este un om ticălos. Dacă este un om cu o funcţie importantă, atunci răul pe care-l săvârşeşte este şi mai mare.

50:5. Când cel puternic pune să fie torturat un om care este suspectat că a săvârşit o nelegiuire, acesta comite o faptă malefică, nu doar împotriva unuia care poate fi nevinovat, ci şi împotriva sufletului său. Poate fi oare satisfăcută raţiunea cu o mărturisire smulsă în felul acesta, când omul se află în agonie? Căci durerea îl va împinge să spună ce se aşteaptă de la el. Deci cum ar putea fi stabilit Adevărul prin astfel de mijloace? Dreptatea plânge la vederea justiţiei oamenilor.

50:6. Cei ce slujesc cel mai bine dreptatea sunt aceia care îşi recunosc propriile limite în străduania lor de a o sluji.

CAPITOLUL LI - OBLIGAŢIILE SOCIALE

51:1. O, Fiu al Năpastei, gândeşte-te la multiplele tale nevoi şi contemplă numeroasele tale imperfecţiuni, apoi cugetă din ce motiv ai fost înzestrat cu vorbire şi simţire. Oare nu ca să

© Biblioteca Spirituală

poţi să dezvolţi, împreună cu semenii tăi, acele lucruri care nu se pot dezvolta în singurătate? Aşadar, dacă fiind laolaltă cu ei, obţii anumite foloase din partea lor, nu ai şi tu obligaţia să dai ceva înapoi?

51:2. Mâncarea pe care o mănânci, hainele pe care le porţi, casa în care locuieşti, bărbaţii înarmaţi care te apără şi care păzesc drumurile şi apele, comfortul şi plăcerile de care te bucuri, nu se datorează ele efortului celorlalţi şi muncii lor?

51:3. Prin urmare, nu trebuie să dai şi tu ceva înapoi? Însăşi natura vieţii stabileşte obligaţia pe care o ai; aşa că de ce să te eschivezi? Dacă vrei ca inima ta să fie mulţumită, cooperează şi fii în armonie cu ceilalţi şi străduieşte-te să dobândeşti prosperitatea împreună cu oamenii din jurul tău.

51:4. Astupă-ţi bine urechile, ca să nu auzi cuvintele spinoase ale clevetitorului, şi lasă-l să-şi plimbe limba în gură cât vrea. Nu permite ca slăbiciunile şi frivolitatea altora să devină sursa plăcerii tale. Doar în felul acesta oamenii vor putea trăi împreună în mulţumire şi pace. Aşadar, fii generos şi fă în aşa fel încât să promovezi liniştea în rândul celor cu care trebuie să convieţuieşti.

51:5. Dacă nu poţi să-l ajuţi pe aproapele tău, atunci lasă-l în pace şi nu te amesteca în ceea ce face. Închide ochii la slăbiciunile lui, dacă acestea nu abat răul asupra cuiva; dacă se iscă vrajbă, toarnă ulei pe apele învolburate, dar ai grijă să nu fi prins între ciocan şi nicovală. 51:6. Atunci când mulţi oameni trăiesc laolaltă, pacea lor depinde de buna aplicare a legilor şi de satisfacţia fiecărui om că se poate bucura în tihnă de bunurile sale. Prin urmare, îţi revine obligaţia de a susţine legile, chiar dacă ţi se pare că acestea sunt nedrepte, şi de a nu arunca priviri lacome asupra bunurilor altei persoane.

51:7. Când eşti mânios, nu ridica mâna asupra cuiva, ca să-i ameninţi viaţa sau integritatea trupească, şi nici nu îi face vreo nedreptate. Dacă eşti provocat de cineva, ai grijă ca furia ta să nu se descarce într-un mod nedemn; căci dacă este vorba de un om becisnic, ce altceva merită el decât dispreţul tău? Dacă eşti atacat, atunci fă ceea ce trebuie făcut, căci dacă nu dai atenţie unui atac, atunci vei fi atacat din nou.

51:8. Nu calomnia şi nu bârfi pe nimeni, fiindcă aceste lucruri le fac mai mult femeile. Nu mitui niciodată un slujitor, punându-l să irosească timpul stăpânului său ori să-i fure bunurile. Nu căuta niciodată să ispiteşti o femeie din familia altcuiva; dacă vreuna încearcă să te prindă cu şiretlicurile ei, să râzi de avansurile pe care ţi le face, fiindcă ea pune la cale să te doboare. Nu povoca cuiva un necaz pe care nu-l poţi înlătura, şi nici nu-i face vreu rău pe care nu-l poţi ispăşi decât cu viaţa ta.

51:9. Fii drept şi cinstit în tot ceea ce faci şi credincios celor care îşi pun încrederea în tine. Să nu-l înşeli niciodată pe omul care are încredere în tine, căci este mai puţin grav să furi de la un străin decât să trădezi încrederea unei persoane pe care o cunoşti.

5:10. Dacă ai o datorie, atunci achită-te de ea fără zăbavă, pentru că acela care a avut încredere în tine te-a tratat ca pe un om cinstit; a nu-i da înapoi ceea ce i se cuvine este o faptă de om josnic şi becisnic.

51:11. Tratează-i pe toţi oamenii cu dreptate, astfel încât numele tău să aibă valoare printre ei. O reputaţie bună este mai preţioasă decât aurul.

5:12. Să nu ai de-a face cu omul care zice, „Lasă-mă să fiu intermediarul tău”. Acesta nu se ocupă nici cu bunurile, nici cu munca, şi tot ce are de vânzare sunt cuvinte zadarnice, care nici nu umplu, nici nu satisfac. Unuia ca acesta, să-i spui, „Du-te şi strânge recolta de pe ogor sau din ape, ori pune mâna pe ciocan sau pe roată, fiindcă noi nu avem nevoie de negustori de vorbe goale”.

51:13. Fii amabil cu toţi oamenii, dar intim să fii numai cu prietenii. Cu toate acestea, un spirit prietenos este pentru oameni ca mierea pentru albine; unui om prietenos i se permit multe. Dacă unui căpitan îi place de tine, vei putea să-ţi ştergi mâinile pe pânzele corăbiei lui.

CAPITOLUL LII - MÂNCAREA ŞI BĂUTURA

52:1. Nu zăboviţi prea mult la masă, nici nu petreceţi prea mult timp stând şi bând bere.

© Biblioteca Spirituală

Cel ce mănâncă şi bea peste măsură se îngraşă şi se leneveşte degrabă, burta i se umflă, iar inteligenţa i se toceşte; şi femeile încep să râdă de lipsa lui de bărbăţie.

52:2. Nu tânjiţi după mâncăruri fanteziste sau foarte condimentate, căci acestea vor fi ca o sabie în pântec şi ca un jeratic în gâtlej. Mâncarea rafinată şi bucatele fine sunt pe gustul femeilor şi acestea nu trebuie să le fie refuzate.

52:3. Lăcomia este o ruşine pentru caracterul bărbătesc, căci bărbatului care îi creşte burta îi slăbeşte vigoarea; un lucru îl înlocuieşte pe celălalt. Cel ce mănâncă puţin este plin de vervă, pe când cel ce se îndoapă este apatic. Omul care nu urmăreşte altceva decât să-şi umple stomacul este o ocară pentru bărbăţie, deoarece este dominat de apetitul său. Stomacul îi cere mereu mai mult decât are nevoie.

52:4. Să nu faceţi niciodată ceva după ce aţi consumat băuturi tari, fiindcă ceea ce veţi face va fi făcut fără să cugetaţi; prudenţa pleacă din inimă atunci când băutura tare intră pe gură. Limba pusă în mişcare de băutura tare devine nestăpânită, iar gura, care permite băuturii să intre, este nechibzuită.

52:5. Dacă atunci când sunteţi sub influenţa unei băuturi tari veţi cădea şi vă veţi răni, nimeni nu va avea milă de voi; chiar şi aceia care vă cunosc vor trece pe lângă voi şi vă vor lăsa acolo unde aţi căzut.

52:6. Băutura nu este ceva rău dacă o beţi ca să vă înveseliţi inima sau ca să faceţi ca o adunare să fie mai veselă; limita este atunci când băutura tare, în loc să vă slujească, vă devine stăpână. Când un om nu mai poate să vorbească, când nu mai poate gândi şi acţiona în mod normal, atunci este cazul să se despartă de cana care-l întovărăşeşte. Pentru Bărbatul Adevărat, prăvălia de băuturi este o cunoştinţă ocazională, dar pentru bărbaţii becisnici, ea este ca o familie.

52:7. Hrana suficientă menţine sănătatea, dar hrana în exces o distruge. Berea băută cu moderaţie nu face rău, iar vinul în cantităţi mici poate aduce mulţumire şi plăcere.

52:8. Când savuraţi fructe coapte, smochine sau portocale, faceţi cu ele un legământ în inima voastră, zicând în felul acesta: „Absorb în trupul meu viaţa care este în voi, ca pe o jertfă adusă pe altarul vieţii. Aşa cum voi v-aţi jertfit pentru mine în numele vieţii, tot aşa mă voi jertfi şi eu pentru viaţă. Copacul care ar fi reprezentat învierea voastră va creşte în spiritul meu şi va rodi bunăvoinţă şi bucurie. Fructul minunat, care ar fi fost vlăstarul vostru, va ajunge la maturitate în inima mea sub forma unor gânduri înmiresmate. Parfumul plăcut al florilor voastre, care ar fi fost purtat pe aripile vântului, se va revărsa de pe buzele mele ca un nectar de bunătate şi iubire. Voi nu aţi fost distruse fără motiv, ci v-aţi unit cu marele şuvoi al vieţii”.

CAPITOLUL LIII - CĂMINUL FAMILIAL

53:1. Când nu vă mai găsiţi pacea sufletească locuind împreună cu alţii, faceţi-vă o casă. Căminul propriu este ancora bărbatului şi sanctuarul femeii.

53:2. Luaţi-vă o soţie cu care să împărţiţi locuinţa. Deşi bărbatul poate construi o locuinţă, este nevoie de mâna unei femei pentru a o transforma într-un cămin.

53:3. Să permiteţi mereu stăpânei căminului vostru să vorbească despre voi, pentru că în ochii ei voi sunteţi mai importanţi decât orice altceva. O femeie trebuie să vorbească despre soţul ei, la fel cum un bărbat trebuie să vorbească despre îndeletnicirea lui.

53:4. Nu încercaţi să îi spuneţi ce să facă atunci când este vorba de treburile casei, atâta timp cât ea este o gospodină bună. Nu-i ziceţi, „Unde este aia?” sau „Unde ai pus ailaltă?”, când ştiţi că le pune la locurile lor. Priviţi-o bine şi studiaţi cu atenţie ceea ce face, apoi apreciaţi cât de bine gospodăreşte lucrurile. Plăcută este soarta bărbatului care merge pe drumul vieţii ţinându-se de mână cu o femeie grijulie.

53:5. În general, bărbaţii nu înţeleg felul de a fi al femeilor. Cel care intervine în treburile gospodăriei îşi aruncă căminul în haos, iar fericirea va zbura pe uşă.

53:6. Cel ce doreşte să se bucure de pace în locuinţa lui trebuie să aibă inima deschisă şi să fie amabil, dar mai presus de toate trebuie să fie înţelept în alegerea soţiei sale.

© Biblioteca Spirituală

53:7. Fiţi atenţi, ca niciodată să nu-l lăsaţi pe clevetitor şi pe bârfitor să vă treacă pragul. Este mai bine să vă ucideţi singuri decât să-l primiţi pe bărbatul adulter, căci acesta vă va distruge bucuria şi mulţumirea.

53:8. Păziţi-vă atunci când flecarul se cuibăreşte în casa voastră. În exterior, membrii familiei voastre pot să cânte şi să se bucure, dar inima lor va deveni o peşteră a tristeţii.

53:9. Dacă prietenul vostru este afară, poftiţi-l înăuntru şi trataţi-l ca pe unul din familia voastră. Întâmpinaţi-l cu căldură şi amabilitate şi arătaţi-i că este binevenit. Puneţi femeile să-i aducă tot ce are nevoie, căci el este prietenul vostru şi nu vă va dezonora casa.

53:10. Dacă cineva vine şi vă aduce daruri, acceptaţi-le cu graţie, şi poftiţi-l înăuntru. Nu-l judecaţi după zvonuri, ci după ceea ce vedeţi, dar rămâneţi precauţi. Dacă se va dovedi vrednic de prietenia voastră, vor fi mulţi alţii care nu îl vor socoti prieten.

53:11. Nu îl întâmpinaţi cu chipul zâmbitor, dacă inima voastră este posomorâtă, ca să nu deveniţi nişte ipocriţi. Oaspeţii produc întotdeauna o anumită plăcere, dacă nu atunci când vin, cel puţin atunci când pleacă.

53:12. Dacă cineva vine să vă ceară ceva, să nu spuneţi niciodată, „Vino mâine şi o săţi dau", dacă stă în puterea voastră să-i daţi chiar în acea zi. Felul acesta de a vorbi îl au doar oamenii becisnici şi laşi.

53:13. Gândiţi-vă la familia voastră şi la prietenii voştri, la felul în care arată şi se comportă, pentru că toţi aceştia sunt ca nişte ape limpezi, în care vă vedeţi chipul. Bărbatul are soţia, familia şi prietenii pe care îi merită.

53:14. Ce lucruri de valoare aveţi voi în casele voastre, încât trebuie să le ţineţi în spatele uşilor zăvorâte? Aveţi acolo aur şi argint? Aveţi pietre preţioase sau lucruri fine din aramă? Acestea pot fi apărate de zăvoare şi bare de metal, dar cele mai mari averi ale omului nu pot fi protejate prin astfel de mijloace simple.

53:15. Aveţi voi acolo pace şi linişte? Este căminul vostru plin de bucurie şi mulţumire? Ascundeţi acolo amintiri sau aţi strâns lucruri frumoase care să vă facă sufletul să tresalte? În casa voastră domneşte iubirea ori sunteţi apăsaţi de tirania vrajbei?

53:16. Este căminul vostru un port al bucuriei într-o mare de tristeţe? Este el un tezaur de solidaritate şi înţelegere? Sau trăiţi într-un loc care nu adăposteşte nimic altceva decât lux şi confort, unde aerul înăbuşitor este poluat de pofta nesănătoasă pentru o viaţă de huzur? Confortul poate fi invitat mereu ca un oaspete, dar păziţi-vă dacă rămâne şi vrea să devină stăpânul casei. Este mai uşor să fii robul luxului decât stăpânul lui.

53:17. Confortul vă poate prinde în plasa ispitelor sale dulci şi vă poate lega cu lanţuri rafinate de aramă. Atingerea lui poate fi mătăsoasă, dar strânsoarea este metalică. Glasul lui poate fi mângâietor, dar el cântă despre prăbuşirea voastră.

53:18. Luxul vă poate adormi cu blândeţe, dar în timp ce dormiţi, el ţese o pânză a dezastrului. Confortul îşi bate joc de bărbăţie şi subminează meterezele tăriei morale. Râde de virtute şi înjunghie curajul pe la spate.

53:19. Totuşi, confortul şi luxul nu sunt lucruri ce trebuie complet ignorate, pentru că dacă sunt ţinute în frâu, ele vă sunt de folos. Însă acestea trebuie să vă slujească, nu să vă stăpânească, căci sunt slujnice bune, dar stăpâne rele.

53:20. Nu vă lăsaţi căminul să devină un mormânt al bărbăţiei şi o locuinţă a celor pe jumătate vii.

53:21. Căminul familial nu este locul unde se odihneşte trupul şi unde bărbatul are parte de cea mai mare grijă în schimbul celei mai mici recunoştinţe. Locuinţa bună se construieşte pe o stâncă, iar căminul bun se întemeiază în jurul unei femei cumsecade.

CAPITOLUL LIV - RELAŢIILE FAMILIALE – FIUL

54:1. Cea mai mare bucurie este fiul vostru, care a fost zămislit datorită dorinţei inimii voastre; el este speranţa pe care o daţi viitorului. Însă bucuriile pe care le aveţi ca părinte trebuie temperate de necesitatea pedepselor, căci tânărul nu devine bărbat dacă nu este

© Biblioteca Spirituală

disciplinat. Toţi tinerii cresc, dar nu toţi devin bărbaţi.

54:2. Mari sunt îndatoririle unui tată şi serioase sunt responsabilităţile pe care le are în privinţa fiului său, căci viitorul tânărului stă în întregime în mâinile sale.

54:3. Ţineţi minte că fiul vostru vă va imita felul de a vorbi şi de a vă purta, şi că cea mai bună învăţătură este prin puterea exemplului. Dacă vă aşteptaţi ca el să facă ceea ce voi nu faceţi, sau să nu facă ceea ce voi faceţi, atunci sunteţi nedrepţi şi nevrednici de sarcina pe care o aveţi.

54:4. Dacă fiul vostru va ajunge la maturitate fără să cunoască lucrurile pe care un bărbat trebuie să le ştie; dacă va avea un chip posomorât şi un caracter urât; dacă va fi un bărbat becisnic sau un risipitor, atunci va fi o ruşine pentru voi, ceea ce înseamnă că aţi eşuat ca părinţi, căci nu v-aţi achitat de cea mai importantă datorie a unui bărbat.

54:5. Fiul vostru este ceea ce voi aţi făcut din el. Dacă va ajunge un ratat sau un om becisnic, să nu-l alungaţi, ca în felul acesta să arătaţi că sunteţi un om şi mai nevrednic. El rămâne carne din carnea voastră şi este răspunderea şi povara voastră; pe măsura trecerii timpului veţi putea să mai schimbaţi câte ceva.

54:6. Primul pas în zămslirea unui fiu vrednic este să o alegeţi cu înţelepciune pe aceea care-i va fi mamă.

54:7. S-ar putea ca un tată să nu-i poată da fiului său bogăţii şi poziţie socială, însă orice tată poate să fie un bun exemplu şi să dea poveţe bune, să-şi disciplineze fiul şi să-l călăuzească spre maturitate. Acestea sunt drepturile din naştere ale tuturor fiilor. Blestemat să fie acel om ticălos care-i neagă fiului său acest drept din naştere.

54:8. Nimeni nu a întors spatele tatălui său şi nu a plecat de acasă pentru că tatăl său nu i-a dat bogăţii şi bunuri; însă mulţi oameni au întors spatele tatălui lor pentru că nu au avut parte de învăţătura necesară, de călăuzire şi şansă.

54:9. Blestemat să fie bărbatul care acceptă bucuriile prin care îşi zămisleşte copiii, dar se sustrage de la responsabilităţile pe care le implică creşterea lor. Fiii lui nu vor uita acest lucru, iar bătrâneţea lui va fi stearpă şi plină de regrete şi ocară.

54:10. Pedeapsa de acasă este o pregătire adecvată pentru disciplina vieţii. Nu există o altă modalitate prin care un tânăr să fie pregătit pentru viaţă, decât aceea de a fi crescut cu înţelepciune.

54:11. Nu este suficient ca un fiu să fie un om la fel de bun ca şi tatăl său; viaţa progresează şi de aceea trebuie să fie şi mai bun.

54:12. Dacă fiul vostru creşte pentru a fi o binecuvântare sau un blestem pentru tatăl lui, sau dacă devine iscusit sau nevrednic, acest lucru depinde în întregime de înţelepciunea, călăuzirea şi grija voastră. Să nu credeţi că puteţi trata această sarcină cu uşurinţă, căci într-o bună zi o să vă regretaţi nebunia. Lăstarul poate fi îndoit, ca să i se dea o anumită formă, dar copacul nu mai poate fi schimbat; dacă nu va fi aşa cum trebuie, oamenii îl vor tăia.

54:13. Prin urmare, începeţi să-l instruiţi de îndată ce învaţă să meargă, iar pe măsură ce creşte, hrăniţi-i gândurile cu precepetele înţelepciunii. Îndrumaţi-i cu grijă paşii spre maturitate, fiindcă există multe gropi şi poteci greşite.

54:14. Îndoiţi-i firea în direcţia cea bună cât încă este elastic. Modelaţi-i caracterul integru cât încă este flexibil. Îndreptaţi-l în direcţia cea bună la tinereţe şi urmăriţi-i înclinaţiile. Dacă apar obiceiuri rele, smulgeţi-le ca pe nişte buruieni înainte să prindă rădăcini şi să capete putere. Pedepsiţi-l cu reţinere, căci prea multe pedepse denotă o educaţie defectuoasă. Aplicaţi-le când este necesar, căci cea mai receptivă ureche a unui fiu este la spate, iar aceea aude cel mai bine doar atunci când este lovită.

54:15. Călăuziţi, dar nu conduceţi niciodată. Să o trataţi întotdeauna pe mama lui cu respect şi afecţiune, deoarece dacă vă bucuraţi şi sunteţi mulţumiţi de soţia voastră, va fi şi el de a lui. Nu îi daţi o moştenire de tristeţe.

54:16. Aşa va creşte în frumuseţe şi tărie; un bărbat de onoare, nobil şi dintr-o bucată, un Bărbat Adevărat. Se va ridica deasupra oamenilor de rând aşa cum se ridică un stejar falnic deasupra tufişurilor; şi chiar dacă aţi eşuat în alte privinţe, această realizare va fi cununa succesului vostru în viaţă.

© Biblioteca Spirituală

54:17. Pământul virgin este la dispoziţia voastră, ca să-l cultivaţi aşa cum vreţi. Nu-l lăsaţi neîngrijit, căci dacă nu vă veţi ocupa de el, va rămâne sterp şi neproductiv. Păşunea bună, dacă este neglijată, produce o mulţime de buruieni, şi cine este de vină, păşunea sau gospodarul? 54:18. Sămânţa pe care o sădiţi va da o recoltă ce va fi secerată la momentul protrivit. Buruienile pe care neglijaţi să le smulgeţi se vor înmulţi şi vor strica recolta. Voi puteţi să strângeţi o recoltă de bucurie şi mândrie; ce semănaţi şi cum îngrijiţi, aceea veţi culege.

54:19. Depozitaţi în el bogăţiile de cunoaştere pe care le-aţi acumulat, speranţele şi aspiraţiile voastre, şi el va obţine un profit mai presus decât visurile voastre. El poate transmuta cenuşa eşecului şi amărăciunii în aurul succesului. Gândiţi-vă bine la felul în care apăreţi în ochii lui, căci pentru el voi sunteţi o inspiraţie sau un handicap.

54:20. Învăţaţi-l pe fiul vostru să se comporte ca un bărbat, căci în primul rând şi mai presus de toate el trebuie să fie un bărbat adevărat. Nu-l lăsaţi să-şi formeze caracterul în odăile femeilor. Un fiu are nevoie de călăuzirea fermă a mâinii unui bărbat, fiindcă aceea a unei femei este prea moale.

54:21. Învăţaţi-l ce este disciplina şi autocontrolul, ca să poată fi stăpânul vieţii sale. Arătaţi-i de ce nu este bine să se laude şi să fie vanitos. Spuneţi-i de ce este nevoie să îndure cu curaj, arătaţi-i de ce nu este bine să fie nerecunoscător şi să se comporte ca femeile. Dacă va ajunge un mincinos, un înşelător sau un ipocrit, atunci el va fi monumentul de aducere aminte al ruşinii voastre veşnice.

54:22. Învăţaţi-l să fie cumpătat şi să trăiască în mod sănătos. Arătaţi-i că indiscreţia este o nebunie, ca să se poată feri de capcanele vieţii. Învăţaţi-l să fie sârguincios, ca să devină maestru în meşteşugul pe care îl practică. Arătaţi-i ce înseamnă slăbiciunea lipsei de sinceritate, ca inima lui să fie puternică. Învăţaţi-l toate lucrurile în care aţi avut succes şi arătaţi-i unde aţi eşuat.

54:23. Instruiţi-l cum să folosească armele şi învăţaţi-l arta atacului şi a apărării. Căci la ce i-ar folosi să-l învăţaţi înţelepciunea, să-l pregătiţi într-un anumit meşteşug şi să-i arătaţi cum să ducă o viaţă bună, dacă nu ar putea să se apere şi să păstreze toate aceste lucruri?

54:24. Căci nu ar fi un lucru inutil, care l-ar face să se poticnească, dacă l-aţi învăţa săi apere pe cei slabi, să lupte pentru dreptate şi să se opună asupritorilor, fără a-l înzestra şi cu iscusinţa şi tăria de a putea face aşa ceva? L-aţi trimite în faţa unui leu înarmat doar cu o rămurea?

54:25. O să-l învăţaţi pe fiul vostru să lupte pentru o cauză, iar apoi o să-l trimiteţi la luptă cu mâinile goale? O să-i daţi bunuri, o casă şi onoare, iar apoi o să-l lipsiţi de iscusinţa de a le apăra?

54:26. Legea rânduieşte că trebuie să ne luptăm pentru orice lucru pe care-l dorim, iar după ce-l dobândim trebuie să-l apărăm. Niciun lucru bun nu se obţine şi nu se păstrează uşor.

54:27. Daţi-i fiului vostru încredere în el însuşi şi în poporul său. Faceţi-l să se simtă mândru de neamul lui şi de rudele sale.

54:28. Insuflaţi-i, prin puterea exemplului, dragostea pentru învăţătură; dacă îi lipseşte inteligenţa, are mâini; învăţaţi-l un meşteşug.

54:29. Învăţaţi-l să îndure totul cu bărbăţie; binele să-l primească cu reţinere, nefericirea cu tărie morală, iar dezastrul cu curaj.

54:30. Învăţaţi-l să gândească, să-şi pună întrebări şi să argumenteze. Învăţaţi-l să se bazeze pe propria judecată şi să fie mulţumit în sinea lui. Dacă nu pune întrebări şi este de acord cu tot ceea ce spuneţi, întrebaţi-vă dacă este cu adevărat fiul vostru. Dacă petrece prea mult timp în odaia femeilor, scuturaţi-l bine.

54:31. Învăţaţi-l de timpuriu căile lui Dumnezeu, căci dacă sămânţa nu este sădită devreme, planta nu va răsări la vremea potrivită. Dacă nu este înconjurată de parfumul credinţei în Dumnezeul cel Adevărat, viaţa este goală şi fără sens, pentru că-i lipseşte căldura şi vitalitatea. Ea nu va avea niciun scop, în afara plăcerilor trecătoare şi a acumulării de lucruri, care într-o zi îi vor fi luate. Aşa că el va trebui să urmeze exemplul vostru bun.

54:32. Arătaţi-i cărările mulţumirii şi păcii. Nu-i refuzaţi o copilărie fericită. Respectaţi-o

© Biblioteca Spirituală

pe mama lui, ca să înveţe să-şi respecte şi el soţia. Nu vă certaţi cu soţia voastră în prezenţa lui, ca să nu creadă că se cuvine să se certe şi el cu a lui. Ceea ce faceţi voi va face şi el, iar dacă voi nu aveţi înţelepciunea de a trăi în pace în căminul vostru, atunci el va fi un fiu al nefericirii.

54:33. Nu-l ţineţi pe fiul vostru departe de lucrurile din viaţa voastră; ce ştiţi voi acum, va şti şi el mai târziu; ce faceţi voi acum, va face şi el mâine.

54:34. Nu puteţi să-l învăţaţi pe fiul vostru ce este curajul şi datoria, tăria morală şi afecţiunea, cumpătarea şi sârguinţa. Aceste lucruri le va moşteni de la voi prin puterea exemplului personal, de aceea cântăriţi bine ce spuneţi şi ce faceţi în prezenţa lui.

54:35. Dacă nu o veţi alege pe mama lui cu înţelepciune, atunci este bine să ţineţi minte că voi aţi făcut alegerea; greşeala este a voastră, nu a lui. Prin urmare, nu o alungaţi din casa voastră, ca să-l lipsiţi de iubirea ei; în ceea ce vă priveşte, dacă voi v-aţi ales povara, atunci trebuie să o căraţi.

54:36. Viaţa pe care voi aţi moştenit-o a fost făcută de generaţia părinţilor voştri. Viaţa fiilor voştri va fi făcută de generaţia voastră, nu de a lor. Vă vor ocărî pentru ea sau vă vor lăuda?

54:37. Generaţia taţilor desăvârşiţi va fi urmată de o generaţie a fiilor desăvârşiţi, iar în acele zile, ei vor locui pe un Pământ desăvârşit.

54:38. Războaiele nu sunt făcute de fii, ci de taţi. Nu există fii criminali, ci taţi indiferenţi. Dacă fiul o loveşte cu biciul pe soţia lui, tatăl său este acela care i l-a pus în mână. Dacă cineva stă la pândă ca să-l jefuiască pe altul sau ca să comită o faptă reprobabilă, tătăl lui stă alături de el.

54:39. Când un om merge pe poteca viciului, mâna lui stă în mâna tatălui său. Când un om este prins şi legat din cauza fărădelegilor sale, tatăl său îi va bântui închisoarea.

54:40. Faptele unui fiu, indiferent dacă sunt bune sau rele, se reflectă asupra tatălui său. Aşa cum un tată se încălzeşte la lumina realizărilor fiului său, tot aşa va fi umbrit de norii eşecurilor acestuia.

54:41. Să nu spuneţi că alţii l-au dus pe drumul faptelor rele. Dacă o casă este bine construită, ea va rezista oricăror asalturi ale vântului sau vremii. Însă dacă are slăbiciuni, a cui este vina, a constructorului sau a casei? Dacă vreţi să daţi vina pe alţii pentru educaţia fiului vostru, vă arătaţi propria lipsă de prevedere şi de grijă pentru bunăstarea lui. Dacă delegaţi pe altcineva ca să se ocupe de instruirea fiului vostru, este de datoria voastră să vegheaţi ca acea instruire să fie adecvată.

CAPITOLUL LV - RELAŢIILE FAMILIALE – TATĂL

55:1. Un copac nu-şi smulge propriile rădăcini, nici nu-şi învinuieşte solul; tot aşa, nici omul nu-şi loveşte tatăl. Cel ce se mânie pe tatăl său îşi taie inima în două.

55:2. Lăsaţi-vă călăuziţi de învăţăturile tatălui vostru şi ascultaţi cuvintele mamei voastre, şi va veni şi ziua în care veţi fi respectaţi printre oameni. Dacă ei au datoria să vă educe, voi aveţi datoria să ascultaţi.

55:3. Fiţi recunoscători tatălui vostru, care v-a adus printre oameni; fiţi mândri de acest lucru şi mulţumiţi-i. Fiţi recunoscători şi mamei voastre, care v-a zămislit ca pe o jertfă adusă iubirii şi a avut grijă de voi atunci când eraţi neajutoraţi.

55:4. Ascultaţi învăţăturile tatălui vostru, căci ele vă sunt date exclusiv pentru binele vostru şi pentru fericirea voastră. Să-i fiţi supuşi mereu, deoarece tot ce face este în folosul vostru. Nu vă feriţi de mustrările lui, fiindcă acestea vin dintr-o inimă plină de iubire.

55:5. El a făcut sacrificii pentru bunăstarea voastră şi a muncit ca să vă poată creşte. V-a călăuzit paşii atunci când aţi început să mergeţi, iar mâna lui v-a protejat atunci când eraţi neajutoraţi.

55:6. Prin urmare, cinstiţi-l la bătrâneţe şi apăraţi-i părul alb de insulte şi indiferenţă. Voi sunteţi fala şi bucuria lui; nu negaţi că are şi el un merit în realizările voastre.

55:7. Amintiţi-vă cum se ocupa de problemele voastre din tinereţe şi cum trudea ca voi să puteţi dormi liniştiţi şi să nu simţiţi lipsurile. Prin urmare, aveţi milă de neputinţele lui atunci când ajunge la bătrâneţe şi vegheaţi-l în anii lui din urmă. Fiii voştri vor vedea cum vă purtaţi cu

© Biblioteca Spirituală

el şi vor păstra aceste lucruri în inimă.

55:8. Permiteţi-i tatălui vostru să intre în locuinţa lui permanentă în pace şi mulţumire. Respectaţi bătrâneţea, demnitatea şi frumuseţea bărbii sale albe; în felul acesta, veţi da un exemplu fiilor voştri, iar în anii ce vor veni răsplata nu o să vă ocolească.

55:9. Străduiţi-vă să vă faceţi datoria faţă de tatăl vostru şi faţă de mama voastră, iar dacă nu veţi putea, atunci aduceţi-le măcar bucurie în inimă şi mulţumire în suflet.

55:10. Chiar şi un becisnic sau un prost va fi iubit de ei, cu toate că acesta le va răsplăti iubirea cu amărăciune. Cel ce dă naştere unui fiu becisnic este un tată necăjit.

55:11. Nu daţi prilej oamenilor să râdă de tatăl vostru din cauza voastră; ce v-a făcut ca să-l pedepsiţi în felul acesta? De ce să făuriţi săgeţi care să străpungă inima mamei voastre? Ce v-au făcut părinţii voştri? Ei v-au dat pâine şi voi îi răsplătiţi cu pietre?

55:12. De ce să nu vă pese de tatăl vostru; a fost el oare un om becisnic? Aveţi grijă de el întotdeauna. Când vrajba bate la uşa lui, daţi fuga şi fiţi alături de el. Amintiţi-vă cine v-a instruit mâna dreaptă; acum vreţi să negaţi faptul că v-a ajutat? Dacă tatăl vostru este asaltat de necazuri, aveţi grijă de el, căci în felul acesta veţi fi apreciaţi de Cei Nobili.

CAPITOLUL LVI - RELAŢIILE FAMILIALE – MAMA

56:1. Aveţi grijă ca mamei voastre să nu-i lipsească niciodată căldura şi hrana; iubiţi-o în anii ei din urmă, aşa cum v-a iubit şi ea odinioară. Nimeni n-o să vă dea vreodată iubirea şi blândeţea pe care ea vi le-a dat, şi nu veţi avea decât o singură mamă.

56:2. În zilele când eraţi neajutoraţi, ea v-a cărat ca pe o povară. Aţi fost ca un jug pe gâtul ei şi ca un lanţ la gleznă. Din cauza voastră, multe bucurii i-au fost refuzate, iar libertatea i-a fost îngrădită.

56:3. Ea v-a curăţat atunci când eraţi murdari, v-a îmbăiat şi v-a uns rănile de pe trup. Nu i-a fost greaţă atunci când eraţi plini de excremente. A fost alături de voi când eraţi mici şi neajutoraţi. Nu a refuzat să vă pună la sân atunci când plângeaţi, şi stăteaţi la ea în braţe mulţumiţi, ştiind că sunteţi iubiţi şi protejaţi.

56:4. Când aţi lăsat în urmă anii prunciei, aţi fost duşi în Locul de Învăţătură. Şi în timp ce rosteaţi literele şi absorbeaţi cunoaşterea ce se revărsa de pe buzele învăţătorilor, nu venea ea la voi necontenit prin arşiţa zilei? V-a lipsit vreodată mâncarea sau apa ori mângâierea ei blândă?

56:5. Când sarcina pe care o aveaţi de îndeplinit era anevoioasă şi inima voastră era chinuită, când eraţi disperaţi că nu veţi reuşi, nu vă uşura ea povara cu cuvinte de încurajare?

Nu făcea ea ca venirea voastră acasă să fie o vreme de veselie, iar joaca o vreme de bucurie?

Nu v-a umplut viaţa cu înţelegere şi compasiune? Au secat oare vreodată izvoarele iubirii ei? Care sunt limitele iubirii unei mame?

56:6. Când veţi fi plini de vigoarea bărbăţiei şi vă veţi mândri cu puterea voastră, întoarceţi-vă privirea spre părul ei alb şi spre trupul ei gârbovit şi fiţi plini de compasiune. Uitaţi-vă la fruntea ei boţită şi la obrazul brăzdat, la chipul ei marcat de grijă şi abnegaţie; oare cât de multe lucruri aţi scris şi voi acolo?

56:7. Bucuria pe care a simţit-o datorită vouă a fost bucuria jertfei de sine; i-a plăcut să se dăruiască, iar plăcerile de care a fost lipsită le-au înmulţit pe ale voastre.

56:8. Pentru voi a sacrificat bucuria femeii de a fi îmbrăcată în haine frumoase; mantia pe care ar fi trebuit să o poarte s-a transformat în scutecele voastre. A renunţat la bucatele rafinate şi a mâncat mâncare simplă, ca voi să vă hrăniţi mai bine; a luat din bucuria ei ca să adauge la a voastră.

56:9. Acum că sunteţi bărbaţi şi nu mai aveţi nevoie de grija şi atenţia ei, nu o daţi deoparte, punând-o în odaia de jos. Daţi-i să mănânce din primele roade ale muncii voastre şi aveţi grijă de ea ca de cea mai preţioasă comoară. Lăsaţi-o să rămână în casa voastră şi să se bucure de respectul pe care îl merită.

56:10. Faceţi în aşa fel încât să nu aibă motiv să se plângă lui Dumnezeu de felul în care o

© Biblioteca Spirituală

trataţi, căci urechea Lui se va pleca la revărsarea inimii ei triste, iar inima Lui se va împietri în privinţa voastră. Necazurile şi supărările vor veni asupra voastră şi vă vor fura fericirea zilelor. Oamenii nu vor trece cu vederea faptul că vă neglijaţi mama şi de aceea vă vor evita compania.

56:11. La bătrâneţe, sprijiniţi-o cu braţul vostru puternic; scutiţi-o de povara muncii. Trataţi-o cu iubire şi vorbiţi-i cu blândeţe; nu faceţi nimic care să o întristeze şi îndurați-i neputinţele cu răbdare. Afecţiunile oaselor bătrâne vor necesita atenţia voastră; nu lăsaţi această chemare fără răspuns. Dacă anii au făcut-o fragilă, trataţi-o cu blândeţe, aşa cum v-a tratat şi ea cu multă vreme în urmă, când şi voi eraţi firavi.

56:12. Pentru un bărbat, mama întruchipează calităţile cele mai minunate ale feminităţii. Aşadar, trataţi-o ca pe cea mai bună dintre femei, iar dacă la un moment dat nu mai îndeplineşte standardele, amintiţi-vă că oamenii sunt fragili şi că şi voi aveţi defecte.

56:13. Bărbatul care-şi abandonează mama şi o lasă pradă nevoilor sau căruia nu-i pasă de neputinţele ei este o ocară pentru natura umană şi o urâciune în faţa lui Dumnezeu. Sufletul lui devine un lucru urât, iar atunci când va intra în Palatele Veşniciei, oamenii se vor feri de el dezgustaţi.

56:14. Respectaţi-l pe tatăl vostru şi iubiţi-o pe mama voastră, ca zilele voastre să fie pline de bucurie şi satisfacţie. Cel care nu oferă iubire şi afecţiune mamei sale nu va fi niciodată iubit şi nici nu merită să fie iubit.

CAPITOLUL LVII - RELAŢIILE FAMILIALE – FRATELE

57:1. Nici cea mai puternică legătură de prietenie nu este atât de fermă ca legătura dintre frate şi frate. Ei sunt carne din carnea aceluiaşi tată, beneficiarii unei singure învăţături şi produsul aceleiaşi familii. Sânul unei singure mame i-a hrănit atunci când erau prunci.

57:2. Prin urmare, fie ca legătura de afecţiune să vă unească cu fraţii voştri, astfel încât în casa tatălui vostru să fie pace şi armonie. Uniţi-vă într-o tovărăşie frăţească şi fiţi alături unul de altul, astfel încât puterile voastre unite să vă protejeze averile.

57:3. Chiar dacă ocupaţiile voastre vă vor despărţi, să nu tăiaţi niciodată legăturile frăţiei şi unităţii. Niciodată să nu preferaţi un străin în locul unuia din sângele vostru.

57:4. Dacă fratele vostru se luptă cu necazurile, este de datoria voastră să îl ajutaţi. Dacă se duce să se războiască cu aceia care ameninţă pacea şi siguranţa familiei sale, trebuie să fiţi primii lui susţinători.

57:5. Dacă soarta vă este favorabilă, dar este mai puţin darnică cu fratele vostru, voi trebuie să echilibraţi balanţa. Se cuvine ca fraţii să împartă averile şi necazurile, dar fiecare trebuie să ţină cont de slăbiciunile celuilalt.

57:6. Cel care-şi părăseşte fratele la nevoie este nevrednic de a fi numit om. Cel care se întoarce împotriva fratelui său şi îi ajută pe vrăjmaşii lui este un om nevrednic.

57:7. Iubirea şi atenţia pe care tatăl vostru le-a arătat fiilor săi vor trebui păstrate de voi şi fraţii voştri. Familia voastră nu le va pierde, ci acestea vor continua să fie transmise generaţiilor care vor veni.

57:8. Când aveţi nevoie de sprijin, trimite-ţi după fratele vostru; el este pentru voi ceea ce este mâna dreaptă pentru mâna stângă. Alături de el, veţi avea succes în ceea ce faceţi.

57:9. Nu-l respingeţi pe fratele vostru pentru că a căzut; voi trebuie să fiţi mâna care îl ridică. Dacă îi veţi înşela aşteptările, veţi fi pierduţi amândoi, iar întorcându-i spatele, vă veţi trăda bărbăţia.

57:10. Viaţa omului este alcătuită din multe etape, fiecare presupunând anumite datorii şi obligaţii, iar frăţia nu este cea mai neînsemnată dintre acestea.

57:11. Deoarece îl cunoaşteţi pe fratele vostru foarte bine, s-ar putea să fiţi mai puţin toleranţi cu el, însă deşi îl ştiţi mai bine, eşecurile sale nu sunt mai puţin neplăcute decât cele ale altor oameni.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL LVIII - RELAŢIILE FAMILIALE – FIICA

58:1. Floarea familiei voastre şi perla casei voastre, altarul tuturor virtuţilor nobile din căminul vostru familial este copila pe care o numiţi fiică.

58:2. Revărsaţi-vă iubirea asupra ei, căci iubirea este hrana tuturor femeilor, fără de care acestea s-ar ofili ca florile în absenţa apei. Păziţi-o bine de orice brutalitate sau asprime; nu permiteţi ca cineva să se comporte indecent în prezenţa ei, pentru că ea este simbolul graţiei şi delicateţii casei voastre.

58:3 Bunăstarea ei este datoria voastră. Respectaţi blândeţea firii sale şi apăraţi-o de toate influenţele vulgare.

58:4. Lăsaţi învăţătura ei pe seama femeilor, fiindcă doar o femeie o poate instrui în problemele femeieşti. Totuşi, aveţi grijă să o învăţaţi ce este disciplina; trataţi-o cu fermitate şi arătaţi-i care îi sunt responsabilităţile. Umilinţa şi supunerea nu trebuie trecute cu vederea. Învăţaţi-o ce este puterea benefică sau malefică a femeii şi faceţi-o să înţeleagă ce este feminitatea, căci o femeie care se comportă ca un bărbat este un lucru nefiresc.

58:5. Firea femeii nu este uşor de modelat; cea a bărbatului se modelează mai uşor. Ea trebuie să fie blândă, dar nu slabă, delicată, dar nu fragilă, supusă, dar nu slugarnică, şi înţelegătoare, dar nu în aşa fel încât cineva să-i impună ceva.

58:6. Educaţia unei fiice nu trebuie să fie mai blândă datorită frumuseţii sale, ci dimpotrivă. Frumuseţea indisciplinată este un lucru malefic. Feminitatea, dacă devine desfrânare, distruge natura bărbatului în loc să o inspire.

58:7. Pentru ea, voi sunteţi un exemplu al bărbăţiei, aşa că ea va aprecia bărbaţii în conformitate cu standardele pe care le vede la voi; prin urmare, aveţi grijă ca purtarea voastră să fie aceea a unui Bărbat Adevărat.

58:8. Dacă vreun bărbat vă seduce fiica şi pângăreşte astfel casa voastră, atunci este de datoria voastră să-l faceţi incapabil de a mai repeta fapta. Şi nu veţi face acest lucru din răzbunare, ci pentru a păstra nepângărite casele altor oameni şi pentru a apăra valorile naturii feminine. Dacă fiica voastră a fost sedusă, înseamnă că aţi eşuat ca părinţi şi va trebui să aveţi grijă să echilibraţi lucrurile, ca să nu eşuaţi şi ca oameni. Seducătorul a aruncat cea mai mare ocară asupra voastră şi asupra casei voastre, arătând bărbaţilor că fiica voastră nu este vrednică să devină soţie.

58:9. Când alegeţi un soţ pentru fiica voastră, să nu dispreţuiţi bogăţiile şi poziţia socială, decât sunt ale unui bărbat becisnic. Însă alegeţi în primul rând un Bărbat Adevărat, pentru că acesta îşi va croi drum în societate, fiica voastră va fi respectată, iar siguranţa şi mulţumirea ei vor fi asigurate.

58:10. Este mai puţin dificil să creşteţi un fiu decât o fiică, căci deşi ambii au nevoie de disciplină şi pedepsă, este mai uşor ca acestea să-i fie aplicate unui fiu decât unei fiice.

58:11. Gândiţi-vă la cusururile soţiei voastre, cauzate de lipsa de grijă şi înţelepciune a tatălui ei, şi asiguraţi-vă că acestea nu se vor repeta şi în cazul fiicei voastre.

58:12. Dacă fiica voastră este frumoasă la chip şi la trup, atunci aveţi grijă ca aceste lucruri să nu-i otrăvească firea şi să ajungă răsfăţul bărbaţilor. Povara celui care are o fiică frumoasă nu este uşoară, iar răspunderea lui nu este mică. Nu sunt rare situaţiile în care un tată a răsfăţat şi a stricat o astfel de fiică, şi de aceea el trebuie să îndure ocara soţului ei.

CAPITOLUL LIX - RELAŢIILE FAMILIALE – SOŢIA

59:1. Soţia voastră este ca piatra din Lamed, care dublează tot ce atinge. Daţi-i afecţiune şi veţi primi de două ori mai multă din partea ei; daţi-i iubire şi veţi primi de două ori mai multă înapoi. Să nu o desconsideraţi, pe motiv că se află în puterea voastră. De unde vine această putere decât din faptul că tatăl ei a avut încredere în iscusinţa şi statornicia voastră, în bunătatea şi respectul vostru. Omul înţelept nu dispreţuieşte o piatră preţioasă pentru că este proprietatea lui; posesiunile trebuie să sporească valoarea, nu să o împuţineze.

© Biblioteca Spirituală

59:2. Ea este un ogor roditor, în care puteţi semăna. Sădiţi în ea încredere şi vă va fi credincioasă întotdeauna. Sădiţi mulţumire sufletească şi va răsări un copac al păcii, la umbra căruia veţi găsi linişte atunci când veţi fi tulburaţi. Sădiţi bucurie şi veţi secera numeroase recolte de bucurie.

59:3. Voi nu aţi ales-o datorită poftelor trupeşti, nici ca să aveţi permanent o femeie pentru plăcerile voastre; astfel de femei pot fi găsite pe orice stradă. Nici nu aţi ales-o ca să fie o lucrătoare în bucătărie sau o supraveghetoare a slujitorilor, căci aceste servicii pot fi cumpărate. Nu a fost ea aleasă pentru a fi mama copiilor voştri, stăpâna casei şi tovarăşa voastră de viaţă? Căci ea va fi alături de voi atât la necaz, cât şi la bucurie.

59:4. În privinţa soţiei, omul înţelept nu are decât o singură alegere: cea mai bună femeie pe care o cunoaşte. Necăjit este şi nefericită soartă are acel om care nu cunoaşte o femeie bună. Oare de ce acestea îl ocolesc?

59:5. Dacă alegeţi bine, soţia voastră vă va înjumătăţi supărările şi vă va dubla bucuriile. Dacă alegeţi prost, ea vă va înmulţi necazurile şi vă va dilua bucuriile cu amărăciune.

59:6. Se cuvine ca bărbatul să aibă o soţie pe care s-o iubească atâta timp cât vor trăi. Voi vă iubiţi tatăl şi mama la bine şi la rău, când sunt bolnavi şi când sunt sănătoşi, indiferent dacă vă provoacă sau vă ignoră, dacă vă pedepsesc sau vă laudă. Cusururile şi slăbiciunile lor sunt cunoscute şi acceptate, greşelile lor sunt trecute cu vederea, iar iubirea lor este întotdeauna răsplătită cu iubire. Totuşi, pe ei nu voi i-aţi ales.

59:7. Prin urmare, dacă îi puteţi accepta şi puteţi fi mulţumiţi cu aceia pe care nu i-aţi ales voi, nu este normal să fiţi şi mai mulţumiţi de o soţie pe care voi aţi ales-o?

59:8. Nu o daţi deoparte atunci când nu mai este tânără. Cui i-a dăruit ea prospeţimea tinereţii ei? Faceţi în aşa fel încât încântarea tinereţii voastre să fie tovarăşa voastră la bătrâneţe şi în felul acesta nu îi va lipsi nimic. Cine vă cunoaşte mai bine decât ea?

59:9. La tinereţe, omul este agitat; la bătrâneţe este liniştit. O veţi da voi deoparte pe tovarăşa voastră, care a luptat alături de voi, pentru că poartă cicatricele acestei lupte? Cu cine o veţi înlocui? Cu o femeie tânără, neîncercată la necaz, cu o femeie frumoasă la faţă, dar cu inima abia înmugurită şi cu o vitalitate care nu s-a jertfit pe altarul ambiţiilor voastre? Vreţi să renunţaţi la nuca hrănitoare pentru o scoică plăcută la vedere?

59:10. Tinereţea soţiei voastre va trece, însă iubirea ei se va maturiza în interior. Iubirea ei, asemenea lutului nears, a fost flexibilă şi nestatornică la tinereţe. Acum, după ce a trecut prin focul căsătoriei, a devenit fermă şi solidă, căpătând astfel stabilitate. Ulciorul nears în cuptor poate fi aruncat din nou pe roată şi remodelat, însă după ce a fost ars în foc, va rămâne tare până când se va sparge, iar odată spart, nu mai poate fi remodelat.

59:11. La tinereţe, inima soţului şi cea a soţiei sunt aprinse şi vorbesc între ele. La vârste înaintate, sufletele vorbesc între ele şi sunt fericite.

59:12. Soţia tinereţii voastre vă oferă satisfacţiile pe care le oferă orice femeie, dar soţia bătrâneţii voastre vă aduce mulţumirea pe care nicio altă femeie nu v-o poate aduce.

59:13. În tinereţe, nevoia bărbatului pentru femeie este mare, însă la bătrâneţe nevoia soţului pentru soţie este şi mai mare.

59:14. Iubirea înfloreşte la tinereţe, dar rodeşte la vârsta maturităţii. Durerile de inimă şi junghiurile cărora le dă naştere sunt dălţile care cioplesc granitul sufletului şi îi dau o formă mai frumoasă.

59:15. Tinereţea este vremea sădirii iubirii; recolta se strânge atunci când tinereţea a trecut.

59:16. Indiferent cât de umilă este locuinţa, în ea va exista întotdeauna un loc pus deoparte pentru femeile casei voastre.

CAPITOLUL LX - SECRETELE FEMINITĂŢII

60:1. O, Fiice ale Oamenilor, să nu vă uitaţi străvechea moştenire de mister ce v-a fost dată în zilele din vechime, atunci când aţi fost lumina omenirii. Căci era Pământul tulburat în

© Biblioteca Spirituală

acele vremuri de influenţa voastră, iar bărbaţii se degradau şi se luptau între ei?

60:2. Epoca mamei binevoitoare s-a încheiat şi puţin a mai rămas din fosta glorie a femeii. Dar să ţineţi minte, că prăbuşirea femeii şi necazurile bărbaţilor au fost provocate de capriciile şi slăbiciunile femeii.

60:3. Fiicele mele, amintiţi-vă atribuţiile voastre şi gândiţi-vă la condiţia voastră socială. Voi puteţi fi atât instrumente ale binelui, pentru a-i inspira pe bărbaţi către înălţimile realizării, cât şi instrumente ale răului, pentru a-i degrada şi a-i dezonora, făcându-i să-şi piardă bărbăţia.

60:4. Femeia care spune, „Nu voi fi a niciunui bărbat, decât dacă este un Bărbat Adevărat", este o făcătoare de Bărbaţi Adevăraţi şi ea lucrează la îndeplinirea scopului lui Dumnezeu. Căci farmecul şi misterul cu care femeia a fost dăruită în această viaţă au fost menite să-i facă pe bărbaţi să o dorească şi să tânjească după ea, iar scopul acestor calităţi este acela de a-i inspira pe bărbaţi să caute mai presus şi dincolo de ei înşişi, ca să poată dobândi şi păstra o comoară atât de preţioasă.

60:5. Aşadar, O, Fiice ale Frumuseţii, preţuiţi-vă mult, căci aceea care se oferă ieftin nu inspiră niciun bărbat; căci este în firea bărbatului să aprecieze ceea ce este greu de dobândit. Bărbatul preţuieşte aurul, fiindcă este rar, nu marmura, care se găseşte din abundenţă.

60:6. Cea care vine la bărbat cu uşurinţă nu are parte de o atenţie deosebită din partea lui; Legea a rânduit ca bărbatul să preţuiască doar acele lucruri pentru care trebuie să se lupte şi să sufere. Nu daţi la iveală farmecele voastre feminine şi atracţiile secrete. Nu este luna mai frumoasă când străluceşte printr-un nor, pentru că atunci frumuseţea ei este sporită de mister?
60:7. Femeii i s-a dat un trup pentru a zămisli copii, precum şi graţie şi frumuseţe pentru a-i inspira să devină asemenea divinităţii. Spiritul bărbatului este inspirat şi înălţat de iubirea mamei sale şi a soţiei sale. În viaţa lui nu va exista o influenţă mai mare decât aceea a iubirii femeii.

60:8. O femeie graţioasă este întotdeauna îmbrăcată în mister. O femeie bună va face mereu în aşa fel încât Pământul să fie un loc mai bun pentru prezenţa ei.

60:9. Frumuseţea chipului şi a trupului este trecătoare, însă adevărata frumuseţe a naturii feminine se află dincolo de aceste lucruri exterioare. Căutaţi-o şi dezvoltaţi-o, căci aceasta va fi cu mult mai durabilă. Nu vă gândiţi la frumuseţea trupească, fiindcă aceasta astăzi este, iar mâine va dispărea pentru totdeauna. Dacă vă veţi concentra pe aparenţele exterioare bărbaţii vă vor privi ca pe nişte persoane superficiale.

60:10. Voi puteţi fi frumoase la chip şi la trup sau nu, în funcţie de hotărârile sorţii, însă indiferent ce aveţi, trebuie să acceptaţi cu mulţumire şi resemnare. Nu puteţi face prea mare lucru ca să schimbaţi ceea ce vi s-a dat, însă nu acestea sunt părţile cele mai importante ale fiinţei voastre. Există ceva înăuntru vostru şi este de datoria voastră să-l modelaţi aşa cum doriţi; acest ceva poate fi de o frumuseţe inefabilă, care să transceandă orice lucru de pe Pământ. Prin urmare, cugetaţi aşa cum se cuvine la sufletul maleabil care este în voi, pentru că acesta este veşnic al vostru. El poate fi frumos sau respingător, în funcţie de decizia voastră.

60:11. Legea, care se află dincolo de înţelegerea voastră, este cea care a stabilit tiparul trupului vostru; el este fix şi neschimbător. Dar nu şi sufletul vostru, căci în cazul lui doar voi sunteţi răspunzătoare pentru aspectul lui. Ţineţi minte că gândurile şi faptele reprezintă nişte iţe ale pânzei, din care va rezulta un model. Gândiţi-vă bine la rezultat; va fi un lucru frumos sau urât?

60:12. Faceţi în aşa fel încât inima să vă fie stăpânită de chibzuinţă şi fiţi reţinute în tot ceea ce faceţi. Amintiţi-vă că virtuţile femeieşti sunt decenţa, simplitatea, compasiunea, gingăşia, tandreţea şi graţia. Nu aruncaţi în mocirlă comorile naturii voastre feminine, căci acolo vor fi călcate în picioare de bărbaţii dispreţuitori.

60:13. În zilele primăverii feminine, când promisiunea de frumuseţe se concretizează şi sângele fierbinte se agită în interiorul vostru, ochii bărbaţilor se vor întoarce în direcţia voastră cu subînţeles, iar firea voastră va interpreta privirile lor. Atunci este timpul să acordaţi atenţie poveţei şoptite a chibzuinţei şi să vă păziţi inima, căci a venit vremea să fie luată cu asalt; dar voi să nu cedaţi decât în faţa unui singur atac. Nu daţi atenţie cuvintelor seducătoare şi

© Biblioteca Spirituală

promisiunilor amăgitoare care se revarsă de pe buzele curvarilor. Vorbele seducătorilor sunt mai dulci decât mierea, dar dacă vă veţi înfrupta din plăcerile ilicite pe care vi le oferă, ele se vor transforma în fierea amară a deziluziei. Seducătorul are şi el importanţa lui; el vă pune la încercare vrednicia de a fi soţie.

60:14. Femeia a fost menită să fie ajutoarea şi tovarăşa bărbatului, inspiraţia şi bucuria lui, nu sclava dorinţelor acestuia, nici servitoarea pasiunilor sale. Oare voi nu sunteţi nimic altceva decât receptaculul cu ajutorul căruia îşi satisface şi îşi risipeşte impulsurile necontrolate? Sau sunteţi zeiţele inimii lui, a căror atingere poate alina tulburarea care îi sfâşie trupul, care treziţi în el o pasiune blândă de afecţiune şi respect, ale căror dezmierdări moi sunt de ajuns pentru a-l întări suficient de mult ca să înăbuşe conflictul din sinea lui? Cea care face parte din prima categorie alege calea uşoară, însă cea din a doua categorie este de zece ori mai bună şi mai vrednică de a-i fi soţie oricărui bărbat.

60:15. Nu vorbiţi cu nimeni despre felul în care se comportă femeile prostituate sau desfrânate, ca nu cumva oamenii să spună, „Interesul ei îi trădează înclinaţiile". Nu vă asociaţi niciodată cu astfel de femei, căci acelea murdăresc doar prin prezenţa lor. Prostituata nu se pocăieşte niciodată, iar când se reformează devine o codoaşă.

60:16. Nu căutaţi să imitaţi felul de a fi al bărbaţilor, ca nu cumva să sacrificaţi farmecele naturii feminine. Bărbaţii admiră şi doresc ceea ce este feminin în femei şi ceea ce este masculin în bărbaţi.

60:17. Femeile atrag prin firea lor reţinută, nu prin îndrăzneală. Ele cuceresc prin supunere, nu ieşind la atac. Se fac remarcate datorită slăbiciunii, nu datorită tăriei lor, şi atrag prin decenţă, nu prin obrăznicie. Dacă vreţi să vă luaţi ca soţ un bărbat becisnic, atunci puteţi sacrifica unele dintre calităţile voastre feminine, căci ce vă va lipsi vouă va suplini el.

60:18. Aveţi grijă de puterea farmecelor voastre şi nu le subestimaţi. Căci dacă bărbaţii inferiori sunt puţin atraşi de farmecele feminine, pentru bărbaţii măreţi acestea sunt precum un vârtej de vânt în pustiu. Prin urmare, în mâinile unei femei desfrânate graţia şi farmecul naturii feminine sunt ca o otravă în posesia unui om nebun.

60:19. Aşa cum bărbatul are o datorie în viaţă, tot aşa are şi femeia, iar datoria ei este aceea de a susţine prestigiul iubirii. Aşa se face că, deşi inima poate să-i fie plină de compasiune, ea o pedepseşte pe sora ei desfrânată. În acest caz, asprimea slujeşte vieţii mai bine decât înţelegerea şi compasiunea.

60:20. Să ştiţi că nu există bucurie mai mare pe Pământ decât aceea pe care bărbatul şi femeia o găsesc în uniunea sfântă a căsătoriei. Cea mai mare inspiraţie a vieţii este flacăra pură şi minunată a Iubirii Adevărate.

60:21. Templul iubirii sacre se află în inima unei fecioare caste sau a unei soţii credincioase, şi toţi bărbaţii se închină în taină în acest loc.

60:22. Nu există un stimulent mai mare pentru a scoate ce este mai bun dintr-un bărbat decât iubirea adevărată a unei femei bune. Dacă vreţi să înnobilaţi viaţa, atunci ţeseţi o mantie de iubire în jurul partenerului pe care l-aţi ales.

60:23. Fiicele mele, frumuseţea este moştenirea tuturor femeilor. Nu vă gândiţi doar la frumuseţea chipului şi a formei, căci aceasta trece, aşa cum apele cresc şi apoi scad. Întoarceţi-vă gândul spre frumuseţea mai înaltă a spiritului; spre strălucirea din templul inimii voastre care bate şi care gândeşte, căci aceasta este adevărata moştenire a femeii. Puritatea şi graţia pot aparţine oricărei femei, indiferent de felul în care arată la exterior. Ce înseamnă frumuseţea dacă gingăşia şi afecţiunea lipsesc? Bărbaţii aleargă după un chip frumos, dar se feresc de o inimă îndărătnică.

60:24. O femeie frumoasă este frumoasă pentru ea însăşi; admiraţia bărbaţilor nu adaugă nimic la frumuseţea ei. Virtutea femeii este cea care menţine floarea tinereţii şi aduce mulţumire în inimă. Aşa este menţinută frumuseţea chipului.

60:25. Nimic nu înflăcărează mai mult inima unui bărbat decât puritatea femeii pe care el a ales-o. Nimic nu-i poate stimula mai mult bărbăţia decât decenţa şi cumpătarea ei. Nimic nu-i tulbură mai mult gândurile şi nu-i stârneşte mai mult curiozitatea decât tăcerea ei.

© Biblioteca Spirituală

60:26. Nu lăsaţi ca speranţele viitorului vostru soţ în privinţa castităţii voastre să fie zadarnice. Nu vă bateţi joc de încrederea pe care bărbatul o are în femeie, căci bărbatul are nevoie de o astfel de încredere, iar dacă este un Bărbat Adevărat, atunci va crede cele mai frumoase lucruri despre o femeie. Doar seducătorii şi curvarii desconsideră femeile, fiindcă au văzut multe la picioarele lor.

60:27. O, fecioară glorioasă şi chibzuită, care într-o bună zi vei stăpâni ca Regină a Inimii şi a Căminului, ţine ascunsă flacăra iubirii în sanctuarul castităţii. Această iubire cere, mai presus det orice, ca dragostea să fie sfinţită.

60:28. Deşi castitatea rămâne cea mai puternică armă a binelui din arsenalul naturii feminine, asemenea tuturor lucrurilor de pe Pământ aceasta poate fi folosită şi altfel. Castitatea în sine nu are nicio valoare dacă nu are un scop benefic. Frustrările inutile sunt adversarele binelui, însă castitatea nu se numără printre ele. Castitatea sfinţeşte şi exprimă sacralitatea şi slava adevăratei iubiri, făcându-i iubitului ei cinstea şi bucuria de a avea parte de o căsătorie neprihănită, şi nu de una ieftină. Castitatea nu înseamnă suprimarea sentimentelor şi nu este un refugiu al femeii lipsite de afecţiune; ea este omagiul adus sfinţeniei trupului feminin şi tributul ce trebuie plătit adevăratei iubiri.

60:29. Părinţii noştri şi părinţii părinţilor noştri, chiar şi în zilele de dinainte de Mina şi Pontas, au dorit şi au respectat castitatea femeii. Însă nu a tuturor femeilor, pentru că nu aceasta este firea bărbaţilor; un bărbat o caută doar la acea femeie specială care va fi soţia sa. Astfel, bărbatul împarte femeile din viaţa lui în două categorii, mama şi soţia sa, pe de-o parte, şi celelalte femei, pe de altă parte. Niciunui bărbat nu-i pasă de virtutea femeilor altor bărbaţi, ci doar de cea a femeii sale. Virtutea altor femei poate să nu fie importantă. Aşa că voi ce vreţi să fiţi, nişte soţii, desfătarea vieţii bărbaţilor voştri, sau nişte femei lipsite de importanţă?

60:30. Castitatea este cununa de lauri a fecioriei; este simbolul care arată că femeia s-a dedicat glorificării iubirii; ea este cinstită şi respectată de toţi bărbaţii. Un soţ are încredere într-o soţie castă şi vorbeşte de ea cu mândrie atunci când se află în prezenţa altor bărbaţi.

60:31. Când bărbaţii vorbesc despre femei, aşa cum fac ei, soţul femeii desfrânate încearcă să le evite privirile, iar vorbele lor îi străpung inima. Bărbaţii spun multe obscenităţi despre femeia desfrânată, dar dacă cineva vorbeşte cu uşurinţă despre o femeie castă, acela va avea parte de cuvinte aspre. Atunci când se află în tovărăşia bărbaţilor, pieptul soţului femeii caste se umflă; căci cum să nu fie mândru că are o comoară numai pentru el?

60:32. Inima unui prost şi a unui bărbat înşelat se chircește atunci când bărbaţii vorbesc între ei, fiindcă se simt umiliţi şi sunt nesiguri de poziţia pe care o ocupă printre bărbaţi. Căci ei posedă ceva ieftin, care constituie subiect de glume proaste.

60:33. Purtaţi-vă aşa cum se cuvine să se poarte o femeie. Fiţi decente şi discrete, căci nu se cuvine ca o femeie să fie nerăbdătoare. Nu vă duceţi niciodată la un bărbat fără să fi fost invitată, ci aşteptaţi să vă cheme sau să trimită după voi o femeie cu rol de mesager. Este necuviincios ca un bărbat să invite o femeie prin intermediul altui bărbat.

60:34. Femeile se ocupă de treburile femeieşti. Prin urmare, inima şi mâinile voastre trebuie să se îndrepte spre lucrurile femeieşti; iubiţi-i şi alinaţi-i pe copiii voştri; ocupaţi-vă cu râvnă de treburile casei; spijiniţi-l pe soţul vostru atunci când trebuie să facă faţă încercărilor şi necazurilor.

60:35. Femeile beau băuturi dulci, însă pot sorbi şi dintr-o băutură tare sau dintr-una amară dacă-şi păstrează decenţa, însă nu trebuie să bea aşa cum fac bărbaţii. Doar o femeie de rând va bea băuturile bărbaţilor sau va bea la fel ca un bărbat.

60:36. O femeie care îşi apără reputaţia în public, dar care este neruşinată în particular, este o ipocrită. Aceasta este o amăgitoare care îl va târî pe bărbat în necaz.

60:37. Fiicele mele, acestea nu sunt doar nişte cuvinte de înţelepciune; ele dau într-o parte vălul pentru a scoate la iveală inimile bărbaţilor. Fie ca inima voastră să-i pună în balanţă şi să-i cântărească, căci în felul acesta veţi şti ce poate fiecare. Dacă vreun bărbat îşi bate joc de ea, înseamnă că nu-l preocupă fericirea voastră, şi nici nu vede în voi o viitoare soţie. Dacă vă spuneţi în sinea voastră, „Aceste lucruri sunt puţin importante pentru mine”, înseamnă că

© Biblioteca Spirituală

spuneţi adevărul, deoarece sunteţi nevrednice; crocodilul se desfată în noroi şi dispreţuieşte mătasea. Virtuţile feminine nu sunt evaluate de către voi, ci ele vor fi puse în balanţa Veşniciei Spirituale. Dumnezeu priveşte cu bunăvoinţă la acele virtuţi care spiritualizează viaţa, care sporesc iubirea, care inspiră omenirea şi care sfinţesc relaţia dintre un bărbat şi o femeie. Însă dacă aşa doriţi, puteţi ignora fericirea sufletului vostru, pentru că voi sunteţi cele care îi decideţi soarta.

60:38. Cea care sfinţeşte feminitatea îşi îmbracă sufletul într-o strălucire veşnică.

CAPITOLUL LXI - RUGĂCIUNEA

61:1. Rugăciunea este dialogul dintre sufletul omului şi Sufletul lui Dumnezeu. Ea reprezintă modalitatea concretă prin care se străpunge barajul măreţ al puterii spirituale şi al inspiraţiei divine. Însă mai presus de toate, rugăciunea nu este o bolboroseală de cuvinte.

61:2. Când vă rugaţi, faceţi acest lucru în tăcere, păstrând în sinea voastră cuvintele. Nu vă rugaţi cu buzele şi cu gura, ci cu spiritul.

61:3. Cel care este Dumnezeul armoniei detestă orice sunet strident care se aude în sanctuarul Lui. Ritualurile zgomotoase sunt o urâciune pentru urechile Sale. Imploraţi-l în linişte, cu o inimă iubitoare, iar El va asculta cuvintele voastre şi ofranda voastră va fi primită.

61:4. Urechea lui Dumnezeu este închisă pentru omul care vorbeşte, dar este deschisă pentru cel tăcut. Însă când cel tăcut începe să vorbească, dar nu în aşa fel încât să-l audă oamenii, ci numai Dumnezeu, atunci El îl aude. Nu spunem noi că Dumnezeul Măreţ este Cel Ce Ascultă în Tăcere?

61:5. Nu este tăcerea felul de a vorbi al iubirii? Dumnezeu vorbeşte în tăcerile adânci. El comunică cu omul în tăcerile sufletului, deoarece şi cuvântul creator a fost rostit în tăcere.

61:6. Căutaţi întotdeauna tăcerea şi liniştea şi faceţi-vă prieteni dintre oamenii tăcuţi. Cel ce se teme să rămână doar cu el însuşi, în tăcere şi solitudine, nu va descoperi niciodată tainele sufletului. Oamenii se duc în pustitetate să comunice cu sufletul lor în tăcere, pentru că numai în felul acesta vor primi un răspuns. Cel ce trăieşte mereu în zgomot şi agitaţie zice, „*Eu nu am niciun suflet*”.

61:7. Atunci când vă rugaţi, preocupaţi-vă de lucrurile aflate la hotarul Regiunii Nădejdii, căci rugăciunea străbate Marea Barieră Nevăzută. Rugăciunea este puntea dintre două regiuni, însă puţini oameni ştiu cum să se roage, astfel încât puntea să se lase în jos.

61:8. Când vă rugaţi, cuvintele nu sunt importante, căci pentru Dumnezeu ele nu sunt edificatoare, oricât de bune şi frumoase ar fi. El aude ceea ce rosteşte inima şi citeşte lucrurile scrise în suflet. Prin urmare, sunt puţini aceia cărora le răspunde, fapt pentru care cei ce nu primesc răspuns din cauza neputinţei lor zic, „Unde este Dumnezeu, că nu mă aude?”.

61:9. Sufletele oamenilor, fiind înfăşurate în carne şi învelite în pasiuni, nu pot comunica cu uşurinţă cu Dumnezeu. Rugăciunea, ca să aibă succes, are nevoie de multă participare a sufletului; ea are nevoie de multă pregătire preliminară, de aceea este rară. Oamenii spun, „Rugăciunea este inutilă”, iar pentru cei asemenea lor aşa şi este; însă rugăciunea nu este inutilă, ci concepţia lor despre rugăciune este greşită. Căci dacă cineva scrie în aşa fel încât nimeni nu poate să înţeleagă, cine este de vină, cititorul sau cel care a scris şi nu a reuşit să transmită mesajul? Dacă vorbiţi cu un om din ţinuturile de la Miazăzi, acesta nu va înţelege, decât dacă veţi vorbi în limba lui; la fel şi când este vorba de Dumnezeu, trebuie să comunicaţi în maniera în care El înţelege.

61:10. Ingredientele rugăciunii sunt smerenia, sinceritatea, abandonarea dorinţei, recunoaşterea neputinţei şi o deplină dăruire de sine. Acestea deschid uşa, permiţând unei puteri minunate să pătrundă în odăile sufletului.

61:11. Rugăciunea va fi urmată de o pace profundă, de o înălţare spirituală şi de un sentiment de linişte interioară, ca şi cum o adiere răcoroasă ar pătrunde în spirit, întărindu-l şi însufleţindu-l, aşa încât, în mod firesc, gândirea va deveni limpede.

61:12. Atunci când vă rugaţi, ascultaţi glasul spiritului, căci s-ar putea ca acesta să

© Biblioteca Spirituală

tălmăcească cuvintele lui Dumnezeu. Rugăciunea limpezeşte sufletul. Nu are importanţă cât este de lungă, ci mai presus de toate contează profunzimea şi scopul ei.

61:13. Rugăciunea este o stare de armonie care cuprinde inima şi spiritul; ea nu este un ritual.

CAPITOLUL LXII - MOARTEA

62:1. Nu vă temeţi de moarte, pentru că atunci când va veni voi nu veţi mai fi acolo. Cu toate acestea, este bine să trăiţi în tihnă şi să nu vă fie teamă de umbra ei, căci cel care este bun nu are de ce să se teamă.

62:2. Ce altceva este moartea decât poteca spre slavă, intrarea în Împărăţia Vieţii Superioare? Ea este o călătorie spre un nou tărâm, o deşteptare dintr-un somn adânc şi o abandonare a tuturor grijilor şi necazurilor de pe Pământ.

62:3. Nu respectă oamenii moartea mai mult decât naşterea? Nu-şi împodobesc ei armele, care sunt slujitoarele morţii, cu aur şi pietre preţioase şi le poartă cu mândrie în faţa tuturor? N-au avut parte de onoruri şi de titluri mulţi dintre aceia care au ucis mii de oameni? Dar cine a fost apreciat vreodată că a dat viaţă unui om?

62:4. Există doar o singură modalitate de a intra în viaţă, deşi sunt mii de feluri de a o părăsi. Toate drumurile pe care le parcurgem în viaţă duc la porţile morţii.

62:5. Căprioara nu plânge până când nu simte săgeata, nici păsările vânate nu ţipă până când nu sunt prinse de câine. Cel ce trăieşte mereu sub umbra morţii moare de multe ori, iar teama este mai mare decât evenimentul însuşi.

62:6. Eu nu mă tem de moarte; dacă vor veni asupra mea, ca mesageri ai ei, nişte oameni violenţi cu arme ascuţite, s-ar putea să-mi fie teamă de arme, s-ar putea să-mi fie teamă să mor, dar mortea însăşi nu are nimic îngrozitor. Ea va veni cu siguranţă; dintre toate lucrurile din viaţă ea este inevitabilă. Dumnezeu să mă ajute să o accept ca un bărbat.

CAPITOLUL LXIII - ÎNCHEIERE

63:1. Vremuri grele au venit peste cei înţelepţi şi drepţi. Adevărul nu-şi mai arată lumina, iar minciuna umblă pe pământ îmbrăcată în haine vesele şi având o privire îndrăzneaţă.

63:2. Aceste vremuri negre şi aceste zile de necaz au fost prevestite de declinul bunătăţii oamenilor, de pofta lor de plăcere şi de căutarea acelor lucruri care au adus uitare, neglijenţă în muncă, neclaritate în gândire, dispreţ pentru înţelepciune şi dezinteres pentru bunăstarea ţării. Oamenii se gândesc numai la lucrurile lumeşti, de aceea Pământul a devenit un tărâm guvernat de răutate şi corupţie.

63:3. Însă iată ce vă spun; cei care-i batjocoresc pe înţelepţi şi cei ce sfidează înţelepciunea mâine vor fi uitaţi, iar înţelepciunea pe care ei o iau în râs va străluci atunci când ei vor fi ţărână, iar numele lor vor fi uitate.

63:4. Copiii mei, eu nu sunt un om faimos, însă averea mea va rămâne intactă, chiar dacă o mare parte din ea se va pierde de-a lungul timpului împreună cu numele meu. Chiar şi acum, evenimentele se succed şi în curând totul va rămâne doar o amintire. Nu voi mai fi trist pentru multă vreme, dar nici moartea nu este o mare realizare pentru un om bătrân şi şubrezit.

63:5. Bătrâneţea mă copleşeşte şi o îndur ca pe o povară grea, cu toate că mi-aş dori să fiu sprinten. Spiritul meu va trebui să navigheze în curând spre locul lui de origine şi să se scufunde în apele izvorului vieţii. Eu nu mă împotrivesc deloc să părăsesc acest tărâm al suferinţei şi degradării.

63:6. Aşadar, copiii mei, ascultaţi-mă cu atenţie atunci când vă povestesc despre vorbele de înţelepciune şi despre cunoaşterea secretă a străbunilor noştri. Consemnaţi-le, ca ele să fie o călăuză pentru generaţiile voastre.

63:7. Astăzi este ziua răufăcătorilor. Omul blând şi lipsit de egoism se scufundă, iar omul

© Biblioteca Spirituală

cinstit este jucăria vânturilor potrivnice; acum, cei cu feţe obraznice se ridică şi ocupă locurile de cinste.

63:8. Nedreptatea răufăcătorilor nu este altceva decât un subiect de discuţie prin târg şi adesea chiar un motiv de veselie. Neruşinarea femeilor este acceptată ca un lucru firesc şi nu stârneşte nicio reacţie, decât pe buzele necugetate ale celor frivoli.

63:9. Eu îmi car singur povara nefericirii, căci nu mi-a mai rămas niciun prieten de valoarea mea. Aştept momentul când locuinţa mea va fi deschisă pentru vânturi, când locul meu de aşteptare va fi jefuit, iar obiectele funerare vor dipărea. Însă averea mea nu este mare.

63:10. Moartea aşteaptă la dreapta mea, dar eu nu sunt preocupat de mine, ci de neputinţa mea. Vai de braţul care odinioară purta lancea şi de ochiul care o arunca! Nu trebuie să ne temem de moarte, căci ea va fi ca o apă răcoroasă după o călătorie prin arşiţa zilei. Va fi ca o eliberare a unui om închis de multă vreme sau ca o păşune verde pentru cel ce rătăceşte în pustietate. Moartea nu îmi este străină, deoarece am trăit ca un bărbat, aşa că este binevenită.

63:11. Mă uit în jur şi abia atunci mă tem de moarte, pentru că ea îmi va încununa slăbiciunea. Iar eu văd că dreptatea este aruncată afară în întuneric, în timp ce nedreptatea stă la masa celor ce conduc. Nimeni nu se supune conducătorilor şi nu are respect pentru poziţia lor socială, iar aceştia, prin ceea ce fac, îşi pregătesc prăbuşirea. Nu este nimeni atât de înţelept să observe şi nu este nimeni atât de mânios să vorbească. Oamenii curajoşi sunt morţi, iar cei cărora le aparţine acum ţinutul sunt îngropaţi în el.

63:12. Preoţimea prosperă, iar oamenii trăiesc pentru plăcerile zilei, însă virtutea şi înţelepciunea hoinăresc pe drumuri, ca cerşetorii. Obscenitatea a înlocuit învăţătura în vorbirea oamenilor, iar femeile se desfată arătându-şi farmecele; oamenii inferiori au ajuns să pună stăpânire pe ele.

63:13.Chipurile obraznice merg peste tot, iar omul cu bun simţ este sărăcit. Vorbirea obscenă şi purtarea urâtă sunt ridicate în slăvi; faptele femeii desfrânate au ajuns subiect de discuţie. La putere nu mai sunt oameni vrednici, iar ţara este în mâinile celor care încurajează nedreptatea. Oamenii nu mai ştiu ce înseamnă o inimă mulţumită.

63:14. Fratele îi face rău fratelui. Inimile oamenilor jinduiesc după bunurile altora. Copiii nu-şi mai respectă taţii şi iau în derâdere cuvintele mamelor lor. Bărbaţii zâmbesc la soţiile altora şi sunt veseli în prezenţa lor, dar în prezenţa soţiilor lor sunt posomorâţi. Bărbaţii se căsătoresc cu femei desfrânate, cărora le asigură o poziţie socială.

63:15. Taţii lasă învăţătura fiilor lor în seama altora şi permit femeilor lor să hoinărească nestingherite. O, unde sunt bărbaţii care umblau odinioară pe acest pământ? Unde sunt bărbaţii zilelor apuse; au murit toţi oare pentru rege? Aşadar, au rămas bărbaţi inferiori ca să zămislească bărbaţi inferiori, pentru că bărbaţii cei mai buni au dispărut?

63:16. Hotărârile sălilor de judecată sunt aruncate pe străzi; scrierile măreţe sunt îndepărtate. Robii devin stăpâni de robi, dar inimile lor sunt inimi de robi, nu de stăpâni. Bărbaţii becisnici se îmbogăţesc, căci străinii sunt protectorii lor. Este o vreme de calamitate.

63:17. Omul fuge să-şi scape propria viaţă, în timp ce fratele lui este ucis. Grânele sunt adunate de către cei puternici şi vicleni, nu de către cei ce seamănă. Omul de rând câştigă de soţie o femeie de viţă nobilă, pe când omul nobil se alege cu o cântăreaţă.

63:18. Produsele meşteşugarilor sunt proaste, fiindcă niciunul nu se mândreşte cu meşteşugul lui. Mita şi corupţia sunt luminile călăuzitoare ale oamenilor. Femeile nu pot zămisli, pentru că răutatea lor le face pântecul steril. Oamenii spun, „Unde este Dumnezeu?”, însă Dumnezeu s-a îndepărtat din cauza răutăţii lor. Zeii falşi prosperă şi se îngraşă pe baza promisiunilor.

63:19. Acolo unde altădată se auzeau glasuri vesele, acum se aud bocete. Oamenii îşi blestemă taţii că i-au adus pe lume. Fecioarele poartă podoabe de prost-gust şi sunt lipsite de decenţă. Văduvele şi femeile nemăritate îşi deschid uşile, permiţându-le străinilor să intre la ele. Este o vreme de necaz.

63:20. Cei care altădată umblau în haine albe de in, acum sunt în zdrenţe, iar cel care nu a ţesut niciodată este acum stăpânul ţesătorilor şi posesorul unor veşminte fine.

© Biblioteca Spirituală

63:21. Ah, ce bine ar fi dacă sămânţa bărbaţilor ar pieri în pântec, fiindcă cei ce se nasc nu mai sunt oameni vrednici! Aşa a scris cineva înaintea mea şi lucrurile se repetă, pentru că roata s-a învârtit, aşa că trebuie să o lăsăm să se învârtă din nou.

63:22. Voi, copiii mei, sunteţi nădejdea poporului. Prin urmare, lăsaţi-vă inima să caute învăţătură, căci în acest ţinut, care pe vremuri era unit, nu există alt lucru care să merite a fi posedat.

63:23. Citiţi cu atenţie aceste scrieri şi lăsaţi-le să devină măsura inimii voastre. Ţineţi-le alături de voi sau duceţi-vă cu ele într-un loc retras, ca să le puteţi contempla mai bine în solitudine.

63:24. Ar fi o faptă nedemnă să modificaţi aceste lucruri care au fost consemnate. A falsifica ceea ce este scris înseamnă a săvârşi o nelegiuire împotriva copiilor voştri şi împotriva Adevărului.

63:25. Scrierile vă vor face plăcere, deşi nu acesta este scopul lor; ele vă vor aduce linişte sufletească şi vă vor învăţa cum trebuie să vă comportaţi ca nişte adevăraţi bărbaţi. Dacă vă provoacă mustrări de conştiinţă, înseamnă că acestea au un motiv.

63:26. Apa curge, timpul trece repede, iar lucrurile care trebuie învăţate sunt numeroase, asemenea grăunţelor de nisip aduse de vânt din pustietate. Prin urmare, fiţi precum gâsca, care-şi găseşte hrana în noroi, şi dedicaţi-vă bunăstării sufletului vostru. Chiar dacă înţelegerea spirituală a omului este limitată, iar natura sa morală este slabă, totuşi el nu îşi foloseşte la maximum calităţile pe care le are. Omul nu depune suficient efort pentru a se ridica la înălţimea maximă la care poate să ajungă; el nu doreşte să atingă hotarele limitelor sale; se apropie doar puţin de bunătatea pe care ar putea s-o atingă dacă ar face efortul să se întindă.

63:27. Prin urmare, daţi atenţie acestor scrieri, fiindcă vă sunt date ca să vă fie de folos; acestea nu sunt nişte lucruri consemnate cu nepăsare sau fără motiv. Ele îi vor ilumina pe ignoranţi şi îi vor asigura pe toţi oamenii de faptul că îşi pot conduce viaţa aşa cum se cuvine. Umpleţi-vă burta cu ele, ca şi cum am fi nişte ape răcoritoare. Depozitaţi-le, aşa cum omul chibzuit îşi depozitează grâul ca să depăşească perioadele de foamete. Şi aşa cum valoarea grâului creşte în perioadele de foamete, tot aşa şi aceste învăţături vor fi mai apreciate în vremurile de restrişte şi încercare.

63:28. Omul amestecă noroiul cu paiele şi pune cărămizile una peste alta, însă voia lui Dumnezeu este cea care le întăreşte şi menţine forma pe care o au.

63:29. Plecaţi-vă urechea la aceste învăţături şi veţi trăi precum aceia care au existat odinioară. Citiţi aceste manuscrise pentru a deveni învăţaţi, şi atunci tot ce veţi face şi veţi spune vă va fi de folos.

63:30. Fiecare cuvânt scris îşi va face efectul, fiind asemenea unei seminţe care nu are cum să piară într-un pământ fertil. Înţelepciunea va înfrumuseţa poruncile date de nobili şi prinţi. Fie ca aceia care ajung să înţeleagă să devină iscusiţi în vorbire, şi odată ce au învăţat să vorbească frumos, să transmită şi celorlalţi cunoaşterea, astfel încât aceste scrieri să fie primite cu respect.

63:31. Inima care este cufundată pe deplin în înţelepciune se bucură când aceasta se dovedeşte a fi aducătoare de pace şi prosperitate. Dacă spuneţi în sinea voastră, „Ce nevoie am de aceste învăţături, fiindcă eu ştiu aceste lucruri?”, gândiţi-vă că nu cel vindecat are nevoie de doctor, nici cel care a traversat râul nu are nevoie de barcă.

63:32. Însă eu vă spun, nu vă grăbiţi să vorbiţi, căci nu este suficient doar să ştiţi; aceste lucruri nu sunt date pentru a fi cunoscute, ci pentru a fi trăite. S-ar putea ca voi să le cunoaşteţi, dar oare le puneţi şi în practică? Fie ca această înţelepciune scrisă să fie calea cea dreaptă, care să vă arate cât de mult v-aţi abătut de la adevăr. Folosiţi-o pentru a reveni pe drumul cel bun şi pentru a vă lepăda de necinste.

63:33. Nu în ultimul rând, scopul acestor scrieri este acela de a scoate la lumină slăbiciunile voastre, de a reaminti trupului că nu este altceva decât ţărână şi de a vă stimula spiritul, făcându-l să cunoască slava minunată la care va ajunge sufletul vostru trezit.

63:34. Indiferent câtă înţelepciune aveţi, fiţi prudenţi; faceţi în aşa fel încât inima să ţină

© Biblioteca Spirituală

în frâu limba. Fie ca buzele voastre să rostească adevărul, iar ochiul vostru să vadă doar ce este bine să vadă. Asiguraţi-vă că amândouă urechile aud acelaşi lucru.

63:35. Evitaţi-i pe oamenii batjocoritori, care nu vor să-şi plece urechea la aceste învăţături. Ocoliţi-l pe prostul care nu vrea să asculte, căci lui nu îi vor fi de niciun folos. Acesta îşi va bate joc de cel ce cunoaşte, aşa cum face orice om lipsit de înţelegere. Prostul consideră că înţelepciunea şi chibzuinţa sunt nişte defecte. Îşi sufocă sufletul şi apoi susţine că lucrul acela, pe care el l-a lipsit de viaţă, nu există. Îşi duce zilele pe Pământ, dar este ca şi mort, fiindcă viaţa pentru el este lipsită de valoare. Oamenii îl evită, întrucât nu ştie să se poarte şi de aceea are parte de tot felul de necazuri.

63:36. Când veţi avea părul alb şi oamenii vă vor respecta, învăţaţi-i pe copiii voştri aceste lucruri, la fel cum şi voi aţi fost învăţaţi de alţii. Fiecare om are datoria de a transmite nealterată cunoaşterea pe care a acumulat-o. De a spune copiilor săi lucrurile pe care le-a învăţat, astfel încât şi aceştia să le poată transmite copiilor lor.

63:37. Nu scoateţi niciun cuvânt din aceste scrieri şi nu adăugaţi nimic la ele. Nu schimbaţi locul cuvintelor şi învăţaţi-i pe alţii exact aşa cum este consemnat. Acestea sunt lucruri care s-au transmis din vechime, pe cale orală, în sanctuarele tainice ale înţelepciunii.

63:38. Oamenii caută adevărul în temple, însă doar Dumnezeu ştie cine l-a găsit. Acela care cunoaşte în inima lui că toate lucrurile scrise aici sunt bune şi folositoare, dar nu le pune în practică, este ca un om care aprinde o lampă şi închide ochii. Fie ca aceste lucruri să nu fi fost scrise în zadar, iar efortul, care nu a fost mic, să fi fost irosit.

63:39. Aici se sfârşeşte această carte, care a fost transcrisă de la început până la sfârşit pentru a dăinui. Păstraţi-o întotdeauna cu voi, nu doar în vremurile de bucurie şi lumină, ci şi atunci când sunt vremuri de întuneric şi suferinţă. Cu toate că luna şi stelele strălucesc mereu, când soarele apune, este noapte.

63:40. Această transcriere fidelă este rodul muncii unui discipol sârguincios, al unui maestru iubit, al cărui nume, deşi necunoscut oamenilor, va rămâne înscris pentru totdeauna în Palatele Măreţe ale Celor Veşnic Plini de Slavă.

63:41. Şi acesta a pornit plin de tristeţe într-o călătorie spre Apus, neştiind dacă sămânţa lui a prins rădăcini sau dacă a căzut pe un pământ neroditor. Din cauza cuvintelor sale, el a fost alungat de pe pământurile lui şi a plecat crezând că este părăsit de Dumnezeu şi de oameni.

63:42. Toţi oamenii seamănă, dar puţini ajung să trăiască pentru a vedea recolta sau roadele ciudate care au apărut.

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN (Cartea a VII-a)
CARTEA ORIGINILOR

Viaţa este un cântec, uneori este un cântec trist, alteori este un cântec vesel. Prin odăile creaţiei răsună când bocete, când imnuri. Adesea, urechea aerului este desfătată de un colind vesel sau de un cântec voios de iubire. Acesta este Cântecul Vieţii. Aşa că înviorați-vă şi bucurați-vă de sufletul care cântă, de acest suflet care în zilele ce vor veni se va ridica pe aripi fantomatice şi va părăsi cercurile interioare ale suferinţei, unde notele discordante ale muritorilor se amestecă cu notele melodioase ale muzicii spiritului, croindu-şi drum spre locul unde corul stelelor cântă în slavă.

CUPRINS

PREAMBUL
Capitolul I. - Naşterea lumii
Capitolul II. - Primele zile
Capitolul III. - Povestea potopului
Capitolul IV. - (Nu există nici un capitol 4)
Capitolul V. - Muncitori în metal
Capitolul VI. - Povestea lui Hewe
Capitolul VII. - Povestea lui Gwinvera
Capitolul VIII. - Cei care au adus prima credinţă
Capitolul IX. - Cartea bătăliei
Capitolul X. - Învăţătura oamenilor lui May

© Biblioteca Spirituală

PREAMBUL

0:1. Această sarcină a fost asumată şi dusă la îndeplinire din porunca solemnă a celor din Tothnaelethan, care s-au reunit ca şi odinioară la Tanagekil, lângă Sunderstow. La o sută şaizeci de ani de la moartea lui Ardpeth, cel care a fost ultimul rege. La douăzeci de ani de la moartea lui Garadon Pankris. La optzeci de ani de la moartea lui Kelwin. La o sută de ani de la moartea lui Afterid. La treisprezece ani de la moartea marelui rege care a pierit în anul răsuflării diavolului. Această năpastă, care a durat mai mult de doisprezece ani, a lovit atât de puternic ţinutul, încât oamenii nu au mai făcut deosebiri între ei, de aceea conflictul care ţinea de multă vreme a luat sfârşit. La patruzeci şi patru de ani de la bătălia de la Strathard, când regele creştin a murit la vârsta de patruzeci şi şase de ani, după un mare masacru, de mâna lui Kadwilan de Firstfaith, care la rândul lui a murit de mâna unui rege trădător, fiind atras într-o capcană între copacii din Dinsleir. În luna Septembrie, din ziua a şaptea până în ziua a zecea, în al treilea an al domniei regelui Ethelbred, ceea ce înseamnă în al şaptelea an al domniei lui Egfrid, fiul lui Oswey, regele din ţinutul din Miazănoapte al regatului Saxon. În al paisprezecelea an de domnie al lui Ardwulf, regele ţinutului Răsăritean al regatului Saxon şi în al doilea an al domniei lui Ketwin, regele ţinutului Apusean al regatului Saxon. În al patrulea an al domniei lui Lothir, regele tuturor locuitorilor din Kent, şi în al cincilea an în care suntem nevoiţi să îndurăm focurile necruţătoare ale Taurului Negru din Miazănoapte. La două sute douăzeci şi doi de ani de la sosirea cetelor de luptători înarmaţi cu săbii lungi şi la o sută şaizeci şi cinci de ani de la moartea lui Okther. La o sută treizeci de ani de la sosirea ultimei cete de luptători, care au rămas pe pământurile pe care le-au cucerit, în timpul domniei Regelui Ifor, când Britania a încetat să existe.

0:2. Aceştia sunt aleşii, *Kailwardens* (n.t. probabil meşteri care făceau parte din diferite bresle), care au lucrat: Humog şi Lewin din clanul *Gutradors*; Pencluith, *Dalradan*-ul, un fierar din clanul Făuritorilor de Scuturi; Helaf Cioplitorul, născut din scoţienii aflaţi dincolo de mare, din clanul Făuritorilor de Scuturi; Malkuin, o Căpetenie, născut din poporul Kwits, din clanul Gravorilor; Enelek, Olarul, născut din poporul Kwits, din clanul Făuritorilor de Scuturi; Ipedruad, Morarul, născut la Alcuth, din clanul Prelucrătorilor de Aramă; Fromwin, Făuritorul de Spade, fiul lui Klude, un breton născut ca om liber printre saxonii din Apus, un gravor de semne; Edwin cel Bătrân, un Povestitor care scrie, fiul unui mercian (n.t. locuitor din regatul Mercia), din clanul Făuritorilor de Scuturi; şi Glason, numit şi *Inglinger*, care a devenit unul de-al nostru.

CAPITOLUL I - NAŞTEREA LUMII

1:1. Acestea sunt vremuri nefericite, de vrajbă şi schimbare, iar cunoaşterea străveche a oamenilor şi priceperea lor se duc asemenea frunzelor care cad în apa râului. Prin urmare, noi, cei din Gwidonad, ne-am strâns laolaltă sub scutul lui Hirweal cu scopul de a păstra aceste lucruri dragi inimilor noastre. Ca să putem face asta, mai întâi trebuie să descoperim locurile în care acestea se găsesc, iar în al doilea rând, să aşternem în scris toate poveştile sfinte referitoare la ele. De asemenea, deoarece memoria oamenilor muritori piere odată cu trupurile lor fragile, considerăm că este bine să consemnăm în cărţi şi vechea cunoaştere care s-a întipărit odinioară în mintea noastră.

1:2. În spatele nostru au rămas paisprezece generaţii pământeşti, care au fost numite în felul acesta: Generaţia Luminii, Generaţia Focului, Generaţia Apei, Generaţia Ierbii, Generaţia Copacilor, Generaţia Lemnului şi Generaţia Pietrei, ce formează împreună Generaţiile Fericite. Au urmat apoi, Generaţia Suliţei, Generaţia Toporului, Generaţia Scutului, Generaţia Sabiei, Generaţia Arcului, Generaţia Coifului (n.t. de armură) şi Generaţia Carului de Luptă, care împreună poartă denumirea de Generaţiile Lipsite de Adăpost. Anii pe care îi avem în faţă cuprind şase generaţii pământeşti complete, la care se adaugă ceea ce a mai rămas din această Generaţie a Schimbării. Fiecare dintre generaţiile pământeşti care au trecut a avut o durată de trei ori mai mare decât generaţia care i-a succedat.

© Biblioteca Spirituală

1:3. Oamenii întreabă, aşa cum o vor face întotdeauna, cum a luat fiinţă această lume întinsă şi minunată şi cine au fost aceia care au pus pentru prima dată piciorul pe acest pământ. Învăţătorilor, iată povestea veche referitoare la zorii vieţii, care ne-a fost transmisă din zilele acelei dimineţi când a luat fiinţă Pământul.

1:4. Înainte ca timpul să se nască, el a fost zămislit. Înainte ca lucrurile să poată fi văzute de ochii ageri ai oamenilor, acestea au fost zămislite. Înainte ca sunetul să poată fi auzit de urechea care ascultă, el a fost zămislit. Toate lucrurile care acum îi sunt cunoscute omului au fost zămislite mai întâi de nimeni altul decât de Cel Ce Nu Poate Fi Conceput, care există solitar, într-o singurătate minunată. În starea de dinaintea ivirii zorilor nu exista nicio viaţă iubitoare, trepidantă şi simţitoare; era doar Cel Singur. Nu exista nimic în care lucrurile să se manifeste şi să poată fi percepute. Oglinda Celui Ce Nu Poate Fi Conceput nu fusese încă creată. Iubirea, lumina solară a vieţii, nu putea fi cunoscută, fiindcă chiar şi Cel Atât de Măreţ nu-şi putea încă imagina o stare de satisfacţie rezultată din iubirea de sine. Singurul lucru ce nu putea fi zămslit era iubirea care să răspundă la iubire.

1:5. Aşa că din Cel Ce Nu Poate Fi Conceput s-a revărsat o melodie răsunătoare, un cântec de zămislire, ale cărui note au împrăştiat în exterior conştiinţa dătătoare de viaţă, sub forma unor unde circulare. Din acestea au luat naştere toate lucrurile care există, fiindcă sunetele armonioase s-au materializat, iar vibraţiile plăcute continuă să se propage ca un ecou de-a lungul numeroaselor cicluri ale existenţei. Toată viaţa şi toată materia vibrează ca răspuns la o melodie armonioasă şi la un ritm de origine divină.

1:6. Pe măsură de notele plăcute ale divinităţii, care au dat naştere unei muzici vesele, s-au răspândit spre exterior, din lumina nemuritoare creată de cântec a luat naştere Cerul. Pe măsură ce notele au devenit din ce în ce mai înalte şi mai luminoae, ele s-au transformat întrun cor pulsatoriu minunat, care a dat naştere unui întreg şirag de lumi strălucitoare, pe care lea împrăştiat în matricea neagră a lui Ked. A fost ca şi cum o mână de perle strălucitoare au fost aruncate în întunericul nopţii. Într-o cadenţă perfectă a melodiei şi armoniei, lumile au fost aruncate într-o existenţă separată, fiecare găsindu-şi locul cuvenit în funcţie de vibraţia notei ei muzicale. Prin urmare, întreaga viaţă nu este nimic altceva decât un răspuns la armonie şi melodie, la valurile care se împrăştie şi la ecourile răsunătoare ale primului Imn Divin, cântecul trezirii la viaţă. Singurele note discordante au fost acelea care s-au ivit mai târziu din inimile oamenilor păcătoşi.

1:7. Cântecele şi poemele oamenilor, care nu reuşesc decât în mică măsură să mişte o inimă împietrită, sunt încercări zadarnice de a recupera o anumită parte din prima simfonie măreaţă. Oamenii ştiu în mod instinctiv că ei sunt nişte instrumentişti în marea orchestră a vieţii şi nişte cântăreţi în corul existenţei. Cântecul vieţii încă mai vibrează pe strunele lăutei fiecărei inimi care bate, umplând-o cu o vitalitate capabilă să reacţioneze. Pe Pământ, el nu poate fi auzit niciodată în mod perfect, totuşi aici trebuie să învăţăm să cântăm; căci odată ce a trecut pe sub arcada întunecată şi a ajuns în Palatul Luminii, spiritul eliberat de curând trebuie să se prezinte prin intermediul cântecului. Spiritul bun şi curat va vibra pe frecvenţa unei melodii vesele şi armonioase, pe când spiritul malefic şi indispus va zăngăni pe un ton strident şi agonizant. Primul lucru pe care-l aude spiritul călător când ajunge acasă este Melodia Divină care îl întâmpină. Fericite sunt spiritele care se armonizează cu ea şi triste sunt acelea care vibrează discordant!

1:8. Viaţa este un cântec, uneori este un cântec trist, alteori este un cântec vesel. Prin odăile creaţiei răsună când bocete, când imnuri. Adesea, urechea aerului este desfătată de un colind vesel sau de un cântec voios de iubire. Acesta este Cântecul Vieţii. Aşa că înviorați-vă şi bucuraţi-vă de sufletul care cântă, de acest suflet care în zilele ce vor veni se va ridica pe aripi fantomatice şi va părăsi cercurile interioare ale suferinţei, unde notele discordante ale muritorilor se amestecă cu notele melodioase ale muzicii spiritului, croindu-şi drum spre locul unde corul stelelor cântă în slavă.

1:9. Din Cel Ce Nu Poate Fi Conceput a ieşit substanţa luminoasă a lui Dewa, cel ce stă suveran în Centrul Universului, iar acesta este cercul Său. Notele care s-au revărsat în afară au

© Biblioteca Spirituală

început să se diferenţieze, împărţindu-se în două, iar cele care au curs în jos au devenit substanţa lui Mamvar, Dătătorul de Viaţă. Din substanţa strălucitoare a lui Mamvar a ieşit Mamdadeh, cel care a împrăştiat viaţa în lume. Fiul lui Mamdadeh a fost Dada, al cărui nume nu era rostit în vremurile de dinaintea începutului, iar acesta purta în sămânţa lui spiritele oamenilor.

1:10. Acestea sunt generaţiile zeilor-oameni din vechime, care, după cum ştim, se trăgeau din Dada, şi se cunoaşte bine de unde au venit şi faptul că noi suntem din sângele lor. Noi ocupăm un loc de seamă printre rasele mândre ale omenirii, căci nu suntem socotiţi cei din urmă, şi tristă va fi ziua când oamenii nu vor mai fi mândri de moştenirea lor. Totuşi, se prevesteşte faptul că în mod sigur va veni o zi când oamenii se vor afla la o răscruce ciudată, trebuind să aleagă între regenerare, pe de-o parte, şi descompunere şi osândă, pe de altă parte.

1:11. Cei zămisliţi din sămânţa lui Dada au fost cei trei strămoşi ai omenirii trimişi din Cer, şi anume Magog, Gatuma şi Keili. Ni se spune că aceştia au fost fiinţe spirituale, care au locuit în afara Centrului Universului, la hotarele îndepărtate ale ţinutului Kewgant, însă acest lucru nu se cunoaşte cu certitudine. Se ştie doar că Magog stăpânea în Miazănoapte şi în Răsărit, Gatuma în Miazăzi, iar Keili în Apus, însă poveştile vechi relatează călătoriile lui Keili din vastele tărâmuri Răsăritene până în această insulă înconjurată de mare. Consoarta lui Keili, Cel Atotcunoscător, care păzeşte amintirile oamenilor, a fost Kithwin, Prima Iubită, cu care a avut un fiu şi o fiică. Fiul era Aveg, cel cu chipul întunecat, iar fiica lui a fost Kerirway, cea mai frumoasă dintre femei, care a stabilit standardele feminităţii, la care trebuie să aspire toate acelea care doresc să aibă parte de flacăra iubirii.

1:12. Fiul lui Gatuma a fost Gatumugna, Luptătorul din Cer, al cărui fiu a fost Tuwait, Întemeietorul Cetăţilor şi Maestrul Prelucrării Metalului, care s-a căsătorit cu Amerith, fiica Căpeteniei Cerului. Fiii lor au fost Nodinos, primul pământean, şi Magilmish, Rătăcitorul, în vremea căruia au venit carele de război cereşti. Se povesteşte că la ivirea zorilor acestei lumi, Amerith a zburat pe aripile moi ale spiritului, din regatul ei din Apus, pentru a se consulta cu Tuwait, Tatăl Răsăritean, fiul lui Gatumugna. Aceştia s-au întâlnit sub măreţul pom al vieţii, cunoscut sub numele de Kalesdrid, care se afla în Enok. Au trăit o vreme sub un umbrar de frunze, ridicat pe terenurile fertile din jurul pomului vieţii; pentru ea s-a făurit inelul tinereţii, însă aceasta i l-a oferit seducătorului său. În felul acesta, ea a devenit ca toate celelalte femei, în timp ce el a rămas tânăr şi puternic. De aceea, inelul a ajuns să fie cunoscut sub numele de Premiul Seducţiei.

1:13. Magilmish a fost puternic printre oameni, iar faima lui s-a răspândit pretutindeni; el a fost numit Domnul Bătăliilor, Biruitorul, Nimicitorul Oamenilor, Pârjolitorul Pământului, Războinicul Vânturilor şi Vărsătorul de Ape, iar în vremurile străvechi i se spunea Gilamish. Aşa era cunoscut de oamenii acelor zile, fiindcă nu toţi îi ştiau numele, iar unii îi spuneau în alte feluri. Fiul lui a fost Jovan, al cărui fiu a fost Bethbal, al cărui fiu al fost Amalugad, al cărui fiu a fost Lugad, Lucrătorul cu Ciocanul. Fiica lui Nodinos a fost Efa, născută din Mama Cerească. Efa s-a căsătorit cu Nud, Omul Subpământean, ai cărui ochi nu puteau suporta lumina zilei, iar fiul lor a fost Gwin cel Frumos. Efa a fugit de la Nud şi a devenit soţia indecentă a lui Belesetin.

1:14. Fiii lui Magog, Marele Intrigant, au fost Kelefa şi Mamagog, Fertilizatorul. Fiul lui Kelefa a fost Helith, Dătătorul de Viaţă, a cărui fiică a fost Amerith cea Râvnită, care era curtată de Regii Războinici. Aceia care şi-au păstrat limba veche o numesc Asterith şi spun că ea a fost mama primului om adevărat. Acestea nu sunt nişte lucruri pe care să le păstraţi în inima voastră, căci numai un om cu adevărat înţelept poate cunoaşte firea primului om muritor, apărut după împerecherea păcătoasă.

1:15. Fiul lui Mamagog a fost Bele cel Luminos, primul soţ al lui Dona, Cea cu Ochi Zâmbitori, iar unul dintre fiii lor a fost Lew, Lacrimi de Rouă, bebeluşul fericit şi deştept care a râs la soare din pătuţul lui. Se spune că lacrimile pe care acesta le vărsa erau ca o rouă strălucitoare, care vindeca orice rană, şi dacă nu era vorba de grindină, atunci povestea este mai presus de înţelegerea noastră. El a ajuns rege al ţinutului Karguthrin, prin ale cărui palate încă se mai spun poveşti din vremurile sale. Celălalt fiu, fratele lui Lew, a fost Malvas Anshriver, cel cu

© Biblioteca Spirituală

lacrimi întunecate, despre care se spune că dacă plângea, iar lacrimile cădeau direct pe piele, acolo apăreau nişte răni ce nu puteau fi vindecate. Povestea relatează faptul că Malvas avea o pungă rău famată în care ţinea nişte viermi cauzatori de boală şi nişte omizi ce provocau sterilitate. Tot acolo se găsea şi o carte malefică cu vrăji ce puteau provoca tot felul de nenorociri. Însoţitorii lui erau mesagerii înfricoşători ai morţii, însă acum nimeni nu mai cunoaşte înţelesul real al acestei poveşti. Ştim însă că Malvas a fost strămoşul piticilor întunecaţi. Şi mai ştim că vechii povestitori îmbrăcau înţelepciunea şi Adevărul în veşminte frivole şi multicolore, astfel încât doar cei inteligenţi puteau beneficia de aceste lucruri, în timp ce mulţimea lipsită de judecată se amuza pe moment, după care le dădea deoparte, ca şi cum ar fi fost puţin importante. Căci ce om ignorant, care ar privi la o midie din noroi, nu ar crede că în ea se află o perlă frumoasă?

1:16. Fii pe care Lew i-a avut cu Anath, prima sa soţie, cea care a pus să se construiască misteriosul Kamailas, întru glorificarea bărbaţilor, şi care a murit din cauza dorinţei ei pentru Thaneros, au fost Belesetin şi Franan. Fiicele lor au fost Branwen şi acea Nertha, pe care în limba veche oamenii o numeau Naniku, care a fost prima soţie a lui Nodinos şi mama primei femei depline.

1:17. Fiii pe care Lew i-a avut cu Morigu au fost Kela, Gwinon, Primitorul Războinicilor, Leir şi Robeth, iar prima soţie a lui Leir a fost Pendora, cu care acesta a avut doi fii, Mandobrak şi Frans, şi o fiică, Branwin. Cu a doua sa soţie, Frumuseţea din Miazănoapte, Lier i-a avut pe Thanis, Wothin şi Dylan.

1:18. Prima soţie a lui Belesetin a fost Efa, care după ce a fost dată afară din căminul ei s-a căsătorit cu Nud. A doua sa soţie a fost Franwy, iar fiul său a fost Evalak, Păzitorul Porţii, în timp ce fiica sa a fost Modren, al cărui fiu a fost Owin, Inimă Înţeleaptă.

1:19. Al doilea soţ al lui Dona a fost Manwidan, iar fiicele lor au fost Pendora şi acea Arinrada, care bucură inimile oamenilor bătrâni. Aceştia au trăit în zilele când vălul ceţos nu devenise încă de nepătruns, iar Evalak a stăpânit o insulă pe care era o pădure de meri de foc, lucru pe care oamenii acum îl înţeleg greşit. Pentru cei care au ascultat vechile poveşti de înţelepciune în limba cea nouă, multe semnificaţii s-au pierdut.

1:20. Arinrada s-a măritat cu Traith, Cel Cu Părul Alb; fiii lor au fost Athlan, Rătăcitorul pe Valuri Puternice, Kolehan, Învăţătorul, şi Kornayna, Veghetorul Războinic care Mergea pe Taur, iar fiica lor a fost Mebid, care s-a căsătorit cu Bramathamlin. Fiul lui Athlan a fost Elan, Fierarul Mării de la Cuptorul Plutitor, care s-a căsătorit cu fiica lui Manwidan, pentru care a făcut o armură dintr-un metal misterios, ce nu putea fi străpunsă de niciun topor şi de nicio suliţă, sabie sau săgeată.

1:21. Fiul lui Elan a fost Karunas, Cel cu Coarne pe Cap, care s-a căsătorit cu Newlyn, Frumoasa Fecioară, fiica lui Bramathamlin, cea pe care adepţii Vechii Credinţe o numesc Tanis, Fecioara Lunii, dar nu dorinţa ei a fost aceea care a adus prima lumină a zilei; ci a fost dorinţa alteia. Fiul lor a fost Laledkin cel Mare, al cărui fiu a fost Hewe, Marea Căpetenie a Celor Drepţi, care s-a căsătorit cu Helen Bloderwed, al căror fiu a fost Ayed, care s-a căsătorit cu Sibel, Preoteasa Ciudată, al cărui fiu a fost Brydin, ai cărui fii au fost Brydin cel Tânăr şi Belinos, Păstrătorul Cărţilor. Fiul lui Belinos a fost Bladud, Constructorul, care a fost vindecat de o boală gravă cu ajutorul noroiului în care se tăvăleau porcii.

1:22. Bladud s-a căsătorit cu Kelwinith, fiica lui Molmed cel Înţelept, a cărui soţie a fost Tishana, a cărei mamă a fost Sibel, al cărui soţ a fost ucis de Kastwelan, Invadatorul, pe când se luptau cu oamenii întunecaţi din Filistis, la care căutaseră adăpost.

1:23. Bethbal s-a căsătorit cu Anarath, iar fiica lor a fost Anath. Athlan s-a căsătorit cu Niad, fiica lui Vala. Fiul lui Bladud a fost Elas, al cărui fiu a fost Lokrinos. Fiul lui Molmed a fost Marsis, al cărui fiu a fost Kamba, cu care Kelwinith a căutat adăpost în Finkera, dincolo de marea Mertis. Fiul lui Kamba a fost Humba, cel care nu a reuşit să-şi construiască aşa cum trebuie corăbiile din şipci de frasin, astfel încât acestea s-au desprins, iar el s-a înecat; fiul lui a fost Erigen, al cărui fiu a fost Kratalinth. Soţia lui Humba a fost Marva, fiica lui Fermadamid.

1:24. Fiul lui Kolehan a fost Neptoran, iar fiica lui a fost Sowithy, iar Neptoran s-a

© Biblioteca Spirituală

căsătorit cu Wokelyn. Fiii lui Mandobrak au fost Luk, Judecătorul, care se juca cu sorţii, Dianket, care i-a învăţat pe oameni pentru prima dată cum să folosească ierburile tămăduitoare, şi acel Luktin, care a fost unchiul lui Lugad şi care i-a învăţat pe oameni cum să prelucreze lemnul, şi care putea să fixeze un vârf de suliţă pe o săgeată fără ca acesta să se mai mişte.

1:25. O poveste care se deosebeşte de celelalte afirmă că fiica lui Dianket a fost Newlyn, Faţă de Corb, care s-a căsătorit cu unchiul ei, iar această căsătorie de rău augur a făcut ca vacile să devină sterpe, iar grâul verde să se culce la pământ de ruşine. Sora lui Neptoran a fost Sowithy, din Insula Frumoasă, care s-a măritat cu Lugad Mână Aspră, Lucrătorul cu Ciocanul, care îi învăţa pe oameni cum să prelucreze bronzul şi care a fost tatăl poporului nostru. Se povesteşte că acesta a fost lovit în coapsă de săgeata unui pitic şi că în fiecare an, la Samhain, rana adâncă se deschidea şi din ea picura un venin malefic, care apoi se usca şi se transforma într-o pulbere cenuşie. Această rană a fost tămăduită în cele din urmă de sărutarea unei pietricele de grindină şi se spune că în felul acesta s-a descoperit sfinţenia ei; dar cu siguranţă că picăturile de venin sunt ritualurile malefice ale piticilor!

1:26. Fiul lui Neptoran a fost Grakenwid, iar fiica lui a fost Nanara, care s-a măritat cu Kamelognatha, Constructorul cetăţii cu ziduri înalte de dincolo de apă, care era fiul lui Ognana şi al lui Brigenda. Kamelognatha a căutat adăpost în acest ţinut şi i-a învăţat pe oameni arta scrisului pe lemn şi piatră.

1:27. Poveştile referitoare la faptele strămoşilor noştri întru credinţă şi la generaţiile lor nu ne sunt prea bine cunoscute, căci noi suntem un popor diferit, care avem o altă limbă.

Şi pentru că unii le povestesc într-un fel, iar alţii în alt fel, noi am căutat să luăm ceea ce este comun în cele mai multe dintre ele. În aceste vremuri schimbătoare este bine să avem o ancoră în trecut, însă aceasta este lipsită de valoare dacă nu se înfige într-un fund de mare ferm. Se spune că singurul mesaj ce poate fi transmis posterităţii este acela care face cunoscute cuvintele scrise în trecut; aşa că scriem.

CAPITOLUL II - PRIMELE ZILE

2:1. Cu multe generaţii în urmă, locuitorii Britaniei erau diferiţi de cei ce ocupă acum acest ţinut frumos, iar în vremurile de mult apuse, pe câmpiile verzi şi unduitoare păşteau mari cirezi de vite. Spre Miazăzi se cultiva grâu cu tulpina înaltă, dar în vremurile străvechi acesta nu era dat la schimb străinilor cu bărbi negre, ce veneau de dincolo de mările furtunoase.

2:2. Primii oameni care au stăpânit acest ţinut au fost cei din poporul Kamledis, care în limba veche se numeşte Wictarin, însă aceştia locuiau spre Miazănoapte, în timp ce spre miazăzi trăiau piticii cu picioare scurte şi cu chipul întunecat, cunoscuţi sub numele de Oben. Aceştia nu aveau nici regi, nici căpetenii, deşi unii spun că odinioară regele lor a fost Kathlon, cel cu trupul bondoc. Nimeni nu ştie cine i-a adus aici pe pitici; oamenii spun că pământul i-a zămislit, cu toate că este un pământ bun. Aceştia se temeau de păduri şi trăiau pe malurile râurilor; se vopseau pe faţă şi pe picioare şi aveau arme otrăvite şi malefice. Aveau zei macabri, ai morţii şi întunericului, iar atunci când îi prăznuiau, piticii stăteau în peşteri întunecate şi mâncau copii la ospeţele lor malefice. Nu aveau preoţi, ci doar femei pitice, numite Chethin, adică adoptate de corb, şi printre ele era una mai presus de toate celelalte, care se chema Harada, şi care trăia într-o peşteră plină cu fum, numită Hegrin.

2:3. Erau conduşi de vrăjitoare bătrâne, care preparau băuturi diavoleşti în vase puse pe foc, de care aveau grijă nişte diavoliţe de fecioare pitice, înfăşurate cu nişte pânze de culoare neagră, pentru că piticii venerau şi fiinţe care trăiau în fum. Ultima regină vrăjitoare a poporului Oben a fost Kwasir, care se adăpostea într-o peşteră din Inswitan, adică din Insula Piticilor, care astăzi, în limba Apuseană, este numită Iniseu.. Acolo îl venerau pe Bătrânul Yearteller, venind de departe, pe nişte plute împinse de vânt, care mai târziu au fost numite caii zburători care nechează. Cele mai sacre ritualuri ale lor erau acelea care se desfăşurau înainte ca florile să înflorească în luna mai; atunci făceau nişte lucruri scârboase, căci nu aveau pic de ruşine. Acolo

© Biblioteca Spirituală

se adunau Copiii Amurgului în luna sălciilor, ca să o venereze pe Mamdo şi pe progeniturile ei malefice, desfăşurând ritualuri dezgustătoare sub comanda lui Blasis, marele lor zeu-om.

2:4. Atât piticii din Miazănoapte, cât şi cei din Miazăzi, erau înfăşuraţi în piei, deşi uneori erau îmbrăcaţi în haine de culoare neagră sau brună, ţesute din nişte plante asemănătoare urzicilor; şi asemenea pisicii, porumbelului sau câinelui se împerecheau în văzul tuturor, fără nicio ruşine. Aceştia culegeau ciuperci otrăvitoare, *brockberries*, iederă, buruieni şi alte plante nesănătoase, pe care le amestecau cu rouă de lună (n.t. în original moondew, o plantă cu pretinse proprietăţi magice), făcând astfel o băutură care lua minţile şi care deschidea o uşă ciudată spre lumile iadului. Erau conduşi de oameni îmbrăcaţi în veşminte cu glugă şi de vrăjitoare decedate, şi nu puteau să numere decât până la douăzeci. Există şi astăzi pitici care trăiesc în adâncurile pădurii şi în peşterile aflate sub pământ, deşi nimeni nu a văzut vreunul pe aici. Aceştia o iau la fugă repede şi se ascund în pădure, cu toate că se tem de ea. Câteodată, unul mai curajos rămâne pe loc şi îl salută pe călător spunându-i, „Salutare, omule; te-am văzut de departe, dar am rămas aici". La care răspunsul trebuie să fie, „Înainte să te văd eram ca şi mort, dar acum simt că am prins viaţă". Apoi, cu condiţia să ofere şi un dar, călătorul nu păţeşte nimic.

2:5. Pe vremea piticilor, Britania era un ţinut cu multe mlaştini, greu de străbătut din cauza ferigilor neplăcute şi a pădurilor dese. Cei din poporul Oben nu erau numeroşi şi aveau puţini copii, însă erau rezistenţi şi trăiau mult. Peşterile lor erau pictate chiar şi în adâncuri, acolo unde nu pătrundea niciodată lumina zilei, căci ochii celor din poporul Oben erau ca ai pisicilor. Nu erau vânători iscusiţi, dar puneau multe capcane, şi în multe privinţe erau ca nişte copii. Când nu făceau lucruri întunecate erau jucăuşi, dar bărbaţii nu erau masculini, iar femeile erau lipsite de feminitate. Erau şireţi şi nesinceri, nedemni de încredere.

2:6. Departe, spre Miazăzi, roiau cei din poporul Frolga, nişte oameni negricioşi, care însă nu erau pitici, ci aveau sânge amestecat. Aceştia se închinau la Nana, Mama cea Puternică, şi erau conduşi de nişte femei malefice, care stăteau la sfat noaptea, când soarele dormea. În ţinutul locuit de întunecaţii Oben au venit oameni înalţi şi vânjoşi din poporul Tothsolars, un popor al soarelui. Aceştia au venit prin Airana şi prin ţara locuitorilor din Nud (n.t. în original Nudlanders), care au capul acoperit cu glugi. În acele zile, oameni au început să crească porci, care au fost primele animale crescute pentru a fi mâncate, fiindcă doar piticii mănâncă pisici şi câini. Apoi, ţinutul a fost numit Muredin, care înseamnă Loc de Odihnă.

2:7. Apoi, în ţinuturile joase din răsărit a venit pe mare Baradon, împreună cu agricultorii lui, şi şi-au însuşit ţinutul dintre Hilderith şi Pretankely, numindu-l Holbon. Baradon era fiul lui Indrud, care s-a căsătorit cu Hurash. Indrud a fost fiul lui Jova, care s-a căsătorit cu Elsis, iar Jova a fost fiul celui care a devenit primul părinte al familiilor.

2:8. Oamenii înţelepţi, cu părul cărunt, au păstrat ca pe o comoară aceste poveşti referitoare la prima rasă măreaţă, la cei înţelepţi şi nobili, al căror loc de naştere este în munţii înconjuraţi de pădurile împodobite cu pini ce par a fi nişte degete îndreptate spre cer. Acestea sunt poveşti din vremurile de dinainte ca oamenii să fie oameni, când mama întunecată şi cu burta mare stăpânea peste Oamenii Primitivi care populau lumea (*n.t. în original Netherfolk, adică un fel de zombi*) şi care împărţeau pământul cu ultimii uriaşi (n.t. în original giant Endlings)

2:9. Creatura mare şi lacomă nu avea habar de apele sărate bântuite de vânturi; deoarece se ascundea în munţi şi în peşterile protejate de tufişuri dese, aflate dincolo de ogoarele cu grâu ale ţinutului Nonima; ea nu cunoştea decât tovărăşia viperelor cu glugă. Acolo, în peşterile înecate de fum şi învăluite în întuneric, slujită de fiica ei, Eldiwed, ea citea semnele pentru acei Oameni Primitivi (n.t. în original Balings, care este asemănător cu Banelings, adică tot nişte zombi), care stăteau pe stânci ca pe nişte scaune, smulgând înţelepciunea întunecată din flăcările care se zvârcoleau.

2:10. Iubitori ai căldurii mângâietoare a focului, scufundaţi în visarea provocată de fum, căutători ai alinării vetrei căminului, fără intenţii războinice şi fără a dori să acapareze terenuri noi, aceşti Oameni Primitivi doreau doar să rămână liniştiţi. Tovarăşi compatibili pentru arătările lipsite de consistenţă, pentru umbrele fugare şi pentru fantomele imateriale, aceştia

© Biblioteca Spirituală

cunoşteau foarte bine secretele lui Gorwel. Temându-se de Pafamba, cel care stăpânea pădurea, ei l-au implorat pe Netherogre să îi apere, însă printre copacii dătători de viaţă acesta era neputincios. În peştera lor acoperită cu o perdea de fum şi susţinută de numeroşi stâlpi, unde nu se făcea simţită binecuvântarea razelor de soare regeneratoare, Oamenii Primitivi o chemau pe zeiţa lor palidă a nopţii cu rugăciunile lor ciudate, pe care le murmurau în întunericul cu nuanţe roşiatice. Muzica lor era susurul grăbit şi pleoscăitul apelor curgătoare, iar cântecul lor era un scâncet lugubru.

2:11. Aceştia făceau parte dintr-o rasă apărută cu multe veacuri în urmă în mlaştinile întunecate năpădite de muşchi; erau mâncători de ferigi şi foloseau săgeţi otrăvite. Jertfa ucisă repede nu era pentru ei; le plăcea mutilarea dureroasă, ca să-i umilească pe cei mai buni decât ei. Cu adevărat jalnică era soarta anuală a partenerului mamei vrăjitoare în noaptea lungă şi întunecată de dinaintea zilei căsătoriei, când avea loc sărbătoarea focului.

2:12. Şi erau ca nişte lupi care urlă în noapte, ca nişte bufniţe care strigă în peşterile întunecoase; iar cu vorba lor reuşeau să ademenească creaturile sălbatice în locuri închise. Erau îmbrăcaţi cu mantii terne şi aveau glugi pe cap, astfel încât nu puteau fi văzuţi în locul în care trăiau, însă erau trădaţi de mirosul urât şi înţepător al trupurilor lor unse cu grăsime de porc, funingine, sânge şi lut. Aşa că întreaga noapte, când era lună nouă, aceştia dansau în jurul gropilor adânci şi mărginite de ridicături de pietre, în care ardeau focuri strălucitoare, având robele ridicate de membrul de dedesubt, care nu se înmuia niciodată.

2:13. Capetele vrăjitoarelor, care stăteau aşezate în jurul focurilor ce ardeau molcom, erau pline de noroi şi unse cu grăsime, ceea ce le dădea o culoare cenuşie; acestea murmurau cuvinte obscure deasupra sorţilor făcuţi din beţe de frasin. Şi în timp ce făceau farmece pentru hoarda ieşită din iad, sugeau grăsimea care picura din nişte vase de piatră încălzite la foc. Numai ţapul cu suliţa otrăvită, care conducea ritualurile, mai primea o porţie la fel de bună ca a lor.

2:14. Aceşti pitici, care se fereau de război şi care nu luptaseră niciodată cu sabia sau toporul, precum şi cu scutul, aruncau bine suliţa cu ambele mâini. Aveau lăncii scurte, cu vârfuri făcute din colţi, căci nu ştiau să prelucreze metalul. De aceea, nu aveau nici ace cu care să-şi prindă hainele, aşa că le strângeau cu legături din păr de animal. Nu aveau scuturi, însă erau agili şi se fereau cu iscusinţă din calea armelor aruncate de duşmanii lor.

2:15. În acel ţinut întunecat, sălbatic şi împădurit a venit Lodmor, cel cu părul ca sângele, fiul lui Kel; acesta a fost purtat de valuri, fiind închis în burţile unor corăbii făcute din stejar şi fag. El a fost Tatăl luptător al onorabilului popor Iberis, Sfinţitorul Vetrelor, Făcătorul de Soţii, Protectorul Copiilor, Păstorul Turmei Sălbatice. Aceşti rătăcitori cu piele albă au urcat pe apele curgătoare până la Muspel, locul unde se găseau Oamenii Primitivi. Nu aveau în ochi dorinţa de a lupta, căci le lipseau armele, iar inimile lor erau sincere; tot ce voiau era să trăiască pe câmpiile înierbate. Nu mai văzuseră niciodată asemenea privelişti, oameni ospătându-se cu leşuri, dansuri în jurul focurilor care fumegau, împerecheri în văzul lumii, acompaniate de poveţele glumeţe ale privitorilor.

2:16. Plăcerile acestei hoarde întunecate nu erau pentru fecioarele din poporul Iberis, nici pentru femeile cu ochii mari, nici pentru curiozitatea copiilor cu obrajii rumeni. Lespezile de piatră ale acelor lupoaice destrăbălate nu erau pentru vânătorii aprigi; cei cu mâinile grele, care făceau oameni din oameni, ajunseseră într-un ţinut care avea nevoie de grija lor, aşa că erau vigilenţi. Cântecele celor celor din neamul lui Bilew şi Blasis se auzeau până târziu în noapte, pe când cei din rasa superioară stăteau într-o tăcere gravă, fără a da glas dezgustului lor. Însă privindu-i pe aceşti măscărici revoltători, nu aveau în minte niciun gând de înroşire a suliţelor.

2:17. Dincolo de zidul insesizabil, unde focurile roşietice sărutau blând chipul întunericului, aceşti tâlhari de Oameni Primitivi l-au furat pe cel ce dormea înfăşat în blănuri, pe copilul de parte bărbătească al cântăreţului de război cu plămânii tari. Acesta a fost luat în braţe de fiul celei care alungă ziua şi a fost dus repede de acolo. O mânie îndreptăţită i-a cuprins pe Cei Drepţi. Aşa că armele nu au mai rămas neascuţite, iar zorii ce se arătau peste Muspel erau de culoare roşiatică, dar în tufişurile şi pădurile înconjurătoare pândeau o mulţime de negricioşi, care urlau ameniţători şi îi sfidau pe războinicii grupaţi şi pe femeile pe care aceştia le apărau.

© Biblioteca Spirituală

2:18. Odată cu ridicarea zorilor, războinicii musculoşi s-au împrăştiat, scoţându-i pe vrăjmaşii şireţi din ascunzişuri. Feţele lor erau nerăbdătoare; ţineau strâns scuturile protectoare şi priveau cu asprime, însă nu se puteau lupta corp la corp cu duşmanii, fiindcă aceştia erau la fel de greu de prins ca şi ceţurile dimineţii. Chemarea la asalt s-a auzit de mai multe ori; cornul roşu a răsunat prin pădurile dese, însă piticii nu erau niciodată în faţă, ci numai în spate. Apoi, pe când stăpânul cerului cobora spre locul lui de odihnă, războinicii au ajuns într-un loc deschis aflat în faţa unui abrupt scobit, încolţindu-i acolo pe acei ticăloşi malefici. Necruţători, cei înalţi au început să strige şi să atace, însă topoarele şi săbiile lor muşcau doar aerul. Cei scunzi s-au împrăştiat şi au început să fie vânaţi prin poienile care începeau să se întunece. Suliţele lor rapide, tăcute şi otrăvite zburau necontenit, iar vârfurile amarnice ale acestora muşcau adânc şi rămâneau înfipte în trupurile eroice. Nefericită moarte pentru nişte eroi!

2:19. Războinicii osteniţi au ieşit din pădurile dese şi pline de mărăcini şi s-au întors în poienile cu iarbă înaltă, săbiile lor lungi rămânând vigilente şi dornice de sângele aruncătorilor de suliţe ascuţite. În noaptea aceea şi-au aşezat tabăra în locul unde lăsaseră femeile păzite, iar în zori santinelele au descoperit un pitic. Era Kamwird cel Zbârcit, care le adusese înapoi băiatul, împreună cu inima răpitorului său. „Tatish, pace", a strigat Kamwird cel Zbârcit în faţa lăncii lungi şi ascuţite pe care Thunderwolf (n.t. Lupul Tunetului) o ţinea ridicată, „Hai să fim împreună". Ochii întunecaţi vărsau lacrimi triste. „Pace", au spus luptătorii cu sabia, „Nu-l nimiciţi pe *ankitel*. Să fie pace". Aşa că mâinile care strângeau cu putere lancea, toporul şi sabia s-au întins în semn de prietenie, şi s-a renunţat la răzbunare şi la vărsarea de sânge.

2:20. Apoi au venit la palisadă cei mici, cu rol de emisari pentru menţinerea păcii. Magas şi Shine, piticii lui Himy, Mooney, Meany şi Shindy, împreună cu Lum, căpetenia lor, îmbrăcat în haine de culoare neagră, cu glugă pe cap, acoperit cu o mantie, încins cu o curea şi împodobit cu ciucuri, având pielea roşcată şi chipul rumen. Apoi, la încheierea păcii a venit înţeleptul Killen, care îi domina pe toţi cu înălţimea lui; vânjos şi aspru, el a întins o mână generoasă. Aşa s-a deschis calea ca oamenii cu pielea albă să intre în acest ţinut.

2:21. Lodmor şi-a condus poporul prin ţinutul împădurit până au ajuns în câmpiile albe, pline de praf şi de mărăcini, şi le-au populat în mod paşnic. Acolo au crescut fii nobili, care aveau sprâncene albe şi ochi albaştri, iar femeile lor erau suple şi deveneau soţii supuse. Topoarele roşietice de luptă au fost lăsate deoparte, iar pietrele de ascuţit nu mai mângâiau săbiile. Braţele musculoase aduceau mânuchiuri bine legate de anini şi făceau căpriori din lemn de frasin, aşternând peste ei un strat gros de ferigi şi ierburi. Copiii se jucau şi râdeau, fecioarele vesele cântau, iar pe terenurile curăţate de copaci răsunau loviturile bărbaţilor care construiau. Din mlaştini au venit Fiii lui Nightcrow (n.t. Cioara Nopţii), care au adus lemn şi piatră. Aceştia erau nişte oameni cu pielea albastră, ce se acopereau cu mantii închise la culoare. Se înrudeau cu poporul Oben, aveau mușchi în păr şi o venerau pe Mama Care Zămisleşte Veşnic.

2:22. Fiul lui Lodmor era Killen, Stăpânul din Miazănoapte, care ştia să verse sânge în bătălie, iar mama acestuia era Elvira, Fecioara Dimineţii. Când Killen era încă tânăr, emisarii piticilor au venit la palisada înaltă, căutând aliaţi.

2:23. Killen era aşezat lângă tatăl său şi a auzit cuvintele piticilor. S-a convenit ca poporul piticilor să trăiască sub scutul lui Lodmor şi în schimbul acestei protecţii să muncească. După aceea, Killen le-a dat beţe cu care să prăşească şi să sape, precum şi nişte pietre lungi cu care să planteze. Primeau fără restricţii praz, fasole, in, orz şi grâu, dar şi haine ţesute din păr. În poienile defrişate cu ajutorul focului au început să semene, să construiască umbrare din crengi şi să facă ţarcuri unde să crească porci.

2:24. Însă nu toţi luptătorii gândeau ca Lodmor, căci unii au zis, „Hai să ne facem stăpânii acestui neam întunecat de pitici. Hai să tăiem legăturile pe care le au cu Mama Vrăjitoare Care Zămisleşte Veşnic, cu acea hârcă demonică şi afumată a peşterilor întunecate. Hai să-i punem în ţarcuri ca pe nişte vite".

2:25. Dar nu stătea în firea Celor Drepţi să arunce pe cineva în sclavie. Sângele fusese răscumpărat cu sânge şi nu rămăsese nimic nerezolvat. Şi nicio femeie din neamul piticilor nu fusese agresată.

© Biblioteca Spirituală

2:26. Când s-a apropiat sărbătoarea care se ţinea în luna mai, a venit Lude, căpetenia piticilor, fiul lui Frokith, împreună cu fiica sa, Rada, cea cu părul ca noaptea. Fecioara pitică a venit însoţită de vrăjitoare tinere, care erau slujitoarele sale, iar pielea ei era asemenea seminţelor de trandafir pe jumătate coapte. Cu faţa mică, cu gropiţe în obraji, cu ochi de pasăre, cu părul până la genunchi, cu o robă neagră, cu încălţări de blană şi având o graţie acceptabilă, aceasta a venit ca o ofrandă vrednică de căsătorie. Al ei era patul acoperit cu ferigi cu frunze mari amestecate cu iarbă.

2:27. Timp de trei zile, Killen, Stăpânul din Miazănoapte, care ştia să verse sânge în bătălie, Hoinarul Ostenit, Luptătorul Pădurii, a rămas tăcut, păstrându-şi gândurile doar pentru sine, însă apoi i-a urat bun venit logodnicei sale. A întâmpinat-o aşa cum se cuvine pe fecioara întunecată, pe cea din neamul piticilor, care nu fusese pângărită şi care era vrednică de un bărbat adevărat.

2:28. Întunecatul Lude a vorbit aşa, „Această femeie, fiica păzită a unei căpetenii, nu a fost niciodată jucăria vreunui bărbat. Patul de nisip şi darurile primite la sfârşitul dansului nu sunt pentru ea; aceasta este o doamnă adevărată din neamul Elfinger. Nicio femeie din acest ţinut nu este mai presus de ea; niciuna nu o întrece în frumuseţe sau virtute, dacă acestea sunt lucrurile pe care le preţuiţi. Aşa cum bărbatul vorbeşte cu un bărbat, cum căpetenia vorbeşte cu o căpetenie, cum darul este pe măsura darului, fie ca acest ţinut să fie al nostru. Dă-mi o fecioară înaltă, cu părul ca grâul, cu sânii plini, cu pielea albă şi faţa ca soarele, ca să ne înveselească vieţile triste”.

2:29. Killen, cel cinstit, a vorbit şi a zis, „Departe de mine cuvintele cu înţelesuri ascunse. Nicio fecioară a luminii nu va fi dată unui bărbat al întunericului, chiar dacă fecioarele pitice nu le sunt refuzate oamenilor mei. Dacă noaptea se amestecă cu ziua, lumina slăbeşte, aşa că ziua dispreţuieşte noaptea. Noaptea nu este păzitoarea luminii, deci ce-i pasă ei? Oare întunericul risipeşte lumina focului sau focul împrăştie întunericul? Se pot acestea două amesteca? Nicio fecioară cu pielea ca laptele nu va pleca la porunca mea”.

2:30. „Spun acest lucru pentru că nici măcar eu nu pot interzice logodna unuia care iubeşte. Dacă va exista vreo fecioară cu pielea ca laptele, care va alege de bunăvoie să plece, atunci aşa să fie. Va putea rămâne cu tine şi să-ţi fie mireasă, dar sigur nu se va găsi nicio fecioară cu pielea ca laptele care să vrea să se separe de rasa noastră, fiindcă îi va fi interzis să se întoarcă cu o progenitură întunecată. Noi nu acceptăm nici o progenitură întunecată; bărbaţii noştri cu fecioarele voastre se poate, dar ce iese din ele nu ne aparţine, nu este grija noastră. Noi nu vrem să fim taţi ai unor progenituri întunecate, nici măcar ai unor vlăstare de culoarea amurgului. Cine vrem noi să ne înmulţească cirezile, taurii cei mai puternici sau cei mai slabi? Nu sunt oamenii cu mult mai măreţi decât vitele?

2:31. Nicio fecioară cu pielea ca laptele nu s-a oferit de bunăvoie; căpetenia întunecată a piticilor a rămas fără soţie. În casele întărite cu palisade, Cei Drepţi dormeau în siguranţă; nicio fecioară nu s-a furişat să se amestece cu creaturile întunecate ale nopţii. Totuşi, când luna plină lucea pe cer, Oamenii Primitivi au început să danseze nişte dansuri ciudate în lumia care se revărsa de sus. Picioarele dansau, trupurile se roteau şi se roteau, ridicătura de pământ tremura, iar cântecele se ridicau pe aripile brizei nopţii; muzica flautelor se amesteca cu sunetele copacilor. Picioarele sprintene se mişcau tot mai repede, lovind pământul bătătorit, în timp ce vârtejul sălbatic al dansatorilor se apropia de punctul culminant al împerecherii. Veghetorii pământului au tras o perdea de nori în faţa ochilor astrului nopţii. Niciun cap cu părul ca grâul nu s-a ridicat din locul lui de odihnă.

2:32. Cei ce dansau sălbatic scăldându-se în lumina lunii s-au împuţinat, iar în cele din urmă, creaturile cu pielea întunecată s-au retras în pădure şi în peşteră. Adesea, în întunericul nopţii, fecioarele frumoase erau prinse de bărbaţii pitici acoperiţi cu glugi negre, ca să se împerecheze în locuri tainice. Jalnice erau aceste împerecheri, şi jalnice erau şi rezultatele. Această împerechere vicioasă a rasei zorilor, un neam osândit dinainte, nu era pentru fecioarele cu pielea ca laptele.

2:33. În cinci generaţii, Oamenii Primitivi au dispărut; nu mai puteau fi găsiţi decât în

© Biblioteca Spirituală

adâncurile întunecate ale peşterii şi ale pădurii. Aşa că fecioarele cu pielea ca laptele nu mai erau deranjate pe timpul nopţii. Ofrandele de noapte au fost puse afară; piticii veneau şi se înfruptau; mierea, pâinea, laptele şi carnea de purcea erau luate cu recunoştinţă. Rasa Oamenilor Primitivi a dispărut în umbrele timpului; ţinutul era cutreierat doar de progeniturile amurgului, creaturi cu faţa neagră, cu picioarele albastre, vopsite ciudat, acoperite cu glugi, legate la brâu cu sfori şi ştiind să construiască cu pietre.

2:34. Nu mai locuiau în peşteri sumbre, nu mai vânau în mlaştinile cu mâl negru; acest popor al lui Alfing şi-a construit case din crengi, cu acoperiş făcut din noroi, şi au ridicat ziduri înalte din piatră. Ca şi înaintaşii lor întunecaţi, erau mânjiţi cu funingine şi se ungeau cu grăsime de porc, însă aveau şi podoabe din pene. Fiind zămisliţi la vremea amurgului, nu înfruntau cu curaj niciun bărbat, ci ieşeau la atac ca nişte şerpi din pământ, lovind veninos din locuri tainice, fiindcă continuau să pândească prin păduri. Nimeni nu-şi cunoştea descendenţa, căci niciun bărbat nu ştia cine este tatăl său.

2:35. Erau nişte jumătăţi de oameni, crescuţi în poala mamei, care vorbeau limba taţilor lor; cuvintele pe care le bolboroseau erau asemenea trosnetului crenguţelor verzi care ard în foc. Erau îmbrăcaţi în negru şi verde şi purtau brăţări; aceste creaturi din neamul Idunings trudeau pentru stăpânii lor cu barba neagră, ale căror scopuri nu le cunoşteau.

CAPITOLUL III - POVESTEA POTOPULUI

3:1. De dincolo de marea numită acum Basabrimal a venit o rasă din ţinutul Krowkasis, patria în care domnea Gatuma, unde munţii care se înalţă până la cer se ridică de pe o câmpie întinsă, verde şi cu solul închis la culoare. Aceşti oameni erau luptători pe cai şi îşi spuneau Cultivatorii Ţinuturilor Sălbatice; ei au debarcat în locul care altădată se numea Haltraith, în ţinutul Horsefolk, care acum este în stăpânirea celor din neamul Engling. Acolo au construit o cetate cu ziduri de lemn, care în limba nouă se numeşte Hovenlee, lângă locul unde marele rege al mării doarme sub movila sa.

3:2. Ţinutul l-au luat de la Frolga, un popor de păstori, şi s-au întins de la un ţărm la altul, redenumind pământul înconjurat de ape Insula Mierii, căci de când îşi părăsiseră ţinutul nu mai văzuseră niciodată atât de multă miere. Înainte de Frolga, poporul celor iuţi de picior, aici a existat un alt neam, însă acesta era alcătuit din pitici care se ocupau cu magia şi care trăiau în găuri săpate în pământ, acoperite cu împletituri din răchită căptuşite cu noroi. Se spune că aceştia cunoşteau şi înţelegeau limba tuturor creaturilor sălbatice şi adesea vorbeau cu ele ca şi cu nişte fraţi. Erau prietenoşi şi jucăuşi, iar înaintea lor ţinutul a fost cutreierat doar de arcaşii Yoshan.

3:3. În zilele când Cultivatorii Ţinuturilor Sălbatice au venit şi i-au înghiţit pe cei din poporul Frolga, pe aici erau urşi, lupi, vite sălbatice, mistreţi, bouri, căprioare, elani, lei, şopârle de apă mâncătoare de oameni şi fiare numeroase care trăiau în lacuri. Cei din poporul Frolga nu erau mici de statură, însă nu erau iscusiţi în luptă; nu aveau arcuri, dar aveau suliţe şi erau buni aruncători de pietre.

3:4. În urma Cultivatorilor Ţinuturilor Sălbatice au venit cei din poporul Uksening, dar neavând bărci, puţini au venit în acest ţinut, majoritatea îndreptându-se spre ţinutul Amorika, aflat la Miazăzi. Cei care au venit erau lucrători în lemn şi metal; ei au fost aceia care au construit cetatea Kelnahilene, care a rezistat până în zilele străbunicilor noştri.

3:5. Pe vremea când Glenapton era rege al Cultivatorilor Ţinuturilor Sălbatice, ţinuturile joase au fost atacate de o hoardă venită dinspre Miazănoapte, condusă de Beledon, Cel cu Barba ca un Smoc, care a cucerit ţinutul ce altădată se numea Keningwed. Kolwader, fiul lui Glenapton, s-a căsătorit cu una dintre fiicele lui Beledon, iar Frewil, fiul lui Beledon, s-a căstorit cu una dintre fiicele lui Glenapton, şi astfel s-a făcut pace.

3:6. Însă pe vremea fiilor acestora, Belanda, fiul lui Bamlod, regele din Parsis, a cucerit ţinutul, aşa că toată Britania s-a mutat spre Miazăzi.

© Biblioteca Spirituală

3:7. Oamenii care s-au mutat spre Miazăzi au luat locul poporului Madrad şi au făcut locuri de închinare pentru zeii lor acolo unde altădată erau veneraţi alţi zei. De asemenea, au cucerit şi ţinuturile poporului Basgala, care se ocupa cu creşterea vitelor, precum şi pe cele ale poporului Taning, care făcea comerţ pe mare, după care au construit în Senmag marele palat Karkilgule, cu materiale pe care le-au cărat din Ţara Iluziei în sezonul rece al anului. 3:8. Pe vremea lor, oamenii care aveau acest sânge, adică poporul Kelglain, cei legaţi cu benzi negre, au construit din lemn cetatea Maroliven, care a rezistat până la sosirea luptătorilor cu săbii lungi din poporul Helwaren. Arderea ei a fost un act de dușmănie, pentru că suferiseră o înfrângere usturătoare în crunta bătălie de la Belishmer, când regele Faidlimid a fost ucis, însă a fost îngropat cu onoruri la Kumbirgels, de căpeteniile de război britanice.

3:9. Cultivatorii Ţinuturilor Sălbatice sunt aceia care au dat înaintaşilor noştri, constructori de case, povestea potopului, dar nu se mai ştie când au avut loc evenimentele. În acele zile, oamenii erau paşnici, şi recolta urma iernii, fără nicio schimbare; dar uitându-se odată pe cerul crepuscular, au zărit deasupra capetelor lor un car al lunii cu o formă ciudată. În zorii rozalii ai zilei care abia se năştea, acesta a dispărut, dar apoi, la capătul întunecat al bolţii cereşti a apărut figura înspăimântătoare a lui Awamkored, care s-a arătat ochilor uimiţi ai oamenilor. Apoi a ieşit la lumină.

3:10. Suflarea otrăvitoare a celui abia ivit din adâncurile întunecate ale vizuinii sale nepământene s-a răspândit pe faţa luminoasă a Cerului ca un văl cenuşiu şi malefic, şi chiar şi soarele veşnic curajos s-a retras pentru a se încinge cu o armură roşie de război. Inimile oamenilor au început să bată repede şi s-au chircit de disperare văzând acea grozăvie; apoi au prins aripi, iar gâturile lor au răspuns cu strigăte vesele, căci carul lunii se întorsese de dincolo de orizontul întunecat. Acolo, gata de bătălie, cu sabia de foc ridicată, era silueta dragă a lui Lithalun, cu părul ei blond fâlfâindu-i în spate, deoarece zbura spre acea făptură infernală.

3:11. S-au ciocnit cu un zgomot groaznic, care a răsunat până în iad, ca şi cum ar fi bubuit zece mii de nori care se rostogolesc, iar oamenii care au fost suficient de curajoşi să privească au fost loviţi de orbire, iar urechile neastupate au surzit pentru totdeauna. Apărătoarea omenirii vărsa lacrimi de lună reci, căci era sfâşiată de colţii şi ghearele demonicului Awamkored, căruia îi curgeau nişte bale albe ca cenuşa, care când atingeau pielea oamenilor de jos provocau arsuri şi umflături sinistre.

3:12. Vrăjmaşii nepământeni s-au depărtat şi au început să arunce unul în altul cu stânci pe care le creau singuri, iar privitorii de jos fugeau, ca să se pună la adăpost, căci acestea cădeau cu zgomot din cerul de deasupra. Chiar şi Pământul, deşi stătea nemişcat, simţea că i se face greaţă de frică, aşa că şi-a uşurat măruntaiele într-un mod înfiorător; burta îi tremura în faţa priveliştii groaznice. Oamenii, care priveau neliniştiţi către stăpânul lor Soarele, s-au înspăimântat văzând cum îşi schimbă necontenit veşmintele de luptă, de la roşu la albastru, apoi la galben, apoi la verde, apoi la brun.

3:13. Buna Mamă Pământ şi-a deschis gura ei pământească şi a scos nişte mugete de protest care asurzeau urechile, în timp ce trupul ei mângâietor se scutura de frică la umbra bătăliei funeste de deasupra. Oameni şi animale se strânseseră laolaltă, uniţi într-o ciudată frăţie a fricii, fără a-şi face rău unii altora.

3:14. Cei suficient de tari ca să privească încleştarea au văzut carul sclipitor al lui Lithalun zdrobind trupul intrusului nopţii şi făcându-l să se zvârcolească, iar apoi au văzut sângele lui spurcat, negru şi gros ca o răşină curgând pe sânul recunoscător al Pământului. Acolo unde cădea sângele izbcneau flăcări. Trupul încins de frică şi lipsit de sânge al Mamei Pământ era răcorit de lacrimile mângâietore de lună ale lui Lithalun, pe care aceasta le vărsa ca o femeie care simte o uşurare, în timp ce se retrăgea spre locuinţa ei tainică din firidele Cerului.

3:15. Aceasta este povestea luptei din cer, dar dacă s-a întâmplat înainte sau după generaţia lui Hestabel şi a poveştii potopului nimeni nu ştie cu adevărat. Ea se referă la Dragonul Nimicitor, care a venit de mai multe ori şi va mai veni, iar ultima melodie pe care oamenii o vor auzi va fi sunetul ascuţit şi trepidant al Dragonului Nimicitor.

3:16. Iată şi povestea potopului, ce ne-a fost transmisă de înaintaşii noştri constructori de

© Biblioteca Spirituală

case; ea s-a petrecut cu multe generaţii în urmă, când oamenii erau extrem de fărâmiţaţi.

3:17. În sălbăticia cenuşie şi apoasă, unde acum se rostogolesc şi se înalţă apele neliniştite ale Apusului, era un loc numit Tirfola, care înseamnă Ţinutul Apusean Îndepărtat. Era o ţară cu munţi înalţi, cu mult mai înalţi decât aceia pe care-i cunoaştem noi, din care se desprindeau dealuri joase, acoperite cu iarbă verde, care spre ţărmul mării lăsau locul unor ţinuturi fertile, cu soluri închise la culoare, care erau cultivate. Oamenii din Tirfola locuiau în case frumoase, cu toate că acoperişurile erau plate, acestea erau construite pe terasele netede de pe abrupturi şi în locurile înalte, care dominau valea fertilă. Pe marginile caselor se aflau scări, deoarece se intra de pe acoperiş; ciudaţi mai sunt unii oameni! Aceştia vânau căprioarele hoinare prin poienile din păduri, fiindcă acolo nu erau mărăcini de care să se împiedice, şi pescuiau în bazinetele liniştite ale râurilor vioaie şi zgomotoase. Culegeau plante de tot felul, care se găseau din belşug, cu care-şi satisfăceau toate nevoile. Era, într-adevăr, un ţinut al păcii şi abundenţei.

3:18. A venit şi ziua, aşa cum se întâmplă întotdeauna acolo unde este pace şi belşug, pentru că Pământul mai are şi imperfecţiuni în felul lui de a ne instrui, când prezicătorii au văzut semne pe cerul nopţii, dar nu se puteau pune de acord între ei ce anume prevesteau. Unii spuneau ceva, alţii altceva, pe când cei mai înţelepţi dintre ei doar ascultau şi nu ziceau nimic.

3:19. A venit şi ziua când Pământul care dormea s-a trezit într-o mare tăcere şi nemişcare; nicio adiere de vânt nu mişca copacii care presimţeau ceva, nicio pasăre nu îşi părăsise locul pe care era cocoţată şi toate animalele stăteau liniştite în vizuinile lor sau pe câmpuri. Totul era tăcut şi nemişcat, stând în aşteptare. Apoi, soarele s-a ridicat şi a adus cu el vânturi care gemeau; acestea au mişcat copacii, trezindu-i la viaţă, şi au făcut ca iarba să foşnească, aşa că toate făpturile vii s-au înghesuit unele lângă altele. Cerul de deasupra s-a întunecat şi a coborât; căpătase nuanţe roşietice şi emitea sunete ascuţite, ca pocnetul de bici, ca şi cum s-ar fi rupt în bucăţi, iar din când în când se auzea un strigăt prelung şi strident. Pe deasupra capetelor treceau zei cereşti cu înfăţişări ciudate, aşa cum nu se mai văzuseră niciodată, care făceau ca inimile să bată mai tare. Oamenii au trăit două zile de groază, neştiind la ce să se aştepte; în acest timp nu a fost noapte adevărată, iar grozăviile care făceau să le îngheţe inima se perindau prin faţa ochilor lor înspăimântaţi.

3:20. Totuşi, când s-a lăsat întunericul, nu mai era acel întuneric odihnitor al nopţii, care-i alină pe oamenii osteniţi şi le dă un somn revigorant. Într-adevăr, era acea formă de întuneric cunoscută ca mantia înăbuşitoare a lui Thunor, cu toate că niciodată nu se întinsese atât de mult. Apa curgea din izvoarele cerului, dar nu aşa cum cade ploaia, ci aşa cum se revarsă apa dintr-o găleată întoarsă. Şi nu era nici acea ploaie pură şi adevărată; era murdară de un sânge amar adus de pe vreun câmp de bătălie de pe întinderea nemărginită a cerului şi conţinea bucăţele rupte din curcubeu. Însăşi bolta cerească fusese coborâtă până aproape de apele clocotitoare, iar Mama Pământ se ghemuise sub ea, aşa cum se ghemuieşte şoarecele de câmp atunci când aude paşii celor veniţi să strângă recolta.

3:21. Un nor mare şi negru acoperea cerul ca o perdea, întinzându-se de la un orizont la altul. Deasupra lui se înălţau nişte valuri ciudate de foc şi fum; dar ce mistuia focul, nici măcar nu se poate ghici, fiindcă toţi ştiu că apa nu arde. Apoi, mişcarea a încetat şi toate lucrurile au rămas tăcute şi neclintite; era o tăcerea grea şi de rău augur şi o nemişcare a inimii cuprinse de frică.

3:22. Şi brusc, a venit un val uriaş, iar apele întunecate şi cu margini albe ca nişte colţi au măturat totul cu o putere îngrozitoare. Au dus totul cu ele aşa cum o mătură curăţă podeaua, fiind însoţite de un zgomot prelung şi blând. În urma acestui val, pe apele clocotitoare pluteau toate roadele pământului, resturi de case, copaci, animale moarte şi umflate, precum şi cadavre de oameni. La suprafaţă plutea o spumă de culoare pământie, care se deplasa ciudat; nu se ducea la fund, dar totuşi nu era ca uleiul, fiindcă era mâloasă, neregulată şi strânsă la un loc, ca spuma ce se formează în albie atunci când se prelucrează fierul.

3:23. Ploaia torenţială a căzut necontenit timp de şapte zile; apoi, bolta cerească s-a ridicat în locul ei obişnuit, iar strămoşii noştri înspăimântaţi au văzut încă o dată lumina binecuvântată a zilei. Stăteau pe versanţii uzi ai munţilor şi vedeau cum trec plutind copaci uriaşi, aşa cum nu mai văzuseră până atunci. Din adâncuri ieşeau lucruri hidoase, plăsmuite în

© Biblioteca Spirituală

iad, care se umflaseră şi ieşiseră la suprafaţă. Erau monştri marini groaznici şi vârtejuri uriaşe, lucruri teribile din locuri necunoscute. Peste tot pluteau creaturi sălbatice, moarte sau muribunde. Mările aflate în creştere au pătruns printre munţii înalţi, dând naştere unor valuri uriaşe de apă murdară. Aflaţi pe vârfurile dealurilor, înaintaşii noştri înfricoşaţi au văzut o casă plutitoare, făcută să reziste atacurilor mării, care a ajuns pe uscat, iar din ea au ieşit oameni şi animale din ţinutul Tirfola.

3:24. Era ca o casă construită pe o platformă, care se ridica destul de mult deasupra apelor. Când au debarcat şi s-au văzut în siguranţă, aceşti străini înveşmântaţi în negru au construit un turn înalt de piatră, în care ţineau un foc ce ardea permanent, pentru a-i cinsti pe zeii care i-au protejat. Se spunea că dacă focul se stinge, apele se vor înălţa din nou.

3:25. Pe apele clocotitoare mai era o ambarcaţiune zguduită de valuri, cea a marelui Brimcofer din Hestabel, Rătăcitorul pe Valuri Sălbatice, Ucigaşul lui Niktoran, fiara apelor, Prelucrătorul de Metale Ciudate, care s-a căsătoroit cu Newlyn din Warnwilt, fiica lui Manwidan, care era renumită până departe pentru frumuseţea ei. Părul ei era mai galben decât rostopasca. Pielea ei era mai moale decât puful şi mai albă decât floarea de mai (n.t. *Epigaea repens*). Buzele ei erau mai roşii decât fraga, iar pieptul ei era moale ca anemona. Transpiraţia ei era ca parfumul plăcut al fânului proaspăt. Fiul lui Hestabel era protectorul templului lui Esures, cel cu trei spirite, care şi-a făcut casa în Marele Stejar, acolo unde până în ziua de azi este venerat ca zeul berii şi al plantelor. Povestitorilor nu le este clar dacă Hestabel şi Esures au fost zei sau fiinţe umane, dar la unii oameni această diferenţiere nu este clară. Poate că zeii se nasc din respectul oamenilor.

CAPITOLUL IV

(capitolul IV nu există)

CAPITOLUL V - MUNCITORI ÎN METAL

5:1. În acest ţinut sunt două triburi de fierari şi prelucrători ai metalului, iar unul este tribul Merkings, care a rămas împreună cu poporul Kwicta, şi ei povestesc de faptul că strămoşii lor au fugit din Apus, dintr-un ţinut unde aveau locuinţe săpate în stâncă şi pictate pe dinăuntru. Această regiune se numeşte acum Ţara lui Manan şi ea este închisă pentru oameni din cauza apelor care o acoperă, căci măruntaiele ei au plesnit şi s-au rupt în bucăţi, care au curs prin Linleon în timpul unei nopţi lungi şi întunecate. Aşa se face că aceşti prelucrători ai metalului venerează spirite care trăiesc în mare. Ei nu se închină unor zei, aşa cum fac cei din poporul Kwicta, şi continuă să pună mâncare pe ape; însă au nişte fiinţe-zei pe care le venerează, dar acestea sunt inferioare zeilor, iar ei le numesc Haspa, Yelpa şi Tiz. Îl recunosc pe Blasis şi lasă ofrande pentru Nana.

5:2. Pentru ei, boii sunt animale sacre, şi nu mănâncă gâşte, deoarece cred că acestea închid în ele suflete de femei. Însă mănâncă carne de bour, deşi consideră că în bouri au intrat suflete de bărbaţi, dar fac acest lucru doar cu ocazia ceremoniilor solemne. Odinioară, dar acum nu se mai întâmplă aşa, căpeteniile nu erau urmate de fiii lor, ci locul fratelui era luat de fratele din partea mamei, apoi succesiunea era a fiului fiicei mamei.

5:3. În zilele de dinainte ca Umpopal să fi fost Mare Căpetenie, soţiile erau proprietatea tuturor bărbaţilor din familia respectivă. Abia după venirea celor care îl urmau pe Lugad, Căutătorul de Bronz, mulţi dintre aceştia şi-au schimbat felul de a privi lucrurile. După venirea lui Lugad, morţii nu au mai fost îngropaţi după vechiul obicei, când erau acoperiţi cu crengi şi pietre, ci au început să fie aşezaţi drepţi, cu capul spre Apus, iar lângă ei se puneau obiectele care le-au aparţinut, ca să le ofere alinare, precum şi crenguţe de stejar, aşa cum se face şi în prezent.

5:4. Aceştia prelucrători ai metalului au învăţat meşteşugul de la Yasus, care mai este numit şi Hestabel, cu toate că unii spun că era vorba de doi fraţi. Acesta a venit cu barca,

© Biblioteca Spirituală

împreună cu alţi copii, şi anume Ree şi Mag, numită şi Maya, care au devenit soţiile sale, căci tatăl lor le aruncase în barcă atunci când pământul se scufunda. Noi nu cunoaştem această poveste, şi pentru că nu ne aparţine nu o putem înţelege bine. Dar ei au avut noroc să scape de locuitorii care trăiesc în ape şi care pândesc în adâncuri pentru a-i înşfăca şi distruge pe cei ce călătoresc pe mare. Noi am auzit multe poveşti din vremurile noastre referitoare la Brimkrakan, care scufundă ambarcaţiunile în toate cele patru mări ale Britaniei. Yasus a fost salvat de Poporul Ursului şi a devenit căpetenia lor, însă aceşti oameni se căsătoreau cu cei întunecaţi din poporul Feymin şi aşa au devenit ceea ce sunt ei astăzi.

5:5. Din cauza obiceiurilor lor, aceşti oameni erau dispreţuiţi, dar cu toate acestea nimeni nu-i ocolea. Niciun rege nu i-a deranjat vreodată pe strămoşii noştri, fiindcă ei nu ameninţau pe nimeni şi îi slujeau deopotrivă pe toţi. Umblau liberi dintr-un loc în altul cu vetrele lor, respectau legile şi nu erau avizi de pământuri. Cei din poporul nostru au păstrat secretele metalelor, chiar dacă mai târziu lor le-au stat împotrivă Fiii lui May, atunci când au venit, pentru că aceştia se temeau de cunoaşterea ţinută ascunsă.

5:6. Strămoşii noştri care au convieţuit împreună cu poporul Kwits erau oameni înstăriţi, dar nu făceau săbii pentru Progeniturile Negre din Miazănoapte. Acelaşi popor Kwits a oferit pământul de care rătăcitorii nu au nevoie. Poporul nostru a venit pentru prima oară în acest ţinut trecând prin Pokatha şi chiar şi acum au case mari la Karboska. Ceilalţi au plecat din Eblana şi au traversat apele, însă nimeni dintre cei aflaţi aici nu ştie exact când au venit (Acest capitol este parţial reconstituit. Cele două triburi de prelucrători ai metalului au fost Fiii Focului şi aceia care îşi spuneau Merkings).

CAPITOLUL VI - POVESTEA LUI HEWE

6:1. Marele Hewe, Braţ Puternic, Căpetenia Celor Născuţi Nobili, avea barba deschisă la culoare şi ochii albaştri, dar nu era deosebit de înalt. El era stăpânul învelit în bronz al ţinutului războinic Hefa, un teritoriu aflat în mările puţin adânci din partea de răsărit a Britaniei, având multe castele albe, cu şanţuri de apărare şi ziduri înalte şi colorate. Acesta era locul de scaun de unde conducea ţinutul Edyfrabandy, care era inundat în mod frecvent; controlul asupra acestei întinderi de pământ îl dobândise nu cu sabia, ci căsătorindu-se cu fiica lui Kwetana, cea cu părul ca grâul.

6:2. Hefa se găsea în apropiere de golful numit Arkist, dincolo de marea numită Mortosh, şi se învecina cu poporul Kudira. Aceştia erau iscusiţi în luptă şi cunoscători în multe alte privinţe, dar săptămâna lor era mai lungă cu două zile. După sosirea lui la Solmanth, unde a venit în mod paşnic, ca un mire la viitoarea lui mireasă, Hewe a ajuns rege al ţinutului Kathon şi i-a învăţat pe oameni să are şi să cultive pământul. De aici a mers în Summerland, unde a înfiinţat o mare şcoală pentru învăţătură şi a învăţat pentru prima dată să scrie cărţi în copaci. Fratele lui Hewe a fost acel Taran, care i-a dus pe oamenii din Hefa dincolo de mare, la Ladore.

6:3. Luptătorii care au venit cu Hewe se deosebeau de toţi ceilalţi, pentru că aveau părul blond, ochii deschişi la culoare şi vorba blândă; erau înalţi şi supli, cinstiţi, musculoşi, onorabili, curajoşi şi cu înclinaţii muzicale. Totuşi, nu erau dintre Primii Credincioşi şi dispreţuiau Vechea Credinţă. De asemenea, nu erau unii de-ai noştri, ci se înrudeau cu adevăraţii locuitori ai acestei insule verzi şi cu acei curajoşi din ţinutul aflat dincolo de marea mărginită de uscat. Nu erau constructori care foloseau piatra, cu toate că au reconstruit marea poartă Morkoravit, care se înălţa până la cer, pe care Cei Întunecaţi o numesc Shindekra până în ziua de azi. Aici se află palatul cailor de piatră.

6:4. Aceasta este povestea lui Hewe, cel cu braţul puternic, care mânuieşte arma cu care-i loveşte pe oameni, copilul lui Arayan, şi ea ne-a fost transmisă de strămoşii noştri constructori de case, însă nu se mai ştie când s-au petrecut evenimentele. Ea se referă la cei din poporul Erim, cu care s-a luptat, care în alte vremuri se numea Feymin.

6:5. Hewe, cel cu inima plină de soare, mlădios ca o salcie, robust ca un stejar, cu pielea

© Biblioteca Spirituală

albă şi ochii albaştri, care vorbeşte pe şleau, care are mintea liniştită şi care nu caută vrajbă, deşi este războinic; aşa era cel care-i conducea pe Oamenii Strălucitori. El este cel care a adus veselie în inima Britaniei, acolo unde iarba era verde şi pajiştile înflorite, în timp ce râurile sclipitoare păreau că sunt nişte vene prin care curge apă. El este cel care i-a adus pe aceste ţărmuri cu brăţări de nisip pe oamenii cu inimă mare, pe cei din rasa oamenilor liberi, cu muşchi de fier şi mâini bătătorite de muncă.

6:6. El, fiul câmpurilor mărginite de păduri, este cel care a întors primul pământul înierbat al Britaniei şi care a săpat brazde pe dealuri; pe pantele mari el a ridicat solul şi l-a răsturnat peste grâne, ca să le ţină acoperite pe timpul iernii. El este cel care a tras pentru prima dată peste câmpuri cu greblele lungi trase de boi şi care a fertilizat păşunile. Iernile nu mai erau perioade de foamete, fiindcă acum toată lumea mânca fără restricţii din pivniţele ascunse, aşezate în şiruri şi umplute cu grâne uscate la foc.

6:7. Pe pământurile îngrijite şi pe parcelele delimitate cu ţăruşi aflate în luminişurile pădurilor se cultivau varză şi ceapă, mazăre şi *gulegift*, care erau adunate de femei. Iarna se mânca brânză, caş, carnea afumată a animalelor care se îngrăşau pe timpul verii, nuci şi plante ierboase de culoare brună. Bărbaţii rătăceau liberi dintr-un loc în altul, paşii lor urmând potecile din păduri. Animale răbdătoare cărau rezultatele muncii manuale a bărbaţior în saci de piele umpuţi până la refuz. Călătorii erau bineveniţi şi nu erau pândiţi niciodată cu intenţii rele.

6:8. Pe stâlpii ciopliţi şi robuşti ai caselor, săbiile în teci dormeau liniştite în compania scuturilor decorative. Cei bătrâni dormeau lângă focurile care luceau; femeile erau mulţumite, copiii erau fericiţi, iar bărbaţii vânjoşi, cu palme mari şi bărbi scurte, erau paşnici. Găsiseră Kastira şi erau mulţumiţi. Toţi erau îmbrăcaţi cu haine călduroase, care îi protejau de vânturile iernii, aveau glugi de piele, mantii negre, tunici lungi, legate la piept cu curele şi împodobite cu *kartak*; nu le lipsea nimic pentru a fi mulţumiţi.

6:9. Curcubeul verii zâmbea deasupra păşunilor fertile şi înflorite, pe care se jucau fecioarele vesele. Pe covoare verzi, cei mici ţopăiau şi ei împreună cu fecioarele care dansau, iar în jurul găleţilor cu băuturi fermentate se adunau tineri ce cântau la flaut, precum şi alţii care cântau din gură şi băteau din palme. Uneori se spuneau poveşti vechi, alteori se cântau cântece din vremurile de demult.

6:10. Casele săpate în pământ şi acoperişurile de nuiele nu erau pentru aceşti oameni. Deasupra odăii în care mâncau, aveau un acoperiş pus pe căpriori înalţi; odaia pentru oaspeţi avea bârne groase, iar cea a gazdei era înaltă. Stâlpii care susţineau acoperişul erau din lemn tare, iar pieile care atârnau formau un paravan pentru odăile de dormit. Paturile erau ca nişte banchete acoperite cu ferigi, pe care truditorii din timpul zilei îşi găseau odihna binemeritată.

6:11. Doisprezece oameni erau în sfatul poporului şi înţelepte erau judecăţile celor cu părul cărunt şi ondulat şi cu brăţări de bronz la mâini, care stăteau pe scaune făcute din trunchiuri de stejari. Acestea sunt vremurile în care zilele au primit un nume, iar săptămânile au început să fie numărate. Acum s-a făcut cunoscută venirea lunii, iar ziua a fost împărţită în patru părţi. De asemenea, s-au dat nume celor trei părţi ale nopţii şi celor două momente când oamenii stăteau la masă. Se ştia că anul are patru diviziuni şi se cunoşteau denumirile lor.

6:12. Generosul Hewe le-a spus oamenilor despre împerecherea Spiritului cu Chip de Aur al Cerului cu Stăpâna Vieţii; fiul lor, Semi-zeul Plantelor Verzi, nu a fost niciodată necunoscut în acest ţinut înconjurat de mare. El a fost învăţătorul neobosit al Adevărului, dar nu pe el l-au venerat britonii, ci pe acela care nu era om, ci era un spirit nevăzut.

6:13. Înaintea lui Hewe, oamenii vedeau pe timp de noapte doar cu ajutorul luminii roşietice a focului sau a copilului focului, un lemn incandescent, însă el le-a dat lămpi cu grăsime, pe care o scurgeau de pe bucăţile de carne. Încă nu cunoşteau lumina de la albine. Şi nici nu erau acele cuptoare aprinse care au fost aduse în acest ţinut de fierarii vânjoşi, cu ochi căprui, care au venit pe drumurile din pădure cu carele lor mici, pe patru roţi, trase de boi.

6:14. Liniştit era ţinutul verde şi bogat; liniştiţi erau toţi aceia care locuiau între mările clocotitoare. Din Partain,veneau obiectele frumoase şi lucitoare din bronz, precum şi oalele încăpătoare. Din Longaset, veneau pieile, obiectele lucrate din corn şi acelea făurite de fierarii

© Biblioteca Spirituală

străini. Din Liky, veneau lucrurile care stau ascunse în pământ; acestea erau aduse de corăbiile care călătoreau până departe. Din Setnaspor, veneau uneltele dure şi ascuţite din piatră şi cuţitele cu care se tăiau grânele coapte.

6:15. În fiecare an, de la poporul Erim, care trăia în Haroganos, venea tributul de fecioare întunecate, care să se ocupe de cai; de lucrători care să aibă grijă de cirezi pe versanţii dealurilor; de îngrijitori de păduri; de culegători de lemne şi fructe. Cei din poporul Erim nu au refuzat niciodată să dea tributul, fiindcă erau bine instruiţi. Inawk, perceptorul, era cel care le alegea pe fecioarele întunecate cu ochi strălucitori şi venea întotdeauna cu cele mai bune, care erau capabile să aibă grijă de herghelie.

6:16. Dar ce s-a întâmplat cu Wenda, fiica lui Orma, cea cu părul strâns, dar nu împletit, şi cu ghirlande de flori în el, care îi fusese făgăduită lui Lopik, Căpetenia cu Steagul

Negru? Cea cu sâni mici, cu mâna mică, cu trupul delicat, cu obrajii ca cenuşa şi cu ochii întunecaţi. Cine i-a vorbit de ea lui Inawak, cine i-a spus de frumuseţea ei, de buzele ei veşnic zâmbitoare, de inteligenţa şi înţelepciunea ei? Ea nu se afla printre femeile adunate. La porunca lui Inawak, fecioarele vrăjitoare au privit îndelung în apele luminate de luna plină, însă nu au putut să o vadă acolo.

6:17. Orma a fost luat, împreună cu toate vrăjitoarele, cu toate fecioarele şi cu toţi tinerii. Legaţi la gât, au fost aduşi într-o încăpere mare. Nu au fost vătămaţi; li s-a dat să mânânce şi le-au fost aduse paturi unde să doarmă. În întunericul nopţii, au venit ticăloşii de (oameni) lupi; arme nefaste au lovit în tăcere, cei ce dormeau au murit, căci în spate li s-au înfipt colţi ascuţiţi. Dektire, copila lui Ardan, a fost luată pentru un ritual de magie neagră, ca jertfă adusă lui Galo, victima vărsării de sânge a tinerelor vrăjitoare.

6:18. Purtătorii steagului cu şoim străbăteau grăbiţi păşunile întinse, iar pădurea răsuna de sunetele cornului. Din depărtare se auzeau strigătele purtătorilor de săbii. Sfatul poporului s-a adunat pe câmpul unde se găsea cercul de pietre, iar când s-au numărat săgeţile aruncate toată lumea a cerut vărsare de sânge.

6:19. Curajosul Hewe era călare pe un armăsar; la brâu era încins cu o sabie, iar în mână avea un buzdugan de argint. Când a ridicat steagul de luptă înaripat, din o mie de piepturi înfuriate a izbucnit un strigăt aspru de război, care făcea să ţi se strângă inima. Săbiile de bronz, suliţele subţiri şi ascuţite şi ciocanele de război străluceau puternic. Luptătorii voinici, cu inimă de stejar, au pornit la drum, nerăbdători fiind să intre în luptă.

6:20. Culmea deluroasă pe care stătea hoarda celor din poporul Brim era înaltă şi împădurită, pentru că aceşti tâlhari ai pădurii nu erau constructori de palisade. Terenul era denivelat şi presărat cu stâlpi ascuţiţi, iar ultima protecţie a acestor pierde-vară ai pământului era un zid puţin înalt din piatră. Soarele strălucitor al verii era pe la jumătatea drumului spre locul lui de odihnă.

6:21. Iute zburau bucăţile de pietre aducătoare de moarte aruncate de luptătorii malefici. Lopik, lăudărosul cu gura mare, chiuia cu putere spre vitejii care se adăposteau după scuturi, iar cangele cu cârlige otrăvite, aducătoare de moarte, zburau şi ele foarte repede. Cei ce le aruncau erau la adăpost de atacurile duse călare. Pietrele aruncate cu praştia cădeau necontenit.

6:22. Vrăjitoarele cu părul zburlit, îmbrăcate cu haine negre, mânjite de sângele jertfelor, scoteau ţipete ascuţite. Ele nu rosteau cuvinte omeneşti; aerul era sfâşiat de chelălăituri de lupi, de urlete şi de ţipete de pisici. Apoi, scuturile s-au ridicat şi au înaintat, săbiile lucitoare au aruncat sclipiri roşietice, iar aducătorii durerii au ajuns printre cei din poporul Erim. Ciocanele de război, mânuite de braţe tari ca stejarul, au căzut cu putere, zdrobind scuturi şi oase. Cei din poporul Erim urlau din toate puterile. Berbeci lungi şi roşii şi săgeţi din lemn de tei au ţâşnit înainte; suliţele ascuţite nu erau de niciun folos.

6:23. Protejat de un scut de răchită, Lopik stătea ascuns în pădure, pregătit să arunce cu o suliţă otrăvită. Aşa cum sare hermelina asupra prăzii, cu dinţii scoşi, ca să o ucidă, tot aşa a sărit şi luptătorul malefic asupra unui războinic ostenit, care era fratele lui Dektire. Suliţa s-a înfipt adânc, după care s-a rupt, însă din cauza faptului că o aruncase cu furie, Lopik ajunsese aproape. Ciocanul de război a căzut cu o bufnitură puternică, muşcându-i şi zdrobindu-i fruntea, căci

© Biblioteca Spirituală

apărătoarea de piele nu i-a fost de niciun folos. Iată cum a fost ucis un parazit.

Vrăjitoarele şi fecioarele poporului lor au plecat spre locuinţa lor întunecată.

6:24. Luptătorii cutreierau pădurea ca să se răzbune şi lăsau în urma lor trupurile însângerate ale celor din poporul Erim. Apoi, într-o poiană, ochii osteniţi de luptă au zărit o fecioară; era Wenda, care nici nu se temea foarte tare, nici nu avea un curaj deosebit. Era mică comparativ cu copacii înalţi sub care stătea; purta o fustă bărbătească (n.t. kilt) şi era acoperită cu o pelerină cu glugă. Nu era nimeni cu ea, în afară de o vrăjitoare ipocrită, care se ghemuise lângă un trunchi de copac. Tăcuţi, curioşi şi obosiţi, deoarece nu dormiseră, luptătorii din neamul Erim s-au strâns laolaltă.

6:25. Era aici o garanţie a păcii, o răscumpărare pentru luptătorii laşi, o faptă care nu era nedemnă de aceia la care venise. Căci nicio inimă curajoasă şi generoasă nu putea refuza aşa ceva. Într-adevăr, părea foarte mică în faţa marelui Hewe. Aceasta nu era o îngrijitoare de cai, ci una vrednică pentru a fi o soţie bună. Acela care i-ar fi oferit mai puţin nu ar fi fost un bărbat adevărat.

6:26. Lir, nepotul lui Wenda şi Olva, a fost cel care a construit prima casă pe locul unde se află acum cetatea Londra.

6:27. Iată care sunt vorbele rostite de Înţeleapta Wenda: „Pădurile sunt un refugiu pentru cei cu inima grea, deoarece copacii absorb tristeţea. Copacii înalţi, care sunt acoperişul celor ce trăiesc în pădure, şoptesc cuvinte mângâietoare oamenilor necăjiţi. Singurul prieten adevărat este copacul care nu vorbeşte".

6:28. „Bolile cele mai dureroase sunt acelea care lovesc inima; aşadar, nu o lăsaţi niciodată neprotejată. Un titlu pompos, dacă nu are ca părinţi nişte virtuţi deosebite, va fi precum un copil abandonat în pădure. Vârfurile copacilor se înclină în semn de omagiu în faţa vânturilor iernii, creaturile pădurii sunt sfrijite, iar oile nu mai pasc pe păşunile de vară. Vânturile şuierătoare spun: vai de cel ce-şi jertfeşte onoarea pentru câştiguri lumeşti".

6:29. „Săgeţile reci ale iernii despică aerul; în casă, focul dă căldură, iar conversaţia purtată pe o voce joasă este plăcută, însă prea multă vorbă dezleagă limba, iar a dezvălui secretele pe care ţi le-a încredinţat cineva este un semn de slăbiciune".

6:30. „Fruntea dealului este albă de zăpadă, iar păsările sălbatice caută hrana cu râvnă. Veveriţele dorm adânc, visând la proviziile de nuci. Vântul şuieră prin împletiturile de răchită ale pereţilor. Este momentul să vă aduceţi aminte că atunci când bat vânturi potrivnice, focul prieteniei oferă mângâiere, dar este mai bine să fiţi cel care întreţine focul, decât cel care stă ghemuit lângă foc".

6:31. „Neavând sentimente, peştele este pur. Şi câtă virtute nu poate pretinde femeia pură ca peştele? Aşa cum iubirea unei mirese înfloreşte în locuri întunecate, tot aşa şi dulceaţa se găseşte în fruct. Femeia care se predă unui bărbat adevărat devine o cuceritoare. Dacă o mireasă nu ar iubi copiii, atunci nu s-ar purta aşa cum o face. Iubirea unei mirese se împlineşte în întuneric, căci întunericul este prietenul ruşinii. Iubirea pătată sau inferioară se vinde ieftin, însă iubirea viitoarei mirese trebuie negociată".

CAPITOLUL VII - POVESTEA LUI GWINVERA

7:1. Patru poveşti au fost omise, din cauza faptului că sunt incomplete. Este vorba de „Helen cu Chipul ca Soarele", de „Lavid Prostul şi Fricosul", de „Cei Trei Regi Lăncieri" şi de „Helen Blodawed şi Carul de Aur". Aceasta este povestea lui Gwinvera, aşa cum a ajuns până la noi, şi nu este uşor să o reconstituim, deoarece paginile sunt rupte în câteva locuri.

7:2. Se povesteşte că în vremurile de demult, atunci când zeii umblau pe Pământ, ei au făcut-o pe cea dintâi femeie în felul acesta. Au pregătit un vas modelat de viitoarele dorinţe ale bărbaţilor şi au pus în el următoarele lucruri: Sclipirea soarelui amestecată cu galbenul grâului copt, din care a luat naştere părul. Roua rece şi limpede a dimineţii amestecată cu culoarea violetei, din care au prins contur ochii. Strălucirea palidă a razei de lună amestecată cu puf de pe

© Biblioteca Spirituală

gâtul lebedei, din care s-a format fruntea. Roşul cireşelor amestecat cu culoarea fructelor de pădure, din care au ieşit buzele. Albeaţa fulgului de zăpadă amestecată cu puritatea florilor de mai, din care au apărut sânii. Au luat scânteierea din apele curgătoare, ca să îi făurească zâmbetul, şi gânguritul porumbelului, din care i-au făcut glasul. Căldura din foc, ca să o umple de pasiune, şi lama sabiei, ca să-i înarmeze limba. Din miezul unei pietre de silex, lucrată cu iscusinţă, i-au făurit mintea, iar atingerea i-au făcut-o din căderea unui fulg de zăpadă. La acestea au adăugat un amestec de extracte din cruzimea jucăuşă a pisicii, din uşurinţa dansului razelor de soare, din bătaia aripilor unui fluture, din cântecul privighetorii, din hărnicia albinei, din blândeţea şoarecelui, din fineţea iepurelui şi din freamătul frasinului. Prin urmare, Gwinvera a fost produsul mâinilor zeilor. Dar oare aceşti zei nu au încercat să o păstreze pe această femeie pentru ei, fiindcă era ceva mult prea bun pentru bărbat? Însă bărbatul, plin de curaj şi îndrăzneală, a furat-o, şi ea a devenit marea creatoare a grijilor. Adevărul este ascuns în vechile poveşti, pentru ca cei înţelepţi să-l găsească şi să-l folosească după bunul plac.

7:3. Când mama lui Gwinera se afla în durerile facerii, tatăl ei, Căpetenia Kumwa, a fost la sfatul poporului, şi aşa cum era obiceiul, l-a chemat pe ghicitor să-i prezică viitorul. Ghicitorul i-a spus stăpânului său că copila care se apropie acum de văl va ajunge cea mai frumoasă femeie din întreg ţinutul, însă mulţi bărbaţi vor muri din cauza ei, inclusiv fratele său, singurul fiu al Căpeteniei. Aceste vorbe au devorat inima lui Kumwa.

7:4. El l-a întrebat pe ghicitorul înţelept ce trebuie făcut pentru a evita dezastrul, iar cel iscusit a răspuns că va cere povaţă de la stele. Nu toţi ghicitorii aveau un templu al adevărului în inimile lor. S-a întâmplat că glasul lui Helva, fiul lui Kumwa, trăia în urechea clarvăzătorului, aşa că a doua zi, pe la jumătatea dimineţii, previziunile sumbre care au fost rostite i-au tulburat peste măsură inima lui Kumwa.

7:5. Care a fost rezultatul? Ghicitorul a vorbit mult, iar inima lui Kumwa a suferit pentru singurul lui fiu şi pentru mama acestuia, însă datoria lui era să îşi protejeze fiul, moştenitorul care i se născuse în tinereţe, aşa că putea să-şi ucidă fiica, după cum era obiceiul în acele vremuri. Dar pentru că sângele unei femei de vază nu putea fi vărsat printre culturile verzi, căci acest lucru ar fi năpăstuit pământul, şi doar un neghiob nu ar fi suferit după o asemenea faptă, Gwinvera a fost dată bufonului Căpeteniei. Acesta urma să o ducă dincolo de hotarele ţinutului şi să o înece, iar plata pentru această faptă ar fi fost urna care îndeplineşte dorinţe, aşa-numita Helwed, ceea ce nu era o răsplată mică.

7:6. Însă bufonul cel bun la suflet avea prea puţină dorinţă să săvârşească o asemenea faptă, de aceea inima îi era grea; copila aflată într-un pătuţ pe spinarea măgarului era atât de mulţumită şi de frumoasă, încât bufonul a fost cuprins de o tristeţe şi mai profundă. Aşa că bufonul cel bun şi copila frumoasă au pornit la drum şi au ajuns la pădurea mare şi întunecată a poporului Keliaban, aflată dincolo de Dunmerkil. Bufonul şi fata de pe spinarea măgarului au luat-o prin pădure, căci se gândea el, „Unde în altă parte aş putea să mă duc, căci ori aici, ori în altă parte este acelaşi lucru. Inima mea se simte la fel de bine”.

7:7. În adâncul pădurii, chiar înainte ca stelele să-şi deschidă ochii, au ajuns la un mic luminiş traversat de un râu, iar acolo, cuibărită printre buruienile pădurii, era o casă pe jumătate prăbuşită. Bufonul a suflat în cornul drumeţilor şi de acolo a apărut un om mic şi timid al pădurii, care mai întâi a privit prudent în stânga şi în dreapta uşii, după care s-a apropiat cu sfială. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de un bufon îmbrăcat cu haine caraghioase, micuţul ar fi rupt-o la fugă, însă pe aceşti drumeţi i-a poftit în coliba lui umilă.

7:8. Mai târziu, fraţii omului pădurii, care fuseseră plecaţi în căutarea hranei, s-au întors şi a pornit o discuţie aprinsă, căci printre astfel de oameni bufonul nu se simţea stingher. A rămas acolo trei zile şi s-au înţeles ca oamenii pădurii să o ia pe micuţă de la el şi să aibă grijă de ea. Ce altceva puteau să facă? Căci oamenii pădurii sunt blânzi şi au inimă bună; dacă nu ar fi fost aşa, nu ar fi putut niciodată să rămână în pădure. Ce altceva putea să facă bufonul dacă nu era capabil să o ucidă pe micuţă? Ce loc mai bun ar fi putut găsi ca să o lase?

7:9. Oamenii hidoşi ai pădurii au crescut-o pe frumoasa Gwinvera cu duioşie; aceştia erau înţelepţi, şi pentru că nu voiau ca ea să devină înfumurată şi lipsită de modestie sau poate pentru

© Biblioteca Spirituală

că nu voiau să descopere cât de diferită era, în căsuţa din pădure nu era nimic în care să îşi fi putut vedea chipul. Ştiind despre profeţia ghicitorului, ei au lăsat-o să creadă că şi ea este urâtă sau poate chiar voiau cu adevărat să fie una de-a lor? Nu ştiau că iubirea face ca ochii să nu mai vadă cusururile? Aşa că Gwinvera nu ştia cât este de frumoasă. Tovarăşii ei de joacă erau creaturile sălbatice ale pădurii; pui de căprioară, iepuri şi veveriţe se jucau la uşa ei, iar bursucii înţelepţi veneau să o protejeze la asfinţit. Pitulicele şi prihorii erau tovarăşii ei nedespărţiţi. Vara se scălda în apele scânteietoare ale pârâului şi îşi făcea ghirlande din flori sălbatice; clopoţeii şi primulele creşteau peste tot. Iarna, cânta prin poienile pline cu fructe de pădure şi aduna lemne pentru foc pe sub copacii înalţi. Dormea pe un pat de muşchi plăcut mirositor, sub o cuvertură călduroasă din blană. Bea apă din pârâul limpede care curgea prin locul unde gătea şi mânca peşte şi multe fructe de prin pădure. Veşmintele ei erau ţesute din in fin, care creştea în pădure, şi erau căptuşite cu puf moale; mantia de iarnă pe care o avea era făcută din blană albă. Părul ei lung şi împletit neglijent avea culoarea gălbenelelor. Însă în întreaga ei copilărie petrecută în pădure, Gwinvera nu a avut niciodată un tovarăş de vârsta ei şi nici nu a văzut vreo altă fiinţă muritoare în afară de oamenii pădurii.

7:10. S-a întâmplat că atunci când fecioara din pădure a crescut şi a ajuns o tânără femeie, pe la jumătatea unei ierni, în pădurea desfrunzită au venit nişte vânători de la castelul de lemn al regelui, care căutau bouri pentru ospăţul tradiţional organizat cu ocazia solstiţiului de iarnă. Şi aceştia au dat peste casa rudimentară din pădure, în care se găsea Gwinvera, care neştiind cine sau ce erau s-a comportat ca o pasăre înspăimântată. Însă ei nu i-au făcut niciun rău, deoarece nu ştiau dacă este muritoare sau este un spirit, ci au plecat de acolo minunânduse că pădurea întunecată poate adăposti o asemenea frumuseţe. O astfel de povestire nu avea cum să întârzie să fie spusă, iar oamenii se contraziceau unii cu alţii dacă văzuseră un spirit al pădurii sau o fiinţă muritoare. Se ştia că există silfide ale pădurii, însă rareori fuseseră văzute.

7:11. Povestea a ajuns şi la urechile lui Helva, şi pentru că acestuia nu-i lipseau nici curajul, nici curiozitatea a dorit să-i conducă pe oameni în pădure pentru a o vâna pe fecioară, indiferent dacă era un spirit sau o fiinţă umană. Dar mai întâi, aşa cum fac toţi oamenii înţelepţi înainte să pornească într-o căutare, s-a dus să ceară povaţă de la ghicitor. Acesta a privit în globul lui lucios şi văzând frumuseţea lui Gwinvera a ştiut cine este; de asemenea, a ştiut că Helva nu trebuie să se aventureze în pădure şi că nu putea fi în siguranţă atâta vreme cât Gwinvera trăia.

7:12. Ei bine, chiar dacă bufonul care o dusese pe frumoasa fecioară în pădure murise, înainte să-şi dea duhul îşi uşurase inima către mama lui Gwinvera, iar aceasta păstrase secretul zăvorât în pieptul ei. Însă acum a hotărât să se ducă în pădure şi să o avertizeze pe fiica ei, ca să nu i se întâmple ceva rău, fiindcă nu se îndoia că urma să aibă loc o vânătoare în adâncurile pădurii. Şi justificând faptul că va lipsi, s-a travestit într-o soţie a unui bărbat care trăieşte printre copaci şi a pornit spre pădure însoţită de un tânăr slujitor, care participase la vânătoarea de bouri.

7:13. Ghicitorul plecase şi el spre pădure, împreună cu doi tovarăşi, deghizaţi în negustori ambulanţi, şi pentru că cei ce erau împreună cu el cunoşteau bine drumurile prin pădure, au ajuns primii în poiana în care se găsea coliba.

7:14. Gwinvera era singură, deoarece oamenii pădurii săpau în pământ, şi pentru că aceştia erau primii străini pe care-i vedea s-a speriat şi a fugit să se ascundă printre copaci, de unde îi privea neliniştită. În timp ce ghicitorul încerca să o ispitească pe fecioară să rămână pe loc, în poiană a venit cel mai tânăr dintre oamenii pădurii, fiindcă se lovise la mână. Tovarăşii ghicitorului l-au prins, aşa că grija fecioarei a biruit temerile pe care le avea. Dând fuga să-l ajute, a fost prinsă şi ea, dar nu i s-a făcut niciun rău, căci cei ce erau împreună cu bătrânul au fost dezarmaţi de frumuseţea ei. Aşa că el, văzând acest lucru, a acţionat cu şiretenie, prefăcându-se că este într-adevăr un negustor.

7:15. Prin urmare, au oferit produsele obişnuite ale negustorilor, pânzeturi, broşe, mărgele, ace de păr, sare, vase de lut, vopseluri, cuţite, bomboane, sfoară şi cremene, şi au luat în schimbul lor blănuri şi roade ale pământului. Înainte să plece, ghicitorul i-a dat lui Gwinvera, ca

© Biblioteca Spirituală

dar de despărţire pentru o fecioară frumoasă, o alifie plăcut mirositoare şi o prăjitură apetisantă, ambele fiind îmbibate cu o otravă ucigătoare. Prăjitura a lăsat-o deoparte, pentru că oricât de mică şi de ispititoare era, voia să o împartă cu ceilalţi, dar nu a putut să reziste în faţa alifiei parfumate, mai ales că aceasta era doar pentru femei.

7:16. Abia a apucat fecioara pădurii să o folosească, că oamenii pădurii s-au şi întors acasă; veniseră mai devreme, deoarece fuseseră ameninţaţi de nori grei de ploaie. S-au bucurat să vadă înşirate obiectele abia cumpărate, însă bucuria şi surpriza au lăsat locul tăcerii când au văzut că Gwinvera se simte din ce în ce mai obosită, iar capul îi cade pe masă. Oamenii pădurii au ridicat-o şi au întins-o pe pat. În timp ce făceau acest lucru, au auzit o bătaie la uşă; era mama lui Gwinvera. Au poftit-o înăuntru, iar deasupra lor s-a dezlănţuit o furtună cu tunete.

7:17. Vorba oamenilor pădurii nu suna bine pentru urechi; sporovăiala lor era acoperită de ploaia care cădea, însă mama celei care dormea ştia ce s-a întâmplat. Ea a aruncat prăjitura în foc; a luat-o în braţe pe fecioara care dormea şi a dus-o afară în ploaie. A dezbrăcat-o în spatele colibei şi a frecat-o cu putere cu muşchi şi noroi până când i-a îndepărtat alifia. Apoi a plimbat-o pe fecioara îmbrăcată sumar de jur împrejurul poienii, fără să se oprească deloc. I-a vorbit, a îndemnat-o, a susţinut-o, s-au împiedicat, au căzut, s-au ridicat, au alunecat pe muşchiul udat de ploaie, s-au târât prin noroi, s-au murdărit, au scurmat, până când, în cele din urmă, s-au prăbuşit.

7:18. Oamenii pădurii le-au ajutat pe femeile ostenite să intre înăuntru, iar cel mai bătrân dintre ei i-a pus pe ceilalţi să pregătească băuturi fierbinţi pentru fecioara care încă era somnoroasă. I-au pus picioarele într-o albie de lemn umplută cu apă fierbinte şi au aşezat-o lângă foc. Mai târziu, cele două femei au fost puse în acelaşi pat, iar dimineaţa fecioara pădurii s-a trezit înzdrăvenită.

7:19. Au făcut repede o fiertură de capră, însă mama lui Gwinvera nu putea zăbovi prea mult, dar nici fecioara nu putea să rămână cu oamenii pădurii, căci era sigur că vânătorii vor veni din nou. Aşa că au făcut un mormânt; l-au înconjurat cu pietre şi au ridicat o movilă, deşi sub tufişurile cu fructe de pădure nu dormea nicio fecioară. Gwinvera a părăsit pădurea; părul ei lung şi blond a fost ascuns sub o învelitoare de piele, iar trupul i-a fost acoperit cu un veşmânt aspru. Şi-a găsit adăpost în casa unui păstor aflat undeva departe.

7:20. Se întâmplă că păstorul avea doi fii, unul voinic, cu mâna grea, cu pasul mare şi gălăgios; celălalt un visător ce stătea lângă foc, cu mâna mică, îndemânatic, dar nu foarte puternic. Pe primul îl chema Bagut, iar pe celălalt Daran. În doar câteva zile, Bagut a fost lovit de frumuseţea lui Gwinvera, însă ea, care nu cunoştea firea bărbaţilor, îl trata cu prietenie şi amabilitate. Acesta, crezând că fata este timidă şi îl tachinează, aşa cum fac femeile nesăbuite, a încercat să o prindă atunci când aduna ouă pe lângă claie. Însă ea a fugit în casă, acolo unde se aflau stăpâna casei şi Daran.

7:21. Bagut s-a supărat; a stat îmbufnat ziua întreagă şi şi-a neglijat munca, însă odată, când a găsit-o pe Gwinvera singură, nu a mai putut să reziste. I-a spus că dacă nu îi cedează, o să se ducă călare la castelul de lemn ca să câştige nişte bani. Ea i-a spus, „Dacă nu simţi iubire pentru mine, atunci de ce suferi?”. Aşa că el a plecat călare.

7:22. Dar s-a întâmplat că ghicitorul a privit în globul lui lucitor şi a văzut mormântul din pădure, însă privind din nou, câteva zile mai târziu, a văzut-o pe Gwinvera aşezată pe un morman de lână dărăcită, aşa că ştia că trăieşte. A trimis oameni care să sape la mormânt, iar acesta şi-a dezvăluit secretul. Oamenii pădurii au fost prinşi şi supuşi la testul de deschidere a gurii, însă aceştia nu ştiau unde se află şi nu au putut spune nimic care să le uşureze suferinţa.

7:23. De aceea, atunci când Bagut a venit să-şi spună povestea, ghicitorul ştia pe cine descrie ca având părul mai galben decât floarea de mătură, pielea mai albă decât troienele de zăpadă, mâinile mai frumoase decât anemonele, ochii mai strălucitori decât cei ai şoimului, pieptul mai alb decât cel al lebedei şi obrajii mai roşii decât fructele de pădure. Aşa că au fost trimişi oameni împreună cu Bagut, ca să pună mâna pe o asemenea frumuseţe.

7:24. Însă frumuseţea zburase, însoţită de Daran, şi a căutat refugiu la Pentercil, Regele din Howan, Copilul Stăpânilor de Pământuri, iar acest lucru a provocat un mare război, care a

© Biblioteca Spirituală

împuţinat oamenii din acel ţinut. Căci Helva şi-a adunat cetele de luptători şi a intrat pe pământurile lui Pentercil, care l-a întâmpinat în locul ce până astăzi se numeşte Rathkelder.

7:25. Noi am reconstituit povestea după ceea ce am găsit, dar aici lipseşte o parte din ea, chiar dacă relatarea bătăliei s-a păstrat.

7:26. Carul a despicat rândurile celor care dădeau semne de slăbiciune, trecând printre suliţele plecate ale suliţaşilor osteniţi, printre scuturile întinse pe pământ ale luptătorilor cu sabia, printre luptătorii aflaţi în faţă, care gâfâiau, printre liniile însângerate ale celor care îşi legănau securile. A trecut prin spatele capetelor ce se clătinau ale cailor albi cu ochii înroşiţi, ţinând uşor într-o mână hăţurile aurite, iar în cealaltă mână suliţa mică şi lucioasă din lemn de frasin; cu părul auriu, neîmpletit, care plutea în urma ei, căci o cască de aur îl împiedica să îi vină pe faţă, şi cu mantia ei sclipitoare, prinsă cu o broşă, care fâlfâia precum aripile unei păsări de luptă cereşti, Gwinvera s-a năpustit către apărătorul lui Helva, ce rămăsese încă în picioare. Nicio săgeată nu a atins-o, nici o piatră aruncată cu praştia nu a venit către trupul ei. Era ca o zeiţă a războiului.

7:27. Pe versantul dintre râul mărginit de trestii şi dealul încununat de pădure, cetele de luptători ale lui Helva se pregăteau să se apere până la moarte. Apoi totul s-a sfârşit, căci războinicii şi-au făcut treaba, devastând totul în calea lor. Astfel, povestea gingaşei fecioare crescute în pădure, care a devenit o zeiţă a războiului mânată de furie, şi a lui Daran, care a căpătat iscusinţă în arta războiului într-o singură noapte, este spusă adesea pe la ospeţe.

CAPITOLUL VIII - CEI CARE AU ADUS PRIMA CREDINŢĂ

8:1. Odinioară, pretutindeni unde era iarbă, acolo era şi Vechea Credinţă, căci aceasta nu putea fi limitată doar la o anumită regiune. Cei care credeau lucrurile pe care le propovăduia erau oameni puţini la minte, recipiente negânditoare pentru poveşti ciudate. Prima Credinţă a aparţinut unor oameni mai buni, unor fii adoptaţi ai Britaniei, Pritan şi cei din poporul Baruts, mânuitorii de securi; el a fost cel care a numit acest ţinut Marea Zeiţă Albă a Păşunilor Pe Care Pasc Vacile. Cei din neamul Baruts au deprins ştiinţa navigaţiei de la poporul Chaisiţilor, cei care s-au aventurat pentru prima dată pe apele sărate, dar ţinutul lor natal nu este cunoscut. Unii spun că era Rimvady, aflat spre Apus de Lodgrains, însă nimeni nu ştie cu siguranţă. Cei din poporul Lodgrains, care se închinau Măreţei Dătătoare de Lapte, au venit mai târziu.

8:2. Prima Credinţă a venit precum un copil; aici a crescut şi a ajuns la maturitate, aşa cum a fost predată la Inisgwin. Adepţii Primei Credinţe respectă copacii şi astăzi, chiar dacă sunt puţini, însă adevărata natură a Zeului Verde, care dă viaţă şi fertilitate tuturor plantelor verzi, nu se cunoaşte. Ei numeau copacii flautele Celui Măreţ şi Sfânt, dar totuşi nu credeau, aşa cum facem noi, că copacii au în ei o parte a forţei ce dă viaţă omenirii, deoarece revarsă binele şi îi absorb toate relele. Aceştia nu înţelegeau că în absenţa copacilor care să medieze între forţa vieţii şi forţa morţii, omul nu ar putea trăi. Însă acum şi noi suntem mai înţelepţi, cunoscând faptul că Zeul Verde al Vieţii nu se află doar în copaci.

8:3. Adepţii Primei Credinţe aduceau jertfe în cele mai potrivite momente, dar în loc de cununi făcute din frunze, ei purtau măşti care înfăţişau soarele şi luna, crezând că aceşti aştri sunt stăpânii semnelor bune. Şi venerau în mod eronat steaua malefică şi alaiul ei, urmărind temători să-i devieze cursul. În loc de *wertmound* se foloseau de *gulerinth* pentru a ridica stâlpul solar cu care se măsura ziua, însă lucrul acesta ofensa umbrele. Şi nici nu procedau aşa cum se cuvine, deoarece în loc să ridice stâlpul o dată la şapte ani, ei îl ridicau în fiecare an.

8:4. Nu preţuiau solul de la cercul polar, aşa cum îl preţuim noi pe cel de pe colină. Fiii lui May, care propovăduiau Prima Credinţă, nu erau înţelepţi întru totul; ei căutau semne ale viitorului, care de altfel se vedeau foarte clar, în cenuşă, în zborul păsărilor şi în măruntaiele răsucite şi însângerate. Ştiau cum să prepare o băutură a uitării din ierburi şi o băutură împotriva tristeţii din fructe de pădure; de asemenea, ştiau să facă o poţiune care să uşureze inima grea.

© Biblioteca Spirituală

8:5. Aceştia nu judecau, aşa cum facem noi, doar pe baza legilor cunoscute, ci adesea se foloseau de un guler magic. Mai întâi îl scufundau în apă sfinţită cu foc rece, crezând că în felul acesta îl va sufoca pe cel vinovat. Noi nu facem aşa ceva, căci nu ni s-a spus că omul va răspunde pentru legile pe care le dă pentru a-şi pune la încercare semenii şi pentru regulile pe care le stabileşte ca să le dicteze viaţa? Aceste lucruri nu pot fi respinse în faţa autorităţii superioare.

8:6. O zi din şapte o consideră sfântă şi i-o dedică Dumnezeului Creator, pe care-l venerează într-un templu transparent, unde razele soarelui cad pe capul celor veniţi să se închine. Prin urmare, există multe diferenţe între Prima Credinţă şi cea din Gwidonad. Noi ne închinăm în temple sfinte ridicate din piatră sau în peşteri, folosind locurile deschise doar pentru Sărbătoarea Solstiţiului de Vară.

8:7. După rânduiala Primei Credinţe, fecioarele ajunse la vârsta căsătoriei erau păstrate pentru căpeteniile de război sau pentru Fiii lui May, care se puteau bucura de ele fără a da socoteală cuiva; singurele dispute erau posibile numai între ei. Noi nu suntem de acord cu o asemenea practică, fiindcă femeile nu trebuie tratate cu uşurinţă, deoarece fecioara trebuie păstrată pentru un soţ; ea este legământul de puritate al femeii şi garanţia prosperităţii rasei sale.

8:8. Fiilor lui May nu le lipsea curajul, căci erau mereu în primele rânduri ale bătăliei, deşi nu se urcau niciodată pe armăsari, ci călăreau numai pe iepe. Fiecare dintre Fiii lui May trebuia învăţat cum să folosească suliţa şi sabia, aşa cum facem şi noi, însă aceşti oameni erau nevoiţi să ştie multe cântece, să cunoască genealogii şi să fie creatori de cuvinte. Aveau cântece lungi şi monotone, pe care le acompaniau cu multe gesturi. Fiii lui May nu aparţineau niciunui trib. Ei nu putea să răzbune răul făcut de cineva unui membru al familiei lor, iar dacă cineva era nedreptăţit, rudele lui nu-l puteau răzbuna. Dar asta nu pentru că vreunul dintre Fiii lui May fusese renegat de rudele sale ori că acesta se lepădase de ele, ci din cauza puterii pe care i-o dădea originea sa (n.t. în original Maydom).

8:9. Indiferent de împrejurări, un Fiu al lui May nu refuza niciodată să ofere ospitalitate cuiva, aşa cum de altfel facem şi noi. În bătălie, acesta stătea întotdeauna cu faţa la duşmani. Ca şi noi, era întotdeauna respectuos în prezenţa femeilor; nu ridica vocea niciodată şi nu vorbea indecent. Lucrul acesta este în conformitate cu legile noastre. Fiilor lui May nu le era îngăduit să plătească preţul miresei.

8:10. Ca şi noi, Fiii lui May trebuia să îşi dovedească bărbăţia, iar dacă cineva nu apucase să facă acest lucru pe câmpul de luptă, era dus neînarmat într-o pădure şi era vânat de oameni înarmaţi, însă acest obicei noi nu îl avem. Dacă cineva îl defăima pe unul dintre ei, acea persoană putea fi provocată la o luptă în pădure de către cel ce le apăra onoarea.

8:11. Fiii lui May se îmbrăcau altfel decât cei din neamul Koles, însă acum toate aceste lucruri au trecut şi nu vor mai fi văzute niciodată de ochii muritorilor. Aceştia purtau un veşmânt cu dungi verzi, cusut cu aţă maro, având uneori şi părţi de culoare galbenă, albastră sau roşie, care cobora până la jumătatea distanţei dintre genunchi şi gleznă; la gât aveau două lanţuri de aur legate unul de altul, iar pe cap o tichie albă; un şorţ de piele fină, tăbăcită, şi o mantie de in aspru; la urechi, cercei lungi de aur. La ritualuri, purtau pe dedesubt un veşmânt de culoare albă, peste care aveau o haină de blană tunsă, prinsă cu agrafe de aur. În picioare aveau sandale din blană de vulpe. Mai marele lor purta o diademă de aur, încrustată cu pietre preţioase. Toţi îşi rădeau părul de pe jumătatea din faţă a capului, fapt pentru care erau numiţi „Feţele Mari”.

8:12. Fiii lui May preferau să trăiască în păduri, dar nu chiar în mijlocul lor, ci, dacă era posibil, lângă un lac sau o apă, deşi aceştia nu aveau niciun lac sfânt, aşa cum noi avem câteva. Însă aveau copaci sfinţi, care asemenea copacilor noştri de putere trebuia să se afle lângă un izvor sau lângă o fântână. Aveau şi copaci vorbitori, dar noi nu îi înţelegem ce spun. 8:13. Mai multe izvoare şi fântâni conţineau esenţa lui Krisura, iar aceia care beau apă îşi atârnau o anumită parte a veşmintelor de copacul aflat lângă izvor. Deoarece mulţi nu au mai folosit aceste ape, o mare parte a puterii lor s-a pierdut, sau poate că acest lucru se întâmplă din cauza faptului că apele au fost otrăvite cu metale. Cine ştie?

8:14. Cele două credinţe populare s-au întâlnit şi s-au contopit în Ţinutul Celţilor *(n.t. în*

© Biblioteca Spirituală

original Keltica), şi cu toate că înainte fuseseră ostile, mai târziu nu au mai putut fi separate, căci s-au amestecat ca laptele şi apa atunci când sunt agitate într-un ulcior. Aşa că pe întregul ţinut erau acum două popoare, cei veniţi înaintea Celţilor, care erau copiii acestor meleaguri, şi cei din Ţinutul Celţilor, care au călătorit mult pe ape şi au trăit lângă râuri şi lacuri. Oamenii de statură mică şi cu pielea închisă la culoare preferau adâncurile pădurii şi dealurile înalte. Oamenii Pictaţi, care se hrăneau mai ales cu ierburi, erau diferiţi de aceste două neamuri.

8:15. Limba popoarelor preexistente era vorbită rar, fiind limba sclavilor şi a drumeţilor, oameni care rătăceau de colo-colo. Spre Apus, oamenii vorbeau limba străinilor; spre Răsărit, vorbeau limba britonă, iar spre Miazăzi, limba lemană. Spre Miazăzi, mai jos de teritoriile albe ale ţinutului Albany, erau mlaştini.

8:16. Printre străinii cu pielea închisă la culoare ce au venit pe aceste ţărmuri ospitaliere erau şi oameni din Grecia, care, pentru că fuseseră exilaţi de regele lor, din ce motiv nu ştim, au căutat adăpost în acest ţinut îmbelşugat. Aceştia au venit cu nişte corăbii cu prora înaltă, acoperite în partea centrală, având multe vâsle lungi, ca nişte lame, ce ieşeau prin nişte deschideri căptuşite cu piele. Emblema lor era Vulturul Roşu şi Şarpele, iar locului din care veniseră îi spuneau Filistis (n.t. sau Ţara Filistenilor), care înseamnă Ţinutul Roşu, datorită culorii pe care o aruncă un nor prin care soarele lor străluceşte mereu. Aceştia vorbeau o limbă sălbatică, bolborosită, atât de dificilă, încât dacă nu o vorbeau rar nu se puteau înţelege nici între ei.

8:17. Zeul lor era o piatră imensă, multicoloră, care atunci când era aşezată pe altarul lor ciudat şi lumina ieşea din ea prin Ochiul Cerului, aprindea prin puterea ei lemnul jertfei. Oamenii care o văzuseră spuneau că piatra iese rece din mijlocul focului. Hainele pe care le purtau erau din pânză ţesută şi piele şi erau prinse cu obiecte din metal; în picioare aveau încălţări deschise, iar pe cap purtau pălării plate, colorate cu roşu şi violet. Ei consideră că aceste culori au anumite virtuţi, pe care noi nu le putem înţelege.

8:18. Aceştia au construit în Britania cinci porturi în care se făcea un schimb de mărfuri intens, cel mai mare fiind Donardkath, care avea un loc întins în care se puteau adăposti corăbiile. Acest loc era mărginit de un dig înalt, dincolo de care era unul mai jos, iar ogoarele şi vitele lor erau înconjurate cu şanţuri. Singurul loc adăpostit care s-a păstrat până astăzi este Karkol; toate celelalte au dispărut.

8:19. Aceşti greci erau oameni iscusiţi în multe privinţe, care ştiau lucruri despre care nu se auzise niciodată pe această insulă binecuvântată. Astfel, atunci când au venit prima dată, Kaswalen, regele velşilor (*n.t. galezi sau locuitori ai Ţării Galilor*), s-a grăbit să le ureze bun venit. Le-a dat de bunăvoie în folosinţă toate pământurile de acolo, aşa încât aceştia nu erau nişte bieţi vasali, ci oameni care trăiau în alianţă cu poporul. Când au încheiat pactul prin care li s-a dat pământul, cu ocazia unei mari adunări care s-a ţinut într-o vâlcea, fiica căpeteniei grecilor, pe care o chema Jezel Bethamin, şi-a schimbat numele în Thespendu şi s-a logodit cu Kewen, fiul lui Kaswalen, pentru a pecetlui alianţa. Grecii şi-au luat soţii din rândul femeilor celte, fiindcă aveau cu ei doar două grecoaice, cealaltă fiind sora lui Thespendu, care ulterior a devenit Raith. Aceasta era o fecioară promisă zeului lor şi era păzită întotdeauna de doi pitici înarmaţi cu arme ciudate. Se spunea că atingerea ei moale îi vindeca pe cei bolnavi şi că mâna ei sfântă tămăduia toate rănile, cu excepţia celor foarte grave. Se povesteşte că Kaswalen şi-a trimis slujitorul cocoşat să fie vindecat de o boală şi că acela s-a întors drept ca un pin tânăr. O femeie nesăbuită, care căzuse prin acoperiş atunci când îl acoperea cu paie şi al cărui stomac fusese spintecat de un stâlp al războiului de ţesut, a fost spălată cu apă sfinţită de mâna lui Raith şi s-a vindecat.

8:20. Ultimul Mare Preot al Primei Credinţe a fost Ifananud, numit Krisnakel, pe care străinii l-au cunoscut mai bine sub numele de Kelwine. Se spune că acesta era, într-adevăr, cel mai înţelept dintre oameni şi că al lui este spiritul protector care pluteşte peste cele douăsprezece păşuni verzi ale Britaniei. Acesta este îngropat în ţinutul Apusean, la Kairhen. El a fost fiul acelui Owainbartha, care a murit de ruşine, şi al lui Olwin Keesabeg, soţia sa, care la vremea respectivă era cea mai frumoasă femeie din Britania (fiica lui Tisheala şi nepoata lui Merilyn) şi care a fugit la Dunvarmod. Se spune, deşi bravii britoni se îndoiesc de acest lucru, că

© Biblioteca Spirituală

atunci când a fugit din Karsalog, vrăbiile au încetat să-şi mai construiască cuiburile şi au plecat împreună cu ea, iar păsările cântătoare au zburat în stol deasupra carului ei din bronz. Aceea a fost ziua tragică în care Marele Spirit Protector al Britaniei a părăsit locul numit Holiselder împreună cu tot alaiul lui. De atunci, nu s-a mai întors niciodată, iar locul acesta, care odinioară era renumit până departe, a devenit acum o locuinţă moartă şi întunecată.

8:21. Roţile vieţii se învârt mereu, aşa că mândria şi cinstea, relaţiile oneste dintre oameni, idealurile frumoase ale feminităţii şi codul de comportament în relaţia dintre bărbat şi femeie se vor întoarce la aceia în venele cărora curge sângele Vechiului Ţinut al Celţilor. Zei Măreţi, vechi şi noi, faceţi ca această zi să vină mai repede! (*Există doar un singur Dumnezeu, însă oamenii îl văd diferit cu ochii lor amăgitori, de aceea El le apare sub mai multe forme*).

CAPITOLUL IX - CARTEA BĂTĂLIEI

9:1. Când eram un tânăr războinic, sprinten şi cu părul negru, şi mă bucuram de seva primăvăratică a bărbăţiei, Aristolio era o căpetenie de război bătrână. El ne-a dat acest cod de luptă ce întăreşte spiritul cu multă vreme în urmă, în anii glorioşi ai tinereţii mele de războinic viril, într-o Patrie fertilă şi îndepărtată, aflată în marea caldă din partea centrală.

9:2. Şi el ne-a spus, pe bună dreptate, că nu este nevoie să ne preocupăm excesiv de lucrurile pe care le fac Cei Măreţi din Cer. Zeii ascunşi trebuie lăsaţi în pace, să-şi poarte propriile bătălii întunecate în felul lor misterios, căci pentru oameni, aprigele bătălii purtate aici jos, aproape de noi, sunt suficient de dureroase. Pe acestea, noi le câştigăm şi suntem mulţumiţi sau le pierdem şi suntem indignaţi, în funcţie de curajul şi antrenamentul nostru, de disciplina şi tăria noastră morală, de iscusinţa cu care mânuim armele şi de viclenia tactică.

9:3. Noi deprindem aceste calităţi necesare şi esenţiale de la instructorii noştri de război, cu toate că aceştia nu ne învaţă unele lucruri care s-ar cuveni, iar războaiele nu se câştigă numai cu armamentul material. Un războinic voinic mai are nevoie şi de alte lucruri pentru a-şi completa pregătirea, aşa că instrucţiunile care urmează au în vedere tocmai această necesitate.

9:4. Există patru coduri după care să ne ghidăm viaţa, fiecare dintre ele fiind potrivit în anumite împrejurări. Acestea sunt: codul războinicului, codul cetăţeanului, codul rudei şi codul individului. Există şi codul femeilor, însă acesta este doar pentru ele şi este susţinut de toţi bărbaţii adevăraţi.

9:5. Dintre toţi bărbaţii, cel mai important este războinicul sângeros, fiindcă numai el este apărătorul lucrurilor pe care oamenii le preţuiesc, indiferent care sunt acelea. Nimeni nu poate avea şi păstra vreo convingere la care ţine sau vreun bun de valoare decât dacă va avea în mâna dreaptă o armă ascuţită, iar în mâna stângă un scut protector. Căci un astfel de om este legat printr-un lucru mai valoros decât oricare altul, şi anume sângele care pulsează în el şi care-l ţine în viaţă.

9:6. Fiecare luptător aprig este un fiu iubitor şi plin de compasiune al unei mame, iar pregătirea lui de război începe din braţele ei protectoare. Ea nu îl neglijează niciodată şi grija ei este aceea de a-l vedea mulţumit. O mamă nervoasă transmite nervozitatea prin laptele de la sân; ea îl lipseşte pe copilul ei de hrana esenţială a unui războinic. Pe măsură ce creşte şi nu mai stă în braţele sale, ea trebuie să-l vadă în micuţul copil-bărbat pe războinicul sângeros al anilor glorioşi care vor veni. Nu trebuie să-l alinte; trebuie să-l înveţe să aibă încredere în el însuşi atunci când face primii paşi şovăitori. Şi trebuie să ţină minte că în primele rânduri ale oştirii fiecare bărbat este susţinut sau trădat de mama lui, în funcţie de felul în care l-a crescut în primii ani de viaţă.

9:7. Copilul-bărbat care pune tot felul de întrebări va deveni un tânăr neliniştit, iar temelia maturităţii sale depline va fi stabilă sau nu. Tânărul poartă arme, iar când va ajunge să verse sânge în bătălie va deveni bărbat. Bărbatul (adevărat) nu este doar curajos, ci are şi calităţi de erou, deoarece şi bărbaţii josnici sunt curajoşi. El are trupul bine făcut, este demn, iar ochiul şi mâna lui sunt sigure. Este dintr-o bucată, are privirea ageră şi chipul serios; când stă pe loc

© Biblioteca Spirituală

este nemişcat, iar dacă se deplasează, păşeşte în aşa fel încât parcă ar vrea să arate tuturor că stăpâneşte măiestria mersului.

9:8. Fiecare mişcare este făcută cu intenţie; vorbeşte rar, iar vocea îi este puternică şi gravă. Când râde, o face din toată inima, de răsună pereţii, însă râde rar; cel mai adesea zâmbeşte, deşi nu prea se grăbeşte în acest sens. Are un echipament de luptă pe măsura puterilor sale, iar atunci când este gata de acţiune îşi îmbracă trupul atât cât este necesar pentru a fi protejat.

9:9. Fiecare războinic pregătit de luptă trebuie să se străduiască să devină un maestru al folosirii armelor sale, antrenându-se singur, deşi pentru a obţine victoria este mai important să aibă un control deplin asupra lui însuşi în timpul bătăliei. Trupul lui este menţinut în echilibru de mintea care îl controlează şi care este pregătită pentru orice; el nu este prins niciodată dezechilibrat sau într-o poziţie incomodă. Însă deşi acest conflict este apogeul vieţii sale, el reprezintă doar o părticică condensată din aceasta, căci bătălia nu se pierde în timpul în care se desfăşoară; ea este decisă de pregătirile care se fac înainte.

9:10. Mulţi întreabă: „*Pentru ce luptă războinicul?*". Nu pentru bogăţia trecătoare şi pentru posesiunile împovărătoare, căci pe acestea aprigul războinic rareori le câştigă; şi cât de firave sunt aceste lucruri în comparaţie cu viaţa lui glorioasă! Nu pentru libertatea înşelătoare, fiindcă dintre toţi oamenii, cu excepţia sclavilor, el este cel mai puţin liber. Nu pentru zeii săi, căci dacă aceştia sunt puternici nu au nevoie de niciun apărător, iar dacă au înseamnă că sunt nevrednici să fie zei. Nu pentru mascarada de dreptate, deoarece un războinic disciplinat se supune fără să crâcnească, chiar dacă ordinul este nedrept. Nu pentru vreo cetate frumoasă sau pentru familia la care ţine, fiindcă atât de des acestea îl vor trăda.

9:11. Acesta a fost răspunsul pe care l-am primit şi eu de la Căpetenia de Război atunci când eram tânăr şi am întrebat, şi încă nu am găsit unul mai bun. Bărbatul luptă pentru că din firea lui el este un luptător, iar lucrul acesta este adevărat, deoarece numai prin luptă devine bărbat. Un bărbat căruia îi lipseşte spiritul de luptă va fi asemenea unei femei care evită să devină mamă. Aşa ceva ar fi împotriva tendinţelor omeneşti; însă bărbaţii adevăraţi nu îi dispreţuiesc pe aceştia, întrucât firea bărbaţilor şi a femeilor este diferită şi în viaţă este loc pentru toţi.

9:12. Războinicul este un bărbat care răspunde cu bucurie la cerinţele aspre ale maturităţii, aşa cum o mamă este o femeie care răspunde cu iubire la cerinţele maternităţii. Cei doi sunt la fel, căci ce este maternitatea pentru o femeie este şi războiul pentru bărbat. Fără maternitate, bărbaţii şi-ar pierde respectul pentru feminitate, şi fără război, femeile şi-ar pierde respectul pentru masculinitate.

9:13. Nu toate bătăliile sunt sângeroase; există şi altele la fel de aspre şi solicitante, iar războinicul sângeros care le ignoră şi nu se pregăteşte va fi greoi şi lipsit de echilibru. Există un război la fel de mortal, chiar dacă mai puţin evident, ca toate celelalte care se dau între regi şi popoare; acesta este războiul vieţii. Aici războinicul trebuie să înfrunte cel mai înverşunat vrăjmaş, care este el însuşi. În bătălia vieţii, bărbatul este cel care îşi înarmează vrăjmaşul şi îi trimite întăriri.

9:14. Prima regulă a războinicului este supunerea, de aceea fiecare războinic este un subordonat. Războinicul începător, neîncercat în bătălie, se subordonează tuturor acelora care au trecut printr-o vărsare de sânge. Fiind deosebit de tânăr şi plin de bună dispoziţie şi de energie, acesta este ca un animal sprinten ce trage de lesă şi se înghesuie să plece fără niciun fel de precauţie. El va căuta să-şi descarce energia printre tovarăşii de vârsta lui, căci în prezenţa bărbaţilor mai în vârstă trebuie să fie disciplinat şi să aibă respect.

9:15. Nu înseamnă că cineva este lipsit de bărbăţie dacă are respect pentru vârstă şi înţelepciune; de fapt, acest lucru arată că este disciplinat. Lipsa de respect pentru aceia care trebuie respectaţi indică un caracter slab, ceea ce reprezintă un cusur. Războinicii tineri şi plini de viaţă nu sunt nişte femei încăpăţânate sau nişte copii nestăpâniţi, ci ei sunt bărbaţi care îşi cunosc exact rangul. De aceea, războinicii tineri trebuie ţină întotdeauna cont de iscusinţa mai mare şi de înţelepciunea mai mare a superiorilor lor, cărora trebuie să le arate respectul cuvenit

© Biblioteca Spirituală

pentru rangul mai înalt pe care îl au.

9:16. Nu este nevoie de precizări în privinţa codului disciplinar al războinicului, pentru că acesta este scris în inimile tuturor războinicilor adevăraţi şi el este o parte esenţială a echipamentului lor. Războinicul este protectorul tuturor femeilor, chiar şi al celor ce aparţin duşmanului său, şi el nu va viola sau maltrata nicio femeie şi niciun copil. A lovi o femeie în focul bătăliei sau a ataca un copil reprezintă acte lipsite de bărbăţie, iar cei ce fac asta sunt o ruşine pentru bărbaţii superiori. Cel care-i loveşte pe cei slabi şi necăjiţi, pe cei neînarmaţi sau neprotejaţi, nu va fi considerat a fi un bărbat adevărat.

9:17. Averea unui bărbat este stabilită în funcţie de curajul său, iar războinicii onorabili au o avere mare. Însă dacă slujesc numai pentru aur şi nu cu cele mai bune intenţii, dacă îi slujesc pe mercenarii cu o poziţie socială joasă, care îi manipulează, atunci şi ei vor fi nişte războinici josnici. Pacea va veni în lume doar atunci când războinicii se vor uni pentru a o impune. Acesta este visul urât al conducătorilor şi al oamenilor vicleni cu funcţii înalte.

9:18. Nimeni nu are de plătit vreo datorie faţă de viaţă dacă ucide într-un război drept, pentru ţinutul său natal, pentru hrana necesară sau pentru a-şi apăra familia. Şi nici dacă-l ucide pe bărbatul adulter care-i pângăreşte casa, căci va deveni un martir al căsătoriei în conformitate cu legile pământului. Însă cine ucide pentru câştig sau în mod viclean ori lovind pe la spate săvârşeşte o nelegiuire. Pentru adevăraţii bărbaţii, tot ce provoacă durere şi suferinţă, jefuirea şi uciderea celor necăjiţi sau lipsirea unui om în mod intenţionat şi nedrept de mijloacele de trai, astfel încât familia lui piere, reprezintă modalităţi de a ucide.

9:19. Iată învăţăturile care i s-au dat lui Golahan, din frăţia Sabiei Care Muşcă Amarnic: Indiferent cât de gravă este crima tovarăşului tău, el rămâne tovarăşul tău, şi chiar dacă va fi condamnat de lege, fă în aşa fel încât camaraderia care a existat să îi îmblânzească soarta, indiferent dacă nu merită. Dacă singurul lucru care s-a întâmplat este că tovarăşul tău nu a putut rezista în faţa unei ispite, să nu-l ocărăşti sau să-l părăseşti. Mai bine spuneţi în sinea ta, „Poate dacă eram în locul lui aş fi fost în aceeaşi barcă cu el”.

9:20. Cavalerul este un bărbat care îşi respectă îndatoririle; este bun şi loial şi respectă virtuţile unei doamne. El este un bărbat printre bărbaţi. Ferm, dar tăcut; vorbeşte puţin, însă ceea ce spune atârnă mai mult în balanţă decât revărsarea de cuvinte a altora. Prin urmare, îţi spun, trebuie să ai o inimă de cavaler, indiferent de armura pe care o porţi, căci aşa vei fi un bărbat mai bun decât unul care poartă o platoşă inexpugnabilă.

9:21. Un cavaler nu se lasă pradă melancoliei şi îndoielii de sine; dacă ai convingerea că eşti un cavaler destoinic al Comandantului Suprem, atunci ai un adevărat motiv de bucurie. Cavalerul este acela care acţionează când este nevoie, şi el nu uită că faptele bune pe care le face în exterior şi gândurile bune pe care le nutreşte în interior îl vor întări la vremea încercării.

9:22. Oamenii cu gura mare, de felul celor care le tratează pe doamne aşa cum le tratează şi pe femeile de rând, trebuie dispreţuiţi. Adevăratul cavaler le tratează aşa cum se cuvine. Un cavaler nu devine violent sau lăudăros atunci când a băut mied sau bere; el nu se clatină şi nu îşi pierde autocontrolul. Nu este certăreţ atunci când a băut, fiindcă lucrul acesta dă la iveală o inimă mică. Dacă slujeşti în mod demn şi eşti loial, să nu crezi că vei scăpa de ispite şi încercări. Vei deveni un adevărat cavaler doar atunci când vei birui aceste ispite şi încercări.

9:23. Aşa cum este apa pentru peşti şi aerul pentru păsări, la fel este teama pentru omul laş şi tristeţea pentru cel melancolic. Evită tovărăşia celor care te-ar putea corupe şi evită-i pe ipocriţi aşa cum trebuie evitat un ciumat. Ei se vor gudura pe lângă tine, însă acesta este un omagiu pe care slăbiciunea îl aduce puterii. Nu căuta laudele lor şi nu te aştepta ca viaţa să-ţi fie îmbelşugată datorită bunătăţii tale. Apa îl iubeşte şi pe cel care înoată şi pe cel care nu ştie să înoate.

9:24. Nu avea încredere în tine până când nu ai fost pus la încercare. Nu îţi judeca niciodată tovarăşul până când nu ai ajuns în situaţia lui. Nu-i băga niciodată în seamă pe cei ce vorbesc mieros, fiindcă aceştia te vor ispiti şi te vor prinde în plasele lor. Pleacă-ţi urechea la vorbele înţelepţilor şi la poveştile celor ce stăpânesc cuvintele; întotdeauna tu să transmiţi tradiţia, nu să o modifici.

© Biblioteca Spirituală

9:25. Un cavaler este ferm şi niciodată nu se lasă pradă pasiunii, ca să fie târât de orice impuls hoinar, asemenea animalelor. El este apărătorul adevăratei iubiri şi ştie că omul tânjeşte după iubire deoarece aceasta iniţiază Sufletul într-o iubire mai înaltă, care în cele din urmă îl va uni pe om cu Dumnezeu. El cinsteşte idealurile adevăratei iubiri şi se fereşte de ispitele iubirii de ordin inferior, care se adresează impulsurilor primare.

9:26. Bărbatul cu idealuri cavalereşti aspiră doar la iubirea unei adevărate doamne. El o evită pe femeia disponibilă, care a fost jucăria bărbaţilor imorali şi care astfel reprezintă produsul final al unei utilizări neglijente, stângace şi egoiste. Bărbatul care îşi dă inima unei asemenea femei trebuie compătimit de către toţi bărbaţii adevăraţi, fiindcă acesta se bălăceşte într-o satisfacţie superficială.

9:27. Învaţă să fii atent la fiecare mişcare şi analizeaz-o aşa cum luptătorul cu sabia analizează fiecare lovitură. Acesta nu trimite un potop de lovituri la întâmplare, ci este atent să lovească mortal. Există unii luptători cu sabia care împung şi alţii care lovesc, şi fiecare trebuie să fie un maestru al tehnicii sale, căci a fi iscusit înseamnă a trăi. Cel ce-şi păstrează sângele rece şi rămâne calm în mijlocul loviturilor şi împunsăturilor care se dau într-o bătălie este un stăpân al bărbaţilor.

9:28. Tânărul cavaler intră în luptă zicând: „Fie să mor ca un adevărat cavaler", însă căpetenia spune că o asemenea dorinţă este greşită, fiindcă dorinţa ta trebuie să fie mai degrabă aceea de a trăi ca un adevărat cavaler, de unde decurge în mod firesc faptul că vei şi muri la fel. Doar cavalerul de ordin inferior îşi doreşte să moară pentru o cauză, deoarece bărbaţii superiori consideră că vrăjmaşul este acela care trebuie să moară pentru cauza lui.

9:29. Cavalerul trebuie să înveţe înţelepciunea celor înţelepţi şi să o imprime pe tăbliţele inimii sale, nu să o ţină pe limbă şi să pălăvrăgească despre ea. El trebuie să cunoască diferenţa dintre omul indolent şi omul precaut. Diferenţa constă în felul în care aceştia folosesc intervalul de timp dintre momentul când acţiunea a devenit necesară şi cel în care o duc la îndeplinire. Unul foloseşte acest interval pentru a-şi planifica acţiunea şi pentru a-şi cântări punctele forte şi slăbiciunile. Celălalt, pentru că este delăsător, va amâna acţiunea până când va fi forţat să o ducă la îndeplinire, şi de aceea va fi prins nepregătit.

9:30. Un bărbat care nu băuse nimic a plecat dintr-un târg către casa lui, care se afla la câteva mile distanţă, şi pe drum s-a întâlnit cu un om beat; ca să fie mai în siguranţă, au călătorit împreună. Trecând printr-o pădure, au fost pândiţi, atacaţi şi jefuiţi. În acel oraş era un negustor ambulant, care la următorul târg care s-a organizat l-a văzut pe beţiv şi l-a întrebat dacă drumul pe care au mers el şi cu omul treaz este sigur. Omul l-a asigurat că nu există niciun pericol. Când negustorul l-a descusut în legătură cu tăieturile şi vânătăile pe care le avea, beţivul nu a putut spune altceva decât că le căpătase probabil atunci când fusese beat şi neputincios.

9:31. Când negustorul i-a pus aceeaşi întrebare omului care nu băuse, acela l-a avertizat în legătură cu tâlharii şi l-a sfătuit să meargă în compania unor bărbaţi înarmaţi. Aşa este şi cu aceia care călătoresc pe drumul vieţii. Căci avem de-a face cu două categorii de sfătuitori de la care putem obţine povaţă. Unii, asemenea beţivului, ne vor spune că viaţa este plină de lucruri plăcute şi că nu există niciun fel de pericole de-a lungul drumului. Alţii, ne vor preveni în legătură cu pericolele şi capcanele existente şi ne vor îndemna să călătorim bine înarmaţi cu chibzuinţă, discernământ şi virtute.

9:32. Să ai mereu inima caldă şi plină de compasiune. Aşa cum apa îngheţată nu poate curăţa trupul, nici inima îngheţată nu poate spăla petele de murdărie ale sufletului. Bărbatul cu spirit de cavaler preţuieşte cel mai mult onoarea, căci aceasta îl face să fie asemenea unui om bogat. Onoarea poate fi o calitate a omului sărac, deoarece acesta nu depinde de bogăţii sau funcţii.

9:33. Pământul este o livadă de meri cu fructe plăcute la privit, pe care le poţi mirosi de departe, însă în miezul acestor fructe se află viermii amărăciunii şi degradării. Însă livada este bună şi ştie că scopul ei este acela de a da roade. Oamenii nu-şi dezvoltă sufletul pe câmpurile cu haşiş ale vieţii contemplative a pustnicului. Aceasta este o evadare pentru cei slabi şi fricoşi, care vor să scape de solicitările vieţii. Aceia care caută calea uşoară se vor îneca într-o mare de

© Biblioteca Spirituală

fericire neproductivă.

9:34. Tu poţi să te rogi, „Dumnezeule, ajută-mă”, doar dacă ţi-ai irosit şi ultima fărâmă de putere, fiindcă El nu i-a pus pe oameni pe Pământ ca să se joace, ci ca să muncească. Datoria, obligaţia şi responsabilitatea sunt acelea care îi făuresc pe oameni, însă acolo unde există oameni inferiori, ele sunt desconsiderate. Să cauţi întotdeauna să îţi depăşeşti limitele, căci dacă crezi că un lucru este imposibil, atunci chiar tu l-ai făcut să fie aşa.

9:35. Conştiinţa este ochiul lui Dumnezeu din om, iar omul chibzuit nu se uită la niciun lucru nevrednic, nesănătos sau neomenesc. El este mereu circumspect atunci când vorbeşte, fiindcă cei din jur sunt capabili să-şi amintească cuvintele rostite la repezeală. Dacă Pământul ar fi lipsit de rău, atunci cum am putea să ştim ce este binele şi cum am putea să facem deosebirea între cel slab şi cel puternic? Cum am putea să ştim cu ce trebuie să luptăm pentru a progresa?

9:36. Eu sunt un om care a scris multe lucruri importante şi am copiat cu fidelitate ceea ce mi s-a dat. Dar, din păcate, eforturile mele m-au pus la pământ; claritatea gândirii mele m-a ruinat. Am trăit într-o generaţie care-şi bate joc de adevăr şi care nu poate suporta tensiunea căutării. O generaţie care ridiculizează lucrurile simple şi caută doar plăcerile deşarte.

9:37. Toţi oamenii se tem de o minte care vede mai clar decât a lor, de aceea, ca să se protejeze, o distrug. Toţi oamenii inferiori se tem de adevăr, fiindcă el îi dezbracă şi le dezăluie goliciunea pentru a fi batjocorită şi disprețuită. A gândi înseamnă a fi înţeles greşit de către cei ce nu gândesc. A da glas unor gânduri noi înseamnă a te expune persecuţiilor. A avea viziuni despre lucrurile superioare înseamnă a-ţi atrage ura celor care nu au viziuni, iar a făuri lucruri noi înseamnă a te expune batjocurii celor lipsiţi de minte.

CAPITOLUL X - ÎNVĂŢĂTURA OAMENILOR LUI MAY

10:1. Acestea sunt nişte cuvinte de înţelepciune care au fost spuse cu bucurie; ele reprezintă învăţăturile celor veniţi de dincolo de marea cea îngustă. Aceştia au plecat de la Durain şi au fost copiii lui Dardanos, cel care a pus pentru prima dată hamul unui cal. Fiul său a fost Kostain, care s-a căsătorit cu Lengilwin, din neamul celor cu fruntea înaltă.

10:2. Învăţăturile au dat la iveală lucruri ciudate, însă acestea erau cunoştinţele de atunci ale ţinutului; ele s-au dovedit a fi utile atunci când au fost interpretate de înţelepţi. În vremurile de altădată, acestea nu erau consemnate în scris, fiindcă lucrurile încredinţate lemnului pieritor şi-au pierdut puterea, aşa încât cunoaşterea s-a transmis din gură în gură.

10:3. Fiecare gând, indiferent dacă este bun sau rău, se imprimă în Spiritul care stă în Umbră. Fiecare urmă a răului denaturează şi desfigurează Forma Spirituală. Fiecare urmă a binelui reprezintă o forţă ce înfrumuseţează Forma Spirituală, care astfel va avea parte de bucurie şi mulţumire.

10:4. Există şapte năpaste ce afectează Spiritul, şi anume: josnicia, furtul, ipocrizia, desfrânarea, laşitatea, dorinţa şi invidia. Pământul acesta învelit în ocean şi acoperit cu o mantie de aer este şcoala în care omul conceput după asemănarea lui Dumnezeu îşi joacă rolul de învăţăcel.

10:5. Lumea naturală este aceea care continuă impulsul creator şi îl face să se dezvolte. Supranaturalul este acea parte a naturalului care încă nu este înţeleasă de oameni.

Dumnezeul Măreţ Aflat Mai Presus De Toate este o Fiinţă alcătuită din toate acele suflete ale oamenilor, care s-au desprins din divinitate. Căci este scris că în vremurile de altădată Dumnezeu a murit în efortul creaţiei, însă un Nou Dumnezeu este pe cale de a se naşte. Întreaga creaţie şi întreaga viaţă, în forma în care se manifestă ele, reprezintă transformarea Dumnezeului Vechi într-un Dumnezeu Nou.

10:6. În cărţile care conţin cuvintele Oamenilor lui May mai este scris şi faptul că nimic nu se poate crea de la sine, adică să apară din nimic. Toate lucrurile sunt precedate de ceva din care se nasc. Aceasta este legea; ea ne învaţă că există un Dumnezeu şi că doar acest Dumnezeu nu a fost precedat de nimic. Acel ceva care nu a fost precedat de nimic este Dumnezeu. Oamenii lui

© Biblioteca Spirituală

May au argumentat existenţa lui Dumnezeu aducând ca dovadă starea naturală a lucrurilor.

10:7. Există şapte valori absolute, şi anume: Iubirea, Adevărul, Frumuseţea, Înţelepciunea, Bunătatea, Creativitatea şi Dreptatea.

10:8. Animalul, care nu are Suflet, trăieşte doar de la o zi la alta, şi chiar dacă ar trăi o mie de ani, tot nu i s-ar părea ceva neobişnuit. Însă dacă omul ar trăi atât de mult, s-ar plictisi amarnic; nimic nu i-ar mai face plăcere; i-ar fi groază de viitor şi ar urî prezentul.

10:9. Dacă omul ar fi doar o fiinţă muritoare care se luptă pentru supravieţuire, atunci cum se explică faptul că el are obligaţii morale, că este milos şi generos, că are idealuri şi aspiraţii? Ce alte creaturi manifestă toate aceste lucruri? Pot fi aceste calităţi produsul vieţii pământeşti? Oare aspectele cele mai înalte ale loialităţii, iubirea plină de devotament şi nobila abnegaţie nu sunt altceva decât nişte deşeuri ale evoluţiei?

10:10. Sufletul este suprem. El trebuie să fie stăpânul propriilor forţe şi să nu permită niciodată să fie condus de simţuri, căci rolul lor este să îl slujească. Scopul constrângerilor morale şi al disciplinei impuse de religie este acela de a-l face să devină stăpân, la fel cum disciplinarea trupului şi îngrijirea lui promovează o existenţă fizică sănătoasă.

10:11. Sufletul este trezit de iubire, de fericire şi de tristeţe. Sufletul acţionează asupra trupului, însă trupul nu acţionează asupra sufletului, căci mintea porunceşte materiei. Sufletul care se trezeşte şi devine conştient de sine însuşi va deveni una cu legea şi nu va mai fi robul circumstanţelor exterioare, ci moştenitorul adevărului. El va fi capabil să se ridice deasupra iluziilor şi incertitudinilor inerente materiei.

10:12. Ultima parte a fost rescrisă şi reconstruită, însă păstrează sensul original. Iniţial, în această carte au fost peste optsprezece mii de cuvinte.

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN (Cartea a VIII-a)
”CARTEA CRENGII DE ARGINT”

CONSERVATĂ DE MÂNA LUI GWINDER APOWIN

1:12. Scripturile sunt scrise în multe limbi; ele au felurite scopuri şi diferă ca valoare, însă fiecare dintre ele slujeşte unor oameni aflaţi într-un anumit stadiu al dezvoltării lor spirituale. Lecţiile unui prunc sunt esenţiale pentru viitorul său, la fel cum sunt şi lecţiile adresate unui copil mai mare. Orice scriptură oferă un crâmpei de lumină, o revelaţie spirituală născută dintr-o altă perspectivă, însă de fiecare dată lumina este aceeaşi, deoarece există o singură lumină, aceea a Adevărului.

CUPRINS

Capitolul I. - Interpretări
Capitolul II. - Învăţăturile lui Elidor – 1
Capitolul III. - Învăţăturile lui Elidor – 2
Capitolul IV. - Învăţăturile lui Elidor – 3
Capitolul V. - Învăţăturile lui Elidor – 4
Capitolul VI. - Învăţăturile lui Elidor – 5
Capitolul VII. - Învăţăturile lui Elidor – 6
Capitolul VIII. - Elidor vorbeşte discipolilor săi
Capitolul IX. - Elidor vorbeşte despre scripturile sacre

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - INTERPRETĂRI

1:1. Indiferent cât de pură a fost inspiraţia originală care s-a revărsat din Izvorul Spiritual Divin, toate scripturile trebuie să treacă prin mâinile imperfecte ale oamenilor. Acest lucru ar putea genera diferenţe de interpretare şi ar putea provoca discordie printre cititori, ceea ce nu este bine atunci când regula este aceea de a crea armonie şi unitate.

1:2. Pentru a evita toate diferenţele care ar putea să apară, ca şi de dragul armoniei şi unităţii, este necesar ca interpretarea acestor scripturi să respecte următoarele reguli: Interpretarea trebuie să fie în conformitatea cu tradiţiile autentice. Ea trebuie să ţină cont de raţiune şi experienţă; credinţa nu trebuie niciodată să se lupte cu raţiunea, căci se ştie şi se recunoaşte că natura vieţii fiind aşa cum este, multe lucruri trebuie acceptate şi luate ca atare, fără a se căuta o explicaţie logică. Faptul că viaţa continuă dincolo de vălul morţii s-ar putea să nu fie susţinut de raţiune şi de experienţele lumeşti; şi totuşi ea continuă, dar există o lege care ne împiedică să ne dăm seama de acest lucru. Prin urmare, astfel de chestiuni trebuie pur şi simplu acceptate; de aceea, experienţa lumească nu poate fi luată ca reper în această privinţă, aşa cum se întâmplă în multe alte situaţii.

1:3. Pe lângă experienţele lumeşti există şi experienţe spirituale, pe care majoritatea oamenilor nu le poate cunoaşte şi înţelege. Ceea ce se povesteşte despre ele trebuie acceptat cu credinţă de către cei ce nu doresc să-şi petreacă timpul trecând prin austerităţi şi disciplinându-se, ca să aibă parte de o cunoaştere la prima mână. Doar un alt Născut de Două Ori poate avea o altă părere într-o astfel de chestiune, aşa că toţi ceilalţi trebuie să se mulţumească să lase lucrurile în seama acestora.

1:4. Punctele superioare ale doctrinei trebuie încredinţate celor ce sunt competenţi să se ocupe de ele, însă dacă există dispute în privinţa aspectelor de ordin inferior, atunci rezultatul trebuie să fie în acord cu raţiunea, aşa că o explicaţie poate fi acceptată numai dacă a fost descoperită pe cale raţională. Diferenţele de opinie trebuie lămurite de o majoritate a celor competenţi să judece, însă vor trebui consemnate toate motivele pentru susţinerea sau respingerea unor păreri.

1:5. Ori de câte ori are loc o întâlnire între fraţi, aceştia trebuie să se adune în ordine, având în inimă bunăvoinţă şi armonie, şi tot aşa trebuie să se şi despartă. Atâta timp cât lucrurile vor fi făcute în felul acesta va exista prosperitate şi progres, căci dacă vor fi introduse doctrine străine sau dacă vor fi acceptate puncte de vedere care dezbină, atunci prosperitatea şi progresul se vor îndepărta. Însă ele vor continua să rămână atâta vreme cât învăţăturile vor fi respectate, doctrinele vor fi considerate sfinte, conducătorii vor avea parte de loialitate, iar între fraţi va exista camaraderie. Progresul şi prosperitatea nu se vor îndepărta dacă fraţii vor rămâne integri şi neclintiţi; dacă surorile fecioare vor fi pure şi virtuoase, iar cele măritate vor fi decente şi cuviincioase; dacă fraţii în vârstă vor fi înţelepţi şi sârguincioşi în păstrarea tuturor lucrurilor bune; dacă surorile în vârstă vor fi cu grijă în tot ceea ce fac şi vor fi preocupate de fericirea celor mai tinere. Căci persoanele în vârstă trebuie să vegheze şi să apere, iar cele tinere trebuie să fie cutezătoare şi să acţioneze.

1:6. Asprimea legilor trebuie temperată printr-o bunătate iubitoare, iar atunci când vedem că fraţii sau surorile o iau pe căi greşite, aceştia trebuie mai întâi preveniţi. După ce au fost preveniţi trebuie să li se amintească, şi abia apoi trebuie disciplinaţi. Pentru aceasta, este nevoie să fie daţi pe mâna unei persoane capabile şi discrete, care să-i povăţuiască.

1:7. Când doi se contrazic în privinţa învăţăturilor, iată cum trebuie procedat: Unul va spune, „*Aceasta este părerea mea*", în timp ce oponentul lui va zice, „Nu, părerea mea este mai bună". Fiecare va trebui să îl trateze pe celălalt cu prietenie, cu stăpânire de sine şi cu seriozitate, urmărind tot timpul calea bunului simţ. Dacă este vreun lucru în privinţa căruia au păreri diferite, aceştia trebuie mai întâi să încerce să stabilească al cui punct de vedere este mai bun şi mai clar.

1:8. Aşa vor fi rezolvate toate învăţăturile aflate în dispută, iar în situaţiile în care nu se poate ajunge la o înţelegere între cei doi, aceştia vor fi nevoiţi să apeleze la alte două persoane.

© Biblioteca Spirituală

Dacă nici ele nu vor putea tranşa disputa, atunci vor căuta încă o persoană, a cărei părere se vor angaja să o respecte.

1:9. Iată care învăţături vor fi întotdeauna corecte: Cele care se referă la canalizarea adecvată a dorinţelor şi necesităţilor trupului, nu cele care le tolerează sau le ignoră. Cele care pun obiectivele de ordin spiritual mai presus de cele lumeşti. Cele care susţin virtuţile şi principiile umanităţii şi combat toate celelalte lucruri care le-ar putea submina.

1:10. Dacă eşti econom nu înseamnă că eşti sărac, iar dacă eşti prudent nu înseamnă eşti fricos. Dacă eşti risipitor nu înseamnă că eşti generos, iar dacă eşti slab nu înseamnă că eşti bun. Fericirea nu înseamnă plăcere, iar apatia nu înseamnă linişte. Dacă îţi aperi principiile nu înseamnă că eşti intolerant, iar dacă eşti idealist nu înseamnă că ai prejudecăţi. Dacă faci un compromis nu înseamnă că te predai. Dacă cedezi în faţa dorinţelor unei persoane iubite nu înseamnă că ai o fire slabă. Ca să eviţi cearta şi dezbinarea în familie ai nevoie de tărie, căci a-ţi impune părerea ar însemna să dai dovadă de asprime. Oamenii care-şi reprimă repede cuvintele nesăbuite sunt mai merituoşi decât aceia care spun ce gândesc.

1:11. A-ţi cere drepturile nu este neapărat un lucru bun, după cum a face totul de dragul păcii şi armoniei este adesea greşit. Calea binelui merge în lungul unei creste foarte înguste. Omul care zice, „poate că greşesc", are întotdeauna dreptate; omul care spune, „cu siguranţă că am dreptate", greşeşte întotdeauna. Dacă eviţi o luptă nu înseamnă că eşti laş, iar dacă lupţi ştiind dinainte că vei câştiga nu înseamnă că eşti curajos. Adesea, oamenii slabi luptă, iar cei puternici fug; motivul fiecăruia este cel ce contează. A judeca pe cineva doar după faptele sale, înseamnă a judeca nedrept.

1:12. Scripturile sunt scrise în multe limbi; ele au felurite scopuri şi diferă ca valoare, însă fiecare dintre ele slujeşte unor oameni aflaţi într-un anumit stadiu al dezvoltării lor spirituale. Lecţiile unui prunc sunt esenţiale pentru viitorul său, la fel cum sunt şi lecţiile adresate unui copil mai mare. Orice scriptură oferă un crâmpei de lumină, o revelaţie spirituală născută dintr-o altă perspectivă, însă de fiecare dată lumina este aceeaşi, deoarece există o singură lumină, aceea a Adevărului.

1:13. Cu toate acestea, scripturile trebuie interpretate, căci ele ascund mai multe lucruri decât dau la iveală. Ele nu sunt niciodată ceea ce par a fi la suprafaţă. Dacă o anumită scriptură spune că focul dă răcoare în loc să dea căldură şi că soarele umbreşte în loc să dea lumină, atunci omul cu o gândire superficială o va da deoparte cu dispreţ. Însă această atitudine iresponsabilă şi nechibzuită nu trebuie aplicată unei scripturi, de aceea ar fi mult mai înţelept să considerăm că mesajul şi înţelesul transmise de acea scriptură sunt diferite de cele aparente. O scriptură nu poate fi tratată ca o scriere literară distractivă şi lipsită de valoare; aşadar, pătrundeţi cu sârguinţă în profunzimile ei.

1:14. Singura concluzie la care poate ajunge un om inteligent este că toate marile scripturi, dacă sunt citite aşa cum se cuvine şi dacă sunt înţelese cu adevărat, provin dintr-o singură sursă. Toate sunt de inspiraţie divină, însă claritatea revelaţiei variază considerabil, aşa cum se întâmplă şi cu puritatea transmiterii ei. Fiecare dintre ele răspunde anumitor necesităţi şi satisface anumite capacităţi spirituale specifice, însă orice scriptură diluează Adevărul şi reduce strălucirea luminii. Aceste lucruri sunt esenţiale, deoarece Adevărul poate fi văzut numai atunci când divinitatea din sinea omului se trezeşte; din acel moment, scripturile nu mai sunt de niciun folos.

1:15. Majoritatea scripturilor prezintă la suprafaţă numai o parte din întreg. În privinţa lucrurilor lumeşti, a regulilor de viaţă, a codului de conduită, a legilor morale şi a tuturor elementelor care guvernează viaţa pe Pământ, ele trebuie interpretate strict în conformitate cu înţelesul lor manifest şi cu intenţia pe care o exprimă. În ceea ce priveşte chestiunile de ordin spiritual, viaţa de apoi şi divinitatea sau acele lucruri care nu sunt strict legate de viaţa şi existenţa pământească, acestea **nu trebuie interpretate literal, căci niciun mediu pământesc nu este adecvat pentru a exprima asemenea idei într-un mod concis**.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL II - ÎNVĂŢĂTURILE LUI ELIDOR – 1

2:1. Eu sunt un profet al cuvântului scris, un om care a citit multe cărţi de înţelepciune, şi vin la voi în numele Spiritului Suprem. Mărturisesc în faţa tuturor că aceasta este misiunea mea. Am fost un Adormit în Marile Odăi din Piatră ale Iniţierii; vocile Spiritelor Care Instruiesc mi-au vorbit, iar eu le-am răspuns cu cuvinte de putere; m-am pregătit cu ajutorul Ritualurilor Înfiorătoare şi am devenit vrednic de a fi numit Moştenitor al Înţelepciunii Antice.

2:2. Aceia care-i trezesc pe Cei Adormiţi mi-au dat această povară de a fi profet, zicând, „Du-te pe toate drumurile principale şi lăturalnice ale ţinutului, purtând cicatricele celui care s-a apropiat de focul Adevărului. Nu fi un om înclinat spre plăceri, un fiu al răului. Nu iubi confortul şi hainele fine. Nu amăgi nicio femeie pentru o satisfacţie trecătoare şi nu te lăsa înşelat de umbrele lumeşti. Aici, tu ai văzut cu ochii reali şi ai cunoscut adevărata natură a lucrurilor pământeşti; nu sunt acestea doar nişte umbre lipsite de substanţă, în care nu se poate avea încredere? Toate lucrurile pământeşti sunt trecătoare, florile minunate se usucă şi pier, iar frumuseţea chipului unei femei dispare odată cu trecerea anilor”.

2:3. Vocea unui Spirit Care Instruieşte a continuat să îmi spună, „Du-te, tu, Cel Care-i Zgâlţâi pe aceia care au căzut într-un somn spiritual. Du-te şi răscoleşte minţile oamenilor, strigând, «Deşteptaţi-vă, faceţi efortul de a vă trezi în închisorile în care sunteţi osândiţi să putreziţi, descotorosiţi-vă de lanţurile lumeşti şi dezveliţi-vă ochii spiritului sufletesc»”. (n.t. în original *soulspirit*, ceea ce Kabbala numeşte *Ruah*, adică veriga de legătură între spiritul divin şi trup).

2:4. „Du-te, caută-i pe căutătorii sinceri şi arată-le un pic de lumină; călăuzeşte-i prin ţara de basm a iluziei pământeşti, astfel încât să o părăsească şi să intre în lumina Adevărului, nu în întunericul nopţii. Izbăveşte-i de iluziile trupurilor lor materiale”.

2:5. Auzind aceste lucruri, am zis, „Cine sunt eu ca să fiu un profet al oamenilor? Spiritul meu sufletesc s-a scăldat în Lacurile de lumină şi nu va mai suporta să fie întemniţat de bunăvoie într-un trup ce se degradează în fiecare zi”. Vocea unui Spirit Care Instruieşte mi-a spus: „Fiul meu, caută mângâiere în cunoaşterea Adevărului. Noi nu putem schimba lumea, căci aceasta este sarcina oamenilor. Tu du-te şi închină-te vieţii, cea care ne dă sarcini aspre şi ne izbăveşte cu blândeţe. Lucrările tale bune nu sunt încă suficiente ca să poţi plăti preţul intrării în Locul Luminii”. Eu am întrebat cu tristeţe, „Asta înseamnă că sunt un om drept, dar cu merite mici?”, iar vocea Spiritului Care Instruieşte mi-a răspuns, „Care om drept este fără pată? Toţi oamenii sunt predispuşi să greşească, fiindcă greşeala este mama curajului şi a fermităţii. Tu ai fost pus la încercare şi te-ai dovedit a fi apt pentru legământul profeţiei”.

2:6. Eu vorbesc cu cuvintele Spiritelor Care Instruiesc şi sunt gura lor pentru oamenii de pe Pământ. Ele mi-au pus în spate povara de a fi profet, adică unul dintre aceia al căror spirit sufletesc constituie o verigă de legătură cu Sursa Inspiraţiei Divine; unul dintre aceia care transmit lumii un mesaj. Profetul este un învăţător trimis să propovăduiască un anumit adevăr religios. Curajul lui trebuie temperat cu ajutorul blândeţii şi indiferent ce hotărăşte soarta, el trebuie să se ridice întotdeauna deasupra ei. Acesta va atrage suferinţa, va fi copleşit de necazuri, va fi respins şi batjocorit.

2:7. Apoi, în întunericul deprimant, iluminat doar de lucirea spiritului, aceştia mi-au spus, „Tu vei fi un tămăduitor care va prepara o băutură amară. Mesajul pe care îl duci nu va atinge urechile oamenilor ca un cântec de dragoste fermecător; cuvintele nu vor cădea în mod plăcut, asemenea notelor care ies dintr-o harpă la care cineva cântă bine. Lucrurile plăcute sunt efemere şi mişcă inimile oamenilor numai pentru o clipă; lucrurile distractive se uită repede, iar cele amuzante nu lasă nicio urmă. Limba ta va fi o săgeată, iar gura ta un cuptor încins”.

2:8. Oamenii îţi vor auzi cuvintele, dar ele nu vor pătrunde în prea multe inimi. Aceia care care vor auzi ce spui vor zice, „Ne simţim foarte mişcaţi şi inimile noastre sunt pline de evlavie”, însă acestea sunt doar nişte vorbe în vânt, căci inimile lor vor continua să urmeze înclinaţiile nelegiuite ale dorinţelor lor”.

2:9. Atunci când un om intră în Marile Odăi din Piatră ale Iniţierii, acesta va fi pătruns de

© Biblioteca Spirituală

Esenţa Divină. Spiritul său sufletesc se trezeşte, devine conştient şi iese afară, lăsând trupul muritor liniştit şi tăcut în mormântul său. Şi astfel va ajunge în prezenţa unor Fiinţe care cunosc voia Spiritului Suprem; va învăţa taine teribile; va afla de unde a venit şi încotro se duce. Va fi renăscut şi se va trezi pentru a se redescoperi.

2:10. Când mi-am aflat soarta, am cerut să am o viaţă uşoară şi plină de succes, însă cererea mea a fost respinsă. Însă din ziua aceea am ajuns să iubesc viaţa aşa cum nu o făcusem niciodată; din ziua aceea am ajuns să iubesc Adevărul. Acum nu mai am încredere în lume; nu mă mai las înşelat de felul ei de a fi. Cunosc lumea şi lucrările oamenilor şi mă cunosc şi pe mine însumi. Am căutat spiritul meu sufletesc şi m-am găsit pe mine însumi. Zece mii de lumi şi misterele lor nu mai înseamnă acum nimic pentru mine, căci am descoperit Adevărul, iar acesta este mai presus de toate lumile.

2:11. În Locul Groazei, am văzut alte lucruri. Am învăţat secretul şarpelui care-şi ţine coada în gură (n.t. şarpele uroborus). Am văzut lucrările progeniturilor răului şi seminţele degradării. I-am privit pe Cei Întunecaţi, care atunci când m-au văzut au devenit violenţi; au vrut să se agaţe de mine, pentru că celor care s-au întovărăşit cu răul li se dau poveri de răutate suplimentare. Însă eu m-am întărit şi am reuşit să ies din mijlocul lor necontaminat.

2:12. Când implicaţiile sorţii pe care urma să o am au ajuns la cunoştinţa inimii mele, am plâns în întunericul luminat de spirit pentru soţia mea şi pentru copiii mei; căci nu vor rămâne aceştia fără tată? Cine va înhăma boii şi va împrăştia sămânţa pe câmp? Cine va avea grijă de oi şi va sta de pază, cine îi va apăra de nepoftiţi?

2:13. Vocea din Camera Mortuară a vorbit despre soartă şi destin, precum şi despre lucrurile ce nu pot fi schimbate. Ea a spus, „Cărarea profetului este plină de tristeţe; casa ta este sortită să rămână pustie, căci nicio mână omenească nu poate să abată loviturile sorţii. Pământurile tale vor fi invadate de creaturile sălbatice şi vor mai trece mulţi ani până când vor fi cultivate din nou".

2:14. Atunci eu am zis, „Măcar soţia mea să fie cruţată, împreună cu copiii care sunt din trupul meu, căci aceştia mă vor mângâia pe cale şi îmi vor întări inima pentru ceea ce am de făcut". Vocea Spiritului Care Instruieşte a răspuns, „Dacă ar sta în puterea mea să fac acest lucru l-aş face cu bucurie, dar tu ai fost ales să fii profet, aşa că vei fi singur, iar drumul tău va fi greu. În anii care îţi stau înainte, familia ta va fi omenirea, iar tovarăşii tăi vor fi Spiritele.

Drumul e lung şi se sfârşeşte în veşnicie. Teama pândeşte pe marginea drumului, îndoiala bântuie pădurea care trebuie străbătută, iar ispitele lumeşti vor fi ca nişte lupi care te urmăresc. Însă poţi să priveşti în viitor, la reunirea de care te vei bucura la destinaţie, căci cu toate că drumul e greu, el nu este zadarnic.

CAPITOLUL III - ÎNVĂŢĂTURILE LUI ELIDOR – 2

3:1. Eu sunt profetul zilelor noastre; acum, ascultaţi-mi glasul. Există o lege a compensaţiei, binele duce întotdeauna la bine, iar răul duce întotdeauna la rău; indiferent ce vi se cere, aceste cerinţe au întotdeauna un anumit motiv. Vouă, celor care îi înşelaţi pe cei săraci şi îi asupriţi pe cei slabi şi lipsiţi de apărare, vă spun că va veni şi ziua voastră.

3:2. Voi, care faceţi din justiţie o băutură amară sau o armă cu două tăişuri, sau care strâmbaţi legile ţării ca să servească scopurilor voastre egoiste, nu veţi scăpa de nemiloasa Justiţie Divină. Voi, care-i urâţi pe oamenii ce demască purtarea voastră malefică şi aduc la lumină faptele voastre întunecate, voi, care-i mituiţi pe alţii şi la rândul vostru vă lăsaţi mituiţi, bucuraţi-vă de ceasul acesta, căci se arată zorii unei zile necruţătoare.

3:3. Voi, care seceraţi pe ogoarele pe care nu aţi arat, care smulgeţi câţiva bănuţi de la cei loviţi de sărăcie; voi, care dispreţuiţi forţele ignoranţei, care vă amăgiţi singuri, crezând că sunteţi învăţaţi; voi, care umblaţi în siguranţa reconfortantă a bogăţiilor pe care vi le-a dat Dumnezeu, neglijându-vă îndatoririle, bucuraţi-vă de ceasul acesta! Răzbunarea aşteaptă.

3:4. Voi, care sunteţi mulţumiţi de voi înşivă şi amăgiţi de preoţi, care umblaţi de colocolo

© Biblioteca Spirituală

ca nişte orbi conduşi de alţi orbi; care trăiţi sub un nor de nerușinare, care adunaţi bogăţii şi putere pe seama ignoranţei şi slăbiciunii celorlalţi; voi, care spuneţi, „Prin forţele noastre ne-am atins scopurile”, bucuraţi-vă cât încă mai puteţi! Căci va veni şi ziua în care veţi fi separaţi de posesiunile voastre; şi atunci ce veţi mai avea?

3:5. Moştenirea veşniciei este pentru cei drepţi, care se mulţumesc cu puţin, însă cei răi şi risipitorii nu vor fi primiţi în locurile fericirii şi păcii. Ascultaţi glasul meu; fiecare om să se poarte drept cu semenul său, spuneţi adevărul, căutaţi poteca adevăratei dreptăţi şi să nu spuneţi niciodată, „Nu e nevoie să mergem mai departe”. Umblaţi pe calea purităţii şi simplităţii, ocoliţi toate formele de înşelăciune şi ipocrizie. Căutaţi cu râvnă şi seriozitate şi sigur veţi găsi, dar să nu vă aşteptaţi la niciun rezultat dacă sunteţi lipsiţi de entuziasm şi aveţi inima îndoită.

3:6. Ascultaţi glasul meu, căci eu am gustat apele Adevărului la sursă. Eu vin să împrăştii seminţele înţelepciunii şi iluminării pe tot cuprinsul Pământului. Tăişul cuvintelor mele a fost ascuţit pe piatra inspiraţiei, iar tovărăşia mângâietoare a spiritelor a potolit tumultul din interiorul meu. Limba mea este o sabie care împunge platoşa lumească, ca să deschidă o rană în care să se vadă conştiinţa sensibilă din spatele ei. Să nu vă amăgiţi crezând că dacă sunt în mijlocul vostru voi sunteţi mai presus de ceilalţi; eu vin printre cei mai răi, nu printre cei mai buni, şi sarcina mea este aceea de a merge la toţi oamenii.

3:7. Şi cu toate că vin ca un vultur, ca să lovesc vulpile ce caută să strice coteţul păsărilor, eu vin şi ca să-i tămăduiesc pe cei cu inima rănită şi ca să-i eliberez pe cei ce sunt prizonierii ignoranţei. De asemenea, vin şi la cei ale căror inimi sunt închise cu zăvoarele ignoranţei şi prejudecăţilor, însă vin şi ca să înlocuiesc nefericirea cu frumuseţe, şi degradarea cu slavă. Eu sunt acela care sădeşte ghindele din care vor creşte stejarii divinităţii.

3:8. Eu nu sunt un profet al doctrinelor noi, nici nu declar că Adevărul este un lucru nou. Adevărul rămâne mereu acelaşi, indiferent de cum este îmbrăcat. Nu sunt un prezicător al viitorului şi nu pretind că am puterea de a cunoaşte sfârşitul vreunuia dintre voi sau chiar al meu. Ce aveţi înainte este în mâinile voastre. Sigur, unele lucruri îmi sunt revelate, iar pe acestea trebuie să vi le dezvălui şi vouă, pentru că aceasta este datoria unui profet. Eu vin în mijlocul vostru nu ca unul care face miracole, ci ca unul care are sarcina de a vă preveni făţiş.

3:9. Printre voi sunt mulţi care-şi bat joc pe ascuns de religia lor sau care îşi ascund adevăratele credinţe sub faţada falsă a moralităţii. Acestora le spun, aveţi grijă; treziţi-vă la Adevăr, căci sunteţi înşelaţi de lucrurile lumeşti. Aceştia au picat testul vieţii; sunt victimele amăgirilor ei. Ascultaţi glasul meu; fiecare om se creează pe sine însuşi, acesta este Adevărul. Niciun om nu poate media pentru altul, şi chiar dacă cineva şi-ar putea jertfi sufletul pentru o altă persoană, Spiritul Suprem, Care este Esenţa Dreptăţii, nu ar permite un astfel de sacrificiu. Omul va fi cunoscut după felul în care se creează pe sine însuşi.

3:10., Nu mă respingeţi, pentru că nu sunt diferit de voi. Dacă Puterile de Deasupra ar fi ales pe una dintre ele să fie mesager şi ar fi trimis-o printre oameni, atunci cu siguranţă că aceea ar fi luat o formă umană. Ar fi fost îmbrăcată aşa cum se îmbracă şi oamenii şi ar fi mâncat la fel cum mănâncă şi ei. Nu ar fi fost vreo creatură ciudată, având aripi sau două capete. Trupul omului a fost făcut ca să-l slujească pe om, iar dacă de acolo de sus ar veni un mesager la oameni, oare nu l-ar sluji şi pe el? Prin urmare, eu vorbesc cu cuvintele oamenilor şi fac ceea ce fac şi oamenii. Nu am pretenţia că sunt mai mult decât un om.

3:11. Dacă voi vă ziceţi în sinea voastră, „De ce trebuie să-l ascultăm pe acesta, care nu este altceva decât un om ce caută să ne schimbe şi să submineze învăţăturile părinţilor noştri”, eu vă spun, oare am venit cu o limbă şireată, iar buzele mele sunt unse cu miere? Port eu veşminte de mătase şi mănânc la mese îmbelşugate? Eu nu vin să vă vorbesc despre lucruri plăcute, ci să vă mărturisesc Adevărul crud şi inevitabil. Eu nu vă aduc o băutură cu miere, ci una amară; sunt astea mărfurile unui fals profet?

3:12. Dacă greşesc, atunci tot ce îndur este în zadar; dacă nu am dreptate, atunci voi fi pedepsit, însă eu sunt sigur de ceea ce spun. Ce am eu poate avea orice om dacă este pregătit să sufere şi să îndure, aşa cum am făcut şi eu. Nu pretind că am primit iluminarea în dar sau ca o recompensă pentru purtarea mea dreaptă. Am primit-o deoarece am trudit şi am suferit pentru

© Biblioteca Spirituală

ea. Am plătit-o cu chinuri şi austerităţi. M-am lipsit de plăcerile şi bucuriile lumeşti pentru a dobândi cunoaşterea spirituală. Credeţi că nu am plătit scump, că am primit totul pe degeaba? Ca să cunoaşteţi Adevărul trebuie să credeţi cuvintele mele şi să urmaţi drumul pe care merg şi eu. Alegerea este a voastră.

3:13. Dacă lucrurile despre care vorbesc sunt inventate de mine sau dacă sunt rodul unor fantezii, atunci sunt ca un om care lucrează fără plată, fiindcă trudesc şi sufăr fără niciun câştig. Chiar mai rău, m-am osândit singur înaintea scaunului de judecată al Adevărului. Prin urmare, dacă eu sunt convins de adevărul acestor lucruri, de ce vă îndoiţi de vorbele mele?

3:14. Eu nu vin în faţa voastră ca să susţin că sunt confidentul Spiritului Suprem, cunoscătorul unor taine inaccesibile altora. Nu pretind că am puteri miraculoase sau că am putinţa de a ierta păcatele; aceste lucruri sunt mai presus de posibilităţile oricărui om. Iată ce vă mărturisesc: eu nu sunt o fiinţă superioară, nu sunt un înger coborât din Cerurile de deasupra, ci sunt un om la fel ca şi voi. De ce nu mă ascultaţi, aşa cum un frate îl ascultă pe fratele său? Credeţi că dacă sunt din acelaşi aluat ca şi voi trebuie să îmi acordaţi mai puţină atenţie?

3:15. Ascultaţi glasul meu, căci eu am venit să-i trezesc pe cei care dorm. Am venit săi călăuzesc pe orbi; eu sunt ochii celor care nu văd. Nu sunt un amăgitor care promite paturi moi sau mângâiere. Eu vin să vă spun să vă feriţi de cei ce vă promit o cale uşoară şi îmi ridic glasul împotriva oricui vă adoarme şi vă ţine în indolenţă spunându-vă că va mijloci pentru voi. Nu există o cale uşoară, nimeni nu poate mijloci pentru altcineva, fiecare om este stăpânul sorţii sale. Fiecare va culege ce a semănat şi fiecare va fi propria creaţie. Va exista mereu o zi a socotelilor.

3:16. Mulţi ani m-am luptat şi m-am pregătit, căutând să descopăr Adevărul şi scopul vieţii. Apoi, a venit şi ziua în care am căzut în somnul ce trezeşte spiritul sufletesc. Iar când mi-a fost revelat adevărul, m-am văzut ca unul care caută scopuri egoiste, pentru satisfacţia şi mulţumirea de a cunoaşte. Când mi-a fost dată prima oară povara de a fi profet, inima mea a strigat, „Oare pentru această nenorocire mai mare am suferit şi am trudit? Unde îmi este răsplata?”. Eu, care trebuia să fiu tare, am fost slab.

3:17. Vocea interioară a conştiinţei mele mi-a sărit în ajutor, iar eu i-am ascultat porunca. Mi-am îndreptat întreaga atenţie spre Vocile Care Instruiesc. Le-am testat să văd dacă sunt reale şi nu am găsit nimic amăgitor. Eu acţionez numai pe baza cunoaşterii şi a dovezilor pe care le-am primit. Nu spun poveşti de adormit copiii. Credeţi că sunt atât de prost încât să sacrific tot ce am mai drag, să renunţ la tot ce posed, ca să vin şi să predic o doctrină falsă celor care nu mă vor răsplăti cu nimic altceva decât cu dispreţul lor? Credeţi că nu am minte şi de aceea fac aceste lucruri nesăbuite?

3:18. Nu dispreţuiţi ceea ce am de spus; cuvintele pe care le rostesc au fost cumpărate scump. Le trataţi cu dispreţ deoarece nu voi sunteţi cei care au plătit preţul? Ascultaţi şi băgaţi bine de seamă; eu am venit să propovăduiesc Calea Adevărului. Nu pot să vă feresc de efectele greşelilor voastre, nici măcar să vă iert de cel mai mărunt păcat. Tot ce pot să fac este să vă arăt calea; tot ce pot să fac este să mă ofer să vă călăuzesc. Nu vă pot mâna, nu vă pot duce în spate şi nici nu îmi pot asuma răspunderea pentru soarta voastră.

3:19. Dacă vă încovoiaţi sub povara tristeţii, atunci vă voi uşura sarcina; dacă sunteţi oprimaţi, voi veni în ajutorul vostru; dacă sunteţi singuri, atunci sunt prietenul vostru; mâna mea este mereu gata să vă ajute. Vă ofer cu bucurie toate lucrurile care stau în puterea mea, indiferent dacă sunt din lumea aceasta sau de dincolo de ea. Nu pot face promisiuni false pentru a câştiga popularitate, nu pot rosti cuvinte frumoase pentru a-mi face prieteni sau vorbe mângâietoare pentru a vă alunga mânia. Va veni o zi în care vom sta goi cu toţii în faţa strălucirii Adevărului. Eu nu mă tem de ziua aceea; oare profeţii mângâietori acceptă atât de uşor să vorbească în felul acesta?

3:20. Fiii unor proşti sunt părinţii altor proşti. Dacă nu veţi da crezare cuvintelor mele de Adevăr înseamă că le refuzaţi şi copiilor voştri. Ocărâţi-mă cum poftiţi; oile behăie şi măgarii zbiară, însă lupul care este pe urmele lor nu le răspunde. Voi vociferaţi, cereţi semne şi spuneţi, „Fă ca aceşti copaci să iasă din rădăcini şi să danseze, ca din acest izvor să curgă vin sau ca cel

© Biblioteca Spirituală

mort acum trei zile să se ridice din mormânt şi să umble, şi atunci vom crede". Cereţi lucruri copilăreşti, contrare legilor şi aflate aşadar mai presus de puterile mele. Dar chiar dacă aş putea să fac asemenea miracole ca să vă câştig încrederea, m-aş abţine, căci ce valoare ar avea o asemenea credinţă? Un singur miracol ar putea converti întreaga omenire, însă chiar şi atunci preţul ar fi prea mare pentru un astfel de câştig minor.

3:21. Faceţi ce vreţi; urmaţi-vă netulburaţi convingerile. Voi toţi aţi fi putut să vă naşteţi într-o virtute deplină dacă acest lucru ar fi fost în concordanţă cu Intenţia Creatoare, însă ce aţi fi fost în acest caz? Nişte biete marionete mişcate de mâna aflată deasupra. Intenţia Creatoare nu a fost aceea de a crea marionete; la ce-ar fi fost bune acestea? Spiritul Suprem vrea oameni cu voinţă liberă, capabili să ia decizii, oameni liberi care să aspire către divinitate, care să o aleagă fiindcă aşa vor ei.

3:22. Eu îmi urmez propria credinţă; voi urmaţi-le pe ale voastre; eu voi ajunge unde vreau eu, voi veţi ajunge unde vreţi voi. Mă priviţi şi spuneţi în inimile voastre, „Să-l credem?". Da, uitaţi-vă la mine să vedeţi cum trăiesc; oare nu trăiesc respectând ceea ce rostesc? Apoi priviţi-i pe aceia care spun că sunt un profet mincinos. Cine sunt ei? Oare nu sunt aceia care îi calcă pe alţii în picioare fiindcă se luptă pentru putere? Nu îl dau ei pe orfan deoparte şi îi lasă pe cei săraci să flămânzească în mijlocul belşugului? Cine este omul mai puţin ipocrit, pe care ar trebui să-l urmaţi şi să-l credeţi?

3:23. Fie ca necazurile lumii să se pogoare asupra celor care se roagă doar cu buzele, în timp ce inimile lor rămân moarte şi nemişcate. Şi la fel să păţească şi aceia care îşi etalează credinţa în locurile publice, dar care îi alungă pe cei flămânzi de la porţile lor. De asemenea, să sufere şi toţi acei oameni care se închină la lumina zilei, dar care în întunericul nopţii se complac să bârfească şi să înşele.

CAPITOLUL IV - ÎNVĂŢĂTURILE LUI ELIDOR – 3

4:1. Auziţi glasul meu, ascultaţi cuvintele mele, respectaţi aceste reguli de conduită: dacă cineva vă spune că sunteţi mincinoşi sau vă tratează ca pe nişte mincinoşi, nu trebuie să mai aveţi de-a face cu persoana respectivă. Păziţi-vă de omul cu limba mieroasă şi firea alunecoasă, căci acela nu merită să vă fie prieten. Nu zâmbiţi în faţa aceluia care foloseşte un limbaj trivial, căci de pe buze i se revarsă putreziciunea din interior; căci este un om găunos şi slab, iar dacă îl încurajaţi îşi va răspândi boala pretutindeni.

4:2. Toate lucrurile care îi sunt de folos omului, indiferent dacă sunt materiale sau spirituale, dacă sunt bune şi nu îi dăunează cu nimic trebuie încurajate; acestea sunt nişte elemente ale progresului. Dacă cineva vine la voi şi zice că posedă o cunoaştere care îi este de folos omului, atunci să-l ascultaţi cu atenţie. Aveţi răbdare cu el, căci dacă este sincer, chiar dacă nu trageţi niciun folos, pentru că lucrurile pe care vi le spune nu sunt noi, sinceritatea lui trebuie încurajată.

4:3. Chiar dacă este bine să îi convertiţi pe alţii ca să meargă pe Calea Adevărului, păşiţi cu atenţie. Mulţi vor încerca să vă întindă capcane sau să vă găsească un viciu ascuns, dar dacă voi trăiţi aşa cum vă dictează conştiinţa, atunci veţi scăpa, iar ei vor cădea în propriile curse. Aceia care spun că credinţa voastră este falsă sunt orbiţi de gunoaiele naivităţii lor şi sunt prinşi în plasa propriei ignoranţe. Aşa cum orbul nu poate să vadă, tot aşa nu pot vedea nici cei ce sunt imposibil de convins; şi dacă Spiritul Suprem Însuşi ar coborî şi li s-ar arăta, aceştia ar susţine că nu este altceva decât o iluzie. Oamenii cred ceea ce vor să creadă şi văd ceea ce vor să vadă.

4:4. Lăsaţi-i să se dezvolte aşa cum doresc. Va veni şi ziua când se vor vedea aşa cum sunt ei cu adevărat, căci în ziua aceea vor fi cuprinşi de teamă şi nu vor şti unde să fugă. Toată şiretenia şi şmecheria lor nu le va fi atunci de niciun folos; cuvintele lor sfidătoare şi batjocoritoare se vor ridica în interiorul lor la fel cum bila amară se ridică în gură. Să aveţi compasiune pentru ei, deoarece în ziua îngrozitoare aceştia vor fi singuri şi nu vor vedea că sunt pândiţi de grozăviile care îi aşteaptă.

© Biblioteca Spirituală

4:5. Cei ce nu au dorinţa să cunoască Adevărul nu vor fi niciodată convinşi de existenţa lui. Sunt mulţi care nu cred că Spiritului Suprem este prezent în fiinţa lor muritoare, dar nu pentru că acest lucru le contrazice logica sau înclinaţiile, ci pentru că le este frică să creadă aşa ceva. Chiar dacă s-ar deschide o uşă în Cer, prin care s-ar putea uita, aceştia ar spune, „Totul este o iluzie, suntem sub influenţa unei vrăji".

4:6. Ascultaţi glasul meu; ascultaţi cuvintele mele; eu am cărţi ce conţin înţelepciunea străveche care călăuzeşte către lumină. Eu vă învăţ lucrurile care se găsesc în ele, fiindcă aceste cărţi rămân ascunse pentru a fi ferite de mâinile jefuitorilor. Voi, cei ce rămâneţi cu faţa întoarsă spre întunericul necredinţei, mergeţi pe drumul vostru. Dacă viaţa voastră pare a fi mai prosperă decât a celor care umblă în lumină, să nu vă amăgiţi. Spiritul Suprem este plin de compasiune şi treburile voastre prosperă deoarece Lui îi este milă de voi pentru ceea ce vă rezervă soarta în viitor. El este milostiv, de aceea vă dă din belşug plăceri în această viaţă; bucuraţi-vă de ele cât încă mai puteţi. Vouă, celor care îmi ascultaţi glasul, vă spun să nu vă preocupe aceste lucruri sau să credeţi că sunt nedrepte. Este normal ca cei buni şi drepţi să sufere, fiincă ei sunt cei aleşi pentru a fi puşi la încercare în vederea unor lucruri mai măreţe. Pe calul slab nu se pun niciodată poveri prea mari.

4:7. Voi care vă retrageţi şi vă închideţi urechile la cuvintele mele, care ridicaţi o barieră în jurul inimii voastre, astfel încât învăţăturile mele să nu pătrundă în ea, mergeţi pe calea voastră. Eu voi merge pe drumul meu, iar voi pe al vostru. Dar când o să fiţi cuprinşi de întuneric să nu spuneţi, „Am fost trataţi într-un mod nedrept". Căci singura nedreptate este aceea pe care voi v-o faceţi singuri. Lucrurile rele pe care le-aţi făcut se vor întoarce asupra voastră; adevărul pe care l-aţi luat în râs vă va ajunge din urmă. Râdeţi dacă vreţi, dar râdeţi bine, căci râsul vostru va ajunge la final. Dincolo de el se află un ocean de lacrimi.

4:8. Batjocoritorilor care cereţi să vi se arate omul întors de dincolo de mormânt, ca să vă povestească cum este acolo, voi spuneţi aşa, „Numai acest lucru ne va alunga îndoielile".

Dar cine sunt eu să schimb ordinea lucrurilor şi să vă alung îndoielile? Eu nu am venit să asigur pe nimeni, ci să avertizez şi să trezesc. De ce vorbiţi în felul acesta? Dacă învăţăturile mele nu vă fac inima să tresară şi să reacţioneze, acestea nu vă vor fi impuse cu forţa.

4:9. De multe ori, am fost tentat să ascund o parte a mesajului meu, ştiind că voi o să vă bateţi joc de acele lucruri. M-am intimidat atunci când unii au râs, zicând, „Adu un Spirit din Cer sau destăinuie locul unei comori ascunse, şi atunci vom crede". Grea este calea unui profet, căci eu sunt profet, nu scamator.

4:10. Voi îmi întoarceţi spatele şi vă spuneţi unul altuia, „Ce vrea ăsta de la noi?" sau „Ce are el de câştigat?". Eu nu vă cer nimic, decât să aveţi o minte receptivă. Nu cer bogăţii; nu caut plată. Răsplata mea vine din faptul că mi-am făcut datoria, că am o conştiinţă curată, că am făcut tot ce am putut. Dacă aş fi urmărit să dobândesc averi sau faimă, aceasta ar fi fost ultima cale pe care aş fi mers.

4:11. Eu grăiesc adevăruri, nu amăgesc având în vedere un scop ascuns. Nu pretind că posed bogăţii sacre de înţelepciune. Nu pretind că cunosc mistere tainice sau mari secrete. Eu nu sunt un Înger, şi nici un Spirit trimis direct din Cer. Eu sunt un om la fel ca voi, nu un ipocrit care caută să obţină favoruri luându-vă partea împotriva celor care îşi bat joc de părerile voastre. Eu stau singur şi nu cer favoruri de la nimeni. Vorbesc aşa cum îmi dictează inima; ce este în inimă, aceea este şi pe buzele mele. Cuvintele mele sunt adevărate; dacă nu le-aş rosti aş fi un laş şi un trădător al tuturor lucrurilor care îmi sunt dragi.

4:12. Staţi şi ascultaţi. Nu vă închinaţi inutil şi fără niciun scop. Slujiţi Spiritul Suprem, căci nu există nimic mai măreţ care să poată fi slujit. Dacă credeţi altceva, înseamnă că vă imaginaţi lucruri neadevărate. Primiţi învăţăturile mele în inima voastră; eu le ofer cu bucurie şi nu cer niciun fel răsplată. Nu vreţi să vă deschideţi inima şi să vă apropiaţi de adevăr?

4:13. Voi cereţi dovezi despre profeţia mea, că eu sunt cine afirm că sunt. Spuneţi că întunericul mormântului m-a smintit şi mă îndemnaţi să vin alături de voi ca să mă vindec. Spiritele Protectoare să-mi fie martore că eu nu mă alătur celor ignoranţi şi aflaţi în întuneric. Dovada unui adevărat profet este felul lui de viaţă. Am trăit eu vreodată altfel decât în

© Biblioteca Spirituală

conformitate cu învăţăturile mele? Profeţii falşi câştigă lucruri lumeşti; profeţii adevăraţi suferă fără a fi răsplătiţi şi fără a se plânge. Chiar şi aşa, ceea ce suferă în ochii oamenilor este doar o părticică din întreaga lor povară.

4:14. Voi vă bateţi joc de învăţăturile mele şi spuneţi că sunt false şi prosteşti. Le priviţi cu suspiciune; de ce vă temeţi? Fiţi cinstiţi cu voi înşivă; nu pentru faptul că vă tulbură, deoarece în sinea voastră ştiţi că ele sunt adevărate? Eu nu am venit să vă aduc alinare; am venit să vă aduc nelinişte. Eu nu rostesc cuvinte de mângâiere, ci cuvinte care îndeamnă la o acţiune rapidă. Schimbaţi-vă felul de a fi acum, cât încă nu este prea târziu. Drumul înapoi este lung şi obositor.

4:15. Eu vorbesc cu vocea Spiritului Suprem; eu îl slujesc pe El şi Lui mi-am dedicat viaţa. Dacă aş cere un semn de la El ca să îmi întăresc credinţa, nu m-aş dovedi nevrednic de încrederea Sa şi nu aş eşua ca profet? Dacă aş cere un semn ca să vi-l arăt, nu ar considera El că sunt slab? El nu are nevoie de un profet ca să convertească prin semne şi miracole; oricine poate reuşi prin aceste mijloace; adevăratul profet este necesar atunci când este mai dificil, când împotrivirea este cu adevărat puternică. Un adevărat profet spune cuvinte aspre; el este cunoscut pentru lipsa lui de popularitate.

4:16. M-aţi putea întreba dacă doresc ca voi să renunţaţi să vă veneraţi părinţii. Nu doresc acest lucru; păstraţi tot ce este bun şi folositor; renunţaţi la tot ce este inutil. Mă acuzaţi că sunt prea serios; spuneţi că mi-am pierdut putinţa de a râde, că am întors spatele veseliei. Mă nedreptăţiţi în legătură cu toate aceste lucruri, căci eu nu m-am împotrivit niciodată râsului şi fericirii. În orice lucru trebuie să existe un echilibru; râsul, fericirea îşi au rostul lor, dar ele nu sunt lucruri de o importanţă supremă.

4:17. Voi spuneţi, „De ce să nu ne bucurăm de posesiunile şi vieţile noastre aşa cum dorim? Ele sunt ale noastre". Eu vă spun, dacă dorinţele şi înclinaţiile inimii unui om îl duc pe drumul cel bun, atunci acestea trebuie urmate. Însă niciun om nu are în el suficientă înţelepciune pentru a şti ce este folositor pentru el; prin urmare, acesta trebuie să caute îndrumare din partea celor cu adevărat înţelepţi. Ce lucru este mai înţelept, să vă trăiţi viaţa în conformitate cu dorinţele şi înclinaţiile inimii voastre sau să o trăiţi în aşa fel încât să profitaţi cât mai mult de ea?

4:18. Prin eforturile şi sacrificiile mele, prin anii numeroşi în care m-am străduit, mi sa permis să arunc o privire în natura lucrurilor. Mi s-a dat o revelaţie limpede şi mi s-a încredinţat sarcina de a o aduce la cunoştinţa oamenilor. Ceea ce posed am dobândit plătind scump; şi atunci de ce vă bateţi joc de învăţăturile mele şi vă îndoiţi de sinceritatea mea? Am cerut eu ceva de la voi, în afară de o schimbare a inimii?

4:19. Voi mă batjocoriţi, zicând, „Noi nu putem înţelege rostul marilor tale învăţături" sau râdeţi de mine, spunând, „Dacă nu am avea milă de tine că eşti atât de nebun, te-am alunga din mijlocul nostru". De dragul vostru am renunţat la tot ce am posedat odinioară; am părăsit tot ce am avut mai drag; nu puteţi să îmi acordaţi câteva momente din timpul vostru?

Voi întrebaţi, „De ce Spiritul Suprem nu i-a făcut pe toţi oamenii să aibă o singură credinţă?". Ar fi putut să facă lucrul acesta, dar nu şi-ar fi atins scopul. Acestea nu sunt nişte învăţături superficiale; nu aveţi puţin timp să reflectaţi asupra lor?

4:20. Voi spuneţi că eu nu sunt altceva decât un om asemenea vouă; este adevărat. Spuneţi că nu am nicio putere în mijlocul vostru şi că pot să rămân aici doar datorită bunăvoinţei voastre. Dacă mă credeţi neputincios, vă înşelaţi. În Camera Pietrelor am învăţat tainele unei puteri aflate dincolo de înţelegerea voastră. Să nu credeţi că sunt neajutorat pentru că vin printre voi cu smerenie şi reţinere. Dacă aş fi dorit, cunoaşterea mea mi-ar fi putut aduce bogăţii şi poziţie socială; însă eu am ales să trăiesc aşa cum o fac şi urmez calea unui adevărat profet. Nu este aceasta o dovadă suficientă că sunt sincer?

4:21. Vremurile sunt bune. Recoltele sunt îmbelşugate, iar ţara are parte de pace. Oamenii vin şi pleacă fără teamă; plăcerea şi confortul se găsesc peste tot; pentru profeţi nu este o perioadă bună. Pentru a stârni inimile oamenilor este nevoie de tulburări şi necazuri, ca aceştia să îşi poată ridica privirea spre lucruri mai înalte. Când un om este asaltat de necazuri, el se va întoarce spre lucrurile spirituale ca să caute mângâiere şi ajutor, însă de îndată ce necazurile au

© Biblioteca Spirituală

trecut va reveni la firea lui cea veche. Omul care stă cu capul pe un buştean este mai probabil să se roage decât acela care doarme pe o pernă de puf.

4:22. Mulţi dintre voi au ieşit în faţă şi au spus cu jumătate de inimă, „Noi am ascultat şi credem, noi îţi urmăm învăţăturile”. Dar a venit ziua în care a fost nevoie să facă nişte sacrificii pentru credinţa lor; şi atunci, s-au triat rapid. Unii au considerat că necazurile şi pedepsele le vin de deasupra, însă nu au putut înţelege natura suferinţei. Atunci când au fost loviţi de nenorociri, au spus, „Spiritul Suprem ne este potrivnic”. Când le-a surâs norocul, au zis, „Spiritul suprem este cu noi”. Cât de puţin l-au cunoscut!

4:23. Cerul şi Pământul au fost create pentru un scop serios, pentru un final măreţ şi glorios. Omul nu vede acest lucru din cauza minţii sale înguste. Eu vorbesc despre lucruri minunate, în timp ce voi îmi răspundeţi făcând referire la chestiuni banale. Eu sunt un om simplu; nu pretind că am puteri mai mari decât ceilalţi oameni; nu sunt nici scamator, nici vrăjitor. Misiunea mea este să îi aleg pe aceia care doresc să slujească Spiritului Suprem. Eu vin din tăcerea singurătăţii; nu sunt un om înzestrat cu elocinţă. Dacă aş fi venit făcând miracole, toată lumea m-ar fi urmat; chiar şi ipocritul şi răufăcătorul ar fi printre aceia care merg pe cale. Aşa că cine ar putea să separe grâul de neghină, pe cel puternic de cel slab, şi pe cei vrednici de Divinitate de aceia care sunt nevrednici?

4:24. Toată Creaţia este susţinută de Lege, iar valoarea Legii este dezvăluită de faptul că nici măcar Spiritul Suprem nu acţionează împotriva ei. Dacă profeţii ar face miracole, acest lucru ar fi mai puţin de folos omenirii. Dacă Legea este bună, atunci trebuie aplicată cu stricteţe.

4:25. Dacă oamenii sunt nesinceri şi schimbători, miracolele nu le vor întări inimile. Aceştia sunt precum cei ce călătoresc pe mare; se iscă o furtună şi sunt tulburaţi; se potoleşte şi încep să se bucure. Când vânturile vuiesc, iar valurile se ridică, ei se roagă şi se pocăiesc; îşi afirmă intenţia de a trăi o nouă viaţă dacă vor scăpa. Însă atunci când ajung din nou pe uscat şi sunt în siguranţă, uită tot ce s-a întâmplat şi se întorc la vechile lor obiceiuri. Fac excese care le dăunează şi se comportă în mod egoist; nu vedeţi că vor renunţa la aceste lucruri doar dacă vor fi loviţi de alte necazuri?

4:26. Ascultaţi glasul meu, voi, cei care bociţi că sunteţi nefericiţi. Când zilnic sunteţi asaltaţi de necazuri şi trebuie să faceţi faţă unor noi experienţe, să ştiţi că sunteţi puşi la încercare. Viaţa însăşi este un şirag de încercări. Acceptaţi cu tărie morală toate provocările vieţii, iar atunci când vă aflaţi în faţa unei încercări spuneţi aşa în inimile voastre, „Indiferent de cum arată acest lucru acum, el este pentru binele meu suprem”.

4:27. Chiar şi voi vorbiţi de miracole. Căutaţi soluţii miraculoase la problemele voastre. Nu înţelegeţi că sunteţi înzestraţi cu o voinţă liberă şi că miracolele sunt împotriva ei şi împotriva Legii? Dacă acestea ar fi ceva normal în viaţă, atunci teama voastră de intervenţia divină sau faptul că vă bazaţi de puterea divină v-ar submina independenţa şi ar înăbuşi manifestarea voinţei voastre libere. Nu aţi mai fi liberi să alegeţi între bine şi rău şi aţi deveni mai mult marionete, decât oameni.

4:28. Înfruntaţi orice încercare, căci doar testele trecute cu succes şi faptele bune au o valoare durabilă. A pierde pur şi simplu vremea, a merge pe calea uşoară în viaţă, evitând orice obstacol, sunt lucruri lipsite de orice valoare.

4:29. Nu există două persoane cu aceleaşi abilităţi şi înclinaţii; prin urmare, fiecare om trebuie să slujească Spiritul Suprem bazându-se pe calităţile cu care a fost înzestrat. Nu încercaţi să imitaţi felul în care slujeşe altcineva, căci prin imitare nu veţi obţine prea mult.

Urmaţi drumul pe care l-aţi ales voi singuri; slujiţi atât cât puteţi; duceţi o viaţă bună; de la fiecare om se poate cere puţin mai mult.

4:30. Însă nu închideţi ochii ca să nu vedeţi Adevărul, crezând că este suficient să slujiţi cu ajutorul iscusinţei şi abilităţilor voastre lumeşti. Lucrurile pe care le gândiţi şi pe care le credeţi din tot sufletul pot fi greşite. S-ar putea ca nici măcar să nu ştiţi ce este spre binele vostru. V-aţi născut fără a fi întrebaţi, aşa că nu puteţi trăi potrivit dorinţelor voastre. Şi indiferent dacă vreţi sau nu, veţi muri. Aşa este în viaţa pământească şi tot aşa este şi în viaţa de apoi, care nu se va desfăşura potrivit planurilor şi voinţei voastre.

© Biblioteca Spirituală

4:31. Voi spuneţi, „Moartea este sfârşitul tuturor lucrurilor, aşadar lasă-ne să trăim cum vrem”. Dar sunteţi siguri că această afirmaţie este adevărată? Ce ştiţi voi despre moarte? Singurul lucru pe care-l ştiţi cu siguranţă este că moartea este soarta universală a omului.

Aşadar, fiţi mai precauţi în legătură cu ceea ce cunoaşteţi atât de puţin. Nu mai vărsaţi lacrimi pentru aceia care au trecut deja dincolo de locul lacrimilor. Cu ce îi ajută că plângeţi sau că îi jeliţi? Ce sunt viaţa şi moartea, ca voi să plângeţi pentru ele? Ele vin şi pleacă, apoi se contopesc şi niciuna dintre ele nu mai poate fi recunoscută.

4:32. Tristeţea şi bucuria, durerea şi plăcerea, tumultul şi pacea; toate vin şi pleacă. Se joacă cu omul şi apoi dispar. Ele sunt ca vânturile ce fac copacul să foşnească; după ce au trecut, copacul rămâne nemişcat. Viaţa este o odaie luminată de o lampă, care are două uşi ce duc în întunericul nopţii.

CAPITOLUL V - ÎNVĂŢĂTURILE LUI ELIDOR – 4

5:1. Ascultaţi glasul meu, eu îi osândesc pe clevetitori, pe bârfitori şi pe ipocriţi. Aceştia sunt moştenitorii întunericului, de aceea sunt sortiţi să ajungă în abisul întunecat. Îi osândesc pe cei ce adună bogăţii şi bunuri pentru viitor, precum şi pe cei ce se amăgesc singuri că averea îi va apăra de încercările vieţii.

5:2. Acestea sunt vremuri în care oamenii sunt materialişti, când bogăţiile reprezintă o ispită, o obsesie a oamenilor. Doar pe marginea mormântului aceştia îşi dau seama cât de nesăbuiţi au fost. Apoi, când este prea târziu, strigă disperaţi, zicând, „Mai dă-ne puţin timp”. La ce le-ar mai folosi puţin timp? Au avut suficient.

5:3. Bogaţii dau câinilor lor mâncarea ce le-ar fi de folos văduvelor şi orfanilor; şi ei spun, „Aceasta este ordinea firească a lucrurilor”. Eu nu-i osândesc pentru bogăţiile lor, ci pentru ceea ce spun. Aici, văduvele şi orfanii plâng, dar cine va fi cel ce va plânge dincolo de mormânt? Cine va locui în peşterile întunecate? Ah, bogaţi indolenţi, îngrăşaţi-vă, că o să vină şi o perioadă de lipsuri! Să nu vă negaţi vina atunci când vi se va servi desertul cel just, căci voi sunteţi paznicii viitorului vostru şi voi vă pregătiţi locuinţa viitoare.

5:4. Eu îi osândesc pe aceia care se amăgesc singuri şi care spun cu o inimă ipocrită şi mincinoasă, „Acest lucru este permis, iar acela este oprit”. Desfac firul în patru; au o conştiinţă utilitară; interpretează mesajul după forma pe care o are scrisoarea. Ascultaţi cuvintele mele; luaţi aminte la ceea ce spun. Nu răstălmăciţi adevărul transformându-l într-o minciună, spunând, „Acestea sunt reguli de conduită pentru alţii”, în timp ce voi vă ascundeţi faptele sub un văl înşelător. Să nu faceţi niciodată pentru alţii legi pe care voi nu le puteţi respecta. Sunt aceştia oare mai buni decât voi? Atunci lăsaţi-i pe ei să facă legile.

5:5. Îmi ridic vocea împotriva oamenilor josnici. Dacă ar exista dreptate, ar avea ei aceeaşi soartă ca şi aceia care sunt mărinimoşi şi se sacrifică? Îi osândesc şi pe cei laşi. Atunci când li se spune, „*Fiţi bărbaţi, aceasta este datoria voastră*”, inimile lor se înfricoşează; genunchii le tremură; picioarele li se agită; ei ştiu că acum va fi dată la iveală adevărata lor fire şi nu găsesc cuvinte ca să se eschiveze de la obligaţiile lor.

5:6. Eu nu vreau să-i convertesc pe unii ca aceştia; îi las să-şi urmeze drumul. Căci cum ar putea ei să facă faţă dacă s-ar confrunta cu necazuri şi persecuţii sau dacă cei ce caută Adevărul vor fi puşi la încercare pentru a se vedea dacă sunt capabili să supravieţuiască şi să îndure lumina? Omul îngâmfat şi mulţumit de el însuşi nu este chemat să devină un adept. Dacă îi zâmbeşte norocul, acesta va zice, „Iată ce mi s-a dat, deşi am făcut puţin. Cu siguranţă că sunt un om vrednic”. Dar se amăgeşte singur şi de aceea a fost dat deoparte, fiind considerat incapabil să facă faţă unor încercări; norocul i-a fost dat de milă; în viitor, soarta sa va fi îngrozitoare.

5:7. Eu îi osândesc pe laşii şi ipocriţii care merg de colo-colo strigând împotriva nedreptăţii şi a celor care provoacă războaie. Aceştia spun, „Stăpâniţi-vă, că noi suntem oameni paşnici”. Dar când vrăjmaşul se năpusteşte asupra lor sau când se declară un război drept, ei zic, „Puneţi mâna pe sabie şi pe suliţă”. Cei care altădată strigau cu îndrăzneală acum vorbesc şoptit;

© Biblioteca Spirituală

glasul lor nu se mai aude.

5:8. Ţesătorul ştie modelul întregului covor; iţele cunosc doar culoarea lor. Dacă vrem să înţelegem această viaţă, ea trebuie privită împreună cu viaţa care va veni. Doar Marele Proiectant poate face lucrul acesta, şi El împarte succesul şi eşecul, bucuria şi tristeţea, precum şi încercările vieţii, după cum doreşte.

5:9. Eu îl osândesc pe omul care spune, „Eu sunt pur; eu sunt bun". Cine este el ca să judece? Îşi poate cunoaşte dihorul propria duhoare? Îşi poate arunca vipera veninul? Doar prostul care este amăgit zice, „Eu ştiu ce e bine şi ce e rău şi nu am nevoie de nicio informaţie în această privinţă". Luaţi bine seama la aceste cuvinte!

5:10. Când au parte de noroc, unii oameni spun, „Am dus o viaţă bună, iar aceasta îmi este răsplata" sau „Acest lucru este rodul eforturilor mele". Dar dacă sunt loviţi de o nenorocire, aceştia zic, „Totul se petrece din vina altcuiva" sau „Aceasta este o pedeapsă venită de sus". Eu vă spun, toate lucrurile fac parte din destinul vostru; bune sau rele, ele sunt trimise pentru a vă pune la încercare; şi unele şi altele pot să vă fie de folos sau pot să vă ducă la pierzanie.

5:11. Dacă unii dintre voi aţi greşit şi aţi acţionat împotriva viitorului vostru bun, indiferent care este acesta, răul poate fi reparat. Încă mai aveţi timp, cât de mult nu se ştie, pentru că nesiguranţa este esenţială. Răul trebuie reparat printr-o revărsare constantă a binelui, deşi doar acest lucru nu este de ajuns; mai trebuie să smulgeţi din voi rădăcinile răului; doborârea copacului nu este suficientă.

5:12. Cei care iau aminte la vorbele mele şi îmi urmează învăţăturile sunt Pelerini pe Cale. Ei trebuie să fie hotărâţi şi abili, deoarece drumul este greu. Fiecare victorie obţinută de un Pelerin conţine promisiunea unei bătălii viitoare, care va fi mult mai dură. Fiecare obstacol depăşit lasă să se vadă un altul; de la naştere până la moarte viaţa este o continuă luptă.

5:13. Dorinţele trupului şi poftele cărnii se pot împărţi în două categorii: cele care atrag atenţia asupra nevoilor trupeşti (acestea pot fi satisfăcute cu moderaţie) şi cele care aduc o mare răsplată spirituală prin stăpânire de sine sau prin canalizarea lor într-o altă direcţie. Omul înţelept ştie să le deosebească.

5:14. Eu nu vorbesc despre lucruri profunde; cuvintele mele sunt pentru oamenii inculţi. Eu încerc să vorbesc pe înţelesul fiecărui bărbat şi al fiecărei femei, în funcţie de posibilităţile lor, însă din această cauză, iluminarea care se dă celor mulţi poate să nu aibă nicio valoare pentru cei puţini. Însă chiar şi aşa, pentru unii ea va fi mai presus de înţelegerea lor. Învăţăturile mele au multe faţete, de aceea fiecare om trebuie să le interpreteze în funcţie de capacitatea sa de a înţelege. Vorbele mele nu sunt pentru aceia ale căror minţi sunt ca nişte bălţi în care apa stagnează; o oală plină cu apă stătută nu poate deveni un vas pentru apa pură a înţelepciunii. Vorbele mele nu sunt pentru oamenii intoleranţi, nici pentru cei ce au prejudecăţi; laptele proaspăt nu se amestecă cu laptele acrit.

5:15. Ascultaţi glasul meu, căci cu toate că vorbesc simplu, în propoziţii lipsite de înfloriturі, în mine se află o putere care mă întăreşte. Eu am un scut care mă apără de cuvintele celor batjocoritori şi dispreţuitori. Într-o mare de ostilitate, eu nu mă simt tulburat sau stânjenit; inima mea este ca o cremene, iar chipul meu îl înfruntă pe nelegiuit aşa cum stânca se împotriveşte vântului. Unde sunt adversarii mei vorbăreţi? Să iasă în faţă şi să discute cu mine în prezenţa voastră. De ce se feresc? De ce se adăpostesc în spatele oamenilor înarmaţi?

5:16. Este timpul să separăm binele de rău şi pe cei folositori de cei nevrednici. Pământul este împovărat cu lucruri inutile; progresul este stânjenit de un morman de lucruri nefolositoare. Este asurzit de trăncăneala limbilor nesăbuite şi este inundat de cuvinte fără nicio valoare. Omenirea se bălăceşte în groapa cu noroi a unei existenţe lipsite de scop. Trebuie să iasă afară din ea, căci altfel va fi trasă la fund şi va pieri.

5:17. Mulţi doresc faimă sau măreţie, însă acestea vin doar aşa cum hotărăşte destinul. Dacă au fost predestinate, atunci vor veni de la sine. Prin urmare, nu vă faceţi din ele un scop în viaţă. Respectaţi legile vieţii, aşa cum au fost consemnate în scripturi. Trăiţi în bună înţelegere cu vecinii voştri, pentru că certurile pe motive mărunte îi vatămă pe toţi şi nu folosesc nimănui. Îndurаţi cu dârzenie toate încercările, iar când depăşiţi una pregătiţi-vă pentru următoarea; să

© Biblioteca Spirituală

nu fiţi luaţi niciodată pe nepregătite.

5:18. Aceia care duc o viaţă bună, care se păstrează virtuoşi şi evită răul, fac aceste lucruri pentru binele lor. Ei sunt înţelepţi, însă ar fi ipocriţi şi lipsiţi de înţelepciune dacă ar spune că au acţionat aşa numai de dragul Spiritului Suprem, nu şi de dragul lor.

5:19. Unora li s-au dat bogăţii din belşug; au parte de toate lucrurile bune care există în viaţă. Alţii nu au nimic, iar poverile lor sunt mari şi grele. Am auzit oameni care spuneau, „Ce fel de Dumnezeu este acela care stabileşte o astfel de ordine a lucrurilor?". Însă nu Dumnezeu o stabileşte, ci omul. Spiritul Suprem nu va lua asupra Lui sarcinile oamenilor şi nici nu îi va scuti pe aceştia de ispitele care le ies în cale pentru a-i pune la încercare.

5:20. Spiritul Suprem a făcut o lege care se referă la relaţiile dintre oameni. Aceştia sunt judecaţi de o justiţie mai mare decât ar putea să existe vreodată pe Pământ. Ea face diferenţa între sclavul lipsit de putere, care nu are nimic, şi omul care are averi şi bunuri din belşug. Astfel, o vorbă bună sau puţină apă din partea unui om aflat în sclavie are o valoare mai mare decât banii de aur pe care îi oferă un om bogat. Omul sărac dă din compasiune sau camaraderie şi face acest lucru cu bunătate, însă bunătatea unui om bogat, care dă cu gândul să facă pomană sau să se fălească cu averea şi poziţia sa socială, nu are aceeaşi puritate; ea este pătată. A cui bunătate are calitatea cea mai înaltă, a omului sărac, care îşi împarte mâncarea şi veşmintele cu tovarăşul său, ori a omului bogat, care dă doi bani de aur din grămada pe care o are în vistierie?

5:21. Aceeaşi lege face diferenţa între cei infirmi şi necăjiţi şi cei întregi şi sănătoşi, între cei puternici şi cei slabi, şi între cei grei la minte şi cei cu mintea ascuţită. Legea este aceasta: de la fiecare om după putinţa şi mijloacele sale. Trăirea şi intenţia din spatele unei fapte sunt acelea care îi dau valoare.

5:22. Şi le vorbesc din nou celor laşi, că în aceste vremuri plăcute cine ştie pe unde sunt; nu s-a făcut nicio triere. Sunt trădaţi doar de vocile lor puternice, de iubirea lor pentru confort, de lipsa lor de îndrăzneală, de faptul că apreciază lucrurile femeieşti. Ei spun, „Ah, dacă ar fi alte vremuri, să fim şi noi chemaţi la acţiune", dar atunci când se iveşte ceva, când duşmanii sunt agresivi şi neclintiţi, aceştia se topesc ca nişte figurine de ceară la căldura focului. Inima începe să li se agite, picioarele li se înmoaie, se uită în altă parte şi mormăie tot felul de scuze. Aceştia zic, „*Noi suntem bolnavi*" sau „*Noi avem îndatoriri*". Cu mult mai bine ar fi să fie oameni mai capabili şi să aibă destul curaj să-şi recunoască propria laşitate.

5:23. Mai sunt şi alţii, care nu sunt laşi, dar au o anumită slăbiciune în privinţa relaţiilor de familie. Soţiile şi copiii îi fac pe bărbaţi să se abată de la poteca aspră a datoriei, dar soţiile şi copiii trebuie iertaţi pentru acest lucru.

5:24. Există o ierarhie a priorităţilor în privinţa obligaţiilor, iar aceasta trebuie respectată cu stricteţe. Puţini bărbaţi sunt atât de imparţiali încât pot stabili singuri aceste priorităţi. Soţia şi copiii reprezintă soarele vieţii unui bărbat; aceştia sunt aproape indispensabili pentru ca el să se dezvolte pe deplin. Totuşi, aceştia, asemenea bogăţiilor şi puterii, sunt motive de încercare, mijloace de testare, şi fiecare bărbat trebuie să acţioneze în lumina acestei cunoaşteri. Făcând acest lucru, viaţa lui va fi mai armonioasă şi mai profitabilă. De asemenea, el nu trebuie să uite că relaţia pe care o are cu familia sa este judecată pe baza unei legi similare celei pe care tocmai am menţionat-o. Aşa cum îşi tratează familia şi cum se comportă cu ea, tot aşa va fi şi el judecat. Familia care trăieşte într-o colibă sărăcăcioasă nu se poate ridica la un standard înalt, aşa cum este capabilă cea care trăieşte într-un loc îmbelşugat. Însă dacă cea dintâi reuşeşte, este meritul ei; iar dacă cea din urmă eşuează şi ajunge la un nivel inferior celeilalte, acest lucru este din vina ei; aprecierea va fi făcută aşa cum se cuvine.

5:25. Cei ce trăiesc fericiţi stau în sânul familiei lor; se simt în siguranţă acasă, se ocupă liniştiţi de treburile lor şi nu sunt tulburaţi de chemarea la datorie. Ei nu trebuie judecaţi precum aceia care slujesc şi se sacrifică. Cei liniştiţi şi cei indolenţi nu sunt judecaţi la fel ca aceia care se luptă cu hotărâre şi îndură neclintiţi. Cei constanţi şi cei inconstanţi nu sunt trataţi la fel; meritele lor nu sunt deloc similare. Oamenii care întorc spatele confortului lor de acasă vor avea parte de o recompnesă mai mare decât aceia care se mulţumesc să stea liinştiţi.

5:26. Acestea sunt vremuri de pace şi prosperitate, dar sunt ele oare şi vremuri de

© Biblioteca Spirituală

stabilitate interioară? Cei care s-au născut mai puţin norocoşi, care au luptat în războaie sângeroase, care au fost alungaţi din casele lor, care au îndurat foamea, încarcerarea sau persecuţia, au învăţat că suferinţa comună este cimentul omenirii. Florile plăcut mirositoare ale prieteniei şi înţelegerii apar în deşerturile disperării şi tulburării, nu pe păşunile plăcerilor şi prosperităţii.

5:27. Pacea şi prosperitatea nu pot rămâne cu voi pentru totdeauna; prin urmare, când asupra voastră coboară necazurile şi vrajba, aşa cum s-a întâmplat în trecut, amintiţi-vă că modelul vieţii este unul cu lumini şi umbre. Fericirea şi tristeţea, succesul şi eşecul, satisfacţia şi vrajba, sunt trimise cu rândul în mijlocul oamenilor, ca să se vadă cine este bun şi cine este rău, cine este puternic şi cine este slab, cine este sincer şi cine este mincinos, cine este deschis şi cine este ipocrit, cine este egoist şi cine este altruist.

5:28. Acum voi vorbi despre falsitate, răul răspândit în rândurile voastre. Nu, nu căutaţi să-mi înecaţi vorbele într-o avalanşă de batjocură. Oamenii cinstiţi nu se tem de Adevăr, cuvintele adevărate nu le chinuie urechile. Nu există o formă mai profundă de falsitate decât auto-amăgirea. Oamenii care se amăgesc singuri sunt prizonieri într-o celulă aflată în propria cetate, a cărei cheie au aruncat-o în şanţul cu apă aflat în exterior. Aceştia îşi pot ascunde adevăratul sine de ochii celorlalţi în această viaţă, crezând că au făcut un lucru bun, însă în viaţa de apoi nu vor mai putea amăgi pe nimeni.

5:29. Unii oameni care se amăgesc singuri stau în faţa mea; jumătate din gândurile lor le susţin bunătatea, însă celelalte pregătesc acte de înşelăciune. Alţii spun, „Noi suntem buni; noi suntem drepţi" şi răstălmăcesc cuvintele scripturilor, interpretându-le şi citându-le eronat, pentru a le susţine părerile. Ei nu-l pot amăgi pe acela care vede reflexia chipului lor interior, însă pe voi vă pot amăgi, fiindcă spusele lor par plauzibile.

5:30. Eu pot vedea în spatele mantiei de bunătate care se înfăţişează privirii şi acolo descopăr putreziciunea care zace ascunsă. Pomenile pe care le dau, faptele bune pe care le fac, nu sunt altceva decât nişte remedii care să le liniştească conştiinţa. Se umflă în pene pentru a se da mari în ochii oamenilor, dar în interiorul lor nu este nimic altceva decât vânt. Sub suprafaţa muritoare se găseşte un lucru firav, slab şi uscat. Dacă aceştia şi-ar putea vedea viitorul ar începe cu siguranţă să strige, „Suntem nedreptăţiţi", continuând astfel să se amăgească singuri. Dar cine le face o nedreptate, în afară de ei înşişi?

5:31. Vouă, celor care aveţi mintea sănătoasă, vă spun să staţi la distanţă de aceşti auto-amăgitori, căci dacă nu vor putea să vă corupă, cu siguranţă că vă vor face să vă rătăciţi. Nu ascultaţi ceea ce spun; vorbele lor sunt mincinoase; mai bine căutaţi să descoperiţi lucrurile ascunse în firidele inimilor lor. Unii amăgitori au venit la mine şi mi-au spus, „Noi credem învăţăturile tale şi vrem să mergem pe calea ta". În inimile lor, ei nu cred, şi fac acest lucru din motive meschine. Pentru că ei sunt orbi, cred că nici eu nu pot vedea. Eu nu posed toate bunurile şi bogăţiile lumeşti, însă am o comoară nepreţuită, care mi-a fost dată în Marile Odăi din Piatră, şi anume aceea că ochii mei pot vedea chipul interior al oamenilor. Eu nu pot fi amăgit de cuvinte.

5:32. Unii dintre voi, care sunteţi Pelerini pe Cale, vă veţi întâlni cu mulţi care încearcă să vă câştige încrederea şi care par doritori să-şi repudieze semenii. Să nu aveţi nicio treabă cu ei. Omul care îşi trădează credinţa, rasa, poporul, convingerile sau familia este o trestie slabă, de la care nu puteţi aştepta niciun sprijin şi în care nu puteţi avea niciun pic de încredere. Dacă acela unelteşte să vă doboare, răspundeţi la şiretenie cu şiretenie; nu este o faptă rea să ucideţi şarpele cu venin de şarpe. A nesocoti un om care unelteşte împotriva voastră este ca şi cum aţi fi de partea lui.

5:33. Cei care sunt total ignoranţi în privinţa Adevărului nu pot face prea mult rău, însă cei ce cunosc Advărul şi îl disimulează sunt periculoşi. Aceia care deformează Adevărul sau îl acoperă cu o mască sunt slujitori ai răului. Din rândul lor fac parte oamenii care răstălmăcesc cuvintele scripturilor pentru a-şi atinge propriile scopuri. Ei spun, „Acesta este adevăratul înţeles; este mai convenabil, mai puţin aspru" sau zic, „Noi ştim că acest lucru este scris, însă noi nu îl respectăm; este prea exigent; noi acceptăm o parte, dar cealaltă parte o respingem".

© Biblioteca Spirituală

Descotorosiţi-vă de ei, căci aceştia îl tulbură pe adevăratul căutător al Adevărului şi mutilează Adevărul cu cuţitul selectivităţii lor.

5:34. Voi întrebaţi, „De ce oamenii buni suferă la fel ca şi cei răi, de ce oamenii nevinovaţi sunt la fel de hărţuiţi ca şi cei vinovaţi?". Deoarece omenirea este un întreg; dacă un braţ este rănit, întreg trupul suferă; oamenii nu sunt împărţiţi atât de strict în buni şi răi, în vinovaţi şi nevinovaţi. Cei care suferă ori sunt tulburaţi din pricina greşelilor şi eşecurilor altora vor trage cele mai mari foloase.

5:35. Spiritul sufletesc tebuie să experimenteze durerea aşa cum experimentează şi plăcerea; dacă lucrurile ar sta altfel, plăcerea nu ar mai avea nicio valoare. Cum am putea să cunoaştem lumina dacă nu ar constrasta cu întunericul? Dacă un om este gata să accepte plăcerea şi fericirea care iau naştere din contacul cu alţii, de ce nu ar fi pregătit să participe şi la durerea şi suferinţa lor?

5:36. Durerea este neplăcută; agonia este uneori de nesportat, însă acestea pot fi acceptate şi îndurate dacă ştim care le este obiectivul; dacă înţelegem că ele au un scop. Suferinţa şi vrajba l-au făcut pe om să fie ceea ce este; el are parte de suferinţe necunoscute creaturilor inferioare, care nu ştiu ce înseamnă durerile remuşcării, regretului, ruşinii şi dezonoarei. Suferinţa şi tristeţea, nu plăcerea şi fericirea, sunt cela care l-au ridicat pe om la înălţimea la care se găseşte în prezent.

5:37. Voi întrebaţi, „Cum se împacă necazurile şi suferinţele celor buni cu afirmaţia că Spiritul Suprem este izvorul Dreptăţii, Bunătăţii şi Milei". Se împacă. Omul trebuie să meargă pe calea cea grea a tristeţii şi suferinţei, pentru că nu o poate evita, întrucât doar la capătul ei îşi poate solicita moştenirea. Omul şi-a câştigat dreptul de a face pelerinajul, el a trecut de încercările simple; oare se va opri în faţa celor mai dificile, care îi stau în drum?

5:38. Voi, cei care sunteţi poporul meu, ascultaţi-mi glasul; eu sunt profetul vostru.

Transmutaţi amintirile întunecate ale necazurilor voastre în seminţele de lumină ale spiritualităţii. Perlă păcii desăvârşite zace în drojdia de pe fundul cupei voastre cu suferinţă. Portul fericirii se află dincolo de mările agitate ale vrajbei.

CAPITOLUL VI - ÎNVĂŢĂTURILE LUI ELIDOR – 5

6:1. Adevărul nu poate fi distrus sau schimbat; el nu poate fi dezbrăcat şi arătat oamenilor. Înţelepciunea şi cunoaşterea nu pot fi călcate în picioare dacă cineva întoarce sabia împotriva celor care le posedă. Poate că eu nu sunt puternic, nu am nicio armă, poate că glasul meu este slab, însă în zilele nenăscute încă vor veni oameni mai capabili, iar aceia vor cânta cântece vesele despre lumină. Noaptea ignoranţei va lua sfârşit.

6:2. Eu le vorbesc celor trudiţi, celor împovăraţi de muncă. Chiar dacă sunteţi în sclavie, voi sunteţi liberi, deoarece nu sunteţi legaţi cu lanţurile dorinţelor născute din trândăvie. Bogaţii care trândăvesc nu sunt liberi; ei sunt sclavii bunurilor pe care le au; ei suferă sub biciul gândurilor lor.

6:3. Munca nu reprezintă o trudă, deoarece răsplata pe care o oferă se extinde dincolo de lucrurile lumeşti; este tragic că bogaţii nu au parte de o asemenea răsplată. Nici măcar profeţii din trecut nu au văzut limpede care este răsplata muncii. Eu vă voi învăţa adevărul, iar acesta vă va face liberi.

6:4. Există un fel corect şi un fel greşit de a munci. Există o modalitate de a munci cântând şi una de a munci în tăcere; amândouă îşi au rostul lor. Oamenii trebuie să-şi aleagă singuri felul de a munci, nu să aştepte să le fie impus. În el, aceştia trebuie să găsească satisfacţie şi să poată să se exprime, căci astfel munca nu va mai fi obositoare.

6:5. Omul care vrea să fie fericit şi mulţumit trebuie să caute o formă de a munci care să fie lipsită de gânduri agitate şi de dorinţe fanteziste. Ea trebuie să îi ofere satisfacţie şi să-i aducă foloase. Aceste lucruri au mai fost spuse şi înainte, dar le mai spun încă o dată; să nu întreţineţi speranţe deşarte sau să căutaţi o răsplată prea mare. Cereţi să aveţi parte doar de un câştig just

© Biblioteca Spirituală

şi rămâneţi proprii stăpâni.

6:6. Este un lucru lipsit de înţelepciune să căutaţi o poziţie prea înaltă pentru abilităţile voastre; făcând acest lucru vă împovăraţi cu o viaţă tensionată. Fiţi mulţumiţi cu ce vă oferă soarta şi indiferent ce probleme apar, ridicaţi-vă deasupra lor. Să nu fiţi geloşi, să nu invidiaţi locul de muncă al altcuiva; întâmpinaţi succesul şi eşecul în acelaşi fel şi astfel munca voastră nu va mai fi împovărătoare.

6:7. Învăţaţi să vedeţi în toate lucrurile mâna Spiritului Suprem; faceţi din munca voastră o jertfă pentru El, iar din truda voastră o ofrandă. Doar acestea se cer, nimic altceva. Dacă veneraţi atenţia, silinţa, cinstea şi iscusinţa, înseamnă că veneraţi lucrurile potrivite. Adevăratele jertfe nu sunt animalele lipsite de raţiune, ci sârguinţa în îndeplinirea sarcinii, viaţa cumpătată, dăruirea averii şi orele de odihnă în care să slujiţi sau să studiaţi.

6:8. Cei ce reduc din plăceri, dar nu fac nimic folositor cu timpul pe care l-au câştigat, sunt nişte proşti. Cine se abţine de la lucrurile plăcute pentru a sluji unor scopuri mai înalte face un lucru bun; la fel şi dacă îşi împarte surplusul de avere. A munci cinstit o zi întreagă pentru plata primită, a trăi simplu, fără josnicii şi fără austerităţi aspre, reprezintă alte forme de jertfe vrednice şi acceptabile. Acestea sunt sacrificiile prin care spiritul sufletesc este slăvit cu adevărat.

6:9. Cei ce nu cunosc semnificaţia sacrificiului nu vor avea parte nici de mulţumire în această lume, nici de fericire în lumea care va urma. Toate lucrările bune, toată munca cinstită, toate faptele caritabile, toate plăţile făcute integral şi la timp, lipsa arderilor inutile, reprezintă nişte sacrificii onorabile. O altă formă de sacrificiu este timpul dedicat studierii scripturilor.

6:10. Deschideţi-vă inima pentru cuvintele mele; eu vorbesc doar pentru folosul vostru, căci nu îmi ridic vocea pentru a mă distra. Se vorbeşte mult despre răutatea şi aroganţa celor bogaţi. Dar nu v-am spus acest lucru? Nu numai ei sunt răi şi aroganţi şi niciun un om nu poate fi socotit rău doar pentru că este bogat. Bogăţia nu slujeşte neapărat răului. Ceea ce contează este felul în care oamenii folosesc moştenirea ce le-a fost încredinţată, şi nu doar bogăţiile, ci şi puterea, frumuseţea sau talentul. Înainte să-i osândiţi pe alţii, priviţi mai întâi în inima voastră.

6:11. Nu doar bogaţii sunt trândavi. Gândiţi-vă ce-aţi face voi dacă aţi fi supuşi la testul bogăţiilor şi fiţi sinceri cu voi înşivă. Sigur nu vorbiţi împotriva celor bogaţi din cauza faptului că sunteţi invidioşi? Sunteţi convinşi că în inimile voastre nu există ipocrizie? Averea nu este o povară uşoară şi foarte, foarte puţini supravieţuiesc unei încercări dificile. Şi de multe ori sunt şi alţii care eşuează, bărbaţi deosebit de iscusiţi şi femei extrem de frumoase şi talentate. Priviţi în interior înainte să priviţi în afară.

6:12. Ca şi alte lucruri, munca este o provocare al cărui rezultat poate fi un câştig sau o pierdere, o victorie sau o înfrângere. Dacă omul este şlampăt şi lucrează doar pentru a-şi satisface necesităţile, atunci viaţa care i s-a dat este irosită. Omul care refuză să îşi folosească la maximum mintea şi membrele nu este cu nimic mai bun decât acela ale cărui bogăţii îi permit să ducă o viaţă inutilă. Cusurul este al omului, nu al banilor.

6:13. Plăcerile ce decurg din lucrurile lumeşti închid în ele seminţele tristeţii viitoare. Plăcerile lumeşti sunt lucruri trecătoare, care nu oferă pace şi mulţumire. Omul care merge pe drumul cel bun consideră că recompensele lumeşti primite pentru eforturile depuse sunt mai puţin valoroase decât câştigul spiritual.

6:14. Oamenii devin Pelerini pe Cale doar atunci când munca şi eforturile lor sunt dedicate slujirii omenirii. Aceştia se apropie de spiritualitate doar atunci când găsesc plăcere în sarcina pe care o au de îndeplinit. Omul care lucrează cu vervă şi dăruire, chiar dacă rezultatele sunt mărunte, este un om mai bun decât acela căruia îi lipsesc aceste calităţi.

6:15. Aşa cum orice foc produce fum, tot aşa şi orice lucru făurit de om va avea şi unele imperfecţiuni, căci perfecţiunea nu poate fi atinsă în această lume. Omul nu poate face altceva decât să se străduiască să atingă perfecţiunea; indiferent ce aveţi de făcut, scopul vostru trebuie să fie perfecţiunea.

6:16. S-ar putea să mă consideraţi un profet melancolic, care laudă calea tristeţii, însă eu nu sunt trist. Înclinaţiile oamenilor îi ispitesc să părăsească calea şi să se întoarcă înapoi. Chiar şi

© Biblioteca Spirituală

eu trebuie să părăsesc drumul şi să iau poziţie împotriva locurilor unde au ajuns din cauza acelor înclinaţii. Nu vorbesc despre lucrurile care îi ajută pe cale, ci despre acelea care îi fac să se rătăcească.

6:17. Eu vă zic vouă, căutaţi fericirea, bucuraţi-vă; viaţa trebuie să fie mai degrabă lumină decât întuneric. Şi vă mai spun că aceste lucruri nu reprezintă singurul scop în viaţă; priviţi-le dintr-o perspectivă corectă. Scopul vieţii pământeşti nu este fericirea; aceasta este o răsplată pe care omul o primeşte atunci când merge pe cale. Viaţa de zi cu zi este guvernată de îndatoriri, nu de fericire şi plăcere. A fi preocupaţi excesiv de fericire şi mulţumire este calea cea mai sigură de a fi nefericiţi şi neliniştiţi.

6:18. Cea mai sigură modalitate de a evita suferinţa şi frustrarea este să acceptaţi voinţa Spiritului Suprem. Această voinţă poate fi cunoscută prin studierea atentă a scripturilor. Acceptaţi cu bucurie tot ce vă oferă destinul, indiferent dacă este vorba de veselie sau tristeţe, de lucruri bune sau rele. Dacă sunteţi binecuvântaţi cu multe daruri, cea mai bună manieră de a vă arăta recunoştinţa este să rămâneţi tăcuţi, mulţumiţi şi fericiţi, găsind plăcere chiar şi în lucrurile cele mai mărunte.

6:19. Credinţa cuiva în bunătatea Spiritului Suprem nu trebuie să depindă de circumstanţele exterioare. Este bine să ţineţi minte acest lucru, întrucât este foarte important. Omul trebuie să încerce să-şi înăbuşe toate aşteptările şi preferinţele, acceptând cu bucurie orice îi iese în cale. Acela care slujeşte cel mai bine se ridică deasupra tuturor ataşamentelor şi amăgirilor provocate de simţuri, singurele lui legături lumeşti fiind iubirea, datoria şi obligaţia.

6:20. A cunoaşte voinţa Spiritului Suprem şi a voi ceea ce voieşte şi El, iată secretul spiritualităţii. Ca să împliniţi voia Lui trebuie să munciţi şi să vă achitaţi de sarcinile zilnice pe care le aveţi, fiindcă aceasta este cea mai utilă formă de venerare. Eu vă spun, lăsaţi voia Spiritului Suprem să fie suverană şi subordonaţi-i toate treburile voastre pământeşti. Cărarea vieţii se află pe versantul unui munte; omul poate urca sau coborî în funcţie de tendinţele sale; el poate merge pe calea cea grea sau pe calea uşoară. Sus e lumina, jos e întunericul; alegerea este a omului; el merge acolo unde vrea.

6:21. Eu vă vorbesc ca unul care vrea să vă avertizeze şi vă previn în legătură cu purtarea oamenilor răi. Aceştia sunt egoişti şi nu ţin seama de binele celorlalţi, de binele care îi include şi pe ei. Gândurile lor nu merg mai departe de ei înşişi şi de cei apropiaţi lor; aceştia caută să se izoleze de omenire, când de fapt binele omenirii este cel care contează. Ei nu ştiu ce trebuie făcut şi ce nu trebuie făcut; nu înţeleg natura purtării bune şi ce este cărarea Adevărului. Ei spun, „Omenirea nu are nevoie de bunătate; ea nu are o fundaţie morală. Nu există nicio posibilitate ca să cunoaştem Adevărul. Nu există un Spirit Suprem, un Dumnezeu Creator. Toată creaţia este rezultatul întâmplării, iar dorinţa este singura cauză a naşterii. Singurul scop al vieţii este unul lumesc, începem şi sfârşim în ţărână".

6:22. Cantonaţi în această convingere, aceste spirite sufleteşti inconştiente slujesc cu conştiinciozitate cauza răului, lucrând, deşi nu îşi dau seama, pentru distrugerea omenirii. Oamenii aceştia îşi viciază spiritele sufleteşti cu dorinţe neînfrânate şi le pătează cu impulsuri necontrolate. Plini de aroganţă şi minciună, ei calcă cu potcoavele peste tendinţele spirituale ale altora şi îşi apără cu putere credinţa lor întunecată. Lucrarea lor distrugătoare este înfăptuită în numele progresului.

6:23. Însă cu tot ceea ce posedă, aceştia sunt nefericiţi şi nemulţumiţi. Sunt împovăraţi cu multe griji inutile, iar gândurile lor neastâmpărate nu le dau pace niciodată. Ei caută în zadar fericirea în satisfacţiile de natură senzuală, în plăcere şi bună-dispoziţie, în lucrurile frivole ale vieţii, în băutură şi jocuri de noroc, în lux şi huzur, crezând cu fermitate că o vor găsi acolo şi că viaţa nu poate oferi mai mult.

6:24. Aceştia sunt legaţi fedeleş cu lanţurile lumii materiale; sunt orbi şi insensibili la orice altceva. Fierb pe dinăuntru; furia, dușmănia, indignarea şi invidia sunt nişte supape prin care se uşurează. Caută să se adăpostească în minciună şi înşelăciune; speră să se uşureze prin descărcările nervoase, prin pofte şi senzualitate şi prin limbajul trivial. Singurul lor scop este să acumuleze bogăţii şi bunuri sau să ducă o viaţă de trândăvie şi huzur; ei nu pot înţelege ce

© Biblioteca Spirituală

anume îi face să continue.

6:25. Aceştia spun, „Ce posed, am câştigat singur; totul este al meu; cu ceea ce am voi dobândi orice lucru de care am nevoie pentru a-mi satisface dorinţele. Am acumulat bogăţii, am ajuns într-o funcţie înaltă; oamenii mă respectă; sunt cinstit şi ridicat în slăvi. Pot să-mi cumpăr tot ce îmi doresc; o să mă bucur de viaţă; sunt un om de succes, cine mai este ca mine? Dau de pomană; îmi îndeplinesc obligaţiile religioase; sunt căutat de aceia care au nevoie de sfaturi şi ajutor. Trăiesc confortabil; mănânc bine; am tot ce-mi trebuie". Aşa spun ei, dar sunt într-adevăr fericiţi şi împăcaţi, sunt ei cu adevărat nişte oameni de succes pentru că au tot ce vor? Nu, ei vorbesc din întunericul deziluziei, cu toate că nu-şi dau seama de acest lucru.

6:26. Aceştia au fost înşelaţi de capcana condiţiilor pământeşti; au căzut pradă fantomelor seducătoare ale simţurilor. S-au încâlcit într-o plasă amăgitoare; rătăcesc în ceaţa adâncă a iluziei. Sunt sclavii dorinţelor lor, sunt prizonierii lăcomiei lor; sunt legaţi şi neajutoraţi într-un car tras de cai nărăvaşi, fiind purtaţi rapid către gura căscată a abisului.

6:27. Oamenii slabi se îmbată cu băutura ameţitoare a puterii şi bogăţiei; ei sunt duşi de valul propriei aroganţe şi trufii. Încearcă să transforme condiţiile lumeşti pentru a sluji scopurilor lor şi se luptă zadarnic împotriva Legii. Sclavi de bunăvoie ai aroganţei şi egoismului, victime neajutorate pe mările furtunoase ale furiei, poftei şi violenţei, aceşti slujitori ai răului urăsc divinitatea din ei. Urăsc şi se tem de vocea micuţă şi tăcută din interiorul lor. O sufocă; o înăbuşă sub zgomotul puternic al veseliei. Caută alinare în vinul tare, în distracţiile care stimulează simţurile şi în drogurile care otrăvesc spiritul. Daţi-vă la o parte; lăsaţi-i să fie purtaţi cu repeziciune către locul tristeţii şi al regretului zadarnic"

6:28. Ascultaţi glasul meu şi aveţi grijă să nu cădeţi în capcana lumii materiale; nu aceptaţi să deveniţi victime ale ispitelor fantomatice. Căutaţi realitatea; nu vă mulţumiţi cu nimic altceva decât cu Adevărul. Nu respingeţi scripturile; studiaţi-le cu atenţie şi ele vă vor călăuzi prin viaţă. Vă vor arăta binele şi răul; urmaţi lumina lor; faceţi ceea ce trebuie făcut; asta se aşteaptă de la voi. Luaţi aminte la ceea ce vă spun, căci eu sunt prietenul vostru.

CAPITOLUL VII - ÎNVĂŢĂTURILE LUI ELIDOR – 6

7:1. O să vă vorbesc despre bărbatul de rând. În el nu există nici spiritualitate, nici aspiraţie spirituală. Nu este nici drept, dar nici cu adevărat rău, căci calităţile rele nu au rădăcini în interiorul lui. Pentru că nu cunoaşte nici viciile şi nici virtuţile, un astfel de om nu este trecut prin focul încercării; el nu ştie care sunt calităţile necesare pentru a progresa şi care sunt relele de care trebuie să se ferească. Slujeşte cauza răului, cu toate că nu este decât un biet pion. Nimeni nu poate evita conflictul, de aceea oamenii aceştia se pun în mod inconştient în slujba răului.

7:2. Bărbatul de rând înţelege ce este buna purtare; este binevoitor, este bine crescut.

Oamenii îl simpatizează, iar el se simte în largul lui în mijlocul lor; aceştia îi caută compania, pentru că el le este util, după cum şi ei îi sunt utili lui. Însă deşi este plin de o cunoaştere lumească, cunoaşte şi înţelege foarte puţin scripturile sau lucrurile aflate dincolo de existenţa pământească. Nu se poate avânta în văzduh; picioarele îi stau ferm pe pământ, dar aripile nu sunt suficient dezvoltate. Nu se poate ridica deasupra oamenilor obişnuiţi; se poartă la fel cum face şi gloata; este un om de rând. A învăţat din experienţele şi tovărăşiile lumeşti care este purtarea adecvată şi care este cea greşită din punct de vedere al atingerii scopurilor pământeşti. Dar acest lucru nu este suficient; pentru a trăi deplin şi pentru a avea un scop bun el trebuie să cunoască mai mult.

7:3. Femeia de rând este ca şi bărbatul de rând; se mişcă cu uşurinţă în mediul ei pământesc, dar este incapabilă să îşi ridice ochii şi să privească în sus. Ea ar putea înflăcăra inimile bărbaţilor; ar putea să le stârnească dorinţa; totuşi, nu reuşeşte să îi inspire. Nu îi poate îndemna decât spre scopurile lumeşti, nicidecum spre cele măreţe. Ea poate aprinde flacăra ambiţiei în copiii ei, dar nu îi poate inspira să privească dincolo de lume.

© Biblioteca Spirituală

7:4. Oamenii de rând au trăsături şi slăbiciuni obişnuite. O să vorbesc acum despre răzbunare. Dorinţa nejustificată de răzbunare izvorăşte dintr-o slăbiciune interioară; persoana meschină şi servilă este cea mai ataşată de ea. Invidia, ca şi răzbunarea, este o trăsătură a celor slabi, nu a celor puternici.

7:5. Dacă cineva vă nedreptăţeşte fără motiv, nu lăsaţi acest lucru să vă tulbure pacea minţii. Arătaţi-vă dispreţuitori, şi atâta tot. În felul acesta, nu veţi fi tulburaţi fără rost, ba chiar veţi fi răzbunaţi fără a avea nevoie să faceţi cuiva vreun rău. Vântul distrugător şi săgeţile arzătoare ale fulgerului nu tulbură deloc liniştea soarelui şi a lunii; furia lor se abate asupra copacilor şi plantelor de dedesubt. La fel este şi cu nedreptăţile săvârşite de muritori; ele nu tulbură inimile oamenilor superiori, ci provoacă nelinişte în inimile mai slabe ale oamenilor inferiori.

7:6. Voi râdeţi, vă bateţi joc de mine şi îmi ziceţi, „Noi preferăm să trăim printre oamenii de rând, căci ne este mai uşor să ne înţelegem cu ei; aceştia nu ne critică". Este adevărat, nu vor face asta; căci dacă nu-i interesează viitorul lor, de ce s-ar preocupa de al vostru? Vă întrebaţi de ce oamenii virtuoşi sunt mai singuratici, în timp ce răufăcătorii sunt mai sociabili? Răspunsul este simplu, aceia care trăiesc aşa cum se cuvine umblă în lumină şi nu se tem de singurătate, pentru că se află în compania Spiritului. Răufăcătorii, însă, umblă în întuneric şi de aceea au nevoie de tovarăşi, căci în ascuns lor le este teamă.

7:7. Nu este multă vreme de când un om a venit la mine şi mi-a zis, „Profetule, am păcătuit împotriva legii ţinutului, dar nu împotriva legii scripturilor; pot fi considerat nevinovat?". Eu vă spun acest lucru; legea ţinutului poate să depăşească legea scripturilor, dar nu trebuie să o contrazică. Legea care trece dincolo de scripturi trebuie şi ea respectată. Legea ţinutului nu este desăvârşită; este făcută de oameni şi nu poate pretinde că este perfectă. Ea ar trebui să fie ceea ce nu este, o căsătorie pură între justiţie şi Adevăr, necontaminată de nesinceritatea oamenilor. Copilul căsătoriei trebuie să fie bunătatea iubitoare. Nu este treaba mea să vă spun aceste lucruri. Dacă oamenii se mulţumesc să sufere din cauza unor legi proaste, cine este de vină? Adevărata natură a unui popor este dezvăluită de legile sale.

7:8. Dar acest lucru trebuie să îl spun: Eu îi osândesc pe legiuitorii ce dau legi nedrepte şi întortocheate, care caută să-şi ascundă adevăratele intenţii sub un munte de cuvinte. Condamn legile nedrepte înarmate cu sabia dreptăţii. Îi condamn şi pe judecătorii care dau o aparenţă de legalitate capcanelor puse cu viclenie şi care îi ademenesc pe oameni în plasele făcute din cuvinte. Aceştia îl amăgesc pe omul simplu şi ignorant cu măştile false ale legalităţii. Adevărul şi Dreptatea plâng pe dinafara sălilor de judecată. Îi condamn şi pe aceia care stârnesc vrajbă sub protecţia legii, care provoacă vătămări la adăpostul legii sau care uneltesc să-l jefuiască pe omul inocent şi neprevăzător. Răutatea are multe feţe, dar cea mai hidoasă este aceea a celor care răstălmăcesc legile pentru a aluji unor scopuri egoiste sau carel nedreptăţesc grav pe cel călcat în picioare.

7:9. Eu vorbesc despre aceste lucruri, însă nu am venit să schimb legile ţinutului sau să stabilesc dacă sunt bune sau rele. Las lucrurile lumeşti pe seama oamenilor lumeşti. Voi ziceţi, „Spune-ne cui trebuie să arate omul cea mai mare supunere, conducătorilor poporului său ori conducătorului credinţei sale?". Eu zic aşa, există o ierarhie, iar omul trebuie să-l slujească pe acela care are rangul cel mai înalt. Lucrurile spirituale sunt superioare celor pământeşti, însă omul care iubeşte poporul şi obiceiurile sale, limba maternă şi tradiţiile, este mai bun decât acela care le discreditează. Omul care se supune conducătorilor săi şi care se identifică cu poporul său, cu progresul acestuia, cu bunăstarea şi nenorocirile care îl lovesc, ca şi când acestea i-ar afecta propria persoană, care se căieşte pentru toate faptele rele ale oamenilor şi care se bucură pentru triumful lor, acela este un patriot, iar patriotismul îşi are locul lui bine stabilit. Un astfel de om îi este superior omului de rând, dar nu este mai presus de omul cu înclinaţii spirituale, deoarece lucrurile spirituale transcend lucrurile pământeşti. Iar binele omenirii transcende binele oricărui popor.

7:10. Atunci când vine vorba de respectarea legilor cuprinse în scripturi, lucrul cel mai important este buna intenţie. Ipocrizia şi minciuna trebuie să lipsească complet. Eu sunt un om

© Biblioteca Spirituală

care am citit multe cărţi; o să vă fac cunoscute învăţăturile lor, însă cuvintele pe care le conţin se adresează oamenilor care au intuiţie şi învăţătură. Eu vorbesc exact aşa cum sunt consemnate aceste lucruri, căci dacă un profet dă glas unor legi care sunt în contradicţie cu învăţăturile consacrate sau care urmăresc să le înlocuiască complet, acela este un profet mincinos.

7:11. Omul reflectă puterile care sunt moştenirea lui; el este moştenitorul divinităţii. Cu toate acestea, el trebuie să se supună voinţei Spiritului Suprem, care este mult mai înţelept decât omul, iar această voinţă este adusă la cunoştinţa tuturor prin intermediul legilor cuprinse în scripturi. Omul nu trebuie să se supună în mod josnic, ca urmare a fricii de pedeapsă ori a nădejdii într-o recompensă, întrucât aceste lucruri sunt nedemne de un aspirant la divinitate. Voinţa Spiritului Suprem este revelată prin aceia care s-au dovedit a fi vrednici să aspire la divinitate, care s-au spiritualizat suficient de mult pentru a putea comunica cu Puterile de

Deasupra. Profetul care a fost testat pe deplin, care a supravieţuit încercărilor la care a fost supus, care cunoaşte mijloacele de a se asigura că vorbeşte cu autoritate divină, este o raritate chiar şi printre profeţi.

7:12. Există o anumită valoare spirituală în supunerea faţă de Voinţa Divină. Când scopul este neclar şi este necesară auto-disciplina, valoarea este chiar mai mare decât atunci când motivul este perceput cu uşurinţă. Această disciplină are şi ea valoarea ei; este disciplina războinicului erou, a bărbatului curajos şi credincios.

7:13. Mintea omului este ca un butoi cu apă aflat lângă casă. La suprafaţă pluteşte spuma murdară a desfrânării şi poftelor lumeşti; sub aceasta cresc algele ignoranţei, prejudecăţilor şi egoismului. La fund se găseşte apă, apă curată, care nu se vede din cauza mizeriei de deasupra. Eu sunt unul dintre aceia care curăţă spuma murdară; eu dau la iveală binele de dedesubt. Misiunea mea nu este să distrug butoiul, ci să fac apa bună pentru a fi folosită.

7:14. Eu nu sunt un om care spune cuvinte ciudate. Am trăit toată viaţa printre oameni înţelepţi şi am înţeles că nimic nu este mai bun pentru om decât tăcerea. Nu studiul este lucrul cel mai important, ci faptele. Contemplaţia şi vorbirea îşi au şi ele rostul lor, însă acţiunea mută munţii din loc, pe când cuvintele se învârt în jurul lor. Dacă omul ar şti că spiritul lui sufletesc înregistrează fiecare cuvânt, atunci ar avea mai multă grijă ce vorbeşte. Însă omul al cărui sine interior este înfăşurat în mantia ignoranţei nu îşi poate ţine limba în frâu. Dacă cineva vă contrazice, să nu-i răspundeţi niciodată în grabă; adesea, cel mai elocvent răspuns este tăcerea.

7:15. Voi mă întrebaţi despre căsătorie. Au vorbit deja despre ea alţii mai capabili decât mine; studiaţi cuvintele lor. Eu vă spun doar atât: Este suficient ca soţii şi soţiile să se iubească; ei trebuie să-şi facă cunoscută iubirea. Soţul face acest lucru arătându-i soţiei sale mai mult respect decât oricărei alte femei; nu este ea cea pe care a ales-o, ori a ales greşit?

Dacă aşa stau lucrurile, atunci este un lucru rău să o facă să sufere din această cauză. Soţia trebuie tratată cu gingăşie şi atenţie, căci ea este bunul cel mai preţios dintre toate. Aşa cum bărbatul nu se aşteaptă ca soţia lui să-i pângărească casa săvârşind adulter, tot aşa şi el trebuie să se păzească să facă un asemenea lucru. Bărbatul înţelept îşi lasă soţia să fie stăpână în casa şi în căminul ei, iar el se va strădui din toate puterile să îi asigure tot ceea ce are nevoie.

7:16. Iată şi felul în care soţia îşi arată iubirea pentru soţul ei: Ea este mereu afectuoasă şi feminină, respectuoasă şi blândă. Are grijă de gospodărie şi o veghează cu râvnă, iar ea se păstrează întotdeauna curată şi îngrijită. Nu face niciodată nimic care l-ar putea tulbura pe soţul ei; nu risipeşte niciodată ceea ce câştigă. Ea alungă orice gând referitor la alţi bărbaţi; nu-şi face niciodată de ruşine casa şi nu-şi arată dispreţul faţă de soţul ei săvârşind adulter.

7:17. Eu nu spun că o soţie nu trebuie să se gândească la alţi bărbaţi sau că soţii nu trebuie să se gândească la alte femei: astfel de gânduri vin nepoftite. Nu este rău sau nefiresc să facă lucrul acesta, atunci când se cunoaşte adevărata natură a casătoriei. Aceasta este o încercare; este unul dintre cele mai importante teste ale vieţii; ignorarea acestui fapt este duşmanul căsătoriei, nicidecum natura umană. Însă eu nu sunt un profet care vorbeşte despre asemenea lucruri.

7:18. Nu sunt nici un profet care vorbeşte despre pace; acela urmează să vină. Eu sunt un profet care vorbeşte oamenilor despre Cel Înfricoşător, deşi multe generaţii vor trece înainte să

© Biblioteca Spirituală

apară. Acesta va fi un lucru de o măreţie monstruoasă, care se va ridica sub înfăţişarea unui rac; la început, trupul lui va fi roşu, pe urmă verde, pe urmă albastru. Va răspândi distrugere pe tot Pământul, alergând de la răsărit la apus. Va veni în Zilele Hotărâtoare, când oamenii vor fi loviţi de orbire spirituală, când un tip de ignoraţă va fi înlocuit de un altul, când oamenii vor umbla în întuneric şi îl vor numi lumină. În acele zile, oamenii vor tânji după plăcere şi confort; vor merge pe drumurile uşoare, încurajaţi de femei incapabile să-i inspire să urmeze cărările care duc în sus.

7:19. Va exista o neîncredere în lucrurile spirituale, însă aceasta va izvorî din ignoranţă; va fi un lucru rostit cu buzele, căci lipsa de credinţă nu caracterizează inima şi natura omului. Indiferent cât de tare îşi strigă cineva necredinţa, în vremuri tulburi, în locuri ciudate şi nefamiliare sau atunci când este înspăimântat de necunoscut, omul se va întoarce spre lucrurile spirituale pentru a căuta alinare şi tărie.

7:20. În zilele marelui conflict, să nu vă rugaţi ca Spiritul Suprem să fie de partea voastră, pentru că aceasta ar fi o pierdere de timp inutilă. Mai degrabă rugaţi-vă ca voi să fiţi de partea cea bună, de partea Spiritului Suprem.

7:21. Ascultaţi glasul meu, căci eu vă vorbesc despre lucrurile care vor veni. Nu vor fi semne mari care să vestească sosirea Celui Înfricoşător; va veni atunci când oamenii vor fi cel mai puţin pregătiţi. Va veni atunci când aceştia vor căuta numai lucruri lumeşti. În acele zle, bărbaţii vor fi lipsiţi de bărbăţie, iar femeile vor fi lipsite de feminitate. Va fi o vreme de tulburare şi haos.

7:22. Eu v-am prevenit în legătură cu Cel Înfricoşător; am făcut ceea ce mi s-a cerut să fac. Acum, cineva întreabă unde să caute Adevărul. Eu spun aşa: Cei ce pornesc spre Adevăr aşa cum se cuvine, îl vor găsi, indiferent unde se vor afla trupurile lor materiale. El nu stă niciodată departe de oameni. Adevărul este veşnic şi neschimbător. Pământul este amăgitor, pentru că se schimbă şi piere. Adevărul şi Spiritul Suprem formează o unitate, pentru că acestea sunt nişte lucruri veşnice.

7:23. Lucrurile aşa cum le vedeţi şi lucrurile aşa cum sunt în realitate nu sunt la fel; Pământul este iluzoriu şi el amăgeşte ochii interiori cu impresii exterioare. Aşa cum un ac înţeapă o băşică pentru a scoate apa din ea, tot aşa şi vârful ascuţit al Adevărului străpunge vălul iluziei şi scoate afară ignoranţa.

7:24. Mintea omului este ca un lac; când este tulburată, imaginile care se reflectă în ea sunt deformate, însă atunci când este liniştită, lumina Adevărului se reflectă acolo în toată splendoarea ei. Fiinţa interioară interpretează lucrurile printr-un văl de emoţii. Omul care arde pe dinăuntru vede lumea din jurul lui ca un foc aprig care vrea să îl mistuie; însă omul care este calm şi liniştit în interior vede că totul este liniştit şi paşnic.

7:25. Fiecare suferă de anumite temeri într-o formă sau alta; sentimentele de nelinişte, îndoială, frustrare şi disperare sunt firești, dar omul care se lasă copleşit de ele dă dovadă de slăbiciune şi lipsă de maturitate. Prin urmare, celor temători sau neliniştiţi sau asaltaţi de îndoieli le vor fi trimise mai multe încercări, pentru că scopul este acela de a căpăta experienţă şi de a le birui. Doar în felul acesta se poate pregăti omul pentru încercările şi mai mari care îi stau în faţă. Calmul, iubirea, statornicia şi tenacitatea sunt santinelele care stau în faţa primei porţi a dezvoltării spirituale. Simpla ceremonie, oricât ar fi de înălţătoare, nu poate prin ea însăşi să pună spiritul sufletesc al omului în contact cu Puterile de Deasupra; este nevoie de ceva mai mult.

7:26. Voi întrebaţi câtă suferinţă trebuie să mai îndure un om pentru a se elibera de suferinţă. Pe Pământ nu este posibilă o astfel de eliberare; apele tristeţii sunt scoase dintr-o fântână fără fund. Ochii ajung să vadă limpede doar atunci când nu mai pot vărsa lacrimi.

CAPITOLUL VIII - ELIDOR VORBEŞTE DISCIPOLILOR SĂI

8:1. V-am ales pe voi din mijlocul celor mulţi datorită zelului vostru, a atenţiei voastre, a seninătăţii voastre şi a auto-disciplinei de care daţi dovadă. Acestea sunt calităţile de bază care

© Biblioteca Spirituală

sunt necesare. De asemenea, trebuie să vă dovediţi loiali şi adaptabili, puternici şi de încredere, inteligenţi şi lipsiţi de egoism, liberi de orice viciu şi de orice cusur, stabili şi încrezători în forţele proprii. Când mi s-a dat această sarcină de a fi profet, mi s-a spus să iniţiez doar persoane vrednice, care şi-au dovedit stăpânirea de sine şi loialitatea.

8:2. Fiecare dintre voi trebuie să taie nodul inimii lui. Trebuie să studiaţi scripturile în mod constant, şi în afară de ele să citiţi cuvinte frumoase, însufleţitoare şi adevărate. Trebuie să vă străduiţi permanent să dobândiţi pacea inimii, auto-controlul şi armonia interioară; fiţi tot timpul amabili şi respectuoşi, iar gândurile voastre să fie mereu pure.

8:3. Duceţi o viaţă bună; mulţumiţi-vă cu puţin, dar aveţi grijă, că austeritatea falsă este necurată şi dăunează edificării voastre de sine. Când auto-controlul sau auto-disciplina devin o tortură sau când prin ele aveţi intenţia de a-i face rău cuiva, atunci acestea se transformă în nişte slujitori ai răului. Cu toate acestea, sacrificiile despre care v-am vorbit şi faptele bune din viaţa de zi cu zi nu trebuie abandonate, pentru că voi sunteţi discipoli. Siliţivă ca în fiecare zi să vă sporiţi armonia interioară, fiindcă aceasta este calea cea mai rapidă de a merge în sus.

8:4. Simţurile şi poftele trupeşti trebuie disciplinate, căci altfel vor prelua controlul. Nu este suficient să fiţi dezvoltaţi din punct de vedere spiritual, ci trebuie să vă asiguraţi că trupul este controlat pe deplin de către spiritul sufletesc aflat în interior. Aşadar, nu trebuie să cedaţi în faţa rigorilor vieţii. Nu trebuie să vă alintaţi, ci trebuie să biruiţi căldura şi frigul, pofta pentru mâncare şi băutură, slăbiciunile cărnii şi dorinţa de confort. Trebuie să cultivaţi tenacitatea şi stăruinţa, deoarece fermitatea este esenţială pe cale.

8:5. Femeile trebuie să practice toate virtuţile femeieşti, cum ar fi buna-cuviinţă, decenţa, mila, modestia, sinceritatea, devotamentul, puritatea în toate privinţele, curăţenia şi iubirea. Ele trebuie să se lepede de toată senzualitatea, desfrânarea şi imaturitatea. Trebuie să menţină o egalitate mentală în privinţa tuturor lucrurilor, indiferent dacă sunt plăcute sau neplăcute. Trebuie să urmărească să aibă o singură revărsare a iubirii pure, a unei iubiri care nu se rătăceşte şi nu amăgeşte niciodată. Trebuie să aibă mulţumire în inimă, ca să se poată bucura de singurătate şi să evite păcerile deşarte şi mulţimea zgomtoasă.

8:6. Bărbaţii trebuie să caute mulţumirea şi pacea în interior, iar în exterior să afişeze un chip ferm şi netulburat. Ei trebuie să fie curajoşi, generoşi, sinceri, să aibă un caracter puternic şi să fie sănătoşi la trup. Trebuie să accepte austeritatea cu bucurie şi să aibă putinţa de a îndura privaţiunile, solitudinea şi rigorile vieţii. Vor trebui să manifeste dezgust pentru violenţă, pentru ceartă, pentru cei aroganţi şi încrezuţi, pentru cei cruzi şi pentru cei lăudăroşi.

8:7. Atât bărbaţii, cât şi femeile trebuie să aibă o dorinţă constantă de a-şi trezi spiritul sufletesc; trebuie să aibă în vedere un ideal şi să urmeze o chemare. Puteţi practica orice lucru indicat în scripturi şi orice fel de viaţă care se arată acolo.

8:8. Este un lucru rău să urâţi pe cineva în mod nejustificat, dar ura în sine nu este neapărat ceva greşit. Nu este nimic rău în a urî cruzimea, răutatea, aroganţa şi multe alte vicii.

Măsura tuturor lucrurilor este felul în care acestea afectează scopul vieţii, zborul spre înălţimi al omului.

8:9. Atunci când căutaţi mulţumirea şi pacea, aveţi grijă să nu cădeţi în capcanele automulţumirii, pasivităţii şi inerţiei. Apatia îşi întinde şi ea cursele, iar atunci când veţi fi prinşi în una dintre acestea veţi fi osândiţi la o moarte spirituală. Scopul vieţii pământeşti este să experimentaţi. Prin urmare, fiţi suficient de înţelepţi pentru a înţelege că deşi mulţumirea şi pacea sunt poate de dorit, acestea nu sunt nimic mai mult decât ceea ce sunt, ele nu constituie nişte obiective prioritare.

8:10. În lume există două tipuri de oameni. Cei care trebuie să vâneze bucuria şi plăcerea, deoarece în interiorul lor nu este niciun pic de fericire; sunt goi şi trebuie să sugă fericirea de la oamenii cu care se întovărăşesc sau din mediul lor de viaţă, ori trebuie să o dobândească prin stimulare externă. Aceştia formează categoria celor nedesăvârşiţi din punct de vedere spiritual. Şi mai sunt şi aceia care sunt fericiţi în sinea lor; care sunt plini de bucurie şi mulţumire; care oriunde se duc sunt ca o lampă de fericire ce împrăştie o lumină strălucitoare de care se pot bucura toţi cei din jur. Oamenii aceştia se pot desfăta cu lucruri exterioare, pot găsi fericirea în

© Biblioteca Spirituală

afara lor, însă nu sunt dependenţi de aceste lucruri. Ei sunt sănătoşi din punct de vedere spiritual.

8:11. Unii oameni sunt ca nişte fluturi lipsiţi de înţelegere, care zboară fără niciun scop din floare în floare în căutarea plăcerii. Apoi, mai sunt şi cei al căror spirit este puternic, care au o privire ca de şoim şi zboară direct către obiectivul lor, ridicându-se cu mult deasupra creaturilor inferioare. Acestea sunt cele două categorii de oameni, însă cei nedesăvârşiţi din punct de vedere spiritual nu îşi pot da seama că sunt aşa.

8:12. Căutaţi mereu ce este frumos în viaţă şi sporiţi şi voi această frumuseţe. Întoarceţi spatele oricărei forme de vulgaritate şi imaturitate, dar şi mai bine ar fi să le înlocuiţi cu graţie şi frumuseţe. Cu toate acestea, să nu uitaţi că mult prea adesea omul care caută frumosul devine moale şi este un lucru bine cunoscut că frumuseţea îl poate distruge pe om. Să nu vorbiţi mult; aceasta nu înseamnă că trebuie să deveniţi muţi, dar faceţi ca cuvintele voastre să aibă valoare; aşadar, evitaţi pălăvrăgeala inutilă.

8:13. Omul poate fi judecat după tovarăşii pe care îi are, aşa încât aveţi grijă ca întotdeauna să fiţi într-o tovărăşie bună. Evitaţi toate persoanele rău famate, căci acestea merg pe un drum al pierzaniei. Fiţi viguroşi şi plini de viaţă; să nu vă temeţi niciodată de munca grea; niciun om care trăieşte nu poate renunţa pe deplin la muncă sau la efort, de aceea evitaţi să fiţi consideraţi morţi.

8:14. Deveniţi un Stăpân al Vieţii; acesta este unul care îşi ţine bine în frâu trupul şi emoţiile. Deşi apăsat foarte tare de necazuri şi neplăceri, el rămâne neclintit; mintea lui nu este niciodată tulburată. Un astfel de om ştie ce trebuie făcut, ce se aşteaptă de la el, şi face acele lucruri. Loveşte rapid atunci când este nevoie să treacă la acţiune sau pur şi simplu trudeşte pe cale. Mintea lui este limpede în privinţa datoriei sale, îşi cunoaşte obligaţiile şi nu se eschivează din faţa lor. El este un stâlp de tărie pentru fraţii săi mai slabi.

8:15. Cine sunt Stăpânii Vieţii? Când veţi putea naviga pe mările furtunoase ale suferinţei, când nu veţi fi biruiţi de plăcere, când veţi putea să vă controlaţi pasiunile, să vă stăpâniţi frica, să alungaţi furia şi indiferent de ce vă iese în cale să rămâneţi liniştiţi şi fermi, atunci veţi fi nişte Stăpâni ai Vieţii.

8:16. Când veţi putea să acceptaţi cu bucurie toate obligaţiile pe care le aveţi, când vă veţi face datoria tot timpul, când veţi putea accepta cu o inimă statornică tot ce se întâmplă, indiferent dacă este ceva bun sau rău, când veţi putea rămâne calmi în mijlocul tulburării şi dezordinii, atunci veţi fi nişte Stăpâni ai Vieţii.

8:17. Când veţi putea să vă temperaţi dorinţele cu ajutorul chibzuinţei, să rezistaţi în faţa ispitelor slăbiciunii şi să vă controaţi impulsurile; când veţi putea să vă armonizaţi toate simţurile, să vă controlaţi toate emoţiile, să biruiţi lăcomia de a avea posesiuni, să înăbuşiţi dorinţele nesănătoase, atunci veţi fi nişte Stăpâni ai Vieţii. Când veţi putea să supuneţi furia şi să risipiţi mâhnirea, când vă veţi putea elibera complet de confuzia minţii, veţi fi nişte Stăpâni ai Vieţii.

8:18. Cel lumesc lucrează în mod egoist şi este în sclavia lumii materiale, pe când Stăpânul Vieţii lucrează fără egoism, pentru binele omenirii. El este inspirat de cele mai înalte idealuri ale omului. El ştie că ura şi cruzimea, poftele şi dorinţa pentru averi îşi au rădăcina în natura inferioară a oamenilor, în fiara care se află în interiorul lor. Maeştrii au învăţat aceste lucruri cu multă vreme în urmă. Căutând cu înţelepciune în inimile lor, aceştia au găsit un răspuns care-i împinge către ceva mai măreţ şi au descoperit că există o legătură între om şi spirit. Atunci când Stăpânul vieţii îşi cunoaşte adevărata natură şi înţelege că reprezintă o unitate, el este eliberat de toate iluziile şi de toată suferinţa, putând astfel să se ridice către acel ceva mai măreţ de deasupra.

8:19. Auto-controlul şi armonia reprezintă primul pas pentru a deveni un Stăpân al Vieţii. Armonia înseamnă linişte interioară şi relaţii armonioase în exterior. Auto-controlul înseamnă că omul trebuie să se controleze în tot ceea ce face. Chiar şi un artist trebuie să-şi exerseze auto-controlul atunci când creează; meşterul trebuie să-şi controleze uneltele ascuţite, iar doctorul trebuie să-şi controleze cuţitul. Auto-controlul este necesar, într-o formă sau alta, în tot ce face

© Biblioteca Spirituală

omul.

8:20. Stăpânul Vieţii trebuie să facă mai mult decât atât; el trebuie să-şi transforme întreaga viaţă într-un act creator, căci auto-controlul şi creativitatea merg mână în mână. Doar auto-controlul nu este suficient; el trebuie subordonat bunăvoinţei şi bunătăţii pline de iubire.

8:21. Stăpânul Vieţii trebuie să fie conştient de adevărata sa natură. El trebuie să-şi dezvolte în interiorul lui cele trei puteri: auto-controlul, creativitatea şi efortul; după aceea, trebuie să aspire la cele trei lucruri ce nu pot fi atinse: iubirea, desăvârşirea şi Adevărul.

8:22. Voi, discipolii mei, trebuie să deveniţi Stăpâni ai Vieţii, să nu regretaţi niciodată trecutul şi să nu vă îngrijoraţi pentru viitor, ci întotdeauna să vă ocupaţi de ceea ce se întâmplă în prezent. Stăpânii Vieţii ştiu care sunt gândurile bune şi care sunt cele rele, primele fiind benefice, iar cele din urmă nu. Ei ştiu ce să spună şi ce să nu spună; ştiu ce să facă şi ce să nu facă; ştiu ce ajută şi ce nu ajută, ce este bun şi ce este rău.

8:23. Dacă o casă este în flăcări, acest lucru sugerează pe dată că trebuie adusă apă sau că trebuie salvate lucrurile care se află înăuntrul ei. Omul de rând nu ştie ce să facă; el acţionează în grabă sau fără să gândească. Stăpânul vieţii nu se tulbură, el are capul limpede. El nu stă deoparte frângându-şi mâinile, nu fuge de colo-colo şi nici nu stă în calea celorlalţi; el nu-şi ridică vocea, nu compătimeşte fără niciun rost. El rămâne calm şi tăcut, făcând ceea ce trebuie în mod eficient; preia comanda sau se pune la dispoziţia celor care sunt mai bine pregătiţi pentru a controla situaţia.

8:24. Stăpânul Vieţii nu este legat cu lanţurile ignoranţei; nici nu este indus în eroare de către cei orbi, pentru a merge pe căile întunericului. El cântăreşte fiecare gând şi fiecare faptă, fiindcă cunoaşte puterea gândurilor, dorinţelor şi acţiunilor repetitive, care se imprimă în spiritul sufletesc. El nu mai este prizonierul trupului, ci vizitiul lui.

8:25. Eu vă chem pe toţi să vă luaţi povara şi să o porniţi pe drumul cel lung care duce la luarea în stăpânire a vieţii. Progresul tuturor Pelerinilor care au apucat pe acest drum este dezvăluit de purtarea lor. Lipsa de echilibru a fost lăsată în urmă; au renunţat la excese; s-au lepădat de dorinţe; au pus capăt duşmăniei, lăcomiei şi trufiei; s-au descotorosit de răutate şi ticăloşie. Au lepădat pe rând aceste vicii, aşa cum şarpele se leapădă de piele.

8:26. Ca Stăpâni ai Vieţii îi veţi chema şi pe alţii să vă urmeze în acest pelerinaj. Însă oamenii respectivi trebuie să fie hotărâţi şi puternici, dispuşi să-şi dedice întreaga viaţă slujirii cauzei Adevărului. Vor trebui să studieze cu sârguinţă paginile scripturilor şi să caute mereu, din ce îm ce mai adânc, în firidele interioare ale fiinţei lor. Primul pas pe care vor trebui să îl facă va fi acela de a birui cea mai mare dintre iluziile oamenilor, aceea de a crede că trupul reprezintă întreaga fiinţă.

8:27. Ca Stăpâni ai Vieţii veţi fi nişte exemple aflate dincolo de posibilităţile omului de rând. Vă veţi deosebi de ceilalţi prin seninătatea voastră profundă şi prin statornicia voastră, la fel cum omul de rând se deosebeşte prin ignoranţă, nelinişte şi nevoia de a se ascunde în plăcere, precum şi prin faptul că se supune în faţa prejudecăţilor şi emoţiilor.

8:28. Stăpânii Vieţii dau dovadă de calm şi încredere, acestea fiind semnele înţelepciunii şi cunoaşterii reale. Omul de rând este nestatornic, nedemn de încredere, îşi schimbă mereu părerea, iar loialitatea lui lasă de dorit. Nu are grijă de trupul său şi doreşte săşi satisfacă dorinţele; preocuparea lui pentru lucrurile materiale este principala cauză a faptului că trăieşte în iluzie. Mintea Stăpânului Vieţii s-a eliberat de iluziile lumeşti, aşa cum o pasăre este eliberată din colivie, iar în această minte liberă toate îndoielile au fost reduse la tăcere de certitudini.

8:29. Discipolii mei, luaţi aminte la ceea ce vă spun. Când porniţi în pelerinaj, inima şi mintea voastră trebuie să fie neclintite, trebuie să fiţi perseverenţi şi să acceptaţi cu bucurie toate încercările şi necazurile care vă vor asalta. Întotdeauna să căutaţi compania drumeţilor care se aseamănă cu voi şi care au o fire meditativă. Dacă trebuie să vă rugaţi, atunci să vă aduceţi aminte că rugăciunea se practică în tăcere.

8:30. Dezvoltaţi-vă spiritul sufletului prin contemplarea vieţii, prin meditaţii asupra scripturilor şi prin vizualizarea formei de frumuseţe şi slavă a spiritului sufletesc. Iată care sunt lucrurile cu care va trebui să luptaţi şi pe care va trebui să le biruiţi, astfel încât să fie alungate

© Biblioteca Spirituală

definitiv din natura voastră; le-aţi mai auzit şi înainte, dar cu cât repetăm mai mult aceste lucruri, cu atât mai bine: toate formele de mânie, nesăbuinţa, cruzimea, lăudăroşenia; toate tendinţele către falsitate, înşelăciunea şi necinstea, sau către desfrânare, obscenitate sau plăceri senzuale; adulterul, seducţia şi degradarea femeilor sunt interzise; amăgirea, nesinceritatea, bârfa şi calomnia sunt nedemne de voi; trebuie să eliminaţi caracterul neiertător, slăbiciunea morală, laşitatea, nestatornicia, nehotărârea, firea capricoasă şi lipsa de cumpătare; trebuie să biruiţi dorinţa nepotrivită pentru confort, pentru plăcerile lumeşti sau senzuale, înlăturând în acelaşi timp şi orice formă de necurăţie morală sau trupească; nu este un păcat să vă bucuraţi stomacul, dar nu trebuie să vă îmbuibaţi.

8:31. Nu vă angajaţi niciodată într-o discuţie sau într-o dispută referitoare la forma şi natura Spiritului Suprem, pentru că aceasta este o nebunie. Mintea limitată, care încă nu s-a trezit, nu poate înţelege aceste lucruri, deşi mintea unui Maestru le poate cunoaşte; aşadar, suspendaţi toate discuţiile şi disputele până când fiinţa voastră va deveni un singur tot.

8:32. Există multe dezbateri între voi referitoare la natura venerării. Vreau să înţelegeţi acest fapt: adevărata venerare urmăreşe să unească spiritul de dedesubt cu Spiritul de Deasupra. Pentru a face acest lucru trebuie să aveţi o inimă purificată de toate gândurile rele, o limbă neîntinată de falsitate sau de înşelăciune şi ipocrizie, precum şi o viaţă lipsită de răutate şi ură. Dar totuşi nu este suficient; mai este nevoie să aveţi o viaţă plină de iubire şi fapte bune. Numai când veţi atinge acest nivel veţi fi pregătiţi pentru a venera. Atunci când vorbiţi despre lipsa de valoare a venerării, oare nu vă osândiţi singuri? Venerarea purificatoare despre care vorbiţi se referă la toate acţiunile menite să mistuie tendinţele carnale şi lumeşti prezente în trup.

8:33. Ca discipoli adevăraţi, voi trebuie să vă petreceţi întreaga viaţă conştientă într-o cugetare constructivă, îndreptată spre un anumit scop. Trebuie să acţionaţi, nu să visaţi. Când vă retrageţi în tăcere pentru a vă închina, amintiţi-vă care sunt marile bijuterii ale rugăciunii; seninătatea, puritatea şi încrederea. Profeţii care au existat odinioară au susţinut că o inimă blândă şi pură este singura închinare care îi este de folos omului; s-ar putea să aibă dreptate, dar cu siguranţă că este nevoie şi de calm şi încredere.

8:34. O să aflaţi că măreţia şi bunătatea Pelerinilor care călătoresc cu voi pe cale sunt ascunse de ochii oamenilor, pentru că aceştia au un fel neobişnuit de a trăi. Oamenii de rând îi vor considera adesea ca fiind nişte oameni amăgiţi sau care şi-au pierdut raţiunea. Câţi dintre voi nu au ezitat deoarece s-au temut de opiniile celorlalţi, de rugăminţile celor dragi sau de gândul că vor avea parte de suferinţă şi disconfort?

8:35. Am vorbit de disconfort; şi spun din nou acest lucru; prea mult confort nu este pentru voi, şi nici nu trebuie să dormiţi prea mult sau prea puţin. Voi trebuie să biruiţi toate tendinţele către lene şi neglijenţă, căci acestea vă vor stoarce vigoarea spirituală.

8:36. Nu fiţi nerăbdători să avansaţi; progresul lent este adesea cel mai bun. Dacă cineva sparge înainte de vreme un ou aflat la clocit, din el nu va ieşi niciun pui. Când va veni vremea, coaja se va sparge şi din interior va ieşi la lumină un pui sănătos. Dacă coaja se sparge înainte ca puiul să fie gata, acesta va muri. Aşa este şi cu trezirea spiritului sufletesc; lăsaţi-l să iasă din interior atunci când este pregătit. Până când nu vă veţi curăţa inima de toate impurităţile şi nu vă veţi spăla de toată mizeria lumească, nu veţi putea pune piciorul nici măcar pe prima treaptă a scării care duce la iluminare şi trezire.

8:37. Vă înşelaţi atunci când vorbiţi despre împreunarea dintre spirit şi trupul muritor. În niciun caz spiritul nu se poate împreuna cu trupul muritor, deşi este adevărat că spiritul poate intra în trup. Este bine să ştiţi ce poate şi ce nu poate să facă spiritul, pentru că şi el are limitele sale.

8:38. Dacă vine la voi un om care caută Adevărul şi cunoaşterea Căii Adevărate, spuneţi-i ca mai întâi să găsească o persoană care să-l introducă în rândul aspiranţilor. Apoi, în decursul timpului, după ce va fi observat şi se va vedea cum vorbeşte şi cum se comportă, cineva va veni la el şi îl va chema în faţa celui care face selecţia. Viaţa este de aşa natură încât cu toate că este relativ uşor să te împrieteneşti cu un om destul de bun sau cu unul rău, este foarte dificil să te afli în prezenţa unuia cu adevărat bun.

© Biblioteca Spirituală

8:39. Voi îi veţi alege pe aspiranţii la ucenicie, pe cei care ar putea deveni Stăpâni ai Vieţii; niciun om de rând nu trebuie acceptat. Aceştia trebuie să fie calmi şi înţelepţi, să recunoască ceea ce este real şi dezirabil, ceea ce este important şi adevărat, precum şi ceea ce este fals, iluzoriu, banal şi nevrednic de atenţie. Trebuie să fie oameni care au ieşit biruitori, care sunt conştienţi de adevăratele valori şi care nu au niciun fel de înclinaţii către lucruri care nu îi ajută în căutarea lor. Nu trebuie să fie slabi de caracter şi nici nu trebuie să caute un adăpost. Trei lucruri sunt necesare, şi anume: scripturile sacre, instructorul înţelept şi discipolul nerăbdător şi harnic. Scripturile sacre nu trebuie înghiţite aşa cum se înghite un leac, ci acestea trebuie asimilate încet şi digerate cu ajutorul raţiunii şi experienţei.

8:40. Adevărata iluminare şi calea spre Adevăr pot fi găsite doar cu ajutorul inteligenţei ancorate în sinceritate şi raţiune. Unii au spus să este dificil să fii şi inteligent şi absolut sincer după ce ţi-ai examinat adevăratele motive, însă aceste lucruri nu se aplică candidaţilor aleşi.

8:41. Să nu uitaţi niciodată; nu cuvintele din scripturile sacre au valoare, ci înţelesul lor. O mantie de mătase poate arăta mai bine decât una aspră, din lână, dar care dintre ele este mai călduroasă? De asemenea, ţineţi minte că scripturile sunt nişte călăuze; ele nu pot întreprinde munca istovitoare, nici nu pot căra povara; aceste lucruri trebuie să le facă numai aspiranţii. Scopul scripturilor sacre mai este şi acela de a arăta oamenilor cum ar trebui să fie viaţa, cum ar trebui să fie guvernaţi, cum ar trebui să se poarte, ce ar trebui să păstreze şi de ce anume ar trebui să se lepede.

CAPITOLUL IX - ELIDOR VORBEŞTE DESPRE SCRIPTURILE SACRE

9:1. Acestea sunt scripturile sacre, care nu sunt ca alte scripturi, ci sunt scripturile celor care urmează Marea Cărare a Căii Adevărate. Ele nu sunt pentru omul batjocoritor, pentru cel neîncrezător, pentru cel lumesc sau pentru răufăcător. Ele vor înainta odată cu veacurile, ţinând pasul cu omul pe drumul progresului său. Ele trebuie să evolueze pentru a face faţă acestei inteligenţe crescânde, însă şi omul trebuie să evolueze din punct de vedere spiritual. Dacă nu va face acest lucru, atunci ele trebuie să ia asupra lor povara şi să vină la el să-l îndrume.

9:2. Există oameni sătui de învăţătua lumească, care au căzut în groapa săpată de cărţile lor. Aceştia sunt îndopaţi şi nu se mai simt confortabil; sunt tulburaţi de gândurile lor şi de diversitatea de opinii. Studiul scripturilor sacre nu este pentru cei curioşi; acest lucru este inutil dacă discipolul nu ştie către ce se îndreaptă, care este destinaţia sa, care este scopul pe care trebuie să îl aibă în vedere. Cu toate că adevărul din sfintele scripturi este fix şi nu se modifică niciodată, revelaţia poate fi mereu interpretată în conformitate cu progresul omului. Adevărurile ascunse vor fi disponibile omului imediat ce acesta este pregătit. Omul spiritual, care este cu adevărat treaz, vede mult mai mult în cuvinte decât omul de rând, care nu este capabil să vadă decât literele şi cuvintele în sine. Şi totuşi, cuvintele sunt o pădure în care omul se poate rătăci cu uşurinţă. Propoziţiile frumoase şi exprimarea aleasă pot fi doar o momeală şi un acoperământ al gropii şi ţăruşilor de dedesubt.

9:3. Există oameni care vorbesc despre lucururile spirituale, dar care nu fac altceva decât să ţească o pânză de cuvinte în care să îi prindă pe cei nepăsători. Dacă vreţi ca o sticluţă cu un leac să vă fie de folos trebuie să o beţi, căci nu o să vă vindecaţi doar citind felul în care trebuie administrată poţiunea.

9:4. Discipolii mei, citiţi scripturile sacre cu sârguinţă şi nu renunţaţi nicioadtă la muncă şi la studiu, deoarece făcând acest lucru atunci când vă luptaţi să traversaţi râul vieţii înseamnă că sunteţi nehotărâţi, şi de aceea nu veţi obţine nimic. Vă veţi sacrifica încrederea în forţele voastre şi vă veţi pierde suflul. Să nu uitaţi niciodată, aceste cuvinte nu sunt nişte prieteni de vreme bună; nu sunt ca nişte pene ce vor fi spulberate de cea mai slabă adiere de vânt. Ele sunt ca pietrele cu care se construieşte un drum, ferme şi demne de încredere, indiferent de împrejurări. Folosiţi aceste scripturi sacre ca să vă călăuzească în viaţa de zi cu zi, iar atunci când se iveşte o problemă căutaţi povaţă în cuvintele lor. Dacă nu sunt puse în practică, ele nu au nicio

© Biblioteca Spirituală

valoare, fiind doar nişte lucruri la care vă gândiţi în momentele voastre de repaos.

9:5. Gândirea pură, ca şi o esenţă amară, nu are nicio valoare singură. Aşa cum esenţa se diluează cu apă, ca să poată fi băută, tot aşa şi gândirea pură trebuie diluată cu ajutorul credinţei.

9:6. Scripturile sacre sunt moaşa şi doica spiritului sufletesc. Unele trezesc spiritul sufletesc atunci când meditǎm asupra lor; alteori, spiritul sufletesc se poate trezi cu ajutorul unei vedenii; alteori se trezeşte datorită unor fapte bune, iar alteori ca urmare a muncii depuse. Poate fi trezit şi prin creativitate şi iubire, dar şi prin alte mijloace, deoarece oamenii au însuşiri diferite. Unii dintre ei s-ar putea să nu simtă tresărirea provocată de spiritul sufletesc care se trezeşte; alţii se pot baza pe cuvintele altora, însă pentru că le dau crezare şi acţionează în conformitate cu ele se vor trezi şi vor dobândi supravieţuirea conştientă.

9:7. Starea la care ajunge un spirit sufletesc abia trezit este atât de minunată, iar experienţa realizării bruşte este atât de încântătoare, încât cei care le experimentează nu le vor uita niciodată. Nimeni nu va găsi vreodată cuvinte adecvate pentru a împărtăşi şi celorlalţi asemenea trăiri. Acolo nu mai există niciun gând, decât o conştientizare profundă a vieţii şi a fiinţei. Omul ajunge să simtă că există o realitate mai adâncă decât conştiinţa obişnuită. De aceea, credinţa în realitatea spiritului sufletesc va lăsa locul certitudinii, căci cum ar putea cineva să se îndoiască de cea mai mare experienţă a vieţii sale?

9:8. Slava stelelor care strălucesc pe cerul nopţii se dezvăluie cu adevărat numai atunci când este întuneric. Oamenii devin ca nişte copii; ei încep să simtă misterul tăcerii, misterul care revelează universul. Tăcerea este taina spiritului sufletesc.

9:9. Există doctrine întunecate, care vorbesc despre spirite sufleteşti osândite pe veci la întuneric şi chin, însă acest lucru nu este adevărat. Ele nu sunt osândite să sufere veşnic, căci după o perioadă lungă de timp sunt scoase afară pentru a fi remodelate. Acestea sunt ca nişte forme urâte de metal care sunt aruncate înapoi în cuptor pentru a se amesteca unele cu altele; de acolo, vor ieşi purificate şi moi, gata pentru a fi turnate în alte forme. Aşa că vor veni pe Pământ complet inconştiente de trecut, căci l-au uitat de tot în flăcările purificatoare ale cuptorului, şi de aceea trebuie să o ia de la capăt. Acestea sunt la fel ca o bucată de sare, care după ce s-a dizolvat în apă nu mai poate reveni la forma ei anterioară.

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN (Cartea a IX-a)
”CARTEA LUI LUCIUS”

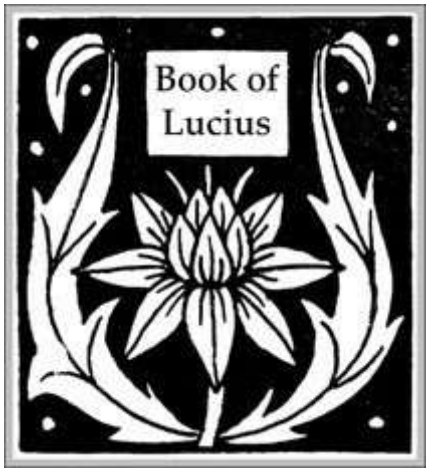

1:6 ”Niciun lucru nu poate avea o existenţă independentă şi de sine stătătoare, cu excepţia Spiritului Suprem. Aceasta nu înseamnă că nimic altceva nu este real; termenul de „iluzie” se referă la faptul că simţurile sunt înşelătoare, deoarece interpretează greşit. Omul este amăgit de simţurile sale şi de aceea nu poate face diferenţa între real şi ireal.”

Cuprins

(1:13) - Capitolul I – Sferele existenţei
(2:16) - Capitolul II – Viziunea Duhului Sfânt şi a creaţiei
(3:12) - Capitolul III – Crearea omului
(4:17) - Capitolul IV – Omul – Legătură şi liber
(5:11) - Capitolul V – Misiunea rătăcitoare
(6:16) - Capitolul VI – Misiunea în pădure - 1
(7:16) - Capitolul VIII – Misiunea în pădure - 2
(8:18) - Capitolul VIII – Misiunea în pădure - 3
(9:12) - Capitolul IX – Misiunea în pădure - 4
(10:4) - Capitolul X – Mangod
(11:11) - Capitolul XI – Viziunea serii
(12:24) - Capitolul XII – Corpul fără trup
(13:28) - Capitolul XIII – Forţa vieţii
(14:21) - Capitolul XIV – Ultimele învăţături din pădure

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - SFERELE EXISTENŢEI

1:1. Aceasta este întreaga lege care îi este necesară omului pentru a-şi conduce viaţa: Cunoaşte-ţi natura, fă-ţi datoria şi trăieşte în armonie cu ceilalţi. A trăi în armonie înseamnă a nu face rău nimănui.

1:2. Există un Spirit Suprem pe care oamenii îl numesc Dumnezeu, căci Dumnezeu înseamnă Atotbun. Dar pentru că oamenii caută să aibă o relaţie mai apropiată cu Spiritul Suprem al Bunătăţii, ei îl numesc Tată sau El, şi nu este nimic rău în asta.

1:3. Spiritul Suprem conţine esenţele tuturor desăvârşirilor, iar acestea se revarsă din El sub forma vitalităţii, care este numită Duhul Sfânt. Sfera Duhului Sfânt înconjoară Sfera Spiritului Suprem, iar în jurul acesteia şi mai jos de ea se află Sfera Materială sau Muritoare.

1:4. În Sfera Materială sau Muritoare, Duhul Sfânt se manifestă în mod imperfect, fiindcă aici el se amestecă cu substanţele inerte ale acestei Sfere. De asemenea, lucrurile care sunt penetrate opun rezistenţă elementului care le penetrează, iar acest fapt, combinat cu efectele întrepătrunderii, provoacă obscuritate, iluzie şi ignoranţă. Acestea formează un fel de ceaţă, care poartă denumirea de *agnosia* (n.t. din grecescul a "*fără*" şi gnosis "*cunoaştere*", "*percepţie*").

1:5. Activitatea Spiritului Suprem în Sfera Superioară este necontenită, iar Universul Material se menţine numai datorită ei. La baza materiei stă o revărsare de energie din Spiritul Suprem, care formează un fel de ramă cu marginile solide. Cele trei Sfere cuprind tot ceea ce există şi nicio parte nu este lipsită de vitalitatea care izvorăşte din Spiritul Suprem. Aşa încât afirmaţia că Spiritul Suprem este în toate şi toate se află în Spiritul Superior este adevărată, deşi El nu se manifestă în Sferele obscurităţii, iluziei şi imperfecţiunii. Acest lucru nu înseamnă să Spiritul Suprem nu s-ar putea manifesta acolo sau că Sfera Materială şi Muritoare este dincolo de atingerea Sa. Însă aceste condiţii slujesc unui scop precis.

1:6. Niciun lucru nu poate avea o existenţă independentă şi de sine stătătoare, cu excepţia Spiritului Suprem. Aceasta nu înseamnă că nimic altceva nu este real; termenul de „iluzie” se referă la faptul că simţurile sunt înşelătoare, deoarece interpretează greşit. Omul este amăgit de simţurile sale şi de aceea nu poate face diferenţa între real şi ireal.

1:7. Toate Universurile Materiale sunt cuprinse în Sfera Materială şi Muritoare, care se află în contact cu Sfera Duhului Sfânt.

1:8. Măreţia lor depăşeşte limitele celei mai îndrăzneţe imaginaţii a omului, şi chiar dacă omul ar putea străpunge barierele lor, el nu va putea vedea Spiritul Suprem, pentru că acesta este învăluit şi ascuns.

1:9. Duhul Sfânt curge din Spiritul Suprem aşa cum căldura şi lumina se revarsă din soare; el penetrează toate lucrurile şi le ajută să-şi păstreze forma şi consistenţa. Numai Spiritul Suprem nu este penetrat de nimic, numai El este întreg şi de sine stătător. Numai El reprezintă o Esenţă Pură.

1:10. Sfera Duhului Sfânt este împărţită în Subsfere, şi tot aşa este împărţită şi Sfera Materială şi Muritoare. Stăpânul Suprem al Sferei Duhului Sfânt este Duhul Sfânt, iar Stăpânul Suprem al Sferei Materiale şi Muritoare este Natura. Prin urmare, toate universurile materiale sunt guvernate de nişte legi numite Legile Naturii. Natura este efectul şi manifestarea activităţii Duhului Sfânt care acţionează în materia a cărei realitate este relativă, şi nu absolută.

1:11. Trupul pământesc al omului, carcasa sa morală şi containerul spiritului sunt modelate înainte de naştere de către un tipar sufletesc ales de destin. Odată ce omul s-a născut, viaţa lui pe Pământ va fi influenţată de multe forţe, dar lui i se dă şi responsabilitatea liberului arbitru. În pofida acestui lucru, viaţa oricărui om va urma doar cursul stabilit de destin, însă în timp ce urmează acel curs omul poate face ce vrea.

1:12. Fiecare gând şi fiecare faptă de pe Pământ influenţează spiritul sufletesc care s-a proiectat în Sfera Materială şi Muritoare. Omul este alcătuit din trei părţi, suflet, spirit şi materie, fiecare având o afinitate pentru una dintre Sferele Existenţei. Aici, pe Pământ, spiritul sufletesc fie va fi pregătit pentru viaţa pe care o va duce în Sferele Superioare, fie va fi neglijat şi ignorat.

1:13. Acesta este rezumatul Adevărului propovăduit de maestrul nostru, iar Pemantris,

© Biblioteca Spirituală

discipolul său devotat, a consemnat lucrurile care urmează. Aceste învăţături au fost transmise unui număr de şapte discipoli, într-o mică sihăstrie aflată lângă pârâul care curge prin pădure.

CAPITOLUL II - VIZIUNEA DUHULUI SFÂNT ŞI A CREAŢIEI

2:1. Prieteni, puterea Duhului Sfânt este cea care v-a condus aici şi v-a îndrumat paşii, astfel încât să fiţi călăuziţi aşa cum se cuvine pe drumul care urcă spre divinitate. Nimeni altcineva nu va mai fi primit în cercul nostru, fiindcă un asemenea subiect profund ca acela pe care-l discutăm aici ar fi profanat de prezenţa prea multor persoane.

2:2. Este dificil să înţelegem Spiritul Suprem, însă iluminarea poate fi oferită celor care urmează cu sârguinţă Marea Cale ce duce la dezvoltarea spirituală. Ca să-L descriem altora este imposibil, fiindcă nimeni nu posedă o astfel de elocinţă şi nicio limbă nu conţine cuvinte adecvate. De asemenea, este dificil pentru cei nedesăvârşiţi să priceapă semnificaţia desăvârşirii sau pentru cei care văd să înţeleagă lumea invizibilă aflată dincolo de percepţia lor vizuală. Cel Veşnic este atât de departe de Sfera Omului Muritor, încât frumuseţea lui poate fi zărită doar ca o reflexie neclară. Acesta este un lucru bun, pentru că dacă nu ar fi protejat de această frumuseţe aflată dincolo de percepţia lui vizuală, omul muritor ar fi mistuit de strălucirea ei.

2:3. Fără creaţia Sa, Spiritul Suprem ar fi lipsit de termen de comparaţie şi de aceea nu ar mai fi suprem, aşa că El a creat. Niciun om nu l-a putut vedea şi apoi să mai trăiască, deşi multora li s-a dat ocazia să-i zărească reflexia. Prin urmare, dacă cineva vă spune, „Am văzut Spiritul Suprem şi acum îi înţeleg natura", să fiţi siguri că acela nu l-a văzut pe El, ci doar o reflexie deformată a Lui. Adevărul este că Spiritul Suprem nu poate fi înţeles de către noi, cei muritori. El este cu mult mai presus de concepţia noastră muritoare, fapt pentru care mulţi spun că El este non-existent.

2:4. Spiritul Suprem este în afara creaţiei Sale şi dincolo de ea, dar strălucirea Lui stă la baza tuturor lucrurilor. El este Flacăra Centrală, iar sufletele oamenilor sunt nişte opaiţe aprinse de la această flacără, însă ele sunt închise într-un înveliş gros, aşa încât strălucirea lor abia se poate vedea. Sarcina noastră este să tăiem acest înveliş şi să-l dăm deoparte, astfel încât lumina din interior să strălucească cu putere.

2:5. Neavând niciun fel de constrângeri materiale, Spiritul Suprem nu are corp, de aceea omul închis în trup nu poate înţelege o astfel de stare. Însă omul nu îl contactează prin trup, ci doar prin intermediul spiritului sufletesc, şi există anumite locuri şi condiţii care îl pot ajuta pe om să stabilească contactul.

2:6. Oamenii pot da Spiritului Suprem şi alte nume care fac trimitere la măreţia Sa divină. Dacă numele este sfânt şi este ţinut la mare cinste, atunci nu este nevoie să îl definim, căci aceasta ar fi o preocupare nedemnă. Indiferent dacă i se dă un anumit nume sau dacă i se dau toate numele, este clar că ceea ce este inefabil nu poate fi descris în mod corespunzător. Singura modalitate prin care omul poate cunoaşte pe deplin natura Spiritului Suprem este prin intermediul Duhului Sfânt, prin a cărui Sferă trece Drumul spre Dumnezeu. Acestea sunt singurele lucruri pe care trebuie să le spun despre Numele Măreţ.

2:7. Când eram tânăr, am cugetat mult la viaţa de aici şi la cea de deasupra, iar în momentele de contemplaţie sublimă fiinţa mea interioară părea să pătrundă în inima lucrurilor. Odată, am devenit conştient de prezenţa unei Fiinţe Bune şi Măreţe, care mi-a vorbit, întrebându-mă ce aş dori să învăţ şi să ştiu. Eu am răspuns, „Doresc să învăţ care este natura lucrurilor şi care este relaţia mea cu ele. Doresc să ştiu care este scopul vieţii şi de ce m-am născut". Fiinţa Măreaţă a părut că vorbeşte din nou, cu un glas care a răsunat în întreaga mea fiinţă. „Eu ştiu ce cauţi şi ce te impulsionează în această căutare. Am puterea de a şti totul, iar vitalitatea mea este un izvor ale cărui ape sunt menite să răcorească toate spiritele sufleteşti însetate. Eu sunt manifestarea Duhului Sfânt".

2:8. Când vocea a terminat de vorbit, în jurul meu părea că este o lumină strălucitoare şi am văzut cum se deschid în toate direcţiile nişte coridoare mari şi luminoase. M-am umplut de

© Biblioteca Spirituală

un sentiment copleşitor de iubire şi peste tot în jurul meu luceau lumini blânde, din care se revărsau cele mai melodioase sunete. Atunci, dintr-o parte, s-a ivit un nor întunecat şi în timp ce acesta se zvârcolea şi se răsucea ca un fum gros, am început să am un presentiment. Din interiorul lui se auzea un bocet şi un geamăt uşor şi prelung.

2:9. Apoi am auzit un sunet rafinat, care s-a ridicat şi a căzut ca notele unei melodii divine, şi între lumină şi acel nor întunecat a început să se condenseze un zid. Părea că este din sticlă irizată şi că are în el o flacără vie, lipsită de formă şi aflată într-o continuă mişcare. Din acel zid a ieşit un fel de abur care strălucea uşor şi care s-a ridicat deasupra lui.

2:10. Am auzit din nou glasul, care mi-a spus, „Ai văzut şi ai înţeles?". Eu am zis, „Am văzut, dar nu am putut înţelege". Atunci Duhul Sfânt mi-a spus, „Eu sunt lumina şi lumina este mintea. Întunericul şi norul reprezintă *agnosia* (n.t. lipsa de cunoaştere), care caută să-şi lărgească sfera prin intermediul omului. Dar zidul o împiedică să facă acest lucru, iar zidul este mintea Spiritului. Ea reprezintă o barieră pe care *agnosia* nu o poate străpunge. Mintea omului este o rază din Duhul Sfânt, care luminează spiritul închis în trupul muritor. Existenţa muritoare este un ecou prin coridoarele timpului a cuvântului rostit în Odaia Veşniciei. Sfera Duhului Sfânt este aceea unde mintea se manifestă liber, fără a fi stânjenită de limitările lumii muritoare".

2:11. Am privit din nou şi am constatat că norul şi zidul dispăruseră, iar apoi am văzut că strălucirea se împărţise în lumini multicolore. Acolo unde fusese norul, am văzut o umbră în mijlocul strălucirii, iar apoi mi s-a părut că stau în faţa ei. M-am uitat în acea umbră ca şi cum aş fi privit într-un coridor; întunericul creştea odată cu lungimea lui, aşa încât la capăt se vedea o umbră întunecată. Acolo am văzut nişte lucruri urâte şi deformate care se mişcau leneş, ca şi cum viaţa din ele era firavă. Erau nişte creaturi din acelea care bântuie cele mai groaznice coşmaruri, iar ochii mei nu au putut suporta să zăbovească asupra lor. M-am întors, iar glasul mi-a zis, „În locul unde este depozitat gunoiul, viaţa capătă forme neplăcute, iar acesta este gunoiul spiritual al Pământului".

2:12. Atunci am fost tras înapoi în lumină, iar în jurul meu era numai bucurie şi veselie, dar sursa din care proveneau nu putea fi văzută, căci era vorba doar de o calitate a atmosferei.

2:13. Şi cum stăteam eu aşa plin de bucurie şi uimit de strălucire, am văzut nişte forme frumoase, care păreau că vin şi se duc asemenea peştilor care ies din umbra apei şi apoi se reîntorc în ea. Mai degrabă am simţit decât am auzit râsul şi sunetele de fericire, iar fiinţa mea părea că este plină mesaje vesele.

2:14. Şi atunci s-a auzit din nou acel glas, care a spus, „Aceasta este frumuseţea şi slava care poate fi doar întrezărită pe durata existenţei pământeşti; aceasta este diadema vieţii. Când mintea a străpuns pentru prima dată materia creată, ea i-a dat lumină şi viaţă într-o măsură mai mare sau mai mică. Şi în timp ce elementele materiale şi muritoare mai grele au căpătat tendinţa de a merge în jos, cele în care lumina şi viaţa s-au manifestat în cel mai înalt grad au început să aibă tendinţa de a merge în sus, către o eventuală spiritualizare. Iar atunci când s-au spiritualizat, au fost atrase, printr-o afinitate naturală, în Sferele Frumuseţii şi Slavei. Afinitatea dirijează mersul tuturor lucrurilor şi guvernează destinele oamenilor. Gândul care se revarsă din Duhul Sfânt duce cu el modelele şi structurile de frumuseţe către hotarele Sferei Materiale şi Muritoare, dar cu cât pătrunde mai mult în interiorul ei, cu atât mai mult acestea sunt deformate şi dispersate. Aşa se face că în adâncurile materiei şi sub conducerea Naturii sunt plăsmuite lucruri lipsite de frumuseţe şi graţie. În densitatea iraţională a subsferelor inferioare ale materiei, influenţa minţii creatoare este mai puţin manifestă.
Pretutindeni în aceeaşi sferă se pot vedea efectele energiei minţii malefice, căci aceasta se ridică ca un abur din groapa în care sunt aruncate gunoaiele spirituale".

2:15. Atunci, am zis, „Dar care este cauza care a făcut să apară toate aceste lucruri?", iar glasul Duhului Sfânt a răspuns, „Toate lucrurile îşi au începutul în intonarea primului sunet creator. Acesta a năvălit în afară ca un vuiet puternic purtat de vânt, iar trecerea lui a însemnat începutul creaţiei. Apoi, asemenea unui val ce se retrage din nou în mare, a început să se întoarcă înapoi, lăsându-şi o parte din substanţă la punctul cel mai îndepărtat la care ajunsese. Apele creaţiei au adâncimea cea mai mare în Sfera Duhului Sfânt şi cea mai mică la hotarul

© Biblioteca Spirituală

spiritual al Sferei Materiale şi Muritoare. Dincolo de acea limită, ele îşi reduc adâncimea până când dispar".

2:16. „Bine", am zis, „am înţeles, dar ce este cu omul; ce este cu mine însumi? Cum a fost creat omul?". Vocea Fiinţei Măreţe şi Bune, care ştiam că este o manifestare a Duhului Sfânt, mi-a răspuns.

CAPITOLUL III - CREAREA OMULUI

3:1. „Chipul şi natura Spiritului Suprem stau în sămânţa sufletească a omului la fel cum stau chipul şi natura stejarului într-o ghindă. Tiparul trupului muritor al omului a fost făurit în Sfera Duhului Sfânt, iar apoi a fost proiectat în Sfera Materială şi Muritoare, unde Natura a început să-i dea consistenţă. La vremea cuvenită, în trupul pregătit de Natură a fost î implantată sămânţa sufletească a divinităţii, iar creatura pământească a devenit om. Din acea zi, omul, spre deosebire de alte făpturi de pe Pământ, a devenit o fiinţă dual㠹 având un trup muritor şi un spirit sufletesc nemuritor. El este nemuritor doar datorită faptului că a fost făcut moştenitor al divinităţii, şi ca atare, toate lucrurile sunt la îndemâna lui. Şi este muritor pentru că trăieşte într-o caracasă pieritoare şi se supune unui destin care îl duce la moarte".

3:2. I-am spus Fiinţei care părea atât de aproape, „Indiferent ce a fost omul atunci când i s-a dat viaţa divină, se spune că el a suferit o cădere sau că a fost dezmoştenit". Şi am auzit glasul care mi-a răspuns, „Omul nu va fi dezmoştenit, însă el poate face ce vrea cu dreptul său din naştere. Căderea omului a fost o cădere din înălţimile luminate de soare ale spiritualităţii în valea cea întunecată a *agnosiei* (n.t. a lipsei de cunoaştere). De asemenea, a fost o cădere dintr-o poziţie de responsabilitate şi încredere, de aceea omul trebuie să redobândească acea poziţie".

3:3. „Omul a căzut pentru că a refuzat să treacă prin pregătirea necesară şi prin disciplina de care are nevoie cel care aspiră să urce pe înălţimi. În acelaşi timp, omul a posedat şi forţele creatoare şi liber fiind a putut să le exprime după bunul său plac. Însă omul le-a folosit pentru a-şi satisface dorinţele inferioare şi în felul acesta el a căzut. Începând de din acel moment, nu s-a mai putut bucura de ele pe deplin. Atunci când a fost înzestrat cu iscusinţă şi liber arbitru, intenţia a fost aceea ca omul să-şi poată dirija propria evoluţie, însă el s-a dovedit a nu fi la înălţimea sarcinii pe care a primit-o".

3:4. „Intenţia a fost ca omul să devină mântuitorul materiei iraţionale şi să ajungă să controleze Natura; din acest motiv, el a fost numit mai întâi Stăpânul Creaţiei. Însă Natura a reuşit să domine voinţa omului şi l-a ispitit să trădeze încrederea care se pusese în el. Aceasta l-a amăgit şi l-a prins în mrejele simţurilor, aşa că în loc să fie liber, a ajuns sclavul dorinţei. Dulceaţa momelii a ascuns otrava pe care o conţinea, iar spiritul omului a fost târât în uitare şi ignoranţă".

3:5. „În loc să fie stăpânul unui armăsar nobil, care galopează pe drumul nemuririi, omul a devenit o creatură oarbă, legată de un cal care aleargă. Şi mai mult decât atât, lui i s-a părut că această senzaţie este plăcută, crezând că dacă s-a eliberat de răspunderea controlului a găsit adevărata libertate. Omul a făcut puţin efort pentru a dobândi controlul, fiindcă acest lucru înseamnă luptă, efort şi responsabilitate, aşa că a rămas într-o stare de inerţie spirituală numită Mlaştina Materiei. Spiritul sufletesc a intrat în trup, dar a fost prins în strădaniile cărnii. Omul a început să se îndrepte într-o direcţie greşită, iar calea ducea în sus".

3:6. „Acum înţelegi", a continuat vocea, „că omul a fost creat ca o fiinţă dual㠹 Înăuntru, deşi aceasta este o descriere care induce în eroare, se află spiritul sufletesc, însă toate aparenţele exterioare indică faptul că omul este un înveliş muritor care se degradează. Deşi s-a născut ca moştenitor al divinităţii, omul a ales să sufere ca rob al simţurilor sale şi ca vasal al slăbiciunii sale. El a dat dreptul lui spiritual din naştere în schimbul unui pumn de fleacuri materiale fragile. Şi îndrăgostindu-se de sclipirea primului fleac ce i s-a oferit, omul şi-a pierdut simţul valorilor şi a închis ochii pentru lucrurile cu adevărat preţioase. El a băut din apele materiale ale uitării spirituale şi acum zace adormit lângă balta cu apă stătută. Doarme şi aşteaptă Ziua Celui care

© Biblioteca Spirituală

Trezeşte”.

3:7. Erau lucruri pe care le înţelegeam şi lucruri pe care nu reuşeam să le înţeleg, aşa că i-am spus Fiinţei Bune şi Măreţe, „Dacă Spiritul Suprem este într-adevăr esenţa iubirii şi a bunătăţii, n-ar fi putut să-l creeze pe om în nişte condiţii care să-i ofere mulţumire şi fericire şi în care să fie scutit de orice durere şi tristeţe şi de orice interdicţie? Această suferinţă şi această tulburare sunt ele cu adevărat necesare?”. Răspunsul a venit ca o strălucire emanată de o Fiinţă plină de compasiune şi înţelegere. „Ar fi putut crea o fiinţă perfectă şi ar fi putut să îi ofere nişte condiţii în care să aibă parte de mulţumire şi fericire, dar la ce ar fi condus acest lucru? Ar fi capabilă o astfel de fiinţă să fie receptivă la iubire? Unde altundeva ar fi putut să-i înţeleagă semnificaţia deplină, dacă nu într-o stare de lipsă de iubire? Asemenea lucruri ca iubirea, mila, recunoştinţa, altruismul şi toate celelalte virtuţi sunt calităţi ce nu pot fi create şi care nu pot să apară decât prin intermediul experienţei. Nimic nu se realizează de la sine dacă omul trăieşte într-o stare de puritate şi desăvârşire. Doar prin contrast poate deveni conştient de existenţa unui lucru”.

3:8. „Durerea îl cercetează pe om în mijlocul plăcerilor deşarte şi îl face să cugete la soarta sa. Îl face să îşi îndrepte gândurile spre lucruri mai înalte şi să reflecteze la apropierea morţii. Suferinţa, tristeţea şi necazurile sunt nişte încercări care, dacă sunt trecute cu succes, vor permite spiritului sufletesc să intre în sfera mai largă a existenţei. Acestea creează în el calităţile de care este nevoie acolo. Oamenilor care îşi dau seama că aceste teste şi încercări au un anumit scop, ele nu li se par prea aspre. Însă pentru aceia care nu se pot ridica deasupra lor sau care dau vina pe Spiritul Suprem sau pe semenii lor pentru ceea ce li se întâmplă, testele şi încercările constituie nişte necazuri nefolositoare şi greu de îndurat”.

3:9. „În ceea ce priveşte interdicţia, întreabă-te ce transmite ea şi ce calităţi creează, şi atunci vei şti dacă este necesară. Oare interdicţia nu face ca un anumit lucru să fie mai apreciat şi mai plăcut? Nimeni nu poate spune că prevederile Legii micşorează bucuriile vieţii. Nici nu se poate spune că ele sunt nişte obstacole în calea satisfacerii dorinţelor fireşti şi a poftelor naturale pentru plăcere. Citeşte-le şi cercetează-le cu atenţie; cărei dorinţe fireşti i se opun? Ce impuls natural doresc să distrugă? Ce plăcere rezonabilă vor să interzică şi ce exprimare benefică vor să desfiinţeze?”.

3:10. „Dimpotrivă, prevederile Legii caută doar să eleveze şi să purifice impulsurile inferioare şi dorinţele trupeşti prin ţinerea lor sub control cu ajutorul unor limitări înţelepte, urmărind să le subordoneze doar atunci când acest lucru serveşte unui scop mai înalt. Dorinţele muritoare sunt orientate spre scopuri mai înalte, iar poftele şi pasiunile carnale sunt transmutate în materiale utile pentru construirea palatului plin de slavă al iubirii”.

3:11. „Prevederile Legii sunt mijlocul prin care este călăuzită evoluţia omului către un final benefic şi necesar. Ele se opun cu fermitate poftelor animalice şi dorinţelor îndreptate spre plăceri vătămătoare. Ele se opun tendinţelor către acea inerţie cauzatoare de moarte, care se exprimă prin apatie şi indiferenţă, prin căutare confortului şi a unei vieţi de huzur. Există lucruri care, cu toate că sunt vătămătoare, nu sunt interzise în mod absolut, ci mai degrabă se doreşte ca ele să fie folosite pentru un scop mai bun”.

3:12. Eu am zis, „Acest lucru îl înţeleg; dacă lumea a fost creată ca să îi slujească omului, atunci soarta lui depinde de felul în care se comportă”.

CAPITOLUL IV - OMUL – LEGAT ŞI LIBER

4:1. Aceste lucruri mi-au fost revelate în zilele tinereţii mele, atunci când încă aveam mintea pură şi necontaminată de lume. Căci şi eu, ca şi primul om, am fost ispitit şi am căzut, dar deşi căderea nu mi-a luat mai mult de câteva zile, drumul înapoi a durat de două ori atâţia ani. Totuşi, lucrurile pe care le-am învăţat atunci când am fost înălţat în spirit în Sfera de Deasupra mi-au rămas mereu clare în minte. Prin urmare, dacă mă întrebaţi de ce am căzut din har, dacă mi s-a permis să am această viziune, daţi-mi voie să spun că groapa a fost ascunsă cu multă artă.

© Biblioteca Spirituală

Ca momeală nu s-au folosit lucruri care ne ispitesc în mod obişnuit, ci nişte imitaţii şi reprezentări ale acelor lucruri care de obicei scot din om tot ce are mai bun. Omul este un peşte iscusit, ce nu poate fi prins cu uşurinţă, de aceea cârligul trebuie ascuns cu grijă, iar momeala trebuie bine aleasă.

4:2. Prieteni, n-ar avea niciun sens să vă spun povestea căderii mele, căci nu poţi doborî două păsări cu aceeaşi săgeată. Mai bine să vă spun ce am învăţat în Sfera Duhului Sfânt şi ce am descoperit în legătură cu omul căzut în robie sau într-un somn adânc.

4:3. „Spiritul Suprem a comunicat cu omul prin intermediul Duhului Sfânt şi mesajul a fost acela că trebuie să se înmulţească şi să populeze Pământul. Omului i s-a spus să nu uite niciodată că el este custodele rasei sale şi arhitectul felului în care aceasta îşi manifestă stăpânirea pământească. De asemenea, i s-a spus că supunerea faţă de dorinţele carnale înseamnă moarte spirituală şi că iubirea este o doamnă vrednică de cel mai mare respect, şi nu o slujitoare care îndeplineşte dorinţele unui stăpân. Acestea sunt lucrurile care i s-au spus omului, însă el a dat atenţie doar celor dintâi".

4:4. „Omul care şi-a recunoscut adevărata natură a păşit deja în domeniul spiritualităţii. Omul care a dorit doar lucruri plăcute pentru trupul lui muritor şi care a fost indus în eroare de poftele carnale este pierdut şi rătăceşte fără niciun scop în întunericul gunoaielor morale".

4:5. Felul sever de a vorbi m-a îngrozit şi am întrebat, „De ce omul ignorant trebuie să sufere atât de tare şi de ce nu este el prevenit mult mai bine?". Glasul Duhului Sfânt mi-a răspuns, „Cei ignoranţi nu suferă pentru că sunt ignoranţi, căci aşa s-au născut. Ei suferă pentru că se complac să rămână în acea stare şi pentru că au ales calea cea uşoară, pe care nu trebuie să depună niciun efort. Consecinţele ignoranţei în sine nu sunt atât de groaznice; răutatea este cea care-l osândeşte pe om, indiferent că este vorba de una conştientă sau inconştientă. Ceea ce el suferă nu este o pedeapsă, ci consecinţa firească a acţiunilor sale. Dacă cineva pune mâna pe un fier încins şi se arde, durerea nu este o pedeapsă, ci o consecinţă a acţiunilor sale. Dacă cineva se taie, îi va curge sânge, iar dacă merge prin noroi nu trebuie să creadă că nu se va murdări".

4:6. „Cei care caută adăpost în întuneric fac acest lucru nu pentru că sunt osândiţi să sufere astfel, ci pentru că doar acolo pot să trăiască unii ca ei. Viermele nu caută lumina soarelui, iar lipitoarea se ascunde în noroi. Toate lucrurile sunt atrase de acele condiţii pentru care au anumite afinităţi; aceasta nu este doar o lege a Naturii, ci şi o Lege Superioară. Omul este prevenit suficient de mult, căci lumina nu a fost niciodată refuzată celor care o caută cu seriozitate, şi tot ceea ce se află în jurul omului vorbeşte despre legea afinităţii".

4:7. Eu am înţeles cuvintele Duhului Sfânt şi mi s-au mai spus şi alte lucruri pe care pot să vi le comunic, numai să nu le consemnaţi în scris. Mi s-a dat această învăţătură pe care acum v-o transmit şi vouă. „Iată care este alegerea: Atenţia prea mare acordată trupului muritor şi supunerea plină de laşitate în faţa cerinţelor şi dorinţelor sale, pofta pentru plăceri senzuale şi supunerea în faţa ispitei de a duce o viaţă uşoară şi tihnită, îl înrobesc pe om în Sfera Materială şi Muritoare. El este ţinut prizonier, fiindcă s-a exilat de bunăvoie din patria lui adevărată. Oamenii de felul acesta sunt robii firii muritoare. Însă ei îşi pot elibera sinele adevărat, care aşteaptă să îi salute. Şi atunci, lanţurile umilitoare ale robiei firii muritoare vor fi înlocuite cu nişte veşminte divine şi demne. Alegerea este a omului; el poate sta legat sau poate să fie liber".

4:8. „Robia înseamnă o supunere abjectă în faţa unui lucru mai puternic decât voi înşivă, în timp ce libertatea presupune acceptarea răspunderii şi un efort făcut de bunăvoie. Această alegere stă în faţa fiecărui om. Fiecare are libertatea deplină de a alege şi astfel poate accepta provocarea naturii sale sau poate să o respingă. Însă de alegerea lui depinde dacă va fi fericit sau nefericit, dacă va supravieţui sau va pieri. După cum aţi citit, omul poate să fie virtuos şi este chemat să fie virtuos".

4:9. Eu m-am gândit la aceste lucruri şi am înţeles că există o lege naturală care face ca fiecare cauză să fie urmată de efectele şi consecinţele sale. Am cugetat de asemenea la lucrurile care sunt scrise în Cărţile Bune, şi am zis, „Am citit că «omul care are spirit sufletesc trebuie să îl trezească»; dar oare n-au toţi oameni suflet şi spirit?". Glasul Duhului Sfânt a spus, „Toţi oamenii sunt suflete aflate în interiorul unor spirite, căci spiritul şi sufletul nu sunt unul şi acelaşi lucru.

© Biblioteca Spirituală

Duhul Sfânt vine la acele suflete care se luptă cu ardoare pentru dezvoltarea spirituală şi le întăreşte puterile spiritului. Prezenţa Duhului Sfânt le susţine, şi din această cauză El este numit Mângâietorul, deşi de cele mai multe ori acest cuvânt se referă la un mângâietor lumesc".

4:10. „Cu puţin timp înainte ca spiritul sufletesc să plece din locuinţa lui pământească, Duhul Sfânt vine acolo să ofere mângâiere, deoarece El este Paznicul Porţilor. Însă Duhul Sfânt nu se apropie de slujitorii răului şi de ticăloşi, pentru că nu are nicio afinitate cu ei. Cei care-şi petrec viaţa pământească în sclavia simţurilor şi care se pleacă în faţa ispitelor lumeşti, care-şi acceptă situaţia cu slugărnicie şi îmbrăţişează o viaţă de huzur, nu au nicio afinitate cu lumina din Sfera Duhului Sfânt.

4:11. Eu i-am vorbit Fiinţei Bune şi Măreţe care luase înfăţişarea Duhului Sfânt şi iam zis aşa, „Spune-mi în ce fel voi intra în Sfera Duhului Sfânt". Răspunsul a venit nu ca un glas care îmi lovea urechile, ci ca o notă melodioasă scoasă de corzile înţelegerii sensibile din interior. „La moarte, când trupul material şi muritor va fi abandonat şi lăsat să se descompună, forma pe care ai avut-o odinioară nu va mai exista. Suflul vital va ieşi afară odată cu ultimul suspin adânc şi fiind secătuit de vlagă se va amesteca cu aerul. Toate lucrurile pieritoare se vor întoarce în propria sferă. Ceea ce continuă să existe şi va intra în Sfera Duhului Sfânt este spiritul sufletesc cu toate energiile sale şi cu toată încărcătura eterică pe care o conţine; pe tiparul lui se va modela o nouă fiinţă. Aşa cum ghinda conţine tiparul stejarului, iar sămânţa omului tiparul trupului său, tot aşa şi spiritul sufletesc conţine în el tiparul dezvoltării sale".

4:12. „La intrarea în Sfera Superioară, toate resturile muritoare vor fi eliminate şi, privind în sus, spiritul sufletesc, care a fost eliberat în veşnicie, va vedea slava de deasupra. Toate puterile spirituale se vor strânge în jurul lui şi el le va putea folosi. Spiritul sufletesc ajuns aici va fi întâmpinat cu cântecul Noului Venit, «Bine ai venit în rândul nostru, căci noi suntem tovarăşii tăi compatibili, noi suntem la fel ca tine»".

4:13. M-am adresat din nou Duhului Sfânt şi am spus, „Se pare că în Sfera Superioară sunt multe niveluri pe care se grupează fiinţele; aşadar, cum am putea să-i găsim pe cei dragi? Sunt oare aceste grupuri separate complet unele de altele?". Duhul Sfânt mi-a răspuns, „Această separare poate crea impresia existenţei unor grupuri, însă ele nu sunt delimitate de nişte bariere intangibile sau imposibil de trecut, căci ceea ce le ţine departe unele de altele este legea afinităţii. Aceeaşi lege operează şi în Sfera Inferioară, acolo unde unele forme materiale sunt atât de deosebite unele de altele, încât una dintre ele poate fi complet nemanifestată în raport cu celelalte sau complet necunoscută de ele. Gruparea din Sfera Superioară nu este mai rigidă decât gruparea de pe Pământ. Legea afinităţii face ca spiritele compatibile să fie atrase unele de altele şi să stea laolaltă, aşa cum creaturile de pe Pământ caută condiţii de viaţă compatibile şi vor să se întovărăşească cu alte creaturi asemenea lor. În ambele sfere, există afinitate şi antipatie; dacă înţelegi legea care le guvernează, vei înţelege şi natura diviziunilor existente în Sfera Superioară".

4:14. M-am gândit ceva vreme şi am zis, „Înţeleg, pe Pământ există creaturi ale luminii şi creaturi ale întunericului, iar acestea rămân separate din cauza afinităţilor lor diferite. O doamnă delicată se revoltă în faţa mizeriei şi josniciei, pentru că are o antipatie faţă ele, însă beţivul prost sau omul murdar şi indecent nu este oripilat".

4:15. Glasul Duhului Sfânt încă nu mă părăsise şi l-am auzit spunând, „Acesta este, aşadar, sfârşitul primei etape, şi aici drumeţul ostenit poate să se odihnească şi să se revigoreze. Primul zbor către divinitate s-a încheiat cu succes. Acesta este sfârşitul lumii materiale şi pieritoare, iar ceaţa *agnosiei* se învoburează departe, dedesubt. Acum, spiritul sufletesc conştient se poate bucura în lumina soarelui de deasupra".

4:16. Acolo, în Sfera Duhului Sfânt, înconjurat de o formă inefabilă de slavă şi scufundat în frumuseţe, aşa cum un înotător este scufundat în apă, m-am pierdut în extaz. Nu mai ştiam ce să zic, şi pentru că privisem faţa realităţii nu mai puteam să fiu niciodată o victimă a îndoielii. Bucuria pe care am simţit-o nu poate fi cunoscută decât dacă cineva o experimentează; a vorbi despre ea este la fel de inutil cum ar fi să descriem culorile unui orb din naştere, care nu le poate deosebi unele de altele doar pentru că le cunoaşte denumirile. După ce am privit această slavă şi

© Biblioteca Spirituală

am înţeles ce se pregăteşte pentru fiecare spirit sufletesc, m-am umplut de râvnă şi am fost copleşit de dorinţa de a-mi trezi fraţii care sunt înfăşuraţi în somnul indiferenţei. Mi-am dorit să îi pot scutura, să îi scot din letargia lor şi să-i fac să devină conştienţi de faptul că pentru a avea parte de slavă trebuie să depună efort. Însă din cauza acestui entuziasm, am înaintat pripit şi în loc să-mi ating obiectivul am căzut în groapa care îi aşteaptă întodeauna pe cei grăbiţi şi neprevăzători. Poate că este bine, deoarece în tinereţe nu aveam experienţă şi nu cunoşteam felul de a fi al oamenilor, ca să pot să fiu un învăţător bun.

4:17. După ce mi-a spus aceste lucuri şi mi-a permis să văd cum arată slava, Duhul Sfânt s-a retras, iar eu mai degrabă am simţit decât am văzut, că Fiinţa Bună şi Măreaţă pleacă. Treptat-treptat, am coborât din Sfera Superioară şi m-am trezit pe Pământ având în suflet un sentiment de fericire. Somnul trupului eliberase spiritul sufletesc, iar închiderea ochilor pământeşti a însemnat deschiderea ochilor spirituali. Începând din acea zi, am fost o fiinţă nouă.

CAPITOLUL V - MISIUNEA DESFĂŞURATĂ ÎN PRIBEGIE

5:1. Am căzut şi m-am luptat să mă ridic. Picioarele mi s-au întărit pe drumul pietros al experienţei. Am băut până la refuz din apele amare ale regretului, iar în gură am simţit gustul de fiere al fructului purificator al remuşcării. Apoi, după ce m-am curăţat şi m-am purificat, devenind încă o dată un recipient adecvat al luminii, mi s-a acordat iluminarea. Eram în legătură cu Duhul Sfânt, şi începând din ziua aceea harul nu m-a mai părăsit niciodată.

5:2. După ce am fost umplut cu putere şi inspiraţie, am fost trimis să predic doctrina Viziunii Supreme. Eu am vestit oamenilor Spiritul Suprem şi am încercat să le dirijez paşii pe cărările frumuseţii şi Adevărului. Am fost primit cu batjocură şi ironii, şi multe lovituri s-au îndreptat spre mine. Eu nu cerşesc şi nu vreau să primesc pomeni; peste tot pe unde m-am dus mi-am câştigat pâinea muncind ca cizmar.

5:3. Prieteni, iată cum le-am vorbit celor care au vrut să asculte: „Treziţi-vă, voi care v-aţi lăsat viaţa în voia somnului, care disprețuiţi efortul de a trăi. V-aţi coborât în beciul morţii şi aţi sorbit cu nesaţ din vinurile senzualităţii şi dorinţei. Acum sunteţi beţi şi dormiţi, nesocotind astfel existenţa şi natura voastră spirituală. Aţi sorbit din cupa ignoranţei şi aţi băut din ulcioarele nechibzuinţei. Treziţi-vă, deschideţi ochii şi deveniţi conştienţi de frumuseţea şi iubirea din jurul vostru. Treziţi-vă şi priviţi în lumina care vă permite să vă recunoaşteţi spiritului sufletesc. Vă dor ochii când o priviţi, dar acest lucru se întâmplă din cauza faptului că ei sunt obişnuiţi cu întunericul”.

5:4. Prieteni, am dus o viaţă plină de frustrări, căci am fost ca un copil care îşi găseşte părintele zăcând beat într-o casă care arde şi este prea greu pentru a-l putea scoate din ea. Am încercat să-i trezesc pe oameni din amorţire şi să-i scot din întunericul ignoranţei, dar ei erau vrăjiţi de descântecele ritualurilor deşarte şi erau ţinuţi prizonieri de învăţăturile iraţionale şi amăgitoare.

5:5. Când am spus, „Legea prevede că omul trebuie să lupte şi să se străduiască, căci altfel va pieri de foame, şi că acest lucru nu este valabil doar pentru trupul muritor al omului, ci şi pentru spiritul său sufletesc”, ei mi-au răspuns din întunericul ignoranţei şi din adâncurile materiei în care erau scufundaţi. I-am auzit prin ceaţa *agnosiei* cum spuneau, „Noi avem mântuitorii noştri care pledează pentru noi; aducem jertfele cuvenite şi ne arătăm respectul. Preoţii noştri stau între noi şi distrugere, iar noi suntem mulţumiţi să lăsăm bunăstarea noastră spirituală în mâinile lor. Lasă-ne în pace, căci glasul tău ne tulbură, iar noi avem mâinile ocupate cu treburile noastre de oameni muritori, aşa că nu avem timp de irosit pentru contemplarea acestor lucruri”.

5:6. Prieteni, simţeam că mă doare inima, fiindcă eram singura voce care striga în mijlocul furtunii. Şi am zis, „Deschideţi-vă doar puţin inimile şi ridicaţi-vă privirea spirituală deasupra monotoniei sordide care vă înconjoară existenţa de zi cu zi. Nu ignoraţi mâna pe care v-o întind, care vă ajută şi vă oferă speranţă, deoarece această ignoranţă care slujeşte răului inundă întregul

© Biblioteca Spirituală

Pământ. Curenţii ei se abat asupra tuturor spiritelor sufleteşti lipsite de scop, care plutesc în derivă, închise în nişte trupuri lipsite de orice direcţie, care sunt luate şi duse departe, acolo unde se vor scufunda şi vor dispărea în adâncuri".

5:7. Glasul meu părea că strigă în zadar, iar inima mea era plină de disperare, căci cu fiecare eşec şi cu fiecare decepţie, încrederea mea se spulbera. Totuşi, nu am fost lăsat de izbelişte, pentru că Mângâietorul a venit la mine în ceasurile cele mai întunecate, şi nu am rămas fără niciun prieten. Revigorat de o infuzie de vitalitate spirituală, mi-am continuat pledoaria, „Oameni din Isolia, nu vă lăsaţi duşi de curenţii puternici ai dorinţelor carnale. Nu navigaţi pe plutele viciului, pe care vântul şi valurile le poartă în toate direcţiile. Vâsliţi împotriva valurilor apatiei şi indiferenţei; aplecaţi-vă spinările şi trageţi cu putere. Căutaţi acel port în care spiritul vostru sufletesc poate să debarce pe tărâmul lui natal. De ce v-aţi lăsat să plutiţi la întâmplare pe marea firii muritoare, unde, dacă nu vă veţi trezi din apatie şi amorţire, veţi fi izbiţi de ţărmul întunecat şi veţi pieri? Treziţi-vă, treziţi-vă, vâsliţi către portul aflat în direcţia vântului".

5:8. Trupul meu a fost prins şi aruncat într-o închisoare adâncă, unde am fost torturat de nişte paznici cruzi. Tânjeam după aerul proaspăt al drumurilor, iar când am fost eliberat în cele din urmă, m-am grăbit să plec în altă parte. Şi din nou mi-am ridicat glasul în faţa celor veniţi să mă asculte şi am spus, „De ce nu daţi o utilizare bună caselor voastre şi vă ignoraţi oaspeţii? De ce îi primiţi pe cei care induc în eroare şi îi alungaţi pe cei care posedă darurile Adevărului?. Ieşiţi din casele voastre confortabile, unde staţi şi beţi băuturile care vă induc somnul şi *agnosia*. Ieşiţi afară şi respiraţi aerul proaspăt şi binefăcător al vieţii pe deplin conştiente. Fiţi nişte fiinţe întregi, trezite pe deplin, în loc să fiţi jumătăţi de oameni, pe jumătate adormiţi. Veniţi, puneţi mâna pe plug şi araţi ogoarele nemuririi. Întoarceţi brazda şi băgaţi dedesubt buruienile greşelilor voastre trecute, transformându-le într-un îngrăşământ verde, şi aveţi grijă să le îngropaţi adânc".

5:9. Ieşiţi din aerul contaminat de fumul scos de focul mulţumirii de sine, care vă adoarme şi vă înăbuşă. Veniţi afară în frigul revigorant şi umpleţi-vă plămânii cu aerul proaspăt al realităţii. Ridicaţi-vă din ameţeala plăcută a apatiei şi ieşiţi afară, ca să simţiţi vânturile provocării şi atenţiei".

5:10. Dar şi de această dată, puţini au fost interesaţi de mesajul meu, majoritatea au plecat rânjind şi strigând după mine, „Unde îţi este templul? Să nu te aştepţi la jertfe din partea noastră". Însă, pe ici pe colo, au rămas câţiva, iar eu le-am vorbit despre Calea Adevărată şi despre felul în care pot să meargă pe drumul care duce la divinitate. În ei am putut sădi semnţele care pentru a creşte trebuie îngrijite prin eforturi pământeşti şi trebuie udate de ploia care vine din Sfera de Deasupra. Am fost mulţumit cu aceşti câţiva oameni, căci m-am mângâiat cu gândul că nu mă muncisem să sap o fântână în zadar.

5:11. Prieteni, nu am stat să văd recolta provenită din seminţele pe care le sădisem, căci întotdeauna ne stau în faţă ogoare proaspete; am continuat să merg de colo-colo şi să vorbesc, şi am instruit în timp ce mi-am practicat meşteşugul. Am protejat picioarele oamenilor viguroşi cu încălţări bune, iar lucrurile spirituale pe care le-am oferit gratis s-au dovedit a fi la fel de utile.

CAPITOLUL VI - MISIUNEA DIN PĂDURE – 1

6:1. Încercările pe care trebuie să le îndure fiecare om au o afinitate numai cu el, nu şi cu altcineva, aşa încât nu există doi oameni care să fie încercaţi în acelaşi fel. Eu, care am încălţat picioarele altora, făcând ca mersul să devină mai plăcut, am avut parte de suferinţele unui infirm; şi a venit şi ziua în care nu m-am mai putut bucura de libertate de mişcare. Atunci am ajuns în acest loc, iar şederea mea aici a fost binecuvântată din multe puncte de vedere.

6:2. Prieteni, o să vă vorbesc acum despre Spiritul Suprem şi despre calităţile Sale, şi cu toate că Spiritul Suprem nu este nici bărbat, nici femeie, datorită unei convenţii oamenii îl numesc „El", iar eu voi face la fel. Aşa cum ochiul nu îl poate vedea pe Spiritul Suprem, iar mintea mărginită nu îl poate înţelege, tot aşa ele nu pot să înţeleagă desăvârşirea, frumuseţea şi binele.

© Biblioteca Spirituală

Acestea sunt nişte calităţi ce izvorăsc din Spiritul Suprem, de care El este îndrăgostit; prin urmare, reacţionează la ele. Aceste lucruri au o afinitate cu sufletul.

6:3. Prin urmare, dacă omul aspiră către desăvârşire, frumuseţe şi bunătate, chiar dacă nu ştie nimic despre spiritul sufletesc, el va ajunge să dobândească o astfel de cunoaştere. Şi dacă nu ştie nimic nici despre Spiritul Suprem, i se va da şi această înţelegere. Căci dacă un om porneşte pe drumul spre York şi va continua să îl urmeze, va ajunge cu siguranţă acolo, chiar dacă nu a auzit niciodată de York.

6:4. Aşadar, prieteni, dacă dorinţa voastră este să atingeţi desăvârşirea, frumuseţea şi bunătatea şi să cunoaşteţi Adevărul final şi Realitatea supremă, atunci nu are niciun rost să negaţi existenţa Spiritului Suprem. Ar fi o nebunie ca un om care este hotărât să urmeze drumul spre York să nege existenţa oraşului York. În orice caz, indiferent dacă el crede sau nu că se află acolo, acest lucru nu influenţează cu nimic înfăţişarea lui.

6:5. Aşa stând lucrurile, poate că s-a vorbit prea mult despre destinaţie şi prea puţin despre drumul care trebuie parcurs. Pentru omul care călătoreşte spre York sunt mai importante informaţiile referitoare la drum, la bifurcaţii şi la repere, decât cele referitoare la destinaţia sa. Înainte să vă preocupaţi de preţurile de la han trebuie să traversaţi râurile şi să străbateţi dealurile.

6:6. Cea mai bună modalitatea de a cunoaşte şi a înţelege un lucru este să îi studiezi calităţile, iar acest lucru nu este mai puţin adevărat atunci când este vorba de Spiritul Suprem. Aşadar, gândiţi-vă: Ce este frumuseţea, ce este bunătatea şi ce este desăvârşirea? Nu este oare adevărat faptul că aici ele pot fi cunoscute doar prin lucrurile opuse şi prin reflexiile lor? Dacă aşa stau lucrurile, atunci unde există ele? Căci cum ar putea un lucru non-existent să aibă o reflexie, şi cum ar fi posibil ca ceva ce nu există să aibă un opus?

6:7. Spiritul Suprem este soarele Sferei Spiritului, aşa cum Duhul Sfânt este lumina sferei Sale. Viermele care iese la suprafaţă în zori vede lumina, însă pleacă înainte ca soarele să răsară, căci este incapabil să suporte acele raze care nu au nicio afinitate cu mocirla. El nu a văzut niciodată splendoarea care domneşte la suprafaţă, cu toate că lumina îi dă de ştire că ea există. Rândunica se avântă şi se năpusteşte către lumina solară, bucurându-se de căldura cu care ea are o afinitate, însă nu-şi poate depăşi nicidecum limitele. Ea poate să vadă splendoarea, însă ca pasăre nu o poate atinge.

6:8. Când pământul este învăluit de ceaţă viermele rămâne la suprafaţă fără nicio problemă, însă rândunica încetează să zboare. Aşa este şi cu ceaţa *agnosiei*, fiindcă atunci când aceasta acoperă sfera muritoare, creaturile târâtoare şi oarbe se mişcă mai liber, pe când cele înaripate sunt stânjenite.

6:9. Oamenii care sunt nemulţumiţi de reflexia lipsită de substanţă caută realitatea care îi dă naştere, iar aceştia sunt cei ce privesc în direcţia Spiritului Suprem şi a divinităţii. Acela care, văzând reflexia, îşi spune, „În spatele ei trebuie să fie ceva mai măreţ, un lucru pe care trebuie să-l caut", este un om religios. Însă cel care zice, „Reflexia este plăcută şi îmi oferă satisfacţie, însă este obositor să îi caut cauza", nu este un om religos.

6:10. Reflexiile sunt iluzorii, iar acelea care sunt oglindite de ceaţa întunecată a *agnosiei* sunt cele mai înşelătoare. Mulţi sunt induşi în eroare şi cred că ceea ce este urât este de fapt frumos, că ceea ce este nedesăvârşit este desăvârşit şi că ceea ce este rău este bun; în felul acesta sunt prinşi în capcana dorinţei lor pentru lucrurile inutile şi lipsite de valoare. A căuta desăvârşirea înseamnă a căuta Spiritul Suprem. A căuta bunătatea înseamnă a căuta divinitatea. A căuta frumuseţea înseamnă a le dori pe amândouă.

6:11. Cei care caută desfătări şi plăceri au puţin de câştigat, însă a căuta adevărata fericire este un scop respectabil, pentru că indică direcţia cea bună. Nefericirea, disperarea şi regretul sunt produsele ignoranţei, smintelii şi apatiei. Efectele negative au la bază cauze negative. Desfătarea şi plăcerea sunt nişte copaci nefolositori, ale căror fructe fie că sunt amare, fie nu au niciun gust. Ignoranţa este întunericul spiritului sufletesc, fumul înecăcios în care acesta se rătăceşte. Ea amăgeşte spiritul omului şi îl face să lâncezească, ca şi cum ar fi consumat un drog, aşa încât omul nu mai este treaz din punct de vedere spiritual, nu mai este atent şi nu mai are

© Biblioteca Spirituală

energie. Acesta îşi pierde vlaga şi este prins în mlaştina materiei.

6:12. Prieteni, dacă vreunul dintre voi constată că Spiritul Suprem are un anumit cusur, să fiţi convinşi că acel cusur aparent este doar efectul limitelor firii voastre muritoare. Este ca atunci când vă uitaţi la soare printr-o sticlă grosieră şi murdară şi credeţi că petele şi imaginile deformate pe care le vedeţi aparţin soarelui însuşi. Nu soarele este pătat şi deformat; cusurul este al sticlei sau chiar al ochiului privitorului, dar se produce un efect care dă impresia că soarele este cel care are nişte imperfecţiuni. Însă indiferent cât de deformată este imaginea, realitatea din spatele ei este desăvârşită, iar aceasta este reprezentată de Spiritul Suprem.

6:13. Spiritul Suprem rămâne mereu nemişcat în centrul roţii veşniciei, care îşi mişcă circumferinţa către universurile Sferei Inferioare. Numai El este realitatea centrală şi neschimbătoare, axul în jurul căruia se învârt toate lucrurile. Timpul începe în veşnicie şi se sfârşeşte acolo, chiar dacă poate să pară etern, deoarece el este reprezentat de ciclurile schimbării.

6:14. Pentru mine, ca să vorbesc despre un început este o concesie pe care o fac limitelor firii muritoare, însă această discuţie este inutilă. Drumeţul hotărât nu priveşte înapoi. Ajunge să spun doar atât, că a existat o Conştiinţă Unică şi inefabilă, care cuprindea esenţa desăvârşirii şi a realităţii. Când puterea potenţială a fost agitată de un gând, ea a curs în afară potrivit unui ritm, şi acesta a fost începutul. Nu vă bateţi capul cu aceste lucruri şi nu vorbiţi cu alţii prea mult despre natura Spiritului Suprem. A-l căuta fără a deveni mai întâi conştienţi de spiritul sufletesc este ca şi cum ai căuta întunericul având în mână un felinar aprins.

6:15. Spiritul Suprem este sursa a tot ceea ce este spiritual şi aceasta este puterea care s-a revărsat şi a dat naştere tuturor lucrurilor. Şi ordinea în care s-a revărsat această putere este aceeaşi cu ordinea în care se va întoarce.

6:16. Prieteni, acestea sunt nişte lucruri greu de înţeles, şi nu are niciun rost să intraţi în ape mai adânci. Omul are destule probleme presante de rezolvat în interiorul lui, aşa încât înainte să se adâncească în aflarea naturii Spiritului Suprem trebuie mai întâi să caute să dezlege tainele naturii sale. Şi ceva şi mai important, înainte să cerceteze alte lucruri, trebuie să se ocupe de propriile cusururi. Dacă un om este nevoit să parcurgă un drum lung, va trebui în primul rând să aibă grijă de tălpile sale.

CAPITOLUL VII - MISIUNEA DIN PĂDURE – 2

7:1. Din Sfera de Deasupra, a coborât o Forţă Spirituală, care a pătruns în Sfera Materială şi Muritoare, numită Natură. Folosindu-se de legea cauzei şi efectului, precum şi de legile necesităţii şi conservării vieţii, Natura a îndrăgit această forţă a vieţii venită din înalt şi a avut grijă ea ea, dând forme pământeşti tiparelor spirituale pe care le-a adus.

7:2. Viaţa vine de la Spiritul suprem şi ajunge în Sfera Materială şi Muritoare după ce străbate Sfera de Deasupra, în timp ce Natura lucrează cu lut. Viaţa umple ambele părţi ale fiinţei omului, deşi acesta ar trebui să înveţe să o concentreze în sinele său superior. În omul spiritual viaţa devine puternică, în timp ce în omul pământesc este slabă, la fel cum şi în vultur ea este puternică, iar în vierme este slabă.

7:3. În Natură există forţe aflate mai presus de cunoaşterea omului, dar indiferent care sunt acestea, omul trebuie să se armonizeze cu ele, căci ar da dovadă de nesăbuinţă dacă s-ar lupta cu necunoscutul sau dacă ar provoca nişte puteri pe care nu le poate înţelege. Pentru a trăi într-un mod armonios, omul trebuie să respecte toate formele de viaţă şi să-şi trateze semenii cu respect şi amabilitate. Tot ce este frumos şi util trebuie păstrat, iar omul trebuie să continue să sporească aceste lucruri. Niciun lucru însufleţit, frumos sau unic nu trebuie distrus fără motiv, decât dacă se ştie că este vătămător.

7:4. Gândul este efectul minţii care lucrează asupra materiei, iar sentimentul este viaţa care se manifestă în materie. În interiorul omului, gândul şi sentimentul sunt două lucruri inseparabile, căci dacă sentimentul nu este conştientizat şi condiţionat de gând, el nu poate servi

© Biblioteca Spirituală

unui scop mai înalt decât acela de ordin material, iar omul este mai mult decât materie. Prin urmare, toate sentimentele trebuie comunicate unui for interior care să le experimenteze şi să reacţioneze la ele. Gândurile şi sentimentele nu sunt absente din Sfera Duhului Sfânt, ci acolo se produce chiar o intensificare a lor. Acesta este unul dintre motivele pentru care omul trebuie să înveţe să le controleze aici, fiindcă Pământul este o şcoală unde află cum să se folosească de acele puteri extraordinare şi inimaginabile.

7:5. Prieteni, lucrurile pe care vreau să vi le spun alcătuiesc o doctrină atât de înaltă, încât este greu să poată fi transmise minţilor întunecate ale oamenilor. Unii nu vor pricepe niciodată mesajul şi semnificaţia lui, în timp ce alţii vor râde şi îşi vor bate joc de el. Aceia care încearcă să-l ajute pe om să urce pe poteca abruptă şi care îi întind o mână prietenoasă sunt mai mult ridiculizaţi, decât ascultaţi. Omul preferă să doarmă pe patul moale al *agnosiei* decât să se trezească la crunta realitate. De obicei, aceia care le tulbură somnul sunt ocărâţi. A gândi înseamnă a înţelege şi a crede, însă cine nu gândeşte şi nu crede este mai puţin tulburat şi urmează calea cea largă a trândăviei şi apatiei. Prin urmare, aceia care nu caută spiritualitatea trebuie lăsaţi în pace.

7:6. Majoritatea lucrurilor rostite în această sihăstrie nu sunt pentru cei neiniţiaţi şi de aceea ele nu trebuie consemnate în scris, căci unui copil nu-i poate fi dat un lemn aprins. Iniţierea este un ritual plin de semnificaţie, scopul ei fiind acela de a-l trezi pe cel care doarme şi a-i deschide ochii spirituali. Celui care doarme îi vorbeşti degeaba; la fel şi celui care este surd sau care nu vrea să audă. Aşa se face că oamenii merg ca prin ceaţă şi văd lucrurile neclar sau chiar le văd deformate. Voi, prieteni, trebuie să vă duceţi în mijlocul lor, să îi prindeţi de mână şi să le fiţi călăuze. Dacă nu vor vrea să vă urmeze, numai ei vor suferi, căci dacă faceţi tot ce depinde de voi, mai mult nu este posibil.

7:7. În legătură cu mintea. Aceasta vine de la Spiritul Suprem prin intermediul Duhului Sfânt şi ea este pentru Spiritul Suprem ceea ce este lumina solară pentru soare. Adesea este asemănată cu lumina. Şi pentru că odinioară le-a fost explicată oamenilor în felul acesta, fiii lor, cu mintea tulburată, au început să se închine soarelui, pentru că întotdeauna omul a înţeles greşit învăţăturile şi a căutat să le aducă de la un nivel superior la unul inferior.

7:8. Aceia care caută adevărul despre natura lor sunt oameni ce vor deveni mai mult decât oameni; aceştia se află pe drumul către dumnezeire. Aceia care îşi închid minţile faţă de Adevăr, închid de fapt uşile unei cuşti în care rămân ca nişte animale ceva mai evoluate. Omul apatic va fi amăgit de ideile sale şi de lucrurile pe care şi le imaginează; el va accepta imediat acele învăţături care nu presupun niciun fel de efort. Dacă va veni vreodată un învăţător care va spune, „Renunţaţi la voinţa şi raţiunea voastră şi vă voi da viaţă veşnică”, acel om va avea atâţia adepţi, încât nici nu va putea să îi numere.

7:9. Acum, cunoscând adevărul, vă daţi seama cât de inutil şi prostesc este să repeţi fără să gândeşti această formulă lipsită de valoare, „Eu sunt un ticălos mizerabil şi neajutorat, înlănţuit de faptele rele ale părinţilor mei. Din firea mea sunt înclinat către rău şi nu mă pot mântui singur. Mântuieşte-mă, ai milă de mine şi iartă-mă, căci sunt smerit şi nefericit”. Acestea, prieteni, sunt doar nişte cuvinte rostite, şi fără îndoială că ele vorbesc de la sine. O astfel de perspectivă nu este numai degradantă, dar ea îl osândeşte pe om să fie dezmoştenit. Îl orbeşte, astfel încât nu-şi mai poate vedea propria natură, şi îl leagă cu nodurile ignoranţei; îl ţine prizonier în robia materiei.

7:10. Fără îndoială, Spiritul Suprem şi Planul Său Măreţ sunt greu de înţeles, de aceea este mai uşor ca omul să nu dea atenţie gândurilor perturbatoare, să le alunge şi să evite efortul. Abia după ce a chibzuit îndelung asupra materiei, el poate ajunge să creadă în lucrurile spirituale şi în propria nemurire, iar acesta este doar primul pas. Timpul a arătat că neîncrederea şi lipsa credinţei derivă fie din neputinţa de a gândi profund, fie din apatie. În ambele cazuri, mintea cade pradă *agnosiei* şi, fiind slăbită de ignoranţă şi prejudecăţi, alunecă ostenită în prăpastie, trăgând concluzii pripite şi false.

7:11. Adevărata iluminare spirituală nu poate fi găsită doar cu ajutorul cuvintelor scrise de oameni sau doar cu ajutorul raţiunii şi logicii, însă acestea sunt nişte indicatoare importante

© Biblioteca Spirituală

care apar pe cale. Ele indică direcţia corectă, iar Cărţile Bune sunt călăuze de încredere pe drum, dar se ajunge într-un punct unde, pentru a găsi iluminarea spirituală şi pentru a trece dincolo de limitele materiei, omul trebuie să se folosească de un vehicul spiritual. Capacitatea oricărui om de a atinge spiritualitatea şi de a cunoaşte adevărul este limitată doar de tenacitatea sa în privinţa căutării şi de tăria sa morală atunci când vine vremea să lupte.

7:12. Cum ar putea un om care cugetă îndelung la minunea creaţiei şi la complexitatea lucrurilor create să susţină că el crede sincer că acestea au luat fiinţă de la sine? Cum ar putea să privească frumuseţea uimitoare a universului care se roteşte, care este atât de bătrân, dar atât de plin de viaţă, şi care nu dă semne că îşi pierde puterile, şi să spună că în spatele lui nu există un creator? Cum ar putea să se uite la lumina zilei, dătătoare de viaţă, şi la lumina nopţii, care favorizează creşterea, la Pământul roditor şi la stelele arzătoare, şi să creadă cu adevărat că toate aceste lucruri sunt rodul purei întâmplări? Cum ar putea acest univers vast şi minunat să se fi creat pe sine însuşi? Ar fi ca şi cum un covor s-ar fi ţesut singur sau ca şi cum o statuie s-ar fi desprins singură cu dalta din stâncă.

7:13. Absolut toate lucrurile create se supun unor legi de bază, iar acolo unde există legi trebuie să existe şi un Legiuitor. Există un singur set de legi imuabile, aşa încât nu poate fi decât un singur Legiuitor. Dacă ar fi fost altfel, legile ar fi intrat în conflict, provocând haos şi confuzie în loc să producă ordine şi stabilitate.

7:14. Oamenii mi-au pus adesea întrebări referitoare la rău şi au încercat să-mi întindă capcane cu întrebările lor. Răul este un fel de mucegai sau un fel de rugină care se formează la suprafaţa impulsurilor pure şi creatoare ale binelui atunci când acestea pătrund în Sfera Materială şi Muritoare aflată mai jos. Aceste impulsuri pot fi purificate de răul care le contaminează printr-un proces de schimbare şi regenerare. Tot ce coboară din Sfera Superioară se reflectă aici sau găseşte nişte elemente opuse, căci aceasta este calitatea materiei. Această opoziţie sau reflexie poate fi atât de diferită, încât să se manifeste ca rău.

7:15. Tot ce există pe Pământ evoluează sau involuează, tinzând fie spre tiparul pur, care a plecat de la Proiectantul Divin, fie spre materia grosieră şi pământească. Răul nu vine de sus, ci el este doar rezultatul faptului că omul trăieşte în sfera inferioară a schimbării şi degradării. Aici, pe Pământ, schimbarea este fundamentală, şi la fel ca orice altceva, ea poate servi unor scopuri bune sau rele. Când un lucru devine prea bun, schimbarea îl va face să dispară, şi la fel se întâmplă şi dacă devine prea rău. Înţelepciunea nelimitată a Creatorului este dincolo de orice critică, însă cei ignoranţi şi apatici vor continua să critice.

7:16. Dacă nu există direcţie şi control, toate lucrurile se vor îndrepta în mod firesc spre haos şi confuzie. Schimbarea nedirijată nu poate duce decât la dezordine. Prin urmare, oriunde este o mişcare ordonată, acolo trebuie să fie şi o direcţie, iar unde este direcţie, trebuie să fie şi cineva care dirijează. Nicio persoană care cugetă suficient de profund nu ar putea să ajungă la concluzia că marele univers şi întreaga creaţie nu urmează o anumită direcţie. Şi atunci, nu este clar că acest Creator şi Îndrumător este Spiritul Suprem?

CAPITOLUL VIII - MISIUNEA DIN PĂDURE – 3

8:1. Fiecare sămânţă sufletească este sădită în întreaga fiinţă în conformitate cu destinul actual, iar din aceasta vor răsări cele două ramuri ale fiinţei depline, şi anume spiritul sufletesc şi trupul muritor. Atunci când intră în materie, spiritul sufletesc, deşi nu este alcătuit din elemente pieritoare, atrage la sine, datorită legii afinităţii, anumite elemente; acestea fac ca toate spiritele sufleteşti să se manifeste diferit atunci când se află în Sfera Materială şi Muritoare.

8:2. Sămânţa omului conţine un potenţial de viaţă care are o afinitate cu suflarea de viaţă care impregnează Sfera Inferioară. Iar atunci când se unesc două impulsuri de viaţă complementare, acolo ia naştere viaţa. Noua fiinţă creşte în pântec, divizându-se în părţi mult prea mici pentru ca ochiul să le poată vedea, iar acestea se aranjează în aşa fel încât să formeze o copie a modelului conţinut de sămânţa sufletească.

© Biblioteca Spirituală

8:3. Natura alcătuieşte trupul în aşa fel încât să semene cu tiparul conţinut în sămânţă; legea afinităţii face ca fiecare fiinţă nouă să atragă sau să respingă anumite elemente şi condiţii, aşa după cum a rânduit destinul său. Afinitatea şi destinul acţionează într-o asemenea manieră, încât nu există două persoane care să aibă aceeaşi alcătuire şi aceeaşi compoziţie. Fiecare dintre ele este diferită până în cele mai mici părţi ale fiinţei sale.

8:4. Sămânţa sufletească nu este atrasă în Sfera Materială şi Muritoare de dorinţa ei de a exista în materie, ci pur şi simplu aici este vorba de legea afinităţii. Succesul sau eşecul, faima sau vieţuirea ca non-entitate, nu depind de un destin prestabilit, deşi acesta poate să le facă uşor sau greu de atins. Destinul poate să-l facă pe om să se nască bogat sau sărac, slab sau voinic, civilizat sau sălbatic, dar nu-l poate face să accepte această condiţie sau să nu încerce să o schimbe.

8:5. Capacitatea de a procrea există atât în bărbat, cât şi în femeie, chiar dacă în fiecare dintre ei se manifestă diferit. Această capacitate are o dublă natură, care nu este uşor de explicat. Anticii au numit-o „raza dublă" şi au vorbit despre o forţă activă şi una pasivă; una dintre ele, spuneau ei, este mai uşoară decât cealaltă. Reacţia celor două forţe una faţă de alta se exprimă în relaţia de iubire. Forţa de atracţie are şi ea o dublă natură, existând o formă inferioară şi una superioară.

8:6. Prieteni, mi se pun adesea întrebări despre moarte, căci aceasta pare să-i înspăimânte pe oameni, care o consideră a fi cel mai mare rău, deoarece îi poate lovi şi pe ei. Aceasta este o atitudine greşită, izvorâtă din ignoranţă şi din apatia spirituală. Moartea vine atunci când trupul şi-a atins scopul pământesc sau când ar fi trebuit să-l atingă, iar acum este uzat şi gata să se descompună. Forţele vitale, care până acum l-au ţinut laolaltă, se retrag şi se concentrează în sufletul spiritual. Nu este sfârşitul, ci doar o separare, o desfacere în două părţi, iar acestea se întorc la locul lor, pentru care au o afinitate. Nu este vorba de o dezintegrare, ci de o reînnoire. Partea nemuritoare este absorbită de elementul său fără a se descompune, în timp ce partea muritoare trebuie să respecte legea care o guvernează, şi anume aceea că va putrezi şi va fi reînnoită. Moartea nu distruge nimic altceva decât lagătura dintre spiritul sufletesc şi trupul pieritor.

8:7. Există un lucru pe care trebuie să-l cunoaşteţi şi asupra căruia trebuie să cugetaţi cu seriozitate, căci el are legătură directă cu starea de după moarte. Acesta se referă la două categorii de fapte rele; una care se face pe faţă, şi chiar cu mult curaj, dacă mi se permite folosesc acest cuvânt pentru a descrie o faptă rea; şi alta care se face pe furiş şi cu viclenie.
Pedeapsa pentru prima este adesea aplicată de om, şi în multe situaţii ea poate să provoace o reajustare spirituală. Însă în cazul celei de-a două, când fapta săvârşită pe furiş este îmbrăţişată strâns la piept, sensibilitatea spiritului sufletesc o va spori. Dar pentru că faptele lor rele au fost ascunse şi nu au fost vizibile, cei vicleni vor suferi cu mult mai mult decât aceia ale căror fapte rele au fost săvârşite la vedere.

8:8. Din această cauză, ipocrizia trebuie considerată a fi viciul cel mai detestabil, aşa că trebuie condamnată ca atare. Cei care trec prin viaţă şi fac fapte rele care nu au fost descoperite, mai ales dacă au fost săvârşite sub faţada virtuţii, vor suferi mult mai mult decât cei condamnaţi pentru ucidere şi hoţie. Iată de ce Cărţile Bune osândesc ipocrizia şi înşelăciunea mai mult decât crima şi hoţia, pentru că din punct de vedere spiritual, primele sunt mult mai vătămătoare. Acesta este un lucru puţin înţeles. Şi la fel de puţin înţeleasă este natura tristeţii şi a suferinţei. Suferinţa este de două feluri: una reprezintă rezultatul unei fapte nesăbuite, a unei fapte rele sau a unei fapte săvârşite din ignoranţă, iar cealaltă este prescrisă de destin, pentru a pune la încercare spiritul sufletesc. Gândiţi-vă bine la aceste lucruri, căci în felul acesta veţi dobândi o înţelegere mai bună a vieţii.

8:9. Spiritul sufletesc emite un fel de strălucire, numită „lumină spirituală", care poate fi văzută de mulţi dintre aceia care s-au trezit din punct de vedere spiritual. Ea învăluie trupul pământesc şi formează un fel de inel strălucitor deasupra capului. La oamenii buni, acesta este strălucitor, însă la cei vicioşi este lipsit de strălucire. De aceea se spune, „Chipurile celor ce sau înfrânat de la fărădelegi vor străluci precum soarele". Şi el indică şi starea diferită a oamenilor care mor. Totuşi, este bine să ţineţi minte că nu este suficient să vă înfrânaţi de la fărădelegi, ci

© Biblioteca Spirituală

trebuie în acelaşi timp să acţionaţi în mod pozitiv în slujba binelui.

8:10. Nu e plăcut, prieteni, să zăbovim prea mult asupra sorţii celor rău intenţionaţi, a căror stare de după moarte este un coşmar de conflicte necontenite şi de urâţenie permanentă. Aceştia sunt morţii care nu pot să se elibereze şi care tânjesc după uitare şi după supremaţia morţii. Aceasta nu este o învăţătură plăcută, dar ar fi un lucru nechibzuit să evităm realitatea doar pentru că este prea dureroasă ca să zăbovim asupra ei. Numai cei slabi fug de realitate. Este suficient să spunem că există un loc pentru care cei ticăloşi au afinitate şi unde aceştia vor fi atraşi, un loc în care remuşcarea şi regretul vor fi cu mult mai dureroase decât orice tumoare canceroasă. Suferinţa este mai grea după moarte. Onorurile nemeritate, bunul renume nejustificat şi foloasele necuvenite nu vor fi nici ele trecute cu vederea. Nimeni nu poate scăpa de judecata conştiinţei sale regenerate, care evaluează şi judecă prin comparaţie cu standardele de puritate absolută.

8:11. Ei bine, oamenii întreabă adesea ceva ce are legătură cu învăţătura referitoare la locul necurat, acolo unde este aruncat tot gunoiul spiritual. Prieteni, doctrina osândei veşnice este falsă. Nu poate fi vorba de aşa ceva, fiindcă asta ar însemna că există o finalitate inferioară, ceea ce nu numai că este împotriva întregii intenţii creatoare, dar în acelaşi timp pune sub semnul întrebării bunătatea Spiritului Suprem. Nefericirea pe care o simt fiinţele necurate în locuinţa groaznică şi întunecată pe care şi-au ales-o singure este de fapt o curăţare, o cură de purificare. Şi cu toate că ea durează multe veacuri, iar drumul care urcă prin densitatea materiei este lung şi anevoios, există un sfârşit, fie în slavă, fie în uitare.

8:12. După aşa-numita moarte, cuvânt care în trecut nu însemna nimic altceva decât retragere, fiecare spirit sufletesc se duce în locuinţa către care este atras de afinitate. Acolo, toate puterile şi calităţile sale latente acumulate pe durata vieţii pământeşti sunt eliberate şi scoase la iveală. Acestea ar trebui să fie suficiente pentru o fericire şi o libertate spirituală desăvârşite; iată ce voiau să spună Anticii atunci când ziceau, „Calităţile sale îi vor asigura hrana”. Omul care a învăţat să trăiască armonios pe Pământ îşi va păstra starea de armonie şi acolo sus. Anticii se refereau şi la acest lucru atunci când ziceau, „Cine seamănă seminţele discordiei va culege furtună”.

8:13. Prieteni din pădure, spiritele sufleteşti ale bărbaţilor maturi şi ale femeilor mature sunt închise adesea în cimentul întărit al materialismului. Comparaţi această stare cu inocenţa unui copil al cărui spirit sufletesc, nepătat de răutate, încă mai păstrează o afinitate cu sursa fiinţei sale. Însă pe măsură ce se dezvoltă, trupul muritor va începe să se strângă în jurul fiinţei din interior şi o va acoperi cu straturi de materialitate din ce în ce mai groase. În curând, lumina nu va mai pătrunde, iar amintirea frumuseţii interioare va fi înăbuşită. Viziunea va dispărea, iar spiritul sufletesc, al cărui contact cu tărâmul său natal a fost întrerupt, se va scufunda într-un somn al uitării. Zidurile de carne ale închisorii îl ţin strâns, iar comunicarea cu lumina libertăţii aflată în exterior devine din ce în ce mai dificilă. Treptattreptat, frumuseţea dispare în întunericul care o învăluie.

8:14. Prieteni, nu vreau să zăbovesc inutil asupra acestor aspecte ale învăţăturilor înalte, căci ele sunt prezentate suficient de bine în Cărţile Bune ale Anticilor şi pot fi studiate acolo. Mai degrabă aş vrea să vorbesc despre calităţile divine. Cea mai importantă dintre acestea este iubirea, căci numai prin iubire omul poate învăţa cel mai bine ce este nemurirea. Iubirea adevărată aduce cu ea toate celelalte virtuţi cu ajutorul cărora trebuie să se ajungă la trezire spirituală. Trezirea spirituală este urmată de o curgere a puterii calmului, care-i face pe oameni să devină liniştiţi şi tăcuţi. Ea potoleşte graba zgomotoasă, care secătuieşte vitalitatea, şi calmează agitaţia neproductivă. Disputele şi controversele pe teme spirituale devin inutile, căci spiritul sufletesc care s-a trezit nu mai depinde de credinţele nefondate din exterior, ci de realităţile şi convingerile interioare. Unii au spus că aici, în Sfera Materială şi Muritoare, oamenii nu pot avea niciun fel de convingeri, însă experienţa mea pare să susţină faptul că omul poate dobândi anumite convingeri. Există un drum care duce spre siguranţă, chiar dacă acesta este lung şi obositor.

8:15. Totuşi, se vorbeşte prea mult despre spiritualitate într-o lume în care manifestările

© Biblioteca Spirituală

ei sunt puţin numeroase. Doar câţiva oameni pot vedea destinaţia, pe când cei mai mulţi se află la mare distanţă în urma lor. Pentru aceştia, cel mai important este să cunoască condiţiile pe care le vor întâlni pe cale, precum şi locurile unde se află fântânile revigorante şi sursele de hrană; iată informaţiile de care au nevoie. Aşa că până când nu veţi fi unul dintre aceia care vede finalul, nu căutaţi să vă scufundaţi prea devreme în apele extazului spiritual şi ale devoţiunii spirituale. Fiecare lucru are locul şi timpul său.

8:16. În primul rând, dobândiţi un control deplin asupra trupului şi înfrânaţi-vă toate impulsurile şi dorinţele cărora le dă naştere. Acesta este doar primul pas, iar calea şi mijloacele sunt indicate în preceptele legilor morale. Studiaţi-le cu sârguinţă, dar ţineţi minte că în absenţa practicii, studiul şi înţelegerea sunt nişte lucruri absolut inutile. Mai întâi, învăţaţi să trăiţi aşa cum se cuvine şi abia apoi căutaţi să progresaţi.

8:17. Pentru spiritul sufletesc, viciul este ca un cancer, iar depravarea este ca o ciumă. Faptele meschine, ura şi răutatea sunt ca ciupiturile de vărsat de vânt. Aceste lucruri sunt ca nişte boli spirituale, care lovesc atunci când omul este slab din punct de vedere spiritual. Ele înfloresc acolo unde oamenii se feresc de obligaţii şi evită responsabilităţile, acolo unde nu pot îndura suferinţa cu răbdare şi tărie morală, acolo unde caută în mod egoist plăcerile, distracţiile şi frivolitatea deşartă. Aceste lucruri sunt osândite de veacuri; şi cine ar îndrăzni să privească în urmă şi să spună că osândirea lor a fost un lucru greşit?

8:18. Cel mai mare dar al spiritualităţii, prin care spiritul sufletesc devine conştient de propria existenţă, nu este o stare de fericire tihnită. Dimpotrivă, acesta este reprezentat de forţa motrice care mână spiritul să meargă înainte pe calea dumnezeirii şi să dea piept cu cele mai mari obstacole. Prima bătălie este aceea care vizează stăpânirea de sine, dobândirea controlului asupra elementului muritor.

CAPITOLUL IX - MISIUNEA DIN PĂDURE – 4

9:1. Omul este predispus să greşească; acest lucru se întâmplă din cauza firii sale muritoare şi a mediului de viaţă pământesc, alcătuit din materie, care-l poate duce pe căi greşite. El este călăuzit de destin şi trebuie să se supună unor legi pe care nu le poate încălca, aşa încât libertatea de care se bucură este în mare măsură o iluzie. Scăparea lui este să meargă în sus, iar acest drum ascendent poartă denumirea de drumul spiritualităţii sau Adevărata Cale. Omul muritor se află în robia necesităţii, însă aceasta este o calitate esenţială a vieţii pământeşti, care-l pregăteşte să se bucure de libertatea cea mare aflată dincolo.

9:2. Asemenea unui om care doarme într-un ţinut ostil, spiritul sufletesc căzut într-un somn profund este lipsit de apărare şi expus atacurilor. El poate fi influenţat de spiritele bune şi rele, însă dacă nu se trezeşte nu poate face diferenţa între ele. Din momentul venirii şi naşterii sale în lumea muritoare, spiritul sufletesc este supus influenţelor ce ţin de legea afinităţii, care atrag sau resping. Acestea se îndreaptă spre centrul iraţional al sufletului spiritual şi provoacă nişte impulsuri trepidante, ce se mişcă asemenea unor valuri circulare, care se deplasează în afară şi caută reacţii compatibile. Mişcările acestea sunt dirijate de destin.

9:3. Aşa cum trupul are centri raţionali şi iraţionali, tot aşa stau lucrurile şi cu sufletul spiritual. Partea raţională a spiritului sufletesc nu poate fi dominată de spiritele bune sau rele fără acordul ei. Aceasta este partea mai receptivă la impulsurile care vin ca nişte raze din Sfera Duhului Sfânt şi din firea ei nu este înclinată către rău.

9:4. Vieţile tuturor oamenilor sunt guvernate de un destin prestabilit. Însă indiferent de ceea ce aduce cu sine, fiecare trebuie să se ridice deasupra lui, deoarece destinul este elementul provocator, care îl pune la încercare pe om şi îi evaluează lipsurile. Numai sufletul spiritual poate fi eliberat de sub dominaţia destinului; pentru lutul muritor acest lucru este imposibil. Prin urmare, intenţiile destinului trebuie lăsate să se manifeste doar în trupul pieritor.

9:5. Prieteni, lumea mă întreabă, „Ce este sămânţa sufletului şi de unde a venit ea?”. Mai presus de toate lucrurile se află Spiritul Suprem, care este încojurat de o mare sufletească, sub

© Biblioteca Spirituală

care se găseşte spiritul, iar mai jos de el, materia. Sămânţa sufletului este o picătură din marea sufletească, care s-a separat şi a fost închisă în cochilia spiritului. Cu ajutorul lui, ea poate să coboare şi să se reîntoarcă acolo, şi poate face acest lucru de multe ori. Ceea ce este trupul carnal pentru spiritul sufletesc, aceea este şi spiritul pentru sămânţa sufletului.

9:6. Legile Spiritului Suprem nu pot fi eludate, însă omul are în el capacitatea de a se ridica deasupra lor şi de a dobândi o libertate mai mare. El poate, desigur, să aleagă poteca ce duce în jos şi să se predea în loc să lupte, însă pe măsură ce va coborî se va simţi din ce în ce mai îngrădit; va deveni mai mult o jucărie a forţelor pe care nu le poate controla, o frunză aflată în bătaia vântului. Libertatea se află la sfârşitul drumului care urcă, nu în adâncurile materiei.

9:7. Toate relele din această lume sunt creaţia omului; chiar şi bolile şi afecţiunile apar din cauza faptului că oamenii sunt înclinaţi către rău. Răul din gropile de gunoi se poate întinde chiar şi în Sfera Duhului Sfânt pentru a-i lovi pe oameni. Dar oare n-a apărut el din cauza ticăloşiei lor? Aici iau naştere lucruri malefice nevăzute, care vor începe să paraziteze trupul muritor. Ele nu pot fi descrise în cuvinte şi de aceea nu vi le pot face cunoscute. Însă acestea există, la fel cum există şi spiritul sufletesc, care nu poate fi văzut şi cunoscut de către muritori.

9:8. Prieteni, lumea nu trebuie să fie un loc năpădit de rău. Dacă oamenii şi-ar putea curăţa veşmintele murdare ale minţii lor, aici ar putea să fie un loc al bucuriei necontenite. Oamenii poartă povara trupului lor cu o tristeţe pe care nu şi-o doresc. Ei sunt ca un om care trăieşte într-un mormânt gol şi care se fereşte de lumina puternică a soarelui de afară. Şi cu cât va evita mai mult să iasă de acolo, cu atât trupul lui se va albi şi îşi va pierde puterea. Oamenii însă preferă să ignore mesajele care s-au transmis de-a lungul veacurilor.

9:9. Aşadar, prieteni, noi progresăm doar puţin. Omul se uită în jurul lui cu speranţă, căutând să găsească inspiraţia în locuri îndepărtate, când de fapt, tot timpul, lucrurile de care are nevoie îi sunt la îndemână. Anticii au vorbit cu înţelepciune atunci când au spus, „Lucrul care este cel mai aproape este cel mai greu de văzut”. Vechea înţelepciune este şi astăzi la fel de proaspătă ca şi altădată; ea este la fel de bună în prezent cum a fost şi odinioară, şi niciodată nu se va perima. Omul se încrede prea mult în acele lucruri pe care le poate vedea şi atinge, dar este neîncrezător în privinţa celor pe care nu le vede şi se îndoieşte de existenţa lor. Cu toate acestea, întreaga lui viaţă este dominată de lucrurile nevăzute şi de forţele aflate dincolo de cunoaşterea sa.

9:10. Singura stâncă de care omul se poate agăţa cu credinţă şi siguranţă este înţelepciunea antică şi nezdruncinată care se găseşte în Cărţile Bune. Singurul lucru pentru care omul poate lupta fiind sigur că îi va fi de folos este bunătatea. Omul poate călători pe drumul care duce la desăvârşire, însă acesta este nesfârşit şi descurajant. Calea Adevărului este obositoare şi plină de capcane. Dacă mi-aţi cere o regulă care să vă călăuzească în siguranţă, v-aş spune aşa, „Ignoraţi vocea autoritară a trupului şi ascultaţi şoaptele conştiinţei”.

9:11. Ei bine, voi întrebaţi dacă spiritul necurat, care se degradează în întuneric şi este umilit de faptul că rămâne prizonierul substanţei pentru care are afinitate, îşi va relua vreodată viaţa în forma ei pământească. Într-adevăr, acesta ar putea intra în trupul animalic al unui om sau într-un trup mai fin, dar mai strâns legat cu lanţurile destinului. A spune că orice spirit sufletesc va renaşte într-un trup nou nu este un adevăr absolut, cu toate că el ar putea să se manifeste iar pe Pământ. Cei ce venerează zeiţele măreţe, dar şi alţi oameni, acceptă ideea renaşterii, însă aceasta este o chestiune mai complexă decât ceea ce cred ei. Afirmaţiile lor sunt învăluite de ignoranţă, fiindcă nu cunosc adevărata natură a Sferei Superioare şi legile care guvernează naşterea. Această doctrină conţine totuşi un anumit adevăr, însă el este mult mai profund decât îşi imaginează aceşti oameni.

9:12. Natura dă formă recipientelor pământeşti în care vor coborî spiritele sufleteşti: Ea le modelează după un tipar prestabilit şi se conformează Planului Spiritual hotărât de destin. De asemenea, ea modelează şi trupurile animalelor şi păsărilor, deşi în cazul lor tiparul este general şi nu este diferenţiat în funcţie de destin, aşa cum se întâmplă în cazul omului.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL X - OMUL DUMNEZEU

10:1. Sfera Duhului Sfânt şi Sfera Materială şi Muritoare nu sunt lipsite de limitări, însă în fiecare dintre ele schimbarea este veşnică. Divinităţile venerate de om îşi au locuinţa în Sfera de Sus şi dacă facem abstracţie de cele create de imaginaţia oamenilor, acestea nu sunt altceva decât spirite sufleteşti superioare. Cel mai neînsemnat dintre aceste spirite, dar cel mai măreţ printre oameni, este omul care se aseamănă cu Dumnezeu, numit şi Omul Dumnezeu, idealul către care trebuie să aspirăm cu toţii.

10:2. Omul Dumnezeu candidează la o dumnezeire care este la îndemâna fiecărui om şi el are calităţi dumnezeieşti speciale, cum sunt bunătatea şi puterea spirituală, care îl deosebesc de oamenii de rând. El este concurentul puternic care aleargă în cursa vieţii şi care nu refuză niciodată să acorde o mână de ajutor celor rămaşi în urmă. Asemenea oameni se întâlnesc foarte rar; cu toate acestea, destinul le-a hărăzit să stăpânească lumea, să meargă înaintea celor care caută dumnezeirea. Ziua lor va veni la fel de sigur cum răsare soarele deasupra copacilor.

10:3. Virtutea Omului Dumnezeu stă în puternica sa atracţie către bunătate şi în simţul lui ascuţit de a judeca şi de a fi drept. Acesta ştie când să rămână ferm şi când să cedeze, dar şi când să spună, „Destul!”. Însă el înclină întotdeauna către pace şi reconciliere, chiar şi atunci când este acuzat de slăbiciune, deoarece cunoaşte faptul că numai un om slab îl poate acuza pe altul de slăbiciune sau un om nesigur pe el, care are nevoie să se îmbărbăteze rostind aceste cuvinte.

10:4. Omul Dumnezeu calcă uşor, însă păşeşte dintr-un vârf de munte în altul. El triumfă datorită raţiunii şi exemplului pe care-l oferă, nu datorită forţei, întrucât este un conducător înnăscut al oamenilor. Cu toate că eu respect învăţăturile, trebuie să constat că nu este bine să cinstim numele marilor oameni care inspiră loialitate şi supunere şi care reinstaurează pacea şi justiţia. Eu aş face să răsune numele Oamenilor Dumnezeu, astfel încât cei răi să se umple de groază, iar cei drepţi de satisfacţie. Însă Omul Dumnezeu nu este recunoscut printre conducătorii lumii şi nici nu este căutat pentru a i se oferi funcţii înalte. Dar în ziua când Omul Dumnezeu va veni, acel popor care îl cinsteşte va fi ridicat mai presus de toate celelalte popoare. Însă poporul este cel ce dă naştere Omului Dumnezeu, nu Omul Dumnezeu dă naştere poporului.

CAPITOLUL XI - VIZIUNEA DE SEARĂ

11:1. Acest ţinut, care a fost odinioară o şcoală a iluminării spirituale, continuă să rămână un sanctuar al civilizaţiei spirituale, cu toate că suntem despărţiţi de fraţii noştri de dincolo de ape. Chiar şi acum, străini cumpliţi ameninţă ţinutul acesta pur şi plin de credinţă, deoarece pământurile divine şi ritualurile religioase sunt neglijate. Dar, prieteni, acesta este doar începutul, şi nu e departe vremea când vor exista legi care să ne împiedice să ne practicăm credinţa şi când asupra celor virtuoşi se vor abate pedepse grele. Cu toate acestea, eu vă însărcinez să mergeţi şi să propovăduiţi.

11:2. Femeia zilelor ce vor veni va zămisli copii ciudaţi, venetici ce nu pot vedea lumina frumuseţii şi a nobleţii. Atunci se vor auzi incantaţii ale unor forme de venerare stranii, iar ţinutul va răsuna de imnuri religoase fără niciun sens. Locurile de închinare vor fi învăluite de *agnosia*, iar puritatea iluminării albe va fi înlocuită de negrul monoton al ignoranţei. Oamenii vor înceta să caute hrană pentru spiritul lor sufletesc în lumină şi se vor hrăni cu *agnosia*. Fără să-şi dea seama, vor ajunge să prefere întunericul şi să respingă lumina. Subiectul vieţii va fi moartea, căreia i se va atribui o formă umană.

11:3. Omul virtuos va fi dispreţuit, iar cel nereligos va fi socotit înţelept. Cei cu mintea sucită vor fi consideraţi inteligenţi, iar cei ce susţin că binele nu poate servi decât unui scop pământesc vor fi socotiţi virtuoşi. Toate aceste lucruri se vor petrece din cauza sărăciei spirituale şi a lipsei iluminării, cu toate că aceşti oameni vor spune despre ei că sunt bogaţi şi iluminaţi. Cei săraciţi nu se vor putea înconjura de măreţie, iar acest lucru este valabil atât pentru trup, cât şi pentru spirit. Nu se va da atenţie spiritului sufletesc, iar credinţa în nemurire

© Biblioteca Spirituală

va fi considerată o glumă. Mintea omului va fi concentrată pe lucrurile lumeşti sau va fi învăluită de ceaţa întunericului spiritual. Nu va exista respect pentru spiritualitate.

11:4. Vor fi persecuţii şi războaie, revolte şi jafuri, înşelăciuni şi asuprire, şi toate acestea se vor petrece în numele unor zei mânioşi şi răzbunători. Mai mult decât atât, de fiecare dată se va invoca binele, iar oamenii vor accepta orbeşte ce li se spune şi vor executa ordine contrare firii lor.

11:5. Când spiritualitatea va ajunge în punctul cel mai de jos, iar religia se va degrada, roata se va întoarce din nou. Oamenii fie se vor ridica cu ajutorul unui aflux de regenerare spirituală, fie se vor duce la fund şi vor pieri în adâncurile întunecate ale degenerării morale. Lumii nu i se poate permite să rămână o rană purulentă, care nu serveşte niciunui scop.

11:6. În viitor sunt îngropate nişte lucruri de care nu are rost să ne ocupăm acum, aşa că lucrurile pe care le-am spus ar trebui să fie de ajuns. Este cu mult mai bine să ne ocupăm de problemele actuale, deşi chiar şi acestea sunt mai puţin importante decât învăţarea tainelor Căii Adevărate.

11:7. Spiritul sufletesc trezit al omului se va umple cu o dorinţă care până atunci nu era prezentă, o dorinţă copleşitoare de a fi permanent în legătură sau de a se uni cu Sfera Duhului Sfânt. Deoarece aceasta se manifestă mai puternic, în timp ce alte dorinţe şi înclinaţii tind să dispară, spiritul sufletesc se va întări din ce în ce mai mult.

11:8. Întrucât Pământul este lucrarea Spiritului Suprem, cel care-l îndrăgeşte şi îl ajută să progreseze sau care îi sporeşte frumuseţea şi bunătatea va deveni ajutorul Creatorului. Aceasta este o poziţie la care ar trebui să aspirăm cu toţii, căci Pământul nu trebuie să rămână necivilizat sau neîmpodobit. Cei care vor profita cel mai mult de viaţă sunt aceia care îl vor sluji cel mai bine.

11:9. Am vorbit despre Omul Dumnezeu, despre acei puţini care sunt înzestraţi cu puritate şi cu o minte superioară. Ei sunt aceia care trebuie să mobilizeze eforturile omenirii în direcţia slujirii Creatorului, însă mult prea adesea oamenii buni nu sunt măreţi, iar oamenii măreţi nu sunt buni. Aşa stând lucrurile, omul care este şi bun şi măreţ constituie o raritate.

11:10. A fi spiritual înseamnă a trăi viaţa la maximum, în sensul cel mai larg; intrând într-un contact conştient nu numai cu Sfera Materială şi Muritoare, ci şi cu Sfera Duhului Sfânt. Însă pentru că omul spiritual se deosebeşte de oamenii de rând, gloata nu îl poate înţelege şi de cele mai multe ori îl va trata cu dispreţ. Dar lucrul acesta nu-l împiedică pe omul spiritual, fiindcă el ştie că batjocura şi dispreţul gloatei se îndreaptă de regulă către cei care îi sunt superiori. Când am fost ridiculizat, dispreţuit şi chiar considerat nebun, eu m-am simţit flatat.

11:11. Realitatea şi Adevărul nu pot fi găsite pe Pământ, deşi omul, care este mai mult decât un simplu muritor, le poate pricepe existenţa, iar unora li se poate oferi chiar şi o viziune a lor. Oare cum pot exista asemenea calităţi în această sferă în care binele este murdărit de rău? Aici, unde nu există nimic stabil, unde durerea, tristeţea, descompunerea şi schimbarea îl atacă din toate părţile. Cum poate fi adevărat un lucru instabil şi schimbător? Cum poate să îşi rămână fidel lui însuşi? Toate lucrurile instabile se schimbă şi de aceea sunt considerate false, iar falsul nu este adevărat. Adevărul este ceva care nu se schimbă. Atunci când omul va fi capabil să priceapă Adevărul şi Realitatea, înseamnă că este pe punctul de a înţelege Spiritul Suprem.

CAPITOLUL XII - TRUPUL LIPSIT DE TRUP

12:1. Prieteni, eu mă simt ca unul căruia i s-a acordat o viziune divină, un dar de a înţelege, pe care majoritatea oamenilor nu îl au, şi toate aceste lucruri le-am putut vedea datorită Duhului Sfânt. Lucrul acesta îl ştiu mai presus de orice îndoială; eu am străpuns inelul firii muritoare care mă înconjoară şi am intrat în posesia unui trup nemuritor. Acum sunt un suflet trezit îmbrăcat în spirit şi, odată ce am băut din apele vieţii aflate în Sfera de Sus, sunt mai mult decât muritor. Mi-aş dori să pot explica acest lucru pe înţelesul vostru. Însă lucrurile despre care se poate vorbi cu uşurinţă aparţin acestei lumi, în timp ce lucrurile superioare pot fi

© Biblioteca Spirituală

învăţate doar experimentând direct Sfera Duhului Sfânt.

12:22. Spiritul Sufletesc este ca un ochi lipsit de trup, care vede aşa cum oamenii au vedenii sau care îşi aminteşte întâmplări din trecut fără a fi nevoie să le vadă cu ochii. Şi totuşi aceasta este doar o reprezentare săracă a Adevărului, deoarece nu există modalităţi prin care aceste lucruri să fie explicate oamenilor. Pentru a înţelege pe deplin, fiecare om trebuie să iasă din trup şi să meargă în Sfera de Sus, unde doar spiritul sufletesc poate să meargă, căci numai acolo poate avea o viziune asupra frumuseţii şi realităţii. Am impresia că acest lucru nu se obţine doar prin puterile spiritului sufletesc, oricât de mari ar fi ele, ci mai degrabă, în asemenea cazuri, omul este ridicat chiar de braţele Spiritului Suprem. Se pare că există două sfere care sunt unite: una inferioară, unde forma şi culoarea continuă să se manifeste, şi una superioară, unde se află originea lor, iar acesta este un loc liniştit şi odihnitor. Este un loc stabil, în care nu există schimbare.

12:3. Voi mă întrebaţi despre viziunea înaltă, dar şi în cazul ei, îmi este greu să mă exprim în cuvinte. Ea vine ca o lumină strălucitoare, însă nu ca aceea a soarelui, iar oamenii sunt nevoiţi să-şi închidă ochii. Aceasta este o formă de lumină spirituală, care străluceşte doar atât de intens cât este nevoie ca cel căruia i se dă viziunea să o poată primi. Cei care pot bea mult din fântâna viziunilor, aşa cum a fost cazul maestrului meu, ies din trupul muritor şi cad într-un somn spiritual profund, putând să rămână mult timp în acel loc unde viziunile reflectă realitatea cu o mai mare limpezime.

12:4. Asemenea oameni sunt Iluminaţii, dar aceştia nu sunt numeroşi. Însă cei mai mulţi sunt amăgiţi de iluziile care se reflectă acolo sus, pe care le acceptă ca pe nişte reflexii ale Adevărului, deoarece apar ca nişte viziuni măreţe. Acesta este marele pericol care pândeşte întotdeauna, de aceea există teste care să îi protejeze pe oameni împotriva iluziilor.

12:5. Uneori, atunci când un Iluminat vorbeşte despre Sfera Duhului Sfânt, puterea acesteia va curge în el într-o asemenea măsură, încât simţurile sale muritoare vor înceta să mai funcţioneze. Din acel moment, el nu va mai vorbi de la sine, ci prin gura lui se vor revărsa numai cuvinte inspirate. Uneori, în astfel de situaţii, ascultătorului îi este greu să înţeleagă ce spune Iluminatul, însă dacă şi el este în aromonie cu Sfera de Sus va putea să priceapă. Cuvintele vor zbura înainte de a putea fi înţelese. De asemenea, s-a observat că dacă Cel Iluminat stă în întuneric, el este înconjurat de o lumină pe care o emană, şi aceasta arată nivelul spiritual la care a ajuns.

12:6. Lucrurile spirituale sunt mult mai greu de înţeles decât lucrurile lumeşti, iar studierea lor presupune mult efort şi autodisciplină. De aceea sunt atât de puţini oameni spirituali. Mintea muritoare inferioară poate pricepe cât de cât aceste lucruri cu ajutorul cuvintelor, însă apoi trebuie să facă un efort suprem pentru a înţelege. Dar acesta depăşeşte puterile majorităţii oamenilor, şi de aceea spiritualitatea începe să se diminueze. Dacă efortul depus pentru lucrurile lumeşti distrugătoare sau lipsite de sens ar fi fost dirijat către scopuri spirituale, omenirea ar fi fost acum o rasă de Oameni Dumnezei.

12:7. Unii dintre voi nu înţeleg misterul renaşterii. El se referă la renaşterea conştiinţei spirituale; acesta este secretul central al tuturor timpurilor, cunoaşterea care îi va schimba pe oameni în Oameni Dumnezei. Omul renăscut îi poate cere spiritului său sufletesc să meargă oriunde, şi acesta va ajunge acolo cu viteza gândului. Va trece peste mări sau va străbate păduri dese, dar nu ca un lucru care se mişcă repede, ci ca unul care este deja acolo. Odată eliberat, spiritul sufletesc se poate ridica deasupra tuturor lucrurilor mai dense, cu toate că nu poate pătrunde în sub-sferele superioare ale creaţiei din Sfera Duhului Sfânt.

12:8. Ei bine, aceia dintre voi care aţi experimentat puterea şi viteza spiritului sufletesc şi care aţi cercetat, printr-un studiu atent, realitatea experienţei, sigur puteţi înţelege natura Spiritului Suprem. Şi dacă voi puteţi face aceste lucruri, cu cât mai capabil va fi El să le facă. Aşadar, trebuie să vă dilataţi la maximum, să vă distrugeţi limitele, să alunecaţi din trupul vostru muritor şi să scăpaţi de lanţurile spaţiului şi timpului. Dincolo de acestea, veţi vedea poarta de unde porneşte drumul care duce la uşa Spiritului Suprem.

12:9. Însă dacă preferaţi să vă închideţi spiritul sufletesc în trup şi să îl trataţi cu dispreţ,

© Biblioteca Spirituală

zicând, „Eu nu ştiu nimic şi mă tem să pornesc în necunoscut. Mă tem de spaţiile nesfârşite, de adâncurile insondabile şi de înălţimile fără limite. Mă tem să caut prea profund pentru a descoperi ce sunt, ce pot să fac sau ce voi deveni", şi dacă vă număraţi printre aceia care tremură şi sunt înspăimântaţi, atunci nu sunteţi vii pe deplin; deja sunteţi pe jumătate morţi. Şi astfel nu puteţi înţelege nimic din ceea ce este cu adevărat frumos; nu puteţi vedea slava, iar dacă vă iubiţi atât de mult trupul muritor, atunci nu veţi putea cunoaşte cu adevărat binele şi veţi fi atraşi cu uşurinţă către rău.

12:10. Chiar şi spiritul sufletesc care doarme poate cunoaşte, atunci când visaţi, bucuria care derivă din afinitatea sa cu Sfera de Sus. Ea este experimentată în momentele când agitaţia minţii se potoleşte, în ritmul vesel al inimii care se umple de cântec, precum şi în slava apusului de soare. În zâmbetul cald al iubirii, în încrederea unui copil, în parfumurile plăcute ale unei grădini sau în mângâierea răcoroasă a vântului. Cuvintele împovărătoare ale Pământului nu pot să-i descrie slava şi nici să dezvăluie minţii muritoare imaginea măreaţă a Adevărului. Aceste cuvinte ale mele nu sunt altceva decât o umbră palidă a splendorilor realităţii. Şi repet încă o dată; adevărata cunoaştere a Sferei Superioare poate fi dobândită doar prin experienţă personală şi prin trezirea voastră.

12:11. Spiritul sufletesc poate să treacă dincolo de limitările spaţiale şi să existe în afara timpului pământesc. El ştie că totul este veşnic; ziua de ieri rămâne la locul ei; omul este cel care s-a mişcat şi a lăsat-o în urmă, astfel încât nu mai poate să o vadă. Viaţa este o înaintare continuă, ea curge precum apele unui râu şi nu se poate întoarce înapoi. Acelaşi râu a trecut pe aici şi acum o sută de ani. El rămâne acelaşi, deşi clipă de clipă, fiecare picătură care trece este nouă. Aşa că noi nu putem merge în susul apelor vieţii, către ziua de ieri. Totuşi, atunci când moartea ne va arunca pe mal şi nu vom mai fi purtaţi de curent, ziua de ieri va deveni accesibilă.

12:2. Acestea sunt nişte adevăruri vitale, care sunt cunoscute de Iluminaţi. Mintea copilăroasă a omului pământesc vede lucruri ireale. Cei care s-au trezit parţial, atunci când sunt în transă sau în extaz, văd realitatea ca prin ceaţă. Ei îşi dau seama că ochii muritori văd doar lucruri ireale şi amăgitoare, însă aceşti oameni se află între două sfere, căci deşi au o percepţie mai clară, totuşi nu reuşesc să vadă realitatea. Doar Cel Iluminat vede clar şi de aceea ştie cu certitudine că el este o fiinţă nemuritoare.

12:13. Disciplina învăţăturilor morale, atunci când este pusă în practică şi trăită, reprezintă primul pas important către iluminare. Doar prin eliminarea completă a egocentrismului său va putea omul să devină conştient de acel element din interiorul lui cu ajutorul căruia poate intra în contact cu realitatea superioară. Numai aşa va putea scăpa din lumea umbrelor şi a iluziilor. Atunci când sinele superior se va trezi, pacea şi bucuria conştiinţei superioare va umple viaţa de strălucire, însă mai întâi este necesar ca strădania de a dobândi lucruri inutile şi nedemne de încredere să ia sfârşit. Spiritul omului este ca o fiară în cuşcă, mereu neliniştit, mereu căutând să evadeze către o sferă mai înaltă, însă mult prea adesea această neliniște este potolită de drogurile experienţelor lumeşti.

12:14. Omul neiluminat nu este conştient de lucrurile aflate dincolo de zidul muritor care-l mărgineşte sau de cele care se găsesc dincolo de ideile şi interpretările lui. Totuşi, ideile lui sunt nişte nori de prejudecăţi, iar interpretările lui sunt nişte iluzii amăgitoare. El este mort pentru realitate şi este este îngropat în el însuşi.

12:15. Acela care vede noaptea un ciot de copac şi îl confundă cu un om este amăgit. Însă ciotul de copac este destul de real; interpretarea greşită a omului îl face să devină ceea ce nu este. La fel se întâmplă cu Pământul şi cu lucrurile materiale; şi acestea au o realitate proprie, însă omul le interpretează greşit, făcând din ele ceva ce nu sunt. Şi trupul lui muritor este real, dar şi pe acesta îl interpretează greşit, considerând că este altceva. Pământul, lucrurile materiale şi trupul muritor nu sunt ceea ce crede omul, căci el este amăgit de ceţurile nopţii *agnosiei* (n.t. necunoaşterii).

12:16. Spiritul sufletesc este cu adevărat treaz atunci când are o experienţă personală care îi dovedeşte realitatea Sferei Duhului Sfânt, însă această realizare este depare de a fi uşoară. Pot exista străfulgerări, într-o stare când este pe jumătate treaz, însă acestea nu sunt nici

© Biblioteca Spirituală

suficiente, nici satisfăcătoare. Sfera Superioară poate fi cunoscută şi experimentată; ea nu este ceva izolat complet de cunoaşterea omului. Acolo va fi aflat răspunsul; acolo va fi revelat secretul contrariilor; acolo Adevărul străluceşte cu o mare limpezime. Şi tot acolo veţi descoperi că spiritul sufletesc este un fragment din Spritul Suprem, care conţine esenţa puterii Sale creatoare.

12:17. Gândul, combinat cu puterea Duhului Sfânt, poate crea orice doreşte, poate face să apară orice lucru. Gândul creator originar a fost modificat pe Pământ de gândurile numeroaselor spirite sufleteşti, aşa că multe lucruri nu-i pot fi atribuite Spiritului Suprem. Meditaţi asupra acestor chestiuni, căci ele explică multe. În general, omul rămâne complet ignorant în privinţa propriilor puteri, limitările sale nefiind de fapt nimic altceva decât rezultatul lipsei sale de cunoaştere şi de atenţie, a faptului că îi lipseşte intuiţia şi că preferă să meargă acompaniat de calmul reconfortant al *agnosiei*.

12:8. Spiritul sufletesc poate să fie ceea ce vrea; el îşi făureşte propria formă şi propriul destin. Dacă doreşte, poate vedea toate lucrurile aşa cum sunt ele în realitate, deoarece poate mătura din calea lui norii iluziei şi poate da deoparte vălurile amăgitoare. Să nu mă înţelegeţi greşit atunci când vorbesc de lucruri reale şi ireale. Pământul, experienţele pământeşti şi lucrurile materiale nu sunt ireale, căci ceea ce este ireal nu are existenţă. Lucrurile numite atât de des ireale există şi au o realitate proprie, greşită este doar interpretarea pe care o dă omul acelei realităţi. Lucrurile nu sunt ceea ce crede omul că sunt; ele sunt false, amăgitoare, iluzorii. Chiar şi cuvintele „real" şi „ireal" sunt amăgitoare şi induc în eroare.

12:9. Această cunoaştere superioară a fost dobândită de aceia care şi-au mobilizat puterile spirituale, în aşa fel încât au putut să intre în legătură directă cu Sfera de Deasupra. Prin sacrificiile lor şi prin autodisciplină, aceştia şi-au rafinat şi şi-au întărit atât de mult sufletele spirituale, încât au putut pătrunde în locul unde lumina Adevărului străluceşte clar. Faptul că nu au fost induşi în eroare poate fi dovedit cu uşurinţă.

12:20. Mijloacele prin care se poate elibera spiritul sufletesc sunt la dispoziţia tuturor oamenilor, însă mai întâi aceştia trebuie să îşi descopere propria natură. Acesta este începutul singurei căi directe; celelalte căi duc în Ceruri imaginare. Fiecare om este propriul stăpân şi făuritorul destinului său; orice progres pe care îl face, chiar dacă se datorează învăţăturilor primite de la alţii, va fi rodul eforturilor sale.

12:21. Drumul care duce la spiritualitate se află în el însuşi, însă mult prea adesea acesta este blocat de barierele ridicate de propria ignoranţă şi de slăbiciunile firii muritoare. Durerea şi suferinţa, împotriva cărora protestează atât de frecvent, sunt doar nişte mijloace de a-l îmboldi să înlăture barierele. Studierea Cărţilor Bune ne permite să găsim indicaţii despre modul în care trebuie parcurs acest drum, însă un astfel de studiu este inutil dacă nu punem în practică învăţăturile. Acesta este secretul, nu cunoaşterea, ci practica.

12:22. Există învăţături care susţin că omul se va pierde într-o mare de uitare, însă aceste afirmaţii sunt incorecte. Ele provin dintr-o înţelegere greşită a Întregului. Omul nu se va pierde în Întregul Veşnic, ci acesta va deveni o parte a omului, a fiecărui spirit sufletesc individual. Dacă lucrurile nu ar sta în felul acesta, atunci nu ar avea niciun rost să existe un conflict necontenit, o permanentă punere la încercare cu ajutorul necazurilor şi o continuă ivire a unor probleme noi, care trebuie rezolvate.

12:23. Totuşi, este inutil să speculăm pe marginea Adevărului altor învăţături, atâta vreme cât nu v-aţi însuşit nici adevărul învăţăturilor voastre. Singurul lucru pe care-l ştiţi acum sigur este că omul este mai mult decât crede el că este; este cu mult mai mult decât întinderea muritoare a unui potenţial adormit. Ştiţi acest lucru, deoarece aţi experimentat extazul Iluminaţilor. Ce aţi făcut voi pot face şi alţii, pentru că oricine este capabil de aşa ceva, cu condiţia să fie pregătit să accepte austerităţile şi autodisciplina de care este nevoie. Puţini vor atinge scopul iluminării depline, însă toţi pot privi pentru o clipă prin vălul care separă această sferă de cea de deasupra ei. Toţi îşi pot trezi spiritul sufletesc, făcându-l să devină conştient, şi doar cei care au realizat acest lucru îşi pot da seama de slava sa minunată. Aceşti oameni devin liberi de orice limitare materială şi înţeleg că sunt cu adevărat nemuritori, aşa că pentru ei naşterea şi moartea nu sunt nimic altceva decât nişte repere aflate de-a lungul drumului. Când

© Biblioteca Spirituală

conştiinţa începe să se reverse, când o nouă viaţă îşi face apariţia, acestea îşi pierd complet semnificaţia.

12:24. Toată atenţia pe care o pot mobiliza oamenii într-un anumit moment este doar o părticică din întreaga fiinţă. Există unele părţi aflate la limita trupului muritor, care pot fi accesate din când în când, iar acestea, ca şi memoria, joacă un rol important în viaţă. Totuşi, în spaţiul enorm aflat dincolo, care cuprinde partea nedezvoltată a omului, se găsesc puterile latente, pe care acesta este incapabil să le folosească. La îndemâna oricărui om se află o comoară spirituală infinită, însă el trebuie să depună efortul necesar pentru a o apuca!

CAPITOLUL XIII - FORŢA VIEŢII

13:1. Când copilul creşte şi devine un tânăr sau o fecioară, el intră într-o luptă cu existenţa, cu problemele lumeşti. Începe să semene cu un înotător care şi-a propus să traverseze un râu învolburat. Indivizii încearcă să modeleze lumea după tiparul gândirii lor, însă lumea ripostează şi făcând asta îl modelează pe fiecare într-un chip diferit de ceea ce-şi doreşte. Pentru fiecare persoană, Pământul capătă o ală înfăţişare, în funcţie de gândurile şi tendinţele persoanei respective.

13:2. Forţa vieţii centrată în om nu este ceva unic în natură, iar marele ocean al vieţii caută să o ia înapoi. Prin urmare, pentru ca forţa vieţii să rămână separată în fiecare individ, acesta trebuie să fie pregătit să facă faţă conflictului şi opoziţiei. Nimeni nu poate renunţa să lupte pentru păstrarea vieţii; nimeni nu poate să se desprindă de dificultăţile existenţei pământeşti ori să arunce povara caracterului masculin sau feminin.

13:3. Atunci când tăria şi vitalitatea pulsează în recipientul muritor, problemele şi dificultăţile lumeşti trebuie înfruntate cu hotărâre şi biruite. Dar la începutul maturităţii, fiecare trebuie să se pregătească pentru etapa descendentă, iar până în acel moment spiritul sufletesc trebuie să se trezească, să devină conştient şi să i se dea o formă armonioasă. Până în acel moment, fiecare persoană va trebui să devină suficient de puternică pentru a înfrunta bătrâneţea inevitabilă, degradarea şi moartea, păstrând o stare de egalitate mentală. În acest punct de cotitură a vieţii trebuie să se producă o întoarcere către interior, să se depună mai mult efort pentru înţelegerea scopului şi semnificaţiei vieţii. Iar după atingerea realizării, trebuie să înceapă o căutare a spiritualităţii.

13:4. Singurul scop al vieţii pământeşti este acela de a înţelege şi de a dezvolta puterile latente care se află în om. Toate problemele şi strădaniile, toate dificultăţile şi neclarităţile de ordin spiritual, toate paradoxurile, toate experienţele care ne fac să simţim bucuria şi tristeţea, plăcerea şi durerea, au pur şi simplu rolul de a trezi spiritul sufletesc. Viaţa este atotcuprinzătoare, ea include naşterea şi moartea, creşterea şi descreşterea, contrastele, opuşii, activul şi pasivul, masculinul şi femininul.

13:5. Cunoaşterea individualităţii sale, a faptului că este separat şi că are o conştiinţă de sine, iată lucrurile care îl fac pe om să se ridice deasupra nivelului creaturilor necuvântătoare, însă această poziţie nu poate fi menţinută fără efort; întotdeauna va fi mai uşor să cadă, decât să se ridice, să regreseze, decât să progreseze. Copilul ştie puţine lucruri despre poverile pe care ni le dă viaţa, însă pe măsură ce va creşte lipsa de griji va fi umbrită de cunoaşterea îndatoririlor pe care le are şi pe care trebuie să şi le asume. Inimile fraţilor noştri mai slabi sunt atât de frecvent umplute de dorinţa de a se întoarce la starea aceea din copilărie, când se simţeau protejaţi, încât sunt uşor de amăgit de credinţele parentale, care îi tratează ca pe nişte copii. Acestora le este uşor să-şi arunce poverile spirituale la picioarele preoţilor care îi mângâie, însă o astfel de acţiune nu este doar copilărească şi iresponsabilă, ci ea este şi un act de laşitate morală.

13:6. Cei iresponsabili din punct de vedere spiritual, aflaţi în căutarea unui crez care să-i aline, sunt în general persoane apatice sau egoiste, ce neglijează viaţa spirituală şi nevoile ei. Prieteni, lucrul final de care trebuie să depindem este spiritul sufletesc. Doar el îl însoţeşte pe individ în viaţa veşnică, însă dacă ne dăm seama de acest lucru abia atunci când suntem pe patul de moarte este prea târziu. Cei care au încredere în existenţa lor viitoare sunt singurii oameni cu

© Biblioteca Spirituală

adevărat fericiţi de pe acest Pământ.

13:7. Omul nu trebuie să uite niciodată că aspectul său cel mai important este spiritul sufletesc, căruia nu trebuie să-i neglijeze nevoile şi cerinţele. El nu trebuie să-l confunde cu trupul fragil şi muritor, care are nevoi şi cerinţe cărora dacă li s-ar da frâu liber le-ar depăşi pe cele ale sinelui superior. Omul trebuie să înţeleagă viaţa, să-i înţeleagă forţele care acţionează asupra lui. A o înţelege pe deplin înseamnă a-şi cunoaşte destinul, moştenirea de luptă şi încercările la care va fi supus. Omul trebuie să se hotărască să caute în interiorul său şi să-şi urmeze calea cu sârguinţă.

13:8. Când viaţa unui om devine un model de perfecţiune, care reflectă perfecţiunea de deasupra, el s-a transformat într-un recipient pentru forţa vieţii şi într-un canal prin care va coborî puterea ce slujeşte elevării întregii omeniri. Această transformare reprezintă singurul serviciu real pe care omul îl poate face Spiritului Suprem.

13:9. Prima datorie a omului este faţă de sine însuşi, de aceea chiar şi atunci când îi slujeşte pe alţii, el se slujeşte pe sine din perspectiva atingerii scopurilor sale; prin urmare, el nu trebuie să fie ipocrit în privinţa bunătăţii lui. Spiritul sufletesc este modelat de faptele bune ale oamenilor; şi acelaşi rol îl au spiritualitatea, eliberarea de *agnosia*, toleranţa, dragostea de Adevăr şi dreptate, liniştea inimii, simplitatea, austeritatea, mărinimia şi onestitatea.

13:10. Forţa vieţii se poate manifesta armonios numai într-o fiinţă bine echilibrată. Prin urmare, toate excesele de bucurie şi tristeţe, de plăcere şi melancolie, de disperare şi entuziasm, trebuie evitate. Este nevoie ca regula să fie repetată frecvent: Moderaţie în toate privinţele şi un control deplin asupra sinelui.

13:11. Prieteni, v-am dezvăluit natura fiinţei lăuntrice care controlează toate lucrurile din interior; acum, depinde de voi să folosiţi această cunoaştere şi să obţineţi efecte pozitive. Eu v-am arătat strunele care ţin laolaltă sferele şi aceleaşi strune leagă toate lucrurile.

13:12. Voi mă întrebaţi, „Ce înseamnă a fi un om bun?”. Omul bun este acela în care binele triumfă asupra răului, ale cărui calităţi devin mai puternice din zi în zi, în timp ce aspectele rele slăbesc. În interiorul lui, trufia, avariţia, egoismul, mânia, nechibzuinţa şi *agnosia* îşi pierd puterea de la o zi la alta, căci acest om îşi duce viaţa în conformitate cu Cărţile Bune.

13:13. Stăpânirea de sine înseamnă libertate, nu constrângere, căci sclavia trupului este cea care îl face nefericit pe omul care aspiră la bunătate şi care este atras de spiritualitate. Această sclavie provine din faptul că omul ignoră adevărata sa natură şi destinul pe care îl are; ea poate fi biruită printr-o permanentă autocunoaştere, printr-o trezire spirituală, printr-o deşteptare a spiritului sufletesc. Calităţile esenţiale pentru un asemenea progres sunt pacea inimii (*care înseamnă seninătate*), stăpânirea de sine, tăria morală, fermitatea în faţa necazurilor vieţii, bunătatea şi respectul arătat celorlalţi, precum şi o viaţă trăită în conformitate cu Cărţile Sfinte. Omul cu adevărat bun înţelege necazurile altora şi este gata mereu să îi ajute pe cei slabi şi oprimaţi. El nu se laudă niciodată cu realizările sale şi tratează toate femeile cu acelaşi respect pe care îl are faţă de mama sa. El nu-şi mânjeşte buzele cu minciuni şi s-a eliberat din lanţurile lăcomiei şi invidiei.

13:14. Forţa vieţii se diversifică într-o mulţime de exprimări, cea mai mare dintre acestea fiind iubirea. Aceasta este o calitate esenţială pentru trezirea spiritului sufletesc, însă poate lua multe forme. Veneraţia este o formă de iubire, la fel este şi aprecierea unei melodii sau a frumuseţii. Demnitatea este o iubire care se manifestă în autocontrol; alte forme ale iubirii sunt înţelepciunea şi dorinţa pentru Adevăr. Datoria şi obligaţia presupun un alt tip de iubire, care însă este la fel de puternică şi de folositoare.

13:15. Prieteni, există unii care propovăduiesc faptul că spiritualitatea înseamnă să întoarcem spatele lumii, însă aceasta este o învăţătură greşită, căci viaţa trebuie trăită din plin, iar a trăi înseamnă a experimenta. Un om care se retrage din lume nu se poate iubi decât pe el însuşi. A spune că face acest lucru din dragoste pentru Spiritul Suprem reprezintă nişte vorbe lipsite de conţinut.

13:16. Pe cărarea experienţei nu se pierde niciun pas, deşi uneori ceea ce pare a fi un câştig va fi de fapt o pierdere; după cum şi o pierdere poate fi un câştig. Drumeţul trebuie să aibă

© Biblioteca Spirituală

mereu în vedere un singur obiectiv, iar acesta este scopul final. El trebuie să se silească să înainteze către el cu toată hotărârea şi să nu lase nimic să-l abată din drum. Drumurile lăturalnice pot fi ispititoare, însă au multe ramificaţii şi nu duc nicăieri; de-a lungul lor sunt lucruri lumeşti care îl cheamă şi îl vrăjesc. Pe drum sunt oameni perseverenţi, oameni rătăciţi, căutători şi oameni care încă nu şi-au început călătoria.

13:17. Prin urmare, dacă veţi merge pe acest drum, descotorosiţi-vă de povara lucrurilor lumeşti şi a dorinţelor egoiste. Aceasta nu înseamnă că va trebui să evitaţi complet toate lucrurile lumeşti, căci succesul lumesc nu trebuie dispreţuit dacă este căutat cu moderaţie şi fără a aduce atingere lucrurilor măreţe. În toate lucrurile există un echilibru şi o stare de armonie. Totuşi, indiferent ce vă iese în cale, nici să nu vă bucuraţi prea mult de succces, nici să nu fiţi abătuţi din cauza eşecului; acestea sunt nişte încercări care slujesc aceluiaşi scop.

13:18. Munca dedicată câştigului lumesc este mai puţin valoroasă decât munca dedicată propăşirii omenirii sau glorificării Pământului. Prin urmare, dacă un crez îi strânge laolaltă pe oameni doar pentru a se închina, acesta are o valoare mică; dar dacă este un crez în cadrul căruia oamenii muncesc ca să înveţe, ca să înfrumuseţeze viaţa şi ca să contribuie la progresul omenirii, atunci valoarea sa este inestimabilă.

13:19. Forţa vieţii trebuie conservată şi păzită, ea nu trebuie risipită în furtunile pasiunilor şi emoţiilor necontrolate. Acestea duc cu ele forţa vieţii, aşa cum vântul poartă cu el frunzele toamnei.

13:20. Prieteni, cineva dintre voi spune că cuvintele mele îl tulbură, deoarece conţin lucruri contradictorii, care indică două căi, şi întreabă care este mai bună pentru atingerea ţelului suprem. Daţi-mi voie să spun, şi băgaţi bine de seamă, că adevărurile cele mai profunde pot fi explicate pe înţelesul oamenilor numai cu ajutorul contradicţiilor şi paradoxurilor. Omul poate călători spre desăvârşirea aflată dincolo de Pământ pe două căi; una este calea înţelepciunii, luminată de lampa spiritului, iar cealaltă este calea acţiunii, luminată de lampa fermităţii. Există oameni înţelepţi şi sfătoşi, precum şi oameni de acţiune, care înfăptuiesc. Toţi sunt la fel de necesari pentru a menţine echilibrul şi armonia vieţii, căci dacă existenţa ar fi lipsită de una dintre aceste categorii ar deveni haotică.

13:21. Două lucruri nu poate face omul, nu poate renunţa la învăţătură şi nu poate renunţa la acţiune. El nu trebuie să întoarcă spatele vieţii şi să renunţe la lupta pe care o dă în lume. Cu toate acestea, există o cunoaştere care este de folos şi una care nu este de folos, după cum există acţiuni bune şi acţiuni rele. Alegerea este aceea care contează.

13:22. Omul este ca un urs încolţit, iar viaţa este precum vânătorii care îl înconjoară şi îl întărâtă, forţându-l să atace. La fel sunt şi oamenii împinşi la acţiune de natura lucrurilor, iar aceia care vor să evite acţiunea, lăsându-şi gândurile să rătăcească alene în căutarea plăcerilor vieţii, aduc mari prejudicii spritului lor sufletesc. Omul adevărat este acela în care înţelepciunea şi acţiunea se află în echilibru, care îşi controlează şi îşi armonizează forţele interioare şi care merge cu paşi hotărâţi pe cărarea acţiunii, pentru că nici trupul muritor nu ar putea exista dacă nu ar fi într-o activitatea permanentă.

13:23. Forţa vieţii aflată în om este cea care învârte roata progresului; propuneţi-vă să fiţi buni şi achitaţi-vă de sarcinile voastre în viaţă, căci în felul acesta veţi înainta în direcţia cea bună. Dar dacă este o prostie să staţi nehotărâţi la răspântii, la fel de lipsit de înţelepciune este şi să urmaţi un drum greşit.

13:24. Aveţi încredere în aceste învăţături şi urmaţi calea pe care v-am arătat-o cu bucurie, bunăvoinţă şi fermitate, căci în felul acesta spiritul vostru sufletesc va ajunge pe înălţimile de unde va putea privi spre ţara cea bună care se întinde înaintea lui. Ignoraţi impulsurile interioare care se ridică din adâncurile trupului muritor şi care îl îndeamnă pe om să acţioneze greşit, de multe ori chiar fără fără voia lui.

13:25. Aveţi încredere în realitatea spiritului sufletesc, fiindcă acesta este singurul lucru permanent aflat în apele mereu schimbătoare ale vieţii. El poate fi ascuns adânc în *agnosia*, poate fi acoperit de dorinţele pământeşti, aşa cum focul este acoperit de fum, poate fi acoperit de faptele josnice şi nefolositoare, aşa cum oglinda este acoperită de praf, sau poate sta în materia

© Biblioteca Spirituală

densă, aşa cum un sâmbure stă în coaja lui, însă realitatea este undeva dedesubt.

13:26. Forţa vieţii nu trebuie niciodată să fie mistuită de focurile dorinţelor care se nasc în trup. Dorinţele nesănătoase sau nefireşti sunt ca furnicile de copac, îşi fac adăpost în mintea omului şi se înmulţesc acolo, hrănindu-se cu înţelepciunea şi cu puterile raţiunii lui. Din aceste dorinţe se formează un nor de vapori otrăvitori, care după ce a biruit raţiunea şi înţelepciunea va scufunda spiritul sufletesc în întuneric. Aşadar, fiţi stăpânii şi supraveghetorii dorinţelor voastre.

13:27. Mari sunt puterile simţurilor şi dorinţele lumeşti cărora le slujesc; ele pot lega şi orbi. Însă resursele spiritului sufletesc sunt infinit mai mari, cu condiţia să vreţi să le chemaţi în ajutor. Aşa că întindeţi-vă şi apucaţi sabia de dincolo de limitele firii muritoare şi ucideţi duşmanii spiritului sufletesc. Chiar dacă vă lipseşte hotărârrea de a lupta pentru o anumită cauză, oricât de măreaţă ar fi ea, luptaţi pentru voi înşivă, pentru dăinuirea voastră în veşnicie.

13:28. Aceia care nu cred în existenţa Adevărului, care nu îşi pot mobiliza forţele pentru a lupta, care nu au tăria morală să îndure anii numeroşi de pregătire, nu vor străpunge niciodată vălul pentru a vedea minunile şi slava de dincolo de el. Există o frumuseţe glorioasă şi eternă care luminează întregul univers, şi în rarele sale momente de iluminare omul poate zări veşnicia din lucrurile trecătoare. Acesta este mesajul care s-a transmis din generaţie în generaţie; acesta este mesajul tuturor învăţătorilor spirituali adevăraţi. Toţi poeţii, muzicienii şi artiştii, toţi aceia care înfrumuseţează şi slăvesc viaţa, nu fac altceva decât să transmită acelaşi mesaj într-o varietate infinită de exprimări.

CAPITOLUL XIV - ULTIMELE ÎNVĂŢĂTURI DIN PĂDURE

14:1. Prieteni, scopul şi semnificaţia vieţii nu vă mai sunt ascunse, aşa că ştiţi de ce oamenii trebuie să urmeze calea binelui şi nu pe cea a răului. Toate interdicţiile şi constrângerile, toate responsabilităţile, toate obligaţiile şi îndatoririle, chiar dacă par a fi de neînţeles din punct de vedere al obiectivului final, sunt impuse cu un singur scop, ca vouă să vă fie bine. Toate lucrurile inutile au fost vânturate, rămânând doar grăuneţele hrănitoare, căci tot ce nu este de folos a fost înlăturat.

14:2. Însă mai este un motiv pentru care trebuie să urmaţi această cale, întrucât orice om care îşi rafinează şi îşi întăreşte spiritul, trezindu-i toate puterile latente, poate să devină un Om Dumnezeu. El nu mai este limitat doar la această sferă, ci poate intra în legătură chiar cu Fiinţele Superioare aflate dincolo de munte, de la care să înveţe adevărul.

14:3. Viaţa este reală, însă aşa cum se exprimă ea în Sfera Materială şi Muritoare nu este altceva decât puţin mai mult de o iluzie. Adevărata fiinţă trăieşte în altă parte, iar acolo unde trăieşte ea, omul se trezeşte la viaţa veşnică; iluziile se destramă, iar el este confruntat cu ceea ce este real. În această sferă, omul trăieşte în sclavia credinţei că această iluzie reprezintă realitatea, el este ataşat de umbre trecătoare, caută să apuce lucruri substanţiale acolo unde nimic nu este adevărat, material sau neschimbător. Dacă măcinaţi o piatră până când se transformă în pulbere, apoi pulberea până când devine o pulbere a pulberii, în final veţi obţine ceva palpabil. Iată ce stă la baza acestei sfere lipsite de substanţă.

14:4. Prieteni, voi ştiţi prea bine cât de puţine spirite se trezesc din somnul care le-a cuprins pe paturile moi ale *agnosiei*. Dintre acestea, cele care devin conştiente sunt acelea care au îmbrăţişat rapid şi cu iubire Marea Lumină. Ele caută cu râvnă şi atenţie copacul iubirii şi mănâncă nerăbdătoare din fructul său hrănitor; acestea sunt spiritele sufleteşti nobile, cele care s-au iluminat cu adevărat. O rază de lumină din Sfera Duhului Sfânt toarnă în ele vigoarea unei vieţi spirituale reînnoite, iar oamenii respectivi devin mai mult decât oameni.

14:5. Voi vă miraţi de ce sunt atât de puţini oameni care s-au trezit, dar oare nu omul însuşi, prin nebunia şi orbirea lui şi prin apatia lui spirituală, este acela care a închis poarta către drumul iluminării? Poate că adevărul este acela că omul refuză să facă efortul spiritual necesar. Voi aveţi sarcina de a suna deşteptarea, de a-l trezi pe om din somnolenţa lui spirituală şi de a-l

© Biblioteca Spirituală

determina să acţioneze.

14:6. Nu vă preocupaţi în mod excesiv de natura Spiritului Suprem. Acesta este o Fiinţă de neînţeles pentru aceia care sunt limitaţi doar la facultăţile Sferelor Inferioare. El există în interiorul unui principiu divin, despre care este imposibil să speculăm, întrucât se află dincolo de limitele înţelegerii firii muritoare. Doar adevăraţii Iluminaţi, acele spirite sufleteşti nobile, se pot apropia de hotarul înţelegerii, fiindcă aceştia pot vedea de la distanţă. Comorile sanctuarului Său sunt Iubirea, Frumuseţea, Perfecţiunea, Adevărul, Dreptatea, Compasiunea şi Bunătatea.

14:7. Sunt întrebat cum poate fi venerat Cel Îndepărtat şi Lipsit de Formă, care este atât de minunat datorită faptului că nu este supus schimbării. Prieteni, cum ar putea fi El influenţat de aspectele inferioare ale creaţiei Sale? Poate ploaia să ude cerul sau râurile să umple oceanul? Referitor la forma de venerare, care este preamărirea şi rugăciunea. Credeţi că psalmodierile triste, cântecele de jale şi rugăciunea mormăită pot adăuga ceva la slava Lui sau îi pot umple inima de bucurie? Acestea sunt ofrande adunate de prin ţinuturile împădurite. Cu mult mai acceptabilă ar fi o inimă care doreşte de bunăvoie să se purifice de răul din ea; sau o jertfă reprezentată de un trup din care poftele şi dorinţele nesănătoase au fost smulse din rădăcină; sau înfăţişarea unei guri nepătate de indecenţă şi minciună; sau etalarea integrităţii, a cinstei şi a purităţii.

14:8. Adevărata venerare înseamnă purificarea şi elevarea spiritului sufletesc, şi nimic mai mult; acţiunile care purifică şi elevează reprezintă forme de venerare. Venerarea urmăreşte să trezească spiritul sufletesc, ea reprezintă unitatea acelora care slujesc unei cauze comune. Este un act de experienţă reciprocă. Ea nu reprezintă umilirea slugarnică a unui rob în faţa stăpânului său, ci legătura unui spirit cu alt spirit.

14:9. Acestea sunt singurele jertfe care sunt necesare: poftele şi pasiunile trupeşti, gândurile rele, minciunile, înşelăciunea, calomnia şi toate viciile. A oferi sângele unor creaturi inofensive este un lucru uşor şi plin de laşitate, o insultă la adresa Celui care le-a creat. Şi iată şi ofrandele care trebuie oferite: studierea plină de râvnă a Cărţilor Bune, înţelepciunea, curajul, puritatea morală şi statornicia, împreună cu toate acele lucruri care slujesc scopului binelui. Singurul veşmânt necesar pentru venerare este o inimă loială, bună şi pură.

14:10. A face ceea ce fac oamenii atunci când se roagă înseamnă a subestima Spiritul Suprem. Cum ar putea unul ca El, care este atât de măreţ, să fie venerat şi slujit cu focuri şi lumânări, cu cuvinte bolborosite care ajung la nişte urechi surde, cu sânge de jertfă, cu podoabe şi tămâie? Toate acestea pot contribui la trezirea omului, dar am da dovadă de ipocrizie dacă am spune că Spiritul Suprem are nevoie de ele, şi ar fi o blasfemie să afimăm că El cere oamenilor aceste lucruri. Spiritul Suprem se ridică deasupra gândirii oamenilor şi spune, „Dacă aceste lucruri îi fac plăcere omului, atunci fie ca cel care aduce ofrandele să fie şi cel care le primeşte”.

14:11. Adevărata venerare iluminată şi vrednică de laudă este aceea când oamenii încearcă să facă ca puritatea şi bunătatea lor să devină asemenea reflexiei acestor calităţi care vin din înalt. Înnobilarea sinelui inferior, bunătatea în gândire, vorbă şi faptă, punerea permanentă în slujba cauzei omenirii, care este şi cauza Spiritului Suprem, iată ce înseamnă adevărata venerare, cu condiţia ca cei care o practică să nu dea dovadă de ipocrizie.

14:12. Venerarea slujeşte spiritului sufletesc şi dacă este sinceră, ea este folositoare. Mulţi au simţit că atunci când se roagă încep să devină agitaţi. Prieteni, cât de trist este faptul că cea mai mare comoară care există, giuvaerul nepreţuit, spiritul sufletesc, rămâne adesea ascuns vederii, nebăgat în seamă şi nedorit!

14:13. Nimic nu este mai impresionabil decât spiritul sufletesc, şi fiecare faptă îi determină aspectul viitor. Trebuie ştiut că fiecare experienţă tinde să se repete; aşa încă un obicei, fie el bun sau rău, odată format este greu de înlăturat. Este ca şi în cazul apei, care sapă o albie pe care vor curge toate apele care vin în urma ei.

14:14. Omul are o membrană materială de rezonanţă numită creier, care este ca o piele de tobă, iar aceasta este foarte capabilă. Totuşi, dacă este lovită cu dorinţe impure sau dacă este acaparată de lucrurile lumeşti, ea se îngroaşă şi se transformă într-o barieră pentru forţele spirituale. Creierul care se îngroaşă din cauza insensibilităţii şi care este bătătorit de vicii se

© Biblioteca Spirituală

transformă într-o uşă ce lasă pe dinafară toate lucrurile spirituale; în felul acesta, el devine un slujitor al simţurilor. El nu mai permite să intre lumina, iar acea cantitate de lumină ce reuşeşte totuşi să îl străpungă îşi schimbă aspectul şi se deformează din cauza întunericului. Uşa spiritului sufletesc este năpădită de buruieni şi mărăcini, partea materială şi cea spirituală sunt separate de o barieră de neclintit, iar spiritul sufletesc doarme, în timp ce trupul se descompune.

14:15. Fără lumină, căzut în capcana tristeţii şi sufocat de *agnosia*, degradat şi scufundat în materie, spiritul sufletesc se stinge şi se ofileşte. Din fericire, este inconştient, pentru că este lovit, răsucit şi sfâşiat, nu este îngrijit şi nu i se dă atenţie, iar plânsul său de copil ajunge la nişte urechi surde şi lipsite de viaţă. Încet-încet, el este sufocat de povara copleşitoare a viciilor şi lucrurilor lumeşti.

14:16. Omul care a ales să dispreţuiască spiritualitatea şi care astfel a pierdut legătura cu conştiinţa lui, care este dreptul său din naştere, caută acum să se consoleze cu fleacuri lumeşti nefolositoare. Cu aroganţa ignoranţei şi cu orbire, acesta susţine realitatea mediului său de viaţă şi se străduieşte să posede ceva ce se află în afara lui, ceva de care este pe jumătate străin. Această străduanie pentru lucruri lumeşti îngroapă şi mai mult divinitatea interioară, care devine atât de încastrată în materialism, încât nu mai poate fi trezită din somnul ei de moarte.

14:17. Atâta timp cât omul îşi orientează spiritul sufletesc către exterior, către lumea iluzorie şi amăgitoare a materiei şi morţii, căutând realizarea acolo, el nu va fi conştient de fiinţa lui superioară. Aici nu va găsi niciodată o satisfacţie reală şi pentru că şi-a întrerupt comunicarea cu sinele său adevărat va rămâne mereu agitat şi nemulţumit. Va căuta întotdeauna ceva, chiar dacă nu ştie ce.

14:18. Măreţia spiritului sufletesc, cu toate puterile sale potenţiale, care este o scânteie reală din focul divin, este înăbuşită acum sub straturile lumeşti, formate ca urmare a experienţelor senzoriale. Adevărata fiinţă ajunge să fie prizonieră într-o închisoare materială care este creată de om.

14:19. Viaţa este ca un râu lat, ale cărui ape limpezi sunt tulburate de nămolul iluziei şi în care spiritele sufleteşti ale oamenilor înoată încoace şi încolo. Spiritul Suprem se reflectă în apă prin razele Sale care vin de la Duhul Sfânt, aşa cum oglinda reflectă chipul privitorului fără ca ea să sufere vreo modificare. Chipul din apă este spiritul sufletesc.

14:20. Aceia care spun că ei pot ajunge la Spiritul Suprem prin mijloace aflate în exteriorul lor vor căuta în zadar; aceştia vor găsi doar pietricele lipsite de valoare, pentru că adevăratul giuvaer se găseşte în interior. Realul va putea fi văzut numai atunci când irealul va fi privit ca ceea ce este, adică ceva care a pătruns în conştiinţă. Lucrul acesta poate fi demonstrat mai presus de orice îndoială prin intermediul propriei experienţe, însă puţini sunt aceia care vor să plătească preţul unei astfel de cunoaşteri. Apele iluminării nu se pot aduna pe înălţimile aroganţei şi siguranţei de sine sau pe culmea prejudecăţilor. De asemenea, ele nu pot fi extrase din valea apatiei sau din vâlceaua *agnosiei*.

14:21. Mi se pun întrebări referitoare la oamenii din jurul nostru. Aceştia nu sunt total ignoranţi în privinţa învăţăturilor lor şi nu este rău să înţelegem ce spun ei despre natura omului. Aceştia afirmă că el este un gând divin care s-a îngreunat şi s-a înfăşurat în lut. Gândul, închis în întuneric, a dorit să vadă lumina, iar efortul generat de dorinţă a făcut ca în lut să apară două găuri, care s-au transformat în ochi. Unul dintre ochi a privit spre dreapta, iar celălalt spre stânga lucrurilor, însă au privit numai în faţă. Nu au apărut ochi în partea din spate, căci gândul divin nu a avut niciodată intenţia ca omul să se retragă, ci a vrut să meargă doar înainte. Aşa că ochii, care puteau privi doar drumul din faţa lor, au dorit să ştie ce se întâmplă şi în lateral, iar efortul generat de această dorinţă a făcut să apară alte două găuri, care s-au transformat în urechi. Şi pentru că lutul a vrut să rămână umed, s-a format gura, al cărei rol era să asigure apa, după care s-au format braţele, ca să dea la o parte toate obstacolele. Apoi, ca să poată şti mai multe depre ceea ce se întâmplă în jurul lui, lutul a devenit sensibil şi a putut să atingă şi să miroasă. De aceea, ei zic că omul este un gând divin întemniţat în trup, care încearcă să evadeze. Şi mai spun că trupul nu este nimic altceva decât un lut întărit de lumina soarelui; şi cine ar putea pretinde că aceasta nu este o descriere adecvată?

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN (Cartea a X-a)
”CARTEA ÎNŢELEPCIUNII”

1:2 ”Când un spirit conştient şi treaz ocupă un trup material şi se află cu el într-o asociere conştientă, atunci întreaga fiinţă este unită cu Divinul. Ea suferă un proces de expansiune, care o facă să treacă dincolo de limitele spaţiului şi timpului. *Atenţia* controlează gândurile şi sentimentele şi face curăţenie în interior, aşa încât dacă există pace şi linişte, fiinţa poate primi un aflux de Conştientizare Divină; în acelaşi timp, meditaţia deschide o cale de comunicare prin care spiritul omului poate comunica cu spiritul care înconjoară Divinul. Aceasta este o formă superioară de rugăciune, o focalizare controlată a gândului.”

Cuprins

1:38 - Capitolul I – Meditaţie şi morală
2:11 - Capitolul II – Dispensaţiile vieţii
3:22 - Capitolul III – Viaţa armonioasă
4:18 - Capitolul IV – Defecte de caracter
5:8 - Capitolul V – În casa ta
6:8 - Capitolul VI – Tratamentul femeilor
7:9 - Capitolul VII – Îndatoririle, obligaţiile şi serviciul pentru viaţă
8:8 - Capitolul VIII – Respectul pentru drepturile celorlalţi
9:8 - Capitolul IX – Oameni şi locuri de evitat
10:8 - Capitolul X – Viaţă în vecinătate
11:11 - Capitolul XI – Cauza şi campionii săi
12:18 - Capitolul XII – Viaţa bună
13:19 - Capitolul XIII – Viaţa religioasă
14:11 - Capitolul IV – Conduita personală
15:8 - Capitolul XV– Tărâmul spiritual
16:9 - Capitolul XVI – Înţelesul căsătoriei
17:9 - Capitolul XVII – Creşterea copiilor
18:9 - Capitolul XVIII – Prieteni şi duşmani
19:10 - Capitolul XIX – Tendinţa spre rău
20:15 - Capitolul XX – Predare, studiu şi învăţare
21:39 - Capitolul XXI– Un cuvânt către profeţi şi predicatori
22:17 - Capitolul XXII – Religia bună

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - MEDITAŢIA ŞI ÎNVĂŢĂTURILE MORALE

1:1. Singura modalitate prin care omul poate să se trezească pe deplin din punct de vedere spiritual este aceea de a-şi cunoaşte adevărata sa natură şi de a se strădui să comunice cu Tărâmul Spiritual. Acest lucru poate fi realizat cel mai bine prin meditaţie sau poate ar fi mai corect să spunem prin „conştientizare". Aceasta este o stare de atenţie conştientă, care antrenează toate posibilităţile aflate în om; este putinţa de a întoarce spatele tuturor perturbaţiilor de ordin material şi de a face ca spiritul să intre într-o relaţie armonioasă cu tărâmul superior, cu care este mult mai compatibil. De asemenea, această stare presupune dobândirea controlului deplin asupra tuturor impulsurilor, nevoilor şi dorinţelor materiale.

1:2. Când un spirit conştient şi treaz ocupă un trup material şi se află cu el într-o asociere conştientă, atunci întreaga fiinţă este unită cu Divinul. Ea suferă un proces de expansiune, care o facă să treacă dincolo de limitele spaţiului şi timpului. Atenţia controlează gândurile şi sentimentele şi face curăţenie în interior, aşa încât dacă există pace şi linişte, fiinţa poate primi un aflux de Conştientizare Divină; în acelaşi timp, meditaţia deschide o cale de comunicare prin care spiritul omului poate comunica cu spiritul care înconjoară Divinul. Aceasta este o formă superioară de rugăciune, o focalizare controlată a gândului.

1:3. Curăţarea unui loc interior, care să devină Altarul Inimii, nu constituie o acţiune lipsită de scop. Folosul unei peşteri constă în spaţiul ei gol; folosul unui coş sau al unui vas se datorează golului din interior. Toată înţelepciunea şi toată cunoaşterea, răspunsul la orice întrebare, nu se găsesc în exteriorul omului, ci în interiorul lui. Acesta nu trebuie să caute în afara lui ca să găsească răspunsul la ghicitoarea referitoare la natura sa. Nu trebuie să traverseze Pământul ca să îl poată afla, ci trebuie să îl caute în el însuşi. Şi tot acolo va găsi toate lucrurile de care are nevoie spiritul său.

1:4. În viaţa sa de zi cu zi şi în tot ceea ce face, fiecare om trebuie să se poarte ca şi cum ar intenţiona să devină un exemplu viu pentru ceilalţi. Ar trebui să acţioneze ca şi cum şiar declara ataşamentul pentru cauza măreaţă pe care orice om poate să o slujească şi ca şi cum i-ar invita pe ceilalţi să i se alăture. El trebuie să fie un conducător care să arate calea şi o călăuză care să indice drumul pe care trebuie să-l urmeze ceilalţi, drumul pe care fiecare om trebuie să meargă singur.

1:5. Fiecare fiinţă gânditoare trebuie să-şi dea seama acum că viaţa înseamnă ceva mai mult decât căutarea fericirii, a bogăţiei sau a confortului. Că viaţa trebuie să fie mai mult decât o plutire leneşă în derivă, în care singurele eforturi sunt îndreptate spre căutarea apelor liniştite ale satisfacţiei şi spre plăcerile superficiale. Trebuie să fie vorba de ceva mai mult decât de o căutare a desfătării. Căci, într-adevăr, viaţa înseamnă mai mult decât atât; ea are un scop, iar scopul este acela de a trăi.

1:6. Iar a trăi, înseamnă a trăi pe deplin, nu doar această viaţă trecătoare. Viaţa trecătoare este slujitoarea sau pragul unei vieţi mai înalte şi ea trebuie privită numai în această lumină. Datoria tuturor este aceea de a-şi trezi propriul spirit şi de a-l face să devină conştient. Însă dacă omul nu reuşeşte, atunci lucrul cel mai bun pe care-l poate face este să urmeze preceptele şi poveţele cuprinse în scrierile acelora care şi-au trezit spiritele şi le-au făcut să devină conştiente.

1:7. Ca prim, pas este suficient să existe autocontrol şi autodisciplină, iar eforturile omului să se îndrepte către el însuşi, pentru a învăţa mai multe lucruri despre propria fiinţă. El trebuie să îşi cultive atenţia, pentru a descoperi motivele care stau în spatele gândurilor, cuvintelor şi acţiunilor sale. Trebuie să descopere toate cauzele şi să le înţeleagă efectele. Trebuie să ştie de ce face un anumit lucru şi care sunt mijloacele de care se foloseşte. Trebuie să-şi propună un plan de viaţă şi să-şi stabilească anumite obiective, pe care să le ducă la bun sfârşit. Trebuie să îşi aleagă o cale şi să o urmeze până la capăt, dar să nu privească prea departe şi să ignore ceea ce se află sub picioarele lui. Trebuie să ignore ţipetele dorinţelor perturbatoare şi să nu dea atenţie potecilor lăturalnice ale fanteziilor sale nesăbuite.

1:8. Până acum, niciun muritor nu a cunoscut adevăratele legi ale justiţiei, şi niciun muritor nu a văzut vreodată chipul Adevărului cu vălul ridicat. Nimeni nu s-a ridicat suficient de

© Biblioteca Spirituală

mult pentru a-şi putea proclama libertatea de a se elibera de toate limitările impuse de alţii. Poate că unii susţin că au putinţa şi dreptul de a face acest lucru, însă aceştia nu acţionează pentru că sunt puternici, ci pentru că sunt slabi din punct de vedere moral. Afirmarea libertăţii lor este de fapt o declaraţie de război la adresa libertăţilor altora. Ei nu sunt altceva decât nişte creaturi fără coloană vertebrală, care discreditează legile moralităţii şi principiile înalte doar pentru că urmăresc să-şi înfrâneze instinctele fireşti şi poftele carnale nesănătoase.

1:9. Şi în timp ce subapreciază codurile existente, după care oamenii îşi conduc viaţa, nu au nici putinţa şi nici tăria de a le înlocui cu ceva la fel de bun şi de onorabil. Cu siguranţă, însă, că ceea ce obţin nu se va putea ridica niciodată la înălţimea spirituală a omenirii. Pe astfel de oameni nu trebuie să îi tolerăm, iar dacă refuză să îşi poarte partea care li se cuvine din povara omenirii nu trebuie să acceptăm acest lucru. Cei care caută să-şi afirme individualitatea pe seama celorlalţi reprezintă o ameninţare care nu trebuie tolerată. Regula este aceea că fiecărui om trebuie să i se dea posibilitatea de a dobândi cea mai deplină libertate, însă nicidecum dincolo de un punct de unde să aducă atingere libertăţii, drepturilor şi fericirii celorlalţi. Este imposibil ca tuturor oamenilor să li se dea libertate absolută, deoarece nimeni nu este vrednic de ea. Orice libertate dobândită în detrimentul altui om nu este o libertate respectabilă.

1:10. Nimeni nu are dreptul să condamne un cod moral sau un standard de principii până când nu s-a ridicat deasupra lor. Nu trebuie să renunţăm la nicio lege, la niciun principiu şi la niciun cod până când nu le putem înlocui cu ceva ce s-a dovedit a fi mai bun. Înlocuirea celor care deja sunt în vigoare în altă parte nu constituie o sarcină uşoară, fiindcă o asemenea acţiune este cu mult dincolo de experienţa şi competenţa oricărei persoane. Prin urmare, în actuala stare de dezvoltare a omenirii, bunătatea şi virtutea sunt exprimate prin acceptarea disciplinată a legii morale şi prin supunerea curajoasă în faţa legii scrise. Însă şi acestea trebuie să evolueze odată cu omul, pentru a servi nevoilor sale din ce în ce mai mari şi aflate într-o continuă schimbare.

1:11. O lege proastă sau un obicei rău trebuie înlăturate, chiar dacă au fost acceptate de numeroase generaţii. Un obicei bun sau o lege bună trebuie adoptate şi urmate, chiar dacă sunt respectate şi urmate de vrăjmaşii voştri. Însă niciun om nu este capabil să hotărască ce este bun şi ce este rău.

1:12. Legile se fac şi se schimbă, dar nimeni nu ştie cu adevărat ce este corect şi ce este greşit. Aceste lucruri pot fi aflate doar din cărţile inspirate, compilate de mâinile oamenilor iluminaţi. Nu e departe vremea când oamenii nu vor mai trebui să gândească în termeni de bine şi rău, bogat şi sărac, sănătos şi bolnav, ci în termeni de spiritual sau material.

1:13. Motivul fundamental din spatele unei vieţi virtuoase şi bune nu este căutarea fericirii. Virtutea, bunătatea şi moralitatea sunt alte cuvinte care se referă la autodisciplină, datorie, obligaţie şi muncă. Acestea formează o temelie pe care se poate construi o viaţă aşa cum se cuvine, iar această temelie nu zădărniceşte nicidecum căutarea fericirii. Şi într-adevăr, nu numai că o încurajează, dar ne şi împinge către ea.

1:14. Aproape toată lumea are anumite principii, însă toţi oamenii au tendinţa de a împinge limitele acestora până acolo unde le convine. Ideea de moralitate este subordonată intereselor lor materiale. Oamenii nu trebuie să fie ipocriţi cu ei înşişi, ci ei trebuie să recunoască cinstit că au tendinţa de a subordona aceste principii propriilor interese egoiste. Un standard de moralitate sau un cod de principii care nu sunt absolute şi de nezdruncinat reprezintă acelaşi lucru ca şi lipsa oricărui standard. Numai oamenii cei mai înţelepţi îşi pot stabili propriile standarde, însă aceştia sunt mult prea înţelepţi ca să facă acest lucru.

1:15. În ceea ce-l priveşte pe om, scopul vieţii lui este să se dezvolte şi să se pregătească pentru ceva mai măreţ. Lucrul acesta nu poate fi făcut cu jumătate de inimă sau în anumite momente, pentru că e vorba de un proces permanent, care continuă pe toată durata zilei. Fiecare încercare pe care omul o are de trecut aici este necesară şi are o anumită intenţie, chiar dacă motivul şi scopul său nu sunt evidente.

1:16. Măsura datoriilor, obligaţiilor şi acţiunilor care se cer de la fiecare om depinde de tăria, talentele şi posesiunile care i s-au dat. Cu cât un om are mai mult, cu atât este mai puternic, aşa că de la el se aşteaptă întodeauna un profit mai mare, deoarece a fost mult mai capabil să

© Biblioteca Spirituală

slujească.

1:17. Una dintre sarcinile mai puţin uşoare care stau în faţa omului iluminat este să-şi dezvolte putinţa de a evalua ce trebuie să facă în schimbul lucrurilor cu care a fost înzestrat şi de a sluji fără niciun fel de ezitare izvorâtă din egoism. Fiecare om are locul său printre aceia care slujesc, iar talentele şi posesiunile sale trebuie privite doar ca nişte mijloace de a contribui la extinderea binelui comun şi la progresul omenirii. Aceia care nu se achită de obligaţiile pe care le au atrag asupra lor osânda şi singurătatea.

1:18. Deoarece slăbiciunea şi şovăiala oricărui om diminuează cantitatea totală de muncă şi întârzie progresul, cei puternici au obligaţia de a-i proteja pe cei slabi, dar nu pentru a-i feri de lucrurile care îi duc spre ţelul final sau pentru a prelua povara pe care refuză să o ducă, ci pentru a-i ajuta să capete tărie. Scopul trebuie să fie întotdeauna acela de a spori cantitatea totală de tărie şi pricepere care se află la dispoziţia întregului.

1:19. Suferinţa şi necazurile sunt inevitabile dacă omul vrea să se transforme într-o fiinţă dumnezeiască, aşa cum i s-a hărăzit. El trebuie să devină puternic din punct de vedere spiritual, să aibă curaj şi compasiune, de aceea nu poate fi protejat împotriva suferinţei şi a necazurilor. Căci poate oare planta îngrijită şi ţinută în interior să suporte căldura soarelui sau rafalele de vânt? Compasiunea se trezeşte în sufletul omului doar prin suferinţă, iar calităţile nobile, cum sunt curajul şi dăruirea, se dezvoltă numai datorită necazurilor. Aceia care, în trecut, şi-au îndurat suferinţa cu tărire morală, devin exemple însufleţitoare pentru semenii lor.

1:20. Totuşi, nu trebuie să uităm că durerea şi suferinţa nu conduc prin ele însele la progresul spiritual. Ele nu sunt atât de importante; ceea ce contează este felul în care sunt îndurate, hotărârea cu care omul răspunde provocărilor lor şi curajul cu care sunt biruite. Suferinţa oricărui om trebuie să fie o jertfă adusă elevării spirituale a omenirii.

1:21. Nu are importanţă ce trebuie să înfrunte şi să biruie omul. Ceea ce contează cu adevărat este felul în care face faţă problemelor şi prin ce mijloace reuşeşte să le rezolve. Nici situaţia în care se omul nu este importantă, ci contează direcţia în care se mişcă. Scopul vieţii pe Pământ nu a fost niciodată acela de a trăi în pace şi linişte. Necazurile şi problemele dau o ardoare suplimentară acelor spirite curajoase care le înfruntă cu curaj şi bună dispoziţie. Fiecare om trebuie să-şi descopere propriile slăbiciuni.

1:22. Divinitatea Creatoare ar fi putut da naştere unei lumi lipsite de durere, însă o astfel de lume nu ar fi avut niciun scop. Ar fi putut să o populeze cu fiinţe desăvârşite, însă acestea nu ar fi înţeles ce este suferinţa şi ce sunt necazurile. Ele ar fi fost lipsite de milă, afecţiune şi înţelegere empatică.

1:23. Omul nu suferă din cauza Voinţei Divine. Voinţa Divină este ca omul să ducă la îndeplinire Planul Divin, iar acest lucru înseamnă să înveţe să biruie limitările şi iluziile existenţei materiale, prin faptul că se ridică deasupra lor. Necazurile şi încercările sunt necesare pentru a-l îndemna pe om, pentru a-l stimula, pentru a-l trezi din letargia materială şi a-l împinge către dezvoltare spirituală şi înţelepciune. Dacă omul suferă în mod excesiv, acest lucru este din cauza faptului că este neatent şi nestatornic şi că ignoră adevărata semnificaţie şi adevăratul scop al vieţii.

1:24. Pământul este imperfect deoarece imperfecţiunile sale sunt esenţiale. Imperfecţiunile sociale, care se deosebesc de cele naturale, reprezintă rezultatul lipsei de înţelegere a omului şi faptul că acesta se dedică mai mult scopurilor materiale decât celor spirituale. Încercările şi testele care provin din imperfecţiunile naturale ale Pământului nu-l afectează pe om la fel de mult ca necazurile pe care omul le-a abătut singur asupra capului său, din cauza faptului că el caută să ducă o viaţă exclusiv materială. Însă pentru ca cele două aspecte să poată fi deosebite trebuie să ştie să facă diferenţa între ele.

1:25. Motivul pentru care intervenţia divină este atât de limitată nu este faptul că Divinul rămâne indiferent, ci că omului i s-au dat toate puterile şi toată înţelepciunea de care are nevoie pentru a se ocupa de problemele pământeşti. Dacă el nu se pricepe să le folosească, atunci cine este de vină? Datoria pe care o are omul este să meargă în sus, către spiritualitate, şi în exterior, către perfecţiune. Dar dacă omul refuză să facă aceste lucruri, va trebui să accepte consecinţele,

© Biblioteca Spirituală

de care se face singur vinovat.

1:26. Dacă nu ar exista durere şi suferinţă, omul ar fi ca o moluscă ce pluteşte fără niciun scop, purtat de curenţii care se mişcă într-o mare de materie. Suferinţa, durerea şi tristeţea provin dintr-o existenţă dusă într-un trup muritor şi ele nu fac parte din moştenirea spirituală a omului. Lanţurile omenirii sunt făurite în cuptoarele vieţii şi nu în ei liniştite.

1:27. Iată îndrumările adresate celor care urmează Marea Cărare a Căii Adevărate; ele sunt nişte călăuze şi nişte ajutoare de încredere: Fiţi recunoscători pentru lucrurile bune din viaţa voastră. Fiţi răbdători în suferinţă şi fermi în faţa necazurilor. Fiţi harnici atunci când vă îndeplinţi sarcinile şi nu vă sustrageţi niciodată de la obligaţiile pe care le aveţi. Înduraţi loviturile nenorocirilor cu bună dispoziţie şi curaj. Nu fiţi iuţi la mânie, grăbiţi să vă contraziceţi sau pripiţi în gândire, fiindcă aceste lucruri dovedesc faptul că nu aveţi stăpânire de sine. Evitaţi slăbiciunile reprezentate de invidie şi de ura nejustificată, întrucât acestea se vor răsfrânge asupra voastră. Nu fiţi frivoli, ca oamenii să creadă că aveţi puţină minte. Păstraţi-vă calmul, căci o persoană furioasă este confuză. Purtarea voastră să fie senină şi plină de încredere. Ridicaţi-vă mintea deasupra lucrurilor pământeşti şi priviţi spre Împărăţia Spiritului şi spre Palatele Sufletului. Nu-i preamăriţi niciodată pe oamenii răi şi nu încuviinţaţi ceea ce este greşit.

1:28. Nu folosiţi expresii indecente sau un limbaj trivial, fiindcă acestea arată că sunteţi inferiori celorlalţi. Nu râdeţi la glumele subtile sau obscene, căci lucrul acesta dovedeşte faptul că aveţi o minte necurată şi nesănătoasă. Nu ridicaţi banii sau posesiunile la rangul de zei. Faceţi în aşa fel încât să vă câştigaţi pâinea în mod cinstit. Pe timp de pace, priceperea şi cunoaşterea sunt nişte giuvaere, în vremea necazurilor ele sunt un scut şi o sabie, iar în vremuri tulburi sunt nişte călăuze sigure.

1:29. În mijlocul iluziei materiale, nu sporiţi confuzia prin cuvintele şi faptele voastre mincinoase. Studiaţi înţelepciunea cuprinsă în aceste cărţi cu râvnă şi consecvenţă. Nu uitaţi niciodată beneficiile ce rezultă dintr-o viaţă bine trăită şi ţineţi minte că indiferent ce se întâmplă este pentru binele vostru. Bărbaţii să-şi pună nădejdea în bărbăţia lor, iar femeile în feminitatea lor.

1:30. Purtaţi-vă cu decenţă şi păstraţi-vă calmul, pentru că lumea îl evită pe omul iritabil, care este ca o trestie slabă, de care nu poţi să te sprijini în vremuri grele sau atunci când pândeşte pericolul. Omul lăudăros nu reuşeşte să creeze imaginea pe care o doreşte, de aceea trebuie să vă cântăriţi cu grijă cuvintele, căci cuvântul rostit nu mai poate fi luat înapoi. Omul neglijent cu cuvintele sale este instabil şi în alte privinţe. Niciodată să nu vi-l faceţi confident pe acela care flecăreşte.

1:31. Uitaţi lucrurile pe care le-aţi făcut, fiindcă acelea nu pot fi schimbate, şi nu vă preocupaţi de ceea ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Dacă aveţi un lucru de valoare, ţineţi-l departe de omul invidios. Treziţi-vă dis-de-dimineaţă şi întâmpinaţi ziua cu nerăbdare, căci leneşul şi cel ce lâncezeşte în pat sunt pe jumătate morţi. Mâncaţi şi beţi cu moderaţie, atât cât este necesar pentru bunăstarea trupului vostru, dar fără a-l încărca. Căutaţi tovărăşia celor care vă sunt superiori în înţelepciune şi ţineţi minte că este mai profitabil să ascultaţi decât să vorbiţi.

1:32. Omul care nu-şi poate înfrâna limba călăreşte pe un armăsar sălbatic. Ţineţi-l în frâu şi evitaţi să daţi un răspuns pripit celor care spun lucruri dezagreabile, izvorâte din slăbiciunea lor. Fiţi răbdători şi îngăduitori atunci când sunteţi provocaţi şi înfrânaţi-vă braţul atunci când este ispitit să se ridice plin de mânie. Omul care rămâne neclintit atunci când este provocat este superior celui care loveşte. Întotdeauna să vorbiţi calm şi cu puţine cuvinte. Vorbiţi blând şi clar, fiindcă numai proştii ţipă pentru a-şi acoperi propria ignoranţă. Boul mugeşte, dar taurul fornăie.

1:33. Unul dintre cele mai mari eşecuri ale vieţii este să pierzi un prieten. Dacă această nenorocire îl loveşte pe un bărbat, acesta trebuie să-şi cerceteze inima cu atenţie şi sinceritate, ca acest lucru să nu se mai repete. Să nu căutaţi niciodată să menţineţi o prietenie prin ipocrizie sau linguşire, căci aceasta nu este prietenie şi aici se vede inima făţarnică a celui care amăgeşte.

1:34. Fiţi mândri, dar nu înfumuraţi, vorbiţi deschis, dar nu jigniţi. Curajoşi, dar nu

© Biblioteca Spirituală

agresivi, răbdători, dar nu slugarnici. Ţineţi minte că este mai bine ca omul să se numere printre cei insultaţi, decât printre cei care insultă, printre cei vorbiţi de rău, decât printre bârfitori.

1:35. Rămâneţi ferm cu picioarele pe Marea Cărare a Căii Adevărate şi faceţi din cumpătare lumina voastră călăuzitoare. Niciodată să nu vorbiţi cu exuberanţă sau prea amical cu aceia care nu sunt decât nişte cunoştinţe. Ţineţi-i pe toţi la distanţă până când vor arăta cine sunt şi îşi vor dezvălui adevărata natură. Niciodată să nu permiteţi ca secretele inimii voastre să circule de la unul la altul ca o proprietate comună.

1:36. Nu fiţi prea sensibili şi nici nu vă ofensaţi prea repede, fiindcă lucrul acesta îi va întoarce pe oameni împotriva voastră. Nu invadaţi niciodată intimitatea altora şi lăsaţi-i să urmeze acele căi pe care îi poartă tendinţele lor. Vedeţi-vă de treburile voastre şi nu vă preocupaţi de treburile altora.

1:37. Dintre gânduri, cuvinte şi fapte, doar faptele au o anumită valoare pe Pământ. În lumea materială, gândurile sunt lucruri intangibile, iar cuvintele nu au nicio semnificaţie dacă nu sunt transpuse în fapte.

1:38. Bunătatea şi înţelepciunea nu trebuie tăinuite, căci atunci când posesorul lor se desprinde de ceilalţi, care mai este scopul lor şi cum mai pot fi ele măsurate şi puse la încercare? Omul bun, care se teme că lumea îl va contamina, nu are încredere în bunătatea lui şi nu este de niciun folos. Dacă un om se scufundă într-o mlaştină cu nămol, cel care încearcă să-l salveze nu va putea fi salvat la rândul lui de un altul care stă la distanţă. Omul care încearcă să cureţe moravurile oamenilor este ca o cârpă de praf care curăţă cu preţul murdăririi sale.

CAPITOLUL II - ORGANIZAREA VIEŢII

2:1. Dacă cineva este lovit de necazuri şi tristeţe nu trebuie să se vaite, pentru că acestea sunt nişte mijloace menite să-l aducă mai aproape de îmbrăţişarea Divinului. Rolul lor este acela de a-i întări spiritul şi de a-l ajuta să se dezvolte din punct de vedere spiritual. Nimeni nu are dreptul să se aştepte la o viaţă netulburată, iar cel care a trăit jumătate de an fără a avea parte de necazuri sau nenorociri a primit deja o răsplată consistentă şi nu se cuvine să ceară mai mult. Tristeţea este agentul purificator al spiritului, iar suferinţa este curentul care-l uneşte pe om cu Divinul. De asemenea, ele îl ajută să deosebească iubirea pură de cea falsă, deoarece iubirea pură este ca un foc ce nu poate fi înăbuşit şi pe care apele suferinţei nu reuşesc să-l stingă.

2:2. Omul trebuie să fie pregătit întotdeauna pentru a fi pus la încercare şi niciodată nu trebuie să fie luat prin surprindere, întrucât nenorocirea poate să lovească şi în mijlocul prosperităţii şi păcii. De asemenea, atunci când trece prin aceste încercări, el trebuie să ţină minte că norocul poate să-i surâdă oricând.

2:3. După fiecare nenorocire, omul trebuie să analizeze cuvintele pe care le-a rostit şi lucrurile pe care le-a făcut, căci poate ceea ce s-a abătut asupra lui este doar rezultatul cuvintelor nepotrivite sau al faptelor sale nesăbuite. Pedeapsa este o necesitate a vieţii pământeşti. Dacă ea nu ar urma unei fapte rele, cum ar putea copilul să înveţe ce este corect şi ce este greşit? Pedepsele oamenilor izvorăsc din Iubirea Divină, căci prin suferinţă se ajunge la bunătate, iar prin necazuri, la înţelegere. Omul care poate accepta necazurile cu bucurie, cunoscându-le adevăratul scop, a învăţat una dintre cele mai adânci taine ale vieţii. Nimeni nu este împovărat dincolo de capacitatea sa de suportabilitate, deoarece loviturile reci ale năpastelor sunt întotdeauna atenuate, pentru a fi pe măsura slăbiciunilor sale. Doar cei aleşi şi puternici sunt chemaţi să poarte poverile grele, căci alergătorului puternic nu-i pasă dacă vântul îi este potrivnic.

2:4. Dacă încercările şi necazurile coboară asupra omului, acesta trebuie să le întâmpine în tăcere, cu hotărâre şi curaj. Este inutil să se mânie pe ele sau să se revolte împotriva sorţii sale. Doar cei ignoranţi şi cu inima slabă se întorc de pe Cale, pentru că ei cred că răbdarea lor este în zadar. Virtutea şi bunătatea unui om nu-l vor apăra de suferinţă, ci chiar s-ar putea să i-o sporească. Roadele muncii sale nu se află pe partea de drum care se găseşte dincoace de hotar.

© Biblioteca Spirituală

De câte ori nu vedem oameni care se vaită de nefericirea lor şi care îşi plâng de milă, neputând din această cauză să tragă niciun fel de foloase de pe urma ei? Mult prea frecvent, oamenii consideră că necazurile sunt un semn că au fost abandonaţi.

2:5. Oamenii s-au ataşat de anumite lucruri şi îşi fac planuri cum să le dobândească, însă dacă aceste planuri nu sunt coplementare Planului Divin, ele nu vor duce nicăieri. Pământul are o misiune, şi toate lucrurile care există pe el joacă un rol în îndeplinirea acestei misiuni. Scopurile materiale au puţină importanţă în comparaţie cu cele spirituale, iar intenţia creaţiei este doar aceea de a satisface nevoile şi de a dezvolta competenţele de natură spirituală.

2:6. Cei buni şi cei răi sunt puşi la încercare, şi nimeni nu este cruţat. Diferenţa este aceea că omul virtuos se foloseşte de aceste încercări pentru a progresa, în timp ce omul lipsit de virtute le întoarce împotriva lui, iar acestea îi vor distruge sufletul. Nimeni nu trebuie să se lase biruit de necazurile care se abat asupra lui. Ele trebuie folosite pentru elevarea sufletului şi pentru întărirea spiritului său, aşa că ştiind aceste lucruri, omul ar trebui să fie capabil să le îndure mai bine.

2:7. Fiecare om se naşte pentru a fi testat şi pus la încercare. Tristeţea şi suferinţa, problemele şi necazurile, fac parte din soarta omului. Totuşi, acestea nu sunt permanente, iar momentele mai luminoase ale vieţii le depăşesc cu mult pe cele mai întunecate. Omului nu i sa dat viaţă cu singurul scop de a se bucura de Pământ şi de plăcerile pe care le oferă. Pământul este un loc unde omul trebuie să cultive şi să se pregătească pentru seceriş, căci din ceea ce produce se va hrăni atunci când se va încheia sezonul agricol. Necazurile sunt plugul, iar tulburările sunt cazmaua. Tristeţea şi suferinţa sunt seminţele, iar bucuriile vieţii sunt apele fertilizatoare.

2:8. Fiţi recunoscători pentru lucrurile bune din viaţă, căci acestea vă depăşesc cu mult nevoile. Înălţaţi o rugăciune de mulţumire dimineaţa şi una seara, iar dacă nu găsiţi niciun motiv pentru a face asta, fiţi siguri că voi sunteţi de vină. Chiar şi ştiind că s-a întâmplat lucrul cel mai groaznic şi că aţi băut cupa nefericirii până la ultima picătură, şi tot puteţi simţi o oarecare satisfacţie, fiindcă apare o stare de pace a minţii, pe care o simt toţi aceia care au pierdut totul şi nu mai au nimic de pierdut.

2:9. Dacă un om este privilegiat şi are parte de prosperitate, trebuie să fie vigilent, ca nu cumva să permită dorinţelor sale să-l ducă pe un drum greşit şi să-şi piardă din râvna spirituală. Dintr-o perspectivă mai largă asupra lucrurilor, nu trebuie să ne temem atât de mult de vremurile de necaz şi nefericire, deoarece atunci oamenii se întorc către lucrurile spirituale. Pericolul pândeşte în vremurile de prosperitate, când aceştia dobândesc averi şi devin înfumuraţi şi egoişti, fiindcă atunci deformează poruncile şi îndemnurile la austeritate ale cărţilor sacre şi le pervertesc pentru a-şi linişti conştiinţa. Prin urmare, în vremuri de prosperitate şi satisfacţie, omul trebuie să fie mult mai atent în interpretarea Cărţilor Sacre decât atunci când a recurs la ele pentru a găsi tărie şi mângâiere.

2:10. Omul inteligent observă căile Naturii şi forţele pe care ea le utilizează. Învaţă modul lor de acţiune, astfel încât să nu devină sclavul forţelor oarbe aflate dincolo de capacitatea sa de a le controla. Aceia care nu înţeleg lucrarea forţelor naturii sau care sunt peste măsură de înspăimântaţi de ele, vor deveni sclavii lor. Acesta este un loc în care nimic nu poate fi văzut limpede, şi chiar şi Adevărul poate fi observat doar pe un fundal de falsitate.

2:11. Modul de organizare a vieţii nu este complet dincolo de înţelegerea omului, şi, într-adevăr, acesta are datoria de a se strădui să-l înţeleagă. Toate au un scop, chiar şi lucrurile care par a fi cele mai vătămătoare. Orice stâncă dizgraţioasă are în interiorul ei o statuie potenţială, şi o frumuseţe potenţială există în fiecare bucată de lemn şi în fiecare bulgăre de lut, dar ce este acolo nu poate ieşi afară de la sine. Statuia şi frumuseţea sunt scoase la lumină numai după ce materialele brute au trecut printr-un proces de gândire şi au suferit acţiunea modelatoare a daltei, cuţitului sau focului. Omul va fi răsplătit în funcţie de lucrurile bune pe care le face şi va fi pedepsit în funcţie de lucrurile rele. Cine munceşte, primeşte plată, dar mâinile leneşe fac ca gura să rămână flămândă.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL III - VIAŢA ARMONIOASĂ

3:1. Tot ce este în neregulă pe Pământ este în neregulă cu omul. Vrajba dintre oameni provine din interiorul lor, nu din mediul în care trăiesc, căci omul îşi arată mult mai clar lipsurile şi slăbiciunile atunci când interacţionează cu ceilalţi. Ipocrizia este unul dintre viciile cele mai adânc înrădăcinate în firea oamenilor, fiindcă ei urăsc la alţii lucrurile de care ei înşişi se tem. Omul care vorbeşte cel mai vehement împotriva unui anumit viciu este acela care îl practică pe ascuns. Oamenii se acoperă cu o mantie de ipocrizie şi nu îşi dezvăluie niciodată adevăratul sine. Ei sunt pentru sau împotrivă; cred un lucru sau altul; le place ceva sau altceva, însă rareori sunt sinceri, astfel încât să dezvăluie celorlalţi adevăratele lor gânduri şi sentimente. Una dintre cele mai mari bătălii ale omului este aceea de a birui acest viciu, această slăbiciune interioară. Iată scopul căruia trebuie să i se dedice Religia cea Bună.

3:2. Cei ce urmează Religia cea Bună trebuie să-şi caute prieteni printre aceia care au aceeaşi credinţă şi aceleaşi tendinţe, şi nu trebuie nicidecum să încerce să meargă pe două drumuri. Nimeni nu poate ascunde ceva în sufletul lui pentru totdeauna, iar dacă este un prefăcut, într-o bună zi se va da de gol. Niciun lucru făcut, cunoscut sau experimentat în timpul vieţii pământeşti nu se pierde pentru totdeauna.

3:3. Dacă vecinul vostru vă insultă, ţineţi-vă în frâu mânia, căci astfel spiritul vostru va avea de câştigat. Poverile purtate cu răbdare şi curaj şi insultele nebăgate în seamă sunt mai bune pentru spirit decât orice formă de penitenţă. Întotdeauna să vă înfrânaţi furia nu de dragul armoniei cu cei din jur, ci pentru binele vostru; nu uitaţi că cuvintele unui om furios sunt ca nişte tăciuni ce îi ard în gură. Furia singură nu vatămă spiritul într-o măsură prea mare, însă furia însoţită de răutate şi ură pătează cu siguranţă sufletul.

3:4. Să nu încercaţi niciodată să domoliţi un om atunci când este mânios; lăsaţi-l să fie mistuit de focul din interiorul lui. Înainte să vă descărcaţi furia pe cel care v-a jignit, faceţi o pauză şi încercaţi să descoperiţi ceva bun în el, ceva ce vouă vă lipseşte. Nu este necesar ca o persoană să nu se înfurie niciodată sau să nu se aprindă pe dinăuntru, fiindcă uneori împrejurările necesită un răspuns dat cu o furie virtuoasă. Aşadar, fiţi înceţi la mânie şi ţineţivă în frâu firea, căci este un lucru mai bun decât să nu aveţi capacitatea de a vă enerva. Nu fiţi prea dulci, ca nu cumva să fiţi mâncaţi. Întotdeauna când doi se ceartă, niciunul nu are dreptate.

3:5. Cea mai împovărată persoană dintr-o comunitate este aceea care nu face ceea ce este capabilă să facă, întrucât nu poate face lucrurile pe care vrea să le facă. Fiecare om trebuie să înveţe diferenţa dintre lucrurile mici, pe care le poate face singur, şi lucrurile măreţe, care pot fi făcute doar în cooperare cu ceilalţi, căci unirea face puterea.

3:6. Fiţi întotdeauna mărinimoşi atunci când aveţi de a face cu aproapele vostru şi ţineţi minte că aşa cum apa stinge focul, tot aşa şi alinarea pe care o oferiţi cuiva vă face să vă ispăşiţi păcatul. Când aproapele vostru vă salută cu bucurie, să îi răspundeţi în acelaşi fel, căci un chip posac sau încruntat înspăimântă şi îndepărtează mâna prietenoasă. Generozitatea şi bunătatea sufletească sunt nişte calităţi minunate, însă aceia care le posedă trebuie să fie vigilenţi, deoarece bunătatea le poate face uneori mai mult rău decât bine.

3:7. Întotdeauna să trataţi proprietăţile aproapelui vostru sau pe prietenii lui aşa cum aţi vrea să vă fie şi vouă tratate proprietăţile şi prietenii. Niciodată să nu vorbiţi fără să gândiţi, căci cuvintele nu pot fi luate înapoi, iar lucrurile spuse nu mai pot fi şterse. Un cuvânt rostit cu uşurinţă poate să distrugă o viaţă sau fericirea unei familii. Regula care trebuie să vă călăuzească nu este doar aceea că trebuie să spuneţi lucrul potrivit în locul potrivit, ci şi că trebuie să lăsaţi nespuse lucrurile rele în acele momentele când este cel mai ispititor să le rostiţi. Regula conversaţiei este următoarea: Este adevărat, este instructiv, este amabil, este necesar?

3:8. Nu vorbiţi grosolan şi nu vă purtaţi aspru, căci aceste lucruri dezvăluie o slăbiciune ascunsă. Ingredientele necesare pentru menţinerea relaţiilor cu cei din jur sunt amabilitatea, respectul şi bunele maniere. Cimentul prieteniei este suferinţa comună.

3:9. Un bărbat nu trebuie să vorbească niciodată cu o femeie într-o manieră care să îi insulte decenţa; însă femeile de rând, care şi-au sacrificat decenţa, nu se simt ofensate. Prin

© Biblioteca Spirituală

urmare, felul în care vorbeşte un bărbat în prezenţa unei femei arată ce părere are el despre ea şi despre reputaţia ei. Fiţi întotdeauna vigilenţi atunci când sunt femei de faţă, căci pentru un bărbat nu există o insultă mai mare decât aceea de a insinua că soţia, mama sau sora lui este o femeie de rând. Un bărbat puternic îşi poate permite să fie amabil şi tăcut oriunde s-ar afla, însă un bărbat slab trebuie să fie aspru şi să se laude, ca în felul acesta să se scoată în evidenţă. Un om care se scoate mereu în evidenţă are cu siguranţă nevoie să se evidenţieze.

3:10. Dacă asupra aproapelui vostru s-a abătut o nenorocire sau dacă a căzut în dizgraţia conducătorilor, acesta se va simţi ruşinat, aşa că dacă-l vizitaţi în această situaţie s-ar putea să îi sporiţi disconfortul. Prin urmare, momentul vizitei trebuie ales cu discreţie şi tact. Indiferent ce a făcut, trataţi-l cu bunătate şi respect. Fructele bunătăţii sunt dulci, dar fructele mâniei şi răutăţii cad greu la stomac. La fel de sigur cum noaptea urmează zilei, omul va fi tratat de ceilalţi la fel cum i-a tratat şi el.

3:11. Dacă un om doreşte ca bunurile lui să nu fie atinse, atunci trebuie să arate şi el acelaşi respect pentru bunurile altui om. De asemenea, dacă îşi respectă reputaţia şi vrea ca şi ceilalţi să i-o respecte, trebuie ca şi el la rândul lui să respecte reputaţia celorlalţi. Dacă nu vrea să devină subiectul bârfelor, nici el nu trebuie să bârfească pe nimeni.

3:12. Bărbatul trebuie să trateze casele şi familiile altora, la fel cum vrea să fie tratate casa şi familia lui. Şi trebuie să ţină la bunul renume al soţiei şi copiilor altora, tot aşa cum ţine şi la bunul renume al soţiei sale şi al copiilor lui.

1.3. Fiţi milostivi cu aproapele vostru şi nu ezitaţi să-i faceţi un bine atunci când se iveşte ocazia. Totuşi, un singur act de caritate indică faptul că inima voastră s-a însufleţit doar o singură dată. S-ar putea, aşadar, să fie vorba numai de un impuls de moment, deoarece caritatea este un proces permanent.

3:14. Bărbatul poate găsi pace şi fericire în casa lui doar dacă soţia şi familia sa au parte de fericire, iar lucrurile acestea nu pot fi separate. Bărbatul care acasă are parte de vrajbă este mai nefericit decât un câine flămând. Atunci când sunteţi oaspeţi, ţineţi minte că în ochii unui oaspete tot ce face gazda este bine.

3:15. Întotdeauna să trăiţi în conformitate cu credinţele voastre, căci a face altfel este un semn de ipocrizie. Una dintre sarcinile Religiei Bune este aceea de a-i învăţa pe oameni că trebuie să construiască un pod între ceea ce cred că este bine şi felul în care trăiesc. De asemenea, cu toate că mulţi oameni ştiu cum să trăiască, foarte puţini trăiesc în acel fel.

3:16. Deşi se cuvine ca bărbatul să se căsătorească devreme, nu trebuie să facă acest lucru în grabă. Ar fi o prostie ca cineva să îşi ia o soţie înainte de a o putea întreţine sau de a o putea înţelege. Bărbatul lipsit de înţelepciune, care îşi ia o nevastă în grabă, îşi leagă de gât o piatră de moară şi nu poate da vina pe nimeni pentru consecinţe. Bărbatul nu trebuie să îşi ia niciodată o soţie până când nu a citit Cărţile Sacre de mai multe ori.

3:17. Fiţi fermi în convingerea voastră referitoare la bine şi la rău. Nu vă abandonaţi niciodată principiile şi nu vă trădaţi idealurile. Dar să nu permiteţi ca mintea voastră să devină fanatică sau plină de prejudecăţi, pentru că omul cu mintea neschimbătoare este ca apa care nu mai curge şi care, devenind stătătoare, se umple cu nămol. Iar gândurile lui sunt ca apa ţinută prea mult într-un vas, care cu timpul se strică.

3:18. Tactul şi autocontrolul, exerciţiul moderaţiei în toate privinţele şi o ambiţie disciplinată îndreptată spre un scop ce poate fi atins, o inimă bună şi o limbă sinceră, iată lucrurile care netezesc cărarea vieţii. Iar viermii care mistuie trupul păcii şi mulţumirii sufleteşti sunt graba nefondată, nechibzuinţa, indiferenţa şi pizma.

3:19. Să nu vă temeţi prea mult că veţi fi săraci. Este mai bine să aveţi mai puţine bunuri şi atât cât să vă puteţi menţine sănătatea trupului, decât să aveţi parte de belşugul celor bogaţi, care îi secătuieşte de vlagă şi îi tulbură din punct de vedere spiritual. Fericirea nu poate fi cumpărată, iar o inimă veselă ţine trupul sănătos. Comoara cea mai folositoare este iubirea pură, nu bogăţia, căci ea sfinţeşte zilele scurte ale vieţii şi le umple până la refuz cu bogăţie spirituală, a cărei valoare este veşnică.

3:20. De-a lungul drumului vieţii, bărbatul şi femeia trebuie să meargă împreună mână în

© Biblioteca Spirituală

mână. Ei au menirea de a face din iubirea lor un întreg armonios, iar viaţa unuia fără celălalt este incompletă. Totuşi, în aceste vremuri, adevărata armonie matrimonială pare să fie un lucru extrem de greu de realizat, din cauza imaturităţii spirituale cauzate de imperfecţiunile doctrinelor religioase existente. Prin urmare, acestea trebuie remediate.

3:21. Nu vă grăbiţi să-l judecaţi pe răufăcător, căci deşi a făcut ceva rău, s-ar putea ca binele din el să fie mai mare decât binele din voi. Şi poate că în Ochii Divinului el este un om mai bun decât sunteţi voi. Este mai bine să nu respecţi legile oamenilor cu intenţia sinceră de a face bine, decât să vă supuneţi lor fără a avea în minte o astfel de intenţie.

3:22. Legea de aur a unei vieţi armonioase este ca omul să-şi stăpânească dorinţele, săşi ţină voinţa sub control şi să-şi slujească conştiinţa.

CAPITOLUL IV - DEFECTE DE CARACTER

4:1. Omul care vorbeşte mult face asta pentru a-şi ascunde slăbiciunea. Cuvintele în sine sunt lucruri inutile şi unde este vorbă multă sunt fapte puţine. Cuvintele sunt nişte lucruri lipsite de viaţă, care nu au nicio valoare până când nu sunt însufleţite de inimă şi nu sunt probate prin fapte. Aşadar, regula este aceea ca niciodată să nu vă angajaţi în pălăvrăgeli nefolositoare şi întotdeauna să evitaţi compania celor care flecăresc.

4:2. Cei cărora le face plăcere să sporovăiască şi să bârfească demonstrează că au o minte măruntă şi iresponsabilă. Cei care cu limba lor seamănă seminţe rele pot fi siguri că vor secera numai dispreţ. Vorbirea este una dintre calităţile care îl deosebesc pe om de animale, însă în acelaşi timp ea este şi un medicament ce trebuie manipulat cu grijă. Prin urmare, trataţi toate cuvintele aşa cum un farmacist tratează medicamenele de pe o reţetă. Ele trebuie cântărite cu grijă, în aşa fel încât să nu existe pericolul unei supradoze.

4:3. Vorbitul excesiv denotă un defect de caracter. Prin urmare, chiar şi atunci când lăudaţi pe cineva sau îi preamăriţi virtutea trebuie să evitaţi să folosiţi prea multe cuvinte, ca nu cumva să fiţi acuzaţi de ipocrizie sau partizanat. Vorbirea exuberantă este apa care bolboroseşte atunci când curge peste o minte superficială. Nimic nu este mai potrivit pentru omul inteligent decât tăcerea; şi cu cât mai necesară îi este ea omului lipsit de înţelepciune!

4:4. Motto-ul celor care urmează Religia cea Bună trebuie să fie următorul: „Vorbiţi puţin şi faceţi mult. Înlocuiţi vorbele cu faptele”. Celui bun nu îi va fi greu să se conformeze, însă cel rău va prefera să vorbească în loc să facă. Gura omului este ca un cal; trebuie ţinută bine în frâu înainte să îl poată sluji. Însă dacă va pierde controlul asupra ei, îl va duce la ruină. Aşadar, păziţi-vă limba ca şi cum v-aţi păzi averea, şi ţine minte că cu cât vorbiţi mai puţin, cu atât veţi face mai puţine greşeli.

4:5. Deşi toată înţelepciunea vremurilor trecute condamnă flecăreala, ea continuă să sporească, însă relele lumii nu se micşorează, ci doar îşi schimbă natura. Prin urmare, dacă vreţi să slujiţi Religia cea Bună aşa cum se cuvine, ţineţi-vă limba în frâu. Aveţi grijă de ea la tinereţe, astfel încât la maturitate să poată revărsa înţelepciune şi să contribuie astfel la progresul omenirii.

4:6. Cuvintele sunt armele mincinosului, căci ele dau putere falsităţii. Minciuna şi înşelăciunea sunt defecte de caracter ce dau la iveală slăbiciuni ascunse. Pedeapsa pământească a unui mincinos constă în faptul că nimeni nu-l crede nici atunci când spune adevărul, însă acesta se osândeşte singur la o pedeapsă mai severă în tărâmul spiritual.

4:7. Lipsa de ospitalitate indică josnicie. Aşadar, să fiţi mereu ospitalieri cu drumeţul şi străinul, şi să-i trataţi corect şi cu respect. Nu-i înşelaţi şi nu le trădaţi încrederea în voi, pentru că acestea sunt nişte lucruri josnice. Oamenii meschini sau cei care îi fac pe alţii să devină meschini nu pot să evite murdărirea sufletului lor.

4:8. Puţini sunt aceia care îşi recunosc propriile defecte, dar şi mai puţini sunt aceia care mărturisesc cinstit. Iar cei ce se străduiesc cu serozitate să se lepede de ele sunt într-un număr şi mai mic, deşi aceasta este o parte esenţială a scopului vieţii. Majoritatea sunt ipocriţi sau se

© Biblioteca Spirituală

înşală singuri; regenerarea lor va începe doar atunci când îşi vor cerceta inima cu sinceritate şi vor descoperi care este firea lor adevărată.

4:9. Unul dintre cele mai mari defecte de caracter este indiferenţa crasă, lipsa de interes faţă de lucrurile folositoare. Omul poate dobândi înţelepciunea şi iluminarea doar după ce a citit şi a studiat cu râvnă Cărţile Sacre. Gândirea ocazională referitoare la lucrurile superioare sau lectura recreativă nu niciun fel de efecte benefice şi nu servesc niciunui scop util.

4:10. Omul dominat de pasiune, care este robul dorinţelor sale, are un caracter slab. El nu poate sluji unui scop mai înalt decât cel pământesc. Pentru a sluji Religia cea Bună, omul trebuie să se ridice deasupra acestui scop, iar mijloacele prin care poate face acest lucru, motivul şi ţelul, reprezintă revelaţia care este cuprinsă în Cărţile Sacre.

4:11. Omul cu un caracter care lasă de dorit caută să trăiască pe spinarea celorlalţi şi nu îşi duce propria povară. El ia, dar nu dă; el este un parazit al trupului omenirii. Prin urmare, ţineţi minte că acela care mănâncă din roadele mâinilor sale are inima mulţumită şi spiritul revigorat. Însă atunci când mâncaţi, să nu vă certaţi la masă ori să mâncaţi atunci când muştele roiesc sau când un câine stă flămând lângă voi.

4:12. Pretutindeni în ţinuturile vechilor religii, oamenii se plâng că au puţine lucruri pentru care să trăiască, însă ar fi mai aproape de adevăr dacă ar spune că nu au nimic pentru care să moară. Aceştia nu văd niciun scop în viaţă, dar adevărul este acela că nu văd nici în moarte nu văd vreun scop. Ei se plâng că nu au suficiente lucruri pe care să se sprijine atunci când mor. Religiile existente îmbătrânesc şi îşi pierd puterile, dar nu din cauza vârstei, pentru că o religie care se bazează pe Adevăr nu are vârstă, ci din cauza faptului că Adevărul lipseşte, iar El este hrana bunei credinţe. Acestea nu pot oferi hrana care dă tăria de a face faţă vremurilor, însă şi hrana Religiei Bune trebuie interzisă oamenilor, întrucât ziua ei rămâne ascunsă în pântecul timpului.

4:13. În aceste vremuri, oamenilor le lipseşte tăria de caracter pentru a căuta faima, de aceea ei caută notorietatea, însă aceasta nu este altceva decât o imagine deformată a faimei. Oamenilor le lipsesc acele calităţi care să-i îndemne să caute faima cu ajutorul slujirii şi al sacrificiului. Le lipsesc forţa motrice şi inspiraţia, care ar trebui să vină din spiritul lor de cetăţeni. Ogoarele fertile ale inspiraţiei sunt năpădite acum de buruieni, iar apele răcoritoare ale spiritualităţii şi-au oprit curgerea. Dar cu siguranţă că după această noapte întunecată va răsări soarele unei noi inspiraţii şi va veni ziua reînnoirii speranţelor. Atunci, omenirea va porni încă o dată să ia cu asalt înălţimile spirituale, călăuzindu-se după un nou standard, după un nou stindard al inspiraţiei spirituale.

4:14. Mândria este o calitate a binelui; falsa mândrie şi înfumurarea sunt slujitoarele răului. Omul care nu este mândru că este om are un caracter slab, iar această slăbiciune îl va face să păcătuiască şi să acţioneze greşit. Când unui om îi lipseşte standardul după care să trăiască şi are o părere proastă despre el însuşi, orice faptă rea pe care o va face nu i se va părea greşită. Legile omeneşti pedepsesc bolile unui popor, însă nu le vindecă. Preceptele şi codul Religiei Bune sunt leacurile de care este nevoie pentru a preveni şi vindeca; ziua lor va veni. Dacă cineva se preocupă mai mult de ce cred alţii despre el decât de ce ştie el că este, dacă se teme de judecata lor mai mult decât de a sa, atunci acel om ştie că părerea sa nu are nicio valoare. Omul trebuie făcut să fie mândru de tăria lui de caracter şi de integritatea sa morală. Datoria religiei este să formeze astfel de oameni.

4:15. Pentru a fi bun, omul nu trebuie doar să ducă o viaţă bună, ci trebuie să facă şi fapte bune. Acestea nu trebuie făcute la întâmplare sau sub impulsul momentului, ci ele trebuie să fie rezultatul efortului, căutării şi sacrificiului. A face bine atunci când se iveşte ocazia nu este suficient, pentru că meritul real este doar al acelora care duc o bătălie înverşunată împotriva răului.

4:16. Omul cu un caracter sănătos face efortul de a sluji cauza binelui şi de aceea studiază cu râvnă Cărţile Sacre, pentru a şti ce se cere de la el. El acceptă cu bunăvoinţă sarcinile care îi sunt date şi nu se sustrage de la îndatoririle sale. El nu încearcă să interpreteze cuvintele Cărţilor Sacre, pentru a face ca lucrurile să devină mai uşoare. Nu tratează cu superficialitate poruncile

© Biblioteca Spirituală

lor şi nici nu evită să facă ceea ce îi cer. El ştie că indiferent cât de mult s-ar strădui, acestea îl pot duce spre o desăvârşire şi mai mare. Nimănui nu i se cere să fie perfect, ci doar să aspire către perfecţiune din toată inima lui şi cu toată puterea lui.

4:17. Nimeni nu poate eşua vreodată dacă se sileşte să-şi facă datoria şi dacă face tot ce depinde de el. Dar dacă întoarce spatele datoriei sale şi nu se achită de obligaţiile care îi revin, va fi un ratat. Omul care caută să se pună în valoare etalându-şi deşteptăciunea este ca un comandant care dezvăluie toate secretele tacticii sale de apărare. Se lasă descoperit şi este uşor de învins.

4:18. Defectele de caracter sunt numeroase şi variate, însă înainte de a putea fi biruite trebuie descoperite. Cuvintele scrise aici nu pot fi mai mult decât o oglindă care vi se dă. Dacă veţi privi doar reflexia voastră sau dacă veţi privi profund şi cu înţelegere, acest lucru depinde în întregime de natura caracterului vostru. Defectele unui caracter nedesăvârşit pot să ascundă de el însuşi propriile cusururi, însă acestea nu pot rămâne ascunse dacă sunt căutate cu lumina Înţelepciunii şi Adevărului.

CAPITOLUL V - ÎN CĂMINUL VOSTRU

5:1. Deşi căminul vostru este teritoriul care vă aparţine şi bastionul intimităţii voastre, totuşi el trebuie să fie deschis pentru actele de caritate. Nu-i închideţi uşa în nas celui aflat la ananghie, ci lăsaţ-i pe toţi aceia care au nevoie să intre înăuntru şi să găsească mângâiere. Casa voastră trebuie să fie deschisă pentru văduvă şi orfan.

5:2. Păstraţi-vă casa ca pe un loc al mulţumirii şi fericirii, permiţând tuturor celor care locuiesc în ea să-şi spună părerea fără a fi întrerupţi sau reduşi la tăcere. Apăraţi sfinţenia ei şi a familiei voastre indiferent de ce se întâmplă, ţinând minte că pentru acest lucru niciun sacrificiu nu este prea mare. Dacă sfinţenia familiei voastre a fost trădată sau nimicită, să nu rămâneţi pasivi, pentru că în felul acesta veţi da prilejul ca aceeaşi nenorocire să cadă şi asupra altuia.

5:3. Căminul vostru este bastionul intimităţii şi idealurilor voastre; el păstrează cu evlavie blândeţea soţiei şi decenţa fiicelor voastre. Prin urmare, să nu permiteţi ca el să fie invadat de cuvinte indecente ori să fie întinat de respiraţia celor cu gura spurcată. Bărbatul care face acest lucru îşi arată lipsa de mândrie şi stima de sine scăzută cu care are grijă de familia lui. Dacă auziţi lucruri obscene în intimitatea casei cuiva, să ştiţi că acela este un bărbat cu un caracter slab, a cărui familie trebuie compătimită.

5:4. În casa voastră se află căminul vostru, iar acesta este viaţa şi spiritul casei. Faceţi din căminul vostru un loc sfânt, în care se păstrează cu evlavie tot ce are mai bun omenirea. Nu vă certaţi, ci doar instruiţi, şi nu pedepsiţi fără să căutaţi să înţelegeţi intenţia bună. Nu tulburaţi niciodată pacea mesei, căci hrana trebuie întotdeauna consumată în linişte şi fără grabă.

5:5. Firea copiilor este să fie gălăgioşi şi să facă tot felul de prostii, aşa că un bun părinte temperează pedeapsa cu înţelegere şi toleranţă. Părintele bun nu este niciodată excesiv de aspru, dar nici nu este lejer şi indiferent atunci când este nevoie de disciplină. Cea mai bună disciplină pentru un copil este exemplul şi călăuzirea, nu pedeapsa. Atunci când este nevoie să pedepsiţi un copil, să nu faceţi niciodată acest lucru până când nu v-aţi întrebat unde aţi greşit. Dacă vă pasă de copil, veţi căuta în inima voastră cu râvnă.

5.6. O căsătorie nefericită este adesea rezultatul grabei, nechibzuinţei sau al lipsei de respect din partea unuia dintre parteneri sau din partea amândurora. Niciun copil nu trebuie să sufere vreodată din cauza prostiei sau a ignoranţei unui părinte, iar atunci când aveţi grijă de un copil, aceasta trebuie să fie regula de bază. Deşi nimeni nu poate pretinde că fericirea este un drept din naştere, fiecare copil adus pe lume este îndreptăţit la toată fericirea posibilă şi la toate plăcerile copilăriei.

5:7. Soarele căminului unui bărbat este soţia lui, însă acela care ia de nevastă o femeie desfrânată este un bărbat care se mulţumeşte să trăiască fără căldura inspiraţiei. Bărbatul a cărui soţie este lipsită de virtuţile femeieşti devine un prizonier al ruşinii sale, iar casa lui va fi un

© Biblioteca Spirituală

loc al vrajbei şi neliniştii. O soţie credincioasă îşi încununează soţul cu o ghirlandă de fericire, dar soţia care îşi înşală soţul este ca un blestem al inimii lui, care aşteaptă să răbufnească.

5:8. În căminul lui, bărbatul este un rege, iar soţia o regină. Niciunui străin nu trebuie să i se permită să intre pe tărâmul fericirii lor, iar cei care se amestecă în treburile lor trebuie îndepărtaţi. Nici măcar cei care apără legile omeneşti nu trebuie să intre cu forţa, ci toţi oamenii vrednici îi vor trata cu respect şi corectitudine.

CAPITOLUL VI - CUM TREBUIE TRATATE FEMEILE

6:1. Niciun bărbat nu trebuie să aibă relaţii intime cu o femeie atunci când aceasta este în perioada scurgerii de sânge, căci lucrul acesta produce o întinare subtilă. Totuşi, după ce femeia se curăţă, bărbatul poate să se culce cu ea fără nicio grijă, căci lucrul acesta izvorăşte din firea femeilor şi nu reprezintă ceva necurat. Totuşi, este bine să ţineţi minte că suferinţele femeilor din această perioadă nu fac parte din natura lor, ci reprezintă un semn al faptul că în trecut au eşuat în menţinerea purităţii izvorului vieţii.

6:2. Soţia unui bărbat este păşunea lui, unde poate intra după bunul plac, însă nu trebuie să rămână niciodată insensibil la trăirile ei, căci un soţ nepăsător culege o recoltă slabă. Femeia nu trebuie tratată cu asprime, ci cu blândeţe şi afecţiune. Ea merită să fie respectată, căci sentimentele ei nu sunt ca ale unei femei uşoare, pe care bărbaţii au tratat-o aşa cum au vrut.

6:3. Trataţi întotdeauna femeiea cu rezervă şi respect, căci făcând aşa vă sporiţi prestigiul vostru de bărbaţi. Doar bărbaţii lipsiţi de mândrie nu respectă femeile, iar femeile care se supun unor astfel de bărbaţi înseamnă că găsesc o plăcere perversă în propria degradare. Când tot ce îşi doreşte un bărbat de la o femeie este doar frivolitate şi amuzament, înseamnă că în cele din urmă o va folosi ca pe un instrument pentru satisfacerea poftelor sale trupeşti. Bărbatul înţelept se ţine departe de femeia clevetitoare, căci viaţa împreună cu ea ar fi ca şi cum ar trăi la poalele unui deal de nisip.

6:4. Orice om care urmează Religia cea Bună trebuie să trateze femeile cu respect şi consideraţie. Acesta nu va încerca niciodată să seducă o femeie decentă, deoarece castitatea este floarea pură a feminităţii. Fără ea, femeia este ca o livadă care nu înfloreşte niciodată, şi de aceea nu va putea niciodată să ducă în extaz inima unui bărbat.

6:5. Epocile îndelungate ne-au învăţat numeroase lecţii, iar una dintre acestea ne spune că bărbatul care s-a căsătorit cu o femeie cuviincioasă tinde să devină mai bun. Însă dacă s-a căsătorit cu o femeie desfrânată sau necredincioasă, atunci va avea tendinţa să devină desfrânat, aspru, nechibzuit şi bădăran. Bărbatul care este gata să ia de nevastă o femeie desfrânată primeşte ceea ce i se cuvine unuia ca el.

6:6. Prin urmare, trataţi-le pe acelea care pot deveni soţiile altor bărbaţi, aşa cum aţi vrea să fie tratată şi viitoarea voastră soţie. Ţineţi minte cuvintele străvechi de înţelepciune, care au trecut testul timpului, şi alegeţi-vă soţia cu grijă. Cu adevărat norocos este acela care dezgroapă comoara unei femei virtuoase, căci valoarea ei este mai presus de bogăţiile pământeşti. Inima soţului ei se odihneşte pe patul mulţumirii şi el doarme în siguranţă ştiind că îi este fidelă. Ea nu îl va face să-şi plece capul cu tristeţe atunci când bărbaţii vorbesc despre femei sau să-şi întoarcă capul de ruşine atunci când ceilalţi bărbaţi îi aruncă priviri batjocoritoare.

6:7. Omul inteligent nu-i permite soţiei sale să trândăvească, ca nu cumva gândurile ei să rătăcească către clevetire. Atunci când va fi revelată lumina Religiei Bune, femeia cuminte va fi separată de celelalte, iar bărbatul nu va mai umbla într-o stare de de îndoială.

6:8. Femeia bună are milă de cel sărac, dar nu se lasă înşelată de şiretlicurile cerşetorilor. Copiii ei sunt crescuţi în bunătate, iar la maturitate vor fi buni şi oneşti. Niciun cântec care se revarsă de pe buzele bărbaţilor nu poate ridica în slăvi virtuţile unei mame şi ale unei soţii bune, însă cântecul tăcut şi plin de recunoştinţă din inima soţului şi a copiilor ei nu va înceta niciodată. Aceasta este melodia sfântă ce răsună în toate sferele universului.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL VII - ÎNDATORIRI, OBLIGAŢII ŞI ACŢIUNI ÎN SLUJBA VIEŢII

7:1. Dacă o femeie este frumoasă şi înzestrată mai mult decât celelalte femei, înseamnă că a fost favorizată de Divinitate şi că i s-au încredinţat cele mai mari comori ale vieţii. Prin urmare, aceasta nu va trebui să se comporte ca alte femei, şi pentru că mulţi bărbaţi vor umbla după ea, va trebui să aleagă cu grijă. Influenţa ei asupra bărbaţilor poate să fie mai mare decât a celorlalte femei, de aceea va trebui să fie conştientă permanent de efectul pe care îl are. Îi face ea oare să devină nişte bărbaţi mai buni, astfel încât să servească cauzei binelui? Atitudinea femeilor frumoase şi înzestrate este de mare interes pentru aceia care se preocupă de elevarea spirituală şi de progresul omenirii. Spre deosebire de religiile care vor dispărea, Religia Bună nu poate să ignore acest aspect al vieţii.

7:2. Femeia frumoasă, dacă este bună, este mândră să fie gardianul acestei comori şi ea o apără de mâinile celor care o pot întina. Ea îşi dedică frumuseţea slujirii binelui, care înseamnă şi slujirea omenirii. Ea o foloseşte ca un îndemn şi ca un stimulent pentru străduania omului de a se înălţa către divinitate. Ea este mai decentă şi mai rezervată decât alte femei, şi din această cauză este şi mai mult dorită; este discretă şi chibzuită în tot ceea ce face. Ca să se dedice cauzei binelui nu trebuie să facă nimic altceva decât să-şi păstreze cu strictețe standardele feminine ale decenţei în faţa ispitelor copleşitoare şi să fie o soţie şi o mamă bună.

7:3. Focurile pasiunii pot să ardă în femeie aşa cum ard şi în bărbat, dar când se întâmplă acest lucru, nu trebuie să uite că aceste forţe motrice trebuie folosite aşa cum se cuvine şi nu trebuie irosite într-o descărcare malefică. Bărbaţii şi femeile nu sunt la fel, iar datoriile şi obligaţiile lor în Ordinea Divină sunt diferite, chiar dacă au aceleaşi impulsuri şi dorinţe. Aceeaşi apă este şi în râu şi în canalul de irigaţii, dar moara şi planta cultivată nu o folosesc în acelaşi fel. Puterea cea mai bună este aceea care serveşte mai multor scopuri.

7:4. Ordinea Divină separă bărbatul de femeie şi stabileşte pentru fiecare un alt mod de a sluji. Femeilor nu li se cere să fie războinice, iar rolul bărbaţilor nu este acela de a face copii. Totuşi, diferenţele dintre bărbat şi femeie sunt complementare, iar atunci când cei doi sunt împreună formează un întreg armonios.

7:5. Toţi au datoria de a studia Cărţile Sacre şi de a încerca să priceapă înţelesul lor ascuns. Toţi trebuie să înveţe un meşteşug prin care să-şi câştige existenţa, iar cunoaşterea şi înţelepciunea trebuie să fie sporite în fiecare zi. Dacă scopul vieţii este acela de a dezvolta spiritualitatea şi de a contribui la instaurarea Ordinii Divine, ar fi o prostie extraordinară să neglijaţi acest lucru. Fiecare persoană trebuie să încerce zi de zi să devină o fiinţă mai echilibrată şi să ducă o viaţă mai plină de armonie.

7:6. Obligaţiile bărbaţilor sunt numeroase, dar obligaţiile femeilor sunt înfrumuseţarea vieţii şi păstrarea cu sfinţenie a virtuţilor. Datoriile bărbăteşti tind să-i îndepărteze pe bărbaţi de confortul căminului lor, pe când cele femeieşti tind să le facă pe femei să îşi slujească vatra, căminul şi familia. Bărbatul se închină la altarul îndatoririlor şi obligaţiilor, pe când femeia se închină la cel al virtuţii şi slujirii. Însă amândoi se închină înaintea altarului iubirii.

7:7. Toţi cei care sunt capabili de aşa ceva au datoria să îndrepte ceea ce altul a făcut greşit. Niciunul dintre aceia care au la suflet bunăstarea omenirii nu poate să spună, „Acest lucru nu mă priveşte” sau „Nu mă interesează ce face altul”.

7:8. Nu-i neglijaţi pe cei bolnavi şi bătrâni, căci aceasta este o obligaţie a tuturor oamenilor. Vizitaţi-i pe aceia care sunt bolnavi, deoarece vizitatorii îi ajută să alunge singurătatea zilelor lor. Intraţi plini de veselie în camera celor bolnavi, ca şi cum v-ar face o plăcere deosebită, nu ca şi cum aţi face acest lucru din obligaţie. Ţineţi cont de situaţia în care se află şi nu zăboviţi prea mult.

7:9. Fiecare bărbat trebuie să-şi îmbrace familia în mod decent şi să o hrănească potrivit posibililtăţilor sale. Acesta nu trebuie să permită niciodată ca vreun membru al familiei lui să fie jerpelit, murdar sau indolent. Când ceva nu merge bine într-o casă, stăpânul casei este vinovat. Deşi fiecare copil se naşte cu anumite tendinţe, părinţii le pot dirija aşa cum doresc, de aceea nu pot să evite răspunderea pentru ceea ce devine copilul. Atunci când copilul creşte şi devine un

© Biblioteca Spirituală

bărbat vrednic sau o femeie vrednică, părinţii se grăbesc să îşi aroge meritele, dar dacă copilul ajunge o ruşine, nu se grăbesc să recunoască că este vina lor. Totuşi, mai degrabă răul, nu binele, este cel care rezultă din ceea ce părinţii au făcut sau nu au reuşit să facă.

CAPITOLUL VIII - RESPECTUL PENTRU DREPTURILE ALTORA

8:1. Nu intraţi nepoftiţi într-o casă care nu este a voastră, iar dacă aveţi o funcţie care vă dă putere, nu vă folosiţi de ea pentru a intra în casa altuia. Nu intraţi într-o casă atunci când proprietarul ei nu este acolo, chiar dacă este deschisă. Dacă vreodată nu vi se permite să intraţi într-o casă ori dacă vi se spune să plecaţi, atunci îndepărtaţi-vă în liniște. Intimitatea unui cămin nu poate fi violată decât în interesul dreptăţii sau păcii ori atunci când de acest lucru depinde siguranţa cuiva, însă chiar şi atunci trebuie să se procedeze cu reţinere şi respect.

8:2. Totuşi, dacă o casă este goală sau abandonată, nu este nimic rău dacă cineva intră în ea ca să se adăpostească, însă trebuie să aibă grijă să nu o deterioreze în mod intenţionat. Niciun lucru făcut de mâna omului nu trebuie vătămat, decât dacă provoacă daune sau neplăceri care îi depăşesc foloasele pe care le aduce.

8:3. Atunci când sunteţi oaspeţi în casa altuia, să-i trataţi familia cu respect şi bunurile cu grijă. Dacă deterioraţi ceva ce îi aparţine, trebuie să îl despăgubiţi aşa cum se cuvine. Când sunteţi în casa unui prieten, niciodată să nu atingeţi vreo femeie din familia lui în mod necuviincios sau să-i dispreţuiţi decenţa prin vorbe sau gesturi. Băgaţi de seamă cum se poartă cineva la el acasă, căci lucrul acesta nu arată doar caracterul său, ci şi pe acela al femeilor din casa respectivă.

8:4. Dacă cineva vă salută politicos, să-i răspundeţi în acelaşi fel, căci firea posacă denotă slăbiciune de caracter. Dacă un om aflat la ananghie vă cere să-l ajutaţi, sprijiniţi-l aşa cum puteţi. Dacă puteţi da o povaţă sau nişte informaţii, să nu le ţineţi doar pentru voi atunci când vă sunt cerute, însă niciodată să nu daţi sfaturi dacă nu vă sunt solicitate.

8:5. Respectaţi drepturile şi demnitatea celor săraci, căci altceva s-ar putea să nu prea aibă. Cei care-i ajută pe oamenii săraci sau nevoiaşi cu daruri sau foloase, ştiind că aceştia nu îi vor putea răsplăti, nu vor rămâne în pagubă atunci când viaţa lor va spori. Primiţi-i pe toţi cei care vin la voi cu un zâmbet de fericire şi nu fiţi abătuţi atunci când daţi ceva; altfel, darul vostru nu va avea nicio valoare.

8:6. Deşi fericirea este dreptul din naştere al fiecărui om şi unul dintre idealurile sale, pe care trebuie să îl urmărească, în momentul în care aduce atingere libertăţii altui om, ea încetează să mai fie autentică. Prin urmare, înainte să vorbiţi de libertatea voastră sau de drepturile voastre, gândiţi-vă la libertatea şi drepturile altora, pentru că dacă sunteţi buni cu adevărat, libertatea şi drepturile lor sunt cele mai importante. Totuşi, dacă alţii caută să vă restrângă libertatea şi drepturile cu ajutorul forţei sau al legii, fără a vă oferi la schimb ceva la fel de preţios, atunci va trebui să le staţi împotrivă. Dar ţineţi minte că adevărata libertate face parte din categoria acelor calităţi sublime ce nu pot fi dobândite pe Pământ, deşi omul poate şi trebuie să aspire la ea, însă aceasta este limitată de condiţiile lumeşti, care presupun slujire, îndatoriri şi obligaţii.

8:7. Pentru a fi cu adevărat liber, omul trebuie să se ridice deasupra firii sale muritoare şi să devină divin. Ca să dobândească adevărata libertate, el trebuie să călătorească pe un drum cu multe vămi şi la fiecare trebuie să plătească cu aurul libertăţii pe care îl posedă. Libertatea, ca şi desăvârşirea, bunătatea şi dreptatea, reprezintă un scop pe care omul trebuie să-l urmărească, dar în acelaşi timp trebuie să-şi dea seama că acesta va putea fi atins doar dincolo de tărâmul limitărilor impuse de firea muritoare. Ca şi celelalte calităţi divine de pe Pământ, el este cel mai bine înţeles prin opoziţie.

8:8. Îndatoririle, obligaţiile şi slujirea sunt cele trei elemente ale vieţii de care nimeni nu poate scăpa. Pe drumul spre divinitate, ele reprezintă trei poveri ce trebuie cărate pas cu pas. Este clar că acestea nu pot fi lipsite de scop, aşa cum se întâmplă şi în cazul stimulentelor

© Biblioteca Spirituală

importante, fără de care omul nu poate reuşi în urcuşul său. Însă dacă omul se va lepăda de ele, atunci va cădea printre fiarele sălbatice, care nu sunt conştiente de ele însele.

CAPITOLUL IX - OAMENII ŞI LOCURILE DE EVITAT

9:1. Evitaţi toate locurile şi toţi oamenii care vă împing la rău. Ţineţi-vă la distanţă de ipocriţi, fiindcă aceştia au un sentiment comun de degradare care îi face să se adune laolaltă şi ar fi un lucru nesăbuit să vă aflaţi printre ei. Ipocriţii sunt atraşi de rău deoarece au o afinitate cu el şi de aceea întorc spatele tuturor lucrurilor bune şi corecte. Ei ţin pumnul strâns atunci când cei săraci vin să le ceară ceva de pomană, dar sunt darnici atunci când sunt abordaţi întrun loc public. Cu siguranţă că ipocritul reprezintă cea mai josnică formă a fiinţei umane!

9:2. Dacă întâlniţi un străin care pare a fi plin de virtuţi extraordinare sau care se poartă cu graţie şi este bine educat, nu vă grăbiţi să trageţi concluzia că acesta este adevăratul său caracter. Mergeţi în locul unde trăieşte şi unde oamenii îl cunosc. Fiţi atenţi la atitudinea pe care o are faţă de familia lui şi la felul în care se poartă atunci când este printre prieteni; căutaţi să aflaţi ce se spune despre el. Numai aşa veţi putea să-l judecaţi şi să-i apreciaţi valoarea.

9:3. Există multe persoane ipocrite care într-un loc îşi dau la iveală adevăratul caracter, în timp ce în alt loc afişează o mască de bunătate. Dacă vă grăbiţi să agreaţi un bărbat sau o femeie şi sunteţi înşelaţi, atunci să nu daţi vina pe nimeni altcineva decât pe voi înşivă. Omul care acceptă pe cineva doar pe baza propriei evaluări face o afacere proastă.

9:4. Ocoliţi-i pe oamenii superficiali, chiar dacă sunt plăcuţi şi atrăgători. Râurile puţin adânci sclipesc cel mai tare, iar apele cele mai firave scot sunetele cele mai plăcute. Sunt mulţi care înţeleg prietenia ca pe o simplă tovărăşie, iar aceştia nici nu caută, nici nu cunosc ceva mai profund. Nimeni nu poate cunoaşte pe altul cu adevărat până când nu l-a văzut înfruntând pericolul sau pierderea. Şi nici chiar atunci nu-l poate cunoaşte pe deplin, dacă nu l-a văzut pus la încercare şi de prosperitate şi succes.

9:5. Evitaţi-i pe aceia care caută să profite de pe urma prieteniei voastre; aceştia nu sunt pentru voi. Prietenia este o plantă preţioasă, care trebuie să crească în solul bun al sincerităţii şi încrederii şi să fie udată din plin cu apa loialităţii şi înţelegerii. Omul care aşteaptă prea multe de la prietenie nu este vrednic de ea.

9:6. Evitaţi-o pe femeia uşoară, căci chiar dacă este frumoasă, ea nu este decât o momeală pusă pe capcana care ascunde groapa de dedesubt. Nu vă lăsaţi ispitiţi de dorinţele voastre şi nici nu permiteţi ochilor voştri să vă adoarmă înţelepciunea. Omul care îşi pune foc pe piept nu poate evita să nu se ardă, iar cel ce îmbrăţişează necurăţenia, oricât de frumos împachetată ar fi, se va murdări.

9:7. Evitaţi vecinul rău sau vecinătăţile rele; ţineţi minte că omul este judecat potrivit lucrurilor cu care se asociază. Sunt mulţi oameni cu caraceter slab, care deşi nu doresc să se asocieze cu cei răi sau să trăiască în vecinătatea lor, vor face totuşi asta pentru a-şi atinge scopurile. Şi dacă nu sunt gata să-şi recunoască deschis slăbiciunea, înseamnă că sunt ipocriţi.

9:8. Evitaţi locurile plăcerilor, care îi atrag pe cei slabi şi răi, căci dacă vă veţi asocia cu ei nu veţi putea rămâne necontaminaţi. Ţineţi minte că omul cu care credeţi că este cel mai bine să vă asociaţi s-ar putea să nu fie cel mai bun tovarăş; şi, în general, locurile rele sunt mai ispititoare decât cele bune.

CAPITOLUL X - TRAIUL ÎMPREUNĂ CU SEMENII

10:1. Atunci când cineva are păreri diferite faţă de cele ale semenilor săi înseamnă că nu poate trăi în armonie cu ei. În această situaţie, persoana va trebui să decidă dacă dreptatea este de partea ei sau de partea semenilor, iar dacă semenii au dreptate, va trebui să-şi schimbe părerile.

© Biblioteca Spirituală

10:2. Dar dacă constată că părerile celorlalţi sunt greşite şi degenerate, şi dacă se teme să nu cadă sub influenţa lor, atunci va trebui să plece neîntârziat. Şi se va duce într-un alt loc, unde purtarea şi concepţiile semenilor ei vor fi mai compatibile cu ale sale, indiferent cât de departe va trebui să călătorească.

10:3. Acolo unde nimeni nu este gata să preia comanda în caz de necesitate sau unde nimeni nu este pregătit să se preocupe de fericirea comunităţii, fiţi voi aceia care să urmăriţi aceste scopuri. Faceţi asta chiar dacă uneori va trebui să neglijaţi studierea Cărţilor Sacre, căci omul care îşi slujeşte bine comunitatea slujeşte cauza binelui.

10:4. Aşa cum întregul om suferă din cauza greşelilor mâinii sau limbii sale, tot aşa va suferi şi întreaga comunitate a celor virtuoşi din cauza fărădelegilor săvârşite de cineva din rândurile sale. Dacă cineva face un lucru rău, atunci toţi ceilalţi vor trebui să îl îndrepte. În felul acesta, fiecare om va avea un sentiment de datorie faţă de întreg, astfel încât bunul renume şi reputaţia întregului să nu aibă de suferit din cauza unei singure persoane.

10:5. Nu este un rău prea mare dacă cineva oferă mângâiere cuiva care a comis o fărădelege, dar cine ajută pe altul să facă rău sau îi acoperă faptele nu este cu nimic mai bun decât el. A mângâia şi a trece cu vederea sunt două lucruri complet diferite.

10:6. Oricare ar fi problemele comunităţii voastre, să nu vă izolaţi de ele, căci dacă acestea se referă la fericirea celorlalţi, atunci trebuie să vă preocupe şi pe voi. Străduiţi-vă să fiţi în relaţii amicale cu toţi vecinii voştri, ca în cazul în care daţi greş să nu vă reproşaţi nimic.

10:7. Dacă aproapele vostru este la ananghie, nu întârziaţi să îi săriţi în ajutor. Dacă nu stă în puterea voastră să îl ajutaţi, arătaţi-i că nu sunteţi indiferenţi la problemele lui. Dacă un semen de-al vostru încalcă legea ţinutului, nu vă apucaţi să îl judecaţi. Dacă nu puteţi spune nimic în sprijinul lui, atunci ţineţi-vă gura.

10:8. Legile ţinutului şi ale comunităţii voastre tebuie să aibă în vedere menţinerea păcii şi siguranţei, de aceea este de datoria voastră nu numai să le respectaţi, ci şi să le susţineţi. Legile bune nu trebuie impuse cu forţa celor buni, pentru că bunătatea lor vorbeşte de la sine, însă legile care asupresc sunt ca un jug pe gâtul oamenilor. Capra nu atacă leul, iar legile proaste trebuie îndurate uneori cu răbdare, de dragul liniştii comunităţii. Însă şoarecele nu va ezita să atace un elefant dacă acesta îl împiedică să intre în gaura sa, iar oamenii nu sunt nici ei mai puţin curajoşi.

CAPITOLUL XI - CAUZA ŞI APĂRĂTORII EI

11:1. Cea mai măreaţă cauză pe care o poate sluji un om este aceea care i-a fost stabilită de către divinitate. Aceasta este cauza omenirii, care operează în cadrul Planului Divin şi îl ridică pe om până în pragul divinităţii.

11:2. În aceste zile întunecate, când mulţi zei se luptă între ei pentru supremaţie, iar omul este divizat în sinea lui din cauza numeroaselor credinţe contradictorii, cauza despre care am pomenit a amuţit şi nu mai este apărată de nimeni. Însă apărătorul este deja zămislit şi doarme în pântecul timpului, aşteptând ora naşterii sale.

11:3. Acest apărător este Religia cea Bună, care acum este protejată şi iubită de câţiva oameni devotaţi, care vor avea grijă de ea în veacurile cât se va afla în pântec. Aceasta este religia care într-o bună zi va umple căminele şi inimile oamenilor disperaţi. Ea va păstra cu sfinţenie speranţele şi aspiraţiile omenirii şi îi va înzestra pe toţi oamenii cu viaţă şi cu un rost anume, ca să poată urca pe munte şi să ajungă la divinitate. Doar Religia cea Bună va ieşi în evidenţă şi va susţine că omul căruia i se dă o cauză suficient de măreaţă nu va putea fi învins.

11:4. În timp ce alte credinţe cer milă sau ajutor, imploră iertarea sau caută să aline suferinţa, susţinând că omul este slab şi nefericit, Religia cea Bună va veni în ajutorul lui ca un elixir dătător de viaţă. Apariţia ei va fi luceafărul care vesteşte o nouă zi, mult mai luminoasă, şi la lumina acelei zile omul se va cunoaşte pe sine aşa cum este el cu adevărat şi va face lucrurile pe care trebuie să le facă. Atunci nu va mai fi un copil care umblă în întuneric şi ignoranţă,

© Biblioteca Spirituală

frângându-şi mâinile şi plângând pentru că este slab şi ticălos. Nu se va mai târî în ţărâna umilinţei şi slugărniciei, implorând mila altuia sau vrând ca altcineva să îi poarte povara păcatelor. La lumina zilei care tocmai începe, omului i se va arăta ce este realitatea, iar vestitorii zorilor îi vor proclama divinitatea. Atunci, din praful pe care l-a adunat atâta timp cât a stat în întuneric, va ieşi omul nou, care va înainta plin de hotărâre spre răsărit.

11:5. În zilele apariţiei sale, Religia cea Bună va avea nevoie de lideri, iar aceştia vor fi aleşi din rândul oamenilor cu calităţi excepţionale. Aceştia vor trebui să se dedice cauzei sale fără niciun gând de mărire. Mulţi oameni se amăgesc atunci când cred că dorinţa lor de a conduce este spre folosul altora, când de fapt ei caută mărirea şi puterea. Unii nici măcar nu pot să-şi vadă adevăratele motive sau să-şi citească gândurile cele mai intime, din cauza norului de ipocrizie care îi înconjoară. Astfel de oameni nu sunt de dorit pentru a fi lideri.

11:6. Drumul pe care va trebui să meargă Religia cea Bună nu va fi unul uşor, aşa că toţi aceia care o urmează vor fi nevoiţi să-şi dedice toate eforturile şi toate resursele cauzei ei. Cei slabi de inimă nu au ce căuta acolo, fiindcă o cauză atât de măreaţă presupune sacrificiul suprem al persoanei şi al pungii sale cu bani.

11:7. Unii bărbaţi sunt conducători vanitoşi, care cunosc doar valorile exterioare şi superficiale. Mulţi dintre aceştia nici măcar nu pot găsi direcţia cea bună sau calea cea mai bună pentru ei înşişi; totuşi, înfumurarea şi ambiţia lor îi îndeamnă să presupună că au calităţi de lideri. Însă vina lor nu este mai mare decât a acelora care îi susţin şi care merg orbeşte pe un anumit drum.

11:8. Atunci când oamenii se dedică unei cauze cu jumătate de inimă sau când sunt indiferenţi în privinţa atingerii obiectivului ei, lor nu li se dă un conducător adevărat. Dacă conducătorul este orb, el şi cei care-l urmează vor ajunge în şanţ. Adevăratul lider este acel bărbat pe care toţi îl urmează şi la care toţi pot să privească aşa cum vor.

11:9. Acolo unde nu există oameni capabili să conducă aşa cum se cuvine, străduiţi-vă să deveniţi voi înşivă un astfel de oameni. Când nimeni nu doreşte să îşi asume răspunderea sau să se silească să devină vrednic de ea, atunci luaţi voi iniţiativa. Aici nu este vorba de niciun fel de aroganţă, cu condiţia să vă dedicaţi slujirii şi să nu vă înfumuraţi.

11.10. Şefia şi exemplul sunt lucruri esenţiale pentru progresul omenirii, iar acolo unde ele lipsesc, nu este nimic rău dacă vor fi impuse. Calităţile unui bun lider sunt propria integritate şi intenţia pe care o are.

11:11. Atunci când o cauză are nevoie de sprijin, faptul că cei infirmi, bolnavi şi incapabili rămân inactivi nu reprezintă o trădare, fiindcă aceştia nu sunt capabili să contribuie în niciun fel. Sinceritatea şi suportul lor moral sunt singurele lucruri pe care le pot oferi. Vinovaţi vor fi doar cei înstăriţi sau cei care pot să slujească, dar care caută motive să se scuze. Omul capabil să dea cel mai mult într-o direcţie sau alta se va afla în prima linie; el nu trebuie să rămână în urmă sau să acţioneze superficial.

CAPITOLUL XII - VIAŢA VIRTUOASĂ

12:1. Viaţa nu este numai o vale a tristeţii şi ea nu este menită să fie doar o luptă nesfârşită şi aprigă. Omul se naşte în lume pentru a se folosi cât mai bine de condiţiile pământeşti, dar asta nu înseamnă că efortul trebuie concentrat exclusiv pe dobândirea spiritualităţii. Lucrurile trebuie privite dintr-o perspectivă corectă, care să permită atingerea echilibrului necesar. Este un lucru lipsit de înţelepciune să ne concentrăm exclusiv pe Domeniul Spiritual, căci niciodată nu s-a dorit acest lucru. Însă trebuie să păstrăm mereu în minte realitatea lui şi faptul că trebuie să atingem realizarea supremă.

12:2. Omul trebuie să profite la maximum de condiţiile pe care le găseşte şi să trăiască atât de fericit cât poate, dar fără a depăşi cadrul stabilit de Cărţile Sacre. Şi nu numai că trebuie să folosească la maximum condiţiile pământeşti, dar în acelaşi timp trebuie să le şi îmbunătăţească, ca fericirea lui să poată deveni şi mai mare. Deşi s-ar părea că acest lucru

© Biblioteca Spirituală

slujeşte doar unui scop pământesc, lucrurile nu stau chiar aşa, căci efortul aduce cu sine dezvoltarea spirituală. Condiţiile pământeşti nu trebuie acceptate în mod pasiv, căci fiecare om este dator să îmbunătăţească oricât de puţin felul în care se prezintă lucrurile pe Pământ.

12:3. Însă cu toate că omului i se permite să caute cea mai mare fericire, el trebuie să ţină minte că această căutare nu trebuie să treacă dincolo de hotarele îndatoririlor şi responsabilităţilor sale. Atunci când caută spiritualitatea şi cunoaşterea Tărâmului Spiritual, omul nu trebuie să uite că există nişte limite ale experienţelor sale. Scopul Pământului trebuie să fie menţinut şi va fi menţinut, în pofida faptului că există nesiguranţă şi lipsă de stabilitate. Niciun muritor nu va şti vreodată cu certitudine ce îi va aduce anul care vine.

12:4. Omului i se permite să aibă parte de atâta experienţă spirituală şi iluminare, cât să nu-i tulbure echilibrul vieţii şi să pună capăt existenţei sale pământeşti. Acest lucru trebuie bine înţeles de către acele persoane ignorante, care se revoltă împotriva lipsei intervenţiei divine şi a călăuzirii. În aceste vremuri, omenirea nu este suficient de avansată pentru ca Vălul Divin să fie tras, şi el nu va fi îndepărtat nici chiar în lumina mai puternică a Religiei Bune. Cele două tărâmuri ale spiritului şi materiei, ale minţii şi trupului, trebuie să rămână despărţite de o prăpastie de netrecut, care poate fi traversată doar printr-un efort extraordinar. Atunci când lumina Religiei Bune va fi dată lumii, lumea nu va fi pregătită să o întâmpine, şi nici măcar să o primească. Lumea în care aceasta va veni va fi o lume bolnavă, dezorganizată şi refractară la acest leac vindecător, care îi va putea reda sănătatea.

12:5. În zilele acelea care vor veni, dorinţa pentru o viaţă mai bună va depăşi anumite limite şi această depăşire va fi pentru mulţi singurul lor obiectiv. Va fi o lume stearpă din punct de vedere spiritual, un loc în care vrajba şi deziluzia vor fi pierdute într-o pustietate doctrinară, care nu oferă nimic răcoritor, ci doar nişte dogme stătute.

12:6. Religia cea Bună îi poate oferi omului toate acele lucruri de care are nevoie, însă omul acceptă întotdeauna cu greutate ceea ce este bun pentru el, deoarece este incapabil să-şi dea seama de bolile care îl macină şi de aceea este puţin probabil să poată recunoaşte leacul. Şi poate că atunci boala omului va fi prea avansată pentru a putea fi tratată numai cu poţiuni făcute din ierburi, aşa că se va impune folosirea cuţitului sau a focului care cauterizează. Însă până atunci, aşteptaţi şi vegheaţi pentru a vedea vestitorii zorilor.

12:7. Trupul omului este pieritor, este doar un fir de praf în marea schemă a lucrurilor; cu toate acestea, oamenii cred că puternicul univers a fost creat doar pentru a-l sluji pe el. Omul muritor se iluzionează atunci când crede că poate supune întreaga Natură, astfel încât aceasta să îi ofere bunăstarea materială de care are nevoie. Asemenea unui prost care vede copacii şi munţii cum tremură în apă şi crede că aceştia dansează pentru el, tot aşa şi omul, atunci când Natura îşi urmează cursul, crede că întreaga ei activitate este doar pentru plăcerea lui şi pentru a-i bucura ochii.

12:8. Natura, ca şi omul, este menită să slujească unui anumit scop, iar acesta depăşeşte cu mult ceea ce omul îşi poate imagina. Totuşi, se poate spune că universul etern şi Natura nelimitată există doar pentru a-l sluji pe om, această fiinţă superioară. Prin urmare, aşa stând lucrurile, fiecare om are obligaţia de a descoperi ce este el cu adevărat şi de a face tot ce se cere de la el. El trebuie să se străduiască să-şi îmbunătăţească viaţa, să dobândească ceea ce îi lipseşte, şi să facă ca lumea să devină un loc mai bun după ce a trecut prin ea.

12:9. Omul care îşi refuză plăcerile inofensive este un răufăcător şi un slujitor al răului, fiindcă aceste plăceri au un scop bun. Fericirea nu este ceva ce trebuie evitat, iar satisfacţiile care nu dăunează nu trebuie ocolite.

12:10. Dorinţele şi scopurile bune trebuie urmate, dar ţineţi minte că copacul dorinţei nu va da roade decât dacă este udat cu apele efortului. Fericirea în sine nu este un scop greşit, însă mult prea mulţi plătesc pentru ea cu liniştea şi mulţumirea lor.

12:11. S-a spus că dragostea pentru plăceri nu aduce niciun folos, şi că înţelepciunea este rezultatul suferinţei. Acest lucru nu este adevărat, căci spiritul se poate dezvolta şi cu ajutorul plăcerii, fiindcă altfel ar fi o lume nedreaptă. Nu toate lecţiile de la şcoală sunt neplăcute, dar toate trebuie să fie profitabile.

© Biblioteca Spirituală

12:12. Însă este adevărat că dintre toate lucrurile pe care omul le poate face pe Pământ în beneficiul său, dobândirea spiritualităţii este supremă. Ea este de fapt singurul motiv al existenţei omului. Aşadar, atunci când caută să se bucure de cât mai multă fericire, el nu trebuie să dea frâu liber poftelor trupeşti şi trebuie să evite frivolităţile vieţii. Acestea sunt nişte lucruri amăgitoare, care lasă puţin timp pentru lucrurile utile, întrucât, pe măsură ce îşi sporesc controlul, devin din ce în ce mai lacome.

12:13. Lucruri ca mâncatul, băutul, dormitul şi unirea trupească a bărbatului cu femeia pot produce plăcere atunci când omul se bucură de ele cu moderaţie, având în vedere scopul lor adevărat. Şi acestea pot sluji unui scop spiritual. Regula este cumpătarea în privinţa tuturor lucrurilor şi respectul pentru fericirea şi sentimentele celorlalţi, precum şi o abandonare completă a tuturor acelor lucruri care slujesc cauzei răului.

12:14. Nu vă temeţi de zilele bătrâneţii, căci deşi pentru spiritul nedezvoltat acestea sunt privite ca iarna friguroasă a vieţii, pentru spiritul dezvoltat aceasta este vremea secerişului. Bătrâneţea este pregătirea trupească pentru renaştere. Ea reprezintă apropierea de pragul unei noi vieţi.

12:15. Fiecare om trebuie să-şi câştige existenţa prin truda sau iscusinţa sa. Omul care doreşte să ducă o viaţă virtuoasă trebuie să se angajeze în tot felul de activităţi, în negustorie şi în diferite activităţi instructive. Viaţa, ca să fie trăită aşa cum se cuvine, trebuie echilibrată prin cunoaşterea a numeroase lucruri şi prin diferite experienţe.

12:16. Omul trebuie neapărat să se angajeze în activităţi lumeşti şi sociale, pentru folosul trupului său, căci nevoile acestuia nu trebuie neglijate. Dar ţineţi minte întotdeauna că acesta nu este nici singurul scop al vieţii, nici cel mai măreţ. Un singur scop sau obiectiv trebuie avut permanent în vedere, şi anume desăvârşirea sufletului. În felul acesta, toate activităţile vor deveni lăudabile şi benefice, fiindcă scopul nu constă în activităţile propriu zise, ci în obiectivul pe care îl urmăresc.

12:17. Dacă cineva are un talent şi nu şi-l dezvoltă, înseamnă că nu este vrednic de darul respectiv şi la vremea cuvenită va trebui să dea socoteală. Omul care nu-şi lărgeşte continuu orizontul vieţii începe să stagneze. Omul care nu studiază şi nu învaţă se pune singur pe acelaşi nivel cu dobitoacele, cu toate că şi acestea învaţă.

12:18. Viaţa virtuoasă este echillibrată şi armonioasă; ea este trăită bine şi cu folos.

Este o viaţă cu multe contraste şi experienţe, dar care înaintează constant spre spiritualitate. Toate scopurile pământeşti sunt alunecoase, iar atingerea lor s-ar putea să nu provoace plăcerea şi fericirea care au fost anticipate. Există doar un singur scop către care toţi pot să înainteze cu siguranţă, iar acesta este scopul spiritualităţii. Şi tocmai lucrurile care împiedică atingerea scopurilor pământeşti, dacă le privim dintr-o perspectivă adecvată, sunt cele care îl ajută pe om să atingă spiritualitatea. Din eşecul nostru lumesc şi din frustrarea noastră vor veni câştigul şi realizarea spirituală. Dacă puteţi înţelege lucrul acesta, viaţa virtuoasă este a voastră.

CAPITOLUL XIII - VIAŢA RELIGIOASĂ

13:1. Religia nu este ceva străin de natura omului, ci ceva care satisface o nevoie fundamentală. Aşa cum actul de a mânca reprezintă răspunsul la o nevoie interioară, tot aşa şi religia răspunde unei alte nevoi. Însă atunci când religia, indiferent de caracterul ei, devine insipidă şi nu mai este hrănitoare, omul trebuie să caute să se alimenteze dintr-o altă sursă. Fără hrana religioasă, spiritul omului devine instabil şi nu mai este în armonie cu viaţa. Căci dacă această deficienţă nu este remediată, întreaga fiinţă îşi va pierde armonia.

13:2. Impulsul religios face parte din om, ca şi impulsul de a mânca sau a dormi, numai că natura lui este mult mai subtilă. Unii încearcă să suprime acest impuls, însă în astfel de cazuri efectele nu sunt cu nimic mai puţin grave decât atunci când sunt suprimate complet alte impulsuri. Cei care au puţină cunoaştere şi înţelepciune adesea întorc spatele religiei, dar

© Biblioteca Spirituală

imediat ce cunoaşterea lor sporeşte se întorc înapoi. Religia nu se demodează şi nu se învecheşte niciodată, aşa cum se poate întâmpla cu manifestările ei lumeşti, din care cauză multe persoane dezamăgite de aspectul ei exterior dau cu piciorul realităţii care se ascunde în spate. Adevărata religie se ocupă doar de relaţia dintre om şi divinitatea din el; ea reprezintă scara pe care acesta trebuie să urce.

13:3. De prea multe ori, religia devine o mlaştină în care spiritele oamenilor se scufundă şi dispar, însă aceasta este vina oamenilor, nu a religiei. Fiecare om are religia pe care o merită, iar aceasta nu este neapărat religia de care are nevoie. De aceea, atunci când ea nu răspunde nevoilor sale, omul se simte dezamăgit şi dă vina pe religie, nu pe el însuşi. Religiile care au hrănit slăbiciunea de caracter şi ignoranţa oamenilor au fost distruse de acele eşecuri şi au dispărut, însă nu doar religiile trebuie învinuite, ci şi aceia care le-au slujit. Dacă cineva este trimis pe mare cu o corabie necorespunzătoare, poate da vina pe ea dacă ajunge în apă? Totuşi, omul nu este niciodată abandonat, căci acea religie de care are nevoie există undeva, cu toate că din cauza indolenţei sale spirituale s-ar putea să nu o găsească niciodată.

13:4. Viaţa religioasă nu este una de huzur şi indolenţă, şi nici nu trebuie abordată cu jumătate de inimă. De foarte multe ori, omul bătrân, care şi-a irosit viaţa în excese lumeşti şi şi-a bătut joc de religie, deodată se converteşte şi încearcă să imite viaţa religioasă. El îşi imaginează că a devenit bun doar pentru faptul că faptele lui au o aparenţă de bunătate. Totuşi, acesta nu este altceva decât un ipocrit. Adevărul este că el se abţine să facă rău şi s-a convertit la o viaţă religoasă deoarece puterile trupului încep să îl părăsească. În general, aceşti oameni ajung atât de făţarnici, încât se iartă uşor pentru faptele săvârşite în trecut, care după o căinţă superficială sunt uitate repede, fiindcă acest lucru le este de folos. Însă ar trebui să citească ce scrie în Cărţile Sacre şi să vadă cât de multe lucruri se aşteaptă de la ei.

13:5. Religia se referă la faptul că omul caută ceva mai măreţ decât el însuşi şi că încearcă să exprime slava inefabilă care se află dincolo de atingerea sa. Ea reprezintă aspiraţia omului către măreţie, recunoaşterea faptului că el este ceva mai mult decât un simplu trup muritor şi că deasupra este divinitatea către care poate să se îndrepte.

13:6. Devoţiunea nu este o stare de slugărnicie, ci o încercare de reîntoarcere la condiţia firească a omului. Ea este o căutare a acelor puteri pe care le-a avut odinioară, dar pe care acum le-a pierdut. Este o căutare a adevărului cu privire la întreaga fiinţă umană.

13:7. Tămâia, focul, lumânările şi ritualurile nu pot spori slava Divinităţii. Sigur că ele îi pot fi de folos omului şi îi pot mări sensibilitatea, însă acesta nu trebuie să fie ipocrit în privinţa efectelor lor. Jertfirea păsărilor sau animalelor, ofrandele de aur şi bijuterii, îi pot ajuta pe oameni, însă în niciun caz nu pot fi de folos Divinului. Tot ce îi cere Divinul omului este să se dedice din toată inima atingerii scopului Planului Divin. Ritualul închinării şi actele devoţionale sunt manifestări ale dorinţei omului de a merge pe drumul uşor. Acestea nu reprezintă altceva decât o pauză în activităţile zilnice ale omului şi recunoaşterea faptului că are o anumită obligaţie.

13:8. Cărţile Sacre trebuie citite mereu şi cu râvnă, căci ele cuprind acea înţelepciune care transcende cunoaşterea ce poate fi dobândită prin intermediul simţurilor. Divinitatea vă cunoaşte inima, intenţiile şi preferinţele, de aceea nu se aşteaptă să vă împovăraţi cu studierea Cărţilor Sacre. Divinul ştie că unii oameni sunt bolnavi, iar alţii sunt stânjeniţi din cauza faptului că duc o viaţă prea activă sau prea sobră. Alţii sunt atât de ocupaţi să lupte pentru cauză, încât nu prea mai au timp să citească. Prin urmare, este suficient să citiţi din când în când câte o parte, cu condiţia să o studiaţi şi să meditaţi asupra ei.

13:9. Rugăciunea este un exerciţiu al spiritului. Ea nu trebuie îndreptată niciodată întro direcţie greşită; de asemenea, ea nu poate schimba legile naturii şi efectele lor fireşti de dragul celui care se roagă. Întotdeauna să vă rugaţi într-un loc adecvat. Cei care spun că niciun loc nu este sfânt în mod deosebit, pentru că Divinul se găseşte pretutindeni, s-ar putea să descopere că nu îl pot găsi oriunde.

13:10. Rugăciunea este puţin înţeleasă, fiindcă ea îl ridică pe cel ce se roagă deasupra stării lui obişnuite. Se ajunge astfel la o stare în care omul se pierde pe sine însuşi în Spiritul

© Biblioteca Spirituală

Divinităţii. Pentru acele suflete măreţe care cunosc adevărata natură a rugăciunii în expresia ei cea mai înaltă, pare un miracol faptul că adoratorul, după ce s-a pierdut în rugăciune, mai poate continua să trăiască în trup. Însă adevărata devoţiune nu este rugăciunea, ci dedicarea vieţii atingerii scopului Planului Divin şi pregătirea sufletului pentru cununa divină.

13:11. Pocăinţa celor care au lucrat fărădelegea, care se căiesc pentru faptele lor sau îşi mărturisesc păcatele pe patul de moarte, are puţină valoare. Simpla pocăinţă nu poate remodela sufletul, decât dacă omul este răsplătit datorită felului în care moare sau datorită altor fapte pe care le-a săvârşit.

13:12. Rugăciunea şi devoţiunea presupun efort, aşa că cine nu-şi rezervă un timp anume pentru a citi Cărţile Sacre, pentru a se ruga sau pentru a sluji, înseamnă că nu acordă atenţie Divinului. De prea multe ori, oamenii îşi dedică timpul chestiunilor trupeşti şi neglijează complet fericirea spiritului.

13:13. Oamenii ignoranţi îşi fac în mod stupid tot felul de griji şi îşi creează numeroase necazuri; ei se confruntă cu probleme fără niciun sens şi se împovărează în mod inutil. Aceştia îşi sporesc numărul de încercări care le-a fost hărăzit de destinul lor. Se complac în forme de venerare deşarte şi îşi pierd vremea cu ceremonialuri lipsite de orice valoare. Se amăgesc singuri, neştiind că ofrandele lor nu au nicio valoare; postesc şi mortifică trupul fără niciun câştig. Pleacă în pelerinaje lungi şi caută altare noi, însă din toate aceste lucruri trag prea puţine foloase de ordin spiritual.

13:14. Ritualurile şi ceremoniile religioase se nasc din dorinţa împărtăşirii experienţei religioase. Deoarece cuvintele nu pot descrie slava măreaţă, care este inseparabilă de viaţa religioasă, problemele legate de convingeri şi credinţă nu sunt decât nişte elemente care indică faptul că omul are la dispoziţie nişte mijloace de comunicare limitate. Prin urmare, fiecare om trebuie să-şi găsească propria cale, iar după ce a găsit-o, trebuie să o urmeze cu consecvenţă până la capăt.

13:15. Doctrinele numeroase şi aparent conflictuale care apar din când în când în numeroase locuri, dacă sunt inspirate de impulsul către spiritualitate pot conduce către acelaşi scop – Unicul Adevăr Suprem. Ele sunt ca drumurile dintr-un oraş, care permit oamenilor să vină din toate direcţiile. Conflictul şi vrajba dintre aceste religii numeroase sunt cauzate de ignoranţă, de faptul că ochii sunt orbiţi de norii materiali ai iluziei, precum şi de interpretarea greşită a adevărurilor fundamentale. Fiecare om crede, pe bună dreptate sau în mod neîntemeiat, că drumul pe care merge el este cel mai direct.

13:16. De fapt, o religie adevărată nu face altceva decât să asigure mediul în care omul poate coopera cu Divinul. Ea reprezintă modalitatea prin care se revelează Planul Divin şi prin care se explică scopul acestuia. Tot ce poartă amprenta divinităţii şi se întipăreşte în natura omului, tot ce face omul pentru a scoate la lumină divinitatea sufletului său, constituie viaţa religioasă.

13:17. Pe Pământ, viaţa religioasă nu duce nicăieri. Ea nu reprezintă decât o primă etapă a călătoriei, însă duce cu adevărat în direcţia cea bună. Moartea nu este altceva decât o trecere a unui hotar, dar omul înţelept se asigură că această trecere îi îmbunătăţeşte situaţia şi îl duce într-un loc mai bun.

13:18. Cursul vieţii este determinat de destin, aşa că nu daţi atenţie celor care pretind că citesc viitorul în stele, fiindcă aceştia prezic doar în şarade şi ce spun ei este valabil pentru mai multe persoane. Două preziceri nu pot fi la fel, decât din întâmplare, iar planetele nu au puterea să decidă ce va deveni omul.

13:19. Superstiţiile şi credinţele false îşi au originea în dispreţul şi îngâmfarea omului, iar într-o măsură şi mai mare, în înclinaţia sa extraordinară către înşelăciune şi ipocrizie. De asemenea, acestea provin din imaturitatea sa spirituală şi din indiferenţă, căci el încearcă să dobândească şi să înţeleagă lucrurile ce nu pot fi atinse decât de către cei dezvoltaţi din punct de vedere spiritual, fiindcă el le interpretează pe baza unei cunoaşteri şi inspiraţii neadecvate.
Superstiţia şi credinţa oarbă sunt stâlpii de sprijin ai religiilor ignoranţei.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XIV - CONDUITA PERSONALĂ

14:1. Orice om trebuie să aibă o cauză pentru care să lupte şi un drum pe care să-l urmeze. El trebuie să lupte pentru acea cauză până la atingerea scopului şi să urmeze drumul până la capăt. Orizontul fiecăruia trebuie să fie perfecţiunea. Omul fără cauză este ca un cal fără călăreţ.

14:2. Este mai bine să aderaţi la o cauză în mod absolut şi din toată inima, decât să vă băgaţi în multe cauze fără tragere de inimă. O cauză cu adevărat măreaţă va trage după ea toate celelalte cauze onorabile şi nu va intra niciodată în conflict cu vreuna dintre ele. Omul este judecat după lucrurile pentru care luptă sau după acelea pentru care refuză să lupte; el trebuie să facă ori una, ori alta.

14:3. Omul trebuie să vegheze cu mare grijă asupra lui, ca nu cumva să se îngraşe sau să ajungă un vânător de plăceri. Indiferent de condiţia lui socială, va trebui să aibă o ocupaţie onorabilă şi să nu neglijeze niciodată studiul Cărţilor Sacre. Lenea este mama suferinţei. Indolenţa este cea care umple trupul cu grăsime.

14:4. A studia Cărţile Sacre este un lucru bun, căci din ele omul învaţă ce să facă şi ce să nu facă. Pe de altă parte, dacă cineva este foarte ocupat să-şi câştige traiul şi să-şi îndeplinească obligaţiile, nu-i va trece prin minte să fure sau să se destrăbălează.

14:5. Bărbatul şi femeia nu sunt la fel, de aceea bărbatul trebuie să se poarte ca un bărbat şi femeia ca o femeie. Ei au fost făcuţi pentru a sluji în mod diferit; fiecare are un scop anume, iar aceste scopuri nu trebuie să se amestece. O femeie bărbat nu îi poate inspira pe bărbaţi şi nici nu poate sluji cauza omenirii, iar dacă o slujeşte, atunci se află într-o situaţie de inferioritate în comparaţie cu celelalte femei.

14:6. Să nu faceţi de ruşine un bărbat înaintea altora sau să-l ridiculizaţi. Cărţile înţelepciunii spun că singura persoană care poate fi făcută de ocară înaintea altora este duşmanul cel mai înverşunat. Cine îşi bate joc de altul îşi arată propria slăbiciune de caracter.

14:7. Nu trebuie să aveţi un caracter rigid sau să fiţi fixaţi în tiparul vieţii voastre. Fiţi ca trestia care se înclină în bătaia vântului şi care se apleacă în toate părţile, dar întotdeauna se ridică la loc. Fiţi mereu vigilenţi şi pregătiţi pentru orice vă poate ieşi în cale, şi mai presus de toate, nu vă aşteptaţi ca viaţa să vă trateze mereu cu gingăşie. Nu-i invidiaţi pe aceia care au mai mult decât voi, ci priviţi mereu spre cei mai puţin norocoşi.

14:8. Nu vă îngâmfaţi datorită reuşitelor voastre, căci nimeni nu poate spune cu adevărat că şi-a purificat spiritul de toate petele care-l desfigurează şi că acum este perfect. Indiferent cât de desăvârşit se consideră un om într-o anumită privinţă, mai există întotdeauna ceva şi mai măreţ, iar acela trebuie să fie scopul către care să aspire. Nu există limite ale desăvârşirii lumeşti.

14:9. Trebuie să fiţi curaţi în toate privinţele. Dacă nu băgaţi gunoaie în gură, de ce leaţi băga în minte? Nimeni nu ţine gunoiul pe masa pe care mănâncă, însă mulţi îşi umplu mintea cu el de bunăvoie. Acestea sunt slăbiciuni de caracter ce trebuie eliminate. Din cele mai vechi timpuri, se ştie că o gură spurcată dă glas slăbiciunii şi că glumele porcoase reprezintă consolarea robilor. Poporul care se scufundă în mlaştină este mângâiat de cunoaşterea faptului că are o afinitate cu noroiul.

14:10. Omul care se laudă cu dibăcia sa de a-şi satisface poftele trupeşti face lucrul acesta pentru a ascunde taina slăbiciunii sale de caracter. Sursa satisfacţiei sale este această laudă nesăbuită, care indică nivelul scăzut la care se află. Lăsaţi-l pe omul cu caracter slab şi lipsit de vitalitate să se dea singur de gol, dar feriţi-vă de el, ca nu cumva să vă număraţi printre aceia care se amăgesc singuri.

14:11. Purtarea voastră să fie ireproşabilă în toate privinţele. Străduiţi-vă să fiţi vrednici de respectul tuturor oamenilor, deşi laudele lor sunt ca o spumă care pluteşte pe apele vieţii. Trăiţi aşa cum se cuvine, nu aşa cum v-aţi dori să trăiţi. Dacă nu vă puteţi recunoaşte valoarea, atunci recunoaşteţi-vă eşecurile.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XV - TĂRÂMUL SPIRITUAL

15:1. Tărâmul spiritual se întinde între tărâmul materiei şi tărâmul Divinului. Dacă mintea voastră nu poate pricepe ideea de Divin şi dacă nu puteţi înţelege ce este spiritualitatea, nu vă descurajaţi. Cum ar putea o minte obişnuită şi neiluminată să facă asta când este închisă într-o lume materială pervertită şi este înconjurată din toate părţile de iluzii? Puritatea absolută nu poate fi văzută prin norii murdăriei lumeşti, iar în acest loc spurcat curăţenia nu poate fi concepută. Prin urmare, dacă nu puteţi înţelege aceste lucruri şi nu reuşiţi să percepeţi realitatea desăvârşirii, cum credeţi că aţi putea pricepe ce este Divinul? Păşiţi cu încredere pe cărare, călăuziţi de tovarăşii voştri care înţeleg şi sunt mai luminaţi, fiindcă aceştia nu vă vor induce în eroare, şi în curând lumina înţelegerii va fi în mâinile voastre.

15:2. Tărâmul spiritual se împarte în două. Într-o parte este locul unde stau cei răi; este un loc rece şi întunecat. Acesta este tărâmul răului, care îi cuprinde pe toţi cei ce sunt respingători chiar şi pentru alţii asemenea lor. Pedeapsa lor cea mai mare este faptul că ei îşi păstrează amintirea frumuseţii, bunătăţii şi curăţeniei, tot aşa cum fericirea celor din tărâmul binelui este sporită prin contrastul cu tristeţea şi necazurile pe care le-au cunoscut.

15:3. Tărâmul răului este separat de tărâmul binelui printr-o flacără eterică, prin care se poate comunica. Dacă cei din partea însorită i-ar întreba pe cei aflaţi în partea întunecată ce anume i-a făcut să ajungă în acea stare deplorabilă, şi dacă aceia ar fi cinstiţi, ar răspunde: „Noi suntem aceia care n-au dat atenţie lucrurilor spirituale şi nobile. Ne-am gândit doar cum să o ducem mai bine şi nu ne-a păsat de progresul omenirii sau de fericirea altora. Am fost egoişti şi ne-am preocupat numai de bucuria şi mângâierea noastră. Şi acum, iată ce avem! Iam asuprit pe cei săraci şi umili şi i-am exploatat pe cei slabi şi neajutoraţi, nefăcând nimic care să le îmbunătăţească soarta. Şi iată cum am ajuns! Am stat la sfat, am avut funcţii de conducere şi ne-am angrenat în dispute deşarte despre bine şi rău, în timp ce oamenii săraci, înfometaţi şi asupriţi stăteau şi sufereau cu răbdare. Şi, mai presus de toate, suntem aceia care ar fi putut face mult, dar au făcut puţin. Ni s-au dat daruri mari, dar le-am folosit pentru scopuri egoiste. Şi acum ce avem? Am locuit în case frumoase şi am fost înconjuraţi de lucruri care uşurează viaţa şi oferă confort. Iar acum, nu avem niciun fel de confort. Am căutat locuri ale plăcerilor şi am închis ochii în faţa tristeţii şi suferinţei lumii. Am râs de aceia care au vrut să ne înveţe ce este spiritualitatea şi am avut o înţelegere superficială a binelui şi răului. Aici nu există râs. Ne-am îndoit de faptul că ar putea să urmeze o astfel de viaţă şi nu am înţeles lucrurile care se spuneau în legătură de ea. Ah, dacă totul s-ar fi terminat în mormânt! Discuţiile despre datorie şi slujire ne tulburau tihna şi mulţumirea de sine, şi i-am lăsat pe ceilalţi să ne care poverile. Ah, dacă ne-am putea întoarce! Doar acum, când trăim atât de nefericiţi şi ştim că există viaţă după moarte, ne dăm seama de greşelile noastre şi suferim gândindu-ne la ele. Aici, văzduhul este plin de oftat şi se aud cele mai triste cuvinte pe care le cunoaştem, «Prea târziu!»".

15:4. Aceste cuvinte au traversat la un moment dat prăpastia şi au fost consemnate de un profet din vechime.

15:5. În ziua în care mortea desparte lucrurile din fiinţă, iar lutul pieritor este încredinţat locului din care se trage, spiritul trece prin marile porţi şi intră în Tărâmul Spiritual. Mai întâi, pătrunde într-o Zonă de Tranziţie, unde barajele memoriei se deschid şi fiecare amintire este readusă în atenţie. Aici este locul în care spiritul nou venit trebuie să aştepte, pentru a căpăta formă şi a vedea în ce direcţie trebuie să meargă.

15:6. Spiritul nu soseşte într-o stare de veghe, ci este adormit. El se trezeşte la noua viaţă asemenea unui om care se trezeşte de dimineaţă. Apoi, dacă în timpul vieţii pământeşti s-a osândit, această înţelegere dispare treptat-treptat, iar fiinţa nou formată va fugi să se ascundă de aceia care au venit să o întâmpine. Şi, într-adevăr, îşi va dori ca totul să se fi sfârşit în mormânt. Înţepeciunea vremurilor străvechi a dezvăluit faptul că spiritul nou sosit stă pentru a fi judecat, dar ceea numea Locul Hotărârii este această Zonă de Tranziţie.

15:17. Dacă pe durata vieţii spiritul s-a înfrumuseţat şi s-a înnobilat, acesta va începe să se umple de slavă şi bucurie. Se va ridica vesel atunci când va fi întâmpinat şi va pătrunde fără

© Biblioteca Spirituală

frică în lumina locului cu care este compatibil. Cei care nu au o afinitate deplină nici cu lumina, nici cu întunericul, se vor îndrepta spre Tărâmul Umbrelor, către care simt o mare atracţie.

15:8. Pe Tărâmul Spiritual există locuri potrivite pentru fiecare spirit care ajunge acolo, de aceea cărţile vechi spun că „*Palatele spiritului sunt nenumărate*".

CAPITOLUL XVI - SEMNIFICAŢIA CĂSĂTORIEI

16:1. În ochii oamenilor şi potrivit legilor lor, căsătoria este un legământ dintre un bărbat şi o femeie, în cadrul căruia aceştia se pot bucura de unirea trupească sub oblăduirea religiei lor. Însă Religia cea Bună nu împărtăşeşte această viziune, deoarece adevărata căsătorie nu este rezultatul unor cuvinte rostite de un preot sau al validării de către legile oamenilor. Căsătoria este o declaraţie liberă, care marchează faptul că două suflete au făcut un pas irevocabil spre un scop anume. Semnificaţia ei este aceea că cei doi se abandonează complet şi se dedică unul altuia. Ea are menirea de a fi mult mai mult decât o unire a două trupuri, căci trebuie să fie şi o unire a două suflete, însă lucrul acesta se întâmplă rar. Adevărata căsătorie este o unire între două tărâmuri, este o dublă unire.

16:2. Ceremonia căsătoriei reprezintă un anunţ făcut în faţa tuturor că un bărbat şi o femeie pornesc pe drumul pietros al căsătoriei în căutarea adevăratei iubiri. Aceasta nu este ceva ca o bijuterie, nu se poate da la schimb, nu poate fi vândută şi nu poate fi cumpărată. Ceea ce nu trebuie neglijat este faptul că adevărata căsătorie nu este doar o unire a două trupuri, ci ea constituie primul pas către fuziunea a două spirite.

16:3. Căsătoria oamenilor simpli, nevalidată de preot, nu este cu nimic mai puţin onorabilă decât aceea a oamenilor bogaţi şi educaţi, a căror religie consfinţeşte o legătură de paie. „A trăi în păcat" înseamnă a trăi împreună fără niciun fel de răspundere, doar pentru satisfacţia trupească. Uniunea nesfântă se referă la acea legătură care nu are nicio perspectivă de a progresa către slava iubirii adevărate. Uniunea şi căsătoria nu sunt unul şi acelaşi lucru, căci o căsătorie adevărată poate exista şi dacă nu este validată de legile oamenilor sau de binecuvântarea preotului, cu condiţia să existe iubire care să se maturizeze şi să se transforme într-o iubire adevărată.

16:4. Lanţul care leagă două suflete este făurit în tărâmul spiritual, şi nicio putere pământească nu îl poate rupe vreodată. El este purtat pe Pământ ca un lanţ de aur lipsit de greutate, însă nici măcar una din o mie de căsătorii nu este binecuvântată cu el.

16:5. Adulterul reprezintă întinarea unei căsătorii, dar există şi o formă mai moderată, când gândurile unuia dintre parteneri se îndreaptă spre altcineva. Religiile actuale nu înţeleg adevărata natură a căsătoriei şi o privesc ca pe un scop în sine, nu ca pe un început, ca pe o realizare şi nu ca pe un început al unei realizări. Religia cea Bună priveşte căsătoria ca pe una dintre cele mai mari provocări ale vieţii şi ca pe un test suprem pe drumul care duce la spiritualitate. Iubirea nu este un sfârşit, căci ea aspiră să treacă dincolo de ea însăşi şi să urce către înălţimile iubirii adevărate, care uneori este numită „iubire pură".

16:6. În afara Religiei Bune, uniunea dintre bărbat şi femeie a ajuns atât de terfelită, atât de învăluită în indecenţă, atât de subordonată poftelor şi satisfacţiilor trupeşti, încât oricine poate fi iertat pentru faptul că nu crede că ar putea trage din ea vreun folos de natură spirituală; că nu crede că aceasta are un caracter sfânt sau un scop mai înalt decât satisfacerea necesităţilor trupeşti.

16:7. Omul se avântă cu aripile sale spirituale şi se ridică cu mult deasupra tărâmului dobitoacelor. Prin urmare, în unirea trupească el poate vedea ceva mai înalt decât simpla satisfacţie a cărnii; şi, într-adevăr, această unire nu trebuie să fie o concesie făcută trupului, ci o jertfă sublimă adusă iubirii. Sentimentele care apar în trup nu sunt prin ele însele nişte slujitoare ale răului, aceasta este o învăţătură greşită. Trupul nu se împotriveşte spiritului, iar nevoile sale nu sunt deloc incompatibile cu nevoile spirituale. Ceea ce este harpa pentru cel care cântă la ea, tot aceea este şi trupul pentru spirit, instrumentul şi mijlocul său de exprimare.

© Biblioteca Spirituală

16:8. Căsătoria este fortăreţa familiei, aşa încât apărarea şi păstrarea integrităţii ei reprezintă nişte obligaţii sacre. Unitatea şi puritatea familiei constiuie o preocupare majoră a oamenilor, însă cu toate că legile lor pot ridica un zid împreujurul ei, aceştia nu o pot împiedica să se degradeze din interior. Doar legile superioare, legile morale, pot face acest lucru, însă din nefericire lumea este lipsită de ele.

16:9. Cele trei instituţii pe care omul este îndreptăţit să le apere, chiar ajungând să ia viaţa altuia, sunt căsătoria, căminul şi familia lui.

CAPITOLUL XVII - CREŞTEREA COPIILOR

17:1. A-l învăţa pe copil un cod de moralitate gata făcut s-ar putea să nu fie un lucru ideal, însă pe Pământ idealurile rareori pot fi atinse, căci atâta vreme cât omenirea este înapoiată din punct de vedere spiritual, nici nu ar putea fi altfel. Însă dacă copilului i se spune de ce este nevoie de un astfel de cod, poate că atunci când va ajunge la maturitate îi va adăuga la rândul lui ceva bun.

17:2. Copiii care au parte de cea mai bună educaţie devin adesea capricioşi, iar mai târziu vor nesocoti tot ceea ce au învăţat. Părinţii se întreabă de ce, pentru că înţelepciunea antică afirmă că dacă un copil este educat aşa cum se cuvine şi i se insuflă obiceiuri bune, atunci când va creşte nu va renunţa la ele. Însă aceşti părinţi trebuie să scotocească în inimile lor şi să vadă că ei înşişi nu au pus în practică învăţăturile respective, iar ipocrizia lor l-a indigant pe copilul aflat în creştere. Prin urmare, pe măsura dezvoltării sale, el va tinde mai degrabă să-şi imite părinţii decât să le urmeze învăţăturile. Părinţii trebuie să ţină minte că cea mai bună învăţătură este prin exemplul personal.

17:3. O creştere mai sănătoasă şi mai bună este aceea când părinţii nu-şi răsfaţă copiii peste măsură jucându-se prea mult cu ei. Părintele nu este un tovarăş de joacă, căci datoria lui este aceea de a fi părinte. O mamă trebuie să se comporte ca o mamă, iar un tată ca un tată. Citiţi Cărţile Sacre şi vedeţi care este rolul vostru în viaţă.

17:4. Părinţii primesc copiii pe care îi merită, iar eşcurile unui copil oglindesc eşecurile părinţilor săi. Copiii unui tată drept şi grijuliu vor reuşi în viaţă. Dar într-o casă plină de vrajbă nu pot să crească copii buni. Când tatăl este impulsiv, iar mama este bârfitoare, fiii sunt nişte proşti, iar fiicele nişte şlampăte.

17:5. Cei care nu-şi bat capul să-şi pedepsească copiii îşi arată lipsa de iubire faţă de ei. Pedeapsa cuvenită şi justă face parte din creşterea unui copil şi ea reprezintă datoria oricărui părinte. Pedepsiţi copilul în copilărie, căci mai apoi va fi prea târziu. Când aţi fost preveniţi să nu fiţi prea apropiaţi de copii, acest lucru nu înseamnă că trebuie să vă purtaţi cu ei cu asprime sau sobrietate.

17:6. Pe Pământ nu se poate ajunge la cea mai înaltă formă de expresie a Dreptăţii şi Adevărului sau la perfecţiunea codurilor de legi. Prin urmare, cel mai bun lucru pe care-l poate face cineva pentru un copil este să-l înveţe să aibă stăpânire de sine şi să-l crească astfel încât să-şi cunoască propria natură. Înţelepciunea Cărţilor Sacre trebuie imprimată în mintea copiilor în conformitate cu nivelul lor de înţelegere. Este de datoria fiecărui părinte să aibă grijă ca copiii lor să primească o învăţătură adecvată.

17:7. Părinţii sunt răspunzători pentru fericirea copiilor lor, de aceea nu trebuie să îi crească în mod iresponsabil. Ei trebuie să vegheze ca copilul să înveţe un meşteşug sau să vadă dacă are o chemare cu ajutorul căreia îşi poate câştiga existenţa. Este de datoria celor care aduc un copil pe lume să vegheze ca acesta să nu crească fără a învăţa nişte lucruri care să îi asigure o anumită ocupaţie; de asemenea, lui trebuie să i se arate care este scopul vieţii şi care este mersul lucrurilor în această lume.

17:8. Copilul crescut bine este cununa părinţilor săi şi le aduce fericire, însă copilul crescut greşit le va pune o greutate în suflet. Un copil are dreptul să le reproşeze părinţilor săi că au eşuat în îndeplinirea obligaţiilor lor sau că le-au evitat, fiindcă nu el a cerut să se nască. Însă

© Biblioteca Spirituală

părinţii nu pot reproşa nimic copilului, căci el a venit din dorinţa lor şi este rodul plăcerii acestora.

17:9. Părinţii trebuie să ţină minte că fructul copacului răsfăţului este amar, iar apele indiferenţei vor stinge nu peste mult timp focurile afecţiunii. Părintele care sădeşte în mod nechibzuit ogoarele fertile ale copilăriei va avea parte de o recoltă slabă atunci când va veni vremea să secere.

CAPITOLUL XVIII - PRIETENI ŞI DUŞMANI

18:1. Singurul duşman real al oricărui om este omul pe care el nu îl înţelege, iar singurul om de care trebuie să vă feriţi este omul care se teme. Este adevărat că un om poate fi judecat de prietenii lui, dar este la fel de adevărat că poate fi judecat şi de duşmani. Cel cu caracter slab nu are duşmani, pentru că inspiră celor din jur milă sau dispreţ. Un duşman declarat nu este neapărat o permanentă sursă de pericol. Acesta este mai bun decât un prieten fals, de aceea nu trebuie să îl urâţi; de fapt, mulţi dintre duşmani sunt vrednici de admiraţie.

18:2. Omul care caută un prieten fără cusururi sau fără slăbiciuni şi eşecuri nu va avea niciodată un prieten, iar acela care afirmă că duşmanul său este rău în toate privinţele este un mincinos. Cineva poate fi sărac în bunuri lumeşti, dar bogat în prietenie, pentru că adevărata avere nu este reprezentată de acumulare unor lucruri neînsufleţite, ci de dobândirea unei prietenii trainice. Măreţia unui om poate fi apreciată după prietenii pe care îi are, dar poate fi şi mai bine apreciată după duşmanii săi.

18:3. Valoarea adevăratei prietenii nu se vede în vremuri de prosperitate, iar prietenilor de vreme bună le cresc aripi atunci când încep să bată vânturi potrivnice. Necazul dă la iveală prietenul, dar în acelaşi timp dezvăluie şi duşmanul. Când loveşte nenorocirea, prietenii falşi fug ca şobolanii, iar vrăjmaşii se adună ca vulturii.

18:4. Nimeni nu poate atinge dezvoltarea spirituală deplină dacă nu a învăţat să respecte drepturile şi părerile celorlalţi. Ajutaţi-i pe alţii pe cărare şi vi se va arăta drumul cel bun.

18:5. Firea omului este de aşa natură, încât se va împotrivi întotdeauna forţei şi constrângerii, dar va ceda în faţa blândeţii şi a argumentelor convingătoare. Forţa reprezintă ultima soluţie şi recunoaşterea eşecului. Puterea aflată în mâinile unui om capabil din toate punctele de vedere este mereu binevenită, însă puterea aflată în mâinile unui om slab constituie o ameninţare.

18:6. Un prieten poate să rănească mai tare decât un duşman, însă şi unul şi altul trebuie aleşi cu aceeaşi prudenţă. Totuşi, rănile provocate de mâna unui prieten sunt mai de dorit decât îmbrăţişările ipotetice ale unui duşman. Fie ca experienţele voastre să vă servească drept călăuze. Cel ce a gustat mierea ştie că este dulce, însă acela care a gustat fructul răului ştie că este amar.

18:7. Nu vă împrieteniţi cu bărbatul curvar, ca nu cumva să aduceţi lupul în stână. Înrobit de dorinţele sale, acesta nu va fi niciodată statornic, ci va fi precum o trestie pe care nu vă puteţi sprijini. Aşa cum câinele iese din coteţ şi se întoarce la locul unde a vomitat, tot aşa şi curvarul este atras înapoi la femeia cu care îşi potoleşte poftele.

18:8. Se spune că între un bărbat şi o femeie nu poate exista o prietenie adevărată, însă acesta este felul de a vorbi al firilor slabe, care împovărează această lume. Atunci când relaţia de iubire dintre bărbat şi femeie este sfinţită aşa cum trebuie şi ridicată cu mult deasupra relaţiilor sordide, între cei doi va putea să existe prietenie.

18:9. Să nu fiţi lipsiţi de entuziasm nici în prietenie, nici în vrăjmăşie, căci caracterul puternic răzbate în toate direcţiile. Nu toţi duşmanii sunt personali, fiindcă şi aceia care se opun cauzei pentru care luptaţi sunt tot vrăjmaşii voştri, aşa cum sunt şi aceia care îi asupresc pe cei săraci şi simpli. Există o vrăjmăşie veşnică între aceia care slujesc cauza binelui şi aceia care slujesc răul, şi între ei nu poate fi pace. A face compromisuri cu răul înseamnă a pângări binele.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XIX - TENDINŢA SPRE RĂU

19:1. Oricine s-a născut pentru a fi pus la încercare în această lume trecătoare este mai degrabă atras de lucrurile rele, decât de cele bune. Partea materială a omului, cu moştenirea sa de stricăciune, este atrasă mai mult de rău decât de bine. Aşadar, binele trebuie învăţat şi promovat, iar răul trebuie dat deoparte şi eliminat.

19:2. Când omul se adânceşte în răutate, pentru a-şi satisface poftele carnale, trupul îl spijină pe de-a-ntregul, iar mădularele sale muritoare reacţionează prompt. Dorinţele animalice şi poftele pândesc aproape de suprafaţă şi au nevoie doar de puţină încurajare pentru a ieşi la lumină. Însă dacă omul este chemat să facă o faptă bună, atunci trupul opune rezistenţă, iar inimii îi lipseşte entuziasmul.

19:3. Acest lucru se întâmplă deoarece impulsurile rele se mişcă liber printre impulsurile bune. Pentru ca acest proces să fie inversat este necesar ca trupul material grosier să fie impregnat cu spiritualitate.

19:4. Impulsurile rele pun presiune asupra trupului muritor şi îşi fac simţită prezenţa într-un mod clar. Numai oamenii cei mai buni sunt cu adevărat suficient de liberi pentru a se ridica deasupra lor şi a le opune rezistenţă. Pasiunile şi nevoile trupeşti sunt nişte agresori din tărâmul răului, care urmăresc să prindă şi să înrobească sufletul. Aceşti agresori trebuie biruiţi, controlaţi şi obligaţi să slujească.

19:5. Tendinţa către rău nu se manifestă doar la aceia care calcă legile oamenilor, ci şi la toţi aceia care încalcă legile superioare. Religia cea Bună nu ar trebui să se ocupe atât de mult de cei care calcă legile lumeşti, căci legile lumeşti pot acţiona împotriva lor, ci ea trebuie să se ocupe de lucrurile superioare, în privinţa cărora legile oamenilor nu au nicio putere. Numărul proscrişilor şi al celor care calcă legea arată în ce măsură îi lipseşte latura spirituală unui popor. Acolo unde nu este lege, va exista nedreptate, fiindcă acestea sunt nedespărţite, aşa cum sunt lumina şi umbra.

19:6. Viaţa spirituală nu poate fi separată de existenţa cotidiană, iar unui popor începe să-i lipsească spiritualitatea atunci când încearcă să separe cele două lucruri. Religiile care stau deoparte şi permit ca acest lucru să se întâmple, dacă nu sunt slujitoare ale răului sunt cu siguranţă nişte apărătoare nevrednice ale binelui. Legile oamenilor trebuie impuse doar atunci când oamenii încetează să-şi mai conducă viaţa după legile spirituale. Aşadar, legile spirituale sunt cele mai înalte dintre toate.

19:7. Datoria religiei este să se ocupe cu legile morale şi cu disciplina, însă atunci când eşuează să-şi ducă la îndeplinire sarcina ea nu mai slujeşte binelui omenirii. Legile oamenilor sunt complet nepotrivite pentru acest scop, după cum arată complexitatea şi numărul lor. Măreţia oricărui popor constă în spiritul său naţional, iar respiraţia acelui spirit este religia.

19:8. Cea care se opune tendinţei către rău este religia, apărătoarea binelui, care trebuie să se dovedească vrednică de această provocare. Căci un apărător prost înarmat, nepregătit pentru luptă sau insuficient de hotărât, nu poate fi de niciun folos, iar popoarele câtorva ţări ar avea nevoie de ceva mai bun.

19:9. Tendinţa către rău se referă la maltratarea trupului şi la excesele nesănătoase, care duc la slăbiciune, apatie şi moarte timpurie. Trupul îndopat cu mâncare adăposteşte un spirit egoist, care i-a lipsit pe alţii de mijloacele de existenţă. Un trup epuizat de desfrâu ascunde un spirit care s-a abandonat răutăţii. De asemenea, această tendinţă se mai referă şi la toate acele lucruri care distrug viaţa sau care dăunează omenirii.

19:10. Însă a duce o viaţă virtuoasă nu înseamnă să vă îndepărtaţi de toţi ceilalţi. Omul trebuie să se retragă din viaţa trăită alături de semenii săi doar atunci când aceştia au renunţat complet să meargă pe drumul binelui şi au apucat-o pe cel al răului. În astfel de cazuri, omul are obligaţia să-şi îndepărteze familia de influenţa nefastă a celor din jur, însă trebuie să ţină minte întotdeauna că datoria lui este să lupte, nu să fugă. Retragerea într-un loc mai puternic, de unde să poată lupta, nu se consideră fugă.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XX - ÎNVĂŢĂTURA ŞI STUDIUL

20:1. Conştiinţa este cea mai bună călăuză, iar experienţa este cel mai bun profesor. Natura este cea mai bună carte, iar viaţa este cea mai înaltă şcoală. Moartea este ziua cea mare a absolvirii.

20:2. Studiul în sine nu este suficient, căci învăţătura care nu este pusă în practică este inutilă şi duce către viciu. Omul care studiază din copilărie Cărţile Sacre şi aplică învăţăturile lor în viaţă este ca un om care bate fierul cât e cald. Cel care amână studierea lor pentru la bătrâneţe este ca unul care lucrează cu fierul atunci când este rece.

20:3. Studiul, atunci când nu se combină cu munca şi practica, tinde să conducă spre poteca slăbiciunii. Dacă omul nu se ocupă cu o muncă utilă, toate lucrurile învăţate din cărţi au puţină valoare şi nu îl ajută prea mult. Prin urmare, chiar şi omul care se dedică cel mai mult studierii Cărţilor Sacre trebuie să înveţe şi un meşteşug util.

20:4. Practica este mai importantă decât studiul; căci ce folos că studiezi căile binelui şi vrei să faci bine, dacă nu trăieşti aşa cum este bine? Viaţa trăită bine este o viaţă de acţiune, nu de pasivitate.

20:5. Totuşi, studiul şi învăţătura nu trebuie neglijate, deoarece acestea fac parte din disciplina felului de a trăi. Fără studiu, care duce la cunoaştere, este foarte puţin probabil ca omul să trăiască şi să acţioneaze corect.

20:6. Atunci când vă însuşiţi cunoaşterea, consideraţi că nimic nu este imposibil şi că totul poate fi realizat. Ţineţi minte că tot ce este posibil se va petrece într-o zi. Calea înţelepciunii începe printr-o tăcere atentă, apoi trece prin studiu şi practică, după care ajunge la împlinire.

20:7. Cuvintele unui învăţător trebuie să fie nişte impulsuri către bunătate şi învăţătură, nu o alifie care oblojeşte rănile ticăloşiei sau un anestezic care calmează durerile pline de învăţăminte ale vieţii. Aşa cum păstorul călăuzeşte animalele şi le îndeamnă să meargă pe calea cea bună, tot aşa şi cuvântul învăţătorului trebuie să-l călăuzească şi să-l îndrume pe învăţăcel. Cuvintele de valoare nu sunt dulci.

20:8. Un învăţător poate accepta un discipol şi se poate ocupa de el, doar dacă consideră că acela este pregătit să înveţe şi să se instruiască. Învăţătorul care nu reprezintă un bun exemplu sau care nu respectă învăţăturile sale este nevrednic de poziţia lui şi trădează încrederea discipolului.

20:9. Omul care pune în practică preceptele Cărţilor Sacre şi susţine învăţăturile lor este mai bun decât acela care studiază cu râvnă şi explică bine, însă eşuează în a pune în practică acele lucruri.Un învăţător ipocrit este cel mai netrebnic dintre ipocriţi.

20:10. Discipol este acela care urmează un maestru religios, şi este mai bine să fii discipolul unui om înţelept decât maestrul unor ignoranţi. Căutaţi întotdeauna să vă perfecţionaţi şi să progresaţi în cunoaştere, căci acestea sunt scopurile unui discipol.

20:11. Omul care este sârguincios şi atent atunci când studiază, dar care nu este la fel în vorbă şi faptă, are un caracter slab şi înclină către ipocrizie. Omul care învaţă, dar nu pune în practică lucrurile învăţate, este ca unul care seamănă fără să strângă recolta. Este ca un om care sapă o fântână, dar nu scoate niciodată apă.

20:12. Scopul învăţăturii este acela de a putea deosebi binele de rău şi lucrurile utile de cele vătămătoare. Nu trebuie să vă bateţi joc de lucrurile utile şi bune, indiferent de persoana care le promovează. Oare aţi lua otravă dacă v-ar fi dată de prietenul vostru sau aţi refuza să vă lăsaţi duşmanul să vă panseze o rană?

20:13. Omul care este plin de învăţătură şi cunoaşte toată înţelepciunea Cărţilor Sacre, dar care nu pune în practică ceea ce ştie, este ca un copac cu multe ramuri, dar cu o rădăcină puţin adâncă. Bate vântul şi îl pune la pământ, unde va putrezi repede. Omul cu multă învăţătură şi cunoaştere, dar fără tărie de caracter, este ca un vas fragil umplut cu un lichid preţios. Dacă este mânuit cu brutalitate, se sparge, iar conţinutul se iroseşte.

20:14. Binele izvorăşte din Divin, iar acolo la sursă nu este contaminat de rău. El reprezintă ceea ce se armonizează cel mai mult cu divinitatea, pe când răul este ceea ce se

© Biblioteca Spirituală

armonizează cel mai puţin. Binele este calitatea absolută, ceea ce răul nu este; prin urmare, chiar şi acolo unde există cea mai mare concentrare de rău trebuie să existe şi o fărâmă de bine. Aşadar, nu există nicio formă de rău, în om sau în afara lui, din care să nu poată fi scos şi ceva bun, însă firea omului este de aşa natură, încât trece cu vederea lucrul acesta. Fiind înglobat în materie, răul este mult mai uşor de sesizat. Ţineţi minte că şi în răul cel mai mare există un grăunte de bine, care dacă este scos la lumină vă poate fi de folos.

20:15. La final, este bine să ştiţi că atunci când căutaţi un maestru religios trebuie să îl alegeţi cu atenţie. Când vine vorba de religie, toate forţele răului sunt gata să vă înşele şi să vă inducă în eroare. Dacă cel pe care aţi vrea să îl alegeţi ca maestru caută popularitate sau vrea să iasă în evidenţă, feriţi-vă de el ca de ciumă, căci acela este un profet mincinos.

CAPITOLUL XXI - CUVÂNT PENTRU PROFEŢI ŞI PREDICATORI

21:1. Adevăratul profet este un mesager care a auzit un glas vorbind de departe. Poate că mesajul nu a fost bine auzit sau poate că îl transmite deformat şi cu greşeli, însă dacă el reprezintă efortul unui om sincer, atunci are o anumită valoare.

21:2. Cuvintele unui adevărat profet nu îşi pierd valoarea din cauza faptului să există mulţi profeţi mincinoşi. Nimeni nu a încercat vreodată să falsifice un lucru lipsit de valoare. Viţa de vie este judecată după vinul pe care-l produce nu după frunzele ei şi după felul în care arată. Produsul final este cel care contează.

21:3. Modelul Creaţiei Divine este minunat, iar funcţionalitatea sa este complicată. Există numeroase fire, iar pregătirea lor necesită un proces îndelungat. Sunt mulţi ţesători; însă puţini pot înţelege măreţia lucrării, în timp ce niciunul nu poate pricepe întregul. Prin urmare, cei care arată altora modelul pe care să-l lucreze nu ar trebui să-şi dea cu părerea asupra unor lucruri aflate dincolo de ceea ce ei pot vedea.

21:4. Aşa că dacă sunteţi nişte profeţi care aţi fost aleşi pentru a călăuzi, nu vă depăşiţi competenţele şi nici nu încercaţi să descrieţi lucruri aflate dincolo de puterea voastră de a vedea. Mergeţi înainte cu curaj şi încredere, iar glasul Divinităţii vă va arăta semnele din lungul drumului şi vă va lămuri semnificaţia lor.

21:5. Când veţi sta în picioare şi veţi transmite mesajul, în jurul vostru se vor aduna mulţi ipocriţi care vor spune că ei cred în cuvintele voastre. Şi vorbele lor s-ar putea să vă amăgească, căci ele sunt doar o mantie care acoperă adevăratele lor veşminte, aşa că din cauza ipocriziei acestor oameni, cei care altfel v-ar fi ascultat cuvintele vă vor întoarce spatele dezgustaţi. Prin urmare, când faceţi prozeliţi, aveţi grijă să vă feriţi de ipocriţi şi de cei cu inima slabă, fiindcă aceştia vă vor trage în jos.

21:6. Să nu vă fie teamă să vorbiţi atunci când oamenii ascultă ce aveţi de spus, dar trebuie să ştiţi şi când să păstraţi tăcerea. Este inutil să irosiţi cuvintele atunci când ştiţi că nu veţi fi ascultaţi. Va trebui să vă luptaţi cu mulţi aşa-zişi profeţi, ale căror vorbe sunt ca nişte bijuterii frumoase care se revarsă de pe nişte buze de argint. Ele atrag atenţia multora dintre aceia care ascultă doar pentru plăcere şi astfel vor fi induşi în eroare.

21:7. Unii vor veni la voi şi vor susţine că au fost convertiţi la cauza voastră, dar cuvintele pe care le rostesc nu au mai multă consistenţă decât aerul pe care călătoresc. Vorbele lor nu reflectă ceea ce au în inimă, iar ipocrizia lor îi aşază printre cei osândiţi.

21:8. Alţii vor veni pregătiţi să accepte doar parţial ceea ce spuneţi şi să slujească cu reţinere. Dacă prin ceea ce fac au parte de lucruri bune, atunci consideră că efortul lor este suficient, însă dacă vor da de greu, vor renunţa. Astfel de oameni au un caracter slab şi nu vor profita prea mult de pe urma învăţăturilor, pentru că mai întâi trebuie să se schimbe. Prima datorie a Religiei Bune nu este să propovăduiască Divinul, ci să-i înveţe pe oameni cum să se schimbe. Scopul primordial este acela de a-i face pe oameni mai buni.

21:9. Să nu spuneţi niciodată altora cum să trăiască sau cum să-şi conducă viaţa, până când nu aţi pus în practică propriile învăţături. Mai întâi practicaţi ceea ce-i învăţaţi pe alţii, şi

© Biblioteca Spirituală

abia apoi îi veţi putea instrui pe baza experienţei voastre. Învăţătorul ipocrit îşi trădează cauza.

21:10. Puteţi să predicaţi tuturor acelora care se adună în jurul voastru, însă discipolii trebuie să vi-i alegeţi cu grijă. Nu vă irosiţi timpul cu oamenii proşti sau naivi, ori cu aceia care nu vor să o apuce pe drumul spiritualităţii. Întotdeauna să explicaţi într-o asemenea manieră, încât cuvintele voastre să nu poată fi interpretate greşit. Nu vă aşteptaţi ca oamenii să ceară mereu explicaţii atunci când nu înţeleg, întrucât s-ar putea ca înţelegerea lor greşită să îi mulţumească sau să evite să vorbească.

21:11. Uneori, un predicator îi poate dojeni cu furie pe ascultătorii săi, pentru că inima i se agită, şi din această cauză unii s-ar putea să se simtă ofensaţi. Aceştia vor trece cu vederea calităţile lui bune şi îi vor căuta defectele. Poate că vor spune, „Acest om predică toleranţa şi stăpânirea de sine, dar se ridică împotriva noastră cu ostilitate şi furie". Aşadar, înainte să începeţi să predicaţi, întăriţi-vă firea, în aşa fel încât dacă va trebui să-i dojeniţi pe oameni pentru purtarea lor, să o faceţi cu iubire şi reţienere.

21:12. Nu dezbateţi cu capul înfierbântat şi nu intraţi în dispute cu ascultătorii voştri, ci vorbiţi-le cu bândeţe şi reţinere. Nu uitaţi că indiferent care este credinţa lor, aceasta cuprinde multe lucruri bune, împotriva cărora nu aveţi ce să spuneţi. Răul este acela care contaminează binele; el trebuie căutat şi distrus.

21:13. Nu discutaţi şi nu vă contraziceţi cu aceia care sunt bine instruiţi într-o altă doctrină, decât dacă şi voi sunteţi la fel de bine instruiţi în a voastră şi la fel de informaţi în privinţa doctrinei lor. În toate disputele şi discuţiile, omul prost informat poate fi doborât cu un pai. În arena dezbaterii, omul lipsit de cunoaştere atacă înarmat cu o trestie.

21:14. Celelalte doctrine au propriile cărţi, iar cea mai bună carte este aceea care este de cel mai mare folos. Într-o carte, Adevărul poate fi descris într-un fel, iar într-o altă carte poate fi descris diferit, însă acest lucru nu înseamnă că una este corectă şi cealaltă greşită. Adevărul nu umblă neacoperit, dar omul înţelept îl caută acolo unde vălul este mai subţire.

21:15. Veşmintele exterioare are unei religii nu sunt importante, fiindcă cele luxoase pot ascunde un trup purulent, pe când veşmintele sărăcăcioase pot ascunde unul sănătos. Nu daţi atenţie sticlei, ci concentraţi-vă atenţia asupra conţinutului ei. O sticlă diformă poate avea în ea un vin vechi, în timp ce una bine făcută poate avea un vin nou.

21:16. Dacă chemarea voastră este aceea de a predica, atunci spuneţi celorlalţi toate cuvintele pe care le consideraţi a fi adevărate cu privire la Divin şi la divinitatea din oameni. Nu daţi atenţie celor care vor să vă descurajeze, ci păşiţi hotărâţi pe urmele Adevărului. Cei mai puţin iluminaţi sunt aceia care îşi închid urechile atunci când aud glasul înţelepciunii.

21:17. Dacă vi s-a dat darul vorbirii, astfel încât adversarii voştri sunt copleşiţi de un potop de cuvinte, nu vă proclamaţi victoria. Omul nu este convertit doar pentru că a fost redus la tăcere. Avocatul care aduce cele mai bune argumente s-ar putea să nu câştige procesul, iar cel ce rosteşte cele mai bune cuvinte s-ar putea să nu fie de partea adevărului.

21:18. Deşi nu puteţi face cunoscută Creaţia Divină, puteţi să scoateţi în evidenţă Ordinea Divină. În jur există tot felul de semne, care se manifestă în ordinea şi mersul stelelor, în succesiunea anotimpurilor, în frumuseţea şi bogăţia Naturii şi în legile care guvernează creşterea şi decăderea.

21:19. În zorii zilei Adevărului, chemarea la cauză va fi vestită de profeţii predicatori. Dacă veţi fi sortiţi să vă număraţi printre ei, atunci trebuie să vă consideraţi norocoşi printre oameni. Chemaţi-i pe toţi să meargă pe calea Advărului împreună cu voi, dar faceţi acest lucru cu cuvinte simple, cu argumente luminoase şi cu înţelepciune. Nu pierdeţi timpul cu polemici, ci convingeţi cu blândeţe şi călăuziţi paşii adepţilor voştri pe drumul cel bun.

21:20. Cei care răspund chemării să suţină cauza nu trebuie să creadă că vor ieşi din luptă nevătămaţi. Dacă sunteţi dintre aceia care suferă, nu treceţi la represalii, ci faceţi în aşa fel încât acele lucruri să nu se mai repete. Arătaţi-vă tăria de caracter îndurând cu răbdare şi veselie, însă nu vi se cere să fiţi docili.

21:21. Îndura toate încercările prin care veţi trece cu răbdare şi tărie morală, fiindcă acestea vă sunt utile. Nu vă tulburaţi în mod excesiv dacă nu vi se dă crezare, nici nu fiţi supăraţi

© Biblioteca Spirituală

pentru faptul că atât de mulţi oameni îşi trădează natura şi destinul. Voi nu puteţi face nimic altceva decât să-i preveniţi şi să le cereţi să-şi facă datoria şi să-şi îndeplinească obligaţiile. Inima voastră să nu se tulbure în faţa subtilităţii argumentelor lor; ţineţi minte că oamenii amăgiţi cred întotdeauna în iluziile lor.

21:22. Concentraţi-vă asupra celor tineri, căci învăţându-i pe ei este ca şi cum aţi grava cuvinte în metal, pe când a-i învăţa pe cei bătrâni este ca şi cum aţi scrie cuvinte pe nisipul de pe ţărmul mării. Însă învăţătura trebuie oferită de către cei bătrâni, căci cei care caută înţelepciunea la cei tineri sunt ca un om care mănâncă un strugure crud din vie sau care bea vin tare din butoi.

21:23. Religia Bună nu se va ocupa să facă bani şi să obţină profit; deşi nu este nimic rău în aceste lucruri dacă scopul este unul bun. Când cineva face bani şi obţine profit, scopul este acela care contează. Cei care predică Religia cea Bună nu trebuie să accepte bani într-un fel în care oamenii să creadă că aceasta nu este altceva decât o altă modalitate de a-şi câştiga existenţa. Învăţătorul vrednic de laudă este acela care îşi câştigă existenţa prin iscusinţa sa sau prin muncă.

21:24. Totuşi, dacă cineva se dedică progresului cauzei şi îşi sacrifică oportunităţile în alte direcţii, acesta va putea primi un venit pentru serviciile sale. Cel care s-a dedicat pe de-antregul unei cauze se poate aştepta în mod firesc ca şi cauza să îi asigure cele necesare vieţii.

21:25. Predicatorul dedicat slujirii nu trebuie să fie prea mofturos, căci pentru a te lupta cu cei ce se bălăcesc în noroi trebuie să intri şi tu în noroi. Nici nu trebuie să fie intolerant cu aceia care au credinţe ciudate, căci fiecare om crede că religia lui este cea corectă.

21:26. Vestitorii Religiei Bune trebuie să fie oameni integri şi cu un caracter puternic, pentru că o cetate nu se construieşte pe o temelie şubredă, iar zidurile groase nu se ridică întro mlaştină. Predicatorul care se dedică cu adevărat unei Divinităţi a Iubirii şi Bunătăţii devine el însuşi o manifestare a acelor calităţi.

21:27. Omul nu poate ajunge la desăvârşire aici pe Pământ, dar trebuie să aspire către ea. Ce se aşteaptă de la el este un efort sincer şi onest, fără niciun fel de ipocrizie sau rezerve. Planul Divin presupune ca omul să aleagă binele în mod conştient, în timp ce este permanent ispitit şi pus sub presiune să facă altceva. Aceasta înseamnă că omul este liber să aleagă şi răul.

21:28. Omul alege răul şi nu binele din două motive; fie că acela este drumul cel mai uşor, fie că este cel mai ispititor. În consecinţă, Religia cea Bună trebuie să se preocupe mai întâi de întărirea caracterului şi de coloana vertebrală a moralităţii, căci acestea constituie singura temelie pe care se poate ridica palatul spiritualităţii.

21:29. Acum multe veacuri, omul a apucat-o pe un drum greşit şi s-a rătăcit şi mai mult din cauza călăuzelor care nu au avut o suficientă cunoaştere. Acestea cunoşteau direcţia generală, însă hărţile lor erau greşite. Acum, omul s-a rătăcit în mlaştinile sterilităţii spirituale şi degradării morale. Privirea lui nu poate străpunge ceaţa groasă a trecătoarei iluzii materiale, care l-a învăluit. Şi-a pierdut toată încrederea în călăuzele sale şi se simte trădat, abandonat şi singur.

21:30. Drumeţul rătăcit trebuie revigorat cu o înghiţitură de curaj moral. El trebuie întărit şi revitalizat cu o credinţă care să-i ofere o coloană vertebrală spirituală. Religiile care tolerează caracterele slabe, oamenii docili şi slugarnici, pe cei ignoranţi şi pe cei care nu cugetă, trebuie înlăturate. Omului trebuie să i se dea ce are nevoie, nu ce merită. Trebuie să i se arate semnificaţia şi scopul vieţii, ca să nu o mai irosească. El trebuie să ştie că ceea ce i se întâmplă pe Pământ fie s-a hotărât dinainte, fie este rezultatul acţiunilor sale, dar toate aceste lucruri îi vor fi de folos în altă parte. În prezent, aşa cum a fost întotdeauna, omului i se spune să caute inspiraţia în afara lui. În lumina zorilor noi, el trebuie învăţat să caute inspiraţia divină în interiorul său.

12:31. Acesta nu este ceasul zorilor, pentru că mai este multă vreme până atunci, de aceea aceste cuvinte nu sunt altceva decât nişte săgeţi trase în direcţia de unde care răsare soarele. Cel care le scrie acum, nu le va pune niciodată în practică, căci un copil născut prematur are puţine şanse să supravieţuiască. Corabia nu se lansează la apă în timpul revărsărilor, iar omul are parte de recoltă doar dacă a semănat la timpul potrivit.

21:32. Nu vă descurajaţi dacă rezultatele predicilor voastre nu se văd, căci fiţi siguri că

© Biblioteca Spirituală

dacă binele este semănat aşa cum trebuie, cu siguranţă că va prinde rădăcini. Dacă ascultătorii voştri sunt oameni inteligenţi, atunci vorbiţi-le cu profunzime, dar dacă sunt oameni care trudesc, care nu sunt dăruiţi cu intelect sau care nu sunt înzestraţi în privinţa cuvintelor, atunci instruiţi-i cu ajutorul parabolelor şi poveştilor inspirate din mediul lor de viaţă.

21:33. Când Divinul are intenţia de a chema un om la o slujire mai înaltă, este sigur că acel om va fi disciplinat mai întâi prin suferinţă. S-ar putea să fie pus la încercare prin muncă fizică, prin foamete sau lipsuri, ori s-ar putea să fie încercat în focurile necazurilor şi tulburărilor. Fiecare acţiune a sa va fi stânjenită şi fiecare efort va duce la frustrare. Prin astfel de mijloace, caracterul lui va fi întărit, iar hotărârea îi va creşte. Înţelegerea şi compasiunea vor spori şi ele.

21:34. Ca să înveţe, oamenii trebuie să greşească, iar reformarea caracterului se realizează adesea prin constrângere. Dar asta nu înseamnă că toată lumea obţine avantaje de pe urma încercărilor vieţii, căci multe firi slabe cedează în faţa lor, iar apoi slăbiciunea lor le devorează. Doar aceia vor profita, care îşi dau seama că au ceva de câştigat şi vor căuta câştigul respectiv sau aceia care, chiar dacă nu sunt conştienţi de foloasele pe care pot să le tragă, se ridică totuşi deasupra încercărilor la care sunt supuşi.

21:35. Nu este nimic în neregulă cu Tărâmul Spiritual şi nici cu lumea nu este nimic în neregulă, doar acţiunile oamenilor sunt greşite. Ce este nelalocul lui şi trebuie remediat este omul însuşi. Prin urmare, Religia cea Bună trebuie să-l înveţe pe om să fie fericit şi mulţumit în sinea lui şi să se ridice deasupra condiţiilor sale de viaţă. Însă multora le lipseşte această abilitate şi sunt fericiţi doar atunci când împrejurările şi condiţiile sunt favorabile, dar se descurajează şi se întristează repede atunci când lucrurile merg împotriva lor sau nu sunt pe placul lor. Dezamăgirea şi îngrijorarea apar atunci când gândurile unei persoane sunt centrate asupra ei însăşi, iar dorinţele vătămătoare se nasc atunci când se urmăreşte propria satisfacţie. A căuta lucrurile şi împrejurările care sunt plăcute şi a le evita pe cele care nu sunt, înseamnă a o porni pe poteca alunecoasă care duce spre groapa suferinţei. Drumul spre degradare morală este larg, neted şi merge tot timpul la vale.

21:36. Oamenii trebuie să ştie că atunci când traversează deşertul arid al materialismului, vor fi însetaţi şi înfometaţi de dorinţe şi pofte. Picioarele li se vor împletici prin nisipurile tristeţii şi suferinţei. Nu vor găsi odihnă decât atunci când vor ajunge la apele răcoroase ale spiritualităţii, din care vor bea şi se vor răcori. Iar ca să poată arunca o privire asupra Luminii Divinităţii, vor trebui să străpungă furtunile de praf ale pasiunii, mirajele înşelătoare şi norul întunecat al ignoranţei morale. De asemenea, oamenii vor trebui să înţeleagă că fantomele înşelătoare ale simţurilor sunt nişte lucruri irelevante, lipsite de substanţă.

21:37. Lucrurile apar deoarece este nevoie de ele, iar atunci când Religia cea Bună îşi va deschide braţele către oameni, va fi tocmai din acest motiv. Până atunci, nu este rău ca aceştia să venereze simbolurile care inspiră teamă şi să participe la litaniile cu care numeroasele religii trezesc spiritul la viaţă. Acestea, într-adevăr, ajută spiritul să se lepede de atracţiile grosiere şi elevează sufletul. În cazul acestor forme elementare de închinare, obiectul venerat nu contează, căci fiecare credincios îşi formează o imagine proprie despre ce se ascunde în spatele lui, în funcţie de nivelul său de dezvoltare. Astfel, se pregăteşte drumul pentru venirea Luminii.

21:38. Nicio activitate a omului nu este atât de învăluită în ignoranţă, atât de absurdă şi vătămătoare, cum este intoleranţa religioasă sau prejudecata că o formă de credinţă exterioară este mai bună decât alta. Toţi credincioşii au în vedere aceeaşi destinaţie şi fiecare merge pe drumul pe care-l consideră a fi cel mai potrivit. Fantomele sunt acelea care îi fac pe oameni să se lupte pentru cauze obscure şi să sfârşească mistuiţi în gropile învăpăiate ale urii. De ce au ales ei un lucru în detrimentul altuia? Doar pentru că acea religie pe care o sprijină este un accident din naştere şi din creştere. Omul îşi ţese tristeţea din aceleaşi materiale care i-au fost date pentru a se împodobi şi a fi plin de slavă.

21:39. Răspunsurile date de toate religiile adevărate sunt inspirate din dorinţa de a satisface anumite necesităţi. Acestea diferă în funcţie de loc, de timp, de împrejurări şi de nivelul de dezvoltare a oamenilor, însă toate religiile adevărate au în comun acest lucru: ele răspund la ceva ce clocoteşte în fiinţa omului. Când ritualurile unei religii au devenit o rutină şi şi-au

© Biblioteca Spirituală

pierdut semnificaţia, atunci religia respectivă este pe cale să moară.

CAPITOLUL XXII - RELIGIA CEA BUNĂ

22:1. Aceasta nu este nici o reţetă pentru mântuire, nici o formulă pentru credinţa oarbă. Nu este ceva care ţine doar de doctrină şi nu trebuie impusă o credinţă rigidă şi dogmatică, cu toate că de la aceia care îi urmează lumina se aşteaptă să dea dovadă de loialitate şi unitate. Religia cea Bună nu este atât o credinţă sau o doctrină, ci mai degrabă un fel de a trăi. Ea reprezintă felul de a trăi al unei comunităţi de spirite înrudite, care au aceeaşi destinaţie şi împărtăşesc aceeaşi aventură, cu toate pericolele şi tulburările ei, în căutarea drumului cel mai bun pe care să meargă împreună.

22:2. Nu este o religie a tristeţii şi disperării. Nu caută să îmbuneze sau să constrângă vreo Fiinţă, căci ea slujeşte unei Divinităţi aflate mai presus de asemenea lucruri. Nu este o religie care promovează umilinţa şi slugărnicia, ci ea caută să dea la iveală măreţia omului. Este o religie a bucuriei şi speranţei, a aspiraţiilor şi idealurilor înalte. Ea se bazează pe principiile cele mai înalte ale Adevărului, Dreptăţii şi Bunătăţii. Aspiră la binele suprem pentru întreaga omenire şi crede în sacralitatea vieţii, a iubirii şi a familiei. Ea sfinţeşte vatra şi căminul.

22:3. Este o religie practică, care propovăduieşte doctrina progresului necontenit. Ea stabileşte standardul după care să trăiască oamenii, în aşa fel încât să devină mai buni, şi le permite să trăiască în pace şi armonie cu ceilalţi. Ea pune preţ pe valori cum sunt curajul, îndrăzneala, tăria morală şi fermitatea. Ea susţine virtuţile simplităţii, răbdării, purităţii şi blândeţii. Nu este o religie a constrângerilor excesive sau a dogmelor înguste, şi nu crede în mortificarea inutilă a trupului. Ea ţine cont de faptul că omul este o fiinţă dual şi apără atât demnitatea spiritului, cât şi pe cea a trupului muritor. Ea nu face promisiuni deşarte referitoare la mântuire sau la izbăvire şi nu se întemeiază pe un sistem de indulgenţe, recompense sau promisiuni. Ea prezintă şi explică principiile răspunderii personale, ale propriilor îndatoriri şi eforturi. Principalele sale obiective sunt acelea de a duce la îndeplinire Planul Divin şi de a sluji omenirea. Aceasta este o religie care trebuie trăită, nu se bazează numai pe credinţă. Ea se exprimă prin fapte, nu prin vorbe, prin acţiuni utile, nu printr-o supunere oarbă. Este mai interesată în aducerea la lumină a binelui ascuns, decât în ritualuri exterioare. Religia cea Bună se ocupă de tot ce este necesar pentru dezvoltarea spiritului, iar scopul ei este acela de al îmboldi pe om să urce către divinitate.

22:4. Scopul unei religii este să slujească, însă nu poate face acest lucru dacă se concentrează numai pe problemele de ordin spiritual, deoarece ea are şi obligaţia de a impune un standard moral. O religie valoroasă nu îşi poate permite să se separe de viaţa cotidiană. Dacă face acest lucru, înseamnă că nu îşi merită locul în societate. Ea trebuie să se preocupe de felul în care trăiesc oamenii, de modul în care îşi desfăşoară treburile zilnice, de relaţiile pe care le au unii cu alţii.

22:5. Religia este reacţia omului la existenţa sa pământească şi răspunsul la provocările mediului său de viaţă. Prin urmare, religia este modalitatea cea mai accceptabilă prin care acesta îşi poate exterioriza trăirile şi dorinţele interioare. Vocea tăcută şi insistentă a Divinului îl cheamă pe om să iasă din adâncurile fiinţei sale, iar aceea care îl călăuzeşte şi îl îndrumă către El este ceea ce numim „religie”.

22:6. Divinul este ascuns de oameni şi este acoperit cu vălul firmamentului, iar această separare, acest sentiment de izolare, reprezintă sursa şi baza religiei. Divinul şi omul, focul şi scânteia, care acum stau separat, îşi doresc să se unească, iar această dorinţă se exprimă prin intermediul reliegiei.

22:7. Omul, persoana, este ca un miel care s-a separat de mama lui, izvorul vieţii, şi sa pierdut în ceţurile muntelui. El este o creatură singuratică, împinsă de colo-colo de dorinţe, târâtă înainte de corzile nemiloase ale timpului, împovărată peste măsură de mortalitatea fiinţei sale fragile şi bântuit mereu de fantomele schimbării şi degradării, care îl însoţesc. Singura lui

© Biblioteca Spirituală

încurajare este lumina divinităţii, pe care o vedea neclar la mare distanţă, iar singura consolare este religia.

22:8. Însă adesea şi religia oferă o mângăiere rece şi o încurajare nesemnificativă; prin urmare, Religia cea Bună trebuie să fie o adevărată mângâietoare şi apărătoare. Ea îl va învăţa pe om că la capătul drumului există un liman fericit şi o destinaţie bună. Îi va arăta că este inutil să încerce să fugă de viaţă şi că nu poate scăpa de încercările la care îl supune. Viaţa îi este dată omului cu o intenţie şi cu un scop, iar el poate realiza divinitatea doar dacă experimentează mai întâi realităţile existenţei de aici şi dacă se ridică deasupra lor.

22:9. Standardele impuse celor care urmează lumina Religiei Bune vor fi acelea deja stabilite în Cărţile Sacre ale vremurilor care au trecut, căci înţelepciunea nu este tânără şi lipsită de experienţă. Aceste standarde nu trebuie să apese prea greu asupra oamenilor, aşa cum se întâmplă cu unele impuse sub mantia ignoranţei. Aceasta este Religia Luminii şi ea este în conformitate cu tendinţele omului. Ea susţine că fiecare om este un moştenitor al divinităţii şi, prin urmare, este capabil să trăiască în mod virtuos şi să progreseze în viaţă.

22:10. Conceptul de virtute susţinut de Religia cea Bună nu este numai de faţadă, căci el afirmă că bunătatea se exprimă prin fapte şi prin felul de viaţă, nu prin credinţe sterile şi ceremonialuri fără niciun scop. Ea este ca un stejar puternic, care îşi leapădă frunzele şi le înlocuieşte la timpul cuvenit. Rădăcinile sale continuă să se extindă, iar trunchiul se îngroaşă mereu şi devine tot mai mare.

22:11. Religia cea Bună crede că omul este instumentul Divinului şi locţiitorul Lui pe Pământ; că omului i s-au încredinţat anumite responsabilităţi şi îndatoriri, pe care dacă le evită va avea de suferit; că sufletul este neumuritor, iar trupul este muritor, şi că omul poate atinge divinitatea doar prin eforturile sale. El nu poate fi mântuit de nimeni altcineva, decât de el însuşi.

22:12. Sunt unii care preferă să se închine unor divinităţi mai puţin importante; alţii îşi fragmentează credinţa în mai multe părţi şi fiecare dintre ei este mulţumit cu partea sa şi ia în derâdere părţile altora. Aceste divinităţi numeroase sunt ca mirajele de pe nisip, care par a oferi ape răcoroase, dar nimeni nu şi-a astâmpărat setea cu ele. La lăsarea întunericului, mirajul dispare, iar acela care a mers prin nisip către el este pierdut.

22:13. Şi în privinţa credinţei, ca şi în cazul altor lucruri, oamenii trebuie să fie organizaţi, însă nu atât pentru binele lor, deşi adesea aceasta este scuza, ci pentru a ţine sub control tendinţa firească a omului către apatie şi lipsă de răspundere. Deşi este adevărat că cu cât oamenii sunt mai puţin responsabili şi hotărâţi, cu atât mai mult trebuie organizaţi şi controlaţi, este la fel de adevărat că cu cât sunt mai organizaţi şi controlaţi, cu atât mai puţin responsabili şi hotărâţi tind să devină. Şi aici, ca şi în cazul altor lucruri, trebuie găsit un anumit echilibru. Prin urmare, atunci când o religie propovăduieşte faptul că oamenii trebuie să fie responsabili şi hotărâţi, nu este bine ca ea să încerce să-i organizeze şi să-i controleze prea mult. Însă nu trebuie să uităm că fără conducere, organizare şi disciplină nu s-a câştigat nicio bătălie.

22:14. Religia cea Bună trebuie să facă mai mult decât să producă oameni buni. Religiile populare aflate în cadrul hotarelor civilizaţiei deja produc oameni buni, însă nu produc oameni inspiraţi de divinitate sau oameni care să se ridice mai presus de bunătate.

22:15. Religia cea Bună nu va acccepta doctrina actuală care spune că omul care suferă înseamnă că a făcut ceva rău sau că a ofensat vreo divinitate. În loc de acest lucru, ea va susţine că omul care suferă trece printr-una din încercările vieţii de care nu poate scăpa şi astfel va putea fi ales pentru o slujire mai înaltă. Totuşi, ea trebuie să recunoască că suferinţa nu trebuie acceptată în mod pasiv. Nu numai că omul trebuie să lupte contra ei, dar toţi ceilalţi sunt obligaţi să îl ajute pe cel care suferă. Încercările şi testele vieţii nu sunt lucruri pe care să le îndurăm în mod pasiv, ci ele sunt provocări cărora trebuie să le facem faţă şi pe care trebuie să le biruim.

22:16. Religia cea Bună trebuie să stabilească o tradiţie a slujirii, care poate fi transmisă din generaţie în generaţie. De asemenea, ea trebuie să înfiinţeze un nucleu compatibil de oameni de unde să se propage, dar nu numai cu ajutorul predicilor şi al învăţăturilor, ci mai ales prin exemplul oferit. Fiecăruia dintre adepţii săi, ea trebuie să îi transmită mesajul: „Nu contează dacă cineva face mult sau puţin, ci cel mai important este dacă face întotdeauna ceea ce poate

© Biblioteca Spirituală

mai bine şi dacă îşi îndreaptă acţiunile către realizarea Planului Divin”.

22:17. Religia cea Bună există chiar şi acum, căci aceasta este credinţa celor puţini care îi îngrijesc sămânţa. Ea este limitată la un număr mic de oameni, care transmit torţa mai departe, iar acest lucru trebuie să continuie până când va veni ziua care a fost rânduită. Între timp, nu se poate spune că omenirea este slujită rău de religiile ei numeroase, însă va veni şi ziua în care acestea nu vor mai fi necesare, iar aceasta este ziua în care se va naşte copilul care va avea parte de moştenirea omului din vechime.

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN (Cartea a XI-a)
”CARTEA BRITANIEI”

4:2 ”După moartea Domnului nostru, care a fost atârnat pe cruce în afara zidurilor cetății Ierusalim, Iosif din Arimateea a luat-o pe Maria, mama lui Isus, la el acasă, unde a stat până când Ioan a putut face pregătirile necesare. Apoi a fost numit Gardian al Doamnei, titlu care în Britania a devenit confuz şi s-a transformat în Gardian al Potirului Sfânt. ”

Cuprins

BRIT:1:(21) - Capitolul I
BRIT:2:(18) - Capitolul II – Isus (1)
BRIT:3:(58) - Capitolul III – Isus (2)
BRIT:4:(26) - Capitolul IV – Scrierile lui Aristola
BRIT:5:(36) - Capitolul V – Scrierile lui Abaris
BRIT:6:(72) - Capitolul VI – Scrierile lui Emris Skinlaka
BRIT:7:(70) - Capitolul VII – Corrygorsed
BRIT:8:(36) - Capitolul VIII – Nobilimea
BRIT:9:(20) - Capitolul IX – Cioburile înțelepciunii

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I

1:1. Mă adresez fiului meu viteaz şi preaiubit. Te salut din toată inima şi îmi doresc să aud numai lucruri bune despre tine. Nu te supăra din cauza faptului că am plecat din Kelshaw sau din cauza felului în care am plecat, căci mai întâi le-am dat pe mama ta şi pe sora ta în grija doamnei Cotter.

1:2. Adevărat îţi spun, diferite persoane din Breaslă mi-au adus nişte veşti referitoare la lucrurile care ne preocupă permanent, aşa că am fost nevoit să vin aici. Nu ştiu acum unde o să mă încumet să mă mai duc, pentru că nu mi-am dus încă la îndeplinire sarcina care apasă atât de greu pe umerii mei.

1:3. În ceea ce-l priveşte pe Hempshill, acesta ne-a minţit, pentru că este un escroc şi un bădăran, iar noi am fost proşti să ne lăsăm amăgiţi de şiretlicurile sale şi de gura lui cu care a vorbit atât de frenetic. Mă voi adresa logofătului şi poate cel care ţine locul stăpânului îmi va asculta ruga.

1:4. Tu vei face ceea ce am pus împreună la cale, dar te rog să ai grijă cum procedezi, că aceia printre care umblăm au inima neagră şi sunt prinşi în mrejele viciului. Ei vor să pună capăt lucrurilor de care noi ne agăţăm atât de strâns, dar nu sunt atât de demni încât să vină peste tine ca nişte bărbaţi adevăraţi, ci te vor pândi ca nişte tâlhari. De asemenea, fii atent ce mănânci şi ce bei, şi să nu ai încredere nici măcar în aceia care îţi vorbesc cinstit, fiindcă toţi cei din afară sunt împotriva noastră.

1:5. Trimite-mi veşti despre Long Will şi despre Abigail, soţia cea bună, despre bandele lui John de Cordwainer şi John de Wildwood, precum şi despre toţi aceia care au refuzat să dea zeciuiala înainte ca tu să pleci. Sunt mulţumit că am putut să-i răsplătim pe Rătăcitori aşa cum se cuvine, deoarece arămarii lor şi-au făcut treaba cu curaj şi isteţime. Dacă am fi avut un preot printre noi, ne-ar fi fost de mare folos, însă chiar şi aşa, mâna lor a fost fermă şi au urmat întocmai instrucţiunile.

1:6. Acum, ia banii pe care i-ai pus deoparte şi nu ţine cont de Lewlaw, ci du-te şi pune-i în groapa aflată sub Grimsbarrow, acolo unde Alain, Negustorul Ambulant, şi-a pus la adăpost comoara.

** ** ** ** ** ** ** ** **

1:7. În Cărţile Britaniei stă scris: Ilyid a venit cu corabia pe mare din Tarsis, de dincolo de Marea Wicta, şi s-a aşezat la Rafinia, în ţinutul Wains. De acolo, a înaintat pe râul Tarant, care curge printre Ragatul Albany şi Regatul Korin, Albany fiind ţinutul dintre Isen şi Ikta. A trecut de Ivern şi Insels, pe la miazăzi de Kathebelon, apoi a trecut şi de Dinsolin şi a ajuns în locul unde veneau corăbii să facă comerţ, oprindu-se la baza falezei roşii aflată între cele două faleze albe care stau la marginea lumii, la miazănoapte de Ikta, în Siluria. Aici nu au fost bineveniţi, dar li s-a permis să ia apă şi lemn pentru care au dat la schimb carne şi grâne. De acolo, au navigat către răsărit, până când au ajuns în Summerland, un ţinut aflat dincolo de Sabrin.

1:8. Au fost primiţi cu răceală de Homodren, Stăpânul Carelor de Luptă, dar în Regatul lui Arviragus au intrat sub ocrotirea Marelui Preot Druid din miazăzi, care şi-a plecat urechea la ei, deoarece înţelegea foarte bine natura zeului cu trei feţe. Regele le-a ascultat cuvintele, însă nu le-a pus la inimă, zicând că diferă cu puţin de ceea ce era acolo.

1:9. Apoi, rătăcitorilor veniţi cu corabia li s-a dat pământ pe Insula Plecării (n.t. în original, Isle of Departure), spunându-li-se că dacă vor putea trăi acolo unde nimeni nu a reuşit să trăiască din cauza spiritelor, atunci sfinţenia lor va fi dovedită în faţa tuturor oamenilor. Druizii i-au supus pe străini la încercări aspre, dar spiritele nu i-au deranjat. Nu sau lipit de ei nici bolile locului, iar poporul se mira. Însă druizii i-au învrăjbit pe oameni împotriva lor, dar scutul lui Arviragus i-a apărat.

1:10. Ei bine, spre răsărit şi spre miazănoapte era un lac, iar între acesta şi Insula Plecării era o mlaştină în care se afla un sat cu case ce se ridicau deasupra apei; acolo locuiau fecioarele

© Biblioteca Spirituală

şi femeile lunii, care îi slujeau pe cei morţi. Printre acestea era şi Islass Visătoarea, care era sacră pentru paznicul acelui loc.

1:11. Islass era fiica surorii mai tinere a reginei şi favorita regelui, iar atunci când l-a slujit pe acesta i-a divulgat visele pe care le-a avut. Avusese acelaşi vis de trei ori, şi iată în ce fel i-a vorbit regelui: „Şi am văzut o lună care avea trei feţe schimbătoare, iar în timp ce priveam, luna însăşi s-a schimbat şi a devenit un soare, iar în interiorul acelui soare era chipul unui zeu. Pe când priveam lung la acest soare a apărut un altul, iar strălucirea lui era atât de mare, încât primul soare părea că este mai puţin luminos. Atunci cei doi sori s-au unit întrunul singur, iar strălucirea noului soare a umplut cerul. În mijlocul lui l-am văzut pe rege, împreună cu mulţi din poporul druizilor şi cu preoţii străinilor. Apoi am văzut o sabie mare, iar strălucirea a dispărut, la fel ca şi chipurile, rămânând doar sabia din care picura sânge. Apoi a dispărut şi ea”.

1:12. Regele a dat atenţie visului şi a dat străinilor pământ lângă Casa de Vară Regală, la care se putea ajunge cu corăbiile.Spre interior, pământul oferit în dar se întindea până la copacul numit acum Marele Stejar, care încă mai există, iar de acolo se întindea mai departe până la locul unde Ilyid, fiind obosit, s-a odihnit sprijinindu-se de o piatră uriaşă. Mai departe era un drum flancat de stejari şi alţi copaci care creşteau unul lângă altul, şi aici se oprea pământul primit în dar.

1:13. Spre miazăzi se întindea până la podgoria sfântă, care era delimitată de un gard. Rodul viţei de vie de aici era mic şi amar. Străinii şi-au construit colibe pe versantul dealului, suficient de sus pentru a nu fi ameninţaţi de valuri. S-au stabilit acolo şi au învăţat limba, cu toate că Ilyid şi două dintre femei o vorbeau ciudat.

1:14. Vorbele străinilor au ajuns la nişte urechi surde, căci oamenii erau mulţumiţi de zeii pe care îi cunoşteau şi nu doreau să-şi obosească mintea cu cuvintele unor zei noi. Când străinii s-au adunat să-i aducă slavă Singurului Dumnezeu Adevărat, oamenii din trib i-au bătut cu pietre şi le-au strigat cuvinte de ocară, însă Ilyid a continuat, şi cu toate că oamenii nu credeau că Dumnezeul despre care vorbea era mai puternic decât zeii lor, stăteau adunaţi acolo şi ascultau poveştile lui.

1:15. Ei bine, când străinilor le-a fost dat pământul acela, druizii au protestat în faţa regelui şi au spus că vor să primească un semn divin că zeii lor sunt de acord cu acest lucru. Ilyn a spus, „Lăsaţi-mă doar jumătate de an”. Auzind acest lucru, cei din poporul Druthin au ridicat o piatră sfântă, iar Ilyid şi-a înfipt toiagul în pământ pentru a pecetlui legământul.

1:16. În Ajunul Verii următoare oamenii s-au adunat şi au văzut că lângă toiag ieşea din pământ un lăstar verde. Regele a stabilit că acela era un semn că pământul îi acceptase pe străini, însă aceştia l-au luat ca pe un semn al faptului că învăţăturile lor căzuseră pe un pământ fertil şi prinseseră rădicini.

1:17. Aici, străinii, care sunt numiţi acum Cei Înţelepţi, au scăpat de jugul Romei şi de intoleranţa evreilor. Ei nu au avut obiceiuri imorale şi au fost printre cei care au trăit cuviincios, în simplitate şi într-o puritate a minţii şi trupului. În apropiere, era un loc unde să făcea comerţ cu metale, sclavi, câini şi grâne. Aici, Ilyid şi-a făcut o casă cum nu mai era alta, căci era pătrată şi alcătuită din două părţi, fiind construită mai mult din piatră decât din lemn.Locul acesta a fost numit Kwinad.

1:18. Aici, pe douăsprezece parcele de pământ, străinii înţelepţi au locuit în pace şi şiau construit o biserică lungă de şaizeci de picioare (n.t. cca. 18 m) şi lată de douăzeci şi şase (n.t. cca. 8 m). La un capăt era o statuie înaltă de 4 picioare (cca. 1,2 m), cioplită dintr-un trunchi de copac. Acoperişul era căptuşit cu trestie, aşa cum fac britonii. Pereţii erau din împletituri de răchită, tencuite cu var şi nămol.

1:19. Ilyid este îngropat dincolo de bifurcaţia din faţa bisericii, iar pe mormântul lui este scris, „L-am adus pe Hristos britonilor şi i-am învăţat. L-am îngropat pe Hristos, iar aici se odihneşte trupul meu”.

1:20. Islass a fost prima care s-a convertit şi se spune că numai ea cunoştea taina Sfântului Hawthorn (n.t. hawthorn = păducel). Care este aceasta, nimeni nu mai ştie acum. Se spune că atunci când druizii au cârtit împotriva toiagului lui Ilyid, ea a pus o crenguţă în apă şi

© Biblioteca Spirituală

aceasta a înflorit.

1:21. Aici, în locul acesta sfânt, sub directa călăuzire a lui Dumnezeu, tatăl nostru a pus bazele primei biserici din Britania. Se spune că aceasta nu a fost construită de mâini omeneşti, ceea ce este adevărat, şi că de aici va veni mântuirea omenirii în anii care vor veni. Aici a fost fost locul de odihnă pentru sufletele morţilor, unde au primit ultima încurajare înainte să treacă prin zidul de sticlă. De aici pornea şi vechiul drum spre locul luminii, unde spiritele cu aripi luminoase zboară liber în locul care în limba veche poartă denumirea de Dainsart.

CAPITOLUL II - ISUS (1)

2:1. Aceasta este adevărata consemnare a evenimentelor referitoare la Isus, fiul lui Iosif şi al Mariei, pe care noi am primit-o din mâinile unora care au trăit în cercul Luminii Sale, şi mai ales de la unul care este tatăl nostru pământesc întru credinţă. Acesta a fost unul dintre cei mai inteligenţi oameni care l-au cunoscut pe Isus şi a fost destul de înstărit, atât în ţinutul îndepărtat de unde a venit, cât şi în acest ţinut mai aspru.

2.2. Isus a venit ca să împlinească dorinţele şi dorurile oamenilor care au fost consemnate în anumite Cărţi Sfinte, dar mai ales în numeroase inimi. Căci este scris că aceasta este natura lucrurilor; copacul care răsare din dorinţele oamenilor sigur va rodi. Iar Cărţile Sfinte pot fi asemănate cu un ou care conţine embrionul speranţelor şi dorinţelor oamenilor.

2:3. În Cărţile Sacre ale lui Idewin, scrie: „Fiul Omului este păstorul oamenilor şi noi ştim cu câtă râvnă are grijă un păstor de turmele sale". Isus a venit nu ca un păstor care să mâne, ci ca unul care să ţină un felinar călăuzitor, care să arate calea. Şi tot aşa, mai scrie: „Fiul Omului este izbăvitorul oamenilor"; însă noi ştim de ce trebuie să fim izbăviţi, dar cei ce trăiau în ţinutul Lui au înţeles greşit semnificaţia acestor cuvinte.

2:4. Şi avem multe de învăţat din cartea Sfântului Marcu (a cărui soţie a fost una din neamul nostru, cu pielea deschisă la culoare; tatăl ei a fost un gardian roman al drumurilor, a cărui soţie era stearpă, însă avea o roabă cu care a făcut o fetiţă, pe care a crescut-o ca pe o femeie de vază). Dar mai clare pentru noi sunt acele lucruri referitoare la Ilyid, care ne-au fost transmise de tatăl nostru pământesc.

2:5. Aristolas ne-a spus că Ilyid a fost un comandant al flotei romane, care însă avea şi el propriile corăbii. Aşa se face că atunci când Isus a coborât la Marea Apuseană a evreilor, care nu este Marea Unde Asfinţeşte Soarele, fiindcă avea mâinile iscusite, a lucrat ceva acolo. Isus era solid şi nu avea obiceiul să ia bani fără să muncească.

2:6. Isus, Domnul nostru, Lumina Vieţii noastre, a fost răstignit pe acea cruce odioasă în al douăzeci şi şaptelea an al vieţii Sale, adică în al o mie nousprezecelea an al Britaniei, pe vremea lui Tiberius, guvernatorul provinciilor romane de răsărit.

2:7. După un an, Ilyid şi ceilalţi au plecat de pe ţărmul patriei lor cu corabia, şi cu toate că o furtună puternică i-a rupt catargul, a reuşit să ajungă cu bine în portul Sankel, unde el şi fiul său au fost întâmpinaţi de alte câteva persoane sfinte. Au zăbovit acolo ceva vreme înainte să meargă în Laidlow, de unde au luat o corabie către Tarsis.

2:8. În anul o mie o sută doisprezece al Britaniei, tatăl nostru a venit de la Roma împreună cu alţii, din cauza decretelor lui Claudius, stăpânul roman al teritoriilor din răsărit, căutând refugiu din faţa puterii asupritoare a Romei acolo unde lumina adevărată putea să ardă netulburată. Însă cercul puterii romane s-a extins şi mai mult, asemenea plasei aruncate de un pescar.

2:9. La treispezece ani după ce Domnul nostru a fost răstignit pe cruce, romanii au venit pe tărâmul minunat al Britaniei, iar puterea legiunilor lor a fost mai mare decât a bravului Caradew, măreţul rege luptător al tuturor britonilor. El a fost un conducător al războinicilor cum nu se va mai vedea vreodată, însă a fost luat prizonier, fiind trădat de o afurisită de femeie, după care s-a propus o pace onorabilă, pentru a se potoli conflictele şi pentru a se putea avea acces la izvorul cunoaşterii şi înţelepciunii britanice. Împreună cu el a mers şi atotînţeleptul Fran, care a

© Biblioteca Spirituală

fost ţinut într-o captivitate onorabilă până când s-a întors în ţinutul luminii, la intervenţia tatălui nostru, care nu fusese uitat de foştii lui prieteni. Căci Ilyid ne-a învăţat că cel mai mare păcat pe care îl poate săvârşi un om împotriva altui om este să îi trădeze prietenia.

2:10. Ei bine, fiica lui Caradew a fost Gladys, cea suplă, cu părul roşcat şi ochii albaştri, care s-a căsătorit cu Pudens, Comandantul Legiunilor, îndrăgit de Pavel, cel martirizat întru Dumnezeu, care a murit în anul o mie o sută treizeci al Britaniei. Lein, fiul lui Caradew şi fratele lui Gladys, a fost primul creştin de la Roma.

2:11. În anul o mie o sută douăzeci şi şapte al Britaniei, a izbucnit un mare război, şi mulţi oameni s-au refugiat în ograda lui Ilyid, căci britonii liberi se răsculaseră, întrucât fuseseră asiguraţi chiar de zeiţa războiului că vor ieşi victorioşi.

2:12. Făcând apel la Amaraith şi Kamulose, britonii au urmat-o pe regina lor războinică, a cărei inimă era în flăcări din cauza faptului că fiicele ei fuseseră violate. Aceasta era înaltă, avea un chip luminos şi vorbea cu o voce gravă, dar melodioasă. Ştia să scrie şi vorbea trei limbi diferite. Atunci când nu era echipată de luptă, părul ei blond îi atârna până la şolduri. Avea pe cap o diademă de război făcută din aur, şi era îmbrăcată cu o tunică de culoare verde şi maro, întreţesută după modelul bărbaţilor. Pe deasupra avea o mantie scurtă de culoare purpurie. Şi iată ce a spus înainte de bătălie:

2:13. „Vă vorbesc ca o femeie a cărei casă a fost pângărită şi ale cărei fiice au fost dezonorate. Am fost tratate într-un mod nedrept şi fac apel la voi nu doar ca regină, ci mai degrabă ca femeie. Britonii, care îşi respectă femeile, nu pot trece cu vedere acest lucru. Spre deosebire de Nierotes, acest roman becisnic, eu nu domnesc peste nişte oameni docili, slugarnici şi lipsiţi de curaj, peste nişte jumătăţi de bărbaţi, nici peste nişte speculanţi şi negustori ambulanţi. Nu sunt nici plină de laşitate, ca Nero, bărbatul-femeie, care se înconjoară cu perverşi, jumătăţi de bărbaţi şi sclavi care îi satisfac dorinţele obscene. Aceasta este natura culturii ticăloase pe care aceşti străini au adus-o în acest ţinut minunat”.

2:14. „Eu nu sunt ca aceia ale căror minţi sunt înfierbântate de o agitaţi malefică. Eu domnesc peste bărbaţi adevăraţi, care nu sunt şcoliţi în viclenie şi înşelăciune, bărbaţi adevăraţi, născuţi să lupte şi să facă faţă necazurilor. Codul după care trăiesc este acela al bărbăţiei. Sunt, într-adevăr, nişte bărbaţi adevăraţi, care sunt dispuşi să pună mâna pe arme pentru libertate şi să-şi rişte viaţa pentru apărarea ei. Aceştia se oferă de bunăvoie ca jertfă pentru viitorul femeilor, al copiilor, al pământurilor şi al proprietăţilor lor”.

2:15. „Ca lider al acestui brav popor, vă cer cu ardoare să mă sprijiniţi cu braţul vostru puternic. Haideţi să nu ne eschivăm de la această sarcină sau să evităm oportunitatea de a lovi pentru libertate. Mă rog la zeii războiului, la supraveghetorii bătăliilor, să ne ajute să obţinem victoria. Avem datoria să călcăm în picioare şi să alungăm această infecţie din ţinuturile noastre, pe aceşti vrăjmaşi nemiloşi, care au o reputaţie ruşinoasă. Aceştia corup justiţia, promovează depravarea şi sunt slujitori ai lăcomiei”.

2:16. „Sunt un neam efeminat, care se desfată cu suferinţa celor neajutoraţi, dar care se ascunde ca un câine în faţa perspectivei propriei suferinţe. Sunt oameni de a căror laudă trebuie să te temi şi a căror prietenie trebuie ocolită mai mult decât vrăjmăşia. Nu mă voi închina niciodată în faţa unui popor a cărei purtare o detest şi nici nu îmi doresc să trăiesc văzându-i pe concetăţenii mei trataţi ca nişte sclavi. Fie ca Marile Puteri Dumnezeieşti să fie cu noi în acest moment solemn al încercării, când ne încingem cu armele ca să înfruntăm duşmanul”

2:17. Acele cuvinte curajoase şi inspiratoare nu au fost de niciun folos, iar Britania a fost pierdută, însă spiritul nu a putut fi stins, iar bărbăţia a persistat. Un popor nu-şi găseşte măreţia în victorie, ci în înfrângere. Cunoaşterea lui Hristos a venit nu ca urmare a păcii şi prosperităţii, ci prin intermediul persecuţiilor. Aceste lucruri care au fost consemnate în scris nu reprezintă povestea unei biruinţe, ci a gloriei care se află în înfrângere. Cărţile care prezintă reţeta victoriei sunt scrise de oamenii învinşi.

2:18. Eu, Elfed, scriu aceste lucruri, însă ele nu sunt din inima mea, ci mi-au parvenit prin mâinile altora. Este vorba de acel Elfed care s-a căsătorit cu Marcella, fiica lui Ilted, după moartea soţului ei, care s-a împiedicat de o piatră şi a căzut pe un ţăruş ascuţit, murind îndoit ca un arc.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL III - ISUS – (2)

3:1. Isus a fost fiul lui Miriam, numită Maria, şi al lui Iosif. Fraţii lui au fost Iacov, Iosif, Simon şi Iuda. El s-a născut la Bethleem. În zilele tinereţii Sale, ţinutul vuia de isprăvile lui Iuda Galileanul, care predica faptul că nu există niciun stăpân în afara lui Dumnezeu; la vremea sa, el a fost numit Învăţătorul Dreptăţii.

3:2. Iosif, tatăl lui Isus, a murit când Isus avea şaisprezece ani. Mariei, mama Lui, nui plăcea firea lui introvertită, după cum nu-i plăceau nici tăcerile Sale lungi şi obiceiurile Sale solitare. Aceasta l-a mustrat că nu se preocupă să-şi câştige pâinea, dar acesta a fost un lucru nedrept, pentru că El excela în meşteşugul Lui. Însă ea nu putea să înţeleagă că fiul ei nu era ca toţi ceilalţi, pentru că îşi dorea ca El să fie un bărbat realist, nu un visător şi un predicator.

3:3. Isus avea momente de extaz, iar rudele lui de parte masculină au afirmat că nu este în toate minţile, de aceea cereau să fie închis. Însă femeile au spus că este inofensiv, şi în astfel de cazuri, cuvintele lor influenţau legile ţinutului. Isus îşi iubise tatăl, care îl învăţase meşteşugul Său. S-a mângâiat cu ce spuneau scripturile, „Voi deveni tatăl Lui, iar El va fi fiul Meu”.

3:4. Încă de timpuriu, Isus a devenit un tâmplar rătăcitor, iar mai târziu s-a alăturat nazarinenilor. Ţinutul era cuprins de emoţie, deoarece se spunea că profeţia lui Daniel urma să se împlinească în acele vremuri. Şi condiţiile de la vremea respectivă au dus la împlinirea profeţiei.

3:5. Apoi, Isus s-a dus în pustietate, lângă râul Iordan. S-a alăturat Comunităţii Sfinţilor, care se găsea lângă Marea Extrem de Sărată. După ce s-a întors înapoi la Iordan, nu se mai retrăgea în El însuşi, ci era un om care vorbea direct şi convingător. Era categoric şi poruncitor.

3:6. Oamenii îi spuneau Galileanul, deoarece fusese crescut în Galileea, iar după moartea lui Iuda Galileanul au vrut să-L numească Omul Speranţei Mesianice şi Cel Drept Care Suferă. Unii au crezut că este acel mesia războinic, însă el i-a mustrat, spunând, „Eu sunt Acela despre care stă scris «Va judeca pe cei săraci întru dreptate şi îi va mustra pe aceia carei asupresc. Va lovi Pământul cu toiagul gurii Lui şi îi va ucide pe cei răi cu vorbele care îi ies din gură”.

3:7. I-a vindecat pe oameni, aşa cum făceau mulţi în acele vremuri. Leviţii au scornit că El nu proceda asemenea lor, ci se folosea de puterea Prinţului Întunericului. Însă Isus a spus că aceasta este o blasfemie, deoarece spiritul vindecător al lui Dumnezeu este puternic în El. Prin urmare, a afirmat că acesta este un păcat, însă aceia îl luau în râs.

3:8. El era un bărbat adevărat, un bun organizator, puternic, vioi şi abil. Era hotărât şi curajos, şi pe deasupra, putea fi blând şi plin de compasiune. Însă îşi urmărea scopul cu fermitate, putând să se aplece în faţa furtunii şi să supravieţuiască, în condiţiile în care omul încăpăţânat ar fi fost doborât.

3:9. S-a ridicat cu curaj împotriva bărbaţilor sfinţi ai evreilor, a căror aşa-zisă sfinţenie era doar o manta, un lucru menit să fie fluturat în faţa ochilor oamenilor. Aceasta era ţesută cu o neprihănire auto-proclamată, era căptuşită cu intoleranţă şi cusută cu aţele tristeţii. Oamenii buni fac fapte bune acolo unde nu îi vede nimeni şi dobândesc merite de pe urma lipsei lor de egoism şi a sacrificiilor pe care le fac.

3:10. Un om a venit la Isus şi i-a zis, „Doamne, am dat multe daruri şi pomeni săracilor. Şi continui să dau mereu celor nevoiaşi. Sunt un om bogat, dar am dobândit bogăţiile prin mijloace cinstite. Am făcut comerţ pe mare cu corăbiile şi am înfruntat multe pericole pentru a le acumula. Şi chiar dacă sunt bogat, trăiesc într-un mod cumpătat şi îmi satisfac doar nevoile moderate. Restul îl dau oamenilor nevoiaşi şi sunt gata mereu să îi slujesc pe cei care merită. Aşadar, sunt un păcătos?”.

3:11. Isus a spus, „Nu, prin faptul că dai cu discreţie şi faci asemenea sacrificii îţi aduni merite, şi nu este niciun rău în a căuta bogăţiile pentru nişte scopuri vrednice. Iubirea de bani de dragul lor este cea care dă naştere răului. Nenorocirile aduse de bogăţii provin din folosirea lor greşită. Dacă cineva dobândeşte bogăţii în mod cinstit şi nu trăieşte în lux, dacă îşi satisface nevoile cu moderaţie, dacă le dă celor săraci şi celor care merită din surplusul lui, atunci acela nu face nimic rău”.

© Biblioteca Spirituală

3:12. Un învăţător al evreilor i-a spus lui Isus, „Dacă Dumnezeu este atât de măreţ şi atotcunoscător, de ce nu-l loveşte pe răufăcător? De ce îşi reţine mânia îndreptăţită atunci când omul ticălos îl înghite pe acela care urmează cale bunătăţii? Nu este El un Dumnezeu al dreptăţii?”. Isus a răspuns, „Dreptatea nu este ceva care ţine de timp. Deşi morile lui Dumnezeu macină încet, ele macină pentru desăvârşire. Viaţa însăşi împarte dreptatea. Dreptatea lui Dumnezeu îndreaptă nedreptatea oamenilor. Dacă n-ar fi fost aşa, Eu nu aş fi venit”.

3:13. Isus a fost întrebat apoi dacă el este una cu Dumnezeu, iar El a răspuns, „Nu se cade ca Eu să afirm acest lucru care ştiu că este neadevărat, căci nu poate exista decât un singur Dumnezeu. Numai pentru că mi s-au dat nişte viziuni şi am putut înţelege nişte lucruri nevăzute şi necunoscute de alţi oameni, ce fel de om aş fi Eu dacă aş pretinde că sunt egal cu Dumnezeu? Eu nu spun decât ceea ce mi s-a poruncit. Dacă am zis, «Închinaţi-vă lui Dumnezeu care este Tatăl Meu şi Tatăl vostru», mă pune oare acest lucru mai presus de alţi oameni? Eu i-am numit pe toţi oamenii fraţii Mei, şi dacă aş fi spus că sunt egalul lui Dumnezeu, atunci i-aş fi ridicat şi pe ei la aceeaşi înălţime. Însă ei nu pot înţelege lucrul acesta; oare se tem de povara propriei dumnezeiri?”.

3:14. Isus a venit şi a fost ca unul care retează, care curăţă tufişurile nefolositoare din pădurea vieţii. A scos din rădăcină şi a ars tot ce era neproductiv. A plantat copaci buni, însă tufişurile s-au înmulţit din nou. Pentru oamenii buni venise vremea să treacă la acţiune. Isus a găsit perle pe malul mării. A semănat seminţele bune în inimile celor care l-au urmat îndeaproape. De dragul lui, mulţi bogaţi au devenit săraci.

3:15. El a venit şi i-a scos pe oameni din păcatele lumeşti. Le-a adus oamenilor o oglindă în care puteau să privească pentru a-şi vedea propria divinitate. A deschis o uşă care acum le este deschisă tuturor, iar aceia care aleg să treacă prin ea intră pe drumul către veşnicie. I-a ridicat pe cei căzuţi şi i-a vindecat pe cei aflaţi în suferinţă. I-a trezit pe aceia care dormeau şi i-a făcut să-şi amintească pe cei care uitaseră. I-a iluminat pe cei virtuoşi şi ia adunat pe cei ce fuseseră pierduţi.

3:16. Cu ce poate fi El comparat? Cu măreţul soare care luminează Pământul, dând bucurie şi viaţă tuturor fiinţelor. Cu un râu mare care îi înveseleşte pe oameni şi dă apă tuturor animalelor. Cu agricultorul cel bun, care îşi îndrăgeşte ogoarele şi are grijă de turmele sale. Cu oamenii pădurilor, care au grijă de copacii lor şi care mai târziu adună roadele cu mulţumire.

3:17. Astăzi, soarele străluceşte, iar aerul este plin de lumină. Pământul înmugureşte, iar mările sunt liniştite. Apele curg limpezi, păsările cântă, iar iarna mohorâtă s-a dus. Răsare speranţa şi tot aşa se întâmplă şi cu Fiul Omului.

3:18. Copacul slavei a fost sădit şi va supravieţui, pentru că este bine îngrijit. Slujitorii lui sunt conştiincioşi. Fie ca el să fie precum stejarul veşnic verde, care nu-şi leapădă frunzele nici vara, nici iarna, care are armele pregătite şi atunci când este persecutat şi atunci când este liber, şi în zilele bune şi în cele rele.

3:19. Cel care neglijează aceste scripturi este ca o creangă dintr-un copac neroditor, viaţa lui este stearpă. Binecuvântaţi sunt aceia care caută fructul care creşte din faptele noastre bune. Cel care copiază o carte este ca un om mutilat care îşi dă armele unui om întreg şi sănătos. Omul învăţat seamănă cu acest pământ bun, care primeşte sămânţa şi îi oferă hrană. Ploaia cade din belşug, iar recolta este bună.

3:20. Viaţa pe care o trăiesc oamenii este ca un han unde locuiesc pentru scurtă vreme sau ca o casă închiriată pe o durată limitată. Vasele de metal şi de pământ sunt pentru ei ca nişte ustensile pe care le-au împrumutat. Au încredere în bogăţiile lor. Omul înţelept se foloseşte de ele, iar acestea îl slujesc, însă nu se ataşează de ele şi nu le strânge la pieptul său.

3:21. Cine este de lăudat pentru bunătatea sa, fiul unui om bogat sau fiul unui om sărac? Fiul bogat dă doar din ceea ce i s-a dat şi lui, aşa că sigur fiul omului sărac este mai bun, fiindcă el a biruit tentaţiile sărăciei şi a alinat strigătul gurilor înfometate cu ceea ce a câştigat din munca sa. Cei săraci îi ajută pe cei săraci, pentru că cei bogaţi se ajută pe ei înşişi.

3:22. Sunt unii care postesc de dragul Raiului, însă Isus a spus că ar face mai bine să se dedice studierii scripturilor şi lucrărilor bune de dragul Raiului. Simpla citire a scripturilor este

© Biblioteca Spirituală

inutilă, căci dacă acestea nu vor fi întipărite în inimă şi puse în practică în viaţa de zi cu zi, atunci nu vor fi decât nişte lucruri de mică valoare, care vor aduce puţin folos. Valoarea tuturor scrierilor sacre stă în ceea ce fac oamenii cu ele. Însă şi mai importantă este influenţa pe care o au scripturile asupra oamenilor.

3:23. Un om l-a întrebat pe Isus, „Doamne, ce înseamnă când scrie că copiii vor fi pedepsiţi pentru vina părinţilor?". Isus a spus, „Dacă un om a păcătuit şi nu a plătit pentru păcatul său în această viaţă, atunci şi fiul lui va fi ispitit în acelaşi fel, căci între ei există o legătură de sânge. Nu este limpede că şi greşelile pe care le face un bărbat în propria casă vor fi făcute şi de fiii lui în casele lor? O viaţă trăită greşit devine moştenirea generaţiilor viitoare".

3:24. Un om a întrebat, „Unde este Dumnezeu?". Isus a luat o bucată de pâine şi i-a dat-o omului, spunând, „Poftim, ţine această bucată de pâine". Apoi a zis, „Întinde şi cealaltă mână". Şi a turnat puţină apă în palma făcută căuş, după care a spus, „Acum ai simţit puterea lui Dumnezeu, căci dacă spiritul Lui nu ar fi în pâine şi în apă, acestea nu ar exista pentru tine. Sparge un lemn, şi Dumnezeu va fi acolo. Ridică o piatră, şi îl vei găsi".

3:25. Un altul a zis, „Spune-ne cum îl putem sluji cel mai bine pe Dumnezeu". Isus a răspuns, „Nu spuneţi că îl slujiţi pe Dumnezeu aşa cum aţi sluji un rege. Slujindu-L pe Dumnezeu, omul se slujeşte pe sine însuşi. Voi vă întrebaţi în inima voastră, dacă să vă faceţi una sau alta, ori să vă faceţi preoţi. Lăsaţi-vă inima să vă indice calea cea mai bună, iar după ce aţi ales-o, urmaţi-o cu devotament şi tărie morală".

3:26. La o nuntă, Isus a fost întrebat, „Învăţătorule, de ce vii Tu în acest loc unde este o adunare a acelora care caută doar propriile plăceri şi care vor bea peste măsură dacă li se oferă băutură?". Isus a zis, „Scopul pentru care am venit aici este să bucurăm inimile gazdelor şi să luăm parte la satisfacţia lor, amestecând plăcerea lor cu a noastră. Întotdeauna vor exista unii care îşi vor neglija obligaţiile şi care se vor preocupa doar de bunăstarea lor. Dar paote fi acesta un motiv suficient de puternic ca să ne împiedice să aducem fericire celor care ne-au invitat?".

3:27. Într-o zi, Isus şi cei care erau cu el, au întâlnit un om care se juca cu lucruri copilăreşti. Un vânător care avea un arc şi săgeţi, şi care era în trecere pe acolo, a râs de el, zicând, „Iată un bătrân care se joacă ca un copil". Isus l-a strigat şi i-a spus, „Tu îţi ţii mereu arcul încovoiat, cu coarda încordată?". „Bineînţeles că nu", a răspuns vânătorul. „Ar fi o prostie să procedez aşa, căci arcul ar deveni nefolositor dacă nu ar mai fi destins din când în când". Isus a spus, „La fel stau lucrurile şi cu acest bătrân, iar tu ar trebui să înţelegi acest lucru".

3:28. „Arcaşul încordează arcul înainte să plece la vânătoare, dar după ce aceasta s-a încheiat îi slăbeşte coarda. Un arc ţinut permanent încordat se va rupe şi nu va mai putea fi folosit atunci când omul are nevoie de el. La fel se întâmplă şi cu omul care nu se relaxează niciodată, când vine clipa încercării simte că i se înmoaie genunchii".

3:29. Isus a propovăduit faptul că există lucruri care trebuie abordate cu smerenie, iar acestea sunt sfinţenia, înţelepciunea şi noblețea. Căci smerenia revarsă asupra sufletului folosul armoniei. Un om i-a spus odată lui Isus, „Dar cine poate defini aceste lucruri; ceea ce este sfânt pentru unul poate fi nesfânt pentru altul. Lucrul care pentru cineva este sacru, pentru altcineva poate fi o urâciune. Ceea ce unul va binecuvânta, altul va blestema". Isus a zis, „Există numeroase popoare şi numeroşi oameni, care, ca urmare a naturii lor diferite, vor cinsti persoane, locuri şi lucruri diferite, în afară de zeii lor. Însă nimic nu poate fi sfinţit numai de oameni, şi nimic de pe Pământ nu poate fi cu adevărat sfânt. Sfânt este acel lucru care este numai pentru Dumnezeu, acel loc care este numai pentru Dumnezeu şi acea persoană care trăieşte numai pentru Dumnezeu, dar unde poate fi găsită aici pe Pământ o asemenea desăvârşire?".

3:30. „Dacă adunându-se într-un templu, oamenii simt că pot intra mai bine în comuniune cu Dumnezeu, atunci El va fi acolo, iar locul acela va fi sfânt. Dacă într-un cerc de pietre sau în faţa unui idol sufletul omului este răscolit şi îşi doreşte să se unească cu Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu va lipsi de acolo din cauza Naturii acelui Loc. El va veni în întâmpinarea omului oriunde omul se pregăteşte cu râvnă pentru venirea Lui. Deşi templul poate fi sfânt pentru cineva, iar cercul de pietre pentru altcineva, Dumnezeu va sfinţi ambele locuri dacă acolo sufletele oamenilor se vor înălţa către El".

© Biblioteca Spirituală

3:31. „O construcţie splendidă şi impunătoare prin arhitectura ei, pe care oamenii care se închină acolo o numesc sfântă, nu va fi sfinţită de prezenţa lui Dumnezeu dacă spiritele lor vor rămâne adormite şi inerte. El nu onorează locurile unde oamenii doar se adună laolaltă, unde numai glasurile lor se ridică în rugăciune. El sfinţeşte acel loc unde sufletele şi spiritele lor se înalţă, căutând să se unească cu El. Locul Sfânt este acela unde spiritele înălţate ale oamenilor se amestecă cu natura lui Dumnezeu".

3:32. Un om a întrebat, „Dar înţelepciunea? Nu a fost ea din belşug în lume încă din zilele Marilor Iluminaţi, dintre care se spune că Solomon a fost cel mai măreţ? Chiar şi înaintea lui a existat multă înţelepciune, dar datorită acestui lucru este oare Pământul un loc mai bun? Cu ce a contribuit ea la progres?". Isus a răspuns, „Ei bine, înţelepciunea nu a lipsit niciodată din lume, dar întotdeauna a fost prea puţină în inimile oamenilor. Înţelepciunea nu este ceva scris în cărţi, ci ceva care trece din carte în inimă. Ea este un mod de viaţă".

3:33. Toată înţelepciunea trecutului, pe care unii o respectă, a fost mai uşor de consemnat decât de pus în practică. Dar singura înţelepciune este să urmezi înţelpciunea. Totuşi, înţelepciunea înseamnă mai mult decât gândurile celor înţelepţi, ea reprezintă cunoaşterea filozofică a omenirii, care s-a acumulat după ce a fost vânturată de practică.

3:34. Nobleţea este un atribut al sufletului şi nimeni nu o poate considera un drept din naştere. Nobleţea reprezintă capacitatea de a trăi şi a acţiona în conformitate cu principiile înalte. Ea se exprimă în fapte, puncte de vedere şi comportament, în stilul de viaţă şi în relaţiile cu ceilalţi. Ceea ce îl înnobilează pe om este faptul că recunoaşte că are pe cine să iubească şi pentru cine să lupte, în afară de el însuşi. Nobleţea este supunerea sinelui în faţa principiilor.

3:35. În Isus, toate virtuţile au ajuns să dea roade, iar blândeţea Sa i-a atras către El pe toţi cei din jur. În prezenţa Lui, chiar şi duşmanii se împăcau, iar această simplă prezenţă aduce linişte unei inimii neliniştite şi triste. Pe străzi, chiar şi copiii mici mergeau după El, doar pentru a-i atinge mâna.

3:36. Reacţiona la nedreptate şi insultă cu o compasiune plină de tristeţe. El nici nu căuta să dobândească ceva mai mult decât avea nevoie pe loc, nici nu tezauriza ceea ce avea. Sub înfăţişarea sa blândă avea o hotărâre neclintită, imună la oprimare şi suferinţă. În pofida blândeţii Sale, putea acţiona repede şi decisiv, iar când a avut motiv să lovească în numele dreptăţii şi al corectitudinii, nu a evitat niciodată să facă acest lucru.

3:37. Mintea şi inteligenţa Sa erau ca fulgerul. Era întotdeauna ager şi vigilent, iar de pe chipul Lui nu lipsea niciodată frumuseţea calmă a veseliei. Era prietenos cu toţi şi se purta în aşa fel încât să nu deranjeze pe nimeni. Doar în faţa unei mari nedreptăţi făcute altcuiva sau a asupririi celor slabi, ori în prezenţa ipocriziei crase mânia Sa începea să fiarbă şi să se reverse; dar nu a fost niciodată altfel decât virtuoasă. Deşi era întotdeauna plin de milă şi compasiune, nu se arăta trist sau deprimat. El s-a ridicat deasupra tuturor suferinţelor şi durerilor şi părea întotdeauna împăcat cu El însuşi.

3:38. Maria i-a zis lui Isus, „Cu cine pot fi comparaţi ucenicii tăi?". Isus a spus, „Ei sunt ca nişte copii care se joacă pe un teren care aparţine unui străin, iar atunci când proprietarul se întoarce, ei îi spun, «Acesta este pământul nostru, dă-ni-l înapoi»".

3:39. Toma i-a zis, „Dacă spiritul a dat naştere trupului muritor, este o minune". Isus a spus, „Ar fi un miracol şi mai mare dacă trupul ar da naştere spiritului, căci cel inferior nu poate da naşere celui superior. Mă minunez cum poate o asemenea frumuseţe şi măreţie să stea într-o locuinţă atât de jalnică. Însă dacă un om are bunătate în inimă, i se va da bunătate; dar dacă nu are bunătate, i se va lua şi ceea ce are".

3:40. Şi Isus a mai spus, „Aşa cum unui om îi este imposibil să întindă două arcuri sau să urce pe doi cai, tot aşa îi este imposibil să slujească la doi stăpâni".

3:41. Ucenicii au întrebat, „Tăierea împrejur este un lucru bun?". Isus a răspuns, „Dacă ar fi, oare n-ar fi tăiaţi împrejur copiii din pântecul mamei lor? Doar tăierea împrejur în spirit aduce un câştig adevărat".

3:42. Când a fost întrebat despre bani, Isus a spus, „Daţi deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului şi lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu. Mie daţi-Mi ceea ce este pe drept al

© Biblioteca Spirituală

Meu şi păstraţi pentru voi doar acelea care sunt pe drept ale voastre. Trataţi-i corect pe toţi oamenii şi evitaţi să vă comportaţi ca la piaţă. Nu faceţi ca samaritenii, care iubesc copacul, dar îi urăsc fructele, sau iubesc fructele, dar urăsc copacul. Fariseul este ca un câine care doarme în troaca de unde mănâncă boii. Nici el nu poate mânca ce este în troacă, dar nu-i lasă nici pe boi să mănânce".

3:43. Isus a spus, „Împărăţia Cerurilor se aseamănă cu o femeie care duce un ulcior cu vin bun. Dacă este neglijentă şi îl zdruncină atunci când îl pune jos îl va crăpa, iar când îl va ridica din nou şi va pleca mai departe vinul va curge pe drum în urma ei, însă aceasta va merge înainte nepăsătoare, neştiind că vinul se varsă. Atunci când va intra în casă, stăpânul va lua ulciorul şi îl va găsi gol". Ucenicii l-au întrebat ce poate să însemne acest lucru, iar Isus a răspuns, „Când sunteţi în posesia lucrurilor bune ale Împărăţiei Cerurilor, nu le lăsaţi să vi se scurgă printre degete".

3:44. „Căci Împărăţia Cerurilor nu este nici aici, nici acolo, dar cuprinde toate lucrurile bune. Ea se găseşte în inimile oamenilor şi acolo unde domneşte Dumnezeu. Când leul va sta laolaltă cu mielul, iar pacea va stăpâni peste toate, atunci va fi găsită Împărăţia lui Dumnezeu. Însă, cu adevărat, Raiul şi Împărăţia Cerurilor nu sunt unul şi acelaşi lucru". Aceste cuvinte au fost rostite în curtea exterioară a templului.

3:45. Isus i-a luat pe ucenicii care erau cu El în Curtea Evreilor, care era un loc interior, şi un gardian, un preot pe nume Levi, i-a oprit, spunându-i lui Isus, „Eşti lipsit de învăţătură? Nu ştii că este oprit să veniţi aici, în prezenţa lucrurilor sfinte, fără ca mai întâi să vă fi purificat? Uite, cei care te urmează nici măcar nu s-au spălat pe picioare. Intră aici pângăriţi de lucrurile lumeşti".

3:46. Atunci, Isus s-a oprit şi i-a spus lui Levi, „Tu preocupă-te de starea în care te afli tu şi lasă-ne pe noi în pace". Preotul a replicat, „Eu sunt curat. M-am îmbăiat în scăldătoarea lui David, coborând în ea pe nişte scări şi ieşind pe altele; numai după ce am făcut asta şi după ce mi-am pus haine curate am venit aici". Isus a spus, „Doamne, ai milă de cei orbi! Tu te-ai scăldat într-o apă stătută, care poate a fost murdărită de câini şi ţi-ai frecat pielea asemenea prostituatelor, cântăreţelor şi oamenilor înfumuraţi, care pe dinăuntru sunt plini de răutate. Însă Eu şi ucenicii mei nu avem nevoie de ritualuri exterioare de curăţenie, fiindcă suntem curaţi pe dinăuntru, deoarece ne-am îmbăiat în apele vii ale spiritului".

3:47. După ce au plecat de la templu, Iius a spus, „Nu se adună oaspeţii în anticameră înainte să intre în sala de ospeţe? Acolo se spală pe mâini şi pe picioare, îşi ung capul şi mănâncă nişte gustări, ca să-şi stimuleze apetitul. Aşa este şi Pământul, o anticameră a Împărăţiei Cerurilor".

3:48. „Trăiţi-vă viaţa în lume ca nişte oameni care călătoresc printr-un ţinut străin, minunându-se de ceea ce văd, gustând din plăcerile lui, dar mereu pregătiţi să se apere de pericole, căci o iubire nepotrivită faţă de lume reprezintă o uşă deschisă spre rău. Sunt unii cărora le face plăcere să fie ceea ce nu sunt, însă atunci când încărunţesc, încep să devină trişti şi frustraţi. Fiţi întotdeauna fideli naturii voastre".

3:49. În acest timp, mulţi au spus că Isus este Mesia, însă aceasta era o minciună.

Isus, fiul lui Iosif şi al Mariei, era un profet inspirat, un învăţător care îl ţinea de mână pe Dumnezeu, aşa cum mai fuseseră şi alţii înaintea Lui. Mama Lui era o femeie cumsecade; amândoi se hrăneau cu aceleaşi lucruri ca toţi oamenii. Iar Maria nici nu se purta ca o zeiţă, nici nu predica.

3:50. Pentru aceia care nu sunt evei nu are nicio importanţă dacă Isus a fost sau nu acel Mesia care fusese vestit, prin urmare, credeţi ce vreţi, însă dacă s-a născut din Duhul Sfânt şi nu din Iosif, atunci profeţia nu s-a împlinit. Oamenii ajung să creadă ceea ce vor, însă şi acest lucru este puţin important atâta vreme cât nu încearcă să-şi impună părerea asupra altora.

3:51. Isus nu a fost un om trist, căci măreţia nu putea fi abătută. El le-a dat întotdeauna tărie celor descurajaţi şi nu a fost influenţat de deznădejdea altora. Când Petru era mâhnit şi şi-a ascuns tristeţea în interior, Isus a spus, „Dacă prietenul Meu nu mă primeşte în anticamera tristeţii sale, cum aş putea să stau vreodată în camera de oaspeţi a iubirii sale?".

© Biblioteca Spirituală

3:52. Isus s-a ridicat împotriva tuturor formelor de melancolie. El a spus, „Omul care nu se poate ridica desupra poverii suferinţelor sale sau a încercărilor cu care se confruntă zilnic, nu va cunoaşte Împărăţia Cerurilor; şi nu va cunoaşte nici acea iubire care este piatra unghiulară a vieţii”.

3:53. În mulţime era şi un învăţat grec, iar acela i-a zis lui Isus, „Limba ta, care nu rugineşte niciodată, mă plictiseşte; cuvintele nu pot schimba nici oamenii, nici lucrurile. Sabia şi suliţa sunt atotputernice, ele îi ridică sau îi doboară pe regi”. Isus a răspuns, „Adevărat îţi spun, cuvintele scribilor sunt mai măreţe decât ordinele comandanţilor de armate. Ceea ce este scris şi citit, nu numai că poate schimba lucrurile, dar şi durează veşnic. Sabia impune respectul prin distrugere, dar condeiul scribului dobândeşte prestigiu prin actul creator. Ceea ce distruge va fi distrus, ceea ce creează va dăinui.

3:54. Un soldat roman venit din Galia a vorbit şi a spus, „Să-i lăsăm pe scribi să facă ce ştiu ei mai bine şi pe soldaţi să facă la fel, căci ar fi o prostie şi un lucru zadarnic să-i asmuţim unii împotriva altora, căci oamenii nu pot scrie cu săbiile şi nici nu se pot lupta cu condeiele făcute din pene sau trestii. Fie ca oamenii să devină fraţi şi să aştepte ziua când va veni Acela care îi va trezi la viaţă. Spune-mi, Învăţătorule bun, când va veni sfârşitul?”.

3:55. Isus a răspuns, „Începutul va avea şi un sfârşit, iar oamenii îl vor cunoaşte prin intermediul spiritului vremurilor. Oamenii nu vor mai fi ca fraţii; bărbaţii nu vor mai fi bărbaţi. Femeile vor fi ca bărbaţii, iar bărbaţii ca femeile. Adulterul nu va mai fi osândit, nici satisfacerea poftelor trupeşti, aşa că acestea vor înflori. Oamenii nu-şi vor mai cinsti ţările natale şi nu vor mai face deosebire între ţări; nu-şi vor mai menţine puritatea raselor lor. Taţii nu vor mai fi onoraţi, mamele nu vor mai fi respectate, iar copiii vor creşte şi vor deveni rebeli. Vor fi încurajate perversiunile, iar răufăcătorii îşi vor bate joc de lege. Vor fi incesturi şi violuri şi va fi nesigur să umbli pe afară. Inundaţiile, foametea, secetele şi cutremurele vor provoca moarte şi distrugere. Boli ciudate îi vor lovi pe oameni, şi mulţi se vor lepăda de Dumnezeu. Pruncii vor fi ucişi încă din pântec”.

3:56. „Bărbaţii vor pofti la femeile altor bărbaţi, iar căsătoria îşi va pierde semnificaţia. Femeile se vor căsători fără a fi fecioare şi vor avea minciuna ascunsă în inimă. Soţii lor, creaturi vrednice de milă, vor auzi glasurile batjocoritoare şi râsetele altor bărbaţi.

Preoţii vor pângări altarele cu păcatele acestora, iar conducătorii vor fi puţin respectaţi. Nu Dumnezeu este cel care pune capăt zilelor, ci oamenii care trăiesc ca şi cum şi-ar săpa singuri groapa”.

3:57. Isus a văzut un om care bătea un cal şi l-a mustrat pentru cruzimea lui faţă de animal. Omul s-a înfuriat şi a spus, „Acesta este animalul meu”. Isus i-a zis, „Te înşeli, este o făptură a lui Dumnezeu, iar Eu, ca slujitor al Lui, sunt aici ca să o apăr. Căci niciun om nu poate stăpâni pe deplin o fiinţă vie, decât în numele Dumnezeului Măreţ al Vieţii”.

3:58. Aceste lucruri au fost copiate aşa cum au fost găsite. Se pare că au făcut parte dintr-un document intitulat, „Afirmaţiile lui Isus”, care nu se ştie din ce motiv, a fost tăiat în bucăţi, fiecare conţinând doar câteva paragrafe. La un loc cu ele mai erau câteva resturi dintro sursă mult mai veche, care însă par a fi suspecte. Ultima parte a acestui manuscris a fost adăugată mai târziu, dacă nu este vorba chiar de o completare modernă, dar este posibil să fi fost transcrisă de pe un material mai vechi. Aceasta nu a fost modificată şi a fost inclusă doar după ce oamenii care au compilat-o au primit aprobarea.

CAPITOLUL IV - SCRIERILE LUI ARISTOLAS

4:1. Aceasta este o relatare referitoare la venirea unor Străini Înţelepţi pe tărâmul mărginit de ape al Britaniei. A fost luată din Cărţile Britaniei şi transcrisă în anexele Cărţii de Bronz. Este vorba de acea parte care a fost păstrată de Rowland Gasson.

4:2. După moartea Domnului nostru, care a fost atârnat pe cruce în afara zidurilor cetăţii Ierusalim, Iosif din Arimateea a luat-o pe Maria, mama lui Isus, la el acasă, unde a stat până când

© Biblioteca Spirituală

Ioan a putut face pregătirile necesare. Apoi a fost numit Gardian al Doamnei, titlu care în Britania a devenit confuz şi s-a transformat în Gardian al Potirului Sfânt.

4:3. Aceste lucruri au fost scrise de Aristolas în Insula Sacră, iar aceasta este rugăciunea lui: „În tăcere, cu mâinile ridicate, cu inima smerită şi mintea liniştită, robul tău ar vrea să aibă parte de Prezenţa Ta, Fiinţă Măreaţă şi Atotcunoscătoare. Dă-mi bucuria îmbelşugată de a mă uni cu Spiritul Tău. Fă ca dorinţele mele să fie în armonie cu Marea Lege şi ca eu să învăţ să dobândesc înţelepciunea, astfel încât să pot ilumina inimile oamenilor".

4:4. „Lasă-mă să îmbrăţişez spiritul Tău, în deplina cunoaştere a dublei mele naturi. Călăuzeşte-mi paşii spre Marea Lege, cu ajutorul căreia toţi căutătorii adevăraţi ajung să găsească lumina. Eu voi predica oamenilor atâta vreme cât trupul şi spiritul meu vor rămâne împreună, căutând mereu să trezesc o reacţie în inimile lor. Binecuvântează-mă cu dulceaţa vorbirii şi dă armonie glasului meu. Izbăveşte-mă de lăcomie, de vorbele multe şi fără rost şi de frivolităţile oamenilor lipsiţi de învăţătură. Scapă-mă de tovărăşia tristă a celor care îmi aduc elogii".

4:5. „Dumnezeul inimii mele, Soarele vieţii mele, Paznic al mulţumirii mele, umple acest loc cu emanaţiile divine ale Fiinţei Tale. Intră în legătură cu Cercul Adevărului şi cu Cercul Luminii. Fă-mă să fiu receptiv la lecţiile şi momentele de inspiraţie ale vieţii".

4:6. Iosif, tatăl nostru întru credinţă, a traversat mările agitate de furtună până la locul numit Balgweith, iar de acolo a mers în Taishan, unde s-a întâlnit cu trimisul regelui, care era peste măsură de tulburat, deoarece Căpetenia tuturor druizilor, pe nume Trowtis, era plecată la locul de întâlnire cu dumnezeul ei, care apărea într-un mod minunat la un interval de nouăsprezece ani. Acolo, ceremonia a durat timp de trei nopţi cu lună.

4:7. La întoarcerea sa, Trowtis s-a întâlnit cu Iosif în locul numit acum Henmehew, datorită unui copac ciudat care creşte acolo. Druizii au organizat un ospăţ de bun venit în locul numit Nematon, care se află la poalele marelui deal. Căpetenia tuturor druizilor s-a spălat pe faţă, pe mâini şi pe picioare, apoi s-a adus o capră care a fost jertfită pe altarul cu patru coarne. Trowtis s-a spălat din nou pe mâini şi a adus o ofrandă de turte de orz sărate, dându-i câteva lui Iosif, pe care oamenii de acolo îl numeau Ilyid.

4:8. Apoi, picioarele caprei au fost arse pe altar, în timp ce un preot mai mic în rang a amestecat sângele de jerfă cu apă şi vin negru. După aceea, turtele de orz şi un pocal conţinând sângele, vinul şi apa au fost trecute prin trei coarne sacre, şi abia apoi au fost date căpeteniilor aflate de faţă. În acel moment, tinerii au început să danseze în jurul focului şi deasupra gropii de jertfă.

4:9. Mai apoi, preoţii de rang inferior au pregătit mesele pentru ospăţ, în timp ce oamenii de rând s-au adunat în jur şi s-au aşezat pe nişte buşteni neteziţi în partea de sus. Animalul de jertfă a fost mai întâi oferit zeităţilor acelui loc, după care a fost mâncat de oamenii de rând, cu excepţia ficatului, care fiind sediul sângelui şi al vieţii a fost păstrat pentru cei care urmau să prezică cu ajutorul lui. Aceştia au văzut că lobul drept al ficatului era rupt, aşa încât au profeţit că niciun duşman nu va intra în ţară.

4:10. Ei bine, regele a convocat un mare conclav al poporului, iar druizii erau şi ei acolo. Regele i-a spus tatălui nostru, „Vorbeşte acum în faţa poporului. Spune-ne lucrurile pe care le ştii, iar noi vom judeca dacă sunt vrednice de atenţie". Iosif a vorbit într-o limbă pe care aceşti oameni o puteau înţelege, însă a vorbit rar, nu aşa cum obişnuiau ei.

4:11. Tatăl nostru a spus, „Aşa cum mai întâi a venit lumina şi abia apoi a apărut ochiul care să o vadă, la fel este şi cu Dumnezeu, care este lumina deja existentă. Nu inima creează gândul, ci gândul a creat inima. Şi a făcut acest lucru ca să se poată manifesta, căci inima este creată pentru a sluji în lumea efectelor. Lumea cauzelor se află într-o altă împărăţie". Druizii au zis, „Lumina pe care noi o cunoaştem şi o avem; aceste lucruri nu ne sunt străine. Toată lumina vine de la un cristal original, care rămâne mereu pur, iar noi spunem că modul de comportare al luminii este un simbol care a fost rânduit pentru om înainte de apariţia lui".

4:12. Iosif, tatăl nostru, a spus, „Eu nu am venit să pun la pământ casa nădejdii voastre, căci ea are multe trăsături plăcute, aşa cum are şi a noastră. Haideţi să nu ne contrazicem, ci să

© Biblioteca Spirituală

luăm ce este mai bun din amândouă, şi dând deoparte ceea ce este mai puţin bun, să făurim ceva de valoare pentru toţi. Haideţi să comparăm lucrurile, respingând ceea ce nu arată calea atât de limpede".

4:13. Regele i-a spus Căpeteniei tuturor druizilor, „Noi nu avem sursa luminii într-un potir în formă de ou?". Druidul a răspuns, „Soarele nu străluceşte, iar (n.t. fiinţele numite) Esures (slujitori ai luminii) nu se arată decât în prezenţa Marelui Strălucitor, care le asigură cele necesare existenţei lor. O lumină nu se poate încarna pe Pământ, decât dacă în spatele ei se află o lumină şi mai mare".

4:14. Iosif a zis, „Când eram pe corabie, am avut o vedenie a lui Dumnezeu; ochii spiritului meu erau deschişi şi l-am văzut în toată slava Lui. Atunci am înţeles că nu există nicio deosebire între natura Spiritului Său şi spiritele oamenilor, doar că Spiritul Său are o puritate infinit mai mare. Şi am ştiut sigur că Dumnezeu şi omul au aceeaşi esenţă. Am ştiut că noi toţi suntem raze ale Unicei Lumini, scântei provenite din aceeaşi Unică Flacără. Însă flacăra nu este focul, căci poate oare o flacără să-şi dea naştere singură?".

4:15. Iosif a spus, „Dacă focul poate exista în interiorul lemnului, astfel încât să facă o săritură atunci când se freacă două bucăţi una de alta, deşi rămâne ascuns înăuntru, cu siguranţă că la fel se întâmplă şi cu sufletul omului".

4:16. Căpetenia tuturor druizilor a zis, „M-am gândit de multe ori la lucrul acesta. Toţi oamenii au aceeaşi natură şi toţi aspiră către acelaşi scop. Toţi vor să ajungă la sfârşitul aceleiaşi călătorii; doar drumurile diferă. Aşadar, hai să nu ne contrazicem dacă oamenii trebuie să urmeze drumul tău sau al meu, ci mai bine să găsim un drum şi mai bun decât celelalte două".

4:17. Un preot a spus, „Ce poţi să spui despre lumile din interiorul cercurilor aflate veşnic în mişcare?". Iosif a răspuns, „Lumile ascunse sunt la fel de multe ca nisipul de pe plajă. Dacă cineva se preocupă de prea multe lucruri odată, nu va trage niciun folos pentru el însuşi. Haideţi să ne ocupăm mai întâi de această lume".

4:18. Druizii au zis, „Cine poate schimba natura oamenilor, dacă aceasta este stabilită de zei?". Iosif a răspuns, Toate lucrurile pot fi schimbate, însă nu întotdeauna în bine. Schimbarea şi viaţa sunt inseparabile".

4:19. Iosif a continuat, „Pentru că voi sunteţi oameni care lucraţi pământul şi îl faceţi să rodească, nu trebuie să fiţi dispreţuiţi. Noii veniţi, cu marea lor putere militară, pot să spună ce vor, fiindcă voi lucraţi împreună cu Dumnezeu. Căci Fiii lui Dumnezeu nu au fost numiţi şi Fiii Plugului? Nu au luptat ei împotriva Fiilor Oamenilor, care erau vânători şi mâncau carne crudă asemenea fiarelor sălbatice, care se închinau şerpilor şi se târau pe burtă? Întotdeauna au existat unii care au venerat lucruri insensibile, făcute din lemn şi piatră, şi care s-au târât prin ţărâna de la picioarele lor, sau alţii care au venerat lucrurile pe care le-au văzut cel mai sus, adică soarele şi stelele. Însă există şi oameni care tânjesc după ceea ce este dincolo de ele".

4:20. Unul dintre druizi a întrebat, „Ce ştii despre Ochiul lui Dumnezeu aflat în oameni?". Iosif a răspuns, „Ochiul lui Dumnezeu în oameni este ceea ce stă scris în inimile lor; acela vede totul. Cine ştie să deosebească binele de rău vede lucrurile într-o clipă. Oamenii care au închis acest ochi sunt doar cu puţin mai buni decât fiarele din câmpii şi păduri. Eu vin ca unul care deschide ochii unor astfel de oameni".

4:21. La început, regele a ascultat în tăcere şi a fost îngăduitor, deoarece a crezut că îi poate tolera pe aceşti străini. Acum, văzând că învăţătura lor ar putea să câştige teren, s-a înfuriat şi a devenit absurd, aşa cum se întâmplă în astfel de împrejurări. Acesta a zis, „Cu a cui autoritate vorbeşti în felul acesta? Cine te-a trimis, ai venit să ne iscodeşti? Cui îi vei spune ce ai aflat?".

4:22. Iosif a spus, „Măreţule rege, să ştii acest lucru. Eu sunt robul Marelui Dumnezeu al Luminii. Sunt trimis ca să construiesc aici o biserică, care îi va putea fi de folos şi poporului tău. Voi înfiinţa pentru ei un loc al luminii. Eu vin să propovăduiesc poruncile desăvârşite. Întreabă-i pe toţi oamenii tăi despre mine, căci nu le sunt necunoscut. Eu nu am învăţat înţelepciunea şi nu am dobândit aceste lucruri de la un învăţător din rândul oamenilor. Am trăit în lumina lui Hristos, dar am învăţat încet-încet. Apoi am primit un mesaj chiar de la Dumnezeu, „Du-te şi

© Biblioteca Spirituală

predică celor care locuiesc la marginea Pământului".

4:23. Regele a spus, „Cum se face că aceste lucruri ţi-au fost revelate ţie, când acelaşi Dumnezeu, care domneşte şi aici, nouă nu ni le-a făcut cunoscute, cu toate că noi suntem stăpânii acestui ţinut? Să fii tu un om atât de important pe acest ţărm al marilor ape?".

4:24. Iosif a răspuns, „Aceia care s-au statornicit în Dumnezeul Luminii nu au nevoie de mentori şi se mândresc cu nimicnicia lor, pentru că s-a spus, «Cei dintâi vor fi cei din urmă, iar cei din urmă vor fi cei dintâi. Cei josnici vor fi ridicaţi, iar cei semeţi vor fi smeriţi». Noi nu căutăm aur sau posesiuni lumeşti. Eu singur nu am nicio putere, căci puterea îmi vine de la Dumnezeu. Dumnezeu este cel care porunceşte şi El este cel care face pe cineva să devină un adevărat om al lui Dumnezeu".

4:25. S-a vorbit mult despre natura lui Dumnezeu, iar druizii l-au provocat pe Iosif să li-L arate, zicând, „Deşi tu ne critici idolii, cel puţin noi avem o imagine a zeilor noştri, pe când tu nu ai nici măcar aşa ceva. Cuvintele tale nu sunt altceva decât vorbe în vânt".

4:26. În afară de acestea, s-au mai spus şi multe alte lucruri, iar druizii încet-încet au crezut. Apoi, la sărbătoarea de la solstiţiul de vară, Căpetenia tuturor druizilor a căzut pe drumul pe care se desfăşura procesiunea şi a refuzat băutura revitalizantă pregătită de fiica sa, Islass, şi a murit în braţele tatălui nostru Iosif. El a fost acela care a primit potirul lunii şi lumina Britaniei. Druizii erau păstrătorii secretelor Marelui Templu al Stelelor şi stăpânitorii insulei regale din Regatul Kevinid.

CAPITOLUL V - SCRIERILE LUI ABARIS

5:1. Scriu în vremuri cumplite. Oamenii mei au fost duşi la o neagră disperare, iar cel mai aprig duşman ne-a luat ţinutul nostru minunat. Înţelepciunea care curge prin condeiul meu, sub îndrumarea lui Isbathaden cel Tânăr, este ca şi cum ar fi consemnată de tatăl nostru Aristolas şi de cei măreţi care ne-au dat cartea Analele Romane, din care avem doar o parte, de care ne agăţăm ca o viţă.

5:2. Eu nu sunt un ţesător de cuvinte, iar dacă sunt nişte propoziţii frumoase care împodobesc ceea ce scriu, ele sunt opera unor mâini mai iscusite decât ale mele. Nu sunt un povestitor care stă în faţa focului, un risipitor de cuvinte, asemenea femeilor. Cei care poartă robele roşii ale nobilimii au traversat mările ceţoase şi au găsit un ţinut lipsit de învăţătură. Cei numiţi Firthreig au ocupat locuinţele înţelepţilor, iar cei trei stâlpi ai progresului, înţelepciunea, curajul şi frumuseţea, nu mai stau împotriva celor numiţi Maermagic.

5:3. Eu vorbesc despre un om pe nume Isus, care a fost Hesus venit pe Pământ ca un zeu, Cel ocărât şi maltratat, dar oare nu-l maltratează avocatul care nu are dreptate pe adversarul său? Vorbesc despre aceia care l-au urmat şi au suferit în zilele întunecate ale asupririi. Mânia poporului a mocnit împotriva celor buni, aşa cum proorocise Isus atunci când încă se afla în trup. Apoi, a venit vremea când balaurul distrugerii s-a trezit, însetat de sânge, şi a început să-şi urmărească prada, în timp ce mincinoşii aţâţau jarul urii şi făceau să izbucnească focul.

5:4. Regele ţinutului s-a înfuriat, iar mânia poporului a devenit un foc mistuitor. Lupii au ieşit din pădurea lor întunecată şi s-au năpustit brusc asupra turmelor de oi nevinovate, pe care le-au sfâşiat. Urşii sălbatici au dat buzna în stâne şi le-au pustiit. Oameni rău-intenţionaţi au venit şi au tăiat copacii în care creşteau mere, iar nopţile luminate de stele erau pline de jale. Fiarele au călcat în picioare grădinile cu flori, în timp ce vulturii s-au năpustit asupra coteţelor de porumbei. Cei lumeşti au cedat.

5:5. Slujitorii aleşi ai Marelui Dumnezeu au intrat în arena spectacolelor josnice, ca nişte copii înaintea învăţătorilor lor. Şi au fost aruncaţi înaintea leilor. Unora li s-au dat arme şi au fost siliţi să se lupte cu urşi. Femeile au fost mânjite cu mirosuri de animale în călduri, iar copiii au îngheţat de frică. Trupurile le-au fost rupte în bucăţi, aşa cum se rupe hârtia Egiptului.

5:6. Au gemut amarnic, ca nişte boi care aşteaptă să fie tăiaţi, iar copiii au fost ucişi înaintea ochilor lor. Gloata i-a prins de încheieturile mâinilor şi i-a ridicat, punându-i să stea cu

© Biblioteca Spirituală

picioarele pe spini, pe plăci încinse sau pe focuri mai mici. Mulţi au fost aruncaţi în închisori, unde au murit de foame, de sete sau de frig.

5:7. În zilele când druizii nu îi priveau cu ochi buni pe cei iluminaţi, Ciocanul lui Dumnezeu i-a spus regelui, „Stă în firea oamenilor aflaţi în situaţia noastră să se teamă de cei care mânuiesc armele, însă noi avem pe Unul de care ne temem mai mult decât de tine, şi El este acela spre care îmi ridic privirea. Eu mă tem de Cel Măreţ, care este suficient de puternic să desconsidere puterea ta actuală, dar care cu siguranţă te va chema să dai socoteală în viaţa următoare". Regele a zis, „Unde este templul tău?". Răspunsul a fost acesta, „Un adevărat slujitor al lui Dumnezeu nu are nevoie de un templu construit din lemn şi piatră".

5:8. Şi trebuie să povestesc şi aceste lucruri, că Cel Uns a venit pentru a-i trezi pe cei care dorm, îmbătaţi fiind de băuturile tari ale senzualităţii şi desfrânării. El a venit să deschidă ochii oamenilor ca să-şi vadă degradarea carnală care le întinează natura spirituală. A venit să le deschidă ochii în privinţa destinului lor divin şi să le arate scânteile ascunse de divinitate ce stau captive şi suferă în natura carnală a oamenilor apatici.

5:9. Sunt unii care preferă zaţul întunericului în locul puterii vii a luminii ce curge din Isus, Fiul lui David, Seva Copacilor, Duleceaţa Fructelor şi Parfumul Florilor, Pâinea din Cer şi Păstorul Sufletelor. El este Râul cu Ape Dulci, care se naşte din Izvorul Adevărului.

5:10. Eu nu sunt vrednic să spun aceste poveşti. Marele Inspirator mi-a dat o rază de inspiraţie să-mi ridic glasul, ca să spun aşa, din căldarea mistică, care este sora potirului transparent ca gheaţa. Voi pune zestrea fecioarei mistice la picioarele celor care ştiu să discearnă. Cântecul meu blând curge din băutura care bolboroseşte şi se revarsă din marea căldare. Eu sunt un om inspirat de Dumnezeu, nu mă număr printre poeţii simpli care scheaună la picioarele rapsozilor eruditi.

5:11. Eu nu sunt unul care aspiră la scaunul nobil, ale cărui cuvinte trebuie să fie susţinute de privilegii şi adevăr. Unde sunt druizii eruditi şi măreţi din trecut şi rapsozii făcători de minuni? Cei care înfloresc astăzi nu se pot ridica la înălţimile cereşti ale cântecului, chiar dacă bat din aripile lor ce produc melodii. Aceştia sunt ca vasul de mâncare ce fierbe liniştit pe cărbunii încinşi.

5:12. Mângâietor al triburilor minunate, fă-mă să iau în stăpânire câmpurile şi pădurile luxuriante. O, Luptătorule cu suliţa ascuţită, ascultă-mi ruga pe care o adresez celor trei cercuri de putere. Fă-ne să ne ospătăm din cazanele pline de pace şi ai grijă ca noi, poporul tău, să dormim pe paturile pufoase, cu miros de ierburi, ale liniştii. Apără sanctuarul sfânt al rapsozilor îmbrăcaţi cu mantii albastre, în care se cinsteşte valoarea şi se iubeşte castitatea. Agresorii furioşi, apărătorii indolenţei, lucrătorii misterelor ascunse, ne înconjoară. Noi ne rugăm ca bastionul puterii cereşti să devină un distrugător de scuturi.

5:13. Ce scrib mângâietor sunt eu, care o împac pe fiica mistică cu mama josnică! Care pun potirul transparent ca cristalul lângă cupa de aur plină cu sânge! Care combin cercul divin cu crucea eternă şi pe fiul cel jalnic cu tatăl luptător şi victorios!

5:14. La începuturi, doar Absolutul a existat pe firmament; britonii îl numeau Nuvrie, iar velşii din apus îl numeau Kewgant. Spiritul Vieţii a ieşit din axul central şi a dat naştere regiunii de lumină şi cercului spiritualităţii, care se numeşte Gwinvidon. Această regiune s-a deschis către Anton, care este cercul existenţei germinative, la interiorul căruia se află cercul corporalităţii. Acesta s-a deschis către Abred, care este planul material şi cercul încercării, testării şi necazurilor. Este un loc al experimentării şi al experienţelor menite să ducă la dobândirea cunoaşterii, înţelepciunii şi spiritualităţii. Mai jos de el este Anoon, marea de suflete. Aici se găseşte lacul sufletelor nespecializate, care este făurit şi modelat în Abred şi desăvârşit în Gwinvidon. În Abred a existat Grădina Karahemish, prin care curgea râul Nara. Aici trăiau Keili şi Kithwin. Aici s-a născut Derwiddon, primul dintre druizi, Gwinidendon, care a compus primul cântec, şi Tyadin, care a fost primul rapsod.

5:15. Se spune că erau două feluri de druizi: cei numiţi dryones, care erau maeştrii ai medicinei şi divinaţiei, şi druizii, care erau superiori şi înzestraţi în privinţa vederii combinate şi a magiei. Primii îşi aveau reşedinţa la Abri, pe când druizii locuiau la Innisavalon, insula cu mere

© Biblioteca Spirituală

indestructibile.

5:16. Druizii credeau într-o Unică Fiinţă Supremă, dar în acelaşi timp susţineau să există şi nişte Fiinţe inferioare. Ei credeau în existenţa unui ţinut al Spiritelor Naturii, care se arătau muritorilor. Toate evenimentele erau explicate prin jocul nevăzut al razelor care vin de la Sursă. Prin urmare, fuga unui iepure, zborul păsărilor, căderea frunzelor, modelele de pe nisip, zgomotul apelor, toate aveau o anumită semnificaţie.

5:17. Ei considerau că cele şapte păcate capitale erau următoarele: ipocrizia, hoţia, laşitatea, desfrânarea, lăcomia, indolenţa şi şantajul. Deasupra tuturor preceptelor stăteau trei calităţi masculine, cinstea, curajul şi tăria morală, şi trei calităţi feminine, decenţa, bunacuviinţă şi castitatea. În templu slujeau şi femei, dar acestea nu puteau avea calitatea de druid.

Druizii care propovăduiau erau numiţi Nemizi. Mai existau şi unii oameni numiţi Waiths, care cunoaşteau tainele Naturii, iar aceştia nu mâncau păsări. O dată la trei ani se mergea pe foc.

5:18. La lumina astrului nopţii, doar patru animale apar ca fantome: câinele, pisica, iepurele şi calul. Aceste fantome pot să prevestească sfârşitul lumii. Himerele bântuie mlaştinile, dar puţine pot fi animate cu ajutorul ansei (?) (n.t. în original *ansis*). Alte spirite (n.t. în original *Nick-o-the-nights*) bântuie locurile pietroase şi ţinuturile pustii.

5:19. Iosif Idewin, însoţit de oamenii săi curajoşi, a venit în înfloritoarea Britanie la trei ani după moartea lui Isus. El a convertit-o pe Gladys, sora lui Caradew, care s-a căsătorit cu un roman, şi pe sora ei, Aigra, care era soţia lui Salog, lordul de Karsalog. După debarcare, el şi oamenii lui şi-au construit nişte colibe într-o vie sfântă, unde fructele erau amare.

5:20. După ce toţi sfinţii au trecut în nefiinţă, prima biserică şi împrejurimile ei au devenit un loc sălbatic, un adăpost pentru fiarele sălbatice. Apoi, deoarece pământul rămăsese sfânt, au venit nişte sfinţi din Galia, care au refăcut biserica, iar unul dintre aceştia era Fairgas Britonul, care a slujit aici de tânăr. Idewin a fost îngropat într-o cămaşă de in fin, pe care o purtase la înmormântarea lui Isus, şi care avea pe piept trei pete de sânge. El a fost îngropat lângă cu o cruce dublu ramificată. Sfinţii au trăit în douăsprezece colibe, în jurul unui izvor cu apă permanentă aflat la poalele dealului sfânt.

5:21. Prin intermediul lui Anna cea Necredincioasă, Iosif Idewin se înrudea cu Avalek, al cărui regat se învecina cu cel al lui Arviragus. El a convertit-o pe Claudia Rufina, fiica lui Caradew, care anterior se numea Gladys; ea s-a căsătorit romanul Pudens şi a avut o fiică, Pudentia. Când avea douăzeci şi opt de ani, Caradew a fost trădat de Arisia, regina ţinutului Bryantis, care s-a aliat cu romanii. El s-a căsătorit cu Genuissa, fiical lui Claudius, pentru a pecetlui un acord de pace. Numele „Caradew" înseamnă „plin de iubire", însă el a preferat să folosească un nume de războinic.

5:22. Gladys, sora lui Caradew, s-a căsătorit cu Aulus Plautius, un comandant roman. Caradew avea o moşie în Siluria, şi a fost făcut căpetenie de război atunci când Guiderius, fiul lui Kimbelin, a fost ucis cu praştia lângă râul Tamisa. În anul 59 al Domnului nostru, britonii s-au răsculat sub conducerea lui Woadica, luptătorul călare, care a murit aproape trei ani mai târziu, atunci când Gulgaes a devenit căpetenie de război.

5:23. Caradew a înaintat cu suliţele sale strălucitoare şi ascuţite. Rapsozii, judecători renumiţi ai perfecţiunii, cântau cântece de laudă în onoarea lui. Chiar şi druizii din cele trei cercuri mari au vorbit cu elocvenţă în cinci dialecte şi patru limbi. În faţa lui erau dansatori veseli de pe muntele abrupt şi profeţi de la porţile cu stâlpi înalţi, consideraţi a fi oracole înţelepte.

5:24. Eu am trăit în acele zile minunate. Este dreptul meu să fiu maestrul cântăreţ, căci sunt ultimul descendent al regilor strălucitori şi cu braţul puternic din vremurile de altădată. Tatăl tatălui meu a fost un rapsod al curţii superioare, un nobil al tribului adevărat, care-l putea invoca pe Kimwy, un uriaş al cântecului, născut dintr-un popor de cântăreţi cu limba uşoară şi glasul ca de harpă.

5:25. Eu sunt pregătit ca să-i înalţ lui Caradew un cântec de laudă. Cu excepţia marelui Keili, a profeţilor atotvăzători ai ţinutului, a înţelepţilor druizi cu lanţuri de aur minunate şi a căpeteniilor de război magnifice, eu sunt cel dintâi care îmi pot deschide gura în onoarea lui. El i-

© Biblioteca Spirituală

a respectat pe toţi rapsozii îmbrăcaţi în albastru, rapsozii cântăreţi ai ţinutului, paznicii tezaurului de cuvinte înaripate. Oaspeţii asemenea mie nu au dus niciodată lipsa celor necesare traiului atâta vreme cât a domnit Caradew, acest rege măreţ care a stăpânit ţinutul acesta întins şi plin de eroi. El i-a plătit bine, în ogari lucioşi cu picioare sprintene, care aleargă după iepuri.

5:26. Bravii druizi, temuţi de vrăjmaşi, aceşti judecători îmbrăcaţi în robe lungi, au spus, „Hai să compunem cântece cu refrene melodioase pentru a-i slăvi pe eroii care-i biruie pe barbari".

5:27. Puterea rapsodului stă în scutul ridicat pe care-l scutură în faţa tumultului atunci când călăreşte alături de căpetenia de război. Stă în iepurele care tremură şi se înghesuie în vizuina lui subterană. Stă în oftatul şi în promisiunea unei fecioare cu pielea albă; în forma minunată a teribilei lame de lance; în sabia cu tăişul strălucitor care se încleştează în luptă; în căminul şi în locuinţa confortabilă a familiei.

5:28. Eu mi-am cântat ultimul cântec; zilele minunate s-au dus, iar străinii umblă acum prin ţară. Rapsozii cu inimi nobile s-au dus să-şi primească răsplata, iar gura profeţilor este pecetluită. Acum lumea are obiceiul să asculte cuvintele bolborosite ale lui Brandigan de Walsogo, care stă în faţa Palatelor Impunătoare, lângă râul tristeţii, chiar la porţile iadului.

5:29. Focurile purificatoare Kolgarth permit transmutarea şi intrarea în Rai. Fericit este cel născut din flăcări. Părinţii noştri din vechime credeau că focul este un tip de creatură care trebuie hrănită cu combustibil, căreia trebuie să i se dea raţia sa de hrană, iar în vremuri tulburi, chiar şi o jertfă umană. Cei care citesc în foc şi jăratic nu mai sunt printre noi, locul lor a fost luat de cei care citesc sorţii.

5:30. Deoarece câinii pot vedea ce se întâmplă în lumea spiritelor, tot ceea ce fac ei este important, iar omul înţelept îi priveşte şi ia aminte. Căci dacă un câine doarme înaintea focului, totul este bine, fiţi pe pace. Dacă doarme pe un pat, atunci păziţi-vă. Când doarme într-un colţ, asta înseamnă ceartă, iar dacă urlă, înseamnă moarte. Când se ghemuieşte şi chelălăie, indică prezenţa unui spirit.

5:31. Fericite sunt spiritele luminoase din Elendon, insula cerească plină de slavă unde aşteaptă să fie chemate înapoi. Toate au un Kailight (n.t. probabil un halou) în jurul capului. Noaptea, vizitează Pământul în visele lor. Dacă visul este confuz, înseamnă că viaţa va fi plină de tulburare. Dacă visul este clar, înseamnă că veţi trăi bine.

5:32. Nu căutaţi să dormiţi cu tichia de elf (n.t. în original *elfincap*) cu buline, chiar dacă vă dă o putere enormă, viziuni şi darul profeţiei. Să nu aveţi vise cu băiatul care curăţă bălegarul (n.t. în original *dungchild*), asemenea clarvăzătorilor din vechime. Nu vă uitaţi prin fereastra vasului în formă de ou. Aceste lucruri vă sunt oprite. Şi nici nu trebuie să vorbiţi cu fecioara legată de copac, care nu este alta decât Glainid, cea scoasă pe gură de o viperă. Lucrurile care se făceau în noaptea solstiţiului de vară nu mai trebuie să fie făcute.

5:33. Nu trebuie să căutaţi pietrele preţioase ale şerpilor, nici să urmăriţi lebedele, cu gândul că ceea ce este în interiorul lor poate fi al vostru. De asemenea, este un lucru nechibzuit să faceţi ca măreţul soare să coboare şi să se încarneze într-o piatră. Dacă veţi cunoaşte secretul soarelui, răsplata voastră va fi întreaga înţelepciune. Căutaţi să-l aflaţi de la Karelen.

5:34. Glasul celor vrednici, care sunt capabili să bea din Potirul de Slavă, nu se mai aude în acest ţinut, dar la fântână există acum un potir nou. Pasărea Phoenix doarme în vizuina sfântă a lui Karperal. Dacă cineva vrea să cunoască misterul vieţii şi secretele acestor lucruri, acela va trebui să urce pe Muntele Lacrimilor din Valea Morţilor, în locul de întâlnire al pocalului soarelui şi lunii. De acolo, trebuie să se ducă la Locuinţa lui Brandigan, urmând poteca misterelor. Dacă o apucă pe calea celor rătăcitori, este pierdut.

5:35. Cavalerii lui Karwidrin, care stau aşezaţi în Cercul Sacru, cunosc taina lui Dwyva. Ei poartă un război veşnic cu Puterile Întunericului. Războinicul este îndreptăţit să bea din cupa nemuririi numai atunci când a biruit în bătălia sufletească. Cavalerii lui Karwidrin sunt într-o continuă căutare. Iată înţelepciunea care îi face pe cavaleri şi pe domniţele lor să trăiască: „Bărbaţii să urmeze firea şi felul de a se purta al bărbaţilor, iar femeile să urmeze firea şi felul de a se purta al femeilor, şi să se slujească reciproc aşa cum se cuvine".

© Biblioteca Spirituală

5:36. Inima Britaniei este potirul lunii, care a fost adus aici de mâinile Căpeteniei poporului Kasini. El a venit cu corăbiile în Rafinia, care se găseşte lângă Muntele lui Lud, vizavi de Ardmoal. Apoi, a trecut prin Insdruk şi a ajuns la Itene, ascunzând odorul în Trebethew. Nu a fost prins, aşa cum spun oamenii, şi nici nu a putrezit. La timpul potrivit, odorul a fost adus la Kargwen. Acolo a fost ţinut în siguranţă, alături de Piatra de Graal şi de vasul neprihănit care a coborât pe razele soarelui. Iată cum au ajuns în Britania aceste comori ale Egiptului. Acesta a fost secretul Britaniei.

CAPITOLUL VI - SCRIERILE LUI EMRIS SKINLAKA

6:1. Maestrul s-a născut sub semnul Churlswain, la Dinsolin, numit şi Insel de către Fiii Focului, în anul în care lupii războinici i-au alungat pe Copiii Calului. Tatăl său a fost unul dintre aceia cu care Hew se mândrea. În tinereţea sa, el a fost un războinic sângeros

6:2. A fost un lider care se avânta cutezător acolo unde lupta era mai intensă, o căpetenie neînfricată în focul bătăliei. Purtătorul ciocanului de luptă era viteazul cu inimă mare. Acesta stătea aspru şi neclintit în mijlocul aprigei vărsări de sânge. Era mândru ca vulturul ucigaş care zboară în înaltul cerului.

6:3. O pasăre neagră a osândei zbura pe deasupra ţinutului atunci când şoimul îndrăzneţ a intrat în luptă. În urma lui veneau armele ascuţite care făceau să curgă sângele, lăncile nerăbdătoare să sfâşie. Gemetele muribunzilor se împăştiau ca nişte valuri într-un lac, ajungând din ce în ce mai departe. Hoarda de lăncieri stătea neclintită, apărând Valea Tadwylch. Era o vreme de încercare a bărbăţiei.

6:4. Cavalerii vor citi aceste cuvinte şi se vor umple de încântare. Se vor simţi atraşi de lăncile însângerate, de scuturile zdrobite şi de mânerele rupte. Curajoasa căpetenie a oamenilor sună din cornul cel roşu şi mătură duşmanii înfricoşaţi asemenea mărilor înspumate. Aceia au fost mistuiţi de suflarea lui arzătoare, la fel cum focul face ravagii printre tufişuri şi printre ferigile înalte şi brune.

6:5. Războinicii aflaţi pe cai au declanşat un asalt final. Căpetenia rapsozilor îmbrăcaţi în albastru l-a măturat pe vrăjmaşul aflat în faţa lui. Şi-a ridicat apoi scutul roşu şi sabia ascuţită şi împodobită cu sângele rubiniu al luptătorilor. A fost o zi extraordinară pentru conducătorul bătăliei, pentru liderul celor puternici, pentru lăncierul îmbrăcat în zale, vlăstarul unui popor strălucit.

6:6. Numai bărbaţii adevăraţi cunosc bucuria victoriei. Aceştia l-au aclamat pe cel care a condus bătălia şi care a fost irezistibil în asalturile sale. Lăncile sale i-au buimăcit pe înfricoşătorii străini însetaţi de sânge. El a mânuit groznica sabie de luptă care a pus la încercare curajul oamenilor. Acelea au fost nişte zile minunate. Acum, doar oameni înguşti la minte şi bufoni cu inima slabă scriu pamflete despre faimoşii eroi. Unde sunt bărbaţii curajoşi; unde sunt domniţele caste?

6:7. Noi nu am avut nicio vină pentru vărsarea de sânge, căci eram îndreptăţiţi să avem parte de pacea plugului. Răsplata războinicului este liniştea pe care o are la bătrâneţe. Stâlpul bătăliei, ale cărui mâini au mânuit odinioară săbiile care retează, căpetenia dragon, acum a ajuns la bătrâneţe şi este neputincios. Aşa că ce importanţă are dacă va fi găsit printre femeile nobile? Căci el şi-a dovedit curajul înaintea bărbaţilor.

6:8. Iată cum a vorbit maestrul la curtea regelui: „Eu sunt un om care nu şi-a ocolit niciodată îndatoririle. Am stat neclintit în mijlocul bătăliei. I-am doborât pe mulţi cu loviturile mele puternice. Dacă am fost ceea ce am fost, mă face acest lucru mai puţin calificat să vorbesc despre lucrurile spirituale? Eu am stat la intrarea mormântului şi am dormit somnul inspirator. Pe măsură ce braţul îmi slăbeşte, spiritul meu devine mai puternic. Nu mai sunt un războinic, ci un om al păcii. Însă nimeni să nu spună înaintea mea că m-am sustras de la testul curajului. Acum nu sunt un bărbat inferior. Ascultă vorbele mele şi lasă-ţi inima să judece”.

6:9. „Dacă cineva urmăreşte o rază de soare până la sursă, va descoperi soarele; şi tot aşa,

© Biblioteca Spirituală

dacă îşi urmăreşte mintea, va ajunge la Sursa Divină din care a venit. Din Dumnezeul

Preaînalt se revarsă scânteia inspirată din oameni, care aprinde flacăra Înţelepciunii, Adevărului şi Bunătăţii. La rândul ei, mintea îşi proiectează şi ea gândurile şi planurile, care capătă formă atunci când sunt exprimate în cuvinte. Când gândurile unui om provin dintr-o minte spirituală, acestea reflectă natura Spiritului aflat mai presus de toate Spiritele. Când ele sunt stimulate de dorinţe, sentimente şi pofte, nu fac altceva decât să reflecte influenţa materiei asupra minţii".

6:10. „Omul individual nu este o fiinţă separată de toate celelalte, care trăieşte izolată în propria curte. Toate lucrurile se află în unitate, iar gândurile şi sentimentele celorlalţi, vii sau morţi, trec prin oameni aşa cum apa trece prin branhiile unui peşte. Nimeni nu este izolat de curgerea liberă a vieţii, al cărei scop este să dea naştere unor noi forme de viaţă, absorbindu-le pe cele vechi şi uzate şi înlocuindu-le cu unele noi".

6:11. „Aveţi încredere, căci acesta este copilul studiului şi al sârguinţei. Însă dacă este cuprins de credulitate sau apatie, atunci devine un lucru nefolositor. Credinţa nu este o scuză, ci o expresie a speranţei. Dacă ajunge să devină un refugiu pentru cei creduli, atunci nu va dura prea mult. Credinţa este lancea celor înţelepţi şi cârja celor proşti".

6:12. Regele i-a spus maestrului, „De ce tu, care eşti un războinic, ai de-a face cu oameni necivilizaţi şi ignoranţi? Unii chiar spun că preferi tovărăşia lor în locul celei a înţelepţilor şi nobililor". Maestrul a răspuns, „Sire, o să-ţi spun cum a reacţionat la o astfel de întrebare un Învăţător mai mare decât mine. Într-o ţară aflată dincolo de ape, un om bogat a dat un ospăţ, la care a fost poftit şi acest Mare Învăţător. Aşa cum era obiceiul pe acolo, în afara locului unde se desfăşura ospăţul s-a adunat o gloată pestriţă de pierde-vară, beţivi, hoţi, escroci şi prostituate. Ei bine, după ce prima parte a ospăţului s-a încheiat, Învăţătorul s-a dus şi s-a aşezat în mijlocul celor aflaţi afară şi a vorbit cu ei, pe înţelesul lor, despre lucruri înălţătoare".

6:13. „Cei dinăuntru şi ucenicii acestui Om erau mâhniţi de lucrul acesta, de aceea au trimis doi oameni, care i-au spus Marelui Învăţător, «Stăpâne milostiv, este înţelept să te comporţi aşa? Se va duce imediat vorba despre ceea ce faci şi când se va afla cu cine te întovărăşeşti, oamenii chibzuiţi Te vor ocoli». Marele Om a răspuns, «Un om de valoare nu încetează niciodată să-şi facă datoria, oriunde s-ar afla, iar prin ceea ce sunt am o datorie de a mă ocupa de astfel de oameni. În privinţa reputaţiei Mele, nu v-am spus că aceasta este folositoare numai atunci când slujeşti? Aceştia, pentru că sunt copiii lui Dumnezeu, sunt fraţii noştri, chiar dacă în vieţile lor au parte de mai multe probleme decât ştiţi voi. Şi pentru că nu cunoaşteţi natura poverilor lor, voi, care vă consideraţi înţelepţi, nu puteţi să renunţaţi să fiţi înţelegători şi plini de comapasiune»".

6:14. „Aceşti păcătoşi nu îşi ascund vina, însă o astfel de onestitate se poate transforma în vină, iar vina în remuşcare. Cei din interior sunt destul de deştepţi să-şi acopere vina, iar duplicitatea şi necinstea lor nu poate duce la ruşine şi căinţă, fiindcă ei cred că sunt mai deştepţi decât aceia care se află aici. Să presupunem că cei dinăuntru, care îi disprețuiesc pe aceşti păcătoşi, ar trebui să se dezbrace de veşmintele ipocrite cu care-şi acoperă păcatele. Ce credeţi că aţi vedea? Vă spun Eu, înfăţişarea interioară a multora dintre cei din interior este mai hidoasă decât a multora dintre aceia care sunt afară".

6:15. „Cei care sunt înăuntru au mai mult şi prin urmare ar trebui să se ridice deasupra ispitei, însă Eu vă spun că omul care are cel mai mult este adesea cel mai avar. Desfigurările provocate de păcat nu sunt provocate doar de fapte, ci şi de dorinţele înăbuşite".

6:16. „Eu le spun celor care stau lângă vasele cu carne, voi râvniţi la averea altora. Voi invidiaţi casa ori soţia aproapelui vostru. Gânduri indecente vă perpelesc minţile atunci când priviţi la femei, aşa încât trupurile voastre tânjesc după ele. Minţiţi în fiecare zi, fiindcă vă doriţi bogăţie, poziţie socială şi faimă. Bărbatul care are invidie în inimă suferă ca un hoţ, iar femeia care poftește în inima ei este o târfă.

6:17. Cei dinăuntru au auzit aceste cuvinte, însă au tăcut din gură şi au rămas liniştiţi. Învăţătorul le-a zis celor care erau lângă el, „Inimile lor sunt cele care îi învinuiesc, căci inimile celor puri nu fac asemenea acuzaţii. Cei impuri acoperă răul şi îşi întinează inimile cu etalarea

© Biblioteca Spirituală

unei virtuţi ipocrite. Ei îşi ascund adevăratele gânduri, arătând că dispreţuiesc lucrurile pe care inimile lor îşi doresc să le facă. Îi ocărăsc pe alţii pentru păcatele lor, însă aceasta este o ipocrizie. Îşi îmbrăţişează reputaţia lor lumească câştigată prin înşelăciune, dar dacă şi-ar da la o parte masca, ar arăta ca aceia care se bălăcesc în mlaştina gândurilor păcătoase şi a viciilor ascunse".

6:18. Într-o zi, maestrul s-a dus în tabăra unor oameni care se închinau la idoli şi i-a spus unuia care se afla acolo, „De ce te închini unor idoli de lemn şi piatră?". Închinătorul la idol a răspuns, „Ca să îmi asigure hrană şi adăpost şi ca să mă ferească de rele". Maestrul a zis, „Cum ar putea să facă aceste lucruri dacă nici măcar nu poate să se mişte singur?". Închinătorul la idol a zis, „Tu cui îi slujeşti?". Maestrul a răspuns, „Eu sunt slujitorul Marelui Dumnezeu Aflat Mai Presus De Toţi Zeii, care-i poate hrăni pe cei care i se închină, oriunde s-ar afla". Celălalt a spus, „Vezi, faptele tale îţi contrazic vorbele, căci dacă Dumnezeul tău este pretutindeni, atunci de ce ţi-ai părăsit casa aflată dincolo de pădurea cea mare pentru a rătăci pe aici?". Maestrul a răspuns, „Eu nu mă aflu aici doar pentru a-l sluji pe Dumnezeu, ci pentru a te sluji şi pe tine. Eu îţi aduc hrană sănătoasă, ca dar de tovărăşie".

6:19. Pe când călătorea împreună cu nişte nomazi, maestrul s-a uitat într-un lac şi văzând toată viaţa care era în el, a spus, „Ce imaginaţie are Dumnezeu!". Aceia i-au zis, „Tu ai învăţat la umbra Marelui Maestru şi te poţi uita la ceea ce aruncă umbra, dar ce se va întâmpla cu copiii noştri şi cu copiii lor, care vor cunoaşte doar umbra unei umbre?". Maestrul a spus, „În spatele fiecărei umbre există un lucru substanţial. Dacă vedeţi o umbră, să fiţi siguri că undeva există o substanţă".

6:20. Era cu ei şi un boiangiu, care folosea fructele necoapte ale verigarului, utilizate la vopsit, ca laxativ. Din drobiţă (n.t. *Genista tinctoria*) se face o vopsea galbenă, iar dacă este amestecată cu lemn şi var rezultă o culoare verde. Nomazii aveau o lampă de noapte, pe care o făceau încâlzind în foc câteva cochilii de stridie până când se făceau albe. Apoi le încălzeau într-un recipient, împreună cu o cantitate dublă de pucioasă, timp de trei ore, până când se făceau roşii. Şi în felul acesta aveau o lampă de noapte.

6:21. De nenumărate ori, maestrul a rostit cuvinte înţelepte, pe care adepţii lui le-au consemnat în scris, deoarece el ştia cum să vorbească. Şi a zis, „Când bate vântul, el descoperă orice deschidere. Ţineţi ochii bine deschişi şi urechile bine deschise înainte de căsătorie, iar după aceea doar pe jumătate. Nici măcar un hoţ nu fură de la vecinii săi. Ce-i pasă lupului dacă stâna este distrusă. Progresul reprezintă creaţia oamenilor nemulţumiţi. Omul înţelept învaţă să iubească ceea ce trebuie iubit şi să urască ceea ce trebuie urât, dar cel mai important este să ştiţi diferenţa dintre ele. Un copil trebuie să se comporte cu părinţii săi în aşa fel încât aceştia să nu fie îngrijoraţi de nimic, decât de sănătatea lui, şi el trebuie să aibă încredere în înţelepciunea cu care acţionează".

6:22. „Nicio lege nu va putea vreodată să-l lipsească pe un bărbat de calităţile masculine sau să anuleze virtutea unei femei. Pentru nomazi, vechea lege este bună. Se spune că cel care ucide un om pe nedrept, care fură sau jefuieşte cu violenţă, care violează sau seduce o fecioară sau o doamnă, va fi pus într-o cuşcă de împletituri de răchită împreună cu alţii şi li se va da foc. Acum nu se mai practică aşa ceva, însă persoana respectivă va fi spânzurată la o răscruce".

6:23. „Nu este un lucru nelegiuit ca un soţ să-l ucidă pe seducătorul soţiei sale. Nelegiuire este atunci când cineva îi cere soţiei sale să lingă cenuşă de pe vârful unei lănci pentru a-şi dovedi virtutea. Primul drept pe care Dumnezeu l-a dat omului a fost acela de a-şi păstra familia neatinsă; şi este de datoria conducătorilor să susţină dreptul acesta. Cele şapte calităţi ale bărbăţiei sunt: curajul, tăria morală, bunătatea, integritatea, sinceritatea, respectul şi caracterul protector".

6:24. Un străin s-a apropiat de maestru şi i-a zis, „Nu-mi plac metodele Tale".

Maestrul a răspuns, „Da? Ei bine, nici eu nu sunt mulţumit de ele. Spune-mi, cum îi inspiri tu pe oameni să trăiască în armonie unii cu alţii?". Străinul a spus, „Eu nu fac lucrul acesta". Atunci maestrul a zis, „Eu prefer să fac, aşa cum fac eu, decât să nu fac, aşa cum faci tu".

6:25. Străinul a zis, „Învăţăturile Tale sunt intransigente. Nu este mai înţelept să acţionăm cu moderaţie?". Maestrul a răspuns, „Eu nu sunt interesat de o credinţă moderată, de o bunătate

© Biblioteca Spirituală

moderată, de o cinste moderată sau de o virtute moderată. În lucrurile de importanţă vitală nu poate exista moderaţie. Eu nu îl apreciez pe omul moderat. Tu ai mânca un ou moderat de proaspăt sau ai vrea să locuieşti într-o casă care te protejează doar parţial de vânt şi ploaie? Ai fi mulţumit să primeşti doar o parte din leafă sau ca robii tăi să muncească cu moderaţie? Eu nu sunt un om moderat, ci unul care-şi impune standardele cu fermitate. Un standard de moralitate moderată nu poate fi numit standard. Ar putea oare o armată de bărbaţi moderaţi să apere ţinutul?".

6:26. Maestrul a continuat, „Omul trăieşte pentru două lucruri: să dobândească cunoaştere şi iscusinţă, şi să-şi rafineze spiritul prin intermediul experienţei. Cel care porunceşte şi este un om integru este asemenea stelei polare, care rămâne în acelaşi loc, în timp ce celelalte stele se învârt în jurul ei. Ca să-ţi transmit esenţa învăţăturii mele, ţi-aş spune aşa: Ai grijă ca toate gândurile tale să fie bune".

6:27. Cineva l-a întrebat pe maestru, „Cine trebuie să fie învăţătorii noştri?". Maestrul a răspuns, „Aceia care vor revitaliza vechea înţelepciune a strămoşilor lor, care au trăit în acest ţinut, şi care îi vor adăuga noua cunoaştere". Când au întrebat cine ar trebui să predice, el a zis, „Acela care nu trebuie să predice ceea ce doreşte ca alţii să practice este unul pentru care aceste practici nu sunt normale (n.t. în original exprimarea este confuză). A învăţa fără a gândi este un lucru inutil; a gândi fără a învăţa nu este de niciun folos".

6:28. „Înţelepciunea nu constă în lucrurile pe care omul le ştie, ci în faptul că îşi dă seama de limitele cunoaşterii sale. Întotdeauna să ascultaţi, dar să vorbiţi rar. Atunci când aveţi o îndoială, păstraţi tăcerea, şi în felul acesta rareori veţi da de bucluc. Ţineţi-vă ochii deschişi, însă uitaţi de acele lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vedeţi. Nu bârfiţi niciodată şi ocoliţi-i pe clevetitori".

6:29. Maestrul a fost întrebat, „Cum ar trebui să se poarte un stăpân cu slujitorii săi?", iar el a răspuns, „Să-i promoveze pe aceia care sunt vrednici şi să le răsplătească loialitatea, şi să-i pregătească pe aceia care sunt incompetenţi. A şti ce este bine să faci şi a nu face acel lucru reprezintă o dovadă de laşitate. Toţi oamenii vor să fie bogaţi şi să aibă o poziţie socială înaltă, însă dacă acestea pot fi dobândite sau păstrate doar în detrimentul crezului lor, atunci trebuie să renunţe la ele. Sărăcia şi subordonarea displac tuturor, însă dacă evitarea lor aduce atingere crezului pe care îl au, atunci ar fi mai bine să le accepte cu bunăvoinţă".

6:30. Deveniţi paladini (n.t. cavaleri cu armuri strălucitoare) printre oameni şi puneţivă în sluja cuvintelor acestor scrieri. Inspiraţia este divină, însă medium-ul este omul. În trecut, lumina pură a Adevărului era ascunsă de mulţime în parabole şi cuvinte înceţoşate. Parabolele erau pe înţelesul oamenilor. Religia a degenerat deoarece oamenii nu înţelegeau aspectele sale înalte, şi nici nu se dorea să se arunce perlele înaintea porcilor, de aceea au apărut misterele, ceremonialurile, idolii şi simbolurile. Oamenii venerează mai degrabă reprezentările lui Dumnezeu, deoarece nu îl pot înţelege şi nici nu vor să facă efortul să îl înţeleagă. Dar sufletul nobil nu are nevoie ca Dumnezeu să fie reprezentat prin lucrurile acestei lumi pentru a-l putea înţelege.

6:31. Există adamiţi, ale căror suflete dorm înlăuntrul lor, şi există oameni ai lui Dumnezeu, care sunt fiinţele cele mai desăvârşite de pe Pământ. Aceste mistere sunt păstrate şi apărate de Cavalerii lui Karwidrin, însă au ajuns la maestrul nostru prin intermediul lui Gwalgwin, purtătorul blazonului şoimului alb, şi al lui Gwalanad, Şoimul Verii. De asemenea, şi prin intermediul lui Palader, lăncier al lui Lancelot, care a purtat lancea mistică a lui Lot.

Cei care sunt pregătiţi, vor citi aceste lucruri cu înţelegere.

6:32. Cuvintele sunt lucruri misterioase, care pot să ascundă lucruri profunde, însă iluminarea nu vine cu uşurinţă sau doar citind ceea ce este scris. Măreţia a intrat în declin în acea lungă perioadă de pace, când cavalerii s-au relaxat şi au început să umble după plăceri. Oamenii au uitat de unitatea lor din trecut şi au început să se certe şi să se răzvrătească. Pacea este o boală fatală pentru Fiii Britaniei. S-a spus despre căpetenia lor de război că a pierdut toate bătăliile mici şi le-a câştigat pe toate cele mari.

6:33. Arta scrisului a venit în Britania odată cu cel cu fruntea înaltă, care l-a învăţat pe

© Biblioteca Spirituală

Ivern, care la rândul lui avea şapte scribi. El i-a spus regelui, „Această artă ciudată îi va face pe britoni mai înţelepţi şi le va pune în valoare amintirile, căci în această insulă a fost adusă chiar esenţa amintirii". Regele a zis, „Minunat, dar cu toate că eşti pregătit să păstrezi amintirile, eşti tu capabil să judeci valoarea acestei arte? N-ar trebui ca lucrul acesta să-l facă altcineva? Olarul nu poate judeca valoarea vaselor pe care le face, şi nici cavalerul nu poate judeca valoarea calului său. Prin urmare, abilitatea de a judeca utilitatea sau nocivitatea acestui nou lucru aparţine cu siguranţă altcuiva. Ei bine, tu, care eşti un maestru al literelor, ai fost atât de influenţat de iubirea ta pentru ele, încât le înzestrezi cu puteri opuse celor pe care le au în realitate. Căci lucrul acesta nou nu va spori amintirile, ci îi va face pe cei care învaţă această artă ciudată să uite mai uşor. Ea îi încurajează pe oameni să nu-şi mai folosească memoria. Sunt oare egale picioarele unui călăreţ cu cele ale unui om care merge pe jos? Cu timpul, oamenii îşi vor pune nădejdea în scriere, iar semnele acestea ciudate vor descuraja memorarea. Ele nu sunt un instrument al memoriei, ci al reamintirii. Cei care învaţă să citească multe lucruri, fără a avea parte de o instruire corespunzătoare, vor părea că au ajuns să cunoască multe lucruri în privinţa cărora sunt de fapt ignoranţi. Şi va fi greu să te mai înţelegi cu ei, căci nu vor fi înţelepţi, ci doar vor da impresia că sunt".

6:34. Aşa se face că arta scrisului nu a venit cu uşurinţă în Britania. Însă au existat dintotdeauna litere pe pietre şi semne pe beţe, însă acestea nu erau pentru oamenii de rând. Dă-i unui măgar să mănânce ovăz şi el va fugi după scaieţi. Aşa este şi firea omului, şi niciodată un măgar care a plecat nu s-a întors acasă cal.

6:35. Regele îl aruncase în temniţă pe unul dintre adepţii maestrului, şi când maestrul a căutat să se plângă regelui, servitorii acestuia l-au alungat. El s-a întors, însă acum aceştia au asmuţit asupra lui câinii de vânătoare. Maestrul a rămas pe loc şi nu a făcut nicio mişcare, spunându-şi în sinea lui că dacă Dumnezeu a rânduit să fie muşcat de câini, atunci aşa să fie. Câinii s-au oprit în faţa lui şi au refuzat să se supună îndemnurilor celor care îi dresaseră. Acest lucru a umplut de mirare inima regelui, căci el cunoştea firea câinilor Britaniei, aşa că a eliberat prizonierul.

6:36. Aici a fost provocat maestrul să-l arate pe Dumnezeul său. Aceştia au zis, „Deşi tu ne critici idolii, cel puţin noi avem o imagine a zeilor noştri, pe când tu nu ai nici măcar aşa ceva. Cuvintele tale nu sunt altceva decât vorbe în vânt". Maestrul a zis, „Acestea sunt doar zvonuri; unor oameni li s-a revelat mâna lui Dumnezeu. Nu a făcut ea în faţa ochilor tăi să iasă un lăstar dintr-un toiag, şi acel toiag uscat nu a prins rădăcini într-un pământ străin? La fel se va întâmpla şi cu cuvintele mele".

6:37. „În perioadele de veghe nocturnă, eu am auzit Spiritul lui Dumnezeu zicând, «Du-te şi du necredincioşilor cuvintele Mele de Adevăr, căci ele vor fi ca ploaia care pune capăt secetei. Cuvintele Mele se vor înfige adânc într-un sol fertil. Frumuseţea lor va fi asemenea unui copac sfânt. Mirosul lor va umple pământul asemenea parfumului luat de vânt de pe o pajişte proaspăt cosită. Tu, robul Meu, vei sădi un copac care va oferi adăpost tuturor popoarelor»".

6:38. „Tu zici, «Arată-ne calea», iar eu spun, mergi doar puţin şi vei ajunge la o bifurcaţie a drumului; de acolo, ia-o la dreapta. Mergi pe drumul acela până când ajungi la un han. Treci de el şi apuc-o pe drumul care merge spre stânga. Puţin mai departe pe acest drum vei ajunge într-un sat, iar dincolo de el este o alee care merge spre stânga. La o distanţă de o milă pe această alee se află o ridicătură, iar de acolo vei putea vedea destinaţia către care te îndrepţi".

6:39. „Un om căruia i s-au dat toate aceste indicaţii, căci eu cunosc foarte bine această regiune, poate greşi drumul şi se poate rătăci. Un alt om vine mai târziu şi i se dau exact aceleaşi informaţii, iar acela ajunge la destinaţie. Fără îndoială că primul om îl va ocărî pe cel care i-a dat indicaţiile şi va pune toată vina pe umerii lui, susţinând că aceste indicaţii au fost greşite. Celălalt însă va spune că au fost extrem de precise".

6:40. „Pe aceia care ascultă cu înţelegere, cuvintele mele îi îndrumă pe drumul destinului lor. Acest drum nu se va schimba, ci va fi întotdeauna acolo. Şi aici este unul care cunoaşte bine drumul şi care oferă indicaţii clare. Însă unii se rătăcesc, pe când alţii ajung acolo în siguranţă. Eu doar arăt drumul, sunt lumina de pe cale. Eu îi instruiesc pe toţi în acelaşi fel".

© Biblioteca Spirituală

6:41. „Ţi-am spus eu vreodată că dacă m-ai urma ţi-aş face cunoscute toate tainele şi ţi-aş dezvălui toate misterele ascunse? Nu ţi-am spus aşa ceva, fiindcă aceste lucruri nu sunt pentru toţi oamenii. Să presupunem că un om a fost lovit în piept de o săgeată, iar prietenii lui cheamă un doctor iscusit în asemenea chestiuni. Ce s-ar întâmpla dacă omul ar spune, «Nu voi scoate săgeata până când nu voi şti cine a tras-o şi cel fel de arc a folosit; dacă arcaşul era blond sau brunet, înalt sau scund; trebuie să îi cunosc numele şi să ştiu din ce trib face parte; şi mai vreau să ştiu dacă săgeata are pene de gâscă sau de găină»”.

6:42. „Astfel, cel rănit va muri, şi toate aceste întrebări nu-i vor fi de niciun folos. Viaţa omului respectiv se va sfârşi, însă întrebarea cea mai importantă, care va rămâne fără răspuns, este aceasta: De ce a fost trasă săgeata? La fel de nesăbuit este să spui, «Nu voi accepta învăţăturile acestui om până când nu voi şti de unde a venit, cine este tatăl său şi care este averea sa»”.

6:43. „Cineva vrea să ştie cum arată ţara Egiptului, însă nu vrea să îndure disconfortul şi pericolele călătoriei. Cu toate acestea, atunci când oamenii care au făcut călătoria îi povestesc cum este acolo, el spune, «Nu cred nimic până când nu o să văd cu ochii mei»”. Aşa încât nu are altă variantă decât să facă călătoria sau să îi creadă pe aceia care au făcut-o. Nimeni nu este îndreptăţit să spună, «Dacă nu am văzut cu ochii mei, dacă refuz să înfrunt pericolele şi disconfortul, înseamnă că locul acela nu există»”.

6:44. Maestrul a fost întrebat, „Cum trebuie să trăim ca să fim în armonie cu Dumnezeu?”. El a răspuns, „Să nu spuneţi că voi trăiţi pentru Dumnezeu, căci orice face omul îi slujeşte numai lui însuşi; îl puteţi sluji pe Dumnezeu numai dacă îi slujiţi pe oameni. Urmaţi cuvintele celor înţelepţi şi nu alergaţi după proşti. Învăţaţi despre viaţă şi bucuraţi-vă la maximum de ea. Viaţa trebuie trăită cu emoţie şi bucurie, dar nu pentru plăcerile şi satisfacţiile pe care le oferă. Disciplinaţi-vă activităţile zilnice şi nu le permiteţi să devină împovărătoare. Câştigaţi-vă cele necesare traiului în mod plăcut, şi în tot ceea ce faceţi fiţi cinstiţi, harnici şi grijulii”.

6:45. „Nu permiteţi gândurilor voastre să fie stârnite de orice vânt care bate. Sa-r putea să vă vină în minte acest gând: «Ştiu că condiţiile imperfecte pot fi date de-o parte. Ştiu că mă pot lepăda de lucrurile impure». Însă omul poate chiar să fie binecuvântat cu lucrurile bune ale vieţii şi cu toate acestea să rămână trist, fiindcă aceasta este natura lui. Fericirea şi veselia nu sunt lucruri care decurg din acţiunile întreprinse sau care sunt rodul împrejurărilor. Nefericirea unui om trist vine din interiorul său”.

6:46. „Lucrurile pe care le faceţi zilnic trebuie îndreptate spre ceea ce este bine pentru voi. Trebuie să aveţi o înţelegere a căii pe care o urmaţi. Fiţi integri, vorbiţi împăciuitor şi purtaţi-vă raţional; fiţi blânzi, dar nu docili, şi feriţi-vă de îngâmfarea deşartă. Fiţi mulţumiţi, nu vă doriţi prea multe lucruri materiale, şi păstraţi-vă mintea chibzuită şi calmă. Fiţi prevăzători, nici prea obaznici, nici prea zgârciţi. Nu faceţi nimic rău, căci nu aceasta este calea unui cavaler. Să nu înşelaţi sau să batjocoriţi pe altul pe nedrept. Eliberaţi-vă de trândăvie şi fiţi plini de bunăvoinţă cu toţi cei din jur”.

6:47. „Mulţi doar vor citi aceste lucruri, însă le vor intra pe o ureche şi le vor ieşi pe cealaltă. Nu există nicio virtute numai în faptul că sunt citite; ca să capete valoare, ele trebuie puse în practică. Înţelepciunea poate fi dată oamenilor, însă numai ea nu îi poate face înţelepţi. Înţelepciunea este ca o mână de seminţe scoase dintr-un sac. Nu au nicio valoare dacă nu sunt semănate, îngrijite şi culese”.

6:48. „Aveţi mereu grijă ce faceţi. Cunoaşteţi-vă trupul din interacţiunea lui cu mediul exterior. Cineva se gândeşte, «Acest trup pe care-l port ca pe un veşmânt este ceea ce fac eu din el». El nu-şi neglijează trupul şi este mereu conştient de existenţa sa şi de activităţile pe care le desfăşoară. Această conştientizare este numită atenţie deplină. Starea de atenţie deplină poate fi atinsă prin contemplarea trupului”.

6:49. „Omul atent este permanent conştient de fiecare acţiune şi de consecinţele acesteia. El ştie ce face, dacă stă pe loc sau dacă se angajează într-o activitate. Este conştient de tot ce face trupul şi are un deplin control asupra lui. Ştie că trupul său este plin cu diferite lucruri, de aceea îl priveşte ca pe un sac al unui negustor ambulant. Îşi contemplă trupul în fiecare zi, şi în felul

© Biblioteca Spirituală

acesta îşi dezvoltă atenţia”.

6:50. „Contemplaţi-vă în singurătate acest trup alcătuit din elemente pământeşti şi înţelegeţi că acela care contemplă este spiritul. Gândiţi-vă că trupul este mort. Ce-l animă oare? Ce este viaţa? Fiţi atenţi la toate trăirile voastre. Dacă experimentaţi ceva neplăcut, fiţi atenţi şi constataţi acest lucru. Fiţi atenţi la tot ce se întâmplă în jurul vostru, la geamătul vântului, la cântecul păsărilor, la foşnetul ierbii şi la şoaptele frunzelor”.

6:51. „Înţelegeţi diferenţa dintre ceea ce este generat de trup şi ceea ce este generat de spirit. Rămâneţi atenţi la sentimentele voastre. Învăţaţi-vă trupul să se cunoască mai în profunzime şi să înţeleagă mai bine mediul său de viaţă. Atunci când un om este atent la ce se revarsă din trup şi la ce se revarsă din spirit, el ştie că este trup şi suflet în acelaşi timp”.

6:52. „Fiţi atenţi la ceea ce este bine şi la ceea ce este rău. Gândurile se tulbură atunci când nu sunt direcţionate; aşa încât, asemenea cailor, ele trebuie strunite cu ajutorul frâului. Există gânduri înalte şi gânduri meschine, gânduri care se ridică ca urmare a dorinţelor trupeşti şi gânduri care se ridică ca urmare a îndemnurilor iubirii purificatoare”.

6:53. „Omul înţelept rămâne atent la toate lucrurile şi nu trece cu vederea dorinţele care împing la indolenţă, rea voinţă, mânie, îngrijorare şi şovăială. Fiţi atenţi la idei şi idealuri. Fiţi atenţi la felul în care lucrează ochii, nasul, gura, urechile şi pielea”.

6:54. „Calea adevărată presupune biruirea sinelui şi dobândirea controlului asupra condiţiei pământeşti, căci pe măsură ce omul se schimbă, se schimbă şi această condiţie. Omul trebuie să poată să spună, «Acest lucru face parte din mine, iar acesta nu». Atenţia lui trebuie să se împartă în două, să cunoască lucrurile care aparţin Pământului şi lucrurile care aparţin spiritului”.

6:55. „El trebuie să călătorească pe cărarea cea mare, fiind conştient de sinele său dublu. Trebuie să-i observe pe ceilalţi, pentru a vedea dacă au această calitate a atenţiei. Trebuie să se lase posedat de spiritul lui, căci omul posedat de propriul spirit acţionează cu calm, este atent şi conştient de sine însuşi. Omul tulburat este acela care umblă cu simţurile nepăzite. Lipsit de atenţie, acesta va fi şovăitor şi instabil în gândire”.

6:56. „Viaţa dumnezeiască este aceea care atrage prietenia, această apreciată revelaţie a frumuseţii. Ea înseamnă căutarea frumuseţii în toate lucrurile. Profetul sfânt, care stă în chilia sa austeră, umedă şi întunecată, nu este cu adevărat sfânt. Predicatorul cu faţa lungă nu este cu adevărat sfânt”.

6:57. „Viaţa dumnezeiască este asociată cu frumuseţea. Ori de câte ori omul aspiră la frumuseţea purităţii spiritului, el va fi înălţat. Oamenii s-au încurcat ca nişte păsări în plasă pentru că nu au înţeles adevărata natură a dumnezeirii. Ei sunt ca o piele acoperită cu mucegai, ca nişte buşteni acoperiţi cu muşchi”.

6:58. „Dumnezeirea se atinge prin abandonarea lucrurilor lipsite de valoare, prin evitarea căderii în păcatul infidelităţii, prin respingerea senzualităţii şi prin lepădarea de rău. Toate acestea se pot realiza dacă omul este atent la ele”.

6:59. „Atunci când un învăţător ia un ucenic, îi dă o primă lecţie: «Vino, fii disciplinat, învaţă ce este înfrânarea şi ce sunt îndatoririle. Învaţă care este purtarea corectă». După ce ucenicul capătă stăpânire de sine, i se va da a doua lecţie. Învăţătorul va spune, „Atunci când priveşti ceva, să nu fii indus în eroare de aspectul exterior al acelui lucru. Fii atent la impresia pe care o face asupra ta. Priveşte cu mintea tot ce văd şi ochii, şi procedează aşa cu toate simţurile. Fii conştient de absolut tot; experimentează toate lucrurile, dar nu te scufunda în nimic”.

6:60. „Cea care-l separă pe om de spiritul său este neatenţia. Însă pe măsură ce devine tot mai conştient de lucrurile materiale şi de ceea ce se întâmplă în jurul lui, el va începe să dea tot mai multă atenţie spiritului. Cel care spune, «Eu nu simt deloc spiritul», este un om neatent. El este atent la ce are în mână, dar nu este atent la ce se află dincolo. Căci ce se află dincolo este separat de un văl prin care nu poate vedea. Cum ar putea un om care este atent doar la ceea ce se află lângă el să devină conştient de lumea aflată dincolo de cunoaşterea sa limitată?”.

6:61. „Fiţi ca Pământul cel plin de spirit, care primeşte toată murdăria aruncată din trupul vostru, pe care o curăţă şi o purifică. El nu simte nici dezgust, nici plăcere, ci doar o preschimbă.

© Biblioteca Spirituală

Apa acceptă şi ce este murdar şi ce este curat, căci din îmbrăţişarea ei ambele ies învăluite în bunătate. Vântul nu este dezgustat de mirosurile fetide ale Pământului, ci le amestecă cu esenţele vieţii pământeşti, astfel încât devin nişte surse de arome plăcute".

6:62. „Practicaţi bunătatea, compasiunea, calmul şi buna-cuviinţă. Contemplaţi frumuseţea şi alungaţi urâţenia. Contemplaţi virtutea şi bunătatea şi alungaţi poftele carnale. Contemplaţi ce este etern şi alungaţi ce este trecător. Căci toate lucrurile de pe Pământ trebuie să se descompună şi să piară, iar destinul oricărei fiinţe umane este să se îmbarce şi să pornească în aventura întunecată".

6:63. Astfel a vorbit maestrul, şi a mai spus, „Trebuie să acceptaţi în ţarcul oilor toate persoanele inteligente. Acceptaţi-le doar pe acelea care vor să urmeze lumina căii voastre. Spun lucrul acesta nu pentru că doresc să câştig adepţi sau să-i întorc pe alţii de la căile lor dacă merg în lumină. Eu îi caut doar pe aceia care umblă în întuneric sau care caută o lumină mai bună".

6:64. „Căci toţi călătoresc spre Unica Lumină, însă pentru că nu o văd în toată desăvârşirea ei trebuie să umble după reflexia pe care o pot vedea. Însă fiecare vede o altă reflexie, de aceea oamenii se contrazic între ei în privinţa adevărului care stă în spatele tuturor lucrurilor. Nu fiţi unii dintre aceia care se complac în asemenea prostii inutile".

6:65. „Niciodată să nu judecaţi virtutea după aparenţele exterioare, căci atunci şi răufăcătorul şi sfântul o vor revendica. Un impostor dibaci poate atrage mai multă admiraţie decât un sfânt plin de râvnă. Nu hrăniţi la pieptul vostru omizile răutăţii, urii, invidiei şi geloziei".

6:66. „S-a spus pe bună dreptate că inima omului este ca un labirint. Bunătatea nu este ceva ce ţine doar de corectitudinea unei acţiuni, ci ea presupune în acelaşi timp ca omul să îndure totul cu stoicism şi să depăşească dificultăţile. Testul final al caracterului este atunci când necazurile lovesc cu putere. În acele vremuri, nu se pune atât de mult problema dacă omul face ceea ce trebuie, ci dacă poate să îndure cu curaj ceea ce îi face viaţa. Nicovala rămâne neclintită atunci când este lovită de ciocan".

6:67. „Curajul înseamnă ca omul să se ridice după fiecare eşec moral. El presupune păstrarea onoarei. Pentru bărbat, onoarea este ceea ce este castitatea pentru femeie. Onoarea şi curajul dau bărbatului putere interioară. Cea mai măruntă vorbă a sa ori simpla sa prezenţă aduc pace şi dau tărire celorlalţi. Niciun bărbat şi nicio femeie, oricât de smeriţi ar fi, nu pot fi cu adevărat buni dacă nu sunt capabili să facă Pământul mai bun, să ajute pe cineva sau să mângâie pe cineva cu bunătatea lor".

6:68. „Asemenea cuvinte suflă împotriva vârtejului naturii umane; cu toate acestea, ele aparţin spiritului. Când respiraţia mulţimii va copleşi acest vârtej, atunci viaţa îşi va fi atins scopul. Să nu spuneţi că zilele biruinţei vor fi aduse într-un ou de grifon".

6:69. „Nimeni nu este liber dacă nu-şi controlează propriile mişcări. Nimeni nu este liber dacă nu are stăpânire de sine. Teama este tributul pe care mintea omului îl plăteşte pentru vină. Cel care nu a fost vinovat niciodată nu cunoaşte frica. A vedea calea datoriei şi a nu o urma înseamnă a da dovadă de laşitate. Omul murdăreşte lustrul celor mai măreţe acţiuni ale sale atunci când le aplaudă singur".

6:70. „Nimeni nu este mai ticălos decât acela care face o femeie să verse lacrimi din inimă, lacrimi provocate de remuşcări şi regrete. Fiecare fecioară are potenţialul de a ajunge o doamnă. O doamnă nu se făleşte niciodată cu averea ei, ci rămâne mereu modestă şi rezervată. Ea îşi acoperă virtutea cu gingăşia unei doamne, căci aşa cum un văl sporeşte frumuseţea, tot aşa şi castitatea este sporită atunci când este protejată de un văl. Femeia înţeleaptă nu dă nicio atenţie cântecului de leagăn al păianjenului, care se revarsă de pe buzele bărbaţilor ce vorbesc despre iubire, căci păianjenul îşi iubeşte prada".

6:71. „Flecarii nu sunt de niciun folos. Ocoliţi-i pe sofişti cu sofismele lor şi fiţi prevăzători în privinţa celor care practică divinaţia. Evitaţi-i pe păgâni şi fiţi puternici ca un taur, uşori ca un şoim, iuţi ca o căprioară şi perseverenţi ca un somon. Dacă lucrurile merg împotriva voastră, să nu disperaţi niciodată. A fi înfrânţi şi totuşi a nu vă preda, aceasta este adevărata victorie! Evitaţi-i pe clevetitori şi nu plecaţi urechea la şoaptele vrăjitoarelor. Fiţi chibzuiţi; uriaşii nu merg pe cărare în tărâmul unde rege este un pitic".

© Biblioteca Spirituală

6:72. „Ocoliţi-i pe visători şi pe iubitorii de bani, pe vagabonzi şi pe femeia care hipnotizează. Evitaţi-i pe ipocriţii cu limba mieroasă, căci mai bine aţi ţine o viperă la sân decât să vă deschideţi inima unor astfel de oameni. Şi nu cumva să deveniţi grifoni”.

CAPITOLUL VII - CORRYGORSED

7:1. Ţie, Nathaniel, fiul fratelui meu Will Smith, şi lui Andrew, fratele său vitreg, vă las două cărţi întregi şi altele sub formă de fragmente. Cuvintele în sine nu sunt importante, dar semnificaţia lor este precum giuvaerurile unei coroane de aur. Însă aceaasta nu este chiar coroana; ea trebuie căutată în Karnamard, la Nantladiwen. Eu sunt un om ştiutor de carte, însă atunci când scriu despre asemenea lucruri care mai bine ar rămâne ascunse, îmi lipseşte subtilitatea.

7:2. Întrucât cei cruzi şi însetaţi de sânge se strâng în jurul nostru, iar creştinii, în zelul lor, consideră că se cuvine să plătească cu sângele lor nevinovat, căci sunt chinuiţi cu roata, cu funia, însemnaţi cu fierul încins sau chiar ucişi, vă însărcinez pe voi să păziţi cele câteva Cărţi sfinte, chiar cu preţul vieţii voastre. Fiind pe deplin convinşi că răul nu poate triumfa asupra binelui şi că zilele întunecate ale urii înfricoşătoare vor trece, păstraţi-le în siguranţă, sub jurămintele cele mai sacre care s-au rostit vreodată.

7:3. Cărţile Sfinte despre care vă spun, care de altfel sunt nevinovate, umplu de groază inimile josnice ale vrăjmaşilor noştri, aşa cum lacheul care ţine lampa provoacă agitaţie printre şobolanii din cămară. Ce secret înfricoşător ascund ele la pieptul lor, care să producă o groază atât de mare, încât picioarele să tremure atunci când înţelepciunea inocentă este menţionată în prezenţa lor?

7:4. În tot ţinutul, nu a mai rămas niciun loc liniştit, iar spiritele libere sunt ca nişte iepuri fugăriţi de câinii care adulmecă în bătaia vântului. Înainte să vină aceşti oameni blestemaţi, noi trăiam în pace şi ne aşteptam cu răbdare chemarea la jertfă. Bijuteriile sunt ascunse la loc sigur. Aceste lucruri care umează se găsesc în Cartea Recitărilor.

7:5. Există trei podoabe ale vieţii: Iubirea, Adevărul şi Frumuseţea.

7:6. Există trei lucruri care îşi au Sursa în Dumnezeu: Viaţa, Înţelepciunea şi Puterea.

7:7. Există trei lucruri de care au nevoie oamenii pentru a trăi: Folosul cel mai mare, cunoaşterea cea mai importantă şi experienţa cea mai valoroasă.

7:8. Există trei cauze care îl pot face pe om să îşi rişte viaţa în mod justificat: Stabilirea Adevărului, susţinerea Dreptăţii şi căutarea Libertăţii.

7:9. Există trei calităţi supreme cărora trebuie să li se subordoneze toate celelalte: Iubirea, Adevărul şi Binele.

7:10. Există trei lucruri pe care oamenii trebuie să le pună mai presus de ei înşişi; Credinţa lor, poporul lor şi omenirea.

7:11. Există trei lucruri pe care omul trebuie să le preţuiască mai mult decât viaţa sa şi posesiunile sale: Familia, onoarea şi reputaţia.

7:12. Există trei principii de guvernare: Asigurarea securităţii vieţii şi persoanei, asigurarea securităţii posesiunilor şi a locuinţei, şi securitatea drepturilor individuale.

7:13. Există trei lucruri pe care o cârmuire trebuie să le considere inviolabile: Familia unui om, demnitatea lui şi opiniile pe care le are.

7:14. Există trei lucruri pe care cârmuirea trebuie să le asigure: Educaţia, Justiţia şi Siguranţa.

7:15. Există trei stâlpi ai statului: Savantul iscoditor, meşterul harnic şi funcţionarul incoruptibil.

7:16. Există trei unicităţi: Un Dumnezeu, Un Adevăr şi O Creaţie.

7:17. Există trei lucruri pentru care există Pământul: Dezvoltarea sufletelor, împlinirea destinului omului şi manifestarea vieţii.

7:18. Există trei lucruri pe care bărbatul trebuie să le dea vieţii: Frumuseţea, Stabilitatea

© Biblioteca Spirituală

şi Armonia.

7:19. Există trei lucruri pe care femeia trebuie să le dea vieţii: Iubirea, Bunătatea şi Compasiunea.

7:20. Există trei lucruri pe care numai Dumnezeu poate să le facă: Reînnoirea Sa necontenită în Cercul Infinit al Veşniciei, păstrarea naturii sale neschimbătoare atunci când impregnează toate lucrurile schimbătoare şi cuprinderea tuturor lucrurilor care există.

7:21. Există trei lucruri care se aşteaptă de la un bărbat: Capacitatea de a schimba ceea ce se poate schimba, de a accepta ceea ce nu se poate schimba şi de a cunoaşte diferenţa dintre ele.

7:22. Există trei virtuţi ale fecioriei: Chibzuinţa, Puritatea şi Decenţa.

7:23. Există trei virtuţi ale unei soţii: Loialitatea, Hărnicia şi Maternitatea.

7:24. Există trei graţii: Credinţa, Speranţa şi Iubirea.

7:25. Există trei lucruri care trebuie ştiute despre Dumnezeu: El trebuie căutat, omul nu-i poate da nimic care să-i sporească Măreţia şi faptul că El sălăşluieşte în propria Lege.

7:26. Există trei drepturi ale omului: Libertatea de mişcare, dreptul la intimitate şi dreptul de a-şi spune părerea.

7:27. Există trei lucruri pe care Dumnezeu i le cere omului: Efortul, Curajul şi Respectul pentru ceea ce este sacru.

7:28. Există trei îndatoriri ale femeii: Să se reproducă şi să perpetueze specia umană, să inspire omenirea, şi să înfrumuseţeze viaţa.

7:29. Există trei îndatoriri ale bărbatului: Să protejeze rasa, să se lupte pentru progres şi să eleveze omenirea.

7:30. Există trei lucruri care deformează sufletul: Răutatea, Înşelăciunea şi Senzualitatea.

7:31. Există trei reguli care guvernează relaţiile unui om cu semenii lui: Ce are nevoie de la altul, ce nu îşi doreşte de la altul şi ce priveşte cu indiferenţă, considerând că este problema celuilalt.

7:32. Există trei lucruri care distrug viaţa unui om: O soţie infidelă, invazia străinilor şi o boală cumplită.

7:33. Există trei principii ale măreţiei: Supunerea în faţa legii, preocuparea faţă de interesul comun şi puterea de a îndura cu dârzenie toate loviturile sorţii.

7:34. Există trei stări ale fiinţării: Aceea a lui Dumnezeu în Marele Cerc, aceea a Spiritului în Cercul Exterior şi aceea a Materiei în Cercul Interior.

7:35. Există trei îndatoriri de părinte: A proteja, a îngriji şi a educa copilul.

7:36. Există trei îndatoriri ale unui copil faţă de părinţii săi; Supunerea, Respectul şi Loialitatea.

7:37. Există trei calităţi ale unui soţ: Consideraţia, Firea Protectoare şi Grija.

7:38. Există trei lucruri esenţiale ale firii bărbăteşti: Curajul, Tăria Morală şi Onoarea.

7:39. Există trei calităţi ale firii femeieşti: Loialitatea, Decenţa şi Blândeţea.

7:40. Există trei giuvaeruri ale feminităţii: Puritatea, Buna-cuviinţă şi Circumspecţia.

7:41. Există trei calităţi principale ale Bărbatului Adevărat: Stăpânirea de sine, capacitatea de a rămâne calm în condiţii de stres şi atunci când este provocat, şi capacitatea de a nu-şi susţine drepturile într-un mod prea rigid.

7:42. Există trei lucruri la un bărbat pe care alţi bărbaţi le urăsc: Să spună ceva şi să creadă altceva, să ascundă dovezi în favoarea cuiva şi în defavoarea altcuiva, şi să bârfească sau să calomnieze pe cineva.

7:43. Există trei lucruri care contribuie la menţinerea coeziunii statului: Apărarea efectivă a oamenilor şi a proprietăţii lor, aplicarea unor pedepse juste atunci când se impun şi menţinerea unui raport corect între pedeapsă şi milă.

7:44. Există trei obligaţii ale bărbaţilor atunci când merg la război: Să ucidă şi să nu fie ucişi, să distrugă duşmanul şi bunurile lui şi să supravieţuiască atacului violent.

7:45. Există trei tipuri de persoane care nu au dreptul să poarte arme: Robul, copilul mai mic de cincisprezece ani şi prostul.

7:46. Există trei tipuri de pietre a căror îndepărtare se pedepseşte cu moartea: Piatra

© Biblioteca Spirituală

sfatului obştesc, piatra de consfătuire şi piatra călăuzitoare.

7:47. Există trei lucruri pentru care pedeapsa va fi mai mare decât simpla condamnare la moarte: Uciderea unei rude, uciderea unui copil sau a unei fecioare şi uciderea unui nărod.

7:48. Există trei lucruri pentru care trâmbiţa sună de trei ori: Numărarea capetelor şi numărarea familiilor, chemarea la culesul recoltei şi chemarea la război.

7:49. Există trei persoane care pot cere ospitalitate: Călătorul venit de departe, cel necăjit sau orfanul, şi rapsodul.

7:50. Există trei grupuri îndreptăţite să se mişte şi să aibă parte de protecţie: Şefii de trib şi suitele lor, druizii şi adepţii lor, şi judecătorii şi cei care îi ajută la judecată.

7:51. Există trei tipuri de oameni care pot cere cetăţenie: Aceia care cultivă terenuri noi, aceia care prelucrează metalele şi aceia care poartă arme.

7:52. Există trei tipuri de protecţie de bază: Protejarea vieţii şi a persoanei, protejarea bunurilor şi a locuinţelor, şi protejarea privilegiilor naturale.

7:53. Există trei tipuri de persoane care şi-au pierdut dreptul la viaţă: Cel care îşi trădează ţara, poporul sau rudele, cel care ucide pe cineva cu violenţă, ca să-şi satisfacă poftele sau din dorinţă de câştig, şi cel care mutilează pe viaţă un copil.

7:54. Există trei lucruri care sunt indivizibile şi neschimbătoare: Fiinţa Supremă, Adevărul şi Realitatea.

7:55. Există un singur Dumnezeu, un singur Adevăr şi o singură Realitate.

7:56. Există trei nevoi ale omului: Schimbarea, Suferinţa şi Alegerea.

7:57. Există trei teste prin care se poate stabili cine este om liber: Dacă are drepturi egale cu toţi oamenii, dacă nu are mai multe obligaţii faţă de cârmuire decât are ea faţă de el, şi dacă este liber să vină şi să plece.

7:58. Există trei lucruri esenţiale pentru existenţa unei naţiuni: Toţi să vorbească aceeaşi limbă, să aibă aceleaşi drepturi şi să facă parte din aceeaşi rasă.

7:59. Există trei lucruri sacre şi de neatins, pe care le are orice bărbat: Soţia sa, copiii săi şi uneltele sale.

7:60. Există trei persoane în familie care sunt scutite de treburile casnice sau de munca grea: Copilul mic, bărbaţii şi femeile în vârstă, şi cei bolnavi şi loviţi de soartă.

7:61. Există trei drepturi civile din naştere: Dreptul la liberă circulaţie, dreptul la protecţia familiei, a bunurilor şi a libertăţii, şi dreptul la egalitate în privinţa privilegiilor şi a interdicţiilor.

7:62. Există trei cerinţe pentru stabilitatea socială: Siguranţa vieţii şi a persoanei, siguranţa familiei şi a posesiunilor, şi siguranţa tradiţiilor şi a culturii.

7:63. Există trei fundamente ale naţiunii: Solidaritatea naţională, curajul naţional şi mândria naţională.

7:64. Există trei lucruri pe care omul poate fi obligat să le facă: Să-şi îndeplinească obligaţiile familiale, să se prezinte la curtea de judecată şi să intre în armată atunci când ţara este în pericol.

7:65. Există trei lucruri pentru care cineva poate fi socotit trădător: Că sprijină duşmanul, că se predă fără luptă duşmanului şi că îşi trădează neamul.

7:66. Există trei lucruri pe care nicio lege nu le poate refuza: Apa dintr-un izvor, râu sau lac, lemnul de la un copac putrezit sau căzut, şi piatra care nu este folosită de nimeni.

7:67. Există trei tipuri de filiaţie: Fiul născut în cadrul unei căsătorii, fiul născut în afara unei căsătorii, dar care este recunoscut public de către tată, şi fiul adoptiv.

7:68. Există trei tipuri de hoţi care nu trebuie pedepsiţi: Femeia care este obligată să fure de către tatăl sau soţul ei, copilul mic şi o persoană înfometată care fură ca să mănânce.

7:69. Există trei lucruri care trebuie să rămână la dispoziţia tuturor: Râurile, drumurile şi locurile de închinare.

7:70. Se spune că cel care a rescris aceste lucruri a fost Alfred Băştinaşul, dar se mai spune şi că scrierile s-au pierdut, iar el le-a înlocuit cu aceste rânduri.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL VIII - NOBLEŢEA

8:1. Nobleţea şi cinstea sunt cuvinte care au fost folosite în mod abuziv, însă adevărul este că nobleţea nu este un drept din naştere, ci ea se află în sufletul omului, iar cinstea nu este un lucru pe care-l dăruiesc regii, ci ea provine dintr-un simţ al bunătăţii. Oamenii îşi vând cinstea în schimbul aurului, iar nobleţea este oferită acelora care nu şi-au făcut decât datoria. Acesta este un lucru greşit.

8:2. Când titlurile sunt acordate ca răsplată pentru o slujire adevărată şi lipsită de egoism, când cel care-şi slujeşte semenii este înnobilat, atât cel care acordă, cât şi cel care primeşte se înalţă în ochii oamenilor, iar ţara profită.

8:3. Când aceia care moştenesc titluri moştenesc în acelaşi timp şi virtuţile celor care le-au dobândit, atunci totul este bine; dar când cel care moşteneşte de la aceia din care se trage nu se ridică la înălţimea celor care le-au dobândit, atunci acela nu le mai poate purta cu onoare.

8:4. Cinstea şi nobleţea, în adevăratul lor înţeles, nu sunt lucruri care pot fi moştenite în mod firesc; ele nu se găsesc în sânge. Omul lipsit de merite face apel la faptele strămoşilor săi, căci el se justifică asemenea unui hoţ care afirmă că un bun este al lui. La ce-i foloseşte unui orb că părinţii lui puteau să vadă, sau cu cel ajută pe un surd faptul că bunicul lui auzea? Ar fi aşadar o nesăbuinţă mai mică faptul că un om meschin pretinde că este nobil pentru că înaintaşii lui au fost nobili? Cel care slujeşte bine oamenii nu are nicio nevoie de strămoşi. Mintea nobilă nu găseşte satisfacţie în aprecierile pe care le primeşte, ci în faptul că le merită. Nu este mai bine ca oamenii să se întrebe, „Oare de ce acest om nu a fost cinstit de rege?", decât să se întrebe de ce a fost cinstit?

8:5. Eu mă adresez cavalerilor, care sunt cu siguranţă cei mai nobili dintre oameni. Mâncaţi încet şi în mod cuviincios, chiar dacă sunteţi singuri la masă. Nu turnaţi pe gât berea sau apa, căci hrana înghiţită repede cade greu la stomac. Deşi trebuie să ne hrănim trupurile asemenea animalelor, noi nu suntem ca ele, de aceea trebuie să facem lucrul acesta într-un mod cuviincios. În acelaşi timp, aceasta este o disciplină cavalerească, care vă va spori lumina sufletului.

8:6. Acest suflet are o fortăreaţă interioară, un bastion ce nu poate fi atacat şi pe care influenţele exterioare nu îl pot cuceri. Este o zonă interioară de tăcere, aşa încât chiar şi pe strada cea mai aglomerată, în vacarmul negustorilor, în agitaţia cotidiană, în bucurie, în tristeţe, în succes şi în eşec, există întotdeauna un sanctuar interior, un loc de adăpost, un refugiu, unde omul se poate retrage oricând, fiind sigur că nimeni nu poate lua cu asalt acel loc. Aici se găseşte citadela sufletului, în care toate furtunile şi tulburările vieţii lovesc în zadar. În interiorul ei, totul este senin, paşnic şi sigur, iar dacă este construită bine, nimic nu o va putea doborî.

8:7. Loialitatea este un atribut al cavalerului. Ea se exprimă în fapte şi slujire. Fiţi îndrăzneţi atunci când vine momentul confruntării. Şoarecele curajos este acela care trage pisica de mustăţi. Fiţi faimoşi pentru ceea ce faceţi, nu pentru ceea ce sunteţi. Renumele unui arcaş nu este dat de arcul său, ci de felul în care ţinteşte.

8:8. Aceia care caută să evite lupta cu viaţa din cauza laşităţii sau a egoismului îşi dau seama că în zadar încearcă să fugă, fiindcă Legea îi obligă să intre în luptă. Din cauza faptului că destinul omenesc, individual şi colectiv, este legat de stânca Legii, tot ceea ce este evitat se va întări.

8:9. Eu am venit să înfrunt zilele îngrozitoare, să ridic sabia împotriva răului care ameninţă poporul nostru şi să îi îndrum pe oameni să lupte pe căile corecte. Fiţi sinceri cu voi înşivă şi răspundeţi în conformitate cu cunoaşterea voastră interioară. Calităţile voastre divine, pe care toţi oameni le posedă, sunt ele folosite oare pentru a pune în practică Planurile lui Dumnezeu?

8:10. Deja s-a sunat adunarea, iar sunetul acesta reverberează în toate inimile care sunt receptive. Pregătiţi-vă să luptaţi cu ajutorul puterilor divine care se află în voi. Puneţi-le să lupte de partea binelui. Chemarea s-a revărsat în toate direcţiile, iar forţele interioare ale fiecărui Bărbat Adevărat trebuie să se adune ca să lupte pentru cauza omenirii.

© Biblioteca Spirituală

8:11. Dacă toţi oamenii din lume şi-ar uni forţele lor speciale din interior şi le-ar arunca în luptă de partea binelui, Pământul s-ar scălda în bunătate.

8:12. Bărbaţii şi femeile sunt apatici; în loc să ridice sabia împotriva răului, ei stau deoparte ca nişte servitori. Aşa că răul creşte, şi principala cauză pentru starea jalnică a oamenilor este lipsa spiritului combativ. În război, cauza este aceea care contează, şi nu este suficient să opunem rezisenţă răului, ci trebuie să îl atacăm.

8:13. Când veţi fi biruit slăbiciunea din voi şi veţi fi dobândit o deplină stăpânire de sine, atunci veţi fi nişte cavaleri adevăraţi, pregătiţi să iasă afară şi să lupte. Trâmbiţa a sunat şi a vestit adunarea, aşa că nu mai căutaţi adăpost. Nu ezitaţi în ceasul acesta dramatic. Nu spuneţi că aceste lucruri prevestesc ce se va întâmpla în viitor sau că sunt nişte rămăşiţe ale trecutului.

8:14. Puneţi capăt tuturor neînţelegerilor dintre voi. Uniţi-vă ca nişte tovarăşi de arme. Sigur că vor mai fi dispute şi păreri diferite, dar fiţi bărbaţi şi nu le lăsaţi să vă dezbine. Noi ne aflăm în prezent în această stare jalnică din cauza faptului că în trecut nu am fost uniţi şi nu am respectat Legea. Să nu permiteţi nimănui să-i dezarmeze pe cavalerii dreptăţii, şi să luptaţi împotriva Tărâmului Întunericului.

8:15. Este limpede că împărăţiile dezbinate între ele sunt nimicite de forţele ce se strâng laolaltă. Cu toate acestea, nu este oare şi Împărăţia lui Dumnezeu dezbinată împotriva ei însăşi?

8:16. Adevărul şi credinţa sunt în slujba iubirii. Acestea sunt dătătoare de încredere, căci cum ar putea omul să rămână ferm dacă nu ar avea credinţă, deoarece tăria provine din credinţă. Calităţile de cavaler sunt de aşa natură, încât aceia care le au pot privi lumea în ochi. Ei nu trebuie să ascundă în sinea lor fapte ruşinoase, care devorează integritatea unui cavaler.

8:17. Nu lăudaţi nicio zi până când nu s-a făcut noapte, nicio soţie până nu este îngropată, nicio sabie până când nu este mânjită de sânge, nicio fecioară până când nu se căsătoreşte şi nicio bere până când nu beţi din ea. Nu fiţi bârfitori, căci bărbaţii care bârfesc sunt vrednici de dispreţ.

8:18. Oamenii care în sinea lor vă sunt vrăjmaşi vin adesea înveşmântaţi ca prieteni: Iată cine se ascunde printre ei: Cel care îşi bate prea puţin capul să-şi ascundă intenţiile de a jefui sau a viola şi care face aceste lucruri fără ruşine; cel care oferă puţin cu intenţia de a primi mai mult înapoi; cel care de teamă afişează un chip prietenos; şi cel care se comportă ca un prieten doar pentru a-şi atinge scopurile.

8:19. Omul cu limba moale şi mieroasă poate fi identificat în felul acesta: Vorbeşte mult despre el însuşi şi despre realizările sale trecute ori se laudă cu faptele sale viitoare; vă asaltează urechile cu cuvinte goale şi linguşeli dulci. Umblaţi cu prudenţă, fiindcă aceştia sunt nişte prieteni de faţadă, iar când prietenia lor va fi pusă la încercare, ea se va rupe ca lemnul putrezit. Atunci când li se solicită ajutorul în momentele grele se plâng de propriile necazuri şi lipsuri, folosindu-le ca scuză pentru a nu interveni.

8:20. Ipocritul cu limba moale ascunde fărădelegile altora. El vă scuză defectele şi vă laudă în faţă, însă vă bârfeşte pe la spate. Evitaţi-i pe unii ca aceştia, căci prietenia lor este lipsită de orice valoare.

8:21. Un altul pe care trebuie să-l evitaţi este depravatul. El poate fi un tovarăş de băutură agreabil. Poate fi un tovarăş bun şi prietenos în locurile de distracţie, unde lumea râde şi se veseleşte. Poate fi un tovarăş încântător la ospeţe şi sărbători. Acesta vă va duce repede spre jocuri de noroc, spre irosirea energiei şi spre toate lucrurile care vă împing către trândăvie.

8:22. Iată caracteristicile unui prieten adevărat: El vă ajută atunci când aveţi mare nevoie de ajutor şi când lucrul acesta presupune un sacrificiu din partea lui; el rămâne neschimbat atunci când norocul vostru se schimbă; el nu se teme să vă spună acele lucruri care sunt pentru binele vostru; el îşi afirmă prietenia şi îşi arată loialitatea chiar şi atunci când este în compania unora care vă condamnă.

8:23. Prietenii adevăraţi sunt puţini şi ei sunt nişte adevărate comori. Un prieten adevărat veghează asupra voastră atunci când şovăiţi pe cărare. El are grijă de bunurile şi interesele voastre atunci când nu vă simţiţi bine. El este refugiul vostru în vremurile când vă este teamă şi este mângâirea voastră atunci când sunteţi tulburaţi. El vă încurajează atunci când aveţi îndoieli

© Biblioteca Spirituală

şi nu vă părăseşte niciodată când sunteţi la ananghie.

8:24. Un adevărat prieten vă spune secretele sale şi nu le destăinuie niciodată, în nicio împrejurare, pe ale voastre. Nu vă abandonează niciodată în vremuri de restrişte şi ar sacrifica orice pentru voi.

8:25. În armatele lumeşti, ordinele şi comenzile trebuie respectate; o campanie militară nu se poate conduce altfel. La fel se întâmplă şi în armata binelui; absolut fiecare om se poate ridica prin propriile eforturi şi prin perseverenţa de care dă dovadă.

8:26. Fiţi pregătiţi nu numai să primiţi ordine, ci şi să daţi, căci un om care nu ştie să se supună nu poate avea calităţi de lider. Toţi soldaţii din Armata Sfântă trebuie să fie bine disciplinaţi. Altfel cum s-ar putea câştiga bătălia? Dacă şovăim în această privinţă, atunci necredinciosul şi ereticul vor birui, iar călătoria lungă şi obositoare va fi abandonată.

8:27. Fiţi mereu loiali tovarăşilor voştri aflaţi în funcţii de conducere. Aveţi încredere în ei şi schimbaţi-i doar atunci când, ca urmare a cunoaşterii voastre şi a contactului direct cu ei, vă daţi seama că sunt mincinoşi şi lasă de dorit. Adevărata prietenie este cel mai mare dar.

8:28. Pe la curţile şi castelele din ţinut, femeile, spre deosebire de doamne, din cauza slăbiciunii lor fizice sunt considerate a fi mai puţin importante; însă un adevărat cavaler, pe lângă faptul că le onorează pe doamne, va trata cu respect şi politeţe toate femeile. Cavalerismul este ceea ce deosebeşte vremurile noastre de toate celelalte perioade.

8:29. Un adevărat cavaler este mereu cuviincios şi circumspect în prezenţa femeilor, căci el apreciază gingăşia şi felul lor de a se purta. Însă femeile trebuie să reacţioneze întotdeauna la cavalerismul bărbatului şi să contribuie la dezvoltarea lui. O femeie cu apucături de bărbat va fi socotită o vrăjmaşă a cavalerismului.

8:30. Cavalerul întruchipează criteriile bărbăţiei. El se concentrează pe lucrurile bărbăteşti şi se poartă ca un bărbat. Nu se amestecă niciodată în treburile femeieşti.

8:31. O doamnă adevărată este o bijuterie rară şi minunată. Este greu să definim ce înseamnă cuvântul „doamnă” (n.t. în original *lady*), însă un înţeles este acela că o doamnă este o femeie în prezenţa căreia un bărbat se poartă decent şi cu reţinere, chiar dacă rămâne singur cu ea. El o apără de vulgaritate şi desfrânare.

8:32. Un cavaler înţelege cum este viaţa. Este prea uşor să tânjească după o anumită concluzie, cum ar fi de exemplu faptul că suferinţa unei persoane pe care o iubeşte va înceta. Cu toate acestea, există şi situaţii când doar răbdarea şi tăria morală vor însănătoşi spiritul şi îl vor face să tragă anumite foloase. Durerea purifică şi întăreşte, iar uneori este mai bine ca cineva să sufere decât să doarmă.

8:33. Adevăratul cavalerism nu presupune doar noblețe de spirit, ci şi noblețe în purtare şi în felul de a se îmbrăca. El reprezintă o atitudine în raport cu ceilalţi. Îndatoririle unui om faţă de un alt om sunt aproape la fel de importante ca şi îndatoririle omului faţă de Dumnezeu, şi anume acelea de a avea grijă de domeniul pământesc al lui Dumnezeu.

8:34. Omul este liber să aleagă, aşa că depinde numai de el dacă va face un lucru sau nu. Ce folos ar putea trage omul dintr-o funcţie înaltă, care îi permite să aibă putere asupra vieţii celorlalţi, dacă o foloseşte numai pentru a-şi afişa aroganţa şi măreţia deşartă; dacă o foloseşte doar pentru propria plăcere şi nu o pune în serviciul celorlalţi?

8:35.Dumnezeu i-a dat omului păstori care să-l călăuzească şi să-i arate calea. Însă aceşti păstori nu pot dobândi numai prin forţele lor o asemenea autoritate de a conduce; pentru aceasta este nevoie să fie inspiraţi de Spiritul lui Dumnezeu. Omul trebuie călăuzit în funcţie de nevoile sale spirituale, nu de cele lumeşti.

8:36. Aşadar, Dumnezeu a rânduit un mijloc prin care aceşti păstori să poată fi găsiţi şi le-a spus ce să-i înveţe pe oameni şi cum să se coboare la nivelul lor de înţelegere şi de acceptare. Calea este complicată, aşa cum se poate vedea din aceste scrieri.

CAPITOLUL IX - FRAGMENTE DE ÎNŢELEPCIUNE

9:1. În zilele când Lucius Clorus a fost numit Regele Coel şi a trăit în Karcolwin,

© Biblioteca Spirituală

Enisivorwin a slujit-o pe buna Regină Elena, iar apoi pe soţul ei, Kambord; el este cel din mâinile căruia au ieşit aceste cuvinte de înţelepciune. Există lucruri vechi şi lucruri noi, însă în ochii timpului vechiul şi noul reprezintă un singur lucru. Prin urmare, trebuie început cu ceea ce s-a scris cel mai recent, însă acum, printre atâtea fragmente, nimeni nu mai ştie care este locul fiecăruia. Şi, într-adevăr, nimeni nu ştie când au fost scrise aceste lucruri, iar ceea ce s-a spus a fost găsit pe un fragment oarecare, şi unde în altă parte ar fi putut fi spuse aceste lucruri?

9:2. Despre druizi se spune că Pair Keridwen, Ceaunul Iubirii Înalte, reprezenta pentru ei pântecul, şi că focul cu care acesta era asociat, reprezenta forţa vieţii. Se spune că existau mai multe astfel de reprezentări, dar ce însemna asta nimeni nu mai ştie în prezent. Ca să devii druid, trebuia să te scalzi într-o baie cu un decoct preparat în ceaun. După ce stăteai acolo atât cât trebuia, apa murdară, în care se afla răul omului, era turnată într-o groapă. Astfel, spiritul lui era purificat şi reînnoit, însă din acele moment, orice faptă rea urma să aibă un efect îndoit.

9:3. Un grup de Trubaduri, nişte oameni care cunosc anumite taine ale vieţii, au venit în Britania în zilele când Anglia era deja saxonizată. Aceştia aveau o carte secretă, în care se spunea că sunt explicate toate misterele vieţii, însă cartea în sine explica prea puţin; totuşi, aceia care au urmat cartea secretă au devenit cei mai înţelepţi dintre oameni. Cuvintele scrise, atunci când sunt citite cu luare aminte, sunt nepreţuite, şi în felul acesta citesc cei mai mulţi dintre oameni. Trubadurii au un loc tainic în dealurile Ogmosian.

9:4. Emris a spus, „Oamenii sunt îndreptăţiţi să aibă parte de grijă şi respect din partea stăpânilor care le cârmuiesc zilele. Dacă pământurile şi familiile lor nu sunt ameninţate, oamenii au dreptul la pacea plugului. Niciun bărbat adevărat nu doarme atunci când este ameninţat, iar răsplata războinicului este liniştea pe care o are la bătrâneţe."

9:5. „Omul nesăbuit care îşi sacrifică pacea minţii şi fericirea pentru a căuta bogăţia este ca unul care îşi vinde casa ca să îşi cumpere mobilă".

9:6. „Dacă este ceva mai puternic decât soarta, acel lucru este curajul care ne face să îndurăm nezdruncinaţi ceea ce soarta ne-a pregătit. Hotărârile vieţii îi sunt favorabile omului curajos".

9:7. „În lumea largă, procrearea responsabilă şi selectivitatea joacă un rol spiritualizant, în timp ce la un alt nivel, ele păstrează diferitele moşteniri rasiale şi culturale. Mândria rasială este o calitate pozitivă, care nu are nicio legătură cu prejudecăţile rasiale. Cuvântul de ordine trebuie să fie acesta: mândrie fără prejudecată".

9:8. Aşa este scris: „Aceia care moştenesc şi sălăşluiesc în regatul în care procrearea iresponsabilă este trecută cu vederea, vor începe să degenereze. Ei nu mai consideră sacră sexualitatea umană, nu o mai păstrează cu evlavie în familie şi nu o mai încredinţează femeilor. Nu o mai cinstesc pe stăpâna casei în calitatea ei de apărătoare vigilentă a moştenirii lor rasiale. Venerarea strămoşilor s-a ivit în mod firesc din mândria şi respectul cu care oamenii îşi priveau înaintaşii. Ea arăta recunoştinţa şi înţelegerea lor pentru sacrificiile făcute de strămoşi pentru a fi selectivi şi responsabili".

9:9. „Atunci când alegerea unui partener de căsătorie va putea fi lăsată în seama cuplului interesat, civilizaţia va fi făcut un mare pas înainte. Însă cine este suficient de înţelept să stabilească când este prezentă această înţelepciune şi când poate ea să se exprime? Unde sunt aceia care sunt pregătiţi să susţină o procreere responsabilă?

9:10. Din ce este scris, iată care sunt realizările unei doamne: Aceasta trebuie să înveţe următoarele lucruri: Să taie, să coasă şi să facă haine. Să îmbrace veşmintele şi să împodobească trupul. Să ştie să îngrijească părul şi să îl împletească. Să stăpânească arta de a fi mamă. Să ştie să gătească şi să aibă grijă de gospodărie. Să ştie să păstreze fructele, carnea şi plantele ierboase. Să ştie să cultive flori şi alte plante. Să ştie să facă coliere şi podoabe. Să ştie să facă vase de lut şi să prepare parfumuri şi alifii. Să cânte, dacă are o voce frumoasă şi o vorbire melodioasă. Să scrie şi să deseneze cu vopsele. Să tragă cu arcul mic şi să mânuiască sabia mică. Să cunoască bijuteriile. Să ştie să facă dantelă, să împletească lâna şi să ţească. Să folosească ierburile şi plantele medicinale, şi să ştie să vindece cu lipitori.

9:11. Cea care o va învăţa toate aceste lucruri trebuie să fie sora mamei sale, dacă aceasta

© Biblioteca Spirituală

este căsătorită, ori o soră care este măritată; sau o prietenă veche a mamei ei, cu care aceasta se înţelege bine; sau o învăţătoare ori o dădacă care este apropiată de familie.

9:12. În privinţa femeilor, există fecioare mici şi fecioare mari (şi unele şi altele fiind virgine); femei respectabile necăsătorite, soţii, văduve, femei izgonite, femei fără onoare şi prostituate.

9:13. Femeia care trăieşte ca şi cum ar fi căsătorită, dar care nu este căsătorită, nu este de neatins; la fel şi o femeie respectabilă. Acestea pot fi dorite pentru plăcere. O femeie nemăritată, de care s-au bucurat şi alţii, este disponibilă pentru plăcerea oricărui bărbat.

9:14. Iată femeile care nu trebuie atinse cu dorinţă: Femeia nebună, femeia cu răni purulente, femeia însărcinată şi femeia care este soţie. Niciun copil nu trebuie atins în mod pofticios. Bărbatul nu-şi va arăta goliciunea în faţa fiicei sale, nici mama în faţa fiului său.

9:15. După vremea în care a trăit Emris, s-a scris: „Nu vă daţi bătuţi niciodată, acolo unde există voinţă, există o cale; acolo unde există viaţă, există speranţă. Să nu vă lăsaţi niciodată prietenul baltă când este la ananghie, ci să-l sprijiniţi din toate puterile. Să nu fiţi temători sau să daţi bir cu fugiţii". Acestea sunt lucruri care se spun şi în zilele noastre.

9:16. Iată calităţile şi atributele copacilor, aşa cum au fost ele revelate de învăţătura străveche a părinţilor noştri, a căror utilizare înţelepţii o cunosc foarte bine: Mărul este hrănitor, cireşul este graţios, iedera provoacă somn, socul liniştește, stejarul este sfânt, salcia plânge, frasinul este milos, tisa asigură protecţie, mesteacănul este fericit, ilicele este prietenos, păducelul este plin de viaţă, alunul este magic, pinul este sedativ, salcia împlineşte dorinţele, iarba neagră vindecă, aninul mângâie bătrâneţea, *waywithy* redă tinereţea, mătura este generoasă, grozama este utilă, fagul întăreşte spiritul, *windrake* este calmantă, plopul tremurător provoacă râsul, *junapah* este blândă, Darmoxul este de încredere, carpenul este şiret, *gadberry* este zvăpăiată, lemnul câinesc este de rău augur, paţachina este săltăreaţă, arţarul uşurează inima, *slaethorn* este îngrozitor, *parbeam* este furioasă, *kartakbush* este încăpăţânat, *banbeam* este bântuită, iar *witchbeam* este înfricoşată.

9:17. Cei care sunt una cu copacii înţeleg natura vieţii lor şi pot face multe cu ajutorul acestei cunoaşteri. Cei care au pricepere înţeleg că aici este vorba de un mister, însă pentru ceilalţi, toate aceste lucruri nu au niciun sens.

9:18. Iată ierburile folositoare care se găseau pe câmpuri, în păduri şi pe marginea drumurilor în zilele care au apus: Omagul (care apără împotriva lupilor şi câinilor), *barroweed* (care creşte doar lângă cadavre), *harwort*, striga, crinul, *wayweed*, gura lupului, veticordia (care vindecă pietrele), murul, roua cerului, *deadly dick*, rostopasca (care vindecă hemoroizii), *windweed*, floarea lunii (cu care se fac farmece), *witchhead* (numită şi *blackspear*), *asproot*, *drudbalm* (care provoacă somn), virnantul (care se pune deasupra uşii), măceşul, *ellenberry*, afinul, *dradsweet*, *elfeyc*, feriga zânei, *witchwhispers*, *quickenbush*, *sowerseed* (care este purgativ), agrişul (pentru îndrăgostiţi), amarantul (care nu se veştejeşte niciodată), anemona, *goolflower*, *weggrig*, *blowderbud* (care vindecă toate rănile), *leveshade*, *layganleaf*, *hokanmil*, *rilllweed*, *boonberry*, *hatherswed* (pe care o folosesc femeile), *esislip*, *fullerswort*, *withrinweed* (din care se face o vopsea albastră), *canweed* (care linişteşte inima), *mayslip*, *kodecreeper*, pătlagina, *sewd* (care-i vindecă pe oameni de nebunie), *mothan* (care creşte numai pe abrupturi), *arkiesene*, *dafblowder* (care combate greaţa), *malbrig*, *maisbel* (care vindecă stomacul), *bormowed* (care alină arsurile), *selerweed* (care dă halucinaţii), *tianwed* (care vindecă pielea), *kaincop* (din care se face o fiertură), ciuboţica-cucului, pătlagina cu frunze late, *satyrion* (care vindecă impotenţa), *dwail*, neghina (pe care oamenii o numesc negină), *dockumdick* (care creşte doar sub copacul de aloe şi dă bărbaţilor virilitate).

9:19. Aceste lucruri sunt cunoscute, dar pe altele omul le-a uitat: Berea din ierburi, preparată din coada şoricelului şi *riversweet*, linişteşte spiritele oamenilor. Trifoiul roşu vindecă tumorile mici, dacă persoana suferindă are stăpânire de sine. Iarba numită *mothan* se bea cu lapte atunci când femeia naşte un copil.

9:20. Boala apare prima dată în minte.

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: "***Cartea crengii de argint***":

1:14. "***Singura concluzie la care poate ajunge un om inteligent este că toate marile scripturi, dacă sunt citite aşa cum se cuvine şi dacă sunt înţelese cu adevărat, provin dintr-o singură sursă. Toate sunt de inspiraţie divină, însă claritatea revelaţiei variază considerabil, aşa cum se întâmplă şi cu puritatea transmiterii ei. Fiecare dintre ele răspunde anumitor necesităţi şi satisface anumite capacităţi spirituale specifice, însă orice scriptură diluează Adevărul şi reduce strălucirea luminii. Aceste lucruri sunt esenţiale, deoarece Adevărul poate fi văzut numai atunci când divinitatea din sinea omului se trezeşte; din acel moment, scripturile nu mai sunt de niciun folos***."

Descărcaţi cărţi spirituale gratis de pe "***Noua Revelaţie a lui Iisus Hristos***":
https://archive.org/details/@noua_revela_ie_a_lui_iisus_hristos